CUVÂNTUL SE ARATĂ ÎN TRUP

VOLUMUL 2

DESPRE A-L CUNOAȘTE PE DUMNEZEU

Biserica lui Dumnezeu Atotputernic

CUVÂNTUL
SE ARATĂ ÎN TRUP
VOLUMUL 2
DESPRE A-L CUNOAȘTE PE DUMNEZEU

Cuvântul Se arată în trup (abreviat drept Cuvântul), exprimat de Hristos al zilelor de pe urmă, Dumnezeu Atotputernic, este compus în prezent din șase volume: Volumul unu, Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu; Volumul doi, Despre a-L cunoaște pe Dumnezeu; Volumul trei, Cuvântările lui Hristos al zilelor de pe urmă; Volumul patru, Demascarea antihriștilor, Volumul cinci, Responsabilitățile conducătorilor și lucrătorilor și Volumul șase, Despre urmărirea adevărului.

Cererile de informații pot fi adresate la:
contact.ro@kingdomsalvation.org

Conținutul acestei cărți a fost tradus și editat în întregime de către lingviști profesioniști. Totuși, s-ar putea să rămână un număr mic de inexactități. Dacă suspectați o astfel de inexactitate, vă rugăm să consultați textul original în limba chineză. De asemenea, vă rugăm să ne contactați, astfel încât cartea să poată fi actualizată atunci când este republicată.

Publicat de Biserica lui Dumnezeu Atotputernic
https://ro.godfootsteps.org

Prefață

Fiecare dintre voi ar trebui să-și examineze din nou modul în care a crezut în Dumnezeu de-a lungul vieții, pentru a putea vedea dacă, pe parcursul urmăririi lui Dumnezeu, ai înțeles cu adevărat, ai priceput cu adevărat și ai ajuns să cunoști cu adevărat pe Dumnezeu, dacă știi cu adevărat care este atitudinea pe care Dumnezeu o are față de diferitele tipuri de ființe umane și dacă înțelegi cu adevărat lucrarea pe care o săvârșește Dumnezeu asupra ta și cum îți definește Dumnezeu fiecare acțiune. Pe acest Dumnezeu, care este alături de tine, călăuzind direcția progresului tău, stabilindu-ți destinul și satisfăcându-ți nevoile – cât de mult Îl înțelegi pe acest Dumnezeu, la urma urmelor. Cât de mult știi cu adevărat despre acest Dumnezeu? Știi ce lucrează El asupra ta în fiecare zi? Știi principiile și scopurile pe care El Își întemeiază fiecare acțiune? Știi cum te călăuzește? Știi mijloacele prin care El Se îngrijește de tine? Știi metodele prin care El te conduce? Știi ce dorește să obțină de la tine și ce dorește să realizeze în tine? Știi ce atitudine adoptă El față de diversele feluri în care te comporți? Știi dacă ești o persoană iubită de El? Știi originea bucuriei, mâniei, tristeții și încântării Lui, a gândurilor și a ideilor din spatele lor și a esenței Lui? Știi, în cele din urmă, ce fel de Dumnezeu este acest Dumnezeu în care crezi? Sunt acestea și alte întrebări de acest fel ceva ce nu ai înțeles niciodată ori la care nu te-ai gândit? În căutarea credinței tale în Dumnezeu, ai risipit, prin aprecierea și experiența reală a cuvintelor lui Dumnezeu, neînțelegerile tale despre El? Ai dobândit, după ce ai primit disciplina și cearta lui Dumnezeu, ascultare și grijă autentică? Ai cunoscut, în mijlocul mustrării și judecății lui Dumnezeu, rebeliunea și natura satanică a omului și ai câștigat un grăunte de înțelegere despre sfințenia lui Dumnezeu? Ai început, sub îndrumarea și luminarea cuvintelor lui Dumnezeu, să ai o nouă viziune asupra vieții? Ai simțit, în mijlocul încercărilor trimise de Dumnezeu, intoleranța Lui pentru jignirile omului, precum și ceea ce El cere de la tine și cum te mântuiește? Dacă nu știi ce înseamnă să înțelegi greșit pe Dumnezeu, sau cum să risipești această neînțelegere, atunci se poate spune că nu ai intrat niciodată într-o adevărată comuniune cu Dumnezeu și că nu L-ai înțeles niciodată pe Dumnezeu, sau cel puțin se poate spune că nu ai dorit niciodată să-L înțelegi. Dacă nu știi ce este disciplina și cearta lui Dumnezeu, atunci cu siguranță nu știi ce sunt ascultarea și grija, sau cel puțin nu ai fost niciodată cu adevărat ascultător sau nu ți-a păsat de Dumnezeu. Dacă nu ai trăit niciodată mustrarea și judecata lui Dumnezeu, atunci cu siguranță nu vei ști ce este sfințenia Lui și-ți va fi cu atât mai puțin clar ce este răzvrătirea omului. Dacă nu ai avut niciodată o viziune corectă asupra vieții sau un scop corect în viață, dar ești încă într-o stare de perplexitate și indecizie față de viitoarea ta cale în viață, chiar până la punctul în care eziți să înaintezi, atunci este cert că nu ai primit niciodată iluminarea și îndrumarea lui Dumnezeu; se poate spune că niciodată nu ai fost cu adevărat aprovizionat sau umplut de cuvintele lui Dumnezeu. Dacă nu ai fost încă supus încercărilor lui Dumnezeu, atunci este de la sine înțeles că, în mod cert, nu știi ce

înseamnă intoleranța lui Dumnezeu pentru jignirile omului și nici nu ai înțelege ceea ce Dumnezeu cere în cele din urmă de la tine și, chiar mai puțin, ceea ce este, în ultimă instanță, lucrarea Lui de gestionare și salvare a omului. Indiferent cât de mulți ani o persoană a crezut în Dumnezeu, dacă nu a trăit sau nu a perceput nimic în cuvintele lui Dumnezeu, atunci cu siguranță nu merge pe calea spre mântuire, credința sa în Dumnezeu este cu siguranță fără conținut real, cunoașterea sa Dumnezeu este cu siguranță zero, și este de la sine înțeles că nu are nicio idee despre ceea ce înseamnă să-L venerezi pe Dumnezeu.

Bunurile și ființa lui Dumnezeu, esența lui Dumnezeu, firea lui Dumnezeu – toate au fost făcute cunoscute în cuvintele Lui către omenire. Când trăiește cuvintele lui Dumnezeu, omul va ajunge, în procesul punerii lor în practică, să înțeleagă scopul din spatele cuvintelor pe care le rostește Dumnezeu și să înțeleagă sursa și fundalul cuvintelor lui Dumnezeu și să înțeleagă și să aprecieze efectul predestinat al cuvintelor lui Dumnezeu. Pentru omenire, toate acestea sunt lucruri pe care omul trebuie să le trăiască, să le înțeleagă și să le obțină pentru a avea dobândi adevărul și viața, pentru a înțelege intențiile lui Dumnezeu, pentru a se transforma în firea lui și a putea să asculte de suveranitatea și aranjamentele lui Dumnezeu. În același timp, acel om care trăiește, înțelege și obține aceste lucruri, va dobândi treptat o înțelegere a lui Dumnezeu și, în acel moment, va dobândi și grade diferite de cunoaștere a Lui. Această înțelegere și cunoaștere nu iese din ceva ce omul a imaginat sau alcătuit, ci mai degrabă din ceea ce apreciază, trăiește, simte și confirmă în sine însuși. Numai după aprecierea, trăirea, simțirea și confirmarea acestor lucruri, cunoașterea lui Dumnezeu de către om dobândește conținut; numai cunoașterea pe care o obține omul în acest moment este adevărată, reală și exactă, și acest proces – de a obține înțelegerea și cunoașterea adevărată a lui Dumnezeu apreciind, trăind, simțind și confirmând cuvintele Lui – nu este altceva decât comuniunea adevărată dintre om și Dumnezeu. În mijlocul acestui tip de comuniune, omul ajunge cu adevărat să înțeleagă și să priceapă intențiile lui Dumnezeu, ajunge cu adevărat să înțeleagă și să cunoască posesiunile și ființa lui Dumnezeu, ajunge cu adevărat să înțeleagă și să cunoască esența lui Dumnezeu, ajunge treptat să înțeleagă și să cunoască firea lui Dumnezeu, ajunge la adevărata certitudine și la o definire corectă a faptului că Dumnezeu stăpânește asupra întregii creații și câștigă o influență esențială și o cunoaștere a identității și poziției lui Dumnezeu. În mijlocul acestui fel de comuniune, omul își schimbă, pas cu pas, ideile despre Dumnezeu, pe care nu și-L mai imaginează din senin, ori dând frâu liber suspiciunilor în privința Lui, ori înțelegându-L greșit, ori condamnându-L, ori judecându-L, ori îndoindu-se de El. Astfel, omul va avea mai puține dispute cu Dumnezeu, el va avea mai puține conflicte cu Dumnezeu și vor exista mai puține ocazii în care omul se revoltă împotriva lui Dumnezeu. Dimpotrivă, grija și ascultarea omului față de Dumnezeu vor crește mai mult și respectul față de Dumnezeu va deveni mult mai real și mai profund. În mijlocul unei astfel de comuniuni, omul nu numai că va obține măsura adevărului și botezul vieții, ci

va obține în același timp și cunoașterea adevărată a lui Dumnezeu. În mijlocul unei astfel de comuniuni, omul nu numai că va fi transformat în firea lui și va primi mântuirea, dar în același timp va acumula și adevărata venerație și adorare a unei ființe create față de Dumnezeu. Având o astfel de comuniune, credința omului în Dumnezeu nu va mai fi o foaie goală de hârtie, sau o promisiune oferită din vârful buzelor, sau o formă de căutare oarbă și idolatrizare; numai cu acest tip de comuniune, viața omului va crește zi de zi spre maturitate și doar acum firea lui se va transforma treptat și credința lui în Dumnezeu va trece, pas cu pas, dintr-o convingere vagă și incertă într-o ascultare și îngrijire autentică, în venerație reală și omul va progresa treptat, de asemenea, pe parcursul urmăririi lui Dumnezeu, de la o poziție pasivă la una activă, de la negativ la pozitiv; numai cu acest fel de comuniune va ajunge omul la înțelegerea și priceperea adevărată a lui Dumnezeu, la cunoașterea adevărată a lui Dumnezeu. Deoarece marea majoritate a oamenilor nu au intrat niciodată în comuniune adevărată cu Dumnezeu, cunoștințele lor despre Dumnezeu se opresc la nivelul teoriei, la nivelul slovelor și doctrinelor. Adică, marea majoritate a oamenilor, indiferent de câți ani au crezut în Dumnezeu, sunt încă, în ceea ce privește cunoașterea lui Dumnezeu, în același loc în care au început, blocați la temelia formelor tradiționale de omagiu, cu superstițiile lor feudale asociate și nuanțele romantice. Faptul că cunoașterea omului despre Dumnezeu ar trebui oprită la punctul de pornire, înseamnă că este practic inexistentă. În afară de afirmația omului despre poziția și identitatea lui Dumnezeu, credința omului în Dumnezeu este încă într-o stare de incertitudine vagă. Deci, cât de multă venerație adevărată poate să aibă omul față de Dumnezeu?

Indiferent cât de ferm crezi în existența lui Dumnezeu, aceasta nu poate înlocui cunoașterea ta despre Dumnezeu și nici venerația ta față de Dumnezeu. Indiferent cât de mult te-ai bucurat de binecuvântările Lui și de harul Lui, aceasta nu poate înlocui cunoașterea ta despre Dumnezeu. Indiferent cât de dornic ești să consacri toate bunurile tale și să cheltuiești toate bunurile tale de dragul Lui, aceasta nu poate înlocui cunoașterea ta despre Dumnezeu. Poate ai devenit atât de familiarizat cu cuvintele pe care le-a spus Dumnezeu, sau chiar le cunoști pe dinafară și le poți turui, dar aceasta nu poate înlocui cunoașterea ta despre Dumnezeu. Oricât ar intenționa omul să-L urmeze pe Dumnezeu, dacă nu a avut niciodată o comuniune autentică cu Dumnezeu sau o trăire autentică a cuvintelor lui Dumnezeu, atunci cunoașterea lui Dumnezeu nu va fi decât o pată albă ori o reverie nesfârșită; pentru că oricât ți-ai fi frecat umerii de Dumnezeu în trecere, ori L-ai întâlnit față în față, cunoașterea ta despre Dumnezeu va fi în continuare zero, iar venerația ta pentru Dumnezeu nu mai mult decât o lozincă goală sau un concept idealizat.

Mulți oameni țin să citească cuvintele lui Dumnezeu zi de zi, chiar până la a încredința memoriei cu grijă toate pasajele clasice, ca și cea mai de preț posesiune și, în plus, predică cuvintele lui Dumnezeu peste tot, aprovizionând și ajutând pe alții prin cuvintele Lui. Ei cred că a face aceasta înseamnă să stea mărturie lui Dumnezeu, să

stea mărturie cuvintelor Lui, că a face aceasta înseamnă să urmeze calea lui Dumnezeu; ei cred că a face aceasta înseamnă să trăiască prin cuvintele lui Dumnezeu, că a face aceasta înseamnă să aducă cuvintele Lui în viețile lor cotidiene, că făcând aceasta le va permite să primească lauda lui Dumnezeu și să fie mântuiți și desăvârșiți. Dar, chiar în timp ce propovăduiesc cuvintele lui Dumnezeu, ei niciodată nu se conformează cuvintelor lui Dumnezeu în practică, nici nu încearcă să se compare cu ceea ce este revelat în cuvintele lui Dumnezeu. Ei folosesc mai degrabă cuvintele lui Dumnezeu pentru a câștiga adorația și încrederea altora prin viclenie, pentru a intra în gestionare pe cont propriu și a înșela și a fura slava lui Dumnezeu. Ei speră, în zadar, să exploateze ocazia oferită de răspândirea cuvintelor lui Dumnezeu pentru a le fi atribuită lucrarea lui Dumnezeu și lauda Lui. Câți ani au trecut și nu numai că acești oameni au fost incapabili să câștige lauda lui Dumnezeu în procesul propovăduirii cuvintelor lui Dumnezeu, și nu numai că au fost incapabili să descopere calea pe care să o urmeze în procesul aducerii mărturiei cuvintelor lui Dumnezeu, și nu numai că ei nu s-au ajutat sau aprovizionat pe ei înșiși în procesul aprovizionării și ajutării altora prin cuvintele lui Dumnezeu, și nu numai că au fost incapabili să-L cunoască pe Dumnezeu sau să trezească în ei înșiși venerația autentică pentru Dumnezeu în procesul facerii acestor lucruri; ci, dimpotrivă, neînțelegerile lor în privința lui Dumnezeu devin din ce în ce mai adânci, neîncrederea lor față de El tot mai gravă și imaginația lor despre El tot mai hiperbolică. Aprovizionați și ghidați de teoriile lor despre cuvintele lui Dumnezeu, ei par complet în elementul lor, ca și cum îndeplinesc cu mare ușurință abilitățile lor, ca și cum și-au găsit scopul în viață, misiunea lor, și ca și cum au câștigat o viață nouă și au fost mântuiți, ca și cum, cu cuvintele lui Dumnezeu rostogolindu-se tranșant în recitalul lor, ei au câștigat adevărul, au înțeles intențiile lui Dumnezeu și au descoperit calea spre cunoașterea lui Dumnezeu, ca și când, în procesul de predicare a cuvintelor lui Dumnezeu, au ajuns adesea față în față cu Dumnezeu. De asemenea, ei sunt adesea „mișcați” până la crize de plâns și, adesea, conduși de „Dumnezeu” în cuvintele lui Dumnezeu, ei par să beneficieze neîncetat de atenția Lui sinceră și de intenția Lui afectuoasă și, în același timp, că au înțeles mântuirea omului de către Dumnezeu și gestionarea Lui, că au ajuns să cunoască esența Lui și că au ajuns să cunoască firea Lui dreaptă. Bazându-se pe această temelie, ei par să creadă încă și mai ferm în existența lui Dumnezeu, să fie mai conștienți de starea Lui slăvită și să simtă încă și mai profund măreția și transcendența Lui. Impregnați de cunoașterea superficială a cuvintelor lui Dumnezeu, s-ar părea că a lor credință a crescut, hotărârea lor de a suporta suferința s-a întărit și cunoașterea lor despre Dumnezeu s-a aprofundat. Ei nu știu că, până când vor experimenta cu adevărat cuvintele lui Dumnezeu, toată cunoașterea lor despre Dumnezeu și ideile lor despre El provin din propria lor închipuire și presupunere. Credința lor nu ar rezista la niciun fel de test de la Dumnezeu, așa-numita lor spiritualitate și statut pur și simplu nu ar rezista la încercarea sau inspecția lui Dumnezeu, hotărârea lor este doar un castel construit pe nisip și așa-numita lor cunoaștere despre Dumnezeu nu este decât o plăsmuire a

imaginației lor. De fapt, acești oameni, care, așa cum au fost, au depus mult efort în cuvintele lui Dumnezeu, nu au realizat niciodată ce este adevărata credință, ce este ascultarea adevărată, ce este grija reală sau ceea ce este cunoașterea reală a lui Dumnezeu. Ei iau teoria, imaginația, cunoașterea, darul, tradiția, superstiția și chiar valorile morale ale omenirii și le transformă în „capital” și „armament” drept credință în Dumnezeu și urmarea Lui, chiar transformându-le în temeliile credinței lor în Dumnezeu și ale urmării Lui. În același timp, ei iau, de asemenea, acest capital și armament și le transformă în talismane magice prin care Îl cunosc pe Dumnezeu, înfruntă și au de-a face cu cercetările, încercările, mustrarea și judecata lui Dumnezeu. În cele din urmă, ceea ce ei încă adună nu mai constă în nimic altceva decât concluzii despre Dumnezeu, care sunt îmbibate în conotație religioasă, în superstiție feudală și în tot ceea ce este romantic, grotesc și enigmatic. Modul lor de cunoaștere și definire a lui Dumnezeu este imprimat în aceeași matriță ca aceea a oamenilor care cred numai în Raiul de Deasupra, sau Bătrânul din Cer, în timp ce realitatea lui Dumnezeu, esența Lui, firea Lui, posesiunile și ființa Lui, și așa mai departe – tot ce are legătură cu adevăratul Dumnezeu Însuși – sunt lucruri pe care cunoașterea lor nu a reușit să le priceapă, de care înțelegerea lor e complet separată și chiar la fel de departe ca polul nord și polul sud. În acest fel, deși acești oameni trăiesc în virtutea dispozițiilor și hranei cuvintelor lui Dumnezeu, ei nu pot, cu toate acestea, să pășească pe calea temerii de Dumnezeu și a evitării răului. Adevăratul motiv pentru aceasta se datorează faptului că nu au făcut niciodată cunoștință cu Dumnezeu, nici nu au avut vreodată un contact sau o comuniune reală cu El, astfel încât este imposibil ca ei să ajungă la înțelegere reciprocă cu Dumnezeu sau să se trezească în ei înșiși credința adevărată, urmărirea sau adorarea lui Dumnezeu. Pentru că ei ar trebui astfel să acorde atenție cuvintelor lui Dumnezeu, pentru că ei ar trebui astfel să acorde atenție lui Dumnezeu – această perspectivă și atitudine i-a condamnat să se întoarcă cu mâinile goale de la strădaniile lor, i-a condamnat ca ei, pentru toată veșnicia, să nu poată păși pe calea fricii de Dumnezeu și a evitării răului. Scopul pe care ei îl țintesc și direcția în care merg, înseamnă că ei sunt dușmanii lui Dumnezeu pentru veșnicie și că, pentru veșnicie, ei nu vor putea vreodată să primească mântuirea.

Dacă, în cazul unei persoane care L-a urmat pe Dumnezeu de mulți ani și s-a bucurat de asigurarea cuvintelor Lui timp de mulți ani, definiția sa despre Dumnezeu ar fi, în esență, aceeași cu a unui om care se prosternează în omagiu înaintea idolilor, atunci aceasta ar însemna că această persoană nu a ajuns la realitatea cuvintelor lui Dumnezeu. Acest lucru se datorează faptului că pur și simplu nu a intrat în realitatea cuvintelor lui Dumnezeu și, din acest motiv, realitatea, adevărul, intențiile și cererile asupra omenirii, toate acestea inerente cuvintelor lui Dumnezeu, nu au nimic de-a face cu acea persoană. Adică, indiferent cât de greu poate o astfel de persoană să lucreze la suprafața sensului cuvintelor lui Dumnezeu, totul este inutil: pentru că ceea ce urmărește sunt doar cuvinte, ceea ce obține va fi, de asemenea, în mod necesar, doar

cuvinte. Indiferent dacă cuvintele rostite de Dumnezeu sunt, în aparență, simple sau profunde, toate sunt adevăruri indispensabile omului în momentul în care intră în viață; ele sunt izvorul apelor vii care îi permit omului să supraviețuiască atât în spirit, cât și în trup. Ele oferă omului ceea ce are nevoie pentru a rămâne în viață; principiile și crezul pentru conducerea vieții sale cotidiene; calea pe care trebuie să apuce spre mântuire, cât și scopul și direcția; fiecare adevăr pe care ar trebui să-l posede ca ființă creată înaintea lui Dumnezeu; și orice adevăr despre modul în care omul ascultă și se închină lui Dumnezeu. Ele sunt garanția care asigură supraviețuirea omului, ele sunt pâinea zilnică a omului și ele sunt, de asemenea, suportul robust care permite omului să fie puternic și să se ridice. Ele sunt bogate în realitatea adevărului cu care omenirea creată trăiește umanitatea normală, bogate în adevărul prin care omenirea se desprinde de corupție și ocolește capcanele Satanei, bogate în învățătură, îndemn, încurajare și consolare neobosite, pe care Creatorul le dă umanității create. Ele sunt farul care îndrumă și iluminează pe oameni ca să înțeleagă tot ceea ce este pozitiv, garanția care asigură că oamenii vor trăi și vor intra în posesia a tot ce este drept și bun, criteriul prin care oamenii, evenimentele și obiectele sunt toate măsurate și, de asemenea, indicatorul de navigație care conduce oamenii spre mântuire și calea luminii. Numai în experiența practică a cuvintelor lui Dumnezeu omul poate fi alimentat cu adevărul și cu viața; numai aici poate ajunge omul să înțeleagă ce este umanitatea normală, ce este o viață semnificativă, ce este o ființă creată autentică, ce este o ascultare reală de Dumnezeu; numai aici poate ajunge omul să înțeleagă cum ar trebui să aibă grijă de Dumnezeu, cum să-și îndeplinească datoria unei ființe create și cum să posede asemănarea unui om adevărat; numai aici poate ajunge omul să afle ce se înțelege prin credință autentică și adorare pură; numai aici poate ajunge omul să înțeleagă cine este Conducătorul cerurilor și al pământului și al tuturor lucrurilor; numai aici poate ajunge omul să înțeleagă mijloacele prin care Cel care este Stăpânul tuturor legilor creației, conduce și asigură creația; și numai aici poate ajunge omul să înțeleagă și să priceapă mijloacele prin care Cel care este Stăpânul întregii creații există, devine manifest și lucrează. Separat de experiența reală a cuvintelor lui Dumnezeu, omul nu are nicio cunoaștere sau înțelegere reală a cuvintelor lui Dumnezeu și a adevărului. Un astfel de om este pur și simplu un cadavru viu, o cochilie goală, și toată cunoașterea referitoare la Creator nu are nimic de-a face cu el. În ochii lui Dumnezeu, un astfel de om nu a crezut niciodată în El, nici nu L-a urmat vreodată, așa că Dumnezeu nu îl recunoaște nici ca credincios, nici ca urmaș al Lui, cu atât mai puțin ca o ființă creată autentică.

O ființă autentică creată trebuie să știe cine este Creatorul, pentru ce este creația omului, cum să-și îndeplinească responsabilitățile unei ființe create și cum să se închine Domnului întregii creații, trebuie să înțeleagă, să priceapă, să cunoască și să aibă grijă de intențiile, dorințele și cererile Creatorului și trebuie să acționeze în conformitate cu calea Creatorului – să se teamă de Dumnezeu și să evite răul.

Ce înseamnă să te temi de Dumnezeu? Și cum se poate evita răul?

„A avea teamă de Dumnezeu” nu înseamnă spaimă și groază de nedescris, nici să eviți, nici să te distanțezi, nici nu este idolatrizare sau superstiție. Mai degrabă, este admirație, stimă, încredere, înțelegere, grijă, ascultare, consacrare, iubire, precum și adorare necondiționată și răbdătoare, răsplată și supunere. Fără o cunoaștere reală a lui Dumnezeu, omenirea nu va avea admirație autentică, încredere autentică, înțelegere autentică, grijă sau ascultare autentică, ci doar teamă și neliniște, numai îndoială, neînțelegere, evadare și evitare; fără o cunoaștere autentică a lui Dumnezeu, omenirea nu va avea o consacrare și o răsplată autentice; fără o cunoaștere autentică a lui Dumnezeu, omenirea nu va avea o adorare și o supunere autentice, ci doar idolatrizare și superstiție oarbă; fără o cunoaștere reală a lui Dumnezeu, omenirea nu poate să acționeze conform cu calea lui Dumnezeu sau să se teamă de Dumnezeu ori să evite răul. Dimpotrivă, fiecare activitate și comportament în care omul se angajează vor fi umplute de răzvrătire și sfidare, cu imputații calomnioase și judecăți răutăcioase despre El și cu un comportament malefic care contravine adevărului și adevăratului sens al cuvintelor lui Dumnezeu.

Odată ce omenirea are încredere sinceră în Dumnezeu, ea va fi sinceră în a Îl urma pe Dumnezeu și a se baza pe El; numai cu încredere reală și dependență de Dumnezeu, omenirea poate avea înțelegere și pricepere autentică; împreună cu înțelegerea reală a lui Dumnezeu vine cu adevărat grija pentru El; numai cu grija autentică pentru Dumnezeu, omenirea poate avea o ascultare autentică; numai cu o ascultare autentică față de Dumnezeu, omenirea poate avea o consacrare autentică; numai printr-o consacrare veritabilă față de Dumnezeu, omenirea poate avea o răsplată necondiționată și fără plângere; numai cu încredere și dependență autentice, înțelegere și grijă autentice, ascultare autentică, consacrare și răsplată autentice, poate ajunge omenirea să cunoască cu adevărat firea și esența lui Dumnezeu și să cunoască identitatea Creatorului; numai când a ajuns cu adevărat să cunoască pe Creator, poate omenirea să trezească în ea însăși adorare și supunere autentice; numai când are o adorare și o supunere adevărată față de Creator, va fi capabilă omenirea să dea deoparte căile cele rele, adică să evite răul.

Aceasta constituie întregul proces al „temerii de Dumnezeu și evitării răului” și este, de asemenea, conținutul în întregime al temerii de Dumnezeu și evitării răului. Aceasta este calea care trebuie traversată pentru a ajunge la teama de Dumnezeu și evitarea răului.

„Teama de Dumnezeu și evitarea răului” și cunoașterea lui Dumnezeu sunt legate în mod indivizibil de o mulțime de fire, iar legătura dintre ele este evidentă. Dacă cineva dorește să ajungă la evitarea răului, trebuie mai întâi să aibă teamă reală față de Dumnezeu; dacă cineva dorește să ajungă la o teamă reală față de Dumnezeu, trebuie să aibă mai întâi cunoaștere reală a lui Dumnezeu; dacă cineva dorește să ajungă la cunoașterea lui Dumnezeu, trebuie să trăiască mai întâi cuvintele lui Dumnezeu, să intre în realitatea cuvintelor lui Dumnezeu, să trăiască certarea și disciplina lui Dumnezeu, mustrarea și judecata Lui; dacă cineva dorește să experimenteze cuvintele lui

Dumnezeu, trebuie să se întâlnească întâi față în față cu cuvintele lui Dumnezeu, să ajungă față în față cu Dumnezeu și să-L roage pe Dumnezeu să-i asigure oportunități de a experimenta cuvintele Sale sub forma a tot felul de medii care implică oameni, evenimente, obiecte; dacă cineva dorește să se întâlnească față în față cu Dumnezeu și cu cuvintele lui Dumnezeu, trebuie mai întâi să aibă o inimă simplă și cinstită, disponibilitatea de a accepta adevărul, voința de a suporta suferința, rezoluția și curajul de a evita răul și aspirația de a deveni o ființă creată autentică… În acest fel, mergând mai departe pas cu pas, te vei apropia tot mai mult de Dumnezeu, inima ta va deveni tot mai curată și viața ta și valoarea de a fi viu vor deveni, după ce ajungi să-L cunoști pe Dumnezeu, tot mai semnificative și ceara tot mai strălucitoare. Până când, într-o bună zi, vei simți că Creatorul nu mai este o enigmă, că Creatorul nu a fost niciodată ascuns de tine, că Creatorul nu Și-a ascuns niciodată fața de tine, că Creatorul nu este deloc departe de tine, că Creatorul nu mai este Cel după care tânjești în mod constant în gândurile tale, ci Cel pe care nu-L poți ajunge cu sentimentele tale, că El este într-adevăr și cu adevărat paza permanentă la dreapta si la stânga ta, asigurându-ți viața si controlându-ți destinul. El nu se află la orizontul îndepărtat, nici nu S-a ascuns sus în nori. El este chiar lângă tine, prezidând peste toate ale tale, El este tot ceea ce ai și El este singurul lucru pe care îl ai. Un astfel de Dumnezeu îți permite să-L iubești din inimă, să te agăți de El, să-L ții aproape, să-L admiri, să te temi că-L pierzi și să nu fi dispus să mai renunți la El, să nu-L mai asculți, ori să-L mai eviți ori să-L ții la distanță. Tot ce vrei tu e să-ți pese de El, să-L asculți, să răsplătești tot ce-ți dă El și să te supui stăpânirii Lui. Să nu mai refuzi să fii ghidat, să fii aprovizionat, supravegheat și ținut de El, să nu mai respingi ceea ce El dictează și stabilește pentru tine. Tot ce vrei este să-L urmezi, să fii în compania Lui; tot ce vrei este să-L accepți ca pe singura și unica ta viață, să-L accepți ca pe singurul și unicul tău Domn, singurul și unicul tău Dumnezeu.

18 august 2014

CUPRINS

Dumnezeu Însuși, Unicul II

Dumnezeu Însuși, Unicul III

Cum să cunoaștem firea lui Dumnezeu și rezultatele pe care le va obține lucrarea Sa

Mai întâi, să cântăm un imn: „Imnul împărăției (I), Împărăția s-a pogorât asupra lumii”.

Acompaniament: Mulțimile Mă aplaudă, mulțimile Mă slăvesc; toate gurile Îl numesc pe singurul Dumnezeu adevărat. Împărăția se pogoară în lumea oamenilor.

1 Mulțimile Mă aplaudă, mulțimile Mă slăvesc; toate gurile Îl numesc pe singurul Dumnezeu adevărat, toți oamenii își ridică ochii pentru a privi faptele Mele. Împărăția se pogoară în lumea oamenilor, persoana Mea este bogată și îmbelșugată. Cine nu s-ar înveseli pentru asta? Cine nu ar dansa de bucurie? O, Sion! Ridică-ți stindardul triumfător pentru a Mă celebra! Cântă-ți cântecul triumfător al victoriei și răspândește-Mi numele sfânt!

2 Toate lucrurile, de până la capătul pământului! Grăbiți-vă să vă curățiți pentru a putea fi făcuți jertfe pentru Mine! Constelații ale cerurilor! Grăbiți-vă la locurile voastre pentru a arăta pe bolta cerească măreața Mea putere! Îmi plec urechea înspre glasurile oamenilor de pe pământ, care își revarsă dragostea infinită și venerația pentru Mine în cântec! În această zi, când toate lucrurile se întorc la viață, Eu Mă pogor în lumea oamenilor. În acest moment, la această răscruce, florile se împodobesc însuflețite, păsările cântă într-un singur glas, toate lucrurile freamătă pline de bucurie! În sunetul salutului Împărăției, împărăția Satanei se năruiește, nimicită în tunetul răsunător al imnului Împărăției, pentru a nu se mai ridica vreodată!

3 Cine de pe pământ îndrăznește să se ridice și să se împotrivească? Pe când Mă pogor pe pământ, Eu aduc arderea, aduc mânia, aduc nenorociri de orice fel. Împărățiile lumești sunt acum Împărăția Mea! Sus, în cer, norii se rostogolesc și se umflă; sub cer, lacurile și râurile se umflă și deapănă vesele o melodie mișcătoare. Animalele care se odihnesc ies din bârlogurile lor și toate popoarele sunt trezite de Mine din somnul lor. Ziua pe care multitudinea de popoare o așteaptă a venit în sfârșit! Ei Îmi oferă cele mai frumoase cântece.

– Urmați Mielul și cântați cântări noi

La ce vă gândiți de fiecare dată când cântați acest imn? (Suntem foarte entuziasmați și încântați și ne gândim la cât de glorioasă e frumusețea Împărăției, la cum omenirea și Dumnezeu vor fi împreună pentru totdeauna.) S-a gândit cineva la forma pe care oamenii trebuie să o adopte pentru a fi împreună cu Dumnezeu? În imaginația voastră, cum trebuie să fie oamenii pentru a se uni cu Dumnezeu și a se bucura de viața glorioasă care va urma în Împărăție? (Firile lor ar trebui să fie schimbate.) Firile lor ar trebui să fie schimbate, dar în ce măsură? Cum vor fi oamenii după schimbarea firilor lor? (Vor deveni sfinți.) Care este criteriul sfințeniei? (Toate gândurile și ideile unui om trebuie să fie compatibile cu Hristos.) Cum se manifestă o asemenea compatibilitate? (Nu I se opune lui Dumnezeu, nu Îl trădează, poate să I se supună în mod absolut și, în inima sa, Îl

venerează temător.) Câteva dintre răspunsurile voastre sunt pe calea cea bună. Deschideți-vă inimile, cu toții, și glăsuiți ceea ce vreți să spuneți. (Oamenii care trăiesc cu Dumnezeu în Împărăție ar trebui să își poată face îndatoririle – cu loialitate – căutând adevărul și nefiind stăviliți de nicio persoană, de niciun eveniment sau obiect. Devine atunci posibil ca ei să se rupă de influența întunericului, să-și pună de acord inimile cu Dumnezeu, să se teamă de Dumnezeu și să se ferească de rău.) (Perspectiva prin care privim lucrurile poate deveni în acord cu Dumnezeu, iar noi putem să ne rupem de influența întunericului. Cel puțin, putem să ajungem unde nu mai suntem exploatați de Satana și unde putem să ne lepădăm de orice fire coruptă și să ne supunem lui Dumnezeu. Noi credem că este esențial ca oamenii să se desprindă de influența întunericului. Oamenii care nu se pot rupe de influența întunericului și care nu pot scăpa de legăturile Satanei nu au dobândit mântuirea lui Dumnezeu.) (Pentru a atinge standardul desăvârșirii de Dumnezeu, oamenii trebuie să fie în asentiment cu El și să nu I se mai împotrivească. Trebuie să poată să se cunoască pe ei înșiși, să pună în practică adevărul, să ajungă să-L cunoască, să-L iubească și să devină în acord cu Dumnezeu. Asta e tot ceea ce e necesar.)

Cât de mult cântăresc finalurile oamenilor în inimile lor

Se pare că aveți ceva gânduri în legătură cu calea căreia ar trebui să-i rămâneți credincioși și ați reușit într-o oarecare măsură să o înțelegeți sau să o apreciați. Totuși, dacă toate cuvintele pe care le-ați rostit se dovedesc sau nu t a fi goale sau reale depinde de lucrurile asupra cărora vă concentrați în practica de zi cu zi. De-a lungul anilor, toți ați cules anumite roade din fiecare aspect al adevărului, atât în ceea ce privește doctrinele, cât și în ceea ce privește conținutul efectiv al adevărului. Asta dovedește că oamenii din ziua de azi pun mult accent pe căutarea adevărului și, drept rezultat, fiecare aspect și fiecare element al adevărului a prins cu siguranță rădăcini în inimile unor oameni. Cu toate acestea, de ce Mă tem Eu cel mai mult? Mă tem că, în ciuda faptului că aceste subiecte ale adevărului și aceste teorii au prins rădăcini în inimile voastre, conținutul efectiv nu are multă substanță acolo. Când întâmpinați probleme și vă confruntați cu încercări și alegeri, cât de mult vă va ajuta în practică realitatea acestor adevăruri? Vă poate ajuta să depășiți dificultățile și să ieșiți din încercările la care ați fost supuși, astfel încât să mulțumiți voia lui Dumnezeu? Veți rămâne neclintiți în toiul încercărilor voastre și veți fi mărturie răsunătoare pentru Dumnezeu? V-ați preocupat vreodată de aceste probleme? Vă întreb: în inimile voastre și în toate gândurile și contemplațiile voastre zilnice, ce este cel mai important pentru voi? Ați ajuns vreodată la o concluzie în privința asta? Care credeți că este cel mai important lucru pentru voi? Unii spun: „Este punerea adevărului în practică, desigur”, în timp ce alții spun: „Desigur, este să citești cuvintele lui Dumnezeu în fiecare zi”. Unii oameni spun: „Este să vin în fața lui Dumnezeu și să mă rog Lui în fiecare zi, desigur”, iar apoi sunt cei care spun: „Desigur, cel mai important e să-mi îndeplinesc cum se cuvine datoria, în fiecare zi”.

Sunt chiar și unii care spun că ei se gândesc mereu doar cum să-L mulțumească pe Dumnezeu, cum să Îi dea ascultare în toate lucrurile și cum să se comporte în armonie cu voia Lui. Oare este corect? Oare doar asta este important? De exemplu, unii spun: „Eu vreau doar să mă supun lui Dumnezeu, dar, ori de câte ori întâlnesc o problemă, nu reușesc să fac asta”. Alții spun: „Eu vreau doar să-L mulțumesc pe Dumnezeu și ar fi bine dacă L-aș putea mulțumi pe Dumnezeu măcar o dată, dar nu-L pot mulțumi niciodată”. Unii spun: „Eu vreau doar să mă supun lui Dumnezeu. Când sunt pus la încercare, vreau doar să mă supun orchestrărilor Lui, suveranității și aranjamentelor Sale, fără plângeri sau cereri. Și, totuși, aproape de fiecare dată, nu reușesc să mă supun”. Totuși, alții spun: „Când mă confrunt cu decizii, nu pot niciodată să aleg să pun în practică adevărul. Eu vreau mereu să-mi mulțumesc trupul și să-mi satisfac dorințele personale și egoiste”. Care este motivul? Înainte să fiți puși la încercare de Dumnezeu, vă veți fi supus de multe ori unor provocări, încercându-vă și testându-vă de nenumărate ori? Vedeți dacă puteți să vă supuneți sincer lui Dumnezeu și să-L mulțumiți cu adevărat și dacă puteți garanta că nu-L veți trăda; vedeți dacă puteți să vă abțineți să vă satisfaceți și să vă îndepliniți dorințele egoiste, și doar să-L mulțumiți pe Dumnezeu, fără să faceți vreo alegere individuală. Face asta cineva? De fapt, există doar un singur fapt care a fost prezentat în fața ochilor voștri și e ceea ce interesează cel mai mult pe fiecare dintre voi și ceea ce vreți cel mai mult să știți – finalul și destinația tuturor. Poate că nu vă dați seama, dar este ceva ce nimeni nu poate să nege. Când vine vorba despre adevărul finalurilor oamenilor, despre promisiunea lui Dumnezeu pentru omenire și despre destinația la care Dumnezeu vrea să aducă oamenii, știu că sunt unii care au studiat deja de câteva ori cuvintele lui Dumnezeu despre toate aceste subiecte. Sunt și cei care caută răspunsul și se gândesc în mod repetat la el, dar tot nu obțin niciun rezultat sau poate ajung la o concluzie ambiguă. În cele din urmă, rămân nesiguri în privința finalului care îi așteaptă. Când își îndeplinesc îndatoririle, cei mai mulți oameni au tendința să vrea să primească răspunsuri clare la următoarele întrebări: „Care va fi finalul meu? Pot să pășesc pe această cale până la capătul ei? Care este atitudinea lui Dumnezeu față de omenire?” Unii chiar își fac griji astfel: „În trecut, am făcut și am spus anumite lucruri; am fost neascultător față de Dumnezeu, am comis fapte care L-au trădat pe Dumnezeu și, în anumite împrejurări, nu am reușit să-L mulțumesc pe Dumnezeu, I-am rănit sentimentele, L-am dezamăgit și L-am făcut să mă urască și să mă disprețuiască. Așadar, poate că finalul meu este necunoscut”. Ar fi corect să spunem că cei mai mulți se simt îngrijorați în legătură cu propriul final. Nimeni nu îndrăznește să spună: „Simt cu o certitudine de sută la sută că eu voi fi un supraviețuitor; sunt sută la sută sigur că pot să satisfac voia lui Dumnezeu. Sunt o persoană după inima lui Dumnezeu; sunt un om lăudat de Dumnezeu”. Unii oameni cred că este deosebit de dificil să urmezi calea lui Dumnezeu și că cel mai greu lucru dintre toate e să pui adevărul în practică. În consecință, asemenea oameni sunt convinși că nu pot fi ajutați și nu îndrăznesc să spere că vor dobândi un final bun; sau poate că ei cred că nu pot satisface voia lui Dumnezeu

și, prin urmare, că nu pot să devină supraviețuitori. Din această cauză, afirmă că nu au un final și nu pot să obțină o destinație bună. Indiferent cum gândesc oamenii, cu toții s-au întrebat de nenumărate ori care vor fi finalurile lor. În privința întrebărilor despre viitorul lor și despre ce vor obține după ce Dumnezeu Își va termina lucrarea, ei calculează și fac planuri în mod constant. Unii plătesc de două ori prețul; unii își abandonează familiile și locurile de muncă; unii renunță la căsniciile lor; unii își dau demisia pentru a se sacrifica pentru Dumnezeu; unii își părăsesc locuințele pentru a-și îndeplini îndatoririle; unii aleg dificultățile și se angajează să îndeplinească cele mai amare și mai epuizante sarcini; unii aleg să-și dedice averea și să dedice totul; și alții aleg să caute adevărul și se străduiesc să-L cunoască pe Dumnezeu. Indiferent de modul în care alegeți să practicați, este oare importantă sau nu maniera în care faceți asta? (Nu, nu este.) Atunci, cum explicăm această „lipsă de importanță”? Dacă metoda de practică nu este importantă, atunci ce este important? (Bunul comportament exterior nu e reprezentativ pentru punerea în practică a adevărului.) (Gândurile fiecărui individ nu sunt importante; aici, cheia este dacă am pus în practică adevărul și dacă Îl iubim sau nu pe Dumnezeu.) (Căderea antihriștilor și a falșilor conducători ne ajută să înțelegem că acest comportament exterior nu reprezintă cel mai important lucru. La suprafață, ei par să fi renunțat la multe și par să fie dispuși să plătească prețul, dar, la o analiză mai atentă, vedem că ei pur și simplu nu Îl venerează pe Dumnezeu ci, în schimb, I se opun în toate privințele. În momentele importante, iau mereu partea Satanei și intervin în lucrarea lui Dumnezeu. Așadar, considerațiile principale aici sunt de care parte ne situăm când vine momentul hotărâtor și care sunt punctele noastre de vedere asupra lucrurilor.) Ați răspuns bine și se pare că aveți deja o înțelegere primară și un standard la care să vă ridicați atunci când vine vorba de punerea adevărului în practică, de intențiile lui Dumnezeu și ceea ce El cere de la oameni. Faptul că puteți să răspundeți așa este foarte emoționant. Chiar dacă unele dintre lucrurile pe care le spuneți nu sunt tocmai exacte, v-ați apropiat deja de o explicație corespunzătoare a adevărului, iar asta dovedește că v-ați dezvoltat o înțelegere concretă despre oamenii, evenimentele și obiectele care vă înconjoară, despre toate mediile înconjurătoare, așa cum le-a rânduit Dumnezeu, și despre tot ceea ce vedeți. Această înțelegere e una aproape de adevăr. Chiar dacă ceea ce ați spus nu este întru totul cuprinzător și puține dintre cuvintele voastre nu sunt foarte potrivite, înțelegerea voastră se apropie deja de realitatea adevărului. E un sentiment foarte plăcut să vă aud vorbind așa.

Convingerile oamenilor nu pot lua locul adevărului

Unii oameni pot să suporte greutăți, să plătească prețul, sunt manierați la exterior, sunt destul de respectați și se bucură de admirația celorlalți. Ați spune că acest gen de comportament exterior poate fi considerat ca punerea adevărului în practică? S-ar putea stabili că asemenea oameni satisfac voia lui Dumnezeu? Cum se face că, în repetate rânduri, oamenii văd astfel de indivizi și cred că aceștia Îl mulțumesc pe Dumnezeu,

pășind pe calea punerii în practică a adevărului și fără să se abată de la calea lui Dumnezeu? De ce gândesc astfel unii oameni? Există o singură explicație. Care este explicația? Este că, pentru foarte mulți oameni, anumite întrebări – cum ar fi ce înseamnă să pui adevărul în practică, ce înseamnă să-L mulțumești pe Dumnezeu și ce înseamnă să ai realitatea adevărului – nu sunt foarte clare. Așadar, există oameni care sunt deseori înșelați de către cei care, la exterior, par spirituali, nobili, elevați și măreți. Cât despre oamenii care pot să discute elocvent despre slove și doctrine și ale căror vorbe și fapte par a fi demne de admirație, cei care sunt înșelați de aceștia nu au luat niciodată în considerare esența acțiunilor lor, nici la principiile din spatele faptelor lor și nici țelurile pe care aceștia le au. Mai mult, nu s-au întrebat niciodată dacă acești oameni se supun cu adevărat lui Dumnezeu și nici nu au stabilit dacă acești oameni se tem sincer de Dumnezeu și se feresc de rău. Nu au deslușit niciodată esența umanității acestor oameni. În schimb, încă din prima clipă în care i-au cunoscut, puțin câte puțin, au ajuns să-i admire și să-i venereze pe acești oameni, iar în cele din urmă, acești oameni au devenit idolii lor. Chiar mai mult, în mințile anumitor oameni, idolii pe care îi venerează – și despre care cred că pot să-și abandoneze familiile și locurile de muncă și care par superficial capabili să plătească prețul – sunt cei care Îl mulțumesc pe Dumnezeu cu adevărat și care pot într-adevăr să dobândească finaluri și destinații bune. În mințile lor, acești idoli sunt cei pe care îi laudă Dumnezeu. Ce îi face să creadă un asemenea lucru? Care este esența acestei probleme? Care sunt consecințele la care poate duce? Să discutăm mai întâi despre esența acestei probleme.

În esență, aceste probleme referitoare la punctul de vedere al oamenilor, metodele lor de practică, principiile practicii pe care aleg să le adopte și lucrurile asupra cărora au tendința să se concentreze nu au nimic de-a face cu cerințele impuse de Dumnezeu omenirii. Indiferent dacă oamenii se axează asupra unor chestiuni superficiale sau de profunzime sau asupra slovelor și doctrinelor sau asupra realității, ei nu aderă la ceea ce ar trebui mai mult să adere și nici nu știu ceea ce ar trebui mai mult să știe. Motivul pentru asta este că oamenilor nu le place deloc adevărul; în consecință, nu sunt dispuși să investească timp și efort în căutarea și punerea în practică a principiilor practicii găsite în cuvântările lui Dumnezeu. În schimb, ei preferă să folosească scurtături, rezumând ceea ce înțeleg și știu că reprezintă o bună practică și un bun comportament; această socoteală devine apoi un țel propriu pe care îl urmăresc, pe care-l consideră un adevăr de practicat. Consecința directă a acestui fapt este că oamenii folosesc bunul comportament uman drept substituent pentru practicarea adevărului, ceea ce satisface și dorința lor de a încerca să se pună bine cu Dumnezeu. Asta le oferă un capital cu ajutorul căruia ei se confruntă cu adevărul și pe care-l folosesc pentru a cădea la învoială cu Dumnezeu și a concura cu El. În același timp, oamenii Îl dau pe Dumnezeu la o parte, fără niciun scrupul, punându-i în locul Său pe idolii pe care-i admiră. Există o singură cauză principală care îi face pe oameni să comită astfel de fapte ignorante, să aibă puncte de vedere ignorante sau păreri și practici unilaterale – și azi vă voi vorbi despre

ea. Motivul este că, deși poate oamenii Îl urmează pe Dumnezeu, se roagă lui Dumnezeu în fiecare zi și-I citesc zilnic cuvântările, ei nu înțeleg cu adevărat voia Lui. Aceasta este cauza principală a problemei. Dacă cineva ar înțelege inima lui Dumnezeu și ar ști ce apreciază, ce disprețuiește, ce vrea și ce respinge El, ce fel de persoană iubește și ce fel de persoană detestă, ce fel de standard folosește El când are cerințe de la oameni și ce fel de abordare are Dumnezeu pentru a-i desăvârși, ar putea atunci acea persoană să mai aibă opinii personale? Ar putea astfel de oameni pur și simplu să plece și să venereze pe altcineva? Ar putea un om obișnuit să devină idolul lor? Oamenii care înțeleg voia lui Dumnezeu au un punct de vedere un pic mai rațional decât atât. Nu au de gând să idolatrizeze în mod arbitrar o persoană coruptă și nici nu vor crede, în timp ce pășesc pe calea punerii în practică a adevărului, că a respecta orbește câteva reguli sau principii simple este echivalent cu punerea în practică a adevărului.

Există multe opinii cu privire la standardul prin care Dumnezeu stabilește finalurile oamenilor

Să revenim la acest subiect și să continuăm discuția despre chestiunea finalului.

Având în vedere că fiecare persoană este preocupată de propriul final, știți voi cum determină Dumnezeu acel final? În ce manieră stabilește Dumnezeu finalul unei persoane? În plus, ce fel de standard folosește El pentru a-l stabili? Când finalul unui om nu a fost încă stabilit, ce face Dumnezeu pentru a-l dezvălui? Știe cineva? După cum am spus în urmă cu o clipă, sunt unii care și-au petrecut deja foarte multă vreme studiind cuvintele lui Dumnezeu în efortul de a căuta indicii despre finalurile oamenilor, despre categoriile în care sunt împărțite acestea și despre diversele finaluri care îi așteaptă pe oamenii de diferite feluri. De asemenea, speră să afle cum dictează cuvântul lui Dumnezeu finalurile oamenilor, ce fel de standard folosește El și cum anume stabilește finalul unei persoane. Dar, la urmă, acești oameni nu reușesc niciodată să afle vreun răspuns. De fapt, în cuvântările lui Dumnezeu, se spun prea puține despre această chestiune. De ce este așa? Cât timp finalurile oamenilor nu au fost încă dezvăluite, Dumnezeu nu dorește să spună nimănui ce urmează să se întâmple la final, nici nu vrea să informeze pe nimeni despre destinația lor înainte de vreme – pentru că, dacă ar face asta, omenirea nu ar avea nimic de câștigat. Acum, vreau doar să vă vorbesc despre maniera în care Dumnezeu stabilește finalurile oamenilor, despre principiile pe care El le folosește în lucrarea Lui pentru a stabili finalul omului și pentru a manifesta aceste finaluri, cât și despre standardul pe care El îl folosește pentru a determina dacă cineva poate sau nu să supraviețuiască. Nu sunt acestea întrebările care vă interesează cel mai mult? Așadar, cum cred oamenii că stabilește Dumnezeu finalurile oamenilor? Ați menționat o parte chiar adineauri: unii dintre voi au spus că are legătură cu îndeplinirea cu credință a datoriei și sacrificiul pentru Dumnezeu; unii au spus că are legătură cu a te supune lui Dumnezeu și a-L mulțumi; unii au spus că un factor este faptul de te supune orchestrărilor lui Dumnezeu, iar alții au zis că important este să nu ieși în evidență…

Când puneți în practică aceste adevăruri și când practicați în conformitate cu principiile pe care le credeți corecte, știți ce gândește Dumnezeu? V-ați gândit vreodată dacă a proceda așa înseamnă a-I mulțumi voia? Îi respectă standardul? Respectă cerințele Lui? Cred că majoritatea oamenilor nu se gândesc mult la aceste întrebări. Ei doar aplică în mod mecanic o parte a cuvântului lui Dumnezeu sau o parte a predicilor sau standardele anumitor figuri pe care le idolatrizează, forțându-se să facă una și alta. Ei cred că aceasta este calea corectă, așadar, o respectă mereu și tot fac asta, indiferent ce se întâmplă la final. Unii oameni gândesc: „Am avut credință atât de mulți ani; mereu am practicat așa. Simt că L-am mulțumit cu adevărat pe Dumnezeu și că am obținut mult din asta. Asta pentru că am ajuns să înțeleg multe adevăruri în această perioadă, cât și multe lucruri pe care nu le înțelegeam înainte. Mai ales, multe dintre ideile și concepțiile mele s-au schimbat, valorile din viața mea s-au schimbat enorm, iar acum înțeleg destul de bine această lume”. Astfel de oameni consideră că asta e recolta și că e rezultatul final al lucrării lui Dumnezeu pentru omenire. În opinia voastră, considerând în ansamblu aceste standarde și toate practicile voastre, satisfaceți voia lui Dumnezeu? Unii dintre voi vor spune plini de certitudine: „Desigur! Practicăm în concordanță cu cuvântul lui Dumnezeu; practicăm în concordanță cu ceea ce a propovăduit și a comunicat cel de mai sus. Ne îndeplinim mereu îndatoririle, Îl urmăm constant pe Dumnezeu și nu L-am părăsit niciodată. Așadar, putem spune cu toată încrederea că Îl mulțumim pe Dumnezeu. Indiferent cât de mult înțelegem intențiile Lui și indiferent cât de mult pricepem cuvântul Său, am fost mereu pe calea de a căuta să fim compatibili cu Dumnezeu. Câtă vreme ne comportăm corect și practicăm corect, atunci sigur vom obține rezultatul corect”. Ce părere aveți despre acest mod de a vedea lucrurile? Este corect? S-ar putea să fie unii care spun: „Nu m-am gândit niciodată la aceste lucruri. Eu mă gândesc doar că, atâta vreme cât continuu să-mi îndeplinesc datoria și mă comport în conformitate cu cerințele cuvântărilor lui Dumnezeu, atunci pot să supraviețuiesc. Nu m-am întrebat niciodată dacă pot să mulțumesc inima lui Dumnezeu, nici nu m-am întrebat vreodată dacă mă ridic la standardul stabilit de El. Întrucât Dumnezeu nu mi-a spus niciodată și nici nu mi-a oferit instrucțiuni clare, eu cred că, atâta vreme cât tot lucrez și nu mă opresc, Dumnezeu va fi mulțumit și nu ar trebui să aibă alte cerințe pentru mine”. Sunt aceste concepții corecte? În ceea ce Mă privește, acest fel de a practica, acest mod de a gândi și aceste puncte de vedere – atrag toate după sine fantezii și puțină orbire. Poate faptul că spun asta vă face pe unii dintre voi să vă simțiți puțin descurajați, gândind: „Orbire? Dacă asta e orbire, atunci speranța noastră la mântuire și supraviețuire este foarte mică și nesigură, nu-i așa? Prezentând astfel lucrurile, nu e ca și cum ai turna apă rece pe noi?” Indiferent ce credeți voi, lucrurile pe care Eu le spun și le fac nu au scopul de a vă face să vă simțiți de parcă cineva ar turna apă rece pe voi. Mai degrabă, sunt menite să vă facă să înțelegeți mai bine intențiile lui Dumnezeu și să vă facă să înțelegeți mai bine ce gândește El, ce vrea El să realizeze, ce tipuri de persoane preferă Dumnezeu, ce detestă și desconsideră El, ce tip de

persoană vrea Dumnezeu să câștige și ce tip de persoană disprețuiește El. Sunt menite să confere claritate minților voastre și să vă ajute să înțelegeți limpede cât departe s-au abătut de la standardul cerut de Dumnezeu faptele și gândurile fiecăruia dintre voi. Este foarte necesar să discutăm aceste subiecte? Fiindcă știu că aveți credință de atât de multă vreme și că ați ascultat multe predici, dar exact acestea sunt lucrurile care vă lipsesc cel mai mult. Deși ați notat fiecare adevăr în carnețelele voastre și ați memorat și gravat în inimile voastre unele dintre lucrurile pe care le credeți importante și cu toate că plănuiți să folosiți aceste lucruri pentru a-L mulțumi pe Dumnezeu în timpul practicii voastre, să le folosiți la nevoie sau pentru a trece prin perioadele dificile care vă așteaptă sau, pur și simplu, să lăsați aceste lucruri să vă însoțească în timp ce vă trăiți viețile, din punctul Meu de vedere, indiferent cum faceți acest lucru, nu este atât de important. Atunci, ce este foarte important? Important e ca în timp ce practici, să știi în sinea ta, cu absolută certitudine, dacă tot ceea ce faci sau nu – fiecare faptă a ta – este în conformitate cu ce vrea Dumnezeu și dacă toate acțiunile tale, toate gândurile și rezultatele și țelul pe care îți dorești să-l atingi satisfac sau nu voia lui Dumnezeu și respectă sau nu cerințele lui Dumnezeu, precum și dacă El le aprobă sau nu. Acestea sunt lucrurile foarte importante.

Pășește pe calea lui Dumnezeu: teme-te de Dumnezeu și ferește-te de rău

Există o zicală pe care ar trebui să o notați. Eu cred că această zicală este foarte importantă, fiindcă Îmi vine în minte de nenumărate ori, zi de zi. De ce? Pentru că, de fiecare dată când dau ochii cu cineva, de fiecare dată când aud povestea cuiva și de fiecare dată când aud despre trăirile sau mărturia de credință în Dumnezeu a unei persoane, Eu folosesc mereu această zicală pentru a stabili în inima Mea dacă acel individ este sau nu tipul de om pe care Dumnezeu îl vrea și tipul de om care Îi place lui Dumnezeu. Așadar, care este această zicală? Acum v-am făcut pe toți să fiți foarte atenți. Când voi dezvălui zicala, poate că vă veți simți dezamăgiți, deoarece există unii care au tot folosit-o cu fățărnicie mulți ani la rând. Totuși, Eu nu am folosit-o cu fățărnicie nici măcar o dată. Această zicală își are locul în inima Mea. Așadar, care este această zicală? Este aceasta: „Pășește pe calea lui Dumnezeu: teme-te de Dumnezeu și ferește-te de rău”. Nu este oare o frază extrem de simplă? Totuși, în ciuda simplității sale, oamenii care înțeleg cu adevărat aceste cuvinte vor simți că ele sunt extrem de însemnte, că această zicală e foarte prețioasă pentru practică și că este o replică din limbajul vieții care conține realitatea adevărului, că reprezintă un țel de o viață pentru cei care caută să-L mulțumească pe Dumnezeu și că reprezintă o cale de o viață pe care ar trebui să o urmeze oricine acordă importanță intențiilor lui Dumnezeu. Așadar, ce părere aveți? Nu este adevărul această zicală? Are sau nu această semnificație? În plus, poate unii dintre voi se gândesc la această zicală și încearcă să o înțeleagă și poate sunt unii care chiar au îndoieli în privința ei: este această zicală foarte importantă? Este

foarte importantă? Este necesar să o scoatem atât de mult în evidență? S-ar putea ca unora dintre voi să nu le placă prea mult această zicală, fiindcă sunteți de părere că sintetizarea căii lui Dumnezeu în această singură zicală e o simplificare prea mare. Să iei tot ceea ce a spus Dumnezeu și să sintetizezi totul într-o singură zicală – nu ar însemna să-L faci puțin prea nesemnificativ pe Dumnezeu? Așa stau lucrurile? S-ar putea ca majoritatea dintre voi să nu înțeleagă pe deplin semnificația profundă a acestor cuvinte. Chiar dacă toți v-ați notat această zicală, nu intenționați să îi găsiți un loc în inimile voastre; ați notat-o pur și simplu în carnețelele voastre și o recitiți și vă gândiți la ea în timpul liber. Unii dintre voi nici măcar nu se vor sinchisi să memoreze această zicală, darmite să încerce să o folosească. Totuși, de ce vreau să menționez această zicală? Indiferent de modul vostru de a privi lucrurile și indiferent ce păreri veți avea, Eu am fost nevoit să menționez această zicală fiindcă este extrem de relevantă în ceea ce privește modul în care Dumnezeu stabilește finalurile oamenilor. Indiferent cum înțelegeți voi deocamdată această zicală, indiferent de modul în care o tratați, Eu tot vă voi spune asta: dacă oamenii pot să pună în practică aceste cuvinte, să le experimenteze și să atingă standardul de a se teme de Dumnezeu și a se feri de rău, atunci sunt asigurați că vor fi supraviețuitori și sigur vor avea finaluri bune. Dacă, totuși, nu poți să respecți standardul prezentat de această zicală, atunci se poate spune că finalul tău este necunoscut. Așadar, vă vorbesc despre această zicală pentru pregătirea voastră mintală și pentru ca voi să știți ce fel de standard folosește Dumnezeu ca să vă măsoare. După cum tocmai v-am spus, această zicală este extrem de relevantă în ceea ce privește mântuirea omenirii de către Dumnezeu, cât și modul în care El stabilește finalurile oamenilor. În ce fel este relevantă? V-ar plăcea să știți, așadar, despre asta vom discuta azi.

Dumnezeu folosește diverse încercări pentru a testa dacă oamenii se tem de Dumnezeu și se feresc de rău

În fiecare epocă din lucrarea lui Dumnezeu, El le transmite oamenilor anumite cuvinte și le spune anumite adevăruri. Aceste adevăruri servesc drept calea pe care oamenii ar trebui să o urmeze, calea pe care ar trebui să meargă, calea care le permite să se teamă de Dumnezeu și să se ferească de rău, și calea pe care oamenii ar trebui să o pună în practică și să o respecte în cadrul periplului lor prin viață. Acestea sunt motivele pentru care Dumnezeu rostește omenirii aceste cuvântări. Aceste cuvinte care vin de la Dumnezeu ar trebui să fie respectate de oameni, iar să le respecți înseamnă să primești viață. Dacă o persoană nu le respectă, nu le pune în practică și nu trăiește cuvintele lui Dumnezeu în viața sa, atunci această persoană nu practică adevărul. În plus, dacă oamenii nu pun adevărul în practică, atunci nu se tem de Dumnezeu și nu se feresc de rău și nici nu Îl pot mulțumi pe Dumnezeu. Oamenii care nu sunt capabili să-L mulțumească pe Dumnezeu, nu pot primi slava Lui, iar astfel de oameni nu au niciun final. Așadar, în cadrul lucrării Sale, cum stabilește Dumnezeu finalul unui om? Ce metode folosește Dumnezeu pentru a stabili finalul unei persoane? Poate încă sunteți

puțin confuzi acum, dar când vă voi explica procesul, totul va deveni foarte clar, deoarece mulți dintre voi ați trecut deja prin asta.

De-a lungul lucrării Sale, chiar de la începuturi, Dumnezeu a pregătit încercări pentru fiecare persoană – sau, am putea spune, pentru fiecare persoană care Îl urmează – iar aceste încercări au magnitudini diferite. Sunt cei care au trecut prin încercarea de a fi respinși de familie, cei care au trecut prin încercarea unor medii ostile, cei care au trecut prin încercarea de a fi arestați și torturați, cei care au trecut prin încercarea de a fi confruntați cu decizii și cei care au trecut prin încercările care implică averi și statut. În general vorbind, fiecare dintre voi a trecut prin tot felul de încercări. De ce lucrează Dumnezeu în acest fel? De ce îi tratează El pe toți astfel? Ce fel de rezultat caută El? Acesta este aspectul pe care doresc să vi-l comunic: Dumnezeu vrea să vadă dacă persoana respectivă este sau nu genul de om care se teme de El și se ferește de rău. Asta înseamnă că, atunci când Dumnezeu îți scoate în cale o încercare și te face să dai piept cu o anumită situație sau alta, intenția Lui este să testeze dacă ești sau nu o persoană care se teme de El și se ferește de rău. Dacă cineva se confruntă cu datoria de a păstra în siguranță o jertfă și această datorie îl face să intre în contact cu jertfa lui Dumnezeu, crezi că asta e ceva ce a aranjat Dumnezeu? Fără îndoială! Orice întâmpini este ceva ce a aranjat Dumnezeu. Când te confrunți cu această problemă, Dumnezeu te va observa în secret, urmărind ce alegeri faci, cum practici și ce gânduri ai. Rezultatul final este lucrul de care Îi pasă cel mai mult lui Dumnezeu, întrucât acest rezultat este cel care Îl va ajuta să măsoare dacă ai fost sau nu la înălțimea standardului Său în cadrul acestei încercări specifice. Totuși, ori de câte ori întâmpină o problemă, oamenii nu se gândesc adesea la motivul pentru care se confruntă cu asta, ce standard așteaptă Dumnezeu ca ei să atingă, ce vrea El să vadă la ei sau ce Își dorește să obțină de la ei. Când se confruntă cu această problemă, asemenea oameni gândesc doar atât: „Este o încercare cu care mă confrunt; trebuie să am grijă, nu să fiu nesăbuit! Orice ar fi, asta este jertfa lui Dumnezeu și nu mă pot atinge de ea”. Echipați cu gânduri atât de simpliste, oamenii cred că și-au îndeplinit responsabilitățile. L-ar mulțumi sau nu pe Dumnezeu rezultatul acestei încercări? Îndrăzniți și vorbiți despre asta. (Dacă oamenii se tem de Dumnezeu în inimile lor, atunci, când se confruntă cu o datorie care le permite să intre în contact cu jertfa lui Dumnezeu, vor lua în considerare cât de ușor ar fi să jignească firea lui Dumnezeu, iar asta îi va face să se asigure că procedează cu grijă.) Răspunsul tău reprezintă un pas pe drumul cel bun, dar încă nu este complet. Să urmezi calea lui Dumnezeu nu înseamnă să respecți regulile superficiale; mai degrabă, înseamnă ca atunci când te confrunți cu o problemă, să o privești înainte de toate ca pe o situație care a fost aranjată de Dumnezeu, ca pe o responsabilitate pe care El ți-a dat-o sau ca pe o sarcină pe care ți-a încredințat-o ție. Atunci când te confrunți cu această problemă, ar trebui chiar să o consideri o încercare la care te-a pus Dumnezeu. Când te confrunți cu această problemă, trebuie să ai un standard în inima ta și trebuie să te gândești că această chestiune a venit de la Dumnezeu. Trebuie să te gândești cum să o tratezi în

așa fel încât să îți poți îndeplini responsabilitatea în timp ce rămâi loial lui Dumnezeu, cât și cum să procedezi fără a-L înfuria pe Dumnezeu și fără a-I ofensa firea. Cu o clipă în urmă, am vorbit despre păstrarea în siguranță a jertfelor. Această chestiune implică jertfe, dar implică și datoria ta și responsabilitatea ta. Această responsabilitate e un legământ al datoriei. Totuși, când te confrunți cu această problemă, ești supus ispitei? Da. Și de unde provine această ispită? Provine de la Satana, dar și din firile corupte și rele ale oamenilor. Întrucât ispita este prezentă, această chestiune implică și mărturisirea fermă pe care s-ar cuveni să o facă oamenii, ceea ce este, de asemenea, datoria și responsabilitatea ta. Unii oameni spun: „Este o chestiune atât de măruntă; chiar este necesar să facem mare caz din asta?” Nu ar putea fi mai necesar! Și este necesar fiindcă, pentru a nu ne abate de la calea lui Dumnezeu, nu putem să renunțăm la nimic ce se întâmplă cu noi sau în jurul nostru, nici măcar la lucrurile mărunte; indiferent că noi considerăm că trebuie să fim sau nu atenți la așa ceva, cât timp ne confruntăm cu orice problemă, nu trebuie să renunțăm la ea. Toate lucrurile care se petrec ar trebui privite ca teste pe care ni le-a dat Dumnezeu. Ce părere ai despre acest mod de a vedea lucrurile? Dacă ai acest gen de atitudine, atunci se confirmă un fapt: în sinea ta, te temi de Dumnezeu și ești dispus să te ferești de rău. Dacă ai această dorință de a-L mulțumi pe Dumnezeu, atunci ceea ce pui tu în practică nu va fi departe de standardul temerii de Dumnezeu și feririi de rău.

Deseori, unii cred că problemele cărora oamenii nu le acordă multă atenție și care nu sunt menționate de obicei sunt doar fleacuri mărunte care nu au nicio legătură cu punerea în practică a adevărului. Când acești oameni se confruntă exact cu o astfel de problemă, nu se gândesc prea mult la ea și o trec cu vederea. Dar, de fapt, această problemă este o lecție pentru care tu ar trebui să studiezi, o lecție despre cum să te temi de Dumnezeu și să te ferești de rău. În plus, ar trebui să fii mai interesat să afli și ceea ce face Dumnezeu atunci când apare această problemă și trebuie să te confrunți cu ea. Dumnezeu este chiar lângă tine, observându-ți fiecare cuvânt și faptă și urmărind tot ce faci și ce schimbări se petrec și gândurile tale – aceasta este lucrarea lui Dumnezeu. Unii întreabă: „Dacă e adevărat, de ce nu am simțit?” Nu ai simțit deoarece nu ai respectat calea de a te teme de Dumnezeu și a te feri de rău drept cale principală; așadar, nu poți să simți subtila lucrare pe care o face Dumnezeu în oameni, care se manifestă în concordanță cu diversele gânduri și fapte ale oamenilor. Ești un aiurit! Ce este o problemă importantă? Ce e o problemă minoră? Problemele care implică urmarea căii lui Dumnezeu nu sunt împărțite în importante și neînsemnate, toate sunt importante – puteți să acceptați asta? (Da, putem.) În ceea ce privește problemele de zi cu zi, există unele probleme pe care oamenii le consideră drept mari și semnificative, iar altele care sunt privite drept fleacuri mărunte. De multe ori, oamenii văd aceste probleme mari ca fiind extrem de importante și le consideră ca fiind trimise de Dumnezeu. Totuși, în timp ce aceste probleme importante se desfășoară, din cauza staturii imature a oamenilor și a calibrului lor slab, adesea,

oamenii nu reușesc să împlinească voia lui Dumnezeu, nu pot să obțină nicio revelație și nu pot să dobândească nicio cunoaștere reală de valoare. În ceea ce privește problemele mărunte, acestea sunt pur și simplu trecute cu vederea de oameni și lăsate să le scape printre degete puțin câte puțin. Ca atare, oamenii au pierdut multe oportunități de a fi cercetați înaintea lui Dumnezeu și de a fi testați de El. Ce înseamnă dacă ignori mereu oamenii, evenimentele, obiectele și situațiile pe care Dumnezeu le-a aranjat pentru tine? Înseamnă că în fiecare zi și chiar în fiecare moment renunți constant la desăvârșirea ta de către Dumnezeu, cât și la conducerea Lui. Ori de câte ori Dumnezeu aranjează o situație pentru tine, El te urmărește în secret, privindu-ți inima, observându-ți gândurile și grijile, urmărind modul în care gândești și așteptând să vadă cum te vei comporta. Dacă ești un om neglijent – unul care nu a fost niciodată serios cu privire la calea și cuvintele lui Dumnezeu, nici cu privire la adevăr – atunci nu vei fi conștient și nici atent la ceea ce vrea Dumnezeu să desăvârșească, nici la cerințele pe care S-a așteptat să le împlinești atunci când a pregătit un anumit mediu pentru tine. Nu vei ști nici ce legătură au persoanele, evenimentele și obiectele pe care le întâlnești cu adevărul sau cu voia lui Dumnezeu. După ce ai întâlnit în mod repetat circumstanțe și încercări precum acestea, iar Dumnezeu nu a văzut niciun rezultat în cazul tău, cum va proceda El? După ce ai înfruntat încercările în mod repetat, nu L-ai mărit pe Dumnezeu în inima ta și nici nu ai văzut circumstanțele pe care Dumnezeu le-a aranjat pentru tine așa cum sunt ele: ca încercări și teste de la Dumnezeu. În schimb, ai respins oportunitățile oferite ție de Dumnezeu, una după alta, lăsându-le să-ți scape printre degete iar și iar. Nu este aceasta o extremă nesupunere pe care o afișează oamenii? (Ba da.) Se va simți Dumnezeu rănit din această cauză? (Da.) Greșit, Dumnezeu nu Se va simți rănit! Faptul că M-ați auzit spunând așa ceva v-a șocat încă o dată. S-ar putea să vă gândiți: „Nu s-a spus mai devreme că Dumnezeu Se simte mereu rănit? Așadar, nu Se va simți Dumnezeu rănit? Atunci, când Se simte El rănit?” Pe scurt, Dumnezeu nu Se va simțit rănit în această situație. Așadar, care va fi atitudinea lui Dumnezeu față de acest tip de comportament prezentat mai sus? Când oamenii resping încercările și testele trimise de Dumnezeu și când se sustrag din fața lor, există o singură atitudine pe care Dumnezeu o are față de asemenea oameni. Ce atitudine este? Dumnezeu disprețuiește acest tip de om, din adâncul inimii Lui. Există două grade ale semnificației cuvântului „disprețuiește”. Cum ar trebui să le explic din punctul Meu de vedere? În profunzime, cuvântul „disprețuiește” are conotații de dezgust și ură. Cum rămâne cu al doilea grad al semnificației sale? Este partea care implică renunțarea la ceva. Cu toții știți ce înseamnă „a renunța”, corect? Pe scurt, „disprețuiește” este un cuvânt care reprezintă reacția și atitudinea definitivă a lui Dumnezeu față de cei care se comportă în acest mod; este ura extremă față de ei și dezgustul și, astfel, are drept rezultat decizia de a-i abandona. Aceasta este decizia finală a lui Dumnezeu față de un om care nu a urmat niciodată calea lui Dumnezeu și care nu s-a temut niciodată de Dumnezeu și

nu s-a ferit niciodată de rău. Puteți acum să înțelegeți cu toții importanța acelei zicale pe care am menționat-o mai devreme?

Acum înțelegeți metoda pe care o folosește Dumnezeu pentru a stabili finalurile oamenilor? (El rânduiește diferite circumstanțe în fiecare zi.) El rânduiește diferite circumstanțe – acesta e un lucru pe care oamenii pot să-l simtă și să-l atingă. Așadar, din ce motiv face Dumnezeu asta? Intenția Lui este să-i dea fiecărui om diverse încercări în momente și în locuri diferite. Care aspecte ale unei persoane sunt testate într-o încercare? O încercare stabilește dacă ești sau nu tipul de om care se teme de Dumnezeu și se ferește de rău în fiecare chestiune cu care te confrunți, despre care auzi ceva, pe care o vezi și prin care treci personal. Cu toții vor fi supuși unei astfel de încercări, fiindcă Dumnezeu este corect cu toată lumea. Unii dintre voi spuneți: „Am crezut în Dumnezeu mulți ani, deci cum de nu am fost supus unei încercări?" Simți că încă nu ai fost supus niciunei încercări fiindcă atunci când Dumnezeu ți-a aranjat circumstanțele, tu nu le-ai luat în serios și nu ai vrut să pășești pe calea lui Dumnezeu. Așadar, pur și simplu nu ai sesizat deloc încercările trimise de Dumnezeu. Unii spun: „Am înfruntat câteva încercări, dar nu știu care cum să practic în mod adecvat. Chiar și atunci când am practicat, tot nu știu dacă am înfruntat ferm încercările lui Dumnezeu". Oamenii care se află în acest tip de stare sigur nu sunt o minoritate. Așadar, care e standardul prin care Dumnezeu îi măsoară pe oameni? Este exact același pe care l-am menționat cu câteva clipe în urmă: dacă te temi sau nu de Dumnezeu și dacă te ferești de rău în tot ce faci, gândești și exprimi. Așa se stabilește dacă ești un om care se teme de Dumnezeu și se ferește de rău. Este acesta un concept simplu sau nu? Este simplu de spus, dar este ușor de pus în practică? (Nu este atât de ușor.) De ce nu este atât de ușor? (Fiindcă oamenii nu Îl cunosc pe Dumnezeu și nu știu cum desăvârșește El oamenii, așadar, când se confruntă cu probleme, ei nu știu cum să caute adevărul pentru a-și rezolva problemele. Trebuie să treacă prin diferite încercări, rafinări, mustrări și judecăți până să dobândească realitatea fricii de Dumnezeu.) Ați putea să vedeți lucrurile astfel, dar, în ceea ce vă privește, a te teme de Dumnezeu și a te feri de rău pare ceva foarte ușor de realizat chiar acum. De ce spun asta? Fiindcă voi ați ascultat multe predici și ați primit nu puțină udare cu realitatea adevărului; asta v-a permis să înțelegeți teoretic și intelectual cum să vă temeți de Dumnezeu și să vă feriți de rău. Cât privește modul de a pune efectiv în practică temerea de Dumnezeu și ferirea de rău, aceste cunoștințe v-au fost foarte utile și v-au făcut să simțiți că un astfel de lucru este ușor de realizat. Atunci, de ce oamenii nu pot să-l realizeze efectiv niciodată? Fiindcă esența și natura oamenilor nu se tem de Dumnezeu și preferă răul. Acesta este adevăratul motiv.

Să nu te temi de Dumnezeu și să nu te ferești de rău înseamnă să I te opui lui Dumnezeu

Permiteți-Mi să încep prin a vă întreba despre proveniența acestei zicale, „a se teme de Dumnezeu și a se feri de rău". (Cartea lui Iov.) Întrucât l-am menționat pe Iov, să discutăm despre el. În vremea lui Iov, lucra Dumnezeu pentru mântuirea și cucerirea

omenirii? Nu. Nu-i așa că El nu făcea asta? În plus, în ceea ce-l privea pe Iov, cât de mult Îl cunoștea el pe Dumnezeu pe atunci? (Nu prea mult.) Îl cunoștea Iov pe Dumnezeu mai mult sau mai puțin decât Îl cunoașteți voi în clipa de față? De ce nu îndrăzniți să răspundeți? Este foarte ușor să răspunzi la această întrebare. Mai puțin! Asta e sigur! În prezent, voi sunteți față în față cu Dumnezeu și cu ale Lui cuvinte; cunoașteți mult mai multe despre Dumnezeu decât cunoștea Iov. De ce deschid acest subiect? Ce scop am să spun aceste lucruri? Aș vrea să vă explic un fapt, dar, înainte să o fac, vreau să vă pun o întrebare. Iov cunoștea foarte puține despre Dumnezeu, dar putea să se teamă de El și să se ferească de rău; atunci, de ce oamenii din ziua de azi nu reușesc să facă asta? (Pentru că sunt profund corupți.) Faptul că sunt profund corupți e fenomenul superficial care cauzează problema, însă Eu nu aș vedea niciodată problema în acest fel. Apelați deseori la termeni și doctrine frecvent folosite, cum ar fi „corupția profundă”, „răzvrătirea contra lui Dumnezeu”, „lipsa de loialitate față de Dumnezeu”, „neascultarea”, „detestarea adevărului” și așa mai departe și folosiți aceste sloganuri pentru a explica esența fiecărei chestiuni. Acest mod de a practica este defectuos. Folosirea aceluiași răspuns pentru a explica probleme de diferite naturi trezește inevitabil suspiciuni hulitoare despre adevăr și Dumnezeu; nu-Mi place să aud acest tip de răspuns. Gândiți-vă mult și bine! Niciunul dintre voi nu s-a gândit la această chestiune, dar Eu văd asta și simt asta în fiecare zi. Așadar, în timp ce acționați, Eu privesc. Atunci când faceți ceva, nu-i sesizați esența, dar când Eu privesc, văd esența acestei chestiuni și pot să o și simt. Așadar, care este această esență? De ce nu pot oamenii din zilele noastre să se teamă de Dumnezeu și să se ferească de rău? Răspunsurile voastre sunt departe de a putea explica esența acestei probleme și nici nu pot să o rezolve. Asta fiindcă nu sunteți conștienți de sursa acesteia. Care este această sursă? Știu că vreți să aflați despre ea, așadar, vă voi vorbi despre sursa acestei probleme.

De când a început Dumnezeu să lucreze, cum a privit El ființele umane? Dumnezeu le-a salvat; i-a considerat pe oameni drept membri ai familiei Sale, ținte ale lucrării Lui, drept ceea ce voia El să cucerească, să mântuiască și drept ceea ce voia El să desăvârșească. Aceasta a fost atitudinea lui Dumnezeu față de om la începutul lucrării Sale. Totuși, care a fost atitudinea omenirii față de Dumnezeu la acea vreme? Dumnezeu era necunoscut pentru oameni, iar ei Îl priveau pe Dumnezeu ca pe un străin. S-ar putea spune că atitudinea lor față de Dumnezeu nu a determinat rezultatele corecte și că ei nu înțelegeau clar cum ar trebui să-L trateze pe Dumnezeu. Prin urmare, L-au tratat așa cum le-a plăcut și au făcut tot ce le-a plăcut. Aveau vreo părere despre Dumnezeu? La început, nu au avut; așa-zisele lor opinii includeau doar anumite noțiuni și supoziții despre El. Acceptau ceea ce se conforma propriilor noțiuni și, când ceva nu se conforma noțiunilor lor, ascultau în aparență, dar, în sinea lor, aveau stări profund contradictorii și i se opuneau. Aceasta era relația dintre Dumnezeu și oameni la început: Dumnezeu îi considera membri ai familiei Sale, dar ei Îl tratau ca pe un străin. Totuși, după o perioadă din lucrarea lui Dumnezeu, oamenii au ajuns să înțeleagă ceea ce

încerca El să realizeze și au știut că El era adevăratul Dumnezeu; de asemenea, au ajuns să recunoască și ce puteau să obțină de la El. Cum L-au privit oamenii pe Dumnezeu la acea vreme? L-au privit ca pe un colac de salvare și au sperat să li se ofere harul Său, binecuvântări și promisiuni. Și cum i-a privit Dumnezeu pe oameni în acel moment? I-a privit ca pe ținte ale cuceririi Sale. Dumnezeu voia să-i judece folosind cuvinte, să-i testeze și să-i supună încercărilor. Dar, în ceea ce-i privea atunci pe oameni, Dumnezeu era doar un obiect pe care puteau să-l folosească pentru a-și îndeplini propriile țeluri. Oamenii au văzut că adevărul promulgat de Dumnezeu putea să-i cucerească și să-i mântuiască, că ei aveau o oportunitate de a obține ceea ce voiau de la El, precum și să obțină destinațiile pe care și le doreau. Din acest motiv, o fărâmă de sinceritate s-a format în inimile lor și au devenit dispuși să-L urmeze pe acest Dumnezeu. Timpul a trecut și, datorită faptului că au dobândit o anumită cunoaștere superficială și doctrinară despre Dumnezeu, s-ar putea chiar spune că oamenii au devenit tot mai „familiarizați” cu Dumnezeu și cuvintele spuse de El, cu propovăduirea Lui, adevărurile pe care le-a promulgat și lucrarea Lui. Așadar, au înțeles greșit că Dumnezeu nu mai era un necunoscut și că pășiseră deja pe calea de a deveni compatibili cu Dumnezeu. Până acum, oamenii au ascultat multe predici despre adevăr și au experimentat mult din lucrarea lui Dumnezeu. Cu toate acestea, din cauza interferenței și obstrucționării cauzate de numeroși factori diferiți și numeroase circumstanțe, majoritatea oamenilor nu reușesc să pună în practică adevărul, nici nu pot să-L mulțumească pe Dumnezeu. Oamenii au devenit tot mai leneși și sunt tot mai lipsiți de încredere. Ei simt tot mai mult că finalurile lor sunt necunoscute. Nu îndrăznesc să aibă idei extravagante și nu caută să progreseze; ei doar urmează fără tragere de inimă, înaintând pas cu pas. Care este atitudinea lui Dumnezeu față de starea din prezent a omului? El Își dorește doar să ofere omului aceste adevăruri și să-i insufle calea Lui, iar apoi să aranjeze diferite circumstanțe pentru a-l testa pe om în diferite moduri. Țelul Lui este să ia aceste cuvinte, aceste adevăruri și lucrarea Lui și să aducă un rezultat în urma căruia oamenii să poată să se teamă de Dumnezeu și să se ferească de rău. Majoritatea oamenilor pe care i-am văzut iau, pur și simplu, cuvintele lui Dumnezeu și le consideră drept doctrine, simple slove pe hârtie, ca pe niște reglementări care trebuie respectate. Când acționează și vorbesc sau când se confruntă cu încercări, ei nu privesc calea lui Dumnezeu ca pe una pe care ar trebui să o respecte. Asta este mai cu seamă adevărat atunci când oamenii se confruntă cu încercări mari; nu am văzut pe nimeni care să practice în direcția temerii de Dumnezeu și a feririi de rău. Așadar, atitudinea lui Dumnezeu față de oameni este plină de dezgust și aversiune extremă! În ciuda faptului că i-a supus în mod repetat la încercări, chiar și de sute de ori, ei tot nu au o atitudine clară care să le demonstreze hotărârea: „Vreau să mă tem de Dumnezeu și să mă feresc de rău!” Întrucât oamenii nu au această hotărâre și fiindcă nu demonstrează asta, în prezent, atitudinea lui Dumnezeu față de ei nu mai este aceeași ca în trecut, când El a dat dovadă de milă, toleranță, îngăduință și răbdare. În schimb, El este extrem de

dezamăgit de omenire. Cine a cauzat această dezamăgire? De cine depinde atitudinea lui Dumnezeu față de oameni? Depinde de fiecare om care Îl urmează. De-a lungul multor ani ai lucrării Lui, Dumnezeu a impus oamenilor multe cerințe și a aranjat multe circumstanțe pentru ei. Totuși, indiferent cum s-au descurcat ei și indiferent care este atitudinea lor față de Dumnezeu, oamenii nu au reușit să practice în concordanță clară cu țelul de a se teme de Dumnezeu și de a se feri de rău. Așadar, voi rezuma totul într-o singură expresie și voi folosi această expresie pentru a explica tot ceea ce tocmai am spus despre motivul pentru care oamenii nu pot să pășească pe calea lui Dumnezeu, pe calea de a se teme Dumnezeu și a se feri de rău. Care este această expresie? E aceasta: Dumnezeu îi privește pe oameni ca pe obiectele mântuirii și lucrării Lui; oamenii Îl privesc pe Dumnezeu ca pe dușmanul lor, ca pe o antiteză a lor. Acum înțelegeți clar această chestiune? E foarte limpede care este atitudinea omenirii, care este atitudinea lui Dumnezeu și care este relația dintre oameni și Dumnezeu. Oricât de multe propovăduiri ați ascultat, acele lucruri în privința cărora ați ajuns la o concluzie pe cont propriu – cum ar fi să fiți credincioși lui Dumnezeu, să vă supuneți lui, să căutați prin care să deveniți compatibili cu Dumnezeu, să vreți să vă sacrificați toată viața pentru Dumnezeu și să trăiți pentru Dumnezeu – pentru Mine, aceste lucruri nu reprezintă exemple prin care pășiți conștient pe calea lui Dumnezeu, adică să vă temeți de Dumnezeu și să vă feriți de rău, ci, în schimb, sunt doar canale prin puteți să atingeți anumite scopuri. Pentru a le atinge, voi respectați fără tragere de inimă anumite reglementări și exact aceste reglementări sunt cele care îi îndepărtează și mai mult pe oameni de pe calea de a se teme de Dumnezeu și a se feri de rău, cele care Îl pun încă o dată pe Dumnezeu în opoziție cu omenirea.

Subiectul de azi este cam apăsător, dar, orice ar fi, Eu încă sper că, atunci când veți trece prin experiențele care vor urma și prin vremurile care vor veni, veți putea să faceți ceea ce tocmai v-am spus. Nu-L considerați pe Dumnezeu ca pe o mână de aer gol – de parcă ar exista atunci când El vă este de folos și nu ar exista atunci când nu vă este de folos. Odată ce ai un astfel de gând în subconștientul tău, L-ai înfuriat deja pe Dumnezeu. Poate că sunt oameni care spun: „Eu nu-L privesc pe Dumnezeu doar ca pe o mână de aer gol. Mereu mă rog Lui și încerc să Îl mulțumesc întotdeauna și tot ceea ce fac se încadrează în sfera, standardul și principiile impuse de Dumnezeu. Cu siguranță nu practic pe baza ideilor proprii”. Da, această manieră în care practici este corectă. Totuși, ce gândești când te confrunți cu o problemă? Cum practici când ești confruntat cu o chestiune? Unii oameni simt că Dumnezeu există când I se roagă și când Îi cer îndurare, dar, apoi, ori de câte ori întâmpină o problemă, ei vin cu propriile idei și vor să se conformeze lor. Asta înseamnă că-L privesc pe Dumnezeu ca pe o mână de aer gol și o astfel de situație Îl face pe Dumnezeu inexistent în mințile lor. Oamenii cred că Dumnezeu ar trebui să existe când au nevoie de El, însă nu și când nu au nevoie de El. Oamenii cred că este suficient să practice bazându-se pe propriile idei. Ei cred că pot să facă orice le este pe plac; pur și simplu nu cred că e nevoie să caute calea lui

Dumnezeu. Cât despre oamenii care sunt în prezent în acest tip de situație și blocați în acest tip de stare, nu atrag pericolul asupra lor? Unii spun: „Fie că atrag sau nu pericolul asupra mea, eu am credință de atât de mulți ani și cred că Dumnezeu nu mă va abandona, fiindcă nu va suporta să facă asta”. Alții spun: „Încă de când mă aflam în pântecul mamei mele, eu am crezut în Domnul. Au trecut patruzeci sau cincizeci de ani, așa că, în ceea ce privește durata, eu sunt cel mai învrednicit să fiu mântuit de Dumnezeu și să supraviețuiesc. De-a lungul acestor patru sau cinci decenii, mi-am abandonat familia și locul de muncă și am renunțat la tot ce aveam – de exemplu la bani, la statut, la bucurii și la timpul petrecut cu familia. Nu am mâncat multe mâncăruri delicioase, nu m-am bucurat de multe distracții, nu am vizitat multe locuri interesante și chiar am trecut prin suferințe pe care oamenii obișnuiți nu ar putea să le îndure. Dacă Dumnezeu nu poate să mă mântuiască pe seama acestor lucruri, atunci sunt tratat cu nedreptate și nu pot să cred în acest tip de Dumnezeu”. Sunt mulți oameni care au această opinie? (Da.) Ei bine, așadar, azi vă voi ajuta să înțelegeți un fapt: oamenii cu o astfel de perspectivă își sapă singuri groapa. Asta fiindcă își acoperă ochii cu propriile închipuiri. Exact aceste închipuiri și propriile concluzii sunt cele care înlocuiesc standardul pe care Dumnezeu îi cere omului să-l atingă și îi împiedică să accepte intențiile de drept ale lui Dumnezeu. Acest lucru nu le permite să-I simtă adevărata existență și, în plus, îi face să piardă șansa de a fi desăvârșiți de Dumnezeu, renunțând la orice parte din promisiunea lui Dumnezeu.

Modul în care Dumnezeu stabilește finalurile oamenilor și standardele conform cărora face acest lucru

Înainte să ajungi la vreun punct de vedere sau vreo concluzie proprie, ar trebui mai întâi să înțelegi care este atitudinea lui Dumnezeu față de tine și ce gândește El, iar apoi poți să decizi dacă propria ta gândire este sau nu corectă. Dumnezeu nu a folosit niciodată timpul ca unitate de măsură pentru a stabili finalul unui om și nici S-a bazat vreodată pe cât de mult a suferit o persoană pentru a stabili așa ceva. Așadar, ce folosește Dumnezeu drept standard pentru a stabili finalul unui om? Stabilirea acestuia pe baza timpului s-ar conforma cel mai mult noțiunilor oamenilor. În plus, sunt acei oameni pe care îi vedeți deseori și care, la un moment dat, s-au dedicat mult, s-au sacrificat mult, au plătit un preț uriaș și au suferit enorm. Aceștia sunt cei care, din punctul vostru de vedere, pot să fie mântuiți de Dumnezeu. Tot ceea ce demonstrează și trăiesc acești oameni este exact conform noțiunilor oamenilor despre standardele stabilite de Dumnezeu pentru a determina finalul unui om. Indiferent ce credeți, Eu nu voi înșirui aceste exemple unul câte unul. Pe scurt, orice nu e un standard propriu gândirii lui Dumnezeu provine, în schimb, din imaginația umană și toate lucrurile de acest fel sunt noțiuni omenești. Dacă insiști orbește asupra propriilor noțiuni și plăsmuiri, care va fi rezultatul? E destul de evident că urmarea acestui lucru este doar că Dumnezeu te disprețuiește. Asta din cauză că tu te lauzi mereu față de Dumnezeu cu învrednicirile

tale, că te iei la întrecere cu El și te cerți cu El și din cauză că nu încerci cu adevărat să-I înțelegi gândirea, nici voia sau atitudinea Lui față de omenire. Să procedezi în această manieră te onorează pe tine mai presus de toate; nu-L preaslăvește pe Dumnezeu. Tu crezi în tine însuți, nu în Dumnezeu. Dumnezeu nu Își dorește asemenea oameni și nici nu le va aduce mântuirea. Dacă poți să renunți la un astfel de punct de vedere și, mai mult, să îți corectezi acele puncte de vedere greșite din trecut, dacă poți să procedezi în concordanță cu cerințele lui Dumnezeu, dacă poți practica de acum înainte calea de a te teme de Dumnezeu și de a te feri de rău, dacă reușești să-L onorezi pe Dumnezeu ca pe Cel măreț în toate lucrurile și să te abții să-ți folosești închipuirile, punctele de vedere și convingerile personale pentru a te defini pe tine și pe Dumnezeu și, dacă, în schimb, poți să cauți intențiile lui Dumnezeu în toate aspectele, să ajungi să-ți dai seama de atitudinea lui Dumnezeu față de omenire și să o înțelegi și să-L mulțumești atingându-I standardele, va fi minunat! Va însemna că tu urmează să pășești pe calea de a te teme de Dumnezeu și de a te feri de rău.

Dacă Dumnezeu nu folosește diversele gânduri, idei și puncte de vedere ale oamenilor drept standarde conform cărora să le stabilească finalurile, atunci ce fel de standard folosește? El folosește încercări pentru a le stabili finalurile. Există două standarde pe care le folosește Dumnezeu ca să stabilească finalurile oamenilor: primul este numărul de încercări la care sunt supuși oamenii, iar al doilea îl reprezintă efectele pe care le au aceste încercări asupra oamenilor. Aceste două indicatoare stabilesc finalul unei persoane. Acum, haideți să discutăm pe larg despre aceste două standarde.

Pentru început, când o persoană se confruntă cu o încercare trimisă de Dumnezeu (pentru tine, această încercare ar putea fi minoră și nedemnă de menționat), El te va face să îți dai clar seama că asta este mâna Lui asupra ta și că El este Cel care a aranjat această situație pentru tine. Deși încă ai o statură imatură, Dumnezeu va pregăti încercări ca să te testeze, iar aceste încercări vor fi pe măsura staturii tale, a ceea ce poți să înțelegi și a ceea ce poți să suporți. Ce parte din tine va fi testată? Atitudinea ta față de Dumnezeu. Este oare această atitudine foarte importantă? Desigur că e importantă! Are o deosebită importanță! Această atitudine a oamenilor este rezultatul pe care Dumnezeu Și-l dorește, așadar, în ceea ce-L privește, este cel mai important lucru dintre toate. Altfel, Dumnezeu nu Și-ar irosi eforturile pe oameni săvârșind o astfel de lucrare. Prin aceste încercări, Dumnezeu vrea să vadă atitudinea ta față de El; vrea să vadă dacă ești sau nu pe calea cea bună. De asemenea, vrea să vadă dacă te temi sau nu de Dumnezeu și te ferești de rău. În consecință, indiferent dacă, în orice moment, înțelegi mult sau puțin din adevăr, tot vei fi supus încercărilor lui Dumnezeu și, dacă măsura în care înțelegi adevărul crește, El va continua să aranjeze încercări relevante pentru tine. Când te vei confrunta din nou cu o încercare, Dumnezeu va vrea să vadă dacă punctul tău de vedere, ideile tale și atitudinea ta față de El au cunoscut vreo creștere între timp. Unii se întreabă: „De ce Dumnezeu vrea mereu să vadă care sunt atitudinile oamenilor? Nu a văzut deja cum pun ei adevărul în practică? De ce mai vrea

să le vadă atitudinile?” Sunt prostii fără sens! Având în vedere că Dumnezeu lucrează în această manieră, voia Lui trebuie să se regăsească în aceasta. Dumnezeu îi observă constant pe oameni de pe margine, le urmărește fiecare cuvânt și fiecare acțiune, fiecare faptă și fiecare mișcare; le observă chiar și fiecare gând și fiecare idee. Dumnezeu notează tot ce se întâmplă cu oamenii – faptele lor bune, defectele lor, fărădelegile lor, chiar răzvrătirile și trădările lor – drept dovezi cu ajutorul cărora să le stabilească finalurile. Lucrarea lui Dumnezeu se înalță pas cu pas, vei auzi mai multe adevăruri și vei ajunge să accepți mai multe lucruri și informații pozitive și vei dobândi mai mult din realitatea adevărului. De-a lungul acestui proces, cerințele lui Dumnezeu pentru tine vor crește și ele și, pe măsură ce o fac, El va aranja încercări tot mai serioase pentru tine. Țelul Lui este să examineze dacă atitudinea ta față de El a progresat între timp. Desigur, când se întâmplă asta, punctul de vedere pe care Dumnezeu îl cere de la tine se va conforma înțelegerii pe care o ai despre realitatea adevărului.

Pe măsură ce statura ta crește treptat, tot așa va crește și standardul pe care Dumnezeu ți-l cere. Câtă vreme ești încă imatur, El îți va stabili un standard foarte jos pe care să-l atingi; când statura ta va fi un pic mai mare, El îți va ridica standardul puțin mai mult. Dar ce va face Dumnezeu după ce vei dobândi o înțelegere a întregului adevăr? Te va supune unor încercări și mai mari. În toiul acestor încercări, ceea ce vrea Dumnezeu să obțină de la tine, ceea ce vrea Dumnezeu să vadă de la tine, este o cunoaștere mai profundă despre El, o adevărată venerație față de El. În acest moment, cerințele Lui pentru tine vor fi mai mari și mai „dure” decât atunci când statura ta era mai imatură (oamenii s-ar putea să le considere dure, dar Dumnezeu le consideră, de fapt, rezonabile). Când Dumnezeu îi încearcă pe oameni, ce fel de realitate Își dorește El să creeze? El le cere mereu oamenilor să-I dăruiască inimile lor. Unii vor spune: „Cum pot să dăruiesc asta? Eu mi-am făcut datoria; mi-am abandonat căminul și mijloacele de trai și m-am sacrificat pentru Dumnezeu. Nu sunt toate acestea dovezi ale faptului că I-am dăruit lui Dumnezeu inima mea? Cum altfel aș mai putea să-I dăruiesc inima mea? Este oare posibil ca acestea să nu fi fost cu adevărat mijloace prin care I-am dăruit lui Dumnezeu inima mea? Care este cerința precisă a lui Dumnezeu?” Cerința este foarte simplă. De fapt, există oameni care și-au dăruit deja inimile lui Dumnezeu într-o oarecare măsură în timpul diverselor etape ale încercărilor lor, dar oamenii, în vasta lor majoritate, nu își dăruiesc niciodată inimile lui Dumnezeu. Când Dumnezeu te încearcă, vede dacă inima ta este sau nu cu El, dacă este sau nu dăruită dorințelor cărnii sau Satanei. Când Dumnezeu te încearcă, vede dacă I te împotrivești sau ești într-o poziție care este compatibilă cu El și, de asemenea, dacă inima ta este de partea Lui. Când tu ești imatur și supus încercărilor, ai puțină încredere și nu știi exact ce trebuie să faci pentru a împlini intențiile lui Dumnezeu, întrucât ai o înțelegere limitată asupra adevărului. Cu toate acestea, dacă mai poți să te rogi cu sinceritate și cu adevărat lui Dumnezeu și dacă poți să fii dispus să-I dăruiești inima ta, să-L faci suveranul tău și să-I oferi toate acele lucruri pe care le consideri ca fiind cele mai prețioase, atunci Îi vei fi dăruit deja lui Dumnezeu

inima ta. Pe măsură ce asculți tot mai multe predici și înțelegi mai mult din adevăr, și statura ta va crește treptat. În acest moment, standardul cerințelor lui Dumnezeu nu va la fel ca atunci când erai imatur; El îți va cere un standard mai ridicat. Pe măsură ce oamenii Îi dăruiesc treptat lui Dumnezeu inimile lor, acestea se apropie încet de El; pe măsură ce oamenii pot să se apropie cu sinceritate de Dumnezeu, inimile lor Îl vor venera și mai mult. O inimă ca aceasta Își dorește Dumnezeu.

Când Dumnezeu vrea să obțină inima cuiva, El va supune acea persoană la numeroase încercări. În timpul acestor încercări, dacă Dumnezeu nu obține inima acelei persoane sau nu vede că are vreo atitudine – adică, dacă Dumnezeu nu vede această persoană practicând sau purtându-se într-un mod care dă dovadă de venerație față de El și, în plus, dacă nu vede în această persoană o atitudine și o hotărâre de a se feri de rău – atunci, după numeroase încercări, Dumnezeu nu va mai avea răbdare cu acea persoană și nu o va mai tolera. Nu va mai încerca această persoană și nu va mai lucra asupra sa. Așadar, ce înseamnă asta pentru finalul acelui om? Înseamnă că nu are niciun final. Probabil acel om nu a făcut niciun rău; poate nu a făcut nimic perturbator și nu a provocat nicio tulburare. Poate că acel om nu I s-a opus fățiș lui Dumnezeu. Cu toate acestea, inima acelui om rămâne ascunsă față de Dumnezeu; acel om nu a avut niciodată o atitudine clară și un punct de vedere clar față de Dumnezeu, iar Dumnezeu nu poate să vadă clar că acel om I-a dăruit inima sau că el caută să se teamă de El și să se ferească de rău. Dumnezeu Își pierde răbdarea cu asemenea oameni și nu va mai plăti niciun preț pentru ei, nu Se va mai milostivi de ei și nu va mai lucra asupra lor. Viața de credință în Dumnezeu a unui asemenea om s-a sfârșit deja. Iar asta deoarece, în ciuda numeroaselor încercări pe care Dumnezeu i le-a trimis acelui om, Dumnezeu nu a obținut rezultatul pe care îl dorește. Astfel, există un număr de oameni în care Eu nu am văzut niciodată luminarea și iluminarea Duhului Sfânt. Cum se poate vedea acest lucru? Poate că acești oameni au crezut în Dumnezeu mulți ani și, la suprafață, au fost eficienți; au citit multe cărți, s-au ocupat de multe chestiuni, au umplut peste zece carnete de notițe și au învățat o mulțime de cuvinte și doctrine. Cu toate acestea, nu există nicio creștere vizibilă în ceea ce-i privește, opiniile lor despre Dumnezeu rămân invizibile, iar atitudinile lor sunt încă neclare. Cu alte cuvinte, inimile lor nu pot fi văzute; sunt mereu acoperite și închise – sunt închise pentru Dumnezeu. Drept urmare, El nu le-a văzut adevăratele inimi, nu a văzut în acești oameni niciun strop de adevărată venerație pentru El și, mai mult, nu a văzut cum pășesc acești oameni pe calea Lui. Dacă Dumnezeu încă nu a câștigat asemenea oameni până acum, poate El să-l câștige în viitor? Nu poate! Va mai încerca El să ceară lucruri care nu pot fi obținute? Nu! Așadar, care este atitudinea de acum a lui Dumnezeu față de asemenea oameni? (El îi disprețuiește și îi ignoră.) Îi ignoră! Dumnezeu nu acordă atenție unor astfel de oameni; îi disprețuiește. Ați memorat aceste cuvinte foarte rapid și cu mare acuratețe. Se pare că ați înțeles ceea ce ați auzit!

Există unii oameni care, atunci când încep să-L urmeze pe Dumnezeu, sunt imaturi și ignoranți; nu înțeleg voia lui Dumnezeu și nici nu știu ce înseamnă să crezi în El. Ei

adoptă un mod greșit, un mod conceput de om, de a crede în Dumnezeu și de a-L urma. Când asemenea oameni se confruntă cu încercările, nu își dau seama de asta; rămân indiferenți față de călăuzirea și luminarea lui Dumnezeu. Nu știu ce înseamnă să își dăruiască inimile lui Dumnezeu sau ce înseamnă să fie de neclintit în timpul unei încercări. Dumnezeu va acorda unor astfel de oameni un interval limitat de timp, iar în acest interval de timp, El le va permite să înțeleagă natura încercărilor Lui și care sunt intențiile Lui. După aceea, acești oameni trebuie să-și demonstreze punctele de vedere. Dumnezeu încă îi așteaptă pe cei care se află în această etapă. Dar care este atitudinea lui Dumnezeu față de cei care au câteva opinii, dar încă ezită, care vor să-și dăruiască inimile lui Dumnezeu, dar nu sunt împăcați cu gândul de a face asta și care, în ciuda faptului că au pus în practică anumite adevăruri simple, încearcă să se ascundă și renunță atunci când se confruntă cu o mare încercare? Încă Se mai așteaptă la câte ceva de ei, iar rezultatul depinde de atitudinea și performanța lor. Dacă oamenii nu progresează activ, ce face Dumnezeu? El renunță la ei. Asta pentru că, înainte ca Dumnezeu să renunțe la tine, tu ai renunțat deja la tine însuți. Așadar, nu poți să-L învinovățești pe Dumnezeu că a făcut asta. E greșit din partea ta să te plângi de Dumnezeu.

Diversele rușini pe care le trezește în oameni o întrebare practică

Mai există un tip de om care are cel mai tragic final dintre toți; acesta e tipul de persoană pe care prefer să o menționez cel mai rar. Nu e tragică fiindcă a primit pedeapsa lui Dumnezeu sau fiindcă cerințele pe care i le impune El sunt severe și, prin urmare, poate să aibă un final tragic; mai degrabă, este tragică fiindcă își face asta cu mâna sa. După cum se zice în popor, își sapă singură groapa. Ce fel de om face asta? Acești oameni nu pășesc pe calea cea bună, iar finalurile lor sunt dezvăluit în avans. În ochii lui Dumnezeu, asemenea oameni sunt cele mai mari ținte ale disprețului Său. În termeni umani, oamenii ca aceștia sunt cei mai jalnici. Când asemenea oameni încep să-L urmeze pe Dumnezeu, sunt foarte zeloși; plătesc un mare preț, au o părere bună despre perspectivele lucrării lui Dumnezeu și au o imaginație bogată când vine vorba de viitorul lor. De asemenea, sunt deosebit de încrezători în Dumnezeu, crezând că El poate să facă oamenii compleți și să-i aducă la o destinație glorioasă. Totuși, dintr-un motiv sau altul, acești oameni fug în timpul lucrării lui Dumnezeu. Și ce înseamnă aici „a fugi”? Înseamnă că dispar fără a-și lua rămas-bun, fără a scoate niciun sunet; pleacă fără să spună un cuvânt. Chiar dacă asemenea oameni susțin că ei cred în Dumnezeu, nu au prins niciodată rădăcini pe calea credinței lor. Așadar, indiferent cât de mult timp au crezut în El, încă sunt capabili să se îndepărteze de Dumnezeu. Unii oameni pleacă pentru a intra în afaceri, unii pleacă pentru a-și trăi viața, unii pleacă pentru a se îmbogăți și unii pleacă pentru a se căsători și a avea copii… Printre cei care pleacă, există și cei care au mai târziu atacuri de conștiință și vor să se întoarcă, dar și alții care se descurcă foarte greu și care ajung să rătăcească prin lume ani și ani. Acești rătăcitori trec prin

multă suferințe și ei cred că este prea dureros să existi în această lume și că nu pot să fie despărțiți de Dumnezeu. Ei vor să se întoarcă în casa lui Dumnezeu pentru a primi alinare, pace și bucurie și vor să continue să creadă în Dumnezeu pentru a scăpa de dezastru sau pentru a fi dobândi mântuirea și o destinație minunată. Asta fiindcă acești oameni cred că iubirea lui Dumnezeu este nemărginită și că harul Lui este nesecătuit. Ei cred că indiferent ce a făcut cineva, Dumnezeu ar trebui să ierte acea persoană și să fie tolerant cu trecutul său. Acești oameni spun de nenumărate ori că vor să se întoarcă și să-și îndeplinească îndatoririle. Sunt chiar și cei care bisericii o parte din bunurile lor, sperând că asta le va pregăti drumul de întoarcere în casa lui Dumnezeu. Care este atitudinea lui Dumnezeu față de asemenea oameni? Cum ar trebui El să le stabilească finalurile? Puteți să răspundeți. (Am crezut că Dumnezeu ar accepta acest tip de om, dar după cele pe care le-am auzit chiar adineauri, simt că s-ar putea să nu o facă.) Motivează-ți răspunsul. (Oamenii ca aceștia vin înaintea lui Dumnezeu doar ca moartea să nu le reprezinte finalurile. Nu ajung să creadă în Dumnezeu din sinceritate adevărată; ajung pentru că știu că lucrarea lui Dumnezeu se va termina în curând, așa că au iluzia că pot să vină și să primească binecuvântări.) Tu spui că acești oameni nu cred cu sinceritate în Dumnezeu, așadar, El nu poate să-i accepte, nu-i așa? (Da.) (Eu înțeleg că asemenea oameni sunt doar niște oportuniști și că nu cred cu sinceritate în Dumnezeu.) Nu au ajuns să creadă în Dumnezeu; sunt oportuniști. Bine spus! Acești oportuniști sunt genul de oameni pe care toți îi urăsc. Ei se îndreaptă încotro bate vântul și nu se sinchisesc să facă nimic dacă nu câștigă ceva din asta, așadar, bineînțeles că sunt josnici! Mai are vreun alt frate sau vreo altă soră o părere pe care ar vrea să o împărtășească? (Dumnezeu nu îi va mai accepta fiindcă lucrarea Lui este pe cale să se termine și acum e momentul în care finalurile oamenilor sunt stabilite. Acum vor acești oameni să se întoarcă – nu fiindcă ei vor de fapt să caute adevărul, ci fiindcă văd cum se pogoară dezastrele, sau pentru că sunt influențați de factori externi. Dacă ar fi avut într-adevăr intenția de a căuta adevărul, nu ar fi fugit niciodată la jumătatea lucrării lui Dumnezeu.) Mai există și alte opinii? (Nu vor fi acceptați. De fapt, Dumnezeu le-a oferit deja oportunități, dar ei au insistat să aibă o atitudine nepăsătoare față de El. Indiferent care sunt intențiile acestor oameni, chiar dacă aceștia se pocăiesc într-adevăr, Dumnezeu tot nu le va permite să se întoarcă. Asta fiindcă El le-a oferit atât de multe oportunități, dar ei și-au demonstrat deja atitudinea: au vrut să-L părăsească pe Dumnezeu. Din acest motiv, dacă ei încearcă să se întoarcă acum, Dumnezeu nu îi va accepta.) (Și eu încuviințez că Dumnezeu nu va accepta acest tip de persoană, fiindcă dacă un om a văzut adevărata cale, dacă a trăit lucrarea lui Dumnezeu o perioadă atât de lungă, și totuși poate să se întoarcă în lume și în îmbrățișarea Satanei, atunci asta reprezintă o uriașă trădare a lui Dumnezeu. În ciuda faptului că esența lui Dumnezeu este mila și iubirea, aceasta depinde de genul de om spre care e îndreptată acea esență. Dacă acest om vine în fața lui Dumnezeu căutând alinare sau ceva în care să-și pună speranțele, atunci pur și simplu nu este genul care crede sincer în Dumnezeu, iar mila

lui Dumnezeu față de asemenea oameni nu este nelimitată.) Dacă esența lui Dumnezeu este mila, atunci, de ce nu are El un pic mai multă milă față de acest gen de om? Cu un pic mai multă milă, nu ar avea acest gen de om o oportunitate? În trecut, oamenii spuneau deseori că Dumnezeu vrea ca fiecare om să fie mântuit și ca nimeni să îndure pierzania; dacă, din o sută de oi, una se pierde, Dumnezeu le va lăsa pe cele nouăzeci și nouă ca să caute oaia pierdută. Acum, când vine vorba de acești oameni, ar trebui Dumnezeu să îi accepte și să le acorde o a doua șansă datorită credinței lor sincere? De fapt, nu e o întrebare grea; este foarte simplă! Dacă Îl înțelegeți cu adevărat pe Dumnezeu și Îl cunoașteți cu adevărat, atunci nu e nevoie de prea multe explicații și de prea multe speculații, nu-i așa? Răspunsurile voastre sunt pe drumul cel bun, dar tot lasă de dorit față de atitudinea lui Dumnezeu.

Chiar acum, unii dintre voi v-ați exprimat convingerea că Dumnezeu nu ar putea să accepte acest gen de om. Altora nu le-a fost foarte clar, crezând că Dumnezeu i-ar putea accepta sau nu – această atitudine este una mai moderată. Printre voi, s-au aflat, de asemenea, cei ale căror puncte de vedere erau că sperați că Dumnezeu va accepta acest gen de om – aceasta este mai ambiguă. Aceia dintre voi care sunteți siguri de convingerile voastre cred că Dumnezeu a muncit foarte mult timp și că Și-a săvârșit lucrarea, așadar, nu are nevoie să fie tolerant față de acești oameni; prin urmare, nu credeți că îi va mai accepta din nou. Cei mai moderați din rândul vostru cred că aceste chestiuni ar trebui tratate în funcție de circumstanțele individuale; dacă inimile acestor oameni sunt inseparabile de Dumnezeu și dacă este ei cred cu sinceritate în Dumnezeu și caută adevărul, atunci Dumnezeu ar trebui să uite greșelile și slăbiciunile lor din trecut – ar trebui să-i ierte pe acești oameni, să le acorde încă o șansă și să le permită să se întoarcă în casa lui Dumnezeu și să accepte mântuirea Lui. Cu toate acestea, dacă acești oameni fug din nou mai târziu, atunci Dumnezeu nu Și-i va mai dori, iar abandonarea acestor oameni nu mai poate fi considerată o nedreptate. Mai există un grup de oameni care speră că Dumnezeu poate să accepte o asemenea persoană. Acest grup nu e chiar sigur dacă Dumnezeu într-adevăr va face sau nu acest lucru. Dacă ei cred că El ar trebui să accepte acest tip de persoană, dar nu o face, atunci, se pare că acest punct de vedere e puțin în neconcordanță cu perspectiva lui Dumnezeu. Dacă ei cred că Dumnezeu nu ar trebui să accepte o asemenea persoană și dacă, din întâmplare, Dumnezeu va spune că iubirea Lui pentru om este nemărginită și că El este dispus să-i acorde acestui tip de om o altă șansă, atunci nu este acesta un exemplu care scoate în evidență ignoranța umană? În orice caz, aveți cu toții punctele voastre de vedere. Aceste puncte de vedere reprezintă un tip de cunoaștere din gândurile voastre; sunt și o reflexie a profunzimii cu care înțelegeți adevărul și voia lui Dumnezeu. E corect să spun asta, nu-i așa? Este minunat că aveți opinii referitoare la această chestiune. Totuși, mai rămâne problema corectitudinii opiniilor voastre. Cu toții sunteți puțin îngrijorați, nu-i așa? „Atunci, ce este corect? Nu pot să văd clar și nu știu exact ce gândește Dumnezeu, iar El nu mi-a spus nimic. De unde să știu ce gândește El? Atitudinea lui Dumnezeu față de omenire este

iubirea. Judecând după atitudinea pe care a avut-o El în trecut, ar trebui să accepte acest gen de om, însă nu înțeleg prea clar atitudinea din prezent a lui Dumnezeu; pot să spun doar că s-ar putea sau nu să accepte a acest gen de om.” Nu-i așa că este ridicol? Această întrebare chiar v-a încuiat. Dacă nu aveți o opinie cuviincioasă referitor la această chestiune, ce veți face când biserica voastră se va confrunta, efectiv, cu o asemenea persoană? Dacă nu gestionați corect situația, s-ar putea să-L jigniți pe Dumnezeu. Nu este aceasta o chestiune periculoasă?

De ce am vrut să vă întreb despre felul în care priviți voi problema pe care tocmai am discutat-o? Am vrut să vă testez punctele de vedere, să testez cât de bine Îl cunoașteți pe Dumnezeu, cât de mult înțelegeți din intențiile și atitudinea Lui. Care este răspunsul? Chiar punctele voastre de vedere sunt răspunsul. Unii dintre voi sunt foarte conservatori, iar unii își folosesc imaginația pentru a ghici. Ce înseamnă „a ghici”? Înseamnă că nu sunteți capabili să discerneți cum gândește Dumnezeu și, astfel, presupuneți fără temei că Dumnezeu ar trebui să gândească într-un fel; nu știți cu adevărat dacă aveți sau nu dreptate, așadar dați glas unui punct de vedere ambiguu. Confruntați cu acest fapt, ce ați văzut? Când Îl urmează pe Dumnezeu, oamenii acordă atenție voii Lui când și când și rar Îi iau în seamă gândurile și atitudinea față de oameni. Oamenii nu înțeleg gândurile lui Dumnezeu, așadar, când vi se pun întrebări referitoare la intențiile și firea Lui, parcă deveniți confuzi: cădeți într-o nesiguranță profundă și, apoi, ori ghiciți, ori riscați. Ce fel de mentalitate e aceasta? Dovedește un fapt: că majoritatea oamenilor care cred în Dumnezeu Îl privesc ca pe o mână de aer gol și ca pe ceva care pare să existe un minut și nu și în următorul. De ce spun asta? Fiindcă ori de câte ori întâmpinați o problemă, nu știți care e voia lui Dumnezeu. De ce nu-I știți voia? Nu înseamnă că nu știți doar acum, dar, de la început până la sfârșit, nu știți atitudinea lui Dumnezeu față de această problemă. Nu poți să o pricepi și nu știi care este atitudinea lui Dumnezeu, dar te-ai gândit mult la asta? Ai încercat să o cunoști? Ai avut părtășie despre asta? Nu! Asta confirmă un fapt: Dumnezeul credinței tale nu are nicio legătură cu Dumnezeul realității. În credința ta în Dumnezeu, te gândești doar la intenția ta și la cele ale conducătorilor tăi; te gândești într-o doară la sensul doctrinar și superficial al cuvintelor lui Dumnezeu, fără să încerci cu adevărat să cauți sau să cunoști voia lui Dumnezeu. Nu așa stau lucrurile? Esența acestei chestiuni este destul de îngrozitoare! După atât de mulți ani, am văzut mulți oameni care credeau în Dumnezeu. În mintea lor, în ce s-a transformat această credință? Unii oameni cred în Dumnezeu de parcă El ar fi pur și simplu o mână de aer gol. Acești oameni nu au răspunsuri la întrebările referitoare la existența lui Dumnezeu fiindcă ei nu pot să simtă sau să fie conștienți de prezența sau de absența Lui, darmite să o vadă clar sau să o înțeleagă. În mod subconștient, acești oameni cred că Dumnezeu nu există. Alții cred în Dumnezeu de parcă El ar fi om. Aceștia cred că El nu poate să facă acele lucruri pe care nici ei nu pot să le facă și că ar trebui să gândească așa cum gândesc ei. „O persoană invizibilă și de neatins” e definiția lor pentru Dumnezeu. Există și un grup de oameni care cred în Dumnezeu de parcă El ar fi o marionetă; aceștia cred că Dumnezeu

nu are sentimente. Ei cred că Dumnezeu e o statuie din lut și că, atunci când Se confruntă cu o problemă, Dumnezeu nu are nicio atitudine, niciun punct de vedere și nicio idee; ei cred că El este manipulat de omenire. Oamenii pur și simplu cred așa cum vor ei să creadă. Dacă ei Îl fac măreț, atunci El e măreț; dacă ei Îl fac mărunt, atunci El este mărunt. Când oamenii păcătuiesc și au nevoie de mila, toleranța și iubirea lui Dumnezeu, ei presupun că Dumnezeu ar trebui să le dea mila Lui. Acești oameni inventează un „Dumnezeu” în mințile lor și, apoi, Îl fac pe acest „Dumnezeu” să le îndeplinească cererile și să le satisfacă toate dorințele. Indiferent când și unde, indiferent ce fac asemenea oameni, ei vor adopta această închipuire în modul în care Îl tratează pe Dumnezeu și în credința lor. Există chiar și cei care, după ce au ofensat firea lui Dumnezeu, încă mai cred că El îi poate mântui, pentru că presupun că iubirea lui Dumnezeu este nemărginită și că firea Lui este dreaptă și că, indiferent cât de mult Îl jignește o persoană pe Dumnezeu, El nu Își va aminti nimic. Ei cred că, de vreme ce defectele, fărădelegile și nesupunerea umană sunt doar exprimări de moment ale firii unei persoane, Dumnezeu le va acorda oamenilor șanse și va fi tolerant și răbdător cu ei; cred că Dumnezeu îi va iubi la fel ca înainte. Așadar, au mari speranțe că vor fi mântuiți. De fapt, indiferent cum cred oamenii în Dumnezeu, cât timp nu caută adevărul, Dumnezeu va avea o atitudine negativă față de ei. Asta pentru că, în perioada în care ai avut credință în Dumnezeu, deși ai luat cartea cuvintelor lui Dumnezeu și ai considerat-o drept comoară și o studiezi și o citești în fiecare zi, Îl lași la o parte pe adevăratul Dumnezeu. Îl privești doar ca pe aer sau ca pe un simplu om – și unii dintre voi Îl priviți doar ca pe o marionetă. De ce pun astfel problema? Pentru că, din câte văd Eu, indiferent dacă vă confruntați cu o problemă sau dacă întâlniți vreo circumstanță, acele lucruri care există în subconștientul vostru, acele lucruri cărora le dați naștere în voi nu au avut niciodată vreo legătură cu ale lui Dumnezeu cuvinte sau căutarea adevărului. Știi doar ceea ce gândești tu însuți, care e punctul tău de vedere, iar apoi îți forțezi ideile și părerile asupra lui Dumnezeu. În mintea ta, ele devin punctele de vedere ale lui Dumnezeu, iar tu le transformi pe acestea în standarde pe care le respecți fără să eziți. Pe măsură ce timpul trece, acest mod de a proceda te duce tot mai departe de Dumnezeu.

Înțelegeți atitudinea lui Dumnezeu și lăsați deoparte toate concepțiile greșite despre Dumnezeu

Ce fel de Dumnezeu e, mai exact, acest Dumnezeu în care credeți acum? V-ați gândit vreodată la asta? Când El vede un om rău care comite fapte rele, oare îl disprețuiește? (Da, îl disprețuiește.) Care este atitudinea Lui când vede oameni ignoranți făcând greșeli? (De mâhnire.) Când vede oameni care Îi fură jertfele, care este atitudinea Lui? (El îi disprețuiește.) Este totul foarte clar. Când Dumnezeu vede un om confuz în credința lui în El, care nu caută în niciun mod adevărul, care este atitudinea lui Dumnezeu? Nu sunteți prea siguri, nu-i așa? „Confuzia”, ca atitudine, nu e un păcat și nici nu Îl ofensează pe Dumnezeu, iar oamenii simt că nu este un tip de greșeală majoră.

Atunci, spuneți-Mi: care este atitudinea lui Dumnezeu în acest caz? (Nu este dispus să îi recunoască.) „Lipsa dispoziției de a recunoaște” – ce tip de atitudine e aceasta? Înseamnă că Dumnezeu îi privește de sus pe acești oameni și îi disprețuiește! Dumnezeu tratează cu răceală astfel de oameni. Abordarea lui Dumnezeu este să-i dea la o parte, să nu înfăptuiască nicio lucrare asupra lor, iar asta include lucrarea de luminare, iluminare, mustrare sau disciplinare. Oamenii ca aceștia pur și simplu nu sunt incluși în cadrul lucrării lui Dumnezeu. Care este atitudinea lui Dumnezeu față de cei care Îi ofensează firea și Îi încalcă decretele administrative? Dezgust absolut! Dumnezeu este strașnic de înfuriat de oamenii care nu se pocăiesc atunci când Îi ofensează firea! „Furia” nu este decât un sentiment, o stare de spirit; nu corespunde unei atitudini clare. Totuși, acest sentiment – această stare de spirit – va aduce un sfârșit pentru asemenea oameni: Îl va umple pe Dumnezeu cu un dezgust absolut! Care e consecința acestui dezgust absolut? E aceea că Dumnezeu îi va da la o parte pe acești oameni și nu le va răspunde deocamdată. Apoi, El va aștepta să îi sorteze „după toamnă”. Ce implică asta? Vor mai avea acești oameni finaluri? Dumnezeu nu a intenționat niciodată să ofere vreun final unor asemenea oameni! Prin urmare, nu este perfect normal ca Dumnezeu să nu răspundă acum unor oameni ca aceștia? (Ba da, este normal.) Ce ar trebui să se pregătească să facă astfel de oameni? Ar trebui să se pregătească să îndure consecințele negative ale comportamentului lor și al faptelor rele pe care le-au comis. Acesta este răspunsul lui Dumnezeu față de un astfel de om. Așadar, acum le spun clar oamenilor ca aceștia: nu vă mai agățați de deziluziile voastre și renunțați la dorințele deșarte. Dumnezeu nu va fi tolerant cu oamenii la nesfârșit; El nu va mai îndura veșnic fărădelegile sau nesupunerea lor. Unii vor spune: „Am văzut câțiva astfel de oameni și, când se roagă, se simt atinși în mod deosebit de Dumnezeu și apoi plâng cu lacrimi amare. De obicei, aceștia sunt și foarte fericiți; par să fie însoțiți de prezența și de călăuzirea lui Dumnezeu”. Nu rostiți asemenea absurdități! Lacrimile amare nu înseamnă neapărat că un om este atins de Dumnezeu sau că se bucură de prezența lui Dumnezeu, darmite de călăuzirea Lui. Dacă oamenii Îl înfurie pe Dumnezeu, îi va mai călăuzi El? Pe scurt, când Dumnezeu a decis să alunge și să abandoneze pe cineva, finalul acelui om deja nu mai există. Indiferent cât de favorabile sunt sentimentele lor atunci când se roagă sau câtă credință au în Dumnezeu în inimile lor, acest lucru nu mai contează. Important este că Dumnezeu nu are nevoie de acest gen de credință; El deja i-a refuzat cu dispreț pe acești oameni. Și cum să-i trateze în viitor este lipsit de importanță. Important este că, exact în clipa în care acești oameni Îl înfurie pe Dumnezeu, finalurile lor sunt stabilite. Dacă Dumnezeu a hotărât să nu mântuiască asemenea oameni, atunci vor fi lăsați în urmă pentru a fi pedepsiți. Aceasta este atitudinea lui Dumnezeu.

Chiar dacă esența lui Dumnezeu conține un element al iubirii, iar El este milostiv față de toți, în parte, oamenii au trecut cu vederea și au uitat că esența Lui este și una a demnității. Faptul că El are iubire nu înseamnă că oamenii pot să-L jignească în voie,

fără să-I stârnească sentimente sau o reacție și nici faptul că are milă nu înseamnă că El nu are principii potrivit cărora tratează oamenii. Dumnezeu este viu; El există cu adevărat. Nu este nici o marionetă imaginară, nici vreun alt obiect. Întrucât El chiar există, ar trebui să ascultăm mereu cu atenție glasul inimii Sale, să acordăm multă atenție atitudinii Sale și să ajungem să-I înțelegem sentimentele. Nu ar trebui să folosim închipuirile umane pentru a-L defini pe Dumnezeu și nici nu ar trebui să impunem gândurile sau dorințele umane asupra Lui, făcându-L pe Dumnezeu să-i trateze pe oameni într-o manieră umană, bazată pe închipuiri umane. Dacă faci asta, atunci Îl înfurii pe Dumnezeu, atragi mânia Lui și-I contești demnitatea! Așadar, după ce ajungeți să înțelegeți severitatea acestei probleme, îndemn pe fiecare dintre voi să fie precaut și prudent în faptele lui. Fiți precauți și prudenți și cu vorbele voastre – în ceea ce privește modul în care Îl tratați pe Dumnezeu, cu cât sunteți mai precauți și mai prudenți, cu atât mai bine! Când nu înțelegi care este atitudinea lui Dumnezeu, abține-te să vorbești neglijent, nu fi neglijent în faptele tale și nu aplica etichete la întâmplare. Chiar mai important, să nu tragi vreo concluzie arbitrară. În schimb, ar trebui să aștepți și să cauți; și aceste acțiuni sunt o manifestare a temerii de Dumnezeu și a feririi de rău. Mai presus de orice altceva, dacă reușești asta și, mai presus de orice, dacă ai această atitudine, atunci Dumnezeu nu te va învinovăți pentru prostia și ignoranța ta și pentru lipsa înțelegerii motivelor din spatele lucrurilor. Mai curând, datorită atitudinii tale de a te teme să nu-L jignești pe Dumnezeu, de a-I respecta intențiile și datorită bunăvoinței de a-L asculta, Dumnezeu Își va aminti de tine, te va călăuzi și te va lumina sau îți va tolera imaturitatea și ignoranța. În schimb, dacă atitudinea ta față de El e lipsită de respect – judecându-L pe Dumnezeu după bunul plac sau ghicind și definind în mod arbitrar ideile Lui – Dumnezeu te va condamna, te va disciplina și chiar te va pedepsi; ori s-ar putea să facă un comentariu în ceea ce te privește. Poate acest comentariu va implica finalul tău. De aceea, vreau să subliniez încă o dată: fiecare dintre voi ar trebui să fie precaut și prudent față de tot ceea ce vine de la Dumnezeu. Nu vorbiți cu neglijență și nu fiți neglijenți în faptele voastre. Înainte să spui ceva, ar trebui să te oprești și să gândești: oare această faptă a mea Îl va înfuria pe Dumnezeu? Făcând asta, Îl venerez pe Dumnezeu? Chiar și pentru chestiunile simple, ar trebui să încerci să găsești răspuns la aceste întrebări și să-ți petreci mai mult timp gândindu-te la ele. Dacă poți cu adevărat să practici conform acestor principii în toate privințele, în toate lucrurile, în fiecare moment, și adopți o astfel de atitudine mai ales când nu înțelegi ceva, atunci Dumnezeu te va călăuzi mereu și îți va oferi o cale pe care să o urmezi. Indiferent ce spectacol dau oamenii, Dumnezeu îi vede foarte clar și deschis, iar El îți va evalua precis și adecvat aceste manifestări. După ce ai fost supus ultimei încercări, Dumnezeu va lua întregul tău comportament și îl va rezuma complet pentru a-ți stabili finalul. Acest rezultat îi va convinge pe absolut toți, dincolo de orice îndoială. Ceea ce aș vrea să vă spun este asta: fiecare faptă, fiecare acțiune și fiecare gând al vostru vă decid soarta.

Cine stabilește finalurile oamenilor?

Există o altă chestiune deosebit de importantă de discutat, iar aceasta este atitudinea voastră față de Dumnezeu. Această atitudine este extrem de importantă! Ea stabilește dacă, în cele din urmă, veți păși spre distrugere sau destinația frumoasă pe care Dumnezeu a pregătit-o pentru voi. În Epoca Împărăției, Dumnezeu a lucrat deja mai mult de douăzeci de ani, iar, în decursul acestor două decenii, în sinea voastră, ați fost puțin nesiguri cu privire la realizările voastre. Dar, în inima Sa, Dumnezeu a făcut o consemnare reală și onestă pentru fiecare dintre voi. Din momentul în care fiecare persoană a început să-L urmeze și să-I asculte predicile, înțelegând treptat tot mai mult din adevăr, și până în momentul în care fiecare persoană a început să își îndeplinească îndatoririle, Dumnezeu a păstrat o consemnare a tuturor felurilor de realizări ale fiecărei persoane. Când își îndeplinesc îndatoririle și înfruntă tot felul de medii și încercări, care sunt atitudinile oamenilor? Cum se comportă? Cum se simt față de Dumnezeu în inimile lor?… Dumnezeu are un registru cu privire la toate acestea, o consemnare a tuturor acestor lucruri. Poate că, din punctul vostru de vedere, aceste chestiuni sunt derutante. Însă, din perspectiva lui Dumnezeu, toate sunt extrem de clare și nu există nici cea mai mică neglijență. Aceasta este o chestiune care implică finalul fiecărui om, destinul și perspectivele sale și, mai mult decât atât, aici Își consumă Dumnezeu toate eforturile migăloase; așadar, Dumnezeu nu ar îndrăzni niciodată să neglijeze câtuși de puțin acest lucru, și nici nu tolerează vreo neglijență. Dumnezeu consemnează această istorie a omenirii, notând întregul parcurs al oamenilor care-L urmează pe Dumnezeu, de la început și până la sfârșit. Atitudinea ta față de El din această perioadă ți-a stabilit soarta. Nu e adevărat acest lucru? Acum, credeți că Dumnezeu este drept? Sunt potrivite acțiunile Lui? Mai aveți și alte închipuiri despre Dumnezeu în mințile voastre? (Nu.) Atunci, ați spune că Dumnezeu trebuie să stabilească finalurile oamenilor sau că ei ar trebui s-o facă? (Dumnezeu trebuie să le stabilească.) Cine le stabilește? (Dumnezeu.) Nu sunteți siguri, nu-i așa? Frați și surori din Hong Kong, exprimați-vă părerea – cine le stabilește? (Oamenii le stabilesc singuri.) Oamenii singuri le stabilesc? Atunci, nu ar însemna că finalurile oamenilor nu au nimic de-a face cu Dumnezeu? Frați și surori din Coreea de Sud, exprimați-vă părerea. (Dumnezeu stabilește finalurile oamenilor în funcție de acțiunile, faptele lor și potrivit căii pe care se află.) Acesta e un răspuns foarte obiectiv. Există aici un fapt cert despre care trebuie să vă informez: pe parcursul lucrării de mântuire a lui Dumnezeu, El a stabilit un standard pentru oameni. Acest standard este că oamenii trebuie să asculte cuvântul lui Dumnezeu și să meargă pe calea Lui. Tocmai acest standard e folosit pentru a evalua finalurile oamenilor. Dacă practici conform acestui standard al lui Dumnezeu, atunci poți obține un final bun; dacă nu, atunci nu poți obține un final bun. Așadar, cine ai spune că stabilește acest final? Nu doar Dumnezeu e Cel care îl stabilește, ci, mai degrabă, acesta e stabilit de Dumnezeu împreună cu oamenii. Este acest lucru corect? (Da.) De ce? Pentru că Dumnezeu e Cel

care vrea să Se implice activ în lucrarea de mântuire a omenirii și să-i pregătească o destinație; oamenii sunt obiectele lucrării lui Dumnezeu, iar acest sfârșit, această destinație este ceea ce Dumnezeu pregătește pentru ei. Dacă nu ar exista obiecte asupra cărora să lucreze, atunci nu ar fi nevoit să facă această lucrare; dacă El nu ar face această lucrare, atunci oamenii nu ar avea o șansă de a dobândi mântuirea. Oamenii sunt cei care trebuie să fie mântuiți și, cu toate că faptul de a fi mântuiți e partea pasivă a acestui proces, atitudinea celor care joacă acest rol stabilește dacă Dumnezeu va avea sau nu succes în lucrarea Lui de a mântui omenirea. Dacă nu ar fi călăuzirea pe care ți-o oferă Dumnezeu, nu I-ai cunoaște standardul și nici nu ai avea un obiectiv. Dacă ai acest standard, acest obiectiv, dar tot nu cooperezi, nu-l pui în practică sau nu plătești prețul, atunci nu vei obține acest final. Din acest motiv, spun că finalul unui om nu poate fi separat de Dumnezeu și că, de asemenea, nu poate fi separat de persoană. Așadar, acum știți cine stabilește finalurile oamenilor.

Oamenii au tendința de a-L defini pe Dumnezeu în funcție de experiență

Când subiectul părtășiei noastre a fost cunoașterea lui Dumnezeu, ați observat ceva? Ați observat că, în prezent, atitudinea Lui a suferit o schimbare? Este imuabilă atitudinea Lui față de oameni? Va răbda El mereu așa, acordându-le oamenilor toată dragostea și mila Lui la nesfârșit? Această chestiune implică și esența lui Dumnezeu. Să revenim la problema așa-zisului fiu risipitor, menționată mai devreme. După ce a fost adresată acea întrebare, răspunsurile voastre nu au fost foarte clare; cu alte cuvinte, tot nu înțelegeți temeinic intențiile lui Dumnezeu. Odată ce oamenii știu că Dumnezeu iubește omenirea, ei Îl definesc drept simbol al iubirii: cred că indiferent ce fac oamenii, indiferent cum se comportă, indiferent cum Îl tratează pe Dumnezeu și indiferent cât de neascultători ar putea fi, nimic din toate acestea nu contează cu adevărat pentru că Dumnezeu are iubire, iar iubirea Lui este nelimitată și nemăsurată; Dumnezeu are iubire, așa că poate fi tolerant față de oameni; Dumnezeu are iubire, așa că poate fi milos față de oameni, milos față de imaturitatea lor, milos față de ignoranța lor și milos față de neascultarea lor. Chiar așa e oare? Unii oameni, după ce au experimentat o dată sau chiar de câteva ori răbdarea lui Dumnezeu, vor trata aceste experiențe drept capitale în propria înțelegere a lui Dumnezeu, crezând că El va fi veșnic răbdător și milos față de ei, iar apoi, pe parcursul vieții lor, iau această răbdare a lui Dumnezeu și o consideră drept standardul conform căruia îi tratează Dumnezeu. Mai există și aceia care, după ce au experimentat o dată toleranța lui Dumnezeu, Îl vor defini veșnic pe Dumnezeu drept tolerant – și, în mințile lor, această toleranță este nedefinită, necondiționată și chiar total neprincipială. Sunt corecte asemenea credințe? De fiecare dată când se discută chestiuni legate de esența lui Dumnezeu sau de firea Lui, păreți uluiți. Faptul că vă văd așa Mă neliniștește foarte mult. Ați auzit multe adevăruri cu privire la esența lui Dumnezeu; ați ascultat și multe discuții despre firea Lui. Totuși, în mințile voastre, aceste chestiuni și adevărul acestor aspecte sunt doar amintiri bazate pe teorie și cuvinte scrise;

în viețile voastre de zi cu zi, niciunul dintre voi nu e capabil să experimenteze sau să vadă firea lui Dumnezeu în așa cum e cu adevărat. Astfel, toți sunteți zăpăciți în credințele voastre; toți credeți orbește, până în punctul în care aveți o atitudine ireverențioasă față de Dumnezeu și chiar Îl dați la o parte. La ce duce faptul că aveți o astfel de atitudine față de Dumnezeu? Face ca voi să trageți mereu concluzii despre Dumnezeu. Odată ce dobândiți un strop de cunoaștere, vă simțiți apoi foarte satisfăcuți, de parcă L-ați fi obținut pe Dumnezeu în totalitatea Lui. După aceea, deduceți că așa e Dumnezeu și nu-L lăsați să se miște liber. Mai mult, ori de câte ori Dumnezeu face un lucru nou, pur și simplu refuzați să recunoașteți că El este Dumnezeu. Într-o zi, când Dumnezeu va spune: „Nu mai iubesc omenirea; nu voi mai fi milos față de oameni; nu-i mai tolerez pe oameni și nu mai am răbdare cu ei; sunt plin de scârbă și de antipatie extremă față de ei”, asemenea afirmații vor provoca un conflict în adâncul inimilor oamenilor. Unii dintre ei vor spune chiar: „Tu nu mai ești Dumnezeul meu; nu mai ești Dumnezeul pe care vreau să-L urmez. Dacă aceasta este ceea ce spui, atunci nu mai ești apt să fii Dumnezeul meu și nu mai sunt nevoit să continui să Te urmez. Dacă nu vrei să-mi mai oferi milă, iubire și toleranță, atunci nu Te voi mai urma. Dacă ești tolerant cu mine la nesfârșit, dacă ești mereu răbdător cu mine și îmi permiți să văd că Tu ești iubire, că Tu ești răbdare și că Tu ești toleranță, doar atunci Te pot urma și doar atunci voi avea încrederea de a Te urma până la capăt. De vreme ce am răbdarea și mila Ta, neascultarea mea și fărădelegile mele pot fi iertate și scuzate la nesfârșit, iar eu pot păcătui oricând și oriunde, mărturisi și fi iertat oricând și oriunde și Te pot mânia oricând și oriunde. Nu ar trebui să ai nicio părere despre mine sau să tragi vreo concluzie în ceea ce mă privește”. Deși s-ar putea ca niciunul dintre voi să nu se gândească la o astfel de chestiune atât de subiectiv și conștient, ori de câte ori Îl consideri pe Dumnezeu a fi o unealtă folosită ca să fii iertat de păcate sau un obiect folosit pentru a obține o destinație frumoasă, pe nesimțite, deja L-ai poziționat pe Dumnezeul Cel viu în opoziție față de tine, ca dușman al tău. Asta văd Eu. S-ar putea să spui în continuare lucruri precum: „Eu cred în Dumnezeu”, „Caut adevărul”, „Vreau să-mi schimb firea”, „Vreau să mă eliberez de influența întunericului”; „Vreau să-L mulțumesc pe Dumnezeu”; „Vreau să mă supun lui Dumnezeu”, „Vreau să fiu credincios față de Dumnezeu și să-mi fac datoria bine”, și așa mai departe. Totuși, oricât de plăcut ar suna vorbele tale, oricât de multă teorie ai ști și oricât de impunătoare sau demnă ar fi acea teorie, esența chestiunii este că, acum, mulți dintre voi ați învățat deja cum să folosiți regulamentele, doctrinele și teoriile pe care vi le-ați însușit pentru a trage concluzii despre Dumnezeu, plasându-L, astfel, în mod firesc, în opoziție față de voi înșivă. Deși poate ți-ai însușit slovele și doctrinele, nu ai intrat cu adevărat în realitatea adevărului, așa că îți e foarte greu să te apropii de Dumnezeu, să-L cunoști și să-L înțelegi. Acest lucru e foarte regretabil!

Am văzut următoarea secvență într-o înregistrare video: câteva surori aveau un exemplar din „Cuvântul Se arată în trup” și îl țineau sus, foarte sus; ridicau cartea în mijlocul lor, mult deasupra capetelor. Deși era doar o imagine, ceea ce a evocat în Mine

nu a fost o imagine. Mai degrabă, M-a făcut să Mă gândesc că lucrul pe care fiecare om îl prețuiește în inima sa nu e cuvântul lui Dumnezeu, ci cartea care conține cuvântul lui Dumnezeu. Aceasta e o chestiune extrem de tristă. O asemenea faptă nu înseamnă a-L prețui pe Dumnezeu, căci lipsa voastră de înțelegere a lui Dumnezeu a ajuns până în punctul în care chiar și o întrebare atât de evidentă, o chestiune extrem de minoră, vă face să vă inventați propriile noțiuni. Când vă cer ceva și sunt serios cu voi, răspundeți cu presupuneri și cu propriile închipuiri; unii dintre voi chiar adoptați un ton plin de îndoieli și răspundeți la întrebările Mele cu întrebări. Acest lucru Îmi spune și mai clar că Dumnezeul în care credeți voi nu este adevăratul Dumnezeu. După ce ați citit cuvintele lui Dumnezeu atât de mulți ani, le folosiți, folosiți lucrarea Lui și mai multe doctrine pentru a trage din nou concluzii despre El. Mai mult, nici măcar nu încercați niciodată să-L înțelegeți pe Dumnezeu; nu încercați niciodată să-I descifrați intențiile, să-I înțelegeți atitudinea față de oameni sau să pricepeți cum gândește Dumnezeu, de ce este trist, de ce este mânios, de ce îi disprețuiește pe oameni și alte astfel de întrebări. În plus, și mai mulți oameni cred că Dumnezeu a fost mereu tăcut pentru că pur și simplu urmărește diversele acțiuni ale oamenilor, fără să aibă vreo atitudine sau idee despre ei. Totuși, un alt grup de oameni cred că Dumnezeu nu rostește niciun sunet pentru că a acceptat tacit, rămânând tăcut pentru că așteaptă sau pentru că nu are nicio atitudine; ei cred că deoarece atitudinea lui Dumnezeu a fost deja pe deplin elaborată în carte și exprimată omenirii în întregimea sa, nu e nevoie, prin urmare, să fie spusă oamenilor, la nesfârșit. Deși Dumnezeu e tăcut, El tot are o atitudine și un punct de vedere, cât și un standard pe care cere oamenilor să-l respecte. Cu toate că oamenii nu încearcă să-L înțeleagă sau să-L caute, atitudinea lui Dumnezeu e foarte clară. Gândiți-vă la o persoană care, odată, L-a urmat pe Dumnezeu cu pasiune, dar apoi, la un moment dat, L-a părăsit și a plecat. Dacă această persoană ar vrea să se întoarcă acum, foarte surprinzător, nu știți care ar fi punctul de vedere al lui Dumnezeu sau atitudinea Lui. Nu este acest lucru teribil de trist? De fapt, aceasta e o chestiune destul de superficială. Dacă voi ați înțelege cu adevărat inima lui Dumnezeu, I-ați ști atitudinea față de acest tip de om și nu ați da un răspuns ambiguu. De vreme ce nu știți, permiteți-Mi să vă dau detalii.

Atitudinea lui Dumnezeu față de cei care fug în timpul lucrării Lui

Oameni ca aceștia sunt peste tot: după ce au fost siguri cu privire la calea lui Dumnezeu, din diverse motive pornesc în tăcere, fără a-și lua la revedere, pentru a pleca și a face orice poftesc inimile lor. Deocamdată, nu vom discuta despre motivele pentru care pleacă acești oameni; mai întâi, vom vedea care este atitudinea lui Dumnezeu față de acest fel de om. Este foarte clar. Din clipa în care acești oameni pleacă, în ochii lui Dumnezeu, amploarea credinței lor dispare. Nu omul în sine i-a pus capăt, ci Dumnezeu. Faptul că acest om L-a părăsit pe Dumnezeu înseamnă că L-a respins deja, că nu-L mai vrea și că nu mai acceptă mântuirea lui Dumnezeu. De vreme ce asemenea oameni nu-L vor pe Dumnezeu, Îi mai poate El dori în continuare? Mai mult, când

asemenea oameni au acest fel de atitudine, această opinie, și s-au hotărât să-L părăsească pe Dumnezeu, au provocat deja firea lui Dumnezeu. Asta se întâmplă în ciuda faptului că s-ar putea să nu fi izbucnit de furie și să-L fi blestemat pe Dumnezeu, în ciuda faptului că s-ar putea să nu fi adoptat niciun comportament ticălos sau excesiv și a faptului că acești oameni gândesc: „Dacă va veni o zi când mă voi fi săturat de distracție în exterior sau când voi mai avea nevoie de Dumnezeu pentru ceva, mă voi întoarce. Sau, dacă Dumnezeu mă cheamă, mă voi întoarce” sau spun: „Când voi fi rănit în exterior sau când voi vedea că lumea de afară este prea întunecată și prea haină și nu voi mai vrea să mă las dus de val, mă voi întoarce la Dumnezeu”. Deși acești oameni au calculat în mintea lor când exact se vor întoarce și deși au încercat să lase ușa deschisă pentru întoarcerea lor, nu-și dau seama că, indiferent ce cred sau cum plănuiesc, toate acestea nu sunt decât dorințe deșarte. Cea mai mare greșeală a lor este că este că nu înțeleg cum Îl face să se simtă pe Dumnezeu dorința lor de a pleca. Din clipa în care au hotărât să-L părăsească pe Dumnezeu, El îi abandonează întru totul; până atunci, în inima Sa, El deja a stabilit finalul unei asemenea persoane. Ce final e acesta? Că acest om este unul dintre șoareci și, astfel, va pieri odată cu ei. Așadar, oamenii văd adesea acest fel de situație: cineva Îl abandonează pe Dumnezeu, dar apoi nu primește o pedeapsă. Dumnezeu acționează potrivit propriilor principii; unele lucruri pot fi văzute, în timp ce altele sunt încheiate doar în inima lui Dumnezeu, așa că oamenii nu pot vedea rezultatele. Partea vizibilă pentru oameni nu e neapărat partea adevărată a lucrurilor, dar cealaltă parte – partea pe care nu o vezi – include, într-adevăr, adevăratele gânduri și concluziile sincere ale lui Dumnezeu.

Oamenii care fug în timpul lucrării lui Dumnezeu sunt aceia care abandonează adevărata cale

De ce dă Dumnezeu o pedeapsă atât de gravă oamenilor care fug în timpul lucrării Sale? De ce este atât de mânios pe ei? Întâi de toate, știm că firea lui Dumnezeu este măreție și mânie; El nu este o oaie care să fie măcelărită de oricine, cu atât mai puțin o marionetă care să fie controlată de oameni oricum vor ei. De asemenea, nu e nici o mână de aer gol care să primească ordine. Dacă tu crezi într-adevăr că Dumnezeu există, ar trebui să ai o inimă care se teme de Dumnezeu și ar trebui să știi că esența Lui nu trebuie să fie mâniată. Această mânie poate fi pricinuită de un cuvânt, de un gând; de un tip de comportament ticălos sau poate chiar de o formă de comportament moderat sau de unul acceptabil în ochii și etica oamenilor; sau poate că e pricinuită de o doctrină, de o teorie. Totuși, odată ce L-ai mâniat pe Dumnezeu, șansa ta e pierdută, iar ultimele tale zile au sosit. Acesta este un lucru îngrozitor! Dacă nu înțelegi că Dumnezeu nu trebuie să fie ofensat, atunci poate că nu te temi de El și poate că-L ofensezi în mod repetat. Dacă nu știi cum să te temi de Dumnezeu, atunci ești incapabil să te temi de Dumnezeu și nu vei ști cum să calci pe calea ce duce spre Dumnezeu – temându-te de Dumnezeu și ferindu-te de rău. Odată ce ajungi să înțelegi și ești conștient că Dumnezeu

nu trebuie ofensat, vei ști ce înseamnă a te teme de Dumnezeu și a te feri de rău.

A merge pe calea temerii de Dumnezeu și a feririi de rău nu se referă neapărat la cât adevăr știi, câte încercări ai experimentat sau cât de mult ai fost disciplinat. Mai degrabă, depinde de tipul de atitudine pe care o ai față de Dumnezeu în inima ta și ce esență exprimi. Esențele oamenilor și atitudinile lor subiective – acestea sunt foarte importante, cruciale. Cât despre aceia care au renunțat la Dumnezeu și L-au părăsit, atitudinile lor disprețuitoare față de Dumnezeu și inimile lor care disprețuiesc adevărul au provocat deja firea lui Dumnezeu, așadar, în ceea ce-L privește, ei nu vor fi iertați niciodată. Ei au știut despre existența lui Dumnezeu, au fost informați că El a sosit deja și chiar au experimentat noua lucrare a lui Dumnezeu. Plecarea lor nu a fost rezultatul amăgirii sau confuziei lor, cu atât mai puțin, nu se poate spune că au fost forțați să plece. Mai degrabă, au ales în mod conștient și cu mintea limpede să-L părăsească pe Dumnezeu. Plecarea lor nu a însemnat că s-au rătăcit, și nici nu au fost izgoniți. Prin urmare, în ochii lui Dumnezeu, ei nu sunt miei care s-au depărtat de turmă, cu atât mai puțin fii rătăcitori care s-au pierdut. Au plecat fără teamă de urmări – iar un astfel de caz, o astfel de situație provoacă firea lui Dumnezeu și această provocare Îl face să le ofere finaluri lipsite de speranță. Nu e înfricoșător un final de acest fel? Așadar, dacă oamenii nu-L cunosc pe Dumnezeu, Îl pot ofensa. Aceasta nu e o chestiune neînsemnată! Dacă oamenii nu iau în serios atitudinea lui Dumnezeu și continuă să creadă că El abia așteaptă întoarcerea lor – pentru că sunt unii dintre mieii Lui rătăciți și El încă așteaptă ca ei să se răzgândească – atunci nu sunt atât de departe de zilele pedepsei lor. Dumnezeu nu doar va refuza să-i accepte – având în vedere că aceasta este a doua oară când Îi provoacă firea lui Dumnezeu, chestiunea e cu atât mai înfiorătoare! Atitudinile ireverențioase ale acestor oameni au încălcat deja decretele administrative ale lui Dumnezeu. Îi va mai accepta El? În inima Lui, principiile lui Dumnezeu cu privire la această chestiune sunt că, dacă un om a dobândit siguranța în legătură cu adevărata cale și totuși poate să-L respingă pe Dumnezeu în mod conștient și cu mintea limpede și să se îndepărteze de El, atunci Dumnezeu va bloca drumul unei astfel de persoane spre mântuire și, pentru acest individ, poarta Împărăției va fi închisă de acum înainte. Când acest om va veni să bată la poartă încă o dată, Dumnezeu nu va deschide; acest om va fi exclus pe vecie. Poate că unii dintre voi au citit povestea lui Moise din Biblie. După ce Moise a fost uns de Dumnezeu, cei 250 de conducători și-au manifestat neascultarea față de Moise din cauza acțiunilor lui și din diverse alte motive. Cui au refuzat să se supună? Nu lui Moise. Au refuzat să se supună rânduielilor lui Dumnezeu; au refuzat să se supună lucrării lui Dumnezeu în această privință. Au spus următoarele: „Luați prea mult asupra voastră, văzând că toată adunarea – fiecare dintre ei – este sfântă, iar Iahve este printre ei”. Sunt aceste cuvinte și rânduri foarte grave din punct de vedere uman? Nu sunt grave. Cel puțin, sensul literal al acestor cuvinte nu e grav. Din punct de vedere juridic, ele nu încalcă nicio lege pentru că, la prima vedere, nu e un limbaj sau un vocabular ostil, și cu atât mai puțin nu are vreo conotație blasfematoare.

Acestea sunt doar propoziții banale, nimic mai mult. Totuși, de ce aceste cuvinte pot declanșa o astfel de furie din partea lui Dumnezeu? Pentru că nu au fost adresate oamenilor, ci lui Dumnezeu. Atitudinea și firea exprimată de ele sunt tocmai ceea ce provoacă firea lui Dumnezeu și ofensează firea lui Dumnezeu care nu trebuie ofensată. Cu toții știm care a fost finalul acelor lideri, în cele din urmă. În privința oamenilor care L-au abandonat pe Dumnezeu, care este punctul lor de vedere? Care e atitudinea lor? Și de ce punctul lor de vedere și atitudinea lor Îl fac pe Dumnezeu să-i trateze astfel? Motivul este că, deși ei știu clar că El este Dumnezeu, aleg să-L trădeze și de aceea sunt privați de șansele lor la mântuire. După cum e scris în Biblie: „Dacă noi păcătuim în mod intenționat, după ce ni s-a făcut cunoscut adevărul, nu mai este nici o jertfă pentru păcat” (Evrei 10:26). Acum înțelegeți clar această chestiune?

Sorțile oamenilor sunt hotărâte de atitudinile lor față de Dumnezeu

Dumnezeu este un Dumnezeu viu și, la fel cum oamenii se comportă diferit în diverse situații, atitudinea Lui față de aceste comportamente este diferită pentru că El nu e nici marionetă, nici o mână de aer gol. A ajunge să cunoști atitudinea lui Dumnezeu este un scop nobil pentru omenire. Oamenii ar trebui să învețe cum, cunoscând atitudinea lui Dumnezeu, pot, puțin câte puțin, să cunoască firea lui Dumnezeu și să ajungă să-I înțeleagă inima. Când ajungi treptat să înțelegi inima lui Dumnezeu, nu vei considera că a te teme de Dumnezeu și a te feri de rău sunt lucruri greu de îndeplinit. Mai mult, când Îl înțelegi pe Dumnezeu, va fi mai puțin probabil să tragi concluzii despre El. Odată ce încetezi să tragi concluzii despre Dumnezeu, va fi mai puțin probabil să-L ofensezi și, fără să-ți dai seama, Dumnezeu te va călăuzi către a-L cunoaște; asta îți va umple inima de venerație pentru El. Vei înceta apoi să-L mai definești pe Dumnezeu cu ajutorul doctrinelor, slovelor și teoriilor pe care ți le-ai însușit. În schimb, căutând mereu intențiile lui Dumnezeu în toate lucrurile, fără să-ți dai seama, vei deveni o persoană pe placul lui Dumnezeu.

Lucrarea lui Dumnezeu este nevăzută și de neatins de oameni, dar, în ceea ce-L privește, acțiunile fiecărui om în parte – laolaltă cu atitudinea lor față de El – nu sunt doar palpabile pentru Dumnezeu, ci și vizibile. Aceasta e ceva ce toată lumea ar trebui să recunoască și să înțeleagă foarte clar. Poate că te întrebi mereu: „Știe Dumnezeu ce fac aici? Știe El la ce mă gândesc acum? Poate că știe și poate că nu”. Dacă adopți acest fel de punct de vedere, urmându-L pe Dumnezeu și crezând în El, dar îndoindu-te de lucrarea și existența Lui, atunci, mai devreme sau mai târziu, va veni o zi când vei trezi mânia Lui, pentru că deja te clatini pe marginea unei prăpăstii periculoase. Am văzut oameni care au crezut în Dumnezeu mulți ani, dar care tot n-au câștigat realitatea adevărului, și care cu atât mai puțin au înțeles voia lui Dumnezeu. În ceea ce privește viețile și staturile acestor oameni nu există niciun progres, ei aderând doar la cele mai superficiale doctrine. Asta pentru că acești oameni nu au luat niciodată cuvântul lui Dumnezeu drept viața însăși și niciodată nu au întâmpinat și acceptat existența Lui.

Crezi că Dumnezeu e plin de bucurie după ce vede astfel de oameni? Îl mângâie ei? Astfel, modul în care cred oamenii în Dumnezeu e cel care le hotărăște soarta. În ceea ce privește modul în care oamenii Îl caută sau Îl abordează pe Dumnezeu, atitudinile oamenilor sunt lucrul cel mai important. Nu-L neglija pe Dumnezeu ca și cum ar fi o mână de aer gol care-ți plutește pe la ceafă; gândește-te mereu la Dumnezeul în care crezi ca la un Dumnezeu viu, un Dumnezeu real. El nu Se află acolo, sus, în al treilea Cer, neavând nimic de făcut. Mai degrabă, El Se uită mereu în inima fiecăruia, observând ce pui la cale, urmărindu-ți fiecare cuvințel și fiecare mică faptă, cum te comporți și văzând care este atitudinea ta față de El. Indiferent dacă ești dispus sau nu să te încredințezi lui Dumnezeu, întregul tău comportament, ideile și gândurile tale cele mai intime sunt dezvăluite înaintea lui Dumnezeu și cercetate de El. Datorită comportamentului tău, datorită faptelor tale și a atitudinii tale față de El, părerea și atitudinea lui Dumnezeu despre tine se schimbă în mod constant. Aș vrea să ofer niște sfaturi unora: nu vă lăsați ca niște prunci în mâinile lui Dumnezeu, ca și cum El ar trebui să vă adore, ca și cum El nu ar putea niciodată să vă părăsească și ca și cum atitudinea Lui față de voi ar fi fixă și nu s-ar putea schimba niciodată și vă sfătuiesc să nu mai visați! Dumnezeu e drept în felul în care tratează pe fiecare om în parte și cinstit în abordarea lucrării de cucerire și mântuire a oamenilor. Aceasta este gestionarea Lui. El tratează fiecare om în mod serios, și nu ca pe un animal de companie cu care să Se joace. Iubirea lui Dumnezeu pentru oameni nu este una care răsfață sau răzgâie, și nici mila și toleranța Lui față de omenire nu sunt indulgente sau neatente. Dimpotrivă, iubirea lui Dumnezeu pentru oameni implică prețuirea, compătimirea și respectarea vieții; mila și toleranța Lui transmit așteptările Lui de la ei și sunt ceea ce îi trebuie omenirii pentru a supraviețui. Dumnezeu este viu și există efectiv; atitudinea Lui față de omenire este principială, deloc un set de reguli dogmatice, și se poate schimba. Planurile Lui pentru omenire se schimbă treptat și se transformă cu timpul, în funcție de împrejurările care apar și odată cu atitudinea fiecărui om în parte. Așadar, în inima ta ar trebui să știi cu o claritate deplină că esența lui Dumnezeu este imuabilă și că firea Lui se va manifesta în momente și contexte diferite. S-ar putea să nu crezi că aceasta este o chestiune serioasă și să folosești propriile noțiuni pentru a-ți imagina cum ar trebui să facă Dumnezeu lucrurile. Totuși, există momente în care adevărat e tocmai opusul punctului tău de vedere și, folosind propriile noțiuni pentru a încerca să-L măsori pe Dumnezeu, L-ai mâniat deja. Aceasta pentru că Dumnezeu nu acționează așa cum crezi tu că o face și nici nu va trata această chestiune așa cum spui tu că o va face. Așadar, îți amintesc să fii atent și prudent în abordarea ta față de tot ceea ce te înconjoară și să înveți cum să urmezi principiul de a merge pe calea lui Dumnezeu în toate lucrurile, și anume să te temi de Dumnezeu și să te ferești de rău. Trebuie să dezvolți o înțelegere cu privire la chestiunile ce țin de voia și atitudinea lui Dumnezeu, trebuie să găsești oameni luminați care să-ți comunice aceste chestiuni și să cauți cinstit. Să nu-L vezi pe Dumnezeul credinței tale drept o marionetă – judecându-L după bunul plac, ajungând la concluzii

arbitrare în ceea ce-L privește și netratându-L cu respectul pe care El îl merită. În timp ce Dumnezeu îți aduce mântuirea și îți stabilește finalul, s-ar putea să îți acorde milă sau toleranță sau judecată și mustrare, dar, în orice caz, atitudinea Lui față de tine nu e fixă. Aceasta depinde de atitudinea ta față de Dumnezeu, cât și de cum Îl înțelegi. Nu permite ca un aspect trecător al cunoașterii sau al felului în care Îl înțelegi pe Dumnezeu să-L definească pentru totdeauna. Nu crede într-un Dumnezeu mort; crede în Cel viu. Ține minte asta! Deși am discutat despre câteva fapte reale aici – fapte reale pe care trebuia să le auziți – în lumina stării și staturii voastre actuale, deocamdată nu voi avea cerințe mai mari de la voi, ca să nu vă răpesc entuziasmul. Procedând astfel, inimile vi s-ar putea umple cu prea multă tristețe și v-ar face să simțiți prea multă dezamăgire față de Dumnezeu. În schimb, sper să puteți folosi iubirea de Dumnezeu pe care o aveți inimile voastre și să manifestați o atitudine respectuoasă față de Dumnezeu când mergeți pe cărarea care se află înainte. Nu zăpăci această chestiune cu privire la cum să crezi în Dumnezeu; tratează-o ca pe una dintre cele mai importante probleme care există. Așaz-o în inima ta, pune-o în practică și leag-o de viața reală – nu o susține doar de fațadă – căci aceasta e o chestiune de viață și de moarte și este una care îți va hotărî destinul. Nu o trata ca pe o glumă, ca pe un joacă de copii! După ce am împărtășit aceste cuvinte cu voi azi, Mă întreb cât de multă înțelegere au cules mințile voastre. Aveți întrebări pe care doriți să le adresați cu privire la ceea ce am spus aici azi?

Deși aceste subiecte sunt puțin noi și puțin îndepărtate de vederile voastre, de îndeletnicirile voastre obișnuite și de lucrurile cărora aveți tendința să le acordați atenție, cred că, odată ce ați avut părtășie despre ele o perioadă, veți dezvolta o înțelegere comună a tot ceea ce am spus aici. Toate aceste subiecte sunt noi și unele pe care nu le-ați luat în calcul înainte, deci sper că nu vă vor îngreuna și mai mult povara în vreun fel. Nu spun aceste cuvinte azi pentru a vă înspăimânta și nici nu le utilizez ca pe o modalitate de a vă trata; mai degrabă, scopul Meu este să vă ajut să înțelegeți realitățile ce țin de adevăr. Pentru că între omenire și Dumnezeu există o prăpastie, deși oamenii cred în Dumnezeu, nu L-au înțeles niciodată și nu I-au cunoscut atitudinea. De asemenea, oamenii nu au fost niciodată foarte entuziasmați în preocuparea lor față de atitudinea lui Dumnezeu. Mai degrabă, au crezut și au acționat orbește și au fost nepăsători în a-L cunoaște și înțelege pe Dumnezeu. Așadar, Mă simt obligat să vă lămuresc în privința acestor chestiuni și să vă ajut să înțelegeți ce fel de Dumnezeu e acest Dumnezeu în care credeți voi, cât și ce gândește El, care e atitudinea Lui în tratarea diverselor tipuri de oameni, cât de departe sunteți de îndeplinirea cerințelor Lui și cât de mare este discrepanța între acțiunile voastre și standardul pe care îl pretinde El. Scopul informării voastre despre aceste lucruri este de a vă da un etalon cu care să vă comparați și ca să știți la ce fel de roade v-a dus drumul pe care sunteți, ce nu ați obținut pe acest drum și în ce zone, pur și simplu, nu v-ați implicat. Când comunicați între voi, de obicei discutați despre câteva subiecte uzuale al căror orizont e îngust și al căror conținut este superficial. Există o distanță, o discrepanță între ceea ce discutați voi

și intențiile lui Dumnezeu, precum și între discuțiile voastre și amploarea și standardul cerințelor lui Dumnezeu. Procedând astfel de-a lungul timpului, vă veți abate tot mai mult de la calea lui Dumnezeu. Voi doar luați cuvântările actuale ale lui Dumnezeu și le transformați în lucruri la care vă închinați și le vedeți drept ritualuri și reguli. Doar asta faceți! De fapt, Dumnezeu pur și simplu nu are loc în inimile voastre și El nu v-a obținut niciodată inimile cu adevărat. Unii oameni cred că a-L cunoaște pe Dumnezeu este foarte dificil și acesta e adevărul. Este dificil. Dacă oamenii sunt obligați să-și îndeplinească datoria și să facă lucrurile la suprafață și să muncească din greu, atunci vor considera că a crede în Dumnezeu este foarte ușor, pentru că toate acele lucruri se încadrează în sfera abilităților umane. Totuși, în clipa în care subiectul se mută spre intențiile lui Dumnezeu și atitudinea Lui față de omenire, atunci lucrurile devin într-adevăr un pic mai dificile din punctul tuturor de vedere. Se întâmplă astfel deoarece aceasta implică înțelegerea adevărului de către oameni și intrarea lor în realitate, așadar, desigur că va exista un grad de dificultate! Cu toate acestea, după ce treci de prima ușă și dobândești intrarea, lucrurile devin treptat mai ușoare.

Punctul de plecare pentru a te teme de Dumnezeu este să-L tratezi ca pe Dumnezeu

Nu cu mult timp în urmă, cineva a ridicat o întrebare: cum se face că, deși știm mai multe despre Dumnezeu decât știa Iov, tot nu putem să-L venerăm? Am atins această chestiune puțin mai devreme. Chiar am discutat esența acestei întrebări și înainte, și anume că, deși Iov nu-L cunoștea pe Dumnezeu atunci, tot L-a tratat ca pe Dumnezeu și L-a privit ca pe Stăpânul tuturor lucrurilor din ceruri și de pe pământ. Iov nu L-a considerat pe Dumnezeu ca fiind un dușman; mai degrabă, I s-a închinat Lui, în calitate de Creator al tuturor lucrurilor. De ce oamenii din zilele noastre se împotrivesc atât de mult lui Dumnezeu? De ce nu pot să-L venereze pe Dumnezeu? Un motiv este faptul că au fost profund corupți de Satana și, cu o natură satanică atât de profund întipărită, ei au devenit dușmani ai lui Dumnezeu. Astfel, deși ei cred în Dumnezeu și Îl recunosc, sunt în continuare capabili să se împotrivească lui Dumnezeu și să se pună în opoziție față de El. Acest lucru e determinat de natura umană. Celălalt motiv este că, în ciuda credinței lor în Dumnezeu, oamenii pur și simplu nu-L tratează ca pe Dumnezeu. În schimb, Îl consideră ca fiind ostil omului, privindu-L ca pe dușmanul lor, și simt că sunt ireconciliabili cu Dumnezeu. Atât de simplu este. Oare această chestiune nu s-a discutat la întrunirea noastră anterioară? Gândește-te la asta: nu acesta e motivul? S-ar putea să știi câte ceva despre Dumnezeu, dar ce anume implică această cunoaștere? Nu despre asta vorbește toată lumea? Nu e ceea ce ți-a spus Dumnezeu? Doar aspectele teoretice și doctrinare ale acesteia îți sunt cunoscute, însă ai apreciat vreodată adevăratul chip al lui Dumnezeu? Ai cunoaștere subiectivă? Ai cunoștințe practice și experiență? Dacă Dumnezeu nu ți-ar fi spus, ai fi știut? Cunoașterea ta teoretică nu reprezintă cunoașterea reală. Pe scurt, indiferent cât de mult știi sau cum ai ajuns să

știi, până să atingi o înțelegere reală a lui Dumnezeu, El va fi dușmanul tău și, înainte ca tu să-L tratezi într-adevăr pe Dumnezeu ca Dumnezeu, El ți Se va opune, căci tu ești o întruchipare a Satanei.

Când ești împreună cu Hristos, poate că reușești să-I servești trei mese pe zi sau să-I servești ceaiul și să-I satisfaci nevoile vieții Lui; va părea că-L vei fi tratat pe Hristos ca pe Dumnezeu. Ori de câte ori se întâmplă ceva, punctele de vedere ale oamenilor sunt întotdeauna contrare celui al lui Dumnezeu; oamenii nu reușesc niciodată să înțeleagă și să accepte punctul de vedere al lui Dumnezeu. Deși oamenii s-ar putea înțelege cu Dumnezeu la suprafață, asta nu înseamnă că sunt compatibili cu El. De îndată ce se întâmplă ceva, adevărul neascultării omenirii iese la iveală, confirmând astfel ostilitatea care există între oameni și Dumnezeu. Această ostilitate nu se referă la faptul că Dumnezeu Se opune oamenilor sau că Dumnezeu vrea să fie ostil față de ei, și nici nu înseamnă că îi pune în opoziție cu El și îi tratează ca atare. Mai degrabă, este vorba despre această esență contrară lui Dumnezeu, care stă la pândă în voia subiectivă a omului și în subconștientul lor. Cum oamenii privesc tot ceea ce vine de la Dumnezeu ca subiecte ale cercetării lor, reacția lor față de ceea ce vine de la Dumnezeu și față de ceea ce Îl implică pe Dumnezeu este, înainte de toate, de a intui și de a se îndoi, iar apoi de a adopta repede o atitudine care intră în conflict cu Dumnezeu și I se împotrivește. Curând după aceea, sunt însoțiți de o stare negativă în disputele sau întrecerile cu Dumnezeu, ajungând atât de departe încât să se îndoiască dacă acest fel de Dumnezeu merită să fie urmat. Cu toate că raționalitatea le spune că nu ar trebui să acționeze în această manieră, tot vor alege să procedeze așa, în ciuda lor, astfel încât vor continua fără să ezite, până la capăt. De exemplu, care este prima reacție pe care o au unii oameni când aud zvonuri sau vorbe defăimătoare despre Dumnezeu? Prima lor reacție este să se întrebe dacă aceste zvonuri sunt adevărate sau nu și dacă există sau nu, după care adoptă atitudinea celor care așteaptă să vadă ce se întâmplă. Apoi încep să gândească: „Nu există nicio modalitate de a verifica asta. S-a întâmplat cu adevărat? E acest zvon adevărat sau nu?” Deși oamenii ca aceștia nu arată asta la suprafață, în inimile lor au început deja să se îndoiască și să-L nege pe Dumnezeu. Care este esența acestui tip de atitudine și a unui astfel de punct de vedere? Nu e aceasta trădare? Înainte ca ei să se confrunte cu această chestiune, nu poți vedea care sunt punctele de vedere ale acestor oameni; se pare că nu sunt în conflict cu Dumnezeu și că nu-L văd ca pe un dușman. Totuși, de îndată ce se confruntă cu o problemă, iau imediat partea Satanei și se opun lui Dumnezeu. Ce sugerează asta? Asta sugerează că oamenii și Dumnezeu sunt potrivnici! Dumnezeu nu consideră că omenirea e dușmanul, ci însăși esența sa este ostilă față de Dumnezeu. Indiferent cât de mult timp L-a urmat cineva sau ce mare preț a plătit și indiferent cum Îl slăvește pe Dumnezeu, cât s-ar abține să nu I se împotrivească și indiferent cât de stăruitor se îndeamnă să-L iubească pe Dumnezeu, nu reușește niciodată să-L trateze pe Dumnezeu ca pe Dumnezeu. Nu este acest lucru determinat de esența oamenilor? Dacă-L tratezi ca pe Dumnezeu și crezi cu sinceritate

că El este Dumnezeu, mai poți avea îndoieli față de El? Mai poate inima ta să aibă semne de întrebare cu privire la El? Nu mai poate, nu-i așa? Tendințele acestei lumi sunt atât de rele și această rasă umană este atât de rea, de asemenea; așadar, cum să nu ai noțiuni cu privire la ele? Tu însuți ești atât de hain, așadar, cum să nu ai nicio noțiune despre asta? Și, cu toate acestea, doar câteva zvonuri și niște ponegriri pot genera astfel de noțiuni enorme despre Dumnezeu și pot duce la faptul că-ți imaginezi atât de multe lucruri, ceea ce arată cât de imatură e statura ta! Doar „bâzâitul" câtorva țânțari și al câtorva muște dezgustătoare – doar de atât e nevoie pentru a te înșela? Ce fel de om este acesta? Știi ce crede Dumnezeu despre asemenea oameni? Atitudinea lui Dumnezeu este, de fapt, foarte clară privind modul în care îi tratează. Tratamentul acordat de Dumnezeu acestor oameni este doar de a-i trata cu răceală – atitudinea Lui este aceea de a nu le da atenție și de a nu-i lua în serios pe acești oameni ignoranți. De ce? Pentru că, în inima Lui, Dumnezeu nu a planificat niciodată să-i obțină pe acei oameni care au jurat să fie ostili față de El până la capăt și care nu au plănuit niciodată să caute calea compatibilității cu El. Probabil că aceste cuvinte pe care le-am ar putea răni câțiva oameni. Ei bine, sunteți dispuși să Mă lăsați mereu să vă rănesc așa? Indiferent dacă sunteți dispuși sau nu, tot ceea ce spun este adevărat! Dacă vă rănesc mereu și vă dezvălui cicatricele așa, va afecta acest lucru imaginea impunătoare a lui Dumnezeu pe care o adăpostiți în inimile voastre? (N-o va afecta.) Sunt de acord că n-o va afecta pentru că în inimile voastre pur și simplu nu există Dumnezeu. Dumnezeul impunător care sălășluiește în inimile voastre – cel pe care Îl apărați și protejați cu fermitate – pur și simplu nu este Dumnezeu. Mai degrabă, este o născocire a imaginației umane; pur și simplu, nu există. Așadar, e cu atât mai bine să dezvălui răspunsul acestei ghicitori; nu expune întreaga realitate? Dumnezeul real nu reprezintă ceea ce-și imaginează oamenii. Sper ca voi toți să acceptați această realitate și ca asta să vă ajute în a-L cunoaște pe Dumnezeu.

Acei oameni care nu sunt recunoscuți de Dumnezeu

Există niște oameni a căror credință nu a fost niciodată recunoscută în inima lui Dumnezeu. Cu alte cuvinte, Dumnezeu nu recunoaște că ei sunt adepții Lui, pentru că El nu le slăvește credințele. În cazul acestor oameni, indiferent câți ani L-au urmat pe Dumnezeu, ideile și părerile lor nu s-au schimbat niciodată; sunt precum necredincioșii, aderând la principiile și modalitățile de a face lucrurile ale necredincioșilor și la legile supraviețuirii și credinței acestora. Ei nu au acceptat niciodată cuvântul lui Dumnezeu drept viața lor, nu au considerat niciodată cuvântul lui Dumnezeu ca fiind adevărul, nu au intenționat niciodată să accepte mântuirea lui Dumnezeu și nu L-au recunoscut niciodată pe Dumnezeu ca Dumnezeul lor. Ei văd credința în Dumnezeu drept un fel de pasiune pentru amatori, tratându-L doar ca sprijin spiritual; ca atare, ei nu cred că merită să încerce să înțeleagă firea sau esența lui Dumnezeu. Se poate spune că tot ceea ce corespunde Dumnezeului adevărat nu are nimic a face cu acești oameni; ei nu sunt

interesați și nici nu se pot deranja să acorde atenție. Aceasta deoarece, adânc în inimile lor, există un glas puternic care le spune mereu: „Dumnezeu este invizibil, intangibil și nu există”. Ei cred că a încerca să-L înțeleagă pe acest tip de Dumnezeu nu ar merita osteneala și că a face asta ar însemna să se păcălească. Cred că dacă doar Îl recunosc pe Dumnezeu prin cuvinte, fără a lua nicio poziție reală și fără a se implica în acțiuni reale, sunt foarte isteți. Cum îi privește Dumnezeu pe asemenea oameni? Îi consideră drept necredincioși. Unii oameni întreabă: „Pot citi necredincioșii cuvintele lui Dumnezeu? Își pot îndeplini îndatoririle? Pot ei spune cuvintele «Voi trăi pentru Dumnezeu»?” Ceea ce adesea văd oamenii sunt manifestările de fațadă ale oamenilor; ei nu văd esența lor. Dar Dumnezeu nu Se uită la aceste manifestări superficiale; El vede doar esențele lor lăuntrice. Astfel, aceasta e atitudinea Lui față de acești oameni și definiția pe care le-o atribuie. Acești oameni spun: „De ce face Dumnezeu asta? De ce face Dumnezeu aia? Nu pot înțelege asta; nu pot înțelege aia; asta nu se conformează noțiunilor umane; trebuie să-mi explici asta…” Drept răspuns, Eu întreb: este într-adevăr necesar să-ți explic aceste chestiuni? Chiar au aceste chestiuni de-a face cu tine? Cine te crezi? De unde ai venit? Ești cu adevărat în măsură să dai aceste indicații lui Dumnezeu? Crezi în El? Îți recunoaște El credința? Întrucât credința ta nu are nimic de-a face cu Dumnezeu, ce te privesc pe tine faptele Lui? Nu știi ce loc ocupi în inima lui Dumnezeu, așadar, cum poți fi calificat să intri în dialog cu El?

Cuvinte de admonestare

Nu vă simțiți stânjeniți după ce ați auzit aceste remarci? Deși s-ar putea să nu fiți dispuși să ascultați aceste cuvinte sau să le acceptați, toate sunt realități. Deoarece această etapă a lucrării trebuie săvârșită de Dumnezeu, dacă nu ești preocupat de intențiile Lui, nu-ți pasă de atitudinea Lui și nu-I înțelegi esența și firea, atunci, în cele din urmă, tu vei fi cel care va avea de pierdut. Nu dați vina pe cuvintele Mele pentru că vă e greu să le auziți și nu dați vina pe ele pentru că vă taie elanul. Eu spun adevărul; nu este intenția Mea să vă descurajez. Indiferent ce vă cer și indiferent cum vi se cere să o faceți, sper să mergeți pe cărarea corectă, să urmați calea lui Dumnezeu și să nu vă abateți niciodată de la calea corectă. Dacă nu acționezi conform cuvântului Său și nu urmezi calea Lui, atunci nu poate fi nicio îndoială că te răzvrătești împotriva lui Dumnezeu și că te-ai îndepărtat de calea corectă. Astfel, consider că sunt câteva chestiuni pe care trebuie să vi le clarific și să vă fac să credeți fără echivoc, clar și fără umbră de tăgadă și să vă ajut să înțelegeți limpede atitudinea lui Dumnezeu, intențiile Lui, cum îi desăvârșește El pe oameni și maniera în care stabilește finalurile oamenilor. Dacă va veni o zi când vei fi incapabil să pornești pe această cale, atunci Eu nu am nicio responsabilitate, pentru că aceste cuvinte ți-au fost deja spuse foarte clar. Cât despre modul în care îți tratezi propriul final, aceasta e o chestiune care depinde în întregime de tine. Dumnezeu are atitudini diferite cu privire la finalurile diferitelor tipuri de oameni; El are propriile modalități de a-i cântări pe oameni, cât și propriul standard privind

cerințele pe care le are de la ei. Standardul Lui de cântărire a finalurilor oamenilor este unul corect față de toată lumea – nu e nicio îndoială cu privire la asta! Așadar, temerile unora sunt de prisos. Vă simțiți ușurați acum? Asta e tot pentru azi. La revedere!

17 octombrie 2013

Lucrarea lui Dumnezeu, firea lui Dumnezeu și Dumnezeu Însuși I

Astăzi, avem părtășie despre un subiect important. Acesta este un subiect care a fost discutat încă de la începutul lucrării lui Dumnezeu și este de foarte mare importanță pentru fiecare persoană. Cu alte cuvinte, aceasta este o chestiune cu care se vor confrunta toți oamenii pe parcursul credinței în Dumnezeu; este o chestiune care trebuie întâlnită. Este o chestiune crucială, inevitabilă, de care omenirea nu se poate îndepărta. Referitor la importanță, care este cel mai important lucru pentru fiecare om care crede în Dumnezeu? Unii oameni cred că cel mai important lucru este înțelegerea voii Sale; unii cred că cel mai important este să mănânci și să bei mai multe din cuvintele lui Dumnezeu; unii simt că cel mai important lucru este să se cunoască pe ei înșiși; alții sunt de părere că cel mai important lucru este să știe cum să găsească mântuirea prin Dumnezeu, cum să-L urmeze și cum să satisfacă voia Lui. Nu ne vom referi la aceste chestiuni astăzi. Deci, despre ce discutăm atunci? Subiectul este Dumnezeu. Este acesta cel mai important subiect pentru fiecare persoană? Ce implică acest subiect? Bineînțeles, acesta nu poate fi separat de firea lui Dumnezeu, de esența și de lucrarea Lui. Așadar, astăzi, haideți să discutăm despre „Lucrarea lui Dumnezeu, firea lui Dumnezeu și Dumnezeu Însuși".

Din vremea în care oamenii au început să creadă în Dumnezeu, ei au întâlnit subiecte precum lucrarea lui Dumnezeu, firea lui Dumnezeu și Dumnezeu Însuși. În privința lucrării lui Dumnezeu, unii oameni vor spune: „Lucrarea lui Dumnezeu se face asupra noastră; o experimentăm în fiecare zi, deci nu suntem străini de ea". Când vorbesc despre firea lui Dumnezeu, unii vor spune: „Firea lui Dumnezeu este un subiect pe care îl studiem, îl cercetăm și asupra căruia ne concentrăm întreaga viață, deci ar trebui să îl cunoaștem". Cât despre Dumnezeu Însuși, unii vor spune: „Dumnezeu Însuși este Cel pe care Îl urmăm, în care credem și Cel pe care Îl căutăm; nici nu suntem lipsiți de informații în privința Lui". Dumnezeu nu Și-a oprit niciodată lucrarea de la creație; pe parcursul lucrării Sale, a continuat să-Și exprime firea și a utilizat diverse mijloace pentru a-Și exprima cuvântul. În același timp, El nu a încetat niciodată din a Se exprima pe Sine Însuși și esența Sa față de omenire, exprimându-Și voia față de om și ceea ce pretinde de la el. Prin urmare, în termeni literali, nimeni nu este străin de aceste subiecte. Însă pentru oamenii care Îl urmează pe Dumnezeu astăzi, lucrarea lui Dumnezeu, firea Lui și Dumnezeu Însuși – toate acestea le sunt, de fapt, foarte străine. De ce se întâmplă așa? Pe măsură ce oamenii experimentează lucrarea lui Dumnezeu, ei intră totodată în contact cu Dumnezeu, ceea ce îi face să simtă ca și cum ar înțelege firea lui Dumnezeu sau ar deține o oarecare cunoaștere despre ce înseamnă. În consecință, omul nu crede că este străin de lucrarea sau firea lui Dumnezeu. Mai degrabă, omul consideră că este un bun cunoscător al lui Dumnezeu și că înțelege multe despre El. Dar, după cum stau lucrurile acum, această înțelegere a Lui se limitează, pentru mulți oameni, la ceea ce au

citit în cărți, la experiențele personale, fiind mărginită de imaginație și, mai presus de toate, fiind limitată la faptele pe care le pot vedea cu proprii ochi, toate acestea fiind departe de adevăratul Dumnezeu Însuși. Și cât de departe este acest „departe”? Poate că omul nu este sigur el însuși sau poate că are o fărâmă de înțelegere, o bănuială – dar în privința lui Dumnezeu Însuși, înțelegerea Sa de către om este mult prea îndepărtată de esența adevăratului Dumnezeu Însuși. De aceea, pentru un subiect precum „Lucrarea lui Dumnezeu, firea lui Dumnezeu și Dumnezeu Însuși”, este obligatoriu ca noi să avem părtășie într-un mod sistematic și concret.

De fapt, firea lui Dumnezeu este deschisă tuturor și nu este ascunsă, deoarece Dumnezeu nu a evitat niciodată cu bună știință vreo persoană și nu a căutat niciodată cu bună știință să Se ascundă pentru a-i împiedica pe oameni să-L cunoască sau să-L înțeleagă. Firea lui Dumnezeu a fost întotdeauna aceea de a fi deschis și de a înfrunta fiecare persoană cu sinceritate. În gestionarea lui Dumnezeu, El Își face lucrarea, confruntându-Se cu toată lumea, iar lucrarea Sa este făcută asupra fiecăruia. Pe măsură ce Își face lucrarea, El Își dezvăluie în mod continuu firea și Își utilizează în mod continuu esența, ceea ce are și ce este, pentru a călăuzi și a Se îngriji de fiecare persoană în parte. În fiecare epocă și în fiecare etapă, indiferent dacă circumstanțele sunt bune sau rele, firea lui Dumnezeu este întotdeauna deschisă pentru fiecare om, iar posesiunile și ființa Sa sunt întotdeauna deschise fiecărui individ, la fel cum viața Sa este reprezentată constant și fără încetare de îngrijirea și sprijinirea omenirii. În ciuda tuturor acestora, firea lui Dumnezeu rămâne ascunsă pentru unii. De ce? Deoarece, chiar dacă acești oameni trăiesc în cadrul lucrării lui Dumnezeu și Îl urmează, ei nu au căutat niciodată să-L înțeleagă și nici nu au vrut să ajungă să-L cunoască, cu atât mai puțin să se apropie de Dumnezeu. Pentru acești oameni, înțelegerea firii lui Dumnezeu prevestește că sfârșitul lor este aproape; înseamnă că urmează să fie judecați și condamnați de firea lui Dumnezeu. De aceea, ei nu au dorit niciodată să-L înțeleagă pe Dumnezeu sau firea Sa și nici n-au râvnit vreodată o înțelegere sau o cunoaștere mai profundă a voii Sale. Ei nu caută să priceapă voia lui Dumnezeu printr-o cooperare conștientă – ei doar se bucură întotdeauna de lucrurile pe care și le doresc și nu obosesc niciodată făcându-le; cred în Dumnezeul în care vor ei să creadă; cred în Dumnezeul care există doar în imaginațiile lor, în Dumnezeul care există doar în noțiunile lor; și cred într-un Dumnezeu care nu poate fi separat de ei în viețile lor cotidiene. Când vine vorba de adevăratul Dumnezeu Însuși, ei sunt complet indiferenți și n-au nicio dorință de a-L înțelege sau de a ține cont de El și chiar mai puțin dorința de a se apropia de El. Ei doar folosesc cuvintele exprimate de Dumnezeu pentru a se împodobi, pentru a se împacheta. Pentru ei, acest lucru îi face deja credincioși de succes și oameni cu credință în Dumnezeu în sufletele lor. În inimile lor, ei sunt călăuziți de imaginațiile, noțiunile și chiar de definițiile lor personale în privința lui Dumnezeu. Adevăratul Dumnezeu Însuși, pe de altă parte, nu are absolut nimic de-a face cu ei. Pentru că, dacă L-ar înțelege pe adevăratul Dumnezeu Însuși, adevărata Lui fire și ceea ce Dumnezeu are și ceea ce este, asta ar însemna că acțiunile, credința și

căutările lor ar fi condamnate. Acesta este motivul pentru care nu sunt dispuși să înțeleagă esența lui Dumnezeu și sunt potrivnici și nedoritori să caute sau să se roage în mod activ pentru a-L înțelege mai bine, a-I cunoaște voia mai bine și a-I înțelege firea mai bine. Ei ar prefera ca Dumnezeu să fie ceva inventat, ceva lipsit de valoare și nedeslușit. Ar prefera ca Dumnezeu să fie cineva exact cum și L-au imaginat ei, cineva care poate fi la cheremul lor, cu provizii inepuizabile și întotdeauna disponibil. Când vor să se bucure de harul lui Dumnezeu, ei Îi cer Lui să fie acel har. Când au nevoie de binecuvântarea Lui, Îi cer Lui să fie acea binecuvântare. Când se confruntă cu necazuri, Îi cer să îi încurajeze, să fie scutul din spatele lor. Cunoașterea acestor oameni cu privire la Dumnezeu se limitează la sfera harului și a binecuvântării. Înțelegerea lor cu privire la lucrarea lui Dumnezeu, firea lui Dumnezeu și Dumnezeu Însuși este și ea limitată la închipuirile lor și reprezintă doar slove și doctrine. Dar există unii oameni care sunt dornici de a înțelege firea lui Dumnezeu, care doresc cu sinceritate să-L vadă pe Dumnezeu Însuși și să înțeleagă cu adevărat firea Lui și ceea ce El are și ce este. Acești oameni sunt în căutarea realității adevărului și a mântuirii de către Dumnezeu și caută să primească cucerirea, mântuirea și desăvârșirea Lui. Ei își folosesc inimile pentru a citi cuvântul lui Dumnezeu, pentru a aprecia fiecare situație și fiecare persoană, eveniment și lucru pe care Dumnezeu le-a aranjat pentru ei și se roagă și caută cu sinceritate. Ce își doresc să cunoască cel mai mult este voia lui Dumnezeu și să înțeleagă în mod deosebit adevărata Lui fire și esență pentru a nu-L mai jigni pe Dumnezeu și pentru a putea vedea prin experiențele lor mai mult din frumusețea lui Dumnezeu și din latura Sa reală. De asemenea, acest lucru este pentru ca adevăratul Dumnezeu să existe în inimile lor și astfel încât Dumnezeu să aibă un loc în inimile lor, așa încât să nu mai trăiască prin închipuiri, noțiuni și ambiguitate. Pentru acești oameni, motivul pentru care au o dorință arzătoare de a înțelege firea și esența Lui este deoarece acestea sunt necesare omenirii dintr-un moment în altul pe parcursul experienței lor; firea și esența Lui sunt cele care furnizează viață de-a lungul existenței unei persoane. Odată ce vor înțelege firea lui Dumnezeu, ei vor putea să Îl venereze mai bine, să coopereze cu lucrarea Lui mai bine, să aibă mai multă considerație față de voia Lui și să își facă datoria pe cât pot ei de bine. Acestea sunt atitudinile față de firea lui Dumnezeu deținute de două tipuri de oameni. Primul tip sunt cei care nu vor să înțeleagă firea Lui. Deși spun că vor să înțeleagă firea lui Dumnezeu, să ajungă să-L cunoască pe Dumnezeu Însuși, să vadă ce are El și ce este și să aprecieze cu adevărat voia Lui, în adâncul lor, ei ar prefera ca Dumnezeu să nu existe. Asta din cauză că acest tip de oameni nu se supun lui Dumnezeu și I se opun în mod constant; ei luptă cu El în inimile lor pentru statut și deseori se îndoiesc sau chiar neagă existența lui Dumnezeu. Ei nu vor să lase firea lui Dumnezeu sau pe adevăratul Dumnezeu Însuși să le ocupe inimile. Ei vor doar să-și satisfacă propriile dorințe, închipuiri și ambiții. Așadar, acești oameni pot crede în Dumnezeu, Îl pot urma și pot, de asemenea, să renunțe la familiile și slujbele lor pentru El, dar ei nu se abțin de la apucăturile lor rele. Unii chiar fură sau risipesc jertfele sau Îl blestemă în secret pe

Dumnezeu, în timp ce alții își pot folosi poziția pentru a mărturisi în mod repetat despre ei înșiși, pentru a-și întări autoritatea și a concura cu Dumnezeu pentru oameni și pentru statut. Ei folosesc diverse metode și măsuri pentru a-i face pe oameni să-i venereze, încercând constant să-i cucerească și să-i controleze. Unii chiar îi induc în eroare pe oameni în mod intenționat, convingându-i că sunt Dumnezeu ca să poată fi tratați ca Dumnezeu. Ei nu ar spune niciodată cuiva că au fost corupți, că sunt și ei corupți și aroganți, să nu îi venereze și că, indiferent cât de mult bine fac, totul este datorită înălțării lui Dumnezeu și că fac ceea ce ar trebui să facă oricum. De ce nu spun aceste lucruri? Deoarece se tem profund că își vor pierde locul în inimile oamenilor. Acesta este motivul pentru care astfel de oameni nu Îl slăvesc niciodată pe Dumnezeu și nu sunt martori pentru Dumnezeu, căci nu au încercat niciodată să-L înțeleagă. Îl pot cunoaște pe Dumnezeu fără să-L înțeleagă? Imposibil! Astfel, în timp ce cuvintele din subiectul „Lucrarea lui Dumnezeu, firea lui Dumnezeu și Dumnezeu Însuși" pot fi simple, înțelesul lor este diferit pentru fiecare persoană. Pentru cineva care nu se supune deseori lui Dumnezeu, care I se opune și este ostil față de Dumnezeu, cuvintele prevestesc condamnare; pe când cineva care caută realitatea adevărului și vine deseori înaintea lui Dumnezeu pentru a căuta voia Sa, se va simți, auzind aceste cuvinte, precum peștele în apă. Deci sunt aceia dintre voi care, atunci când aud vorbindu-se despre firea și lucrarea lui Dumnezeu, începe să îi ia durerea de cap, inimile lor devin pline de împotrivire și devin foarte stânjeniți. Dar există alții printre voi care cred că acest subiect este exact lucrul de care au nevoie pentru că le aduce multe beneficii. Este ceva care nu poate lipsi din experiența lor de viață; este esența esenței, baza credinței în Dumnezeu și un lucru pe care omenirea nu poate să-l abandoneze. Pentru voi toți, acest subiect poate părea atât apropiat, cât și îndepărtat, necunoscut și totuși familiar. Dar indiferent de situație, acesta este un subiect pe care toți trebuie să-l asculte, trebuie să-l cunoască și să-l înțeleagă. Indiferent cum îl tratezi, indiferent cum îl privești sau cum îl înțelegi, importanța acestui subiect nu poate fi ignorată.

Dumnezeu Și-a făcut lucrarea de când a creat omenirea. La început, a fost o lucrare foarte simplă, dar, în ciuda simplității sale, conținea expresii ale esenței și firii lui Dumnezeu. Deși lucrarea lui Dumnezeu a fost acum înălțată, iar această lucrare asupra fiecărei persoane care-L urmează a devenit uriașă și concretă, cu expresii mărețe ale cuvântului Său, persoana lui Dumnezeu a fost ascunsă în tot acest timp de omenire. Deși El S-a întrupat de două ori, din vremea relatărilor biblice până în zilele moderne, cine a văzut vreodată persoana reală a lui Dumnezeu? Pe baza înțelegerii voastre, a văzut cineva vreodată persoana reală a lui Dumnezeu? Nu. Nimeni nu a văzut persoana reală a lui Dumnezeu, însemnând că nimeni nu a văzut vreodată adevăratul Lui sine. Acesta este un lucru asupra căruia toată lumea este de acord. Adică, persoana reală a lui Dumnezeu sau Duhul lui Dumnezeu este ascuns de întreaga omenire, inclusiv de Adam și Eva, pe care El i-a creat și inclusiv de dreptul Iov, pe care El l-a acceptat. Niciunul dintre ei nu a văzut persoana adevărată a lui Dumnezeu. Dar de ce Dumnezeu

Își ascunde cu bună știință adevărata persoană? Unii oameni zic: „Lui Dumnezeu Îi e teamă să nu sperie oamenii”. Alții spun: „Dumnezeu Își ascunde adevărata persoană pentru că omul este prea mic și Dumnezeu este prea măreț; oamenilor nu le este îngăduit să-L vadă, altminteri vor muri”. Există și cei care spun: „Dumnezeu este ocupat să-Și gestioneze lucrarea zi de zi și poate nu are timp să Se arate pentru ca oamenii să-L poată vedea”. Indiferent ce credeți, am o concluzie aici. Care este acea concluzie? Că Dumnezeu, pur și simplu, nu vrea ca oamenii să-I vadă adevărata persoană. Să rămână ascuns de omenire este ceva ce Dumnezeu face intenționat. Cu alte cuvinte, este intenția Lui ca oamenii să nu-I vadă adevărata persoană. Asta ar trebui să le fie clar tuturor până acum. Dacă Dumnezeu nu Și-a dezvăluit persoana nimănui niciodată, atunci credeți că aceasta există? (El există.) Desigur că există. Existența persoanei lui Dumnezeu este incontestabilă. Dar referitor la cât de măreață este persoana lui Dumnezeu sau cum arată El, sunt acestea întrebări pe care omenirea ar trebui să le cerceteze? Nu. Răspunsul este negativ. Dacă persoana lui Dumnezeu nu este un subiect pe care ar trebui să-l explorăm, atunci ce este? (Firea lui Dumnezeu.) (Lucrarea lui Dumnezeu.) Înainte de a începe să avem părtășie despre subiectul oficial, totuși, haideți să ne întoarcem la ceea ce discutam acum o clipă: de ce Dumnezeu nu Și-a dezvăluit niciodată persoana omenirii? De ce Dumnezeu Își ascunde în mod intenționat persoana față de omenire? Există un singur motiv și acela este: deși omul pe care Dumnezeu l-a creat a experimentat mii de ani din lucrarea lui Dumnezeu, nu există nici măcar o persoană care să cunoască lucrarea lui Dumnezeu, firea și esența Lui. Asemenea oameni, în ochii lui Dumnezeu, sunt în opoziție cu El, iar Dumnezeu nu Se arată oamenilor care sunt ostili față de El. Acesta este singurul motiv pentru care Dumnezeu nu Și-a dezvăluit niciodată persoana față de omenire și motivul pentru care Își protejează în mod intenționat persoana față de oameni. Importanța cunoașterii firii lui Dumnezeu vă este clară acum?

Încă de la existența gestionării lui Dumnezeu, El a fost întotdeauna dedicat pe deplin îndeplinirii lucrării Sale. În ciuda ascunderii persoanei Sale față de om, El a fost întotdeauna alături de el, lucrând asupra sa, exprimându-Și firea, călăuzind întreaga omenire cu esența Sa și făcându-Și lucrarea asupra fiecărei persoane prin puterea, înțelepciunea și autoritatea Sa, dând astfel naștere Epocii Legii, Epocii Harului și, astăzi, Epocii Împărăției. Deși Dumnezeu Își ascunde persoana față de om, firea Sa, ființa, posesiunile Sale și voia Sa față de omenire sunt dezvăluite fără rezerve pentru ca omul să le vadă și să le experimenteze. Cu alte cuvinte, deși ființele umane nu Îl pot vedea sau atinge, firea și esența lui Dumnezeu cu care omenirea s-a confruntat sunt absolut expresii ale lui Dumnezeu Însuși. Nu este acesta adevărul? Indiferent de modul sau unghiul de abordare pe care le alege pentru lucrarea Sa, El tratează întotdeauna oamenii prin adevărata Sa identitate, face lucrarea care Îi revine și spune cuvintele pe care este obligat să le spună. Indiferent din ce postură vorbește Dumnezeu – ar putea să Se afle în al treilea Cer sau să fie în trup sau chiar o persoană obișnuită – întotdeauna

îi vorbește omului cu toată inima și toată mintea, fără înșelăciune sau ascunziș. Când Își îndeplinește lucrarea, Dumnezeu Își exprimă cuvântul și firea și exprimă ceea ce are și ce este, fără absolut nicio rezervă. El călăuzește omenirea cu viața Sa, cu ființa și posesiunile Sale. Acesta este modul în care omul a trăit în Epoca Legii – epoca leagăn a omenirii – sub îndrumarea lui Dumnezeu „Cel nevăzut și Cel de neatins”.

Dumnezeu S-a întrupat pentru prima dată după Epoca Legii – o întrupare care a durat treizeci și trei de ani și jumătate. Pentru o ființă umană, treizeci și trei de ani și jumătate reprezintă o perioadă lungă? (Nu este lungă.) Din moment ce durata de viață a unei ființe umane este de obicei mult mai lungă decât treizeci și ceva de ani, asta nu reprezintă o perioadă foarte lungă pentru un om. Dar pentru Dumnezeu întrupat, acești treizeci și trei de ani și jumătate au reprezentat într-adevăr mult. El a devenit o persoană – o persoană obișnuită care a preluat lucrarea și însărcinarea lui Dumnezeu. Asta a însemnat că El a trebuit să-Și asume lucrarea cu care o persoană obișnuită nu se poate descurca, îndurând în același timp o suferință pe care oamenii obișnuiți nu o pot suporta. Poate că intensitatea suferinței îndurate de Domnul Isus în timpul Epocii Harului, de la începutul lucrării Sale și până când a fost pironit pe cruce, nu este ceva la care oamenii de astăzi să fi putut să fie martori în persoană, dar nu puteți măcar să vă faceți o idee despre ea prin poveștile din Biblie? Indiferent cât de multe detalii sunt în aceste fapte consemnate, până la urmă, lucrarea lui Dumnezeu în timpul acestei perioade a fost plină de greutăți și suferință. Pentru un om corupt, treizeci și trei de ani și jumătate nu este o perioadă lungă; puțină suferință reprezintă un lucru mărunt. Dar pentru Dumnezeu Cel sfânt, nepătat, care a trebuit să suporte toate păcatele omenirii și să mănânce, să doarmă și să trăiască cu păcătoșii, această durere a fost incredibil de mare. El este Creatorul, Suveranul tuturor lucrurilor și Stăpân peste toate, totuși, când a venit pe lume, a trebuit să îndure prigoana și cruzimea oamenilor corupți. Pentru a-Și finaliza lucrarea și a salva omenirea din marea de suferință, El a trebuit să fie condamnat de om și să poarte păcatele întregii omeniri. Amploarea suferinței prin care a trecut nu poate fi pricepută, nici apreciată de oamenii obișnuiți. Ce reprezintă această suferință? Reprezintă devotamentul lui Dumnezeu față de omenire. Reprezintă umilința pe care El a suferit-o și prețul pe care l-a plătit pentru mântuirea oamenilor, pentru a le răscumpăra păcatele și pentru a finaliza această etapă a lucrării Sale. Înseamnă, de asemenea, că omul va fi răscumpărat de pe cruce de Dumnezeu. Acesta este un preț plătit cu sânge, cu viața și un preț pe care nicio ființă creată nu și-l poate permite. Deoarece El are esența lui Dumnezeu și deține ceea ce Dumnezeu are și ce este, El a putut să suporte acest tip de suferință și să facă acest tip de lucrare. Asta reprezintă ceva ce nicio ființă creată de El nu ar fi putut să facă în locul Său. Aceasta este lucrarea lui Dumnezeu în timpul Epocii Harului și este o revelație a firii Sale. Dezvăluie asta ceva despre ceea ce Dumnezeu are și ceea ce este? Merită ca omenirea să cunoască acel lucru? În acea epocă, deși oamenii nu au văzut persoana lui Dumnezeu, au primit jertfa Lui de păcat și au fost răscumpărați de pe cruce de Dumnezeu. Omenirea poate să nu fie familiarizată cu

lucrarea pe care Dumnezeu a făcut-o în timpul Epocii Harului, dar există cineva care este familiarizat cu firea și voia exprimată de Dumnezeu în timpul acestei perioade? Omul abia știe despre detaliile lucrării lui Dumnezeu în timpul diferitelor epoci și prin diverse canale sau știe despre povești legate de Dumnezeu care au avut loc în același timp în care Dumnezeu Își îndeplinea lucrarea. Aceste detalii și povești sunt, în cel mai bun caz, doar niște informații sau legende despre Dumnezeu și nu au nimic de-a face cu firea și esența lui Dumnezeu. Deci, indiferent cât de multe povești cunosc oamenii despre Dumnezeu, nu înseamnă că au o înțelegere și o cunoaștere profundă în privința firii sau esenței Sale. Ca în Epoca Legii, deși oamenii din Epoca Harului experimentaseră o întâlnire imediată și intimă cu Dumnezeu întrupat, cunoașterea lor privind firea și esența Lui era practic inexistentă.

În Epoca Împărăției, Dumnezeu S-a întrupat încă o dată, în același mod în care a făcut-o prima oară. În timpul acestei perioade a lucrării, Dumnezeu încă Își exprimă fără rezerve cuvântul, face lucrarea pe care e obligat să o facă și exprimă ceea ce El are și ce este. În același timp, El continuă să îndure și să tolereze neascultarea și ignoranța omului. Nu Își exprimă El voia și nu Își dezvăluie firea în mod continuu și în timpul acestei perioade a lucrării? De aceea, de la crearea omului și până acum, firea lui Dumnezeu, ființa, posesiunile Sale și voia Sa au fost întotdeauna accesibile fiecărei persoane. Dumnezeu nu Și-a ascuns niciodată în mod voit esența, firea sau voia. Doar că omenirii nu îi pasă de ceea ce face Dumnezeu, care este voia Sa – de aceea omul are o înțelegere atât de jalnică în privința lui Dumnezeu. Cu alte cuvinte, în timp ce Dumnezeu Își ascunde persoana, El stă de asemenea alături de omenire în fiecare moment, proiectându-Și în mod deschis voia, firea și esența tot timpul. Într-un fel, persoana lui Dumnezeu este și ea accesibilă oamenilor, dar din cauza orbirii și neascultării omului, acesta nu este niciodată capabil să vadă înfățișarea lui Dumnezeu. Deci, dacă așa stau lucrurile, atunci nu ar trebui ca înțelegerea lui Dumnezeu Însuși și a firii Sale să fie ușoară pentru toată lumea? Asta este o întrebare la care este foarte greu de răspuns, nu-i așa? Puteți spune că este ușor, dar în timp ce unii oameni caută să-L cunoască pe Dumnezeu, ei nu pot ajunge să-L cunoască cu adevărat sau să obțină o înțelegere clară în privința Lui – este întotdeauna neclar și nedeslușit. Dar dacă spuneți că nu este ușor, nici asta nu este corect. Ca obiect al lucrării lui Dumnezeu de atât de mult timp, fiecare ar trebui, prin experiențele sale, să fi avut relații autentice cu Dumnezeu. Ei ar trebui cel puțin să-L fi simțit într-o anumită măsură în inimile lor sau să fi avut o ciocnire spirituală cu Dumnezeu și ar trebui să fi avut cel puțin o anume cunoaștere perceptivă a firii lui Dumnezeu sau să fi câștigat o anume înțelegere în privința Lui. Din vremea în care omul a început să-L urmeze pe Dumnezeu și până acum, omenirea a primit mult prea mult, dar din tot felul de motive – calibrul slab al omului, ignoranța, răzvrătirea și diversele intenții – omenirea a pierdut, de asemenea, prea mult. Nu a dat deja Dumnezeu omenirii suficient? Deși Dumnezeu Își ascunde persoana de omenire, El îi alimentează pe oameni cu ceea ce are și ceea ce este și cu viața Sa; cunoașterea lui Dumnezeu de

către omenire nu ar trebui să fie doar ceea ce este acum. De aceea cred că este necesar să am părtășie cu voi în continuare despre subiectul lucrării lui Dumnezeu, firii lui Dumnezeu și lui Dumnezeu Însuși. Scopul este ca miile de ani de grijă și considerație pe care Dumnezeu le-a investit în oameni să nu ajungă să fie în zadar și astfel ca omenirea să poată înțelege și aprecia cu adevărat voia lui Dumnezeu față de ea. Asta pentru ca oamenii să poată avansa spre un nou stadiu al cunoașterii lor față de Dumnezeu. De asemenea, Îl va readuce pe Dumnezeu în locul Său adevărat din inimile oamenilor; adică, Îi va face dreptate.

Pentru a înțelege firea lui Dumnezeu și pe Dumnezeu Însuși, trebuie să începi cu ceva ușor. Dar de unde anume să începi? Pentru început, am selectat niște capitole din Biblie. Informațiile de mai jos conțin versete din Biblie legate de subiectul lucrării lui Dumnezeu, firii Sale și lui Dumnezeu Însuși. Am găsit în mod special aceste fragmente ca materiale de referință pentru a vă ajuta să cunoașteți lucrarea lui Dumnezeu, firea lui Dumnezeu și pe Dumnezeu Însuși. Împărtășindu-le, vom fi capabili să vedem ce tip de fire a dezvăluit Dumnezeu prin lucrarea Sa din trecut și care aspecte ale esenței Sale sunt necunoscute omului. Aceste capitole pot fi vechi, dar subiectul despre care avem părtășie este ceva nou, pe care oamenii nu îl au și despre care nu au auzit niciodată. Unii dintre voi poate îl considerați de neconceput – discuția despre Adam și Eva și întoarcerea la Noe nu înseamnă că reluăm aceiași pași? Indiferent de ceea ce credeți, aceste capitole sunt foarte benefice pentru părtășia despre acest subiect și pot constitui texte de învățătură sau materiale de bază pentru părtășia de astăzi. Până la momentul în care termin această părtășie, veți înțelege intențiile Mele de la baza alegerii acestor capitole. Cei care au mai citit Biblia poate că au citit aceste câteva versete, dar este posibil să nu le înțeleagă cu adevărat. Mai întâi, haideți să le trecem succint în revistă, apoi să le parcurgem pe fiecare în detaliu în părtășia noastră.

Adam și Eva sunt strămoșii omenirii. Dacă menționăm personaje din Biblie, atunci trebuie să începem cu ei doi. Următorul este Noe, al doilea strămoș al omenirii. Cine este al treilea personaj? (Avraam.) Cunoașteți cu toții povestea lui Avraam? Unii dintre voi poate că o știți, dar pentru alții poate nu este foarte clară. Cine este al patrulea personaj? Cine este menționat în povestea distrugerii Sodomei? (Lot.) Dar nu se face aici referire la Lot. La cine se face referire? (La Avraam.) Principalul lucru menționat în povestea lui Avraam este ceea ce spusese Iahve Dumnezeu. Vedeți acest lucru? Cine este al cincilea personaj? (Iov.) Nu menționează Dumnezeu o mare parte din povestea lui Iov în timpul acestei etape curente a lucrării Sale? Atunci vă pasă foarte mult de această poveste? Dacă vă pasă foarte mult, ați citit cu grijă povestea lui Iov din Biblie? Știți lucrurile pe care le-a spus Iov și ce lucruri a făcut el? Aceia dintre voi care ați citit-o cel mai mult, de câte ori ați citit-o? O citiți des? Surorilor din Hong Kong, vă rugăm, spuneți-ne. (Am citit-o de câteva ori înainte, când eram în Epoca Harului.) Nu ați mai citit-o de atunci? Acest lucru este regretabil. Permiteți-Mi să vă spun: în timpul acestei etape a lucrării lui Dumnezeu, El l-a menționat de multe ori pe Iov, ceea ce reprezintă o

reflectare a intențiilor Sale. Faptul că l-a menționat pe Iov de multe ori, dar nu v-a atras atenția este dovada faptului că nu aveți niciun interes în a fi oameni buni și care se tem de Dumnezeu și se feresc de rău. Asta pentru că sunteți mulțumiți cu a avea doar o idee generală despre povestea lui Iov citată de Dumnezeu. Vă mulțumiți doar cu a înțelege povestea în sine, dar nu vă pasă și nu încercați să înțelegeți detaliile referitoare la cine este Iov și scopul pentru care Dumnezeu Se referă la Iov de atâtea ori. Dacă o persoană atât de lăudată de Dumnezeu nu vă interesează, atunci cărui lucru acordați voi atenție? Dacă nu vă pasă sau nu încercați să înțelegeți o astfel de persoană importantă pe care Dumnezeu a menționat-o, atunci ce ar putea spune asta despre atitudinea voastră față de cuvântul lui Dumnezeu? N-ar fi acesta un lucru deplorabil? N-ar dovedi că majoritatea dintre voi nu vă implicați în lucruri practice sau nu căutați adevărul? Dacă tu cauți adevărul, vei acorda atenția cuvenită oamenilor pe care Dumnezeu îi aprobă și poveștilor personajelor despre care a vorbit El. Indiferent dacă te poți ridica la nivelul lor sau consideri poveștile lor palpabile, vei merge repede și vei citi despre ele, vei încerca să le înțelegi, vei găsi moduri de a le urma exemplul și vei face tot ce poți cât mai bine. Acesta este felul în care cineva care tânjește după adevăr ar trebui să se comporte. Dar adevărul este că majoritatea dintre voi care stați aici nu ați citit niciodată povestea lui Iov – iar acest lucru este destul de grăitor.

Să ne întoarcem la subiectul pe care tocmai îl discutam. În această parte a Scripturii, care se referă la Epoca Legii din Vechiul Testament, am ales să mă axez pe anumite povești despre personaje foarte reprezentative, familiare pentru marea majoritate a oamenilor care au citit Biblia. Oricine citește poveștile despre aceste personaje va putea să simtă că lucrarea pe care Dumnezeu a făcut-o asupra sa și cuvintele pe care Dumnezeu le-a rostit pentru el sunt în egală măsură tangibile și accesibile oamenilor de astăzi. Când vei citi aceste povești, consemnările din Biblie, vei putea să înțelegi mai bine cum Și-a desfășurat Dumnezeu lucrarea și cum i-a tratat pe oameni în acele vremuri istorice. Dar motivul pentru care am decis să discut despre aceste capitole astăzi nu este ca tu să încerci să te concentrezi asupra poveștilor în sine sau asupra personajelor din ele. În schimb, este ca tu să poți – prin intermediul poveștilor acestor personaje – să ajungi să vezi faptele și firea lui Dumnezeu. Acest lucru te va ajuta să ajungi să-L cunoști și să-L înțelegi, să vezi adevărata Lui latură; îți va spulbera speculațiile și noțiunile despre El și te va ajuta să te îndepărtezi de credința năpădită de nedeslușire. Dacă nu ai o bază solidă, să încerci să deslușești firea Lui și să ajungi să-L cunoști pe Dumnezeu Însuși poate conduce deseori la un sentiment de neajutorare, neputință și nesiguranță privind locul de unde să începi măcar. Acest lucru M-a încurajat să dezvolt o metodă și abordare care te-ar putea ajuta să-L înțelegi mai bine pe Dumnezeu, să-I apreciezi mai autentic voia, să ajungi să cunoști firea Lui și pe Dumnezeu Însuși și să-ți permită să simți cu adevărat existența Lui și să apreciezi voia Sa față de omenire. Nu va fi acest lucru în beneficiul vostru? Acum, când recitiți aceste povești și scripturi, ce simțiți în inimile voastre? Credeți că părțile din Scriptură pe care le-am ales sunt de prisos?

Trebuie să subliniez din nou ceea ce tocmai v-am spus: scopul pentru care vă pun să citiți poveștile acestor personaje este de a vă ajuta să vedeți modul în care Dumnezeu Își face lucrarea asupra oamenilor și să-I înțelegeți mai bine atitudinea față de omenire. Ce vă va ajuta să atingeți această înțelegere? Înțelegerea lucrării pe care Dumnezeu a făcut-o în trecut și combinarea ei cu lucrarea pe care Dumnezeu o face chiar acum – asta vă va ajuta să-I înțelegeți nenumăratele aspecte. Aceste nenumărate aspecte sunt reale și trebuie cunoscute și înțelese de toți cei care doresc să ajungă să-L cunoască pe Dumnezeu.

Haideți să începem cu povestea lui Adam și a Evei, pornind de la un citat din Scriptură.

A. Adam și Eva

1. Porunca lui Dumnezeu pentru Adam

Geneza 2:15-17 Iar Iahve Dumnezeu l-a luat pe om și l-a pus în grădina Edenului ca s-o lucreze și s-o păzească. Și Iahve Dumnezeu i-a poruncit omului, zicând: „Din fiecare pom al grădinii, poți mânca fără restricție, dar să nu mănânci din pomul cunoașterii binelui și răului; deoarece în ziua în care vei mânca din acesta, cu siguranță vei muri”.

Ce înțelegeți din aceste versete? Cum vă face să vă simțiți această parte a Scripturii? De ce am decis să vorbesc despre porunca lui Dumnezeu pentru Adam? Are fiecare dintre voi acum o imagine a lui Dumnezeu și a lui Adam în minte? Puteți încerca să vă imaginați: dacă ați fi cel din scena aceea, în adâncul inimii, cum credeți că ar fi Dumnezeu? Cum vă face gândul la această imagine să vă simțiți? Aceasta este o imagine impresionantă și înduioșătoare. Deși există doar Dumnezeu și omul în ea, apropierea dintre ei te umple de un sentiment de admirație: iubirea profundă a lui Dumnezeu se revarsă asupra omului și îl înconjoară; omul este inocent și pur, fără griji sau poveri, trăind fericit sub privirea lui Dumnezeu; El Își arată grija față de om, în timp ce omul trăiește sub protecția și binecuvântarea lui Dumnezeu; fiecare lucru pe care omul îl face și îl spune este indisolubil legat și inseparabil de Dumnezeu.

Aceasta poate fi numită prima poruncă de la Dumnezeu pentru om după crearea acestuia. Ce implică această poruncă? Implică voia lui Dumnezeu, dar și grijile Sale pentru omenire. Aceasta este prima Lui poruncă și este, de asemenea, prima oară când Dumnezeu exprimă îngrijorare față de om. Adică, Dumnezeu a simțit o responsabilitate față de om din momentul în care l-a creat. Care este responsabilitatea Sa? El trebuie să-l protejeze pe om, să aibă grijă de el. El speră că omul poate avea încredere în cuvintele Sale și se poate supune lor. Aceasta este și prima așteptare a lui Dumnezeu de la om. Având această așteptare, Dumnezeu spune următoarele: „Din fiecare pom al grădinii, poți mânca fără restricție, dar să nu mănânci din pomul cunoașterii binelui și răului; deoarece în ziua în care vei mânca din acesta, cu siguranță vei muri”. Aceste cuvinte simple reprezintă voia lui Dumnezeu. Ele dezvăluie, de asemenea, că în inima

Lui, Dumnezeu a început deja să Își arate preocuparea pentru om. Dintre toate lucrurile, doar Adam a fost făcut după chipul lui Dumnezeu; Adam era singura ființă cu suflarea de viață a lui Dumnezeu; el putea merge alături de Dumnezeu, putea să converseze cu El. De aceea, Dumnezeu i-a dat această poruncă. Dumnezeu a specificat foarte clar în porunca Sa ce poate și ce nu poate face omul.

În aceste câteva cuvinte simple, vedem inima lui Dumnezeu. Dar ce fel de inimă se arată? Există iubire în inima lui Dumnezeu? Există grijă în ea? În aceste versete, iubirea și grija lui Dumnezeu nu numai că pot fi apreciate, ci pot fi și simțite îndeaproape. Nu ați fi de acord? După ce M-ați auzit spunând acestea, încă sunteți de părere că acestea sunt doar câteva simple cuvinte? Nu sunt așa de simple, nu-i așa? Erați conștienți de asta înainte? Dacă Dumnezeu ți-ar spune personal aceste câteva cuvinte, cum te-ai simți în sinea ta? Dacă n-ai o persoană umană, dacă inima ta ar fi rece ca gheața, atunci nu ai simți nimic, nu ai aprecia iubirea lui Dumnezeu și nu ai încerca să înțelegi inima Lui. Dar ca persoană cu conștiință și simțul umanității, ai simți diferit. Ai simți căldură, te-ai simți îngrijit și iubit și ai simți fericire. Nu este așa? Când vei simți aceste lucruri, cum te vei purta față de Dumnezeu? Te-ai simți atașat de Dumnezeu? L-ai iubi și respecta pe Dumnezeu din adâncul inimii tale? S-ar apropia inima ta de Dumnezeu? Poți vedea din asta cât de importantă este iubirea lui Dumnezeu pentru om. Dar chiar mai importante sunt aprecierea și înțelegerea iubirii lui Dumnezeu de către om. De altfel, nu spune Dumnezeu multe lucruri asemănătoare în timpul acestei etape a lucrării Sale? Există astăzi oameni care apreciază inima lui Dumnezeu? Puteți pricepe voia lui Dumnezeu de care tocmai am vorbit? Nu puteți aprecia cu adevărat voia lui Dumnezeu când aceasta este atât de concretă, tangibilă și reală. De aceea spun că nu aveți cunoaștere și înțelegere adevărată în privința lui Dumnezeu. Nu este adevărat? Dar să ne oprim aici în această privință pentru moment.

2. Dumnezeu o creează pe Eva

Geneza 2:18-20 Și Iahve Dumnezeu a spus: „Nu este bine ca omul să fie singur; voi face un ajutor potrivit pentru el”. Și, din pământ, Iahve Dumnezeu a creat toate fiarele câmpului și fiecare pasăre a aerului; și le-a adus la Adam pentru a vedea cum le-ar numi el; și cum a denumit Adam fiecare creatură vie, acela i-a fost după aceea numele. Și Adam le-a dat nume tuturor vitelor, păsărilor cerului și tuturor fiarelor câmpului; dar pentru Adam nu a fost găsit un ajutor potrivit pentru el.

Geneza 2:22-23 Și din coastele, pe care Iahve Dumnezeu le luase de la om, a făcut o femeie și i-a adus-o omului. Și Adam a spus: „Aceasta este acum os din osul meu și trup din trupul meu; ea va fi numită Femeie, pentru că a fost luată de la Bărbat”.

Există o frază cheie în această parte a Scripturii: „cum a denumit Adam fiecare creatură vie, acela i-a fost după aceea numele”. Deci, cine le-a dat nume tuturor făpturilor? Adam, nu Dumnezeu. Această frază îi spune omenirii un fapt: Dumnezeu i-a

dat omului inteligență când l-a creat. Cu alte cuvinte, inteligența omului a venit de la Dumnezeu. Aceasta este o certitudine. Dar de ce? După ce Dumnezeu l-a creat pe Adam, acesta a mers la școală? Știa el să citească? După ce Dumnezeu a creat diverse făpturi, a recunoscut Adam toate aceste făpturi? I-a spus Dumnezeu care este numele lor? Desigur, Dumnezeu nu l-a învățat nici cum să găsească numele acestor făpturi. Acesta este adevărul! Atunci, cum a știut Adam cum să le dea acestor făpturi nume și ce fel de nume să le dea? Aceasta are legătură cu întrebarea privind ce i-a dat Dumnezeu lui Adam când l-a creat. Faptele dovedesc că, atunci când Dumnezeu l-a creat pe om, El i-a dat din inteligența Sa. Acesta este un aspect esențial, așa că ascultați cu atenție. Există încă un aspect esențial pe care ar trebui să-l înțelegeți: după ce Adam le-a dat tuturor acestor făpturi vii nume, aceste nume au devenit parte din vocabularul lui Dumnezeu. De ce menționez asta? Deoarece și acest lucru implică firea lui Dumnezeu și este un aspect pe care trebuie să-l explic în continuare.

Dumnezeu l-a creat pe om, a suflat viață în el și i-a dat și ceva din inteligența Sa, abilitățile Sale și ceea ce El are și ce este. După ce Dumnezeu i-a dat omului toate aceste lucruri, omul a putut să facă unele lucruri în mod independent și să gândească pe cont propriu. Dacă lucrurile pe care omul le inventează și le face sunt bune în ochii lui Dumnezeu, atunci El le acceptă și nu intervine. Dacă ceea ce omul face este corect, Dumnezeu va lăsa acel lucru să rămână. Deci, ce indică fraza: „cum a denumit Adam fiecare creatură vie, acela i-a fost după aceea numele”? Indică faptul că Dumnezeu nu a considerat potrivit să modifice numele date diferitelor ființe vii. Orice nume a dat Adam unei făpturi, Dumnezeu a spus „Așa să fie”, confirmând numele făpturii. A exprimat Dumnezeu vreo opinie cu privire la această chestiune? Nu, cu siguranță nu a făcut-o. Așadar, ce înțelegeți din asta? Dumnezeu i-a dat omului inteligență și omul și-a utilizat inteligența dată de Dumnezeu pentru a face lucruri. Dacă ceea ce omul face este pozitiv în ochii lui Dumnezeu, atunci acel lucru este afirmat, recunoscut și acceptat de Dumnezeu fără judecată sau critică. Asta este ceva ce nu poate face nicio persoană, niciun spirit rău sau Satana. Vedeți o revelație a firii lui Dumnezeu aici? Ar permite o ființă umană, o persoană coruptă sau Satana ca oricine altcineva să facă ceva în numele său, chiar sub nasul ei? Desigur că nu! Ar lupta pentru această poziție cu cealaltă persoană sau cealaltă forță care este diferită de el? Desigur că da! Dacă o persoană coruptă sau Satana ar fi fost cu Adam la acea vreme, atunci ar fi respins cu siguranță ceea ce făcea el. Pentru a dovedi că are abilitatea de a gândi independent și că are propriile perspective unice, acesta ar fi negat absolut tot ce făcea Adam: „Vrei să îl numești așa? Ei bine, nu am să-l numesc așa, am să-l numesc altfel; tu l-ai numit Tom, dar eu am să-l numesc Harry. Trebuie să arăt cât sunt de deștept”. Ce tip de natură este aceasta? Nu este extrem de arogantă? Și cum rămâne cu Dumnezeu? Are El o astfel de fire? A avut Dumnezeu obiecții neobișnuite la ceea ce făcea Adam? Răspunsul este, fără echivoc, nu! În privința firii pe care o dezvăluie Dumnezeu, nu există nici cea mai mică urmă de pornire spre ceartă, aroganță sau neprihănire de sine. Măcar atât este

clar aici. Acest lucru poate părea a fi un aspect minor, dar dacă nu înțelegi esența lui Dumnezeu, dacă inima ta nu încearcă să înțeleagă cum Se comportă El și care este atitudinea Lui, atunci nu vei cunoaște firea lui Dumnezeu și nu vei vedea exprimarea și revelația firii Lui. Nu este așa? Sunteți de acord cu ceea ce tocmai v-am explicat? Ca răspuns la acțiunile lui Adam, Dumnezeu nu a proclamat grandios: „Te-ai descurcat bine, ai făcut ce trebuie și sunt de acord”. În inima Sa, totuși, Dumnezeu a aprobat, a apreciat și a aplaudat ce a făcut Adam. Acesta era primul lucru de la creație pe care omul îl făcuse pentru Dumnezeu la cererea Sa. Era ceva ce omul făcuse în locul Lui și în numele Lui. În ochii lui Dumnezeu, asta a provenit din inteligența acordată de El omului. Dumnezeu a considerat acesta a fi un lucru bun, pozitiv. Ceea ce Adam a făcut în acel moment a fost prima manifestare a inteligenței lui Dumnezeu asupra omului. A fost o manifestare frumoasă din punctul de vedere al lui Dumnezeu. Ceea ce vreau să vă spun aici este că, dăruind omului o parte din inteligența Sa și din ceea ce El are și ce este, scopul lui Dumnezeu a fost ca omenirea să poată fi făptura vie care Îl manifestă. Căci, exact ceea ce Dumnezeu tânjea să vadă era ca o astfel de făptură vie să acționeze în numele Lui.

3. Dumnezeu face haine din piei pentru Adam și Eva

Geneza 3:20-21 Și Adam a numit-o pe soția lui Eva; pentru că ea era mama tuturor celor vii. Atât lui Adam cât și femeii lui, Eva, Iahve Dumnezeu le-a făcut haine de piei și i-a îmbrăcat.

Haideți să ne uităm la acest al treilea pasaj, care afirmă că există într-adevăr o semnificație la baza numelui pe care Adam i l-a dat Evei. Asta arată că, după ce a fost creat, Adam a avut gânduri proprii și a înțeles multe lucruri. Dar deocamdată nu vom studia sau explora ce a înțeles el sau cât de mult a înțeles, deoarece acesta nu este principalul Meu scop în discutarea celui de-al treilea pasaj. Deci, care este principala idee pe care doresc să o subliniez? Să ne uităm la rândul: „Atât lui Adam cât și femeii lui, Eva, Iahve Dumnezeu le-a făcut haine de piei și i-a îmbrăcat”. Dacă nu discutăm despre acest rând din Scripturi în părtășia noastră de astăzi, este posibil să nu realizați niciodată implicațiile mai profunde ale acestor cuvinte. Mai întâi, să dau niște indicii. Închipuiți-vă, de exemplu, Grădina Edenului, în care trăiesc Adam și Eva. Dumnezeu merge să-i viziteze, dar ei se ascund pentru că sunt dezbrăcați. Dumnezeu nu îi poate vedea și, după ce îi cheamă, ei spun: „Nu îndrăznim să Te vedem deoarece corpurile noastre sunt dezbrăcate”. Ei nu îndrăznesc să-L vadă pe Dumnezeu deoarece sunt dezbrăcați. Deci ce face Iahve Dumnezeu pentru ei? Textul original spune: „Atât lui Adam cât și femeii lui, Eva, Iahve Dumnezeu le-a făcut haine de piei și i-a îmbrăcat”. De aici, înțelegeți ce a folosit Dumnezeu pentru a le face haine? A folosit piei de animale pentru hainele lor. Adică, Dumnezeu a făcut haine de blană pentru om ca să le poarte ca îmbrăcăminte. Acestea au fost primele articole de îmbrăcăminte pe care Dumnezeu le-a făcut pentru om. O haină de blană este un obiect de lux după standardele de astăzi

și nu ceva ce toată lumea își poate permite să poarte. Dacă cineva te întreabă: „Care a fost primul articol de îmbrăcăminte purtat de strămoșii noștri?” Poți răspunde: „A fost o haină de blană.” „Cine a făcut această haină de blană?” Poți răspunde atunci: „Dumnezeu a făcut-o!” Aceasta este ideea principală aici: această îmbrăcăminte a fost făcută de Dumnezeu. Nu este ceva ce merită discutat? După ce Mi-ați auzit descrierea, v-a apărut o imagine în minte? Ar trebui să aveți cel puțin o imagine aproximativă. Motivul pentru care vă spun asta astăzi nu este de a vă informa care a fost primul articol de îmbrăcăminte al omului. Atunci care este motivul? Scopul nu este haina de blană, ci felul în care oamenii au ajuns să cunoască – așa cum a fost dezvăluită de Dumnezeu în ceea ce a făcut aici – firea lui Dumnezeu, ceea ce are El și ce este El.

„Atât lui Adam cât și femeii lui, Eva, Iahve Dumnezeu le-a făcut haine de piei și i-a îmbrăcat.” În această scenă, ce fel de rol Își asumă Dumnezeu când este cu Adam și Eva? În ce fel Se manifestă El în această lume cu doar două ființe umane? Se manifestă El în rolul de Dumnezeu? Frați și surori din Hong Kong, vă rog să răspundeți. (În rolul de părinte.) Frați și surori din Coreea de Sud, în ce tip de rol credeți că apare Dumnezeu? (De cap al familiei.) Frați și surori din Taiwan, ce credeți? (Rolul unei persoane din familia lui Adam și a Evei, rolul de membru al familiei.) Unii dintre voi cred că Dumnezeu apare ca membru al familiei lui Adam și a Evei, în timp ce unii spun că Dumnezeu apare drept cap al familiei și alții spun ca părinte. Toate acestea sunt foarte potrivite. Dar vedeți la ce vreau să ajung? Dumnezeu i-a creat pe acești doi oameni și i-a tratat ca tovarăși. Fiind singura lor rudă, Dumnezeu a avut grijă de viețile lor și de nevoile lor de hrană, îmbrăcăminte și adăpost. Aici, Dumnezeu apare ca părinte al lui Adam și al Evei. În timp ce Dumnezeu face aceasta, omul nu vede cât de măreț este Dumnezeu; el nu vede supremația lui Dumnezeu, caracterul Lui misterios și, în special, nu vede mânia sau măreția Sa. Tot ceea ce vede el este smerenia lui Dumnezeu, afecțiunea Sa, preocuparea Sa pentru om și responsabilitatea și grija Sa față de el. Atitudinea și modul în care Dumnezeu i-a tratat pe Adam și Eva este asemănător cu modul în care părinții își arată grija pentru copiii lor. De asemenea, este asemănător cu modul în care părinții iubesc, au grijă și se preocupă de proprii fii și fiice – în mod real, vizibil și tangibil. În loc să Se ridice pe o poziție înaltă și măreață, Dumnezeu a folosit personal piei pentru a face îmbrăcăminte pentru om. Nu contează dacă această haină de blană a fost utilizată pentru a le acoperi modestia sau pentru a-i proteja de frig. Ceea ce contează este că această haină pentru a acoperi trupul omului a fost făcută personal de Dumnezeu cu propriile Sale mâini. În loc să o creeze doar prin puterea gândului sau prin metode miraculoase cum și-ar putea imagina oamenii, Dumnezeu a făcut în mod legitim ceva ce omul ar fi crezut că Dumnezeu n-ar face și n-ar trebui să facă. Acesta poate părea un lucru banal, pe care unii nici nu-l consideră demn de a fi menționat, dar le permite tuturor celor care Îl urmează pe Dumnezeu, dar care erau plini de concepții nedeslușite despre El, să înțeleagă mai bine autenticitatea și frumusețea Sa și să-I vadă loialitatea și smerenia. Îi face pe oamenii insuportabil de aroganți, care se cred mari și tari, să își

plece capetele încrezute de rușine la vederea sincerității și smereniei lui Dumnezeu. Aici, sinceritatea și smerenia lui Dumnezeu le permit oamenilor și mai mult să vadă cât de minunat este El. Prin contrast, Dumnezeul „uriaș”, Dumnezeul „minunat” și Dumnezeul „atotputernic” ținut în inimile oamenilor a devenit lipsit de importanță și urât și Se prăbușește la cea mai mică atingere. Când vezi acest verset și auzi această poveste, te uiți de sus la Dumnezeu pentru că a făcut un asemenea lucru? Unii oameni s-ar putea să o facă, dar alții vor reacționa exact invers. Ei se vor gândi că Dumnezeu este sincer și minunat și tocmai sinceritatea și frumusețea Lui sunt cele care îi impresionează. Cu cât văd mai mult latura adevărată a lui Dumnezeu, cu atât mai mult pot aprecia adevărata existență a iubirii lui Dumnezeu, importanța lui Dumnezeu în inimile lor și modul în care El le stă alături în orice moment.

Acum, haideți să legăm discuția noastră de prezent. Dacă Dumnezeu a putut să facă aceste diferite lucruri mici pentru oamenii pe care i-a creat de la bun început, chiar lucruri la care oamenii nu ar îndrăzni să se gândească sau să se aștepte, atunci ar putea El să facă asemenea lucruri pentru oameni astăzi? Unii spun: „Da!” De ce? Deoarece esența lui Dumnezeu nu este simulată, iar frumusețea Sa nu este simulată. Esența lui Dumnezeu există cu adevărat și nu este ceva adăugat de alții și cu siguranță nu este ceva ce se schimbă odată cu diferitele timpuri, locuri și epoci. Caracterul autentic și frumusețea lui Dumnezeu pot fi cu adevărat scoase la iveală doar făcând un lucru pe care oamenii îl consideră neremarcabil și nesemnificativ, un lucru atât de neînsemnat încât oamenii nici nu s-ar gândi că El l-ar face vreodată. Dumnezeu nu este arogant. Nu există exagerare, deghizare, mândrie sau aroganță în firea și esența Sa. El nu Se laudă niciodată, în schimb le iubește, Se preocupă, le îngrijește și le conduce cu loialitate și sinceritate pe ființele umane pe care le-a creat. Indiferent cât de puțin ar aprecia, simți sau vedea oamenii ceea ce face Dumnezeu, El face acest lucru negreșit. Cunoașterea faptului că Dumnezeu are o astfel de esență ar afecta iubirea oamenilor pentru El? Le-ar influența frica de Dumnezeu? Sper ca atunci când vei înțelege adevărata latură a lui Dumnezeu, vei deveni chiar mai apropiat de El și vei putea să apreciezi mai sincer iubirea și grija Sa pentru omenire, precum și să fii capabil să-ți dăruiești inima lui Dumnezeu și să fii eliberat de suspiciuni sau dubii cu privire la El. Dumnezeu face în tăcere totul pentru om, totul în liniște prin sinceritatea, fidelitatea și iubirea Lui. Dar El nu are niciodată temeri sau regrete privind tot ceea ce face, nici nu are nevoie ca cineva să-L răsplătească în vreun fel și nici nu are intenții de a obține ceva vreodată de la omenire. Singurul scop pentru tot ceea ce a făcut El vreodată este să poată primi adevărata credință și iubire a omenirii. Și cu asta voi încheia primul subiect aici.

V-au ajutat aceste discuții? Cât de mult v-au fost de ajutor? (Mai multă înțelegere și cunoaștere a iubirii lui Dumnezeu.) (Această metodă de a avea părtășie ne poate ajuta în viitor să apreciem mai bine cuvântul lui Dumnezeu, să înțelegem emoțiile pe care le-a avut El și semnificațiile lucrurilor pe care le-a spus când le-a spus și sentimentele pe care le-a simțit în acel moment.) Este vreunul dintre voi mai puternic conștient de

adevărata existență a lui Dumnezeu după citirea acestor cuvinte? Simțiți că existența lui Dumnezeu nu mai este lipsită de sens sau nedeslușită? Odată ce aveți acest sentiment, puteți simți că Dumnezeu este chiar alături de voi? Poate senzația nu este evidentă chiar acum sau poate nu puteți să o simțiți chiar acum. Dar într-o zi, când veți avea o apreciere profundă și o cunoaștere reală a firii și esenței lui Dumnezeu în inimă, vei simți că Dumnezeu este chiar alături de tine – doar că tu nu L-ai acceptat niciodată în mod real pe Dumnezeu în inima ta. Și acesta este adevărul!

Ce credeți despre această abordare a părtășiei? Puteți să țineți pasul? Credeți că acest tip de părtășie despre subiectul lucrării și firii lui Dumnezeu este foarte dificil? Cum vă simțiți? (Foarte bine, entuziasmați.) Ce v-a făcut să vă simțiți bine? De ce ați fost entuziasmați? (A fost ca și cum ne-am fi întors în Grădina Edenului, înapoi alături de Dumnezeu.) „Firea lui Dumnezeu” este, de fapt, un subiect mai degrabă necunoscut pentru oameni, deoarece ceea ce vă imaginați de obicei și ce citiți în cărți sau auziți în părtășii tinde să te facă să te simți puțin ca un orb care atinge un elefant – pipăi cu mâinile, dar nu poți, de fapt, să vizualizezi nimic. Bâjbâirea orbească nu îți poate da nici măcar o cunoaștere aproximativă a lui Dumnezeu, cu atât mai puțin un concept clar cu privire la El; doar îți provoacă mai mult imaginația, împiedicându-te să definești în mod precis ce sunt firea și esența lui Dumnezeu, iar incertitudinile care provin din imaginația ta îți vor umple invariabil inima de îndoieli. Când nu poți fi sigur despre ceva, dar totuși încerci să înțelegi acel lucru, vor exista întotdeauna contradicții și conflict în inima ta și chiar o senzație de perturbare, făcându-te să te simți dezorientat și confuz. Nu este un lucru foarte dureros să vrei să-L cauți pe Dumnezeu, să-L cunoști și să-L vezi clar, dar niciodată nu pari capabil să găsești răspunsurile? Desigur, aceste cuvinte sunt îndreptate doar către cei care doresc să caute să-L venereze și să-L mulțumească pe Dumnezeu cu frică. Pentru oamenii care nu dau atenție unor asemenea lucruri, aceasta, de fapt, nu contează pentru că lucrurile la care ei speră cel mai mult sunt ca existența și caracterul real al lui Dumnezeu să fie doar o legendă sau o fantezie, astfel încât să poată face tot ce doresc, pentru a putea fi cei mai mari și mai importanți, pentru a putea să facă fapte rele fără a se gândi la consecințe, pentru a nu fi nevoiți să se confrunte cu pedeapsa sau să aibă vreo responsabilitate și astfel încât chiar și lucrurile pe care Dumnezeu le spune despre răufăcători să nu li se aplice. Acești oameni nu sunt dispuși să priceapă firea lui Dumnezeu. Ei sunt sătui până peste cap să încerce să-L cunoască pe Dumnezeu și totul despre El. Ei ar prefera ca Dumnezeu să nu existe. Acești oameni I se opun și sunt printre cei care vor fi alungați.

În continuare, vom discuta despre povestea lui Noe și modul în care se leagă de subiectul lucrării lui Dumnezeu, al firii Sale și al lui Dumnezeu Însuși.

Ce vedeți că-i face Dumnezeu lui Noe în această parte a scripturilor? Poate că toți cei care stau aici știu ceva despre aceasta din citirea scripturilor: Dumnezeu l-a pus pe Noe să construiască arca, apoi a distrus lumea cu un potop. Dumnezeu l-a pus pe Noe să construiască arca pentru a-și salva familia de opt persoane, ceea ce le-a permis să

supraviețuiască și să devină strămoșii următoarei generații a omenirii. Haideți să ne întoarcem acum la Scripturi.

B. Noe

1. Dumnezeu intenționează să distrugă lumea cu un potop și îl pune pe Noe să construiască o arcă

Geneza 6:9-14 Aceasta este istoria lui Noe. Noe a fost un om drept și integru între cei din generația sa; el a umblat cu Dumnezeu. Noe a avut trei fii: Sem, Ham și Iafet. Pământul era corupt înaintea lui Dumnezeu și plin de violență. Dumnezeu a văzut că pământul era corupt, pentru că toate creaturile de pe pământ își stricaseră căile. Dumnezeu i-a zis lui Noe: „Sfârșitul tuturor creaturilor este hotărât înaintea Mea, pentru că pământul este plin de violență din cauza lor; le voi distruge împreună cu pământul. Fă-ți o arcă din lemn de gofer. Fă-i niște încăperi și acoper-o cu smoală pe dinăuntru și pe dinafară”.

Geneza 6:18-22 „Dar voi face un legământ cu tine, iar tu vei intra în arcă împreună cu fiii tăi, cu soția ta și cu soțiile fiilor tăi. Să aduci în arcă câte o pereche din fiecare fel de viețuitoare, ca să le ții vii împreună cu tine. Această pereche să fie mascul și femelă. Să vină la tine înăuntru, ca să le ții vii, câte o pereche din fiecare fel de păsări, din fiecare fel de animale sălbatice și din fiecare fel de animale mici care mișună pe pământ. Ia cu tine din fiecare fel de mâncare și depozitează-o; ea va sluji drept hrană pentru tine și pentru ele”. Noe a făcut toate aceste lucruri așa cum i-a poruncit Dumnezeu.

Aveți acum o înțelegere generală despre cine era Noe după ce ați citit aceste două pasaje? Ce fel de persoană era Noe? Textul original este: „Noe a fost un om drept și integru între cei din generația sa”. Conform înțelegerii oamenilor moderni, ce fel de persoană era un „om drept” în acele zile? Un om drept ar trebui să fie un om desăvârșit. Știți dacă acest om desăvârșit era desăvârșit în ochii omului sau în ochii lui Dumnezeu? Fără îndoială, acest om desăvârșit era un om desăvârșit în ochii lui Dumnezeu, dar nu în ochii omului. Asta este sigur! Acest lucru se întâmplă deoarece omul este orb și nu poate vedea și doar Dumnezeu privește asupra întregului pământ și asupra fiecărei persoane și doar Dumnezeu știa că Noe era un om desăvârșit. De aceea, planul lui Dumnezeu de a distruge lumea cu un potop a început din momentul în care l-a chemat pe Noe.

În acea epocă, Dumnezeu a intenționat să-l cheme pe Noe pentru a face ceva foarte important. De ce trebuia îndeplinită această sarcină? Deoarece Dumnezeu avea un plan în inima Sa în acel moment. Planul Său era de a distruge lumea cu un potop. De ce ar distruge lumea? După cum spune aici: „Pământul era corupt înaintea lui Dumnezeu și plin de violență”. Ce înțelegeți din fraza „pământul era […] plin de violență”? Era un fenomen de pe pământ în care lumea și oamenii acesteia deveniseră corupți până la extreme; prin urmare „pământul era […] plin de violență”. În limbajul de astăzi, „plin de violență” ar însemna că totul este într-o stare de haos. Pentru om, însemna că se

pierduse orice urmă de ordine în fiecare aspect al vieții și că totul devenise haotic și imposibil de gestionat. În ochii lui Dumnezeu, însemna că oamenii din lume deveniseră prea corupți. Dar corupți în ce măsură? În așa măsură încât Dumnezeu nu mai putea suporta să privească și nu mai putea fi răbdător cu ei. Corupți în așa măsură încât Dumnezeu intenționa să-i distrugă. Când Dumnezeu a hotărât să distrugă lumea, El a plănuit să găsească pe cineva care să construiască o arcă. Dumnezeu l-a ales pe Noe să îndeplinească această sarcină, adică l-a pus pe Noe să construiască o arcă. De ce l-a ales pe Noe? În ochii lui Dumnezeu, Noe era un om drept; indiferent ce îl punea Dumnezeu să facă, el făcea întocmai. Asta înseamnă că Noe era dispus să facă orice îi spunea Dumnezeu să facă. Dumnezeu a vrut să găsească o asemenea persoană pentru a lucra cu El, pentru a finaliza ceea ce îi încredințase – pentru a finaliza lucrarea Sa pe pământ. Pe atunci, exista o altă persoană în afară de Noe care putea îndeplini o astfel de sarcină? Cu siguranță, nu! Noe era singurul candidat, singura persoană care putea finaliza ceea ce Dumnezeu îi încredințase și astfel, Dumnezeu l-a ales pe el. Dar limitele și standardele lui Dumnezeu pentru mântuirea oamenilor sunt acum aceleași ca atunci? Răspunsul este că există în mod cert o diferență! Și de ce întreb asta? Noe era singurul om drept în ochii lui Dumnezeu în acea vreme, ceea ce înseamnă că nici soția sau vreunul dintre fiii săi sau nurorile sale nu erau oameni drepți, dar Dumnezeu i-a cruțat datorită lui Noe. Dumnezeu nu le-a cerut lucruri în modul în care o face acum și, în schimb, i-a păstrat în viață pe toți cei opt membri ai familiei lui Noe. Ei au primit binecuvântarea Lui datorită dreptății lui Noe. Fără Noe, niciunul dintre ei nu ar fi putut finaliza ceea ce încredințase Dumnezeu. De aceea, Noe era singura persoană care trebuia să supraviețuiască acelei distrugeri a lumii și ceilalți au fost doar beneficiari colaterali. Asta arată că, în epoca dinainte ca Dumnezeu să Își înceapă în mod oficial lucrarea de gestionare, principiile și standardele cu care îi trata pe oameni și pe care le cerea de la ei erau relativ lejere. Pentru oamenii de astăzi, modul în care Dumnezeu a tratat familia de opt persoane a lui Noe pare să fie „nedrept”. Dar în comparație cu volumul mare al lucrării pe care o face acum asupra oamenilor și cantitatea mare de cuvinte pe care le transmite acum, tratamentul pe care Dumnezeu l-a oferit familiei cu opt membri a lui Noe a fost doar un principiu al lucrării, dat fiind contextul lucrării Sale în acea vreme. Prin comparație, a primit familia de opt membri a lui Noe mai mult de la Dumnezeu sau oamenii de astăzi sunt cei care primesc mai mult?

Faptul că Noe a fost chemat este un fapt simplu, dar ideea principală a subiectului despre care vorbim – firea lui Dumnezeu, voia și esența Sa din această consemnare – nu este atât de simplă. Pentru a înțelege aceste diferite aspecte ale lui Dumnezeu, trebuie mai întâi să înțelegem tipul de persoană la care Dumnezeu dorește să apeleze și, prin aceasta, să înțelegem firea, voia și esența Sa. Asta este crucial. Deci, în ochii lui Dumnezeu, ce tip de persoană este acest om la care apelează El? Aceasta trebuie să fie o persoană care poate asculta cuvintele Lui și care Îi poate urma instrucțiunile. În același timp, trebuie să fie o persoană cu un simț al responsabilității, cineva care va

îndeplini cuvântul lui Dumnezeu tratându-l ca pe responsabilitatea și datoria pe care trebuie să le împlinească. Atunci trebuie această persoană să fie cineva care Îl cunoaște pe Dumnezeu? Nu. În acea vreme, Noe nu auzise mult din învățăturile lui Dumnezeu și nici nu experimentase lucrarea lui Dumnezeu. De aceea, Noe avea o cunoaștere foarte limitată despre Dumnezeu. Deși se consemnează aici că Noe a mers cu Dumnezeu, a văzut el vreodată persoana Lui? Răspunsul este, în mod clar, nu! Deoarece, în acele zile, doar mesagerii lui Dumnezeu veneau printre oameni. Deși Îl puteau reprezenta în a spune și a face lucruri, ei doar transmiteau voia și intențiile Sale. Persoana lui Dumnezeu nu îi era dezvăluită omului față în față. În această parte a scripturilor, tot ceea ce vedem este ce avea de făcut Noe și care au fost instrucțiunile lui Dumnezeu pentru el. Deci, care a fost esența exprimată de Dumnezeu aici? Tot ceea ce face Dumnezeu este planificat cu precizie. Când El vede un lucru sau o situație petrecându-se, în ochii Lui există un standard de a le măsura și acest standard determină dacă El lansează un plan pentru a le trata sau ce abordare să aplice în tratarea acestui lucru sau situații. El nu este indiferent sau fără sentimente față de toate. Este, de fapt, exact opusul. Există un verset aici conform căruia Dumnezeu i-a spus lui Noe: „Sfârșitul tuturor creaturilor este hotărât înaintea Mea, pentru că pământul este plin de violență din cauza lor; le voi distruge împreună cu pământul”. Când Dumnezeu a spus asta, Se referea că avea să distrugă doar oameni? Nu! Dumnezeu a spus că avea să distrugă toate făpturile vii. De ce voia Dumnezeu distrugere? Există o altă dezvăluire a firii lui Dumnezeu aici; în ochii lui Dumnezeu, există o limită a răbdării Sale față de corupția omului, față de murdăria, violența și neascultarea tuturor ființelor. Care este limita Sa? Este așa cum a spus Dumnezeu: „Dumnezeu a văzut că pământul era corupt, pentru că toate creaturile de pe pământ își stricaseră căile”. Ce înseamnă fraza „pentru că toate creaturile de pe pământ își stricaseră căile”? Înseamnă că oricare dintre făpturi, inclusiv cele care Îl urmau pe Dumnezeu, cele care chemau numele lui Dumnezeu, cele care odată aduceau arderi-de-tot lui Dumnezeu, cele care Îl recunoșteau în mod verbal și chiar Îl lăudau – odată ce comportamentul lor a fost plin de corupție și a ajuns la ochii lui Dumnezeu, El a trebuit să le distrugă. Aceea a fost limita lui Dumnezeu. Deci, în ce măsură a rămas Dumnezeu răbdător față de om și față de corupția tuturor făpturilor? În măsura în care toți oamenii, fie ei adepți ai lui Dumnezeu sau necredincioși, nu mergeau pe calea cea dreaptă. În măsura în care omul nu era doar corupt din punct de vedere moral și plin de rele, dar nu exista nimeni care să creadă în existența lui Dumnezeu, fără a mai vorbi de cineva care să creadă că lumea este stăpânită de Dumnezeu și că Dumnezeu le poate aduce oamenilor lumină și calea cea dreaptă. În măsura în care omul disprețuia existența lui Dumnezeu și nu Îi permitea lui Dumnezeu să existe. Odată ce corupția omului a atins acest punct, Dumnezeu nu a mai putut s-o suporte. Ce avea să o înlocuiască? Venirea mâniei lui Dumnezeu și a pedepsei lui Dumnezeu. Nu a fost aceea o dezvăluire parțială a firii Lui? În epoca de astăzi, nu mai există oameni care sunt drepți în ochii lui Dumnezeu? Nu mai există oameni desăvârșiți în ochii lui Dumnezeu? Este această

epocă una în care comportamentul tuturor făpturilor de pe pământ este corupt în ochii lui Dumnezeu? În epoca și zilele noastre, oare nu toți oamenii – în afară de cei pe care Dumnezeu vrea să-i facă compleți și cei care Îl pot urma și Îi pot accepta mântuirea – Îi încearcă limita răbdării? Nu este plin de violență tot ceea ce se întâmplă lângă voi, ceea ce vedeți cu ochii voștri, auziți cu urechile voastre și trăiți personal, în fiecare zi, în această lume? În ochii lui Dumnezeu, nu ar trebui să se încheie o astfel de lume, o astfel de epocă? Deși contextul epocii actuale este complet diferit de contextul vremii lui Noe, sentimentele și mânia pe care Dumnezeu le are față de corupția omului rămân exact la fel. Dumnezeu poate să fie răbdător datorită lucrării Sale, dar în lumina circumstanțelor și condițiilor, în ochii lui Dumnezeu, această lume ar fi trebuit să fie distrusă de mult. Circumstanțele au depășit cu mult ce erau atunci când lumea a fost distrusă de potop. Dar care este diferența? Acesta este, de asemenea, lucrul care Îi întristează inima cel mai mult și poate ceva ce niciunul dintre voi nu poate aprecia.

Când a distrus lumea prin potop, Dumnezeu a putut apela la Noe să construiască o arcă și să facă o parte din lucrarea de pregătire. Dumnezeu a putut apela la un om – Noe – să facă aceste lucruri pentru El. Dar în această epocă actuală, Dumnezeu nu are la cine să apeleze. De ce? Fiecare persoană de aici probabil înțelege și cunoaște foarte bine motivul. Aveți nevoie ca Eu să o spun? Dacă o spun cu voce tare, ați putea fi umiliți și s-ar putea să vă supărați. Unii oameni ar putea spune: „Deși nu suntem oameni drepți și nu suntem oameni desăvârșiți în ochii lui Dumnezeu, dacă Dumnezeu ne-ar porunci să facem ceva, tot am fi capabili să realizăm acel lucru. Înainte, când a spus că urma să vină un dezastru catastrofic, am început să pregătim mâncare și obiecte care ar fi necesare în cazul unui dezastru. Nu s-au făcut toate acestea în conformitate cu cerințele lui Dumnezeu? Nu cooperam într-adevăr cu lucrarea lui Dumnezeu? Nu pot fi comparate aceste lucruri cu ce a făcut Noe? Ceea ce am făcut noi nu reprezintă oare o ascultare adevărată? Nu urmam noi instrucțiunile lui Dumnezeu? Nu am făcut noi ce a spus Dumnezeu deoarece avem încredere în cuvintele Lui? Atunci de ce este Dumnezeu încă trist? De ce spune că nu are la cine să apeleze?” Există vreo diferență între acțiunile voastre și cele ale lui Noe? Care este diferența? (Pregătirea mâncării astăzi pentru dezastru a fost intenția noastră.) (Acțiunile noastre nu pot fi considerate „drepte”, în timp ce Noe era un om drept în ochii lui Dumnezeu.) Ce ați spus nu este prea departe de adevăr. Ceea ce a făcut Noe era în mod esențial diferit de ceea ce fac oamenii acum. Când Noe a făcut așa cum l-a îndrumat Dumnezeu, el nu a știut care erau intențiile lui Dumnezeu. El nu a știut ce voia să îndeplinească Dumnezeu. Dumnezeu doar îi dăduse o poruncă și îl îndrumase să facă ceva și, fără prea multe explicații, Noe s-a conformat și a făcut acel lucru. El nu a încercat să deslușească în secret intențiile lui Dumnezeu, nici nu I s-a opus lui Dumnezeu și nici nu a arătat lipsă de sinceritate. El doar a mers mai departe și a făcut acel lucru cu o inimă curată și simplă. Ceea ce Dumnezeu l-a pus, el a făcut și supunerea și ascultarea cuvântului lui Dumnezeu au stat la baza credinței sale în ceea ce a făcut. Atât de direct și simplu a tratat el ceea ce îi încredințase

Dumnezeu. Esența sa – esența acțiunilor sale era ascultarea, nu îndoiala, nu rezistența și, mai mult, faptul că nu se gândea la propriile interese sau la pierderile și la câștigurile sale. Mai mult, când Dumnezeu a spus că va distruge lumea cu un potop, Noe nu a întrebat când, nu a întrebat ce se va alege de lucruri și, cu siguranță, nu L-a întrebat pe Dumnezeu cum avea să distrugă lumea. El doar a făcut cum i-a poruncit Dumnezeu. Oricum a vrut Dumnezeu să fie făcut și cu ce a vrut El, Noe a făcut exact cum i-a cerut Dumnezeu și, de asemenea, a început imediat. A acționat conform instrucțiunilor lui Dumnezeu, cu o atitudine dornică de a-L mulțumi pe Dumnezeu. O făcea ca el însuși să evite dezastrul? Nu. L-a întrebat el pe Dumnezeu cât avea să mai dureze înainte ca lumea să fie distrusă? Nu. L-a întrebat sau a știut cât va dura să construiască arca? Nici asta nu știa. Pur și simplu s-a supus, a ascultat și a acționat întocmai. Oamenii de acum nu sunt la fel: de îndată ce scapă o mică informație prin cuvântul lui Dumnezeu, de îndată ce oamenii simt un simplu foșnet de frunze în vânt, ei trec imediat la acțiune pentru a pregăti ce vor mânca, ce vor bea și ce vor folosi ulterior, orice ar fi și oricât ar costa, chiar planificând rute de scăpare pentru momentul când lovește dezastrul. Chiar mai interesant este faptul că, în acest moment cheie, creierele umane sunt foarte bune la „a duce la bun sfârșit o treabă”. În circumstanțele unde Dumnezeu nu a dat nicio instrucțiune, omul poate planifica totul foarte potrivit. Ați putea folosi cuvântul „perfect” pentru a descrie astfel de planuri. Cât despre ce spune Dumnezeu, care sunt intențiile Lui sau ce vrea El, nimănui nu-i pasă și nimeni nu încearcă să le aprecieze. Nu este aceasta cea mai mare diferență între oamenii de astăzi și Noe?

În această consemnare a poveștii lui Noe, vedeți o parte din firea lui Dumnezeu? Există o limită a răbdării lui Dumnezeu față de corupția, murdăria și violența omului. Când va atinge acea limită, El nu va mai fi răbdător și va începe în schimb gestionarea Sa nouă și noul Său plan, va începe să facă ceea ce El trebuie să facă, să-Și dezvăluie faptele și cealaltă parte a firii Sale. Această acțiune a Lui nu este pentru a demonstra că El nu trebuie niciodată să fie ofensat de om sau că este plin de autoritate și mânie și nu este pentru a arăta că El poate distruge omenirea. Ci pentru că firea și esență Lui sfântă nu mai pot să permită sau să aibă răbdare ca acest tip de omenire să trăiască înaintea Lui și sub stăpânirea Lui. Adică, atunci când toată omenirea este împotriva Lui, când nu există nimeni pe care să-l mântuiască pe întreg pământul, El nu va mai avea răbdare cu o asemenea omenire și, fără nicio îndoială, Își va îndeplini planul – de a distruge acest tip de omenire. O astfel de acțiune făcută de Dumnezeu este determinată de firea Lui. Aceasta este o consecință necesară și o consecință pe care fiecare ființă creată sub stăpânirea lui Dumnezeu trebuie să o îndure. Nu ne arată aceasta că în epoca actuală Dumnezeu abia așteaptă să-Și finalizeze planul și să-i mântuiască pe oamenii pe care vrea să-i mântuiască? În aceste circumstanțe, de ce anume Îi pasă Lui cel mai mult? Nu de modul în care Îl tratează sau I se împotrivesc cei care nu-L urmează deloc sau cei care I se opun oricum sau de modul în care omenirea Îl defăimează. Lui Îi pasă doar dacă cei care Îl urmează, obiectele mântuirii Sale din planul Lui de gestionare (planul

mântuirii) au fost făcuți compleți de El, dacă au devenit vrednici de mulțumirea Lui. Cât despre oamenii care nu Îl urmează, El le oferă doar ocazional puțină pedeapsă pentru a-Și exprima mânia. De exemplu, tsunamiuri, cutremure și erupții vulcanice. În același timp, El îi protejează cu tărie și are grijă de cei care Îl urmează și care sunt pe cale să fie mântuiți de El. Firea lui Dumnezeu este aceasta: pe de o parte, El poate să aibă o răbdare și o toleranță extremă față de oamenii pe care intenționează să-i facă compleți și poate să-i aștepte pe cât de mult posibil; pe de altă parte, Dumnezeu urăște și detestă cu vehemență tipul de oameni ca Satana care nu Îl urmează și I se opun. Deși nu-I pasă dacă acești oameni ca Satana Îl urmează sau Îl venerează, El tot îi detestă în timp ce are răbdare cu ei în inima Lui și, când determină finalul acestor oameni ca Satana, El așteaptă, de asemenea, sosirea etapelor din planul Său de gestionare.

Să ne uităm la următorul pasaj.

2. Binecuvântarea lui Dumnezeu pentru Noe după potop

Geneza 9:1-6 Dumnezeu i-a binecuvântat pe Noe și pe fiii săi și le-a zis: „Fiți roditori, înmulțiți-vă și umpleți pământul. Frica și groaza de voi să fie peste toate vietuitoarele pământului, peste păsările cerului, peste toate creaturile care mișună pe pământ și peste toți peștii mării. Ele vă sunt date în stăpânire. Tot ce se mișcă și are viață vă va fi hrană. Așa cum v-am dat plantele verzi, acum vă dau totul. Dar să nu mâncați carne cu viața ei, adică cu sânge. Pentru sângele vieților voastre voi cere socoteală; voi cere socoteală de la orice vietate. Iar din mâna omului, voi cere socoteală pentru viața semenului său. Cine varsă sângele omului, de om sângele-i va fi vărsat, căci după chipul lui Dumnezeu l-a făcut Dumnezeu pe om”.

Ce vedeți din acest pasaj? De ce am ales aceste versete? De ce nu am selectat un fragment despre viața lui Noe și a familiei sale pe arcă? Deoarece acea informație nu are mare legătură cu subiectul despre care comunicăm astăzi. Noi ne axăm pe firea lui Dumnezeu. Dacă vreți să știți despre acele detalii, atunci puteți lua Biblia pentru a citi voi înșivă. Nu vom vorbi despre aceasta aici. Principalul lucru despre care vorbim astăzi este modul în care să cunoaștem acțiunile lui Dumnezeu.

După ce Noe a acceptat instrucțiunile lui Dumnezeu, a construit arca și a supraviețuit zilelor în care Dumnezeu a folosit un potop pentru a distruge lumea, întreaga sa familie de opt persoane a supraviețuit. Cu excepția familiei de opt persoane a lui Noe, a fost distrusă toată omenirea și toate făpturile vii de pe pământ. Lui Noe, Dumnezeu i-a dat binecuvântări și le-a spus niște lucruri lui și fiilor lui. Aceste lucruri au fost ceea ce i-a acordat Dumnezeu și, de asemenea, binecuvântarea Lui pentru el. Aceasta este binecuvântarea și promisiunea pe care Dumnezeu le acordă cuiva care Îl poate asculta și Îi poate accepta instrucțiunile și este, de asemenea, modul în care Dumnezeu răsplătește oamenii. Cu alte cuvinte, indiferent dacă Noe a fost un om desăvârșit sau un om drept în ochii lui Dumnezeu și indiferent cât de multe știa despre Dumnezeu, pe scurt, Noe și cei trei fii ai săi au ascultat cu toții de cuvintele lui Dumnezeu, au cooperat

cu lucrarea Lui și au făcut ceea ce trebuia în conformitate cu instrucțiunile Lui. Prin urmare, ei i-au păstrat pe oameni și diversele tipuri de făpturi pentru Dumnezeu, după distrugerea lumii prin potop, aducând o mare contribuție la următoarea etapă a planului Său de gestionare. Ca urmare a tuturor lucrurilor făcute de el, Dumnezeu l-a binecuvântat. Poate pentru oamenii de astăzi, ceea ce a făcut Noe nu era nici măcar demn de menționat. Unii pot chiar să creadă: „Noe nu a făcut nimic; Dumnezeu Se hotărâse să-l cruțe, deci el cu siguranță avea să fie cruțat. Supraviețuirea lui nu se datora realizărilor sale. Asta a vrut Dumnezeu să facă să se întâmple, deoarece omul este pasiv.” Dar nu asta gândea Dumnezeu. Pentru El, indiferent dacă o persoană este importantă sau nesemnificativă, atât timp cât Îl poate asculta, Îi poate urma instrucțiunile și ceea ce îi încredințează și poate coopera cu lucrarea Sa, voia Sa și planul Său, astfel încât voia și planul Lui să poată fi îndeplinite fără piedici, atunci acel comportament este demn de a fi ținut minte de El și de a primi binecuvântarea Lui. Dumnezeu prețuiește astfel de oameni și prețuiește acțiunile, iubirea și afecțiunea lor pentru El. Aceasta este atitudinea lui Dumnezeu. Deci de ce l-a binecuvântat Dumnezeu pe Noe? Deoarece acesta este modul în care Dumnezeu tratează astfel de acțiuni și ascultarea din partea omului.

În privința binecuvântării lui Noe de către Dumnezeu, unii oameni vor zice: „Dacă omul Îl ascultă și Îl mulțumește pe Dumnezeu, atunci El ar trebui să binecuvânteze omul. Nu este de la sine înțeles?” Putem spune asta? Unii oameni zic: „Nu”. De ce nu putem spune asta? Unii oameni zic: „Omul nu este demn de a se bucura de binecuvântarea lui Dumnezeu”. Asta nu este în întregime corect. Deoarece când o persoană acceptă ceea ce Dumnezeu îi încredințează, Dumnezeu are un standard pentru a judeca dacă acțiunile ei sunt bune sau rele și dacă persoana a ascultat și a satisfăcut voia lui Dumnezeu și dacă ceea ce face aceasta întrunește standardul. Lui Îi pasă de inima persoanei, nu de acțiunile acesteia la suprafață. Nu este cazul ca Dumnezeu să binecuvânteze pe cineva atât timp cât face ceva, indiferent cum îl face. Acesta este o înțelegere greșită pe care o au oamenii despre Dumnezeu. Dumnezeu nu Se uită doar la rezultatul final al lucrurilor, ci pune mai mult accent pe modul în care este inima unei persoane și cum este atitudinea unei persoane în timpul desfășurării lucrurilor și El Se uită dacă există ascultare, considerație și dorința de a-L mulțumi pe Dumnezeu în inima acesteia. Cât de multe a știut Noe despre Dumnezeu la acea vreme? Atât de multe pe cât doctrinele pe care le știți voi acum? În ceea ce privește aspectele adevărului precum conceptele și cunoașterea lui Dumnezeu, a primit el la fel de multă udare și păstorire cum ați primit voi? Nu, nu a primit! Dar există un fapt care este incontestabil: în conștiințele, mințile și chiar adâncurile inimilor oamenilor de astăzi, atitudinile lor față de Dumnezeu și conceptele lor sunt vagi și ambigue. Puteți chiar spune că o parte dintre oameni au o atitudine negativă privind existența lui Dumnezeu. Dar în inima și conștiința lui Noe, existența lui Dumnezeu era absolută și dincolo de cea mai mică îndoială și astfel supunerea lui față de El era pură și putea rezista la testare. Inima lui era pură și deschisă

față de Dumnezeu. El nu avea nevoie de prea multă cunoaștere a doctrinelor pentru a se convinge să urmeze fiecare cuvânt al lui Dumnezeu, nici nu avea nevoie de multe fapte pentru a dovedi existența Lui, astfel încât să poată accepta ceea ce Dumnezeu i-a încredințat și să fie capabil de a face orice îl pune El. Aceasta este diferența esențială între Noe și oamenii de astăzi. Este, de asemenea, definiția adevărată și precisă a ceea ce este un om desăvârșit în ochii lui Dumnezeu. Ceea ce vrea Dumnezeu sunt oamenii ca Noe. El este tipul de persoană pe care îl laudă Dumnezeu și, de asemenea, exact tipul de persoană pe care îl binecuvântează Dumnezeu. Ați primit luminare din aceasta? Oamenii se uită la oameni din exterior, în timp ce Dumnezeu Se uită la inimile oamenilor și la esența lor. Dumnezeu nu permite nimănui să fie cu jumătate de inimă sau să aibă îndoieli față de El, nici nu le permite oamenilor să-L suspecteze sau să-L testeze în vreun mod. De aceea, chiar dacă oamenii de astăzi sunt față în față cu cuvântul lui Dumnezeu, ați putea chiar spune față în față cu Dumnezeu, din cauza a ceva adânc în inimile lor, a existenței esenței lor corupte și a atitudinii lor ostile față de El, oamenii au fost împiedicați să aibă credință adevărată în Dumnezeu și au fost blocați de la a fi ascultători față de El. Din această cauză, este foarte dificil pentru ei să obțină aceeași binecuvântare pe care Dumnezeu i-a acordat-o lui Noe.

În continuare, să ne uităm la această parte a scripturilor despre modul în care Dumnezeu a folosit curcubeul ca simbol al legământului Său cu omul.

3. Dumnezeu folosește curcubeul ca simbol al legământului Său cu omul

Geneza 9:11-13 Închei un legământ cu voi: niciodată nu vor mai fi distruse toate creaturile de apele vreunui potop și niciodată nu va mai fi vreun potop care să distrugă pământul. Dumnezeu a mai zis: „Acesta este semnul legământului pe care îl fac cu voi și cu toate viețuitoarele care au fost cu voi, pentru toate generațiile viitoare: pun în nori curcubeul Meu; el va fi semnul legământului dintre Mine și pământ”.

Majoritatea oamenilor știu ce este un curcubeu și au auzit despre unele povești legate de curcubeie. Cât despre povestea privind curcubeul din Biblie, unii oameni o cred și unii o tratează ca pe o legendă, în timp ce alții nu o cred deloc. Orice ar fi, toate evenimentele care s-au întâmplat în legătură cu curcubeul reprezentau lucrarea lui Dumnezeu și au avut loc în procesului gestionării omului de către Dumnezeu. Aceste evenimente au fost consemnate exact în Biblie. Aceste consemnări nu ne spun în ce dispoziție era Dumnezeu la acea vreme sau intențiile din spatele acestor cuvinte pe care le-a rostit El. În plus, nimeni nu poate cântări ce simțea El când le-a spus. Totuși, starea de spirit a lui Dumnezeu privind toate aceste evenimente este dezvăluită printre rândurile textului. Este ca și cum gândurile Sale din acel moment prind viață din fiecare cuvânt și frază a cuvântului lui Dumnezeu.

Gândurile lui Dumnezeu reprezintă lucrul de care ar trebui să se preocupe oamenii

și ceea ce ar trebui să încerce să ajungă să cunoască cel mai mult. Aceasta deoarece gândurile lui Dumnezeu sunt indisolubil legate de înțelegerea Lui de către om și aceasta este o legătură indispensabilă cu intrarea în viață a omului. Deci, ce Se gândea Dumnezeu în momentul când s-au întâmplat aceste evenimente?

Inițial, Dumnezeu a creat o omenire care, în ochii Săi, era foarte bună și apropiată de El, dar aceasta a fost distrusă de potop după ce s-a răzvrătit împotriva Lui. L-a durut pe Dumnezeu ca o asemenea omenire să dispară așa, într-o clipă? Desigur că L-a durut! Deci care a fost exprimarea durerii Sale? Cum a fost consemnată în Biblie? A fost consemnată în Biblie cu aceste cuvinte: „Închei un legământ cu voi: niciodată nu vor mai fi distruse toate creaturile de apele vreunui potop și niciodată nu va mai fi vreun potop care să distrugă pământul". Această propoziție simplă dezvăluie gândurile lui Dumnezeu. Această distrugere a lumii L-a îndurerat foarte mult. După cum ar spune omul, El a fost foarte trist. Ne putem imagina: cum arăta pământul, care era odată plin de viață, după ce a fost distrus de potop? Cum arăta atunci pământul care era odată plin de ființe umane? Nicio locuință umană, nicio ființă vie, apă peste tot și un dezastru absolut la suprafața apei. A fost o astfel de scenă intenția inițială a lui Dumnezeu când a creat lumea? Desigur că nu! Intenția Lui inițială a fost să vadă viață pe tot pământul, să vadă ființele umane pe care le-a creat cum Îl venerează, nu ca Noe să fie singurul care Îl venera sau singurul care putea răspunde la chemarea Sa de a finaliza ceea ce îi fusese încredințat. Când omenirea a dispărut, Dumnezeu nu a văzut ceea ce intenționase inițial, ci complet opusul. Cum putea inima Lui să nu fie îndurerată? Deci când Își dezvăluia firea și Își exprima emoțiile, Dumnezeu a luat o hotărâre. Ce tip de hotărâre a luat El? Să facă un arc pe cer (adică curcubeul pe care îl vedem) ca legământ cu omul, o promisiune că Dumnezeu nu va mai distruge din nou omenirea cu un potop. În același timp, a fost și pentru a le transmite oamenilor că Dumnezeu a distrus lumea cu un potop, pentru ca oamenii să-și amintească mereu motivul pentru care El ar face un asemenea lucru.

A fost distrugerea lumii la acel moment ceva ce a vrut Dumnezeu? Nu a fost cu siguranță ceea ce a vrut Dumnezeu. Am putea să ne imaginăm o mică parte a jalnicii imagini a pământului după distrugerea lumii, dar nu ne putem imagina nici pe departe cum era scena din acel moment în ochii lui Dumnezeu. Putem spune că, indiferent dacă sunt oamenii de acum sau de atunci, nimeni nu poate imagina sau cântări ce simțea El când a văzut acea scenă, acea imagine a lumii după distrugerea ei de potop. Dumnezeu a fost forțat să o facă de neascultarea omului, dar durerea suferită de inima Lui din cauza distrugerii lumii prin potop este o realitate pe care nimeni nu o poate pătrunde sau cântări. De aceea, Dumnezeu a făcut un legământ cu omenirea, prin care să le spună oamenilor să țină minte că Dumnezeu a făcut odată așa ceva și pentru a le promite că nu va mai distruge niciodată lumea într-un asemenea mod. În acest legământ vedem inima lui Dumnezeu – vedem că inima Lui era îndurerată când a distrus această omenire. În limbajul omului, când Dumnezeu a distrus omenirea și a văzut-o cum dispare, inima

Lui plângea și sângera. Nu este acesta cel mai bun mod de a o descrie? Aceste cuvinte sunt folosite de oameni pentru a ilustra emoții umane, dar având în vedere că limba oamenilor este prea săracă, folosirea acestora pentru a descrie sentimentele și emoțiile lui Dumnezeu nu Mi se pare a fi prea rea și nici prea exagerată. Cel puțin vă oferă o înțelegere foarte vie, foarte aptă privind dispoziția Lui din acel moment. La ce vă veți gândi acum când veți vedea din nou un curcubeu? Cel puțin vă veți reaminti cum a fost Dumnezeu îndurerat odată din cauza distrugerii lumii prin potop. Vă veți aminti cum, chiar dacă ura această lume și disprețuia această omenire, când El a distrus ființele umane pe care le crease cu propriile Sale mâini, inima Sa suferea, se lupta să le dea drumul, simțindu-se reticentă și fiindu-i greu să suporte. Singura Sa consolare a fost familia de opt persoane a lui Noe. Cooperarea lui Noe a făcut ca eforturile Sale laborioase de a crea toate lucrurile să nu fie în zadar. Într-un moment când Dumnezeu suferea, acesta era singurul lucru care putea să compenseze pentru durerea Lui. Din acel moment, Dumnezeu Și-a pus toate așteptările de la omenire în familia lui Noe, sperând că ei vor putea trăi sub binecuvântările Lui și nu sub blestemul Lui, sperând că ei nu-L vor mai vedea niciodată cum distruge lumea cu un potop și sperând, de asemenea, că ei nu vor fi distruși.

Despre ce parte din firea lui Dumnezeu ar trebui să învățăm din asta? Dumnezeu disprețuise omul deoarece acesta era ostil față de El, dar în inima Lui, grija Sa, preocuparea și mila pentru omenire au rămas neschimbate. Chiar și atunci când a distrus omenirea, inima Sa a rămas neschimbată. Când omenirea a fost plină de corupție și neascultătoare față de Dumnezeu într-o măsură dureroasă, Dumnezeu a fost nevoit să distrugă această omenire, din cauza firii și esenței Sale și în conformitate cu principiile Sale. Dar, datorită esenței Lui, tot Îi era milă de omenire și chiar voia să utilizeze diverse moduri pentru a răscumpăra omenirea astfel încât aceasta să continue să trăiască. Totuși, omul I s-a opus, a continuat să fie neascultător și a refuzat să accepte mântuirea Lui; adică a refuzat să-I accepte bunele intenții. Indiferent cum i-a chemat Dumnezeu, cum le-a reamintit, i-a alimentat, i-a ajutat sau cum i-a tolerat, oamenii nu au înțeles, nici nu au apreciat și nici nu au acordat atenție. În durerea Sa, Dumnezeu tot nu a uitat să îi acorde omului toleranța Sa maximă, așteptând ca omul să-și schimbe cursul. După ce Și-a atins limita, El a făcut ceea ce trebuia să facă fără nicio ezitare. Cu alte cuvinte, a existat o perioadă de timp specifică și un proces din momentul în care Dumnezeu a planificat să distrugă omenirea și până la începutul lucrării Sale de a distruge omenirea. Acest proces a existat cu scopul de a permite omului să-și schimbe cursul și aceasta a fost ultima șansă pe care Dumnezeu i-a dat-o. Deci ce a făcut El în această perioadă înainte să distrugă omenirea? Dumnezeu a făcut o lucrare semnificativă de a reaminti și a îndemna. Oricât de îndurerată și suferindă era inima Lui, El a continuat să-i acorde omenirii grija, preocuparea și mila Sa abundentă. Ce vedem din asta? Fără îndoială, vedem că iubirea Lui pentru omenire este reală și nu ceva ce spune doar cu buzele. Este adevărată, tangibilă și apreciabilă, nu simulată, denaturată, înșelătoare sau

afectată. Dumnezeu nu utilizează niciodată nicio înșelăciune și nu creează imagini false pentru ca oamenii să vadă că El este minunat. El nu utilizează niciodată mărturii false pentru a permite oamenilor să-I vadă frumusețea sau să Se laude cu frumusețea și sfințenia Sa. Nu sunt aceste aspecte ale firii lui Dumnezeu vrednice de iubirea omului? Nu sunt vrednice de venerat? Nu sunt vrednice de prețuit? În acest stadiu, vreau să vă întreb: după ce ați auzit aceste cuvinte, credeți că măreția lui Dumnezeu reprezintă doar cuvinte goale pe o foaie de hârtie? Frumusețea lui Dumnezeu înseamnă doar vorbe goale? Nu! Cu siguranță, nu! Supremația lui Dumnezeu, măreția, sfințenia, toleranța, iubirea Lui și așa mai departe – toate detaliile tuturor aspectelor firii și esenței Lui își găsesc expresia practică de fiecare dată când Își face lucrarea, sunt întruchipate în voia Sa față de om și, de asemenea, sunt îndeplinite și reflectate în fiecare persoană. Indiferent dacă ai simțit acest lucru înainte, Dumnezeu are grijă de fiecare persoană în toate modurile posibile, folosindu-Și inima sinceră, înțelepciunea și diverse metode pentru a încălzi inima fiecărei persoane și a trezi spiritul fiecărei persoane. Acesta este un fapt indiscutabil. Indiferent cât de mulți oameni stau aici, fiecare persoană a avut experiențe și sentimente diferite față de toleranța, răbdarea și frumusețea lui Dumnezeu. Aceste experiențe în privința lui Dumnezeu și aceste sentimente sau percepții ale Lui – pe scurt, toate aceste lucruri pozitive sunt de la Dumnezeu. Deci prin integrarea experiențelor tuturor și cunoașterii de Dumnezeu și combinarea acestora cu lectura noastră a acestor pasaje din Biblie astăzi, aveți acum o înțelegere mai adevărată și mai potrivită în privința Lui?

După citirea acestei povești și înțelegerea unei părți a firii lui Dumnezeu, dezvăluite prin acest eveniment, ce fel de cunoaștere nouă aveți în privința Lui? V-a oferit o înțelegere mai profundă în privința lui Dumnezeu și a inimii Lui? Vă simțiți diferit acum când revedeți povestea lui Noe? După părerea voastră, a fost fără rost să avem părtășie despre aceste versete din Biblie? Acum că am avut părtășie despre ele, credeți că a fost fără rost? A fost cu siguranță necesar! Chiar dacă ceea ce citim este o poveste, este o consemnare reală a lucrării pe care a făcut-o Dumnezeu. Scopul Meu nu era să vă permit să pricepeți detaliile acestor povești sau ale acestui personaj, nici nu era ca voi să studiați acest personaj și, cu siguranță, nu era ca voi să vă duceți înapoi și să studiați din nou Biblia. Înțelegeți? Deci v-au ajutat aceste povești în privința cunoașterii voastre de Dumnezeu? Ce a adăugat această poveste la înțelegerea voastră în privința lui Dumnezeu? Spuneți-ne, frați și surori din Hong Kong. (Am văzut că iubirea lui Dumnezeu este ceva ce niciunul dintre noi, oameni corupți, nu avem.) Spuneți-ne, frați și surori din Coreea de Sud. (Iubirea lui Dumnezeu pentru om este adevărată. Iubirea lui Dumnezeu pentru om cuprinde firea Lui și măreția, sfințenia, supremația și toleranța Sa. Merită ca noi să încercăm să obținem o înțelegere mai profundă în privința acesteia.) (Prin părtășia recentă, pe de-o parte, pot vedea firea sfântă și dreaptă a lui Dumnezeu și pot vedea, de asemenea, grija pe care Dumnezeu o are pentru omenire, mila Lui față de omenire și faptul că tot ceea ce face Dumnezeu și fiecare gând și idee pe care le are

dezvăluie iubirea și grija Sa pentru omenire.) (Înțelegerea mea din trecut a fost că Dumnezeu a utilizat un potop pentru a distruge lumea deoarece omenirea devenise rea într-o măsură dureroasă și era ca și cum Dumnezeu a distrus această omenire pentru că o detesta. Doar după ce Dumnezeu a vorbit despre povestea lui Noe astăzi și a spus că inima Lui sângera, am realizat că Dumnezeu era, de fapt, reticent să renunțe la această omenire. Doar pentru că omenirea a fost prea neascultătoare, Dumnezeu nu a avut de ales și i-a distrus. De fapt, inima Lui în acel moment era foarte tristă. Din acest lucru pot vedea, în firea Lui, grija și preocuparea Sa pentru omenire. Acesta este un lucru pe care nu îl știam înainte.) Foarte bine! Puteți continua voi. (Am fost foarte afectat după ce am ascultat. Am citit Biblia în trecut, dar niciodată nu am avut o experiență precum cea de astăzi unde Dumnezeu analizează direct aceste lucruri pentru ca noi să ajungem să-L cunoaștem. Faptul că Dumnezeu ne-a îndrumat așa pentru a ne arăta Biblia mi-a permis să știu că esența Lui înaintea corupției omului era iubire și grijă pentru omenire. Din momentul în care omul a devenit corupt și până în aceste zile de pe urmă, chiar dacă Dumnezeu are o fire dreaptă, iubirea și grija Sa rămân neschimbate. Asta arată că esența iubirii lui Dumnezeu, de la creație și până acum, indiferent dacă omul este corupt, nu se schimbă niciodată.) (Astăzi am văzut că esența lui Dumnezeu nu se va schimba din cauza unei modificări a momentului sau locului lucrării Sale. Am văzut și că, indiferent dacă Dumnezeu creează lumea sau o distruge după ce omul devine corupt, tot ceea ce face El are sens și conține firea Sa. Astfel am văzut că iubirea Lui este infinită și de nemăsurat și am văzut, de asemenea, așa cum au menționat ceilalți frați și surori, grija și mila Lui față de omenire când a distrus lumea.) (Acestea au fost lucruri despre care, într-adevăr, nu am știut înainte. După ce am ascultat astăzi, simt că Dumnezeu este într-adevăr credibil, într-adevăr de încredere, că merită să credem în El și că există fără îndoială. Pot aprecia cu sinceritate în inima mea că firea și iubirea lui Dumnezeu sunt într-adevăr atât de concrete. Acesta este sentimentul pe care îl am după ce am ascultat astăzi.) Excelent! Se pare că ați fost profund afectați de tot ceea ce ați auzit.

Ați observat ceva din toate versetele din Biblie, inclusiv toate poveștile biblice despre care am avut părtășie astăzi? Și-a folosit vreodată Dumnezeu propria limbă pentru a-Și exprima gândurile sau a-Și explica iubirea și grija pentru omenire? Există o consemnare în care El folosește un limbaj simplu pentru a afirma cât de îngrijorat este pentru omenire sau cât de mult o iubește? Nu. Nu este așa? Există mulți dintre voi care au citit Biblia sau alte cărți în afara acesteia. A văzut vreunul dintre voi astfel de cuvinte? Răspunsul este: sigur că nu! Adică, în consemnările din Biblie, inclusiv cuvintele lui Dumnezeu sau documentarea lucrării Sale, Dumnezeu nu Și-a folosit în nicio epocă sau perioadă propriile metode pentru a-Și descrie sentimentele sau a-Și exprima iubirea și grija pentru omenire, nici nu Și-a utilizat vreodată vorbirea sau vreo acțiune pentru a-Și transmite sentimentele și emoțiile – este adevărat? De ce spun asta? De ce trebuie să o menționez? Deoarece și aceasta implică frumusețea și firea Sa.

Dumnezeu a creat omenirea; indiferent dacă oamenii au fost corupți sau dacă Îl

urmează, El îi tratează ca pe cele mai neprețuite ființe dragi ale Sale – sau, cum ar spune ființele umane, oamenii cei mai dragi Lui – și nu ca pe jucăriile Sale. Deși Dumnezeu spune că El este Creatorul și că omul este creația Sa, ceea ce poate suna de parcă există o mică diferență de rang, realitatea este că tot ce a făcut Dumnezeu pentru omenire depășește cu mult o relație de această natură. Dumnezeu iubește omenirea, are grijă, Se preocupă de aceasta și Se îngrijește de ea fără încetare. El nu simte niciodată în inima Sa că aceasta este o lucrare în plus sau ceva ce merită o mare răsplată. Nici nu simte că mântuirea omenirii, alimentarea oamenilor și faptul că le oferă totul reprezintă o contribuție uriașă pentru omenire. El Se îngrijește pur și simplu de omenire în tăcere și în liniște, în propriul Său mod, prin propria Sa esență și prin ceea ce El are și ce este. Indiferent cât de multe provizii și cât de mult ajutor primește omenirea de la El, Dumnezeu nu Se gândește la asta niciodată și nu încearcă să-Și asume meritul. Acest lucru este determinat de esența lui Dumnezeu și este, de asemenea, o exprimare adevărată a firii Lui. Motiv pentru care, indiferent dacă este vorba de Biblie sau de alte cărți, Dumnezeu nu Își exprimă niciodată gândurile și nu descrie sau declară către oameni, cu scopul de a face omenirea recunoscătoare față de El sau să-L laude, motivele pentru care face aceste lucruri sau de ce Îi pasă atât de mult de omenire. Chiar și când suferă, când inima Sa este extrem de îndurerată, El nu-Și uită niciodată responsabilitatea sau grija față de omenire; în tot acest timp, suportă această rană și durere singur, în tăcere. Din contră, Dumnezeu continuă să Se îngrijească de omenire așa cum a făcut întotdeauna. Deși oamenii Îl laudă deseori sau sunt martori pentru El, niciunul dintre aceste comportamente nu este cerut de Dumnezeu. Asta deoarece El nu intenționează niciodată ca vreunul dintre lucrurile bune pe care le face pentru omenire să fie dat la schimb pentru recunoștință sau să fie răsplătit. Pe de altă parte, cei care pot să se teamă de Dumnezeu și să se ferească de rău, cei care pot să Îl urmeze cu adevărat pe Dumnezeu, Îl ascultă și Îi sunt loiali și cei care pot să I se supună – aceștia sunt oamenii care vor primi deseori binecuvântările Lui și El va acorda astfel de binecuvântări fără rezerve. Mai mult, binecuvântările pe care oamenii le primesc de la El sunt adesea dincolo de imaginația lor și, de asemenea, dincolo de orice pot justifica ființele umane pentru ceea ce au făcut sau pentru prețul pe care l-au plătit. Când omenirea se bucură de binecuvântarea lui Dumnezeu, îi pasă cuiva de ce face El? Se preocupă cineva de modul în care Se simte Dumnezeu? Încearcă cineva să aprecieze durerea Lui? Răspunsul la aceste întrebări este un „nu” categoric! Poate orice ființă umană, inclusiv Noe, să aprecieze durerea pe care o simțea Dumnezeu în acel moment? Poate cineva să aprecieze de ce Dumnezeu ar stabili un astfel de legământ? Nu poate! Oamenii nu apreciază durerea Lui nu pentru că nu o pot înțelege, și nu din cauza distanței dintre Dumnezeu și om sau a diferenței dintre statuturile lor; ci din cauza faptului că oamenilor nu le pasă deloc de sentimentele lui Dumnezeu. Omenirea crede că Dumnezeu este independent – că Dumnezeu nu are nevoie ca oamenilor să le pese de El, să-L înțeleagă sau să-I arate considerație. Dumnezeu este Dumnezeu, deci nu

are durere, nici emoții; El nu va fi trist, El nu simte durere, nici măcar nu plânge. Dumnezeu este Dumnezeu, deci nu are nevoie să-Și exprime emoțiile și nu are nevoie de consolare. Dacă, în anumite circumstanțe, El are nevoie de acestea, atunci El Se poate descurca singur și nu va cere sprijin din partea omenirii. În schimb, oamenii imaturi, slabi, sunt cei care au nevoie de consolarea, proviziile și încurajarea lui Dumnezeu și au nevoie chiar ca El să îi consoleze în toate timpurile și în toate locurile. Astfel de lucruri se ascund adânc în inimile oamenilor: omul este cel slab; oamenii au nevoie ca Dumnezeu să îi îngrijească în toate modurile, ei merită toată grija pe care o primesc de la El și ar trebui să ceară de la Dumnezeu tot ceea ce simt că ar trebui să fie al lor. Dumnezeu este Cel puternic; El are totul și El ar trebui să fie paznicul omenirii și Cel care acordă binecuvântări. Dat fiind că El este deja Dumnezeu, este atotputernic și nu are nevoie niciodată de nimic de la omenire.

Deoarece omul nu dă atenție niciuneia dintre revelațiile lui Dumnezeu, el nu a simțit niciodată durerea, tristețea sau bucuria Lui. Dar în schimb, Dumnezeu cunoaște toate expresiile omului precum palma mâinii Sale. Dumnezeu are grijă de nevoile tuturor, în orice moment și în orice loc, observând gândurile schimbătoare ale fiecărei persoane și, astfel, consolându-i și îndemnându-i, călăuzindu-i și iluminându-i. În ceea ce privește toate lucrurile pe care Dumnezeu le-a făcut asupra omenirii și toate prețurile pe care le-a plătit din cauza lor, pot oamenii să găsească un pasaj din Biblie sau din orice a spus Dumnezeu până acum care să afirme clar că Dumnezeu va cere ceva de la om? Nu! Din contră, indiferent cât ignoră oamenii gândirea Lui, El tot conduce omenirea în mod repetat, Se îngrijește de aceasta în mod repetat și ajută oamenii, pentru a le permite să urmeze calea lui Dumnezeu, astfel încât ei să poată obține destinația frumoasă pe care le-a pregătit-o. Când vine vorba de Dumnezeu, ceea ce El are și ce este, harul Său, mila și toate recompensele Sale vor fi acordate fără rezerve celor care Îl iubesc și Îl urmează. Dar El nu dezvăluie niciodată vreunei persoane durerea pe care a suferit-o sau starea Sa de spirit și nu Se plânge niciodată de faptul că cineva nu are respect față de El sau că nu Îi cunoaște voia. El suferă pur și simplu toate acestea în tăcere, așteptând ziua în care omenirea va putea înțelege.

De ce spun aceste lucruri aici? Ce vedeți din lucrurile pe care le-am spus? Există ceva în esența și în firea lui Dumnezeu care este mult prea ușor de trecut cu vederea, ceva ce are doar Dumnezeu și nicio altă persoană, inclusiv cei despre care alții cred că sunt persoane grozave, oameni buni sau Dumnezeul din imaginația lor. Ce este acest lucru? Aceasta este atitudinea altruistă a lui Dumnezeu. Când vorbim de altruism, poate crezi că și tu ești foarte altruist, deoarece când vine vorba de copiii tăi, nu te tocmești și nu te cerți niciodată cu ei sau crezi că și tu ești foarte altruist când vine vorba de părinții tăi. Indiferent ce crezi, cel puțin ai un concept al cuvântului „altruist”, îl consideri un cuvânt pozitiv și consideri că a fi o persoană altruistă este foarte nobil. Când ești altruist, ai o stimă de sine foarte ridicată. Dar nu există nimeni care poate vedea altruismul lui Dumnezeu în toate lucrurile, între oameni, evenimente și obiecte și în lucrarea Lui. De

ce se întâmplă așa? Deoarece omul este prea egoist! De ce spun asta? Omenirea trăiește într-o lume materială. Poate că Îl urmezi pe Dumnezeu, dar nu vezi sau nu apreciezi niciodată cum te îngrijește, te iubește și Se preocupă de tine. Deci ce vezi? Vezi rudele tale de sânge care te iubesc și te adoră. Vezi lucruri care sunt benefice pentru trupul tău, îți pasă de oamenii și lucrurile pe care le iubești. Acesta este așa-zisul altruism al omului. Astfel de oameni „altruiști", totuși, nu se preocupă niciodată în privința lui Dumnezeu care le dă viață. În contrast cu cel al lui Dumnezeu, altruismul omului devine egoist și demn de dispreț. Altruismul în care crede omul este gol și nerealist, pătat, incompatibil cu Dumnezeu și fără legătură cu El. Altruismul omului este pentru el însuși, în timp ce altruismul lui Dumnezeu este o adevărată revelație a esenței Sale. Tocmai datorită altruismului Său primește omul o îngrijire constantă din partea Lui. Poate că nu sunteți afectați prea profund de acest subiect despre care vorbesc astăzi și doar dați din cap în semn de aprobare, dar când, în inima ta, încerci să apreciezi inima lui Dumnezeu, vei descoperi fără să vrei asta: dintre toți oamenii, chestiunile și lucrurile pe care le poți simți în această lume, doar altruismul Lui este real și concret, deoarece doar iubirea Lui pentru tine este necondiționată și nepătată. În afară de Dumnezeu, așa-zisa lipsă de egoism a oricui altcuiva este simulată, superficială, neautentică; are un scop, anumite intenții, presupune un compromis și nu poate rezista la testare. Puteți chiar spune că este murdară și vrednică de dispreț. Sunteți de acord cu aceste cuvinte?

Știu că vă sunt foarte nefamiliare aceste subiecte și aveți nevoie de puțin timp pentru a le aprofunda înainte să le puteți înțelege cu adevărat. Cu cât sunteți mai puțin familiarizați cu aceste chestiuni și subiecte, cu atât mai mult dovedește acest lucru că ele lipsesc din inima voastră. Dacă nu aș fi menționat niciodată aceste subiecte, ar ști vreunul dintre voi ceva despre ele? Cred că nu ați ajunge să le cunoașteți niciodată. Acesta este un lucru cert. Indiferent cât de mult puteți înțelege sau pricepe, aceste subiecte despre care vorbesc sunt, pe scurt, ceea ce le lipsește cel mai mult oamenilor și ceea ce ar trebui să știe cel mai bine. Aceste subiecte sunt foarte importante pentru toată lumea – sunt prețioase și sunt viață și sunt lucrurile care vă trebuie pentru drumul ce vă stă înainte. Fără aceste cuvinte ca îndrumare, fără ca tu să înțelegi firea și esența lui Dumnezeu, vei purta întotdeauna un semn de întrebare în privința Lui. Cum poți crede în mod corespunzător în Dumnezeu dacă nici măcar nu-L înțelegi? Nu știi nimic despre emoțiile Lui, voia Sa, starea Sa de spirit, la ce Se gândește, ce Îl întristează și ce Îl face fericit, deci cum poți să ai considerație față de inima Lui?

De câte ori e supărat Dumnezeu, El Se confruntă cu o omenire care nu Îi dă nicio atenție, o omenire care Îl urmează și pretinde că-L iubește, dar Îi neglijează complet sentimentele. Cum poate inima Lui să nu sufere? În lucrarea de gestionare a lui Dumnezeu, El vorbește și Își îndeplinește cu sinceritate lucrarea asupra fiecărei persoane și Se confruntă cu fiecare fără rezerve sau ascunziș; dar, invers, fiecare persoană care Îl urmează este închisă față de El și nimeni nu dorește să se apropie în mod activ de El, să-I înțeleagă inima sau să acorde atenție sentimentelor Sale. Chiar și

cei care vor să devină apropiații Lui nu vor să se apropie de El, să aibă considerație față de inima Lui sau să încerce să-L înțeleagă. Când Dumnezeu este vesel și fericit, nu există nimeni care să-I împărtășească fericirea. Când Dumnezeu este înțeles greșit de oameni, nu există nimeni care să-I consoleze inima rănită. Când inima Lui este îndurerată, nu există nicio singură persoană dispusă să-L lase să i Se destăinuie. De-a lungul acestor mii de ani ai lucrării de gestionare a lui Dumnezeu, nu a existat nimeni care să înțeleagă emoțiile Lui, nimeni care să le priceapă sau să le aprecieze, cu atât mai puțin vreunul care ar putea sta alături de El pentru a-I împărtăși bucuriile și durerile. Dumnezeu este singur. Este singur! Dumnezeu este singur nu doar pentru că omenirea coruptă I se opune, ci mai mult deoarece cei care caută să fie spirituali, cei care caută să Îl cunoască pe Dumnezeu și să-L înțeleagă, și chiar și cei care sunt dispuși să-și sacrifice întreaga viață pentru El, nu știu nici ei gândurile Sale și nu Îi înțeleg firea și emoțiile.

La finalul poveștii lui Noe, vedem că Dumnezeu a utilizat o metodă neobișnuită pentru a-Și exprima sentimentele din acel moment. Era o metodă foarte specială: de a face un legământ cu omul, ceea ce a declarat sfârșitul utilizării de către Dumnezeu a unui potop pentru a distruge lumea. Din exterior, a face un legământ poate părea un lucru foarte obișnuit. Nu este nimic mai mult decât folosirea unor cuvinte pentru a obliga două părți și a le împiedica să-și încalce acordul, pentru a proteja interesele ambelor părți. Ca formă, este un lucru foarte obișnuit, dar din motivațiile și intenția lui Dumnezeu de la baza acestui lucru, este o adevărată revelație a firii și stării Lui de spirit. Dacă doar pui aceste cuvinte deoparte și le ignori, dacă nu v-aș spune niciodată adevărul lucrurilor, atunci omenirea nu va cunoaște niciodată cu adevărat gândirea lui Dumnezeu. Poate în imaginația ta Dumnezeu zâmbea când a făcut acest legământ sau poate expresia Sa era serioasă, dar indiferent de cea mai comună expresie a Lui în imaginația oamenilor, nimeni nu ar fi putut să vadă inima sau durerea Lui, cu atât mai puțin singurătatea Sa. Nimeni nu-L poate face pe Dumnezeu să aibă încredere în el sau să fie vrednic de încrederea Lui sau să fie cineva față de care Își poate exprima gândurile sau cui să-Și mărturisească durerea. De aceea, Dumnezeu nu a avut de ales decât să facă un asemenea lucru. La suprafață, Dumnezeu a făcut un lucru ușor când a spus adio omenirii anterioare, rezolvând problema trecutului și aducând la un final perfect distrugerea lumii prin potop. Totuși, Dumnezeu a îngropat durerea din acest moment adânc în inima Sa. Într-o perioadă când Dumnezeu nu avea în cine să aibă încredere, El a făcut un legământ cu omenirea, spunându-le oamenilor că nu va mai distruge lumea printr-un potop. Când apărea un curcubeu, era pentru a le reaminti oamenilor că un asemenea lucru se întâmplase și pentru a-i avertiza să se abțină de la rele. Chiar și într-o astfel de stare dureroasă, Dumnezeu nu a uitat de omenire și tot a arătat multă grijă pentru aceasta. Nu reprezintă acestea iubirea și altruismul Lui? Dar la ce se gândesc oamenii când suferă? Nu este acesta momentul când au nevoie cel mai mult de Dumnezeu? În astfel de momente, oamenii întotdeauna trag de El pentru ca El să-i poată

consola. Indiferent de moment, Dumnezeu nu va dezamăgi oamenii niciodată și le va permite întotdeauna să iasă din situațiile lor dificile și să trăiască în lumină. Deși Dumnezeu Se îngrijește astfel de omenire, în inima omului Dumnezeu nu este decât o pastilă de alinare, un tonic de confort. Când Dumnezeu suferă, când inima Sa este rănită, a avea o ființă creată sau orice persoană care să-I țină companie sau să-L consoleze ar fi fără îndoială doar o dorință extravagantă pentru El. Omul nu dă niciodată atenție sentimentelor Lui, deci Dumnezeu nu cere și nici nu Se așteaptă să existe cineva care să-L poată consola. El doar Își utilizează metodele pentru a-Și exprima dispoziția. Oamenii nu cred că este o greutate grozavă pentru Dumnezeu să treacă prin niște suferință, dar doar când încerci cu adevărat să-L înțelegi pe Dumnezeu, când poți aprecia cu adevărat cele mai sincere intenții ale Lui în tot ceea ce face, poți simți măreția și altruismul Lui. Chiar dacă a făcut un legământ cu omenirea folosind curcubeul, El nu a spus nimănui motivul pentru care a făcut asta, motivul pentru care a încheiat acest legământ, însemnând că nu a spus niciodată nimănui gândurile Sale adevărate. Asta deoarece nu există nimeni care să poată pricepe profunzimea iubirii pe care Dumnezeu o are pentru omenirea pe care a creat-o cu propriile mâini și, de asemenea, nu există nimeni care să poată aprecia cât de multă durere a suferit inima Lui când a distrus omenirea. De aceea, chiar dacă le-ar spune oamenilor cum Se simțea, ei n-ar putea să preia această încredere. Deși este în suferință, El tot Își continuă următoarea etapă a lucrării. Dumnezeu dă întotdeauna omenirii cea mai bună latură a Sa și cele mai bune lucruri în timp ce îndură în tăcere toată suferința El Însuși. Dumnezeu nu dezvăluie niciodată în mod deschis aceste suferințe. În schimb, El le îndură și așteaptă în tăcere. Rezistența lui Dumnezeu nu este rece, amorțită sau neputincioasă, nici nu este un semn al slăbiciunii. Mai degrabă, iubirea și esența Sa au fost întotdeauna altruiste. Aceasta este o revelație naturală a esenței și firii Sale și o întrupare autentică a identității lui Dumnezeu ca adevăratul Creator.

Acestea fiind spuse, unii ar putea interpreta greșit la ce Mă refer și să gândească: „Descrierea atât de detaliată a sentimentelor lui Dumnezeu, cu atât de multe elemente senzaționale, a avut ca scop să-i facă pe oameni să-L compătimească pe Dumnezeu?” Asta se intenționează aici? (Nu.) Singurul Meu scop în a spune aceste lucruri a fost de a vă face să-L cunoașteți mai bine, să-I înțelegeți nenumăratele aspecte, să-I înțelegeți emoțiile, să apreciați faptul că esența și firea Lui sunt, în mod concret și puțin câte puțin, exprimate prin lucrarea Sa, în loc să fie descrise prin cuvintele goale ale omului, literele și doctrinele sau imaginația lui. Adică, Dumnezeu și esența Sa există cu adevărat – nu sunt picturi, nici închipuiri, nici construite de om și, cu siguranță, nu au fost fabricate de om. Recunoașteți asta acum? Dacă o recunoașteți, atunci cuvintele Mele de astăzi și-au atins scopul.

Am discutat trei subiecte astăzi. Sper că toată lumea a câștigat mult din părtășia noastră despre aceste trei subiecte. Pot spune în mod sigur că, prin aceste trei subiecte, gândurile lui Dumnezeu pe care le-am descris sau firea și esența Lui pe care le-am

menționat au transformat închipuirile oamenilor și înțelegerea lor cu privire la Dumnezeu, chiar au transformat credința tuturor în El și, mai mult, au transformat imaginea Dumnezeului admirat de toată lumea în inimile lor. Orice ar fi, sper că ceea ce ați învățat despre firea Lui în aceste două secțiuni ale Bibliei vă este de folos și sper că, după ce vă întoarceți, veți încerca să cugetați la asta mai mult. Întâlnirea de astăzi se încheie aici. La revedere!

4 noiembrie 2013

Lucrarea lui Dumnezeu, firea lui Dumnezeu și Dumnezeu Însuși II

În timpul ultimei noastre întâlniri, am avut părtășie despre un subiect foarte important. Mai țineți minte care era? Să-l repet. Subiectul ultimei noastre părtășii a fost: lucrarea lui Dumnezeu, firea lui Dumnezeu și Dumnezeu Însuși. Este acesta un subiect important pentru voi? Care parte a sa este cea mai importantă pentru voi? Lucrarea lui Dumnezeu, firea lui Dumnezeu sau Dumnezeu Însuși? Care vă interesează mai mult? Despre care parte doriți mai mult să auziți? Știu că este dificil pentru voi să răspundeți la acea întrebare, deoarece firea lui Dumnezeu poate fi văzută în fiecare aspect al lucrării Sale și firea Sa este dezvăluită în lucrarea Sa întotdeauna și în toate locurile și, efectiv, Îl reprezintă pe Însuși Dumnezeu; în planul general de gestionare al lui Dumnezeu, lucrarea lui Dumnezeu, firea lui Dumnezeu și Dumnezeu Însuși sunt toate inseparabile unele de altele.

Conținutul ultimei noastre părtășii despre lucrarea lui Dumnezeu a constat în relatări din Biblie despre evenimente care s-au petrecut acum mult timp. Erau toate povești despre om și Dumnezeu și sunt despre lucruri care i s-au întâmplat omului, implicând în același timp participarea și exprimarea lui Dumnezeu, astfel încât aceste povești au o valoare și semnificație specială pentru cunoașterea lui Dumnezeu. Imediat după ce El a creat omenirea, Dumnezeu a început să interacționeze cu omul și să îi vorbească, iar firea Sa a început să fie exprimată față de om. Cu alte cuvinte, de când Dumnezeu a interacționat prima dată cu omenire, El a început să-i comunice omului, fără întrerupere, esența Sa și ceea ce are El și ceea ce este. Indiferent dacă oamenii de mai demult sau oamenii de astăzi o pot vedea sau o pot înțelege, Dumnezeu îi vorbește omului și lucrează printre oameni, dezvăluindu-Și firea și exprimându-Și esența – acesta este un adevăr și nimeni nu-l poate nega. Aceasta înseamnă, de asemenea, că firea lui Dumnezeu, esența lui Dumnezeu și ceea ce are El și ceea ce este sunt constant scoase la iveală și dezvăluite în timp ce El lucrează și interacționează cu omul. El nu a ascuns sau nu a tăinuit nimic față de om, ci, în schimb, Își face publică și Își afișează firea fără rețineri. Prin urmare, Dumnezeu speră că omul poate să Îl cunoască și să-I înțeleagă firea și esența. El nu dorește ca omul să-I trateze firea și esența drept taine eterne, nici nu vrea ca omenirea să Îl privească pe Dumnezeu ca pe un puzzle care nu poate fi niciodată rezolvat. Doar când omenirea Îl cunoaște pe Dumnezeu, poate ști omul calea pe care să meargă și să accepte îndrumarea lui Dumnezeu și doar o astfel de omenire poate trăi sub stăpânirea lui Dumnezeu și poate trăi în lumină și în mijlocul binecuvântărilor lui Dumnezeu.

Firea și cuvintele scoase la iveală și dezvăluite de Dumnezeu reprezintă voia Sa și, de asemenea, esența Sa. Când Dumnezeu interacționează cu omul, indiferent de ceea ce face sau zice El sau de firea pe care o dezvăluie și indiferent de ce vede omul din esența lui Dumnezeu și ceea ce are El și ceea ce este, toate acestea reprezintă voia lui

Dumnezeu pentru om. Indiferent de cât de mult este capabil omul să realizeze, să înțeleagă sau să cuprindă, toate reprezintă voia lui Dumnezeu – voia lui Dumnezeu pentru om. Aceasta este dincolo de orice îndoială! Voia lui Dumnezeu pentru omenire este modul în care El le cere oamenilor să fie, ceea ce le cere să facă, cum le cere să trăiască și să fie capabili de a realiza împlinirea voii lui Dumnezeu. Sunt aceste lucruri inseparabile de esența lui Dumnezeu? Cu alte cuvinte, Dumnezeu Își scoate la iveală firea și tot ceea ce are El și ceea ce este, în timp ce emite cerințe oamenilor. Nu există falsitate, prefăcătorie, tăinuire și nicio înflorire. Totuși, de ce este omul incapabil de a cunoaște și de ce nu a fost omul niciodată în stare să perceapă clar firea lui Dumnezeu? De ce nu a realizat omul niciodată voia lui Dumnezeu? Ceea ce este dezvăluit și scos la iveală de Dumnezeu este ceea ce are Dumnezeu Însuși și ceea ce este; reprezintă fiecare fărâmă și fațetă a adevăratei Sale firi – așadar, de ce nu poate vedea omul? De ce este omul incapabil de o cunoaștere temeinică? Există un motiv important pentru aceasta. Așadar, care este acest motiv? De la momentul creației, omul nu L-a tratat niciodată pe Dumnezeu drept Dumnezeu. În cele mai vechi timpuri, indiferent de ceea ce făcea Dumnezeu în privința omului – om care abia fusese creat – omul Îl trata doar ca pe un tovarăș, ca pe cineva pe care să se bazeze și omul nu avea cunoaștere sau înțelegere referitoare la Dumnezeu. Ceea ce înseamnă că omul nu știa că ceea ce venea de la această Ființă – această Ființă pe care el se baza și pe care O vedea ca tovarăș al său – era esența lui Dumnezeu, și nici nu știa că această ființă era Cea care domnește asupra tuturor lucrurilor. Simplu spus, oamenii din acea vreme nu Îl recunoșteau deloc pe Dumnezeu. Ei nu știau că pământul, cerul și toate lucrurile fuseseră făcute de El și nu aveau idee de unde venea El, ba mai mult, nu aveau idee ce era El. Desigur, pe atunci, Dumnezeu nu îi cerea omului să-L cunoască sau să-L înțeleagă sau să priceapă tot ceea ce făcea El sau să fie informat privind voia Sa, fiindcă acestea erau primele timpuri care au urmat după crearea omenirii. Când Dumnezeu a început pregătirile pentru lucrarea Epocii Legii, Dumnezeu i-a făcut anumite lucruri omului și, de asemenea, a început să aibă cerințe de la el, spunându-i omului cum să aducă jertfe și să I se închine lui Dumnezeu. Doar atunci a căpătat omul câteva idei simple despre Dumnezeu și doar atunci a aflat el diferența dintre om și Dumnezeu și faptul că Dumnezeu era Cel care a creat omenirea. Când omul a știut că Dumnezeu era Dumnezeu și omul era om, o anumită distanță a intervenit între el și Dumnezeu, totuși, Dumnezeu nu a cerut ca omul să-L cunoască prea mult sau să-L înțeleagă profund. Prin urmare, Dumnezeu formulează diferite cerințe pentru om pe baza etapelor și circumstanțelor lucrării Sale. Ce vedeți în aceasta? Ce aspect al firii lui Dumnezeu percepeți? Este Dumnezeu real? Sunt potrivite cerințele lui Dumnezeu pentru om? Din cele mai vechi timpuri, după crearea omenirii de către Dumnezeu, când El încă nu îndeplinise lucrarea de cucerire și desăvârșire asupra omului și încă nu-i spusese prea multe cuvinte, El cerea puțin din partea omului. Indiferent ce făcea omul sau cum se comporta – chiar dacă făcea unele lucruri care Îl ofensau pe Dumnezeu – Dumnezeu ierta și trecea totul cu vederea.

Aceasta deoarece Dumnezeu știa ceea ce El îi dăduse omului și ce era în om și, prin urmare, El știa standardul cerințelor pe care ar trebui să le aibă de la om. Deși standardul cerințelor Sale era foarte scăzut la acea vreme, aceasta nu înseamnă că firea Sa nu era măreață sau că înțelepciunea și atotputernicia Sa erau doar vorbe goale. Pentru om, există un singur mod de a cunoaște firea lui Dumnezeu și pe Dumnezeu Însuși: urmând etapele lucrării lui Dumnezeu de gestionare și mântuire a omenirii și acceptând cuvintele pe care Dumnezeu le rostește pentru omenire. Odată ce omul știe ceea ce are Dumnezeu și ceea ce este și odată cunoaște firea lui Dumnezeu, Îi va mai cere el lui Dumnezeu să-i arate adevărata Sa persoană? Nu, omul nu o va face și nici nu va îndrăzni s-o ceară, căci, după ce a înțeles firea lui Dumnezeu și ceea ce are El și ceea ce este, omul Îl va fi văzut deja pe adevăratul Dumnezeu Însuși și adevărata Sa persoană. Acesta este finalul inevitabil.

Pe măsură ce lucrarea și planul lui Dumnezeu au înaintat și după ce Dumnezeu a stabilit legământul curcubeului cu omul ca semn că El nu va mai distruge niciodată lumea folosind potopurile, Dumnezeu a avut o dorință tot mai puternică de a-i câștiga pe cei care puteau fi în același asentiment cu El. La fel, El a avut și o dorință tot mai puternică să îi câștige pe cei care puteau să-I îndeplinească voia pe pământ și, în plus, să câștige un grup de oameni care să se poată elibera de forțele întunericului și să nu fie înrobiți de Satana, grup care să poată fi mărturie pentru El pe pământ. Câștigarea unui asemenea grup de oameni a fost dorința pe care o avea Dumnezeu de mult timp, era ceea ce El așteptase încă de la momentul creației. Prin urmare, indiferent de utilizarea potopurilor de către Dumnezeu pentru a distruge lumea sau de legământul Său cu omul, voia lui Dumnezeu, gândirea, planul și speranțele Sale au rămas toate la fel. Ceea ce dorea să facă, lucrul după care El tânjise cu mult timp înainte de momentul creației, era să îi câștige pe aceia din rândul omenirii pe care El dorea să îi câștige – să câștige un grup de oameni capabili să-I înțeleagă și să-I cunoască firea, să-I înțeleagă voia, un grup care ar putea să I se închine. Un asemenea grup de oameni ar fi într-adevăr capabili să fie mărturie pentru El și se poate spune că ei ar fi confidenții Lui.

Astăzi, haideți să continuăm să refacem pașii lui Dumnezeu și să urmăm etapele lucrării Sale, pentru a putea să descoperim gândurile și ideile lui Dumnezeu și toate diferitele detalii care au de-a face cu Dumnezeu, toate acestea fiind „ferecate” pentru foarte mult timp. Prin aceste lucruri, vom ajunge să cunoaștem firea lui Dumnezeu, să înțelegem esența Lui, Îl vom primi pe Dumnezeu în inimile noastre și fiecare dintre noi ne vom apropia încet de El, reducând distanța noastră față de Dumnezeu.

O parte din ceea ce am discutat ultima dată avea legătură cu motivul pentru care Dumnezeu a stabilit un legământ cu omul. De data aceasta, vom avea părtășie despre pasajele de mai jos ale Scripturii. Să începem prin a citi din Scripturi.

A. Avraam

1. Dumnezeu promite să îi dea un fiu lui Avraam

Geneza 17:15-17 De asemenea, Dumnezeu i-a zis lui Avraam: „În ce o privește pe Sarai, soția ta, să nu o mai chemi Sarai, căci de acum numele ei va fi Sara. Eu o voi binecuvânta și îți voi da un fiu prin ea. O voi binecuvânta, astfel încât ea va deveni mama unor neamuri; chiar regi ai popoarelor vor ieși din ea”. Atunci Avraam I s-a închinat până la pământ, a râs și și-a zis în sine: „I se poate naște copil unui om de o sută de ani? Poate Sara, care este de nouăzeci de ani, să aibă un copil?”

Geneza 17:21-22 Totuși, legământul Meu îl voi încheia cu Isaac, cel pe care Sara îl va naște la anul, pe vremea aceasta. Când a terminat de vorbit cu Avraam, Dumnezeu S-a înălțat de la el.

Nimeni nu poate împiedica lucrarea pe care Dumnezeu hotărăște să o facă

Deci, tocmai ați auzit cu toții povestea lui Avraam, nu-i așa? El a fost ales de Dumnezeu după ce potopul a distrus lumea, numele său era Avraam și, când avea o sută de ani și soția sa, Sara, nouăzeci, a primit promisiunea lui Dumnezeu. Ce promisiune i-a făcut Dumnezeu? Dumnezeu i-a promis ceea ce scrie în Scripturi: „Eu o voi binecuvânta și îți voi da un fiu prin ea”. Care era contextul promisiunii lui Dumnezeu de a-i da un fiu? Scripturile oferă următoarea relatare: „Atunci Avraam I s-a închinat până la pământ, a râs și și-a zis în sine: «I se poate naște copil unui om de o sută de ani? Poate Sara, care este de nouăzeci de ani, să aibă un copil?»” Cu alte cuvinte, acest cuplu în vârstă era prea bătrân pentru a mai face copii. Și ce a făcut Avraam după ce Dumnezeu i-a făcut promisiunea? A căzut la pământ râzând și și-a spus în sine sa: „I se poate naște copil unui om de o sută de ani?” Avraam a crezut că era imposibil – ceea ce înseamnă că el credea că promisiunea lui Dumnezeu pentru el nu era decât o glumă. Din perspectiva omului, aceasta este un lucru de neatins de către om și la fel de neatins de către Dumnezeu și ceva imposibil pentru El. Poate, pentru Avraam, era de râs: „Dumnezeu a creat omul, totuși, El pare oarecum inconștient de faptul că cineva atât de bătrân este incapabil să aibă copii; Dumnezeu crede că îmi poate permite să am un copil, El spune că îmi va da un fiu – cu siguranță, este imposibil!” Astfel, Avraam a căzut la pământ și a râs, gândindu-se: „Imposibil – Dumnezeu glumește cu mine, acest lucru nu poate fi adevărat!” El nu a luat în serios cuvintele lui Dumnezeu. Așadar, în ochii lui Dumnezeu, ce tip de om era Avraam? (Drept.) Unde se menționa că el era un om drept? Voi credeți că toți aceia pe care Dumnezeu îi cheamă sunt drepți și desăvârșiți și că sunt toți oameni care merg cu Dumnezeu. Voi urmați doctrina! Trebuie să vedeți clar că, atunci când Dumnezeu definește pe cineva, El nu o face în mod arbitrar. Aici, Dumnezeu nu a spus că Avraam era drept. În inima Sa, Dumnezeu are standarde pentru măsurarea fiecărei persoane. Deși Dumnezeu nu a spus ce fel de persoană era Avraam, în ceea ce privește comportamentul său, ce tip de credință avea Avraam în Dumnezeu? Era puțin abstractă? Sau avea el o mare credință? Nu, nu avea! Râsul și gândurile sale au arătat cine era el,

deci părerea voastră că el era drept este o plăsmuire a imaginației voastre, este aplicarea oarbă a doctrinei și este o evaluare iresponsabilă. A văzut oare Dumnezeu râsul și micile expresii ale lui Avraam? A știut El de ele? A știut. Dar a schimbat Dumnezeu ceea ce decisese să facă? Nu! Când Dumnezeu a plănuit și a hotărât că îl va alege pe acest om, era un lucru îndeplinit. Nici gândurile omului, nici comportamentul său nu L-ar influența sau nu ar interfera deloc cu Dumnezeu; Dumnezeu nu Și-ar schimba planul în mod arbitrar, nici nu Și l-ar schimba sau răsturna în mod impulsiv din cauza comportamentului omului, chiar și al unui comportament care ar putea fi ignorant. Ce anume, atunci, este scris în Geneză 17:21-22? „Totuși legământul Meu îl voi încheia cu Isaac, cel pe care Sara îl va naște la anul, pe vremea aceasta. Când a terminat de vorbit cu Avraam, Dumnezeu S-a înălțat de la el.” Dumnezeu nu a dat deloc atenție celor gândite sau spuse de Avraam. Care a fost motivul nepăsării Sale? A fost faptul că, în acel moment, Dumnezeu nu i-a cerut acelui om să aibă credință mare sau să fie capabil de o mare cunoaștere a lui Dumnezeu sau, și mai mult, să fie capabil să înțeleagă ce făcea și spunea Dumnezeu. Prin urmare, El nu i-a cerut acelui om să înțeleagă pe deplin ceea ce El hotăra să facă, sau oamenii pe care El a hotărât să-i aleagă, sau principiile acțiunilor Sale, căci statura omului era pur și simplu neadecvată. În acel moment, Dumnezeu considera normal orice făcea Avraam și oricum se comporta. El nu a condamnat, nici nu a reproșat, ci doar a zis: „Sara ți-l va naște pe Isaac pe vremea aceasta, anul viitor”. Pentru Dumnezeu, după ce a proclamat aceste cuvinte, acest lucru s-a adeverit pas cu pas; în ochii lui Dumnezeu, ceea ce urma să fie îndeplinit prin planul Său fusese deja îndeplinit. După ce Și-a terminat rânduielile pentru aceasta, Dumnezeu a plecat. Ceea ce face sau gândește omul, ceea ce înțelege el, planurile sale – niciuna dintre acestea nu are legătură cu Dumnezeu. Totul se desfășoară conform planului lui Dumnezeu, în conformitate cu momentele și etapele stabilite de Dumnezeu. Astfel este principiul lucrării lui Dumnezeu. Dumnezeu nu intervine deloc în ceea ce omul gândește sau știe, totuși, nici nu renunță la planul Său sau nu-Și abandonează lucrarea, doar pentru că omul nu crede sau nu înțelege. Faptele sunt astfel îndeplinite conform planului și gândurilor lui Dumnezeu. Aceasta este exact ceea ce vedem în Biblie: Dumnezeu a făcut ca Isaac să se nască la momentul pe care îl stabilise El. Oare dovedesc faptele că purtarea și conduita omului au împiedicat lucrarea lui Dumnezeu? Ele nu au împiedicat lucrarea Lui! Au afectat lucrarea Lui puțina credință a omului în Dumnezeu și închipuirile și noțiunile sale despre Dumnezeu? Nu, nu au făcut-o! Deloc! Planul de gestionare al lui Dumnezeu nu este afectat de niciun om, de nicio chestiune sau de niciun mediu. Tot ceea ce El decide să facă va fi finalizat și îndeplinit la timp și conform planului Său, iar lucrarea Sa nu poate fi tulburată de niciun om. Dumnezeu nu dă atenție unor aspecte ale nesăbuinței și ignoranței omului, nici chiar unor aspecte ale împotrivirii și noțiunilor omului față de El, iar El face lucrarea pe care trebuie să o facă, fără a ține cont de ele. Aceasta este firea lui Dumnezeu și este o oglindire a atotputerniciei Sale.

2. Avraam îl oferă pe Isaac

Geneza 22:2-3 Dumnezeu i-a spus: Ia-l pe fiul tău Isaac, pe singurul tău fiu, fiul pe care-l iubești, du-te în ținutul Moria și jertfește-l acolo ca ardere de tot pe unul dintre munții despre care îți voi spune. Avraam s-a sculat dis-de-dimineață, a înșeuat măgarul, i-a luat pe doi dintre slujitorii săi și pe fiul său Isaac, a tăiat lemne pentru arderea de tot și a plecat spre locul despre care i-a spus Dumnezeu.

Geneza 22:9-10 Până au ajuns la locul pe care Dumnezeu i-l indicase lui Avraam. Acolo Avraam a zidit un altar și a aranjat lemnele pe el, după care l-a legat pe fiul său Isaac și l-a pus pe altar, deasupra lemnelor. Apoi și-a întins mâna și a luat cuțitul ca să-l înjunghie pe fiul său.

Lucrarea lui Dumnezeu de gestionare și mântuire a omenirii începe cu sacrificarea lui Isaac de către Avraam

După ce i-a dat un fiu lui Avraam, cuvintele pe care Dumnezeu i le spusese lui Avraam s-au împlinit. Aceasta nu înseamnă că planul lui Dumnezeu s-a oprit aici; din contră, planul magnific al lui Dumnezeu pentru gestionarea și mântuirea omenirii abia începuse, iar binecuvântarea Sa cu un fiu pentru Avraam a fost doar o introducere la planul Său general de gestionare. În acel moment, cine știa că lupta lui Dumnezeu cu Satana începuse discret în clipa în care Avraam l-a jertfit pe Isaac?

Lui Dumnezeu nu Îi pasă dacă omul este nechibzuit – El îi cere doar să fie sincer

În continuare, să ne uităm la ce i-a făcut Dumnezeu lui Avraam. În Geneza 22:2, Dumnezeu i-a dat următoarea poruncă lui Avraam: „Ia-l pe fiul tău Isaac, pe singurul tău fiu, fiul pe care-l iubești, du-te în ținutul Moria și jertfește-l acolo ca ardere de tot pe unul dintre munții despre care îți voi spune”. Sensul cuvintelor lui Dumnezeu era clar: El îi spunea lui Avraam să I-l dea pe unicul său fiu, Isaac, pe care îl iubea, drept ardere de tot. Analizând-o astăzi, este porunca lui Dumnezeu încă în contradicție cu noțiunile omului? Da! Tot ceea ce Dumnezeu a făcut în acea vreme este destul de contrar noțiunilor omului; este un lucru de neînțeles pentru acesta. În noțiunile lor, oamenii cred următoarele: când un om nu a crezut și s-a gândit că e imposibil, Dumnezeu i-a dat un fiu și, după ce el obținuse un fiu, Dumnezeu i-a cerut să și-l sacrifice. Nu este absolut incredibil? Ce intenționa, de fapt, Dumnezeu să facă? Care era adevărata intenție a lui Dumnezeu? El i-a dat în mod necondiționat un fiu lui Avraam, dar i-a cerut și să Îi ofere o jertfă necondiționată. A fost aceasta o exagerare? Din punctul de vedere al unei terțe părți, aceasta nu numai că a fost o exagerare, ci a fost și un caz de „a face probleme fără motiv”. Dar Avraam însuși nu a crezut că Dumnezeu cerea prea mult. Deși a avut câteva mici păreri personale despre asta și cu toate că a fost puțin suspicios în privința lui Dumnezeu, el tot a fost pregătit să Îi aducă jertfa. În acest punct, ce anume dovedește că Avraam era dispus să își jertfească fiul? Ce se spune în aceste propoziții? Textul original oferă următoarele relatări: „Avraam s-a sculat dis-de-dimineață, a înșeuat

măgarul, i-a luat pe doi dintre slujitorii săi și pe fiul său Isaac, a tăiat lemne pentru arderea de tot și a plecat spre locul despre care i-a spus Dumnezeu” (Geneza 22:3). „Până au ajuns la locul pe care Dumnezeu i-l indicase lui Avraam. Acolo Avraam a zidit un altar și a aranjat lemnele pe el, după care l-a legat pe fiul său Isaac și l-a pus pe altar, deasupra lemnelor. Apoi și-a întins mâna și a luat cuțitul ca să-l înjunghie pe fiul său” (Geneza 22:9-10). Când Avraam și-a întins mâna și a luat cuțitul să își omoare fiul, erau acțiunile sale văzute de Dumnezeu? Erau. Întregul proces – de la început, când Dumnezeu i-a cerut lui Avraam să îl sacrifice pe Isaac, până când Avraam a ridicat efectiv cuțitul pentru a-și omorî fiul – I-a arătat lui Dumnezeu inima lui Avraam și, indiferent de nechibzuința, ignoranța și înțelegerea lui greșită anterioară față de Dumnezeu, în acel moment, inima lui Avraam pentru Dumnezeu era sinceră și cinstită și el chiar avea să îl trimită pe Isaac, fiul pe care Dumnezeu i l-a dat, înapoi la Dumnezeu. În el, Dumnezeu a văzut ascultare, exact ascultarea pe care o dorea.

Pentru om, Dumnezeu face multe lucruri care sunt de neînțeles și chiar de neconceput. Când Dumnezeu dorește să orchestreze pe cineva, această orchestrare este deseori în contradicție cu noțiunile omului și de neînțeles pentru el, totuși, exact această nepotrivire și acest caracter incomprehensibil reprezintă încercarea și testarea omului de către Dumnezeu. Avraam, între timp, a putut să Îi demonstreze lui Dumnezeu ascultarea sa lăuntrică, care era cea mai importantă condiție pentru a putea satisface cerința lui Dumnezeu. Doar atunci, când Avraam a putut să asculte cerința lui Dumnezeu, când l-a jertfit pe Isaac, a simțit Dumnezeu cu adevărat încurajare și aprobare față de omenire – față de Avraam, pe care îl alesese. Doar atunci a fost Dumnezeu sigur că această persoană pe care o alesese era un lider indispensabil, care putea să preia promisiunea Sa și planul Său ulterior de gestionare. Deși era doar o încercare și un test, Dumnezeu S-a simțit foarte mulțumit, a simțit iubirea omului pentru El și S-a simțit consolat de om ca niciodată până atunci. În momentul în care Avraam și-a ridicat cuțitul pentru a-l omorî pe Isaac, l-a oprit Dumnezeu? Dumnezeu nu l-a lăsat pe Avraam să-l sacrifice pe Isaac, căci Dumnezeu pur și simplu nu avea intenția de a-i lua viața lui Isaac. Prin urmare, Dumnezeu l-a oprit pe Avraam chiar la timp. Pentru Dumnezeu, ascultarea lui Avraam trecuse deja testul, ceea ce a făcut el era suficient și Dumnezeu văzuse deja finalul a ceea ce El a intenționat să facă. A fost acest final satisfăcător pentru Dumnezeu? Se poate spune că acest final a fost satisfăcător pentru Dumnezeu, că a fost ceea ce Dumnezeu voia și ceea ce Dumnezeu tânjise să vadă. Este acest fapt adevărat? Deși, în diferite contexte, Dumnezeu folosește diferite feluri de a testa fiecare persoană, în Avraam, Dumnezeu a văzut ce voia, a văzut că inima lui Avraam era sinceră și că ascultarea sa era necondiționată. Exact această „necondiționare” era ceea ce Își dorea Dumnezeu. Oamenii spun deseori: „Am jertfit deja aceasta, am renunțat deja la aceea – de ce Dumnezeu tot nu este mulțumit de mine? De ce mă tot supune la încercări? De ce mă tot testează?” Aceasta demonstrează un fapt: Dumnezeu nu ți-a văzut și nu ți-a câștigat inima. Adică, El nu a văzut o asemenea

sinceritate ca atunci când Avraam a putut să ridice cuțitul pentru a-și omorî fiul cu propria lui mână și a-l jertfi pentru Dumnezeu. El nu a văzut ascultarea ta necondiționată și nu a fost consolat de tine. Este normal, atunci, faptul că Dumnezeu continuă să te încerce. Nu este adevărat? În ceea ce privește acest subiect, ne vom opri aici. În continuare, vom citi „Promisiunea lui Dumnezeu pentru Avraam”.

3. Promisiunea lui Dumnezeu pentru Avraam

Geneza 22:16-18 Am jurat pe Mine Însumi, a spus Iahve, căci, deoarece ai făcut acest lucru și nu ți-ai păstrat fiul, unicul tău fiu: te voi binecuvânta cu binecuvântare și îți voi înmulți urmașii precum stelele cerului și precum nisipul de pe malul mării; iar urmașii tăi vor cuceri poarta dușmanilor lui; iar prin urmașii tăi toate neamurile pământului vor fi binecuvântate; pentru că Mi-ai ascultat vocea.

Aceasta este o relatare neprescurtată a binecuvântării lui Dumnezeu pentru Avraam. Deși scurtă, conținutul său este bogat: include motivul și contextul cadoului lui Dumnezeu pentru Avraam și ceea ce Dumnezeu i-a dat lui Avraam. Este, de asemenea, încărcat cu bucuria și entuziasmul cu care Dumnezeu a rostit aceste cuvinte, precum și cu caracterul urgent al năzuinței Sale de a-i câștiga pe cei care sunt dispuși să-I asculte cuvintele. În aceasta, vedem prețuirea lui Dumnezeu și blândețea Sa față de cei care Îi ascultă cuvintele și Îi urmează poruncile. De asemenea, vedem prețul pe care îl plătește pentru a-i câștiga pe oameni și grija și atenția pe care le dedică pentru a-i câștiga. În plus, acest pasaj, care conține cuvintele „Am jurat pe Mine Însumi,” ne dă un sentiment puternic al amărăciunii și durerii suportate de Dumnezeu, și doar de Dumnezeu, în culisele acestei lucrări a planului Său de gestionare. Este un pasaj care dă de gândit și unul care a avut o semnificație specială pentru cei care au venit după aceea și un impact amplu asupra lor.

Omul câștigă binecuvântările lui Dumnezeu datorită sincerității și ascultării sale

A fost măreață binecuvântarea dată de Dumnezeu lui Avraam despre care am citit aici? Cât de măreață a fost? Există o propoziție cheie aici: „Iar prin urmașii tăi toate neamurile pământului vor fi binecuvântate”. Această propoziție arată că Avraam a primit binecuvântări care nu au mai fost date nimănui, înainte sau după el. Când, așa cum i-a cerut Dumnezeu, Avraam I-a dat înapoi unicul său fiu – mult iubitul său fiu unic – (aici nu putem utiliza cuvântul „jertfit”; ar trebui să spunem că I-a dat înapoi fiul său lui Dumnezeu), nu numai că Dumnezeu nu i-a permis lui Avraam să îl jertfească pe Isaac, ci l-a și binecuvântat. Cu ce promisiune l-a binecuvântat pe Avraam? L-a binecuvântat cu promisiunea de a-i înmulți urmașii. Și de câte ori urmau ei să fie înmulțiți? Scripturile oferă următoarea consemnare: „precum stelele cerului și precum nisipul de pe malul mării; iar urmașii tăi vor cuceri poarta dușmanilor lui; iar prin urmașii tăi toate neamurile pământului vor fi binecuvântate”. Care a fost contextul în care Dumnezeu a rostit aceste cuvinte?

Adică, cum a primit Avraam binecuvântările lui Dumnezeu? El le-a primit chiar așa cum spune Dumnezeu în Scripturi: „pentru că Mi-ai ascultat vocea”. Adică, deoarece Avraam urmase porunca lui Dumnezeu, deoarece el făcuse tot ceea ce spusese, ceruse și poruncise Dumnezeu, fără nici cea mai mică plângere, Dumnezeu i-a făcut o asemenea promisiune. Există o propoziție esențială în această promisiune, care abordează gândurile lui Dumnezeu din acel moment. Ați văzut-o? Poate nu ați acordat multă atenție cuvintelor lui Dumnezeu: „Am jurat pe Mine Însumi”. Ceea ce vor acestea să spună este că, atunci când Dumnezeu a rostit aceste cuvinte, El jura pe El Însuși. Pe ce jură oamenii când fac un jurământ? Ei jură pe Cer, adică, ei Îi fac un jurământ lui Dumnezeu și jură pe Dumnezeu. Este posibil ca oamenii să nu înțeleagă prea bine fenomenul prin care Dumnezeu jură pe El Însuși, dar voi veți putea înțelege când vă voi oferi explicația corectă. Confruntându-se cu un om care putea doar să Îi audă cuvintele, dar nu să-I înțeleagă inima, Dumnezeu S-a simțit încă o dată singur și în impas. În disperare – și, se poate spune, în mod involuntar – Dumnezeu a făcut ceva foarte natural: și-a pus mâna pe inimă și S-a adresat Lui Însuși când i-a acordat această promisiune lui Avraam și, din aceasta, omul L-a auzit pe Dumnezeu spunând: „Am jurat pe Mine Însumi”. Prin faptele lui Dumnezeu, te poți gândi la tine însuți. Când îți pui mâna pe inimă și vorbești cu tine însuți, ai o idee clară despre ceea ce spui? Este sinceră atitudinea ta? Vorbești în mod cinstit, din inimă? Prin urmare, vedem aici că atunci când Dumnezeu i-a vorbit lui Avraam, El era serios și sincer. În același timp în care vorbea și îl binecuvânta pe Avraam, Dumnezeu vorbea, de asemenea, cu El Însuși. Își spunea Lui Însuși: Îl voi binecuvânta pe Avraam și îi voi face pe urmașii lui la fel de numeroși ca stelele cerului și la fel de mulți ca nisipul de pe malul mării, pentru că el Mi-a ascultat cuvintele și este cel pe care îl aleg. Când Dumnezeu a spus: „Am jurat pe Mine Însumi”, Dumnezeu a decis că, prin Avraam, El va produce poporul ales al lui Israel, după care îi va conduce înainte pe acești oameni, în același ritm cu lucrarea Sa. Adică, Dumnezeu avea să-i facă pe urmașii lui Avraam să susțină lucrarea gestionării lui Dumnezeu și lucrarea lui Dumnezeu, iar ceea ce Dumnezeu a exprimat avea să înceapă cu Avraam și avea să continue prin urmașii lui Avraam, astfel realizând dorința lui Dumnezeu de a mântui omul. Ce spuneți voi, nu este acesta un lucru binecuvântat? Pentru om, nu există o binecuvântare mai mare decât aceasta; acesta, se poate spune, este cel mai binecuvântat lucru. Binecuvântarea câștigată de Avraam nu a fost înmulțirea urmașilor săi, ci realizarea de către Dumnezeu a gestionării Sale, a însărcinării Sale și a lucrării Sale prin urmașii lui Avraam. Aceasta înseamnă că binecuvântările câștigate de Avraam nu au fost temporare, ci au continuat pe măsură ce planul de gestionare al lui Dumnezeu a avansat. Când Dumnezeu a vorbit, când Dumnezeu a jurat pe El Însuși, El deja luase o hotărâre. A fost procesul acestei hotărâri sincer? A fost real? Dumnezeu a hotărât că, începând cu acel moment, eforturile Sale, prețul pe care El l-a plătit, ceea ce are El și ceea ce este, totul, chiar și viața Sa vor fi date lui Avraam și urmașilor lui Avraam. De asemenea, Dumnezeu a hotărât că, începând cu acest grup de oameni, Își va manifesta faptele și va permite omului să Îi vadă înțelepciunea, autoritatea și puterea.

Câștigarea celor care Îl cunosc pe Dumnezeu și care sunt capabili să mărturisească pentru El este dorința Lui neschimbată

În același timp în care vorbea cu El Însuși, Dumnezeu vorbea, de asemenea, cu Avraam, dar în afară de a asculta binecuvântările pe care Dumnezeu i le-a dat, a putut Avraam să înțeleagă adevăratele dorințe ale lui Dumnezeu din toate cuvintele Sale, în acel moment? Nu a putut! Astfel, în acel moment, când Dumnezeu a jurat pe Sine Însuși, inima Sa era tot îndurerată și solitară. Nu exista încă nicio persoană capabilă să înțeleagă sau să cuprindă ceea ce El intenționa și planifica. În acel moment, nimeni – inclusiv Avraam – nu era capabil să vorbească cu El în mod confidențial, cu atât mai puțin era cineva capabil să coopereze cu El la realizarea lucrării pe care El trebuia să o facă. În aparență, Dumnezeu îl câștigase pe Avraam, un om care putea să-I asculte cuvintele. Dar, de fapt, cunoașterea acestui om în privința lui Dumnezeu abia era ceva mai mult decât nimic. Chiar dacă Dumnezeu îl binecuvântase pe Avraam, inima lui Dumnezeu nu era încă mulțumită. Ce înseamnă că Dumnezeu nu era mulțumit? Înseamnă că gestionarea Sa abia începuse, înseamnă că oamenii pe care El voia să îi câștige, oamenii pe care El tânjea să îi vadă, oamenii pe care îi iubea încă erau departe de El; El avea nevoie de timp, trebuia să aștepte, trebuia să fie răbdător. Căci, în acel moment, în afară de Dumnezeu Însuși, nu era nimeni care să știe de ce avea El nevoie, sau ce dorea El să câștige, sau după ce tânjea El. Astfel, în același timp în care Dumnezeu Se simțea foarte entuziasmat, era și foarte trist. Totuși, El nu Și-a oprit pașii și a continuat să planifice următoarea etapă a ceea ce trebuia să facă.

Ce vedeți în promisiunea lui Dumnezeu pentru Avraam? Dumnezeu i-a acordat mari binecuvântări lui Avraam doar pentru că el a ascultat de cuvintele lui Dumnezeu. Deși, la suprafață, pare normal și un lucru de la sine înțeles, vedem în asta inima lui Dumnezeu: Dumnezeu prețuiește în mod special ascultarea omului față de El și apreciază înțelegerea și sinceritatea omului față de El. Cât de mult apreciază Dumnezeu această sinceritate? Poate nu înțelegeți cât de mult o apreciază și poate că nimeni nu realizează acest lucru. Dumnezeu i-a dat lui Avraam un fiu și, când acel fiu crescuse, Dumnezeu i-a cerut lui Avraam să-și jertfească fiul pentru Dumnezeu. Avraam a urmat porunca lui Dumnezeu întocmai, a ascultat cuvântul lui Dumnezeu, iar sinceritatea sa L-a impresionat pe Dumnezeu și a fost prețuită de El. Cât de mult a prețuit-o Dumnezeu? Și de ce a prețuit-o El? Într-o vreme când nimeni nu pricepea cuvintele lui Dumnezeu și nu Îi înțelegea inima, Avraam a făcut ceva ce a zdruncinat cerurile și a făcut pământul să se cutremure, iar asta L-a făcut pe Dumnezeu să simtă un sentiment de satisfacție fără precedent și I-a adus bucuria de a câștiga pe cineva care era capabil să Îi asculte cuvintele. Aceste sentimente de satisfacție și bucurie veneau de la o făptură creată de propria mână a lui Dumnezeu și erau primul „sacrificiu” pe care omul I-l oferise și cel pe care El îl prețuise cel mai mult, de la crearea omului. Lui Dumnezeu Ii fusese foarte greu să aștepte acest sacrificiu și I-a tratat ca pe cel mai important cadou din partea omului,

pe care El îl crease. I-a arătat lui Dumnezeu primul rod al eforturilor Sale și al prețului pe care îl plătise și I-a permis să vadă speranța în omenire. După aceea, Dumnezeu a tânjit și mai mult după un grup de asemenea oameni care să-I țină companie, să Îl trateze cu sinceritate și cărora să le pese de El cu sinceritate. Dumnezeu a sperat chiar că Avraam avea să continue să trăiască, căci El dorea să aibă o inimă ca a lui Avraam care să-L însoțească și să fie cu El în timp ce Își continua gestionarea. Indiferent ce voia Dumnezeu, era doar o dorință, doar o idee – căci Avraam era doar un om care era capabil să-L asculte și nu Îl înțelegea sau cunoștea câtuși de puțin pe Dumnezeu. Avraam era cineva care nu se ridica la standardele cerințelor lui Dumnezeu pentru om, care sunt: a-L cunoaște pe Dumnezeu, a putea mărturisi pentru Dumnezeu și a fi în același asentiment cu Dumnezeu. Așadar, Avraam nu putea merge cu Dumnezeu. În jertfirea lui Isaac de către Avraam, Dumnezeu a văzut sinceritatea și ascultarea lui Avraam și a văzut că trecuse testul lui Dumnezeu. Chiar dacă Dumnezeu i-a acceptat sinceritatea și ascultarea, el tot era nevrednic de a deveni confidentul lui Dumnezeu, de a deveni cineva care Îl cunoștea și Îl înțelegea și care avea cunoștință despre firea lui Dumnezeu; el era departe de a fi în același asentiment cu Dumnezeu și de a îndeplini voia Lui. Astfel, în inima Sa, Dumnezeu era tot singur și neliniștit. Cu cât devenea Dumnezeu mai singur și neliniștit, cu atât mai mult avea nevoie să-Și continue gestionarea cât mai curând posibil și să poată selecta și câștiga un grup de oameni, pentru a-Și îndeplini planul de gestionare și a-Și realiza voia cât mai curând posibil. Aceasta era dorința arzătoare a lui Dumnezeu și a rămas neschimbată, de la bun început și până astăzi. Încă de când a creat omul la început, Dumnezeu a tânjit după un grup de biruitori, un grup de oameni care vor merge cu El și care sunt capabili să înțeleagă, să cunoască și să priceapă firea Sa. Această dorință a lui Dumnezeu nu s-a schimbat niciodată. Indiferent cât de mult trebuie El să mai aștepte, indiferent cât de grea ar putea fi calea de urmat și indiferent cât de departe ar putea fi obiectivele după care tânjește, Dumnezeu nu Și-a schimbat și nu a renunțat la așteptările Sale de la om. Acum că am spus aceasta, realizați voi ceva din dorința lui Dumnezeu? Poate ceea ce ați realizat nu este foarte profund – dar va deveni încetul cu încetul!

Tot pe vremea când a trăit Avraam, Dumnezeu a distrus și un oraș. Acest oraș se numea Sodoma. Fără nicio îndoială, mulți oameni cunosc povestea Sodomei, dar niciunul nu este la curent cu gândurile lui Dumnezeu, care au format contextul în care El a distrus orașul.

Astfel, astăzi, din dialogurile de mai jos ale lui Dumnezeu cu Avraam, vom afla gândurile Sale din acel moment și, în același timp, vom învăța despre firea Sa. În continuare, să citim următoarele pasaje din Scriptură.

B. Dumnezeu trebuie să distrugă Sodoma

Geneza 18:26 Și Iahve Dumnezeu a spus: „Dacă voi găsi cincizeci de drepți în oraș, atunci voi cruța întregul loc de dragul lor”.

Geneza 18:29 Poate vor fi găsiți numai patruzeci, a adăugat din nou Avraam. […] Nu o voi distruge, i-a răspuns El.

Geneza 18:30 I-a spus Avraam. Poate vor fi găsiți doar treizeci. […] Nu o voi distruge, i-a răspuns El.

Geneza 18:31 A continuat Avraam, poate vor fi găsiți doar douăzeci. […] Nu voi distruge cetatea, i-a răspuns El.

Geneza 18:32 I-a spus Avraam. Poate vor fi găsiți doar zece oameni drepți în cetate. […] Nu o voi distruge, i-a răspuns El.

Acestea sunt câteva citate pe care le-am ales din Biblie. Ele nu sunt versiunile complete, originale. Dacă doriți să le vedeți pe acelea, puteți să le căutați în Biblie voi înșivă; pentru a economisi timp, am omis o parte din conținutul original. Aici, am selectat doar câteva pasaje și propoziții cheie, omițând câteva propoziții irelevante pentru părtășia noastră de astăzi. În toate pasajele și conținutul despre care avem părtășie, concentrarea noastră trece peste detaliile poveștilor și comportamentul omului din povești; în schimb, vorbim doar despre gândurile și ideile lui Dumnezeu din acel moment. În gândurile și ideile Lui, vom vedea firea Sa și, din tot ce a făcut Dumnezeu, Îl vom vedea pe adevăratul Dumnezeu Însuși – prin aceasta ne vom îndeplini obiectivul.

Lui Dumnezeu Îi pasă doar de cei care sunt capabili să Îi asculte cuvintele și să Îi urmeze poruncile

Pasajele de mai sus conțin câteva cuvinte cheie: numerele. Mai întâi, Iahve a spus că, dacă El ar găsi cincizeci de oameni drepți în oraș, atunci El ar cruța întreg locul, adică, El nu ar distruge orașul. Deci, existau, de fapt, cincizeci de oameni drepți în Sodoma? Nu existau. Curând după aceea, ce I-a spus Avraam lui Dumnezeu? El a spus: poate vor fi găsiți patruzeci acolo? Și Dumnezeu a spus: nu o voi distruge. Apoi, Avraam a spus: poate se vor găsi treizeci acolo? Și Dumnezeu a spus: nu o voi distruge. Poate douăzeci? Nu o voi distruge. Zece? Nu o voi distruge. Erau, de fapt, zece oameni drepți în oraș? Nu erau zece – ci era unul singur. Și cine era acesta? Era Lot. În acel moment, exista doar o persoană dreaptă în Sodoma, dar a fost Dumnezeu foarte riguros sau exigent când a fost vorba de acest număr? Nu, El nu a fost! Și astfel, când omul continua să întrebe „Poate patruzeci?” „Poate treizeci?”, până a ajuns la „Poate zece?”, Dumnezeu a spus: „Chiar de ar fi doar zece, Eu nu aș distruge orașul; l-aș cruța și i-aș ierta pe ceilalți oameni, pe lângă aceștia zece”. Dacă erau doar zece ar fi fost un număr destul de jalnic, dar s-a dovedit că, de fapt, nici nu existau atâția oameni drepți în Sodoma. Vedeți, atunci, că în ochii lui Dumnezeu, păcatul și răul oamenilor din oraș erau de o asemenea natură încât singura opțiune a lui Dumnezeu a fost să îi distrugă. La ce S-a referit Dumnezeu când a spus că El nu ar distruge orașul dacă ar exista cincizeci de oameni drepți? Aceste numere nu erau importante pentru Dumnezeu. Ceea ce era important era dacă în oraș se aflau sau nu cei drepți pe care îi voia. Dacă orașul ar fi

avut o singură persoană dreaptă, Dumnezeu nu ar fi permis să i se întâmple nimic rău din cauza distrugerii Sale a orașului. Aceasta înseamnă că, indiferent dacă Dumnezeu avea să distrugă sau nu orașul și indiferent cât de mulți oameni drepți erau în el, pentru Dumnezeu, acest oraș păcătos era blestemat și execrabil și trebuia distrus, trebuia să dispară din ochii lui Dumnezeu, în timp ce oamenii drepți trebuiau să rămână. Indiferent de eră, indiferent de etapa de dezvoltare a omenirii, atitudinea lui Dumnezeu nu se schimbă: El urăște răul și Îi pasă de cei care sunt drepți în ochii Lui. Această atitudine clară a lui Dumnezeu este, de asemenea, revelația adevărată a esenței lui Dumnezeu. Pentru că exista doar o persoană dreaptă în oraș, Dumnezeu nu a mai ezitat. Rezultatul final a fost că Sodoma urma să fie distrusă în mod inevitabil. Ce vedeți în aceasta? În acea epocă, Dumnezeu nu ar fi distrus un oraș dacă ar fi existat cincizeci de oameni drepți în el, nici dacă ar fi existat zece, ceea ce înseamnă că Dumnezeu ar fi decis să ierte și să fie tolerant față de omenire sau ar fi făcut lucrarea de călăuzire, datorită câtorva oameni care puteau să-L venereze și să I se închine. Dumnezeu pune mare încredere în faptele drepte ale omului, El pune mare încredere în aceia care pot să I se închine și în aceia care pot face fapte bune înaintea Lui.

Din cele mai vechi timpuri până astăzi, ați citit vreodată în Biblie despre Dumnezeu care comunică adevărul sau care îi spune vreunei persoane despre calea lui Dumnezeu? Nu, niciodată. Cuvintele lui Dumnezeu pentru om despre care citim le-au spus oamenilor doar ce să facă. Unii au mers și au făcut așa, unii, nu; unii au crezut, iar unii, nu. Doar atât era. Prin urmare, oamenii drepți ai acelei epoci – aceia care erau drepți în ochii lui Dumnezeu – erau doar aceia care puteau auzi cuvintele lui Dumnezeu și care puteau urma poruncile Lui. Ei erau slujitorii care îndeplineau cuvintele lui Dumnezeu printre oameni. Puteau asemenea oameni să fie numiți cei care Îl cunosc pe Dumnezeu? Puteau ei să fie numiți oamenii care au fost desăvârșiți de Dumnezeu? Nu, nu puteau. Astfel, indiferent de numărul lor, în ochii lui Dumnezeu, erau acești oameni drepți vrednici de a fi numiți confidenții lui Dumnezeu? Puteau fi numiți martorii lui Dumnezeu? Cu siguranță nu! Categoric, nu erau vrednici să fie numiți confidenții și martorii lui Dumnezeu. Așadar, cum îi numea Dumnezeu pe astfel de oameni? În Vechiul Testament din Biblie, există multe dăți când Dumnezeu îi numește „slujitorul Meu”. Adică, la acea vreme, în ochii lui Dumnezeu, acești oameni drepți erau slujitorii lui Dumnezeu, erau oamenii care Îl slujeau pe pământ. Și cum S-a gândit Dumnezeu la această denumire? De ce i-a numit astfel? Are Dumnezeu standarde în inima Lui pentru apelativele prin care îi cheamă pe oameni? Cu siguranță are. Dumnezeu are standarde, indiferent dacă îi numește pe oameni drepți, desăvârșiți, neprihăniți sau slujitori. Când El numește pe cineva slujitorul Său, El are convingerea fermă că această persoană este capabilă să Îi primească mesagerii Săi, să-I urmeze poruncile și să îndeplinească poruncile mesagerilor. Ce îndeplinește această persoană? Ea îndeplinește ceea ce Dumnezeu îi poruncește omului să facă și să îndeplinească pe pământ. La acea vreme, putea fi numită calea lui Dumnezeu ceea ce Dumnezeu îi cerea omului să facă și să

îndeplinească pe pământ? Nu, nu putea. Căci, la acea vreme, Dumnezeu i-a cerut omului să facă doar câteva lucruri simple; a rostit câteva porunci simple, spunându-i omului să facă una sau alta și nimic mai mult. Dumnezeu lucra conform planului Său. Din cauză că, la acea vreme, multe condiții încă nu erau îndeplinite, încă nu era momentul potrivit și era greu pentru omenire să îndure calea lui Dumnezeu, prin urmare, calea lui Dumnezeu încă nu începuse să fie scoasă la iveală din inima lui Dumnezeu. Dumnezeu i-a considerat pe oamenii drepți despre care vorbea, pe care îi vedem aici – fie că erau treizeci sau douăzeci – ca slujitori ai Lui. Când mesagerii lui Dumnezeu se întâlneau cu acești slujitori, ei puteau să îi primească și să le urmeze poruncile și să se comporte conform cuvintelor lor. Asta era exact ceea ce trebuia făcut și obținut de către cei care erau slujitori în ochii lui Dumnezeu. Dumnezeu este chibzuit în alegerea apelativelor Sale pentru oameni. El nu i-a numit slujitorii Săi pentru că erau cum sunteți voi acum – pentru că auziseră multe predici, știau ce urma să facă Dumnezeu, înțelegeau mult din voia lui Dumnezeu și pricepeau planul Său de gestionare – ci pentru că erau onești în umanitatea lor și ei erau capabili să se supună cuvintelor lui Dumnezeu; când Dumnezeu le poruncea, ei erau capabili să dea la o parte ceea ce făceau și să îndeplinească ceea ce poruncise Dumnezeu. Astfel, pentru Dumnezeu, celălalt substrat al semnificației titlului de slujitor este că ei cooperau cu lucrarea Lui pe pământ și, deși nu erau mesagerii lui Dumnezeu, ei erau executanții și cei care implementau cuvintele lui Dumnezeu pe pământ. Vedeți, atunci, că acești slujitori sau oameni drepți aveau o mare valoare în inima lui Dumnezeu. Lucrarea pe care Dumnezeu urma să o demareze pe pământ nu putea exista fără oameni care să coopereze cu El, iar rolul preluat de slujitorii lui Dumnezeu nu putea fi înlocuit de către mesagerii lui Dumnezeu. Fiecare sarcină pe care Dumnezeu le-a poruncit-o acestor slujitori era de mare importanță pentru El și, astfel, nu îi putea pierde. Fără cooperarea acestor slujitori cu Dumnezeu, lucrarea Sa în cadrul omenirii s-ar fi oprit și, în urma acestui fapt, planul de gestionare al lui Dumnezeu și speranțele Sale ar fi fost în zadar.

Dumnezeu este nespus de milos față de cei la care ține și deosebit de mânios față de cei pe care îi disprețuiește și îi respinge

În relatările Bibliei, existau în Sodoma zece slujitori ai lui Dumnezeu? Nu, nu existau! Era orașul vrednic de a fi cruțat de Dumnezeu? Doar o persoană din oraș – Lot – i-a primit pe mesagerii lui Dumnezeu. Implicația acestui lucru era că exista un singur slujitor al lui Dumnezeu în oraș și, prin urmare, Dumnezeu nu a avut de ales decât să-l salveze pe Lot și să distrugă orașul Sodoma. Dialogurile dintre Avraam și Dumnezeu pot părea simple, dar ele ilustrează ceva foarte profund: există principii ale acțiunilor lui Dumnezeu și, înainte de a lua o decizie, El va petrece mult timp observând și cântărind; cu siguranță, El nu va lua nicio decizie sau nu va trage nicio concluzie înainte de momentul potrivit. Dialogurile dintre Avraam și Dumnezeu ne arată că decizia lui Dumnezeu de a distruge Sodoma nu a fost absolut deloc greșită, căci Dumnezeu știa deja că în oraș nu

erau nici patruzeci de oameni drepți, nici treizeci de oameni drepți, nici douăzeci. Nu erau nici măcar zece. Singura persoană dreaptă din oraș era Lot. Tot ceea ce s-a întâmplat în Sodoma și circumstanțele sale au fost observate de Dumnezeu și-I erau cunoscute precum palma mâinii Sale. Prin urmare, decizia Sa nu putea fi greșită. Prin contrast, în comparație cu atotputernicia lui Dumnezeu, omul este atât de amorțit, atât de nesăbuit și ignorant, atât de obtuz. Aceasta este ceea ce vedem în dialogurile dintre Avraam și Dumnezeu. Dumnezeu Și-a scos la iveală firea de la început până astăzi. Aici, la fel, există și firea lui Dumnezeu pe care ar trebui să o vedem. Numerele sunt simple – nu demonstrează nimic – dar există în ele o exprimare foarte importantă a firii lui Dumnezeu. Dumnezeu nu ar distruge orașul datorită a cincizeci de oameni drepți. Este aceasta datorită milei lui Dumnezeu? Este datorită iubirii și îngăduinței Sale? Ați văzut această latură a firii lui Dumnezeu? Chiar dacă ar fi fost doar zece oameni drepți, Dumnezeu nu ar fi distrus orașul datorită acestora. Sunt sau nu acestea îngăduința și iubirea lui Dumnezeu? Datorită milei, îngăduinței și grijii lui Dumnezeu față de acei oameni drepți, El nu ar fi distrus orașul. Aceasta este îngăduința lui Dumnezeu. Și, în cele din urmă, ce final vedem? Când Avraam a spus: „Poate vor fi găsiți doar zece oameni drepți în cetate”. Dumnezeu a zis: „Nu o voi distruge”. După aceea, Avraam nu a mai spus nimic – căci în Sodoma nu erau cei zece oameni drepți la care s-a referit el și nu a avut ce să mai spună și, în acel moment, a înțeles de ce Dumnezeu decisese să distrugă Sodoma. Ce fire a lui Dumnezeu vedeți în asta? Ce tip de hotărâre a luat Dumnezeu? Dumnezeu a hotărât că, dacă acest oraș nu avea zece oameni drepți, Dumnezeu nu i-ar permite existența și l-ar distruge în mod inevitabil. Nu este aceasta mânia lui Dumnezeu? Această mânie reprezintă oare firea lui Dumnezeu? Este această fire revelația esenței sfinte a lui Dumnezeu? Este revelația esenței drepte a lui Dumnezeu, pe care omul nu trebuie să o ofenseze? După ce a confirmat că nu existau zece oameni drepți în Sodoma, Dumnezeu avea cu siguranță să distrugă orașul și să îi pedepsească sever pe oamenii din el, căci I se opuneau și erau atât de imorali și corupți.

De ce am analizat noi aceste pasaje în acest mod? Deoarece aceste câteva propoziții simple prezintă o exprimare completă a firii lui Dumnezeu, aceea de milă îmbelșugată și mânie profundă. Concomitent cu prețuirea oamenilor drepți și cu a avea milă, îngăduință și a-I păsa de ei, în inima lui Dumnezeu exista un dezgust profund pentru toți aceia din Sodoma care fuseseră corupți. Reprezentau sau nu acestea milă din abundență și mânie profundă? Prin ce mijloc a distrus Dumnezeu orașul? Prin foc. Și de ce l-a distrus folosind focul? Când vezi ceva ars de foc sau când urmează să arzi ceva, care sunt sentimentele tale față de acel lucru? De ce vrei să îl arzi? Simți că nu mai ai nevoie de el, că nu mai dorești să te uiți la el? Vrei să îl abandonezi? Folosirea focului de către Dumnezeu înseamnă abandon și ură și faptul că nu mai dorea să vadă Sodoma. Aceasta era emoția care L-a făcut pe Dumnezeu să distrugă Sodoma prin foc. Folosirea focului reprezintă tocmai cât de furios era Dumnezeu. Mila și îngăduința lui Dumnezeu există într-adevăr, dar sfințenia și dreptatea Lui când Își dezlănțuie mânia îi

arată, de asemenea, omului, latura lui Dumnezeu care nu suportă nicio ofensă. Când omul este pe deplin capabil să asculte poruncile lui Dumnezeu și se comportă conform cerințelor Lui, mila Sa față de om este din belșug; când omul s-a umplut de corupție, ură și dușmănie față de El, Dumnezeu este deosebit de furios. În ce măsură este deosebit de furios? Mânia Sa va dura până când Dumnezeu nu va mai vedea împotrivirea și faptele rele ale omului, până când acestea nu vor mai fi înaintea ochilor Săi. Doar atunci va dispărea furia lui Dumnezeu. Cu alte cuvinte, indiferent ce persoană este, dacă inima i s-a îndepărtat de Dumnezeu și și-a întors fața de la El, fără a mai reveni vreodată, atunci, indiferent cum dorește aceasta să I se închine lui Dumnezeu, să-L urmeze și să-L asculte în trupul și cugetul său, după toate aparențele și în ceea ce privește dorințele sale subiective, mânia lui Dumnezeu va fi dezlănțuită fără încetare. Va fi astfel încât, atunci când Dumnezeu Își dezlănțuie în mod profund furia, după ce i-a dat omului ample oportunități, odată ce este dezlănțuită, nu va mai exista nicio posibilitate de a da înapoi și El nu va mai fi niciodată milos și îngăduitor față de o asemenea omenire. Aceasta este o latură a firii lui Dumnezeu care nu tolerează nicio ofensă. Aici, li se pare normal oamenilor că Dumnezeu ar distruge un oraș, căci, în ochii lui Dumnezeu, un oraș plin de păcat nu ar putea exista și nu ar putea dăinui și era rațional că ar trebui distrus de Dumnezeu. Totuși, în ceea ce s-a întâmplat înainte și după distrugerea Sodomei de către Dumnezeu, vedem întreaga Lui fire. El este îngăduitor și milos față de lucrurile care sunt generoase, frumoase și bune; față de lucrurile care sunt rele, păcătoase și vicioase, El este deosebit de mânios, în așa fel încât mânia Sa este fără sfârșit. Acestea sunt cele două aspecte principale și cele mai proeminente ale firii lui Dumnezeu și, în plus, acestea au fost dezvăluite de El de la început până la sfârșit: milă îmbelșugată și mânie profundă. Majoritatea dintre voi ați experimentat ceva din mila lui Dumnezeu, dar foarte puțini ați apreciat mânia lui Dumnezeu. Mila și bunătatea iubitoare a lui Dumnezeu pot fi văzute în fiecare persoană; adică, Dumnezeu a fost milos din belșug față de fiecare persoană. Totuși, foarte rar – sau, se poate spune, niciodată – a fost Dumnezeu deosebit de furios față de vreun om sau de vreo parte din oamenii dintre voi. Relaxați-vă! Mai devreme sau mai târziu, mânia lui Dumnezeu va fi văzută și experimentată de fiecare persoană, dar acum încă nu este momentul. De ce este așa? Deoarece când Dumnezeu este în mod constant furios față de cineva, și anume, când El Își dezlănțuie mânia profundă asupra sa, aceasta înseamnă că El a disprețuit și a respins demult această persoană, că îi disprețuiește existența și nu o poate suporta; de îndată ce furia Sa va veni asupra ei, acea persoană va dispărea. Astăzi, lucrarea lui Dumnezeu încă nu a ajuns în acel stadiu. Niciunul dintre voi nu veți putea să îndurați odată ce Dumnezeu va deveni deosebit de furios. Atunci, vedeți că, în acest moment, Dumnezeu este doar plin de milă din belșug față de voi toți și încă nu I-ați văzut furia profundă. Dacă există oameni care nu sunt convinși, puteți cere ca mânia lui Dumnezeu să vină asupra voastră, astfel încât să experimentați dacă există sau nu cu adevărat mânia lui Dumnezeu și firea Sa care nu admite nicio ofensă din partea omului. Îndrăzniți?

Oamenii din zilele de pe urmă văd mânia lui Dumnezeu doar în cuvintele Sale și nu experimentează cu adevărat mânia Sa

Sunt cele două laturi ale firii lui Dumnezeu, pe care le vedem în aceste pasaje ale Scripturii, vrednice de părtășie? După ce ați auzit această poveste, aveți o înțelegere reînnoită a lui Dumnezeu? Ce fel de înțelegere aveți? Se poate spune că, de la momentul creației și până astăzi, niciun grup nu s-a bucurat atât de mult de harul, mila sau bunătatea iubitoare a lui Dumnezeu ca acest grup final. Deși, în etapa finală, Dumnezeu a făcut lucrarea de judecată și mustrare și Și-a făcut lucrarea cu măreție și mânie, în majoritatea timpului, Dumnezeu folosește doar cuvinte pentru a-Și îndeplini lucrarea; El folosește cuvinte pentru a învăța, a uda, a oferi și a hrăni. Mânia lui Dumnezeu, totodată, a fost întotdeauna ținută ascunsă și, în afară de experimentarea firii mânioase a lui Dumnezeu prin cuvintele Sale, foarte puțini oameni au experimentat furia Sa în persoană. Adică, în timpul lucrării de judecată și mustrare a lui Dumnezeu, deși mânia dezvăluită în cuvintele lui Dumnezeu le permite oamenilor să-I experimenteze măreția și intoleranța față de ofense, această mânie nu merge dincolo de cuvintele Sale. Altfel spus, Dumnezeu folosește cuvinte pentru a dojeni omul, pentru a-l expune, pentru a-l judeca, pentru a-l mustra și chiar a-l condamna – dar Dumnezeu încă nu S-a înfuriat profund pe om și abia dacă Și-a dezlănțuit mânia asupra omului, cu excepția cuvintelor Sale. Prin urmare, mila și bunătatea iubitoare a lui Dumnezeu, experimentate de om în această epocă, sunt revelația adevăratei firi a lui Dumnezeu, în timp ce mânia lui Dumnezeu, experimentată de om, este doar efectul tonului și impresiei cuvântărilor Sale. Mulți oameni interpretează greșit acest efect ca fiind trăirea și cunoașterea adevărată a mâniei lui Dumnezeu. În consecință, majoritatea oamenilor cred că au văzut mila și bunătatea iubitoare a lui Dumnezeu în cuvintele Sale, că au privit și intoleranța lui Dumnezeu față de ofensa omului și majoritatea dintre ei au ajuns chiar să aprecieze mila și toleranța lui Dumnezeu față de om. Dar, indiferent cât de rău este comportamentul omului sau cât de coruptă este firea lui, Dumnezeu a îndurat întotdeauna. În a îndura, scopul Lui este să aștepte ca vorbele pe care El le-a rostit, eforturile pe care le-a făcut și prețul pe care l-a plătit să producă un efect în aceia pe care dorește să-i câștige. Așteptarea unui asemenea final durează și necesită crearea a diferite medii pentru om, în același mod în care oamenii nu devin adulți de îndată ce se nasc; durează optsprezece sau nouăsprezece ani, iar unii oameni au nevoie chiar de douăzeci sau de treizeci de ani înainte să se maturizeze și să devină un adult adevărat. Dumnezeu așteaptă finalizarea acestui proces, El așteaptă sosirea unui astfel de moment și așteaptă sosirea acestui final. De-a lungul timpului în care așteaptă, Dumnezeu este milostiv din belșug. Totuși, în timpul perioadei lucrării lui Dumnezeu, un număr extrem de mic de oameni sunt dărâmați la pământ și unii sunt pedepsiți din cauza împotrivirii lor grave față de Dumnezeu. Astfel de exemple sunt o dovadă și mai mare a firii lui Dumnezeu care nu suportă ofensa omului și confirmă pe deplin existența reală a

îngăduinței și îndurării lui Dumnezeu față de cei aleși. Desigur, în aceste exemple tipice, revelația unei părți a firii lui Dumnezeu în acești oameni nu afectează planul general de gestionare al lui Dumnezeu. De fapt, în această etapă finală a lucrării Sale, Dumnezeu a îndurat de-a lungul perioadei în care a așteptat și Și-a dat îndurarea și viața la schimb pentru mântuirea celor care Îl urmează. Vedeți aceasta? Dumnezeu nu Își tulbură planul fără motiv. El Își poate dezlănțui mânia și poate fi, de asemenea, milos; aceasta este revelația celor două laturi principale ale firii lui Dumnezeu. Este sau nu acesta un lucru foarte clar? Cu alte cuvinte, când vine vorba de Dumnezeu corect și nedrept, just și injust, pozitiv și negativ – toate acestea sunt clar arătate omului. Ceea ce El va face, ceea ce Îi place, ceea ce urăște – toate acestea pot fi direct reflectate în firea Sa. Asemenea lucruri pot fi foarte evidente și clar văzute în lucrarea lui Dumnezeu și nu sunt nedeslușite sau generale; în schimb, le permit tuturor oamenilor să vadă firea lui Dumnezeu și ceea ce are El și ceea ce este într-o manieră deosebit de concretă, adevărată și practică. Acesta este adevăratul Dumnezeu Însuși.

Firea lui Dumnezeu nu a fost niciodată ascunsă omului – inima omului s-a rătăcit de Dumnezeu

Dacă Eu nu aveam părtășie despre aceste lucruri, niciunul dintre voi nu ar fi putut să vadă adevărata fire a lui Dumnezeu în povestirile din Biblie. Acesta este un fapt real. Asta pentru că, deși aceste povestiri biblice au consemnat unele dintre lucrurile pe care Dumnezeu le-a făcut, El a rostit doar câteva cuvinte și nu Și-a prezentat în mod direct firea sau nu i-a dezvăluit omului în mod deschis voia Sa. Generațiile de mai târziu au considerat aceste consemnări drept nimic mai mult decât povestiri și, astfel, oamenilor li se pare că Dumnezeu Se ascunde față de om, că nu este persoana lui Dumnezeu cea care este ascunsă de om, ci firea și voia Sa. După părtășia Mea de astăzi, încă simțiți că Dumnezeu este complet ascuns față de om? Tot considerați că firea lui Dumnezeu este ascunsă față de om?

De la momentul creației, firea lui Dumnezeu a fost în pas cu lucrarea Lui. Nu a fost niciodată ascunsă față de om, ci complet făcută publică și arătată clar omului. Totuși, odată cu trecerea timpului, inima omului s-a tot îndepărtat de Dumnezeu și, pe măsură ce stricăciunea omului a devenit mai profundă, Dumnezeu a devenit tot mai îndepărtat. Încet, dar sigur, omul a dispărut din ochii lui Dumnezeu. Omul a devenit incapabil de a-L „vedea” pe Dumnezeu, ceea ce l-a lăsat fără „vești” de la Dumnezeu; prin urmare, el nu știe dacă Dumnezeu există și ajunge până la a nega complet existența lui Dumnezeu. În consecință, lipsa de înțelegere a omului față de firea lui Dumnezeu și ceea ce are El și ceea ce este nu e cauzată de faptul că Dumnezeu este ascuns de om, ci deoarece inima lui L-a abandonat. Deși omul crede în Dumnezeu, inima omului este fără Dumnezeu și el nu știe cum să-L iubească, nici nu vrea să-L iubească, căci inima sa nu se apropie niciodată de Dumnezeu și întotdeauna Îl evită. Drept rezultat, inima omului este departe de Dumnezeu. Așadar, unde este inima sa? De fapt, inima omului nu s-a

dus nicăieri: în loc de a o da lui Dumnezeu sau de a o dezvălui lui Dumnezeu pentru a o vedea, el a păstrat-o pentru sine. Aceasta în ciuda faptului că unii oameni se roagă deseori lui Dumnezeu și spun: „O, Dumnezeule, uită-Te la inima mea – Tu știi tot ceea ce gândesc”, iar unii chiar jură că Îl lasă pe Dumnezeu să Se uite la ei, că ei pot fi pedepsiți dacă își încalcă jurământul. Deși omul Îi permite lui Dumnezeu să Se uite în inima lui, aceasta nu înseamnă că omul este capabil să se supună orchestrărilor și aranjamentelor lui Dumnezeu, nici că și-a lăsat soarta și perspectivele sale și tot ceea ce are sub controlul lui Dumnezeu. Prin urmare, indiferent de jurămintele pe care le faci în fața lui Dumnezeu sau de ce Îi declari, în ochii lui Dumnezeu, inima ta este încă închisă pentru El, căci tu Îi permiți doar să Se uite la inima ta, dar nu să o controleze. Cu alte cuvinte, nu ți-ai dat deloc inima lui Dumnezeu și doar rostești cuvinte care sună frumos, pentru ca Dumnezeu să audă; între timp, îți ascunzi diversele tale intenții înșelătoare de Dumnezeu, împreună cu intrigile, uneltirile și planurile tale și îți ții strâns în mâini soarta și perspectivele, profund speriat că acestea îți vor fi luate de Dumnezeu. Prin urmare, Dumnezeu nu vede niciodată sinceritatea omului față de El. Deși Dumnezeu observă profunzimile inimii omului și poate vedea ce gândește omul și ce dorește să facă în inima sa, și poate vedea lucrurile păstrate în inima sa, inima omului nu Îi aparține lui Dumnezeu și el nu a predat-o pentru a fi controlată de Dumnezeu. Adică, Dumnezeu are dreptul de a observa, dar nu are dreptul de a controla. În conștiința subiectivă a omului, acesta nu vrea sau nu intenționează să se supună rânduielilor lui Dumnezeu. Nu numai că omul s-a izolat de Dumnezeu, ci chiar există și oameni care se gândesc la moduri în care să își ascundă inimile, folosind vorbe frumoase și lingușitoare, pentru a crea o impresie falsă și a câștiga încrederea lui Dumnezeu și ascunzându-și adevărata față de privirea lui Dumnezeu. Scopul lor în a nu-I permite lui Dumnezeu să vadă este de a nu-I permite să perceapă cum sunt ei de fapt. Ei nu vor să-și dea inimile lui Dumnezeu, ci să le țină pentru ei. Subînțelesul acestui lucru este că ceea ce face omul și ceea ce vrea el sunt toate planificate, calculate și decise de către om însuși; el nu solicită participarea sau intervenția lui Dumnezeu, cu atât mai puțin are el nevoie de orchestrările și rânduielile lui Dumnezeu. Prin urmare, indiferent dacă este vorba de poruncile lui Dumnezeu, însărcinarea dată de El, ori cerințele pe care Dumnezeu le are pentru om, deciziile omului se bazează pe propriile intenții și interese, pe propria stare și pe propriile circumstanțe din acel moment. Omul utilizează întotdeauna cunoașterea și percepțiile cu care este familiarizat și propriul său intelect, pentru a judeca și a selecta calea pe care ar trebui să meargă, și nu permite intervenția sau controlul lui Dumnezeu. Aceasta este inima omului pe care o vede Dumnezeu.

De la început până astăzi, doar omul a fost capabil să converseze cu Dumnezeu. Adică, dintre toate ființele vii și făpturile lui Dumnezeu, niciuna în afară de om nu a putut să converseze cu Dumnezeu. Omul are urechi care îi permit să audă și ochi care îl fac să vadă, are limbaj și propriile idei și liber arbitru. El are tot ce îi trebuie pentru a-L auzi pe Dumnezeu vorbind și a-I înțelege voia și a accepta însărcinarea dată de El și, astfel,

Dumnezeu îi conferă toate dorințele Sale omului, voind să îl facă pe om un tovarăș care este în asentiment cu El și care poate merge cu El. De când a început să gestioneze, Dumnezeu a așteptat ca omul să-I dea inima, să Îl lase să o purifice și să o înzestreze, să îl facă acceptabil pentru Dumnezeu și iubit de El, să-l facă să Îl venereze pe Dumnezeu și să respingă răul. Dumnezeu a așteptat cu nerăbdare și a sperat tot timpul la acest final. Există asemenea oameni în consemnările Bibliei? Adică, există vreunii în Biblie capabili să își dea inimile lui Dumnezeu? Există vreun precedent înainte de această epocă? Astăzi, să continuăm să citim relatările din Biblie și să ne uităm dacă faptele acestui personaj – Iov – are vreo legătură cu subiectul „a-ți da inima lui Dumnezeu” despre care vorbim astăzi. Să vedem dacă Iov a fost satisfăcător pentru Dumnezeu și iubit de El.

Care este impresia voastră despre Iov? Citând Scriptura originală, unii oameni spun că Iov se temea de Dumnezeu și se ferea de rău. „Se temea de Dumnezeu și se ferea de rău”: aceasta este evaluarea originală a lui Iov, făcută de Dumnezeu. Dacă v-ați folosi propriile cuvinte, cum l-ați defini pe Iov? Unii oameni spun că Iov era un om bun și rezonabil; unii spun că avea credință adevărată în Dumnezeu; unii spun că Iov era un om drept și plin de omenie. Ați văzut credința lui Iov, adică, în inimile voastre îi acordați o mare importanță și sunteți invidioși pe credința lui. Atunci, să ne uităm astăzi la ceea ce avea Iov și Îl făcea pe Dumnezeu să fie atât de mulțumit de el. În continuare, să citim Scripturile de mai jos.

C. Iov

1. Evaluări ale lui Iov de către Dumnezeu și în Biblie

Iov 1:1 În țara Uț, trăia odată un om al cărui nume era Iov. Omul acesta era integru și drept; el se temea de Dumnezeu și se ferea de rău.

Iov 1:5 Când se termina câte un șir de ospețe, Iov îi chema și îi sfințea. El se trezea dimineața devreme și aducea arderi-de-tot pentru fiecare dintre ei, zicând: „Poate fiii mei au păcătuit și L-au blestemat pe Dumnezeu în inimile lor”. Așa obișnuia Iov să facă.

Iov 1:8 Iar Iahve Dumnezeu i-a spus Satanei: „Te-ai gândit la slujitorul Meu Iov, că nu există nimeni altcineva ca el pe pământ, un om desăvârșit și neprihănit, unul care se teme de Dumnezeu și se ferește de rău?”

Care este ideea principală pe care o vedeți în aceste pasaje? Aceste trei pasaje scurte au toate legătură cu Iov. Deși scurte, acestea afirmă clar ce tip de persoană era el. Prin descrierea comportamentului și conduitei de zi cu zi a lui Iov, acestea le spun tuturor că, în loc să fie fără temei, evaluarea lui Iov de către Dumnezeu era bine întemeiată. Acestea ne spun că, indiferent dacă este evaluarea lui Iov făcută de om (Iov 1:1) sau evaluarea lui Iov făcută de Dumnezeu (Iov 1:8), ambele reprezintă rezultatul faptelor lui Iov înaintea lui Dumnezeu și a omului (Iov 1:5).

Mai întâi, să citim primul pasaj: „În țara Uț, trăia odată un om al cărui nume era Iov.

Omul acesta era integru și drept; el se temea de Dumnezeu și se ferea de rău”. Aceasta este prima evaluare a lui Iov din Biblie și această frază este evaluarea lui Iov făcută de autor. Desigur, reprezintă, de asemenea, evaluarea lui Iov făcută de om, care este: „Omul acesta era integru și drept; el se temea de Dumnezeu și se ferea de rău”. În continuare, să citim evaluarea lui Iov făcută de Dumnezeu: „Nu există nimeni altcineva ca el pe pământ, un om desăvârșit și neprihănit, unul care se teme de Dumnezeu și se ferește de rău.” Dintre cele două, una a venit de la om și una a provenit de la Dumnezeu; acestea sunt două evaluări cu același conținut. Atunci, se poate vedea că purtarea și conduita lui Iov au fost cunoscute omului și au fost, de asemenea, lăudate de Dumnezeu. Cu alte cuvinte, conduita lui Iov înaintea omului și conduita sa înaintea lui Dumnezeu erau la fel; el și-a dezvăluit tot timpul comportamentul și motivația înaintea lui Dumnezeu, pentru a putea fi observate de Dumnezeu, și era unul care se temea de Dumnezeu și se ferea de rău. Prin urmare, în ochii lui Dumnezeu, dintre oamenii de pe pământ, doar Iov era desăvârșit și neprihănit, unul care se temea de Dumnezeu și se ferea de rău.

Manifestările specifice ale fricii lui Iov de Dumnezeu și ale feririi de rău în viața lui zilnică

În continuare, haideți să cercetăm manifestările specifice ale fricii lui Iov de Dumnezeu și ale feririi de rău. Pe lângă pasajele care îl preced și cele care îl urmează, să citim și Iov 1:5, care este una dintre manifestările specifice ale fricii lui Iov de Dumnezeu și ale feririi de rău. Are legătură cu modul în care el se temea de Dumnezeu și se ferea de rău în viața sa zilnică; îndeosebi, el nu numai că făcea cum trebuia să facă de dragul propriei frici de Dumnezeu și a feririi de rău, ci, de asemenea, sacrifica în mod regulat arderi-de-tot înaintea lui Dumnezeu, în numele fiilor lui. Îi era teamă că deseori ei „păcătuiseră și Îl blestemaseră pe Dumnezeu în inima lor” în timp ce petreceau. Cum se manifesta această teamă în Iov? Textul original oferă următoarea relatare: „Când se termina câte un șir de ospețe, Iov îi chema și îi sfințea. El se trezea dimineața devreme și aducea arderi-de-tot pentru fiecare dintre ei”. Conduita lui Iov ne arată că, mai degrabă decât să se manifeste în comportamentul său exterior, frica lui de Dumnezeu venea din inima sa și că această teamă a sa față de Dumnezeu putea fi regăsită în fiecare aspect al vieții lui zilnice, tot timpul, căci nu numai că se ferea el însuși de rău, ci deseori și sacrifica arderi-de-tot în numele fiilor săi. Cu alte cuvinte, lui Iov nu numai că îi era foarte teamă de a păcătui împotriva lui Dumnezeu și de a renunța la Dumnezeu în propria lui inimă, ci se îngrijora și de faptul că fiii săi ar putea să păcătuiască împotriva lui Dumnezeu și să renunțe la El în inima lor. De aici, se poate vedea că adevărul fricii lui Iov de Dumnezeu rezistă în fața cercetării atente și este dincolo de îndoiala oricărui om. Așadar, făcea astfel ocazional sau frecvent? Ultima propoziție a textului este „Așa obișnuia Iov să facă”. Semnificația acestor cuvinte este că Iov nu se ducea să îi verifice pe fiii săi uneori sau când voia el, nici nu Îi mărturisea lui Dumnezeu prin rugăciune. În schimb, el își trimitea fiii să fie sfințiți în

mod regulat și sacrifica arderi-de-tot pentru ei. Aici, expresia „obișnuia” nu înseamnă că făcea astfel o zi sau două sau pentru o clipă. Înseamnă că manifestarea fricii lui Iov de Dumnezeu nu era temporară și nu se oprea la cunoaștere sau cuvinte rostite; în schimb, modul de a se teme de Dumnezeu și de a se feri de rău îi călăuzea inima, îi dicta comportamentul și era, în inima lui, baza existenței sale. Faptul că făcea astfel în mod continuu arată că, în inima lui, deseori se temea că el însuși va păcătui împotriva lui Dumnezeu și îi era, de asemenea, teamă că fiii și fiicele lui ar păcătui împotriva lui Dumnezeu. Reprezintă exact cât de multă importanță avea în inima lui calea de a se teme de Dumnezeu și de a se feri de rău. El făcea asta încontinuu deoarece, în inima sa, era înspăimântat și îi era teamă – teamă că el făcuse rău și păcătuise împotriva lui Dumnezeu, că deviase de la calea lui Dumnezeu și că, astfel, nu putea să-L mulțumească. În același timp, el se îngrijora și în privința fiilor și fiicelor sale, temându-se că Îl ofensaseră pe Dumnezeu. Astfel era conduita normală a lui Iov în viața lui de zi cu zi. Exact această conduită normală dovedește că frica de Dumnezeu și ferirea de rău a lui Iov nu sunt vorbe goale, că Iov chiar trăia o asemenea realitate. „Așa obișnuia Iov să facă”: Aceste cuvinte ne spun despre faptele zilnice ale lui Iov înaintea lui Dumnezeu. Când proceda astfel în mod continuu, comportamentul și inima sa ajungeau înaintea lui Dumnezeu? Cu alte cuvinte, era Dumnezeu deseori încântat de inima și comportamentul lui? Atunci, în ce stare și în ce context proceda Iov astfel în mod continuu? Unii oameni spun: „El se comporta astfel deoarece Dumnezeu i se arăta frecvent lui Iov.” Unii spun: „Proceda astfel în mod continuu deoarece avea voința de a se feri de rău.” Și unii spun: „Poate se gândea că averea sa nu venise ușor și știa că îi fusese acordată de către Dumnezeu și, astfel, îi era foarte teamă de a-și pierde bunurile ca rezultat al păcătuirii împotriva lui Dumnezeu sau al ofensării Lui.” Este vreuna dintre aceste afirmații adevărată? Desigur că nu. Căci, în ochii lui Dumnezeu, ceea ce a acceptat și a prețuit mai mult la Iov nu era doar faptul că făcea așa în mod continuu; mai mult decât atât, era comportamentul său înaintea lui Dumnezeu, a omului și a Satanei, când el a fost predat Satanei și ispitit. Paragrafele de mai jos ne oferă cele mai convingătoare dovezi, dovezi care ne arată adevărul evaluării lui Iov de către Dumnezeu. În continuare, să citim următoarele pasaje din Scriptură.

2. Satana îl ispitește pe Iov pentru prima oară (animalele îi sunt furate și calamitățile îi lovesc pe copiii săi)

a. Cuvintele spuse de Dumnezeu

Iov 1:8 Iar Iahve Dumnezeu i-a spus Satanei: „Te-ai gândit la slujitorul Meu Iov, că nu există nimeni altcineva ca el pe pământ, un om desăvârșit și neprihănit, unul care se teme de Dumnezeu și se ferește de rău?”

Iov 1:12 Iar Iahve Dumnezeu i-a spus Satanei: „Iată, tot ceea ce are el este în puterea ta; doar pe el însuși să nu pui mâna”. Așadar, Satana a plecat din prezența lui Iahve Dumnezeu.

b. Răspunsul Satanei

Iov 1:9-11 Apoi, Satana I-a răspuns lui Iahve Dumnezeu și a spus: „Iov se teme de Dumnezeu fără motiv? Nu ai pus Tu un zid în jurul lui și al casei sale și în jurul a tot ceea ce are? Tu i-ai binecuvântat lucrarea mâinilor, iar bunurile sale se înmulțesc pe pământ. Dar întinde-Ți mâna și atinge tot ceea ce are și Te va blestema fățiș”.

Dumnezeu îi permite Satanei să-l ispitească pe Iov, astfel încât credința lui Iov să fie desăvârșită

Iov 1:8 este prima consemnare pe care o vedem în Biblie a unui dialog între Iahve Dumnezeu și Satana. Așadar, ce a spus Dumnezeu? Textul original oferă următoarea relatare: „Iar Iahve Dumnezeu i-a spus Satanei: «Te-ai gândit la slujitorul Meu Iov, că nu există nimeni altcineva ca el pe pământ, un om desăvârșit și neprihănit, unul care se teme de Dumnezeu și se ferește de rău?»” Aceasta a fost evaluarea lui Iov de către Dumnezeu în fața Satanei; Dumnezeu a spus că el era un om desăvârșit și neprihănit, unul care se temea de Dumnezeu și se fera de rău. Înainte de aceste cuvinte dintre Dumnezeu și Satana, Dumnezeu hotărâse că îl va folosi pe Satana pentru a-l ispiti pe Iov – că îl va preda pe Iov Satanei. Într-o privință, aceasta ar dovedi că observarea și evaluarea lui Iov de către Dumnezeu erau precise și fără eroare și ar face ca Satana să fie rușinat prin mărturia lui Iov; într-o alta, ar desăvârși credința și frica de Dumnezeu ale lui Iov. Prin urmare, când Satana a venit înaintea lui Dumnezeu, Dumnezeu nu a vorbit în mod evaziv. El a fost direct și l-a întrebat pe Satana: „Te-ai gândit la slujitorul Meu Iov, că nu există nimeni altcineva ca el pe pământ, un om desăvârșit și neprihănit, unul care se teme de Dumnezeu și se ferește de rău?” În întrebarea lui Dumnezeu există următorul înțeles: Dumnezeu știa că Satana fusese peste tot și că îl spionase deseori pe Iov, care era slujitorul lui Dumnezeu. Îl ispitise și atacase deseori, încercând să găsească o modalitatea de a-l ruina, pentru a dovedi că frica sa de Dumnezeu și credința sa în Dumnezeu nu puteau să reziste. Satana, a căutat degrabă și oportunități de a-l distruge pe Iov, ca Iov să renunțe la Dumnezeu și să-l poată lua din mâinile lui Dumnezeu. Totuși, Dumnezeu a privit în inima lui Iov și a văzut că era desăvârșit și neprihănit și că se temea de Dumnezeu și se ferea de rău. Dumnezeu a folosit o întrebare pentru a-i spune Satanei că Iov era un om desăvârșit și neprihănit, care se temea de Dumnezeu și se ferea de rău, că Iov nu va renunța niciodată la Dumnezeu și nu-l va urma pe Satana. După ce a auzit evaluarea lui Iov făcută de Dumnezeu, în Satana a apărut o furie născută din umilință și Satana a devenit mai furios și mai nerăbdător să îl înhațe pe Iov, căci Satana nu crezuse niciodată că cineva putea să fie perfect și neprihănit sau să se teamă de Dumnezeu și să se ferească de rău. În același timp, Satana detesta desăvârșirea și cinstea omului și îi ura pe oamenii care puteau să se teamă de Dumnezeu și să se ferească de rău. Astfel, este scris în Iov 1:9-11 că: „Apoi, Satana I-a răspuns lui Iahve Dumnezeu și a spus: «Iov se teme de Dumnezeu fără motiv? Nu ai pus Tu un zid în jurul lui și al casei sale și în jurul a tot ceea ce are?

Tu i-ai binecuvântat lucrarea mâinilor, iar bunurile sale se înmulțesc pe pământ. Dar întinde-Ți mâna și atinge tot ceea ce are și Te va blestema fățiș»”. Dumnezeu cunoștea îndeaproape natura malițioasă a Satanei și știa prea bine că Satana planificase de mult timp să îl ruineze pe Iov și, prin aceasta, Dumnezeu dorea, spunându-i încă o dată Satanei că Iov era desăvârșit și neprihănit și că se temea de Dumnezeu și se ferea de rău, să-l oblige pe Satana să se conformeze, să îl facă pe Satana să-și dezvăluie adevărata față și să îl atace și să-l ispitească pe Iov. Cu alte cuvinte, Dumnezeu a pus în mod intenționat accentul pe faptul că Iov era desăvârșit și neprihănit și că se temea de Dumnezeu și se ferea de rău și, prin această metodă, El l-a făcut pe Satana să-l atace pe Iov din cauza urii și mâniei Satanei față de desăvârșirea și neprihănirea lui Iov, unul care se temea de Dumnezeu și se ferea de rău. Drept rezultat, Dumnezeu avea să-l facă de rușine pe Satana prin faptul că Iov era un om desăvârșit și neprihănit, unul care se temea de Dumnezeu și se ferea de rău, iar Satana avea să fie umilit și învins. După aceea, Satana nu avea să se mai îndoiască sau să facă acuzații referitoare la desăvârșirea lui Iov, neprihănirea sa, frica de Dumnezeu sau ferirea lui de rău. În acest mod, încercarea lui Dumnezeu și ispita Satanei erau aproape inevitabile. Singurul capabil să reziste încercării lui Dumnezeu și ispitei Satanei era Iov. După acest dialog, Satana a primit permisiunea de a-l ispiti pe Iov. Astfel a început prima rundă de atacuri ale Satanei. Ținta acestor atacuri au fost bunurile lui Iov, căci Satana făcuse următoarea acuzație împotriva lui Iov: „Iov se teme de Dumnezeu fără motiv? […] Tu i-ai binecuvântat lucrarea mâinilor, iar bunurile sale se înmulțesc pe pământ”. Drept rezultat, Dumnezeu i-a permis Satanei să ia tot ceea ce avea Iov – acesta era exact scopul pentru care a vorbit Dumnezeu cu Satana. Cu toate acestea, Dumnezeu a avut o singură condiție pentru Satana: „Îți dau pe mână tot ceea ce are, numai asupra lui să nu-ți întinzi mâna!” (Iov 1:12). Aceasta era condiția pe care Dumnezeu i-a pus-o după ce i-a permis Satanei să-l ispitească pe Iov și l-a lăsat pe Iov în mâinile sale și aceasta a fost limita pe care El i-a pus-o Satanei: i-a ordonat Satanei să nu-i facă rău lui Iov. Deoarece Dumnezeu a recunoscut că Iov era desăvârșit și neprihănit și pentru că El avea încredere că desăvârșirea și neprihănirea lui Iov înaintea Sa erau dincolo de orice îndoială și puteau să reziste să fie testate; prin urmare, Dumnezeu i-a permis Satanei să-l ispitească pe Iov, dar i-a impus o restricție: Satana avea permisiunea de a-i lua toate bunurile lui Iov, dar nu putea să se atingă de el. Ce înseamnă aceasta? Înseamnă că, în acel moment, Dumnezeu nu i l-a dat pe Iov complet Satanei. Satana îl putea ispiti pe Iov prin orice mijloace voia, dar nu putea să-i facă rău lui Iov însuși – nici măcar unui fir de păr din capul său – deoarece toate ale omului sunt controlate de Dumnezeu și pentru că dacă omul trăiește sau moare este decis de Dumnezeu. Satana nu are această permisiune. După ce Dumnezeu i-a spus aceste cuvinte Satanei, Satana abia aștepta să înceapă. A folosit toate mijloacele pentru a-l ispiti pe Iov și, curând, Iov pierduse o grămadă de oi și boi și toate bunurile date lui de Dumnezeu… Astfel au venit la el încercările lui Dumnezeu.

Deși Biblia ne spune originile ispitei lui Iov, era Iov însuși, cel supus acestor ispite, conștient de ceea ce se petrecea? Iov era doar un om muritor; desigur că nu știa nimic despre povestea care se desfășura în jurul lui. Cu toate acestea, frica sa de Dumnezeu și desăvârșirea și neprihănirea lui l-au făcut să realizeze că încercările lui Dumnezeu veniseră asupra lui. El nu știa ce se întâmplase în tărâmul spiritual, nici care erau intențiile lui Dumnezeu din spatele acestor încercări. Dar el știa că, indiferent ce i se întâmpla, ar trebui să își păstreze desăvârșirea și neprihănirea și să urmeze calea sa de a se teme de Dumnezeu și de a se feri de rău. Atitudinea și reacția lui Iov în legătură cu aceste chestiuni erau clar privite de Dumnezeu. Ce a văzut Dumnezeu? El a văzut inima care se temea de Dumnezeu a lui Iov, deoarece, de la început și chiar până când a fost încercat Iov, inima sa a rămas deschisă față de Dumnezeu, a fost pusă înaintea lui Dumnezeu și Iov nu a renunțat la desăvârșirea și neprihănirea sa, nici nu s-a descotorosit și nici nu s-a îndepărtat de calea fricii de Dumnezeu și a feririi de rău – nimic nu a fost mai satisfăcător pentru Dumnezeu decât acest lucru. În continuare, ne vom uita prin ce ispite a trecut Iov și modul în care a tratat aceste încercări. Să citim din Scripturi.

c. Reacția lui Iov

Iov 1:20-21 Atunci Iov s-a ridicat, și-a dat haina jos, și-a ras capul și a căzut pe pământ și a venerat și a spus: „Gol am ieșit din pântecele mamei mele și gol mă voi întoarce: Iahve Dumnezeu a dat și Iahve Dumnezeu a luat; binecuvântat fie numele lui Iahve Dumnezeu”.

Faptul că Iov își asumă răspunderea să returneze tot ceea ce are provine din frica lui de Dumnezeu

După ce Dumnezeu i-a spus Satanei: „Îți dau pe mână tot ceea ce are, numai asupra lui să nu-ți întinzi mâna!” Satana a plecat și, curând, Iov a fost supus atacurilor feroce: mai întâi, boii și măgarii i-au fost furați și unii dintre servitorii săi, omorâți; apoi, oile și alți servitori au fost mistuiți de foc; după aceea, cămilele sale au fost luate, iar și mai mulți servitori ai săi au fost omorâți; în final, viețile fiilor și fiicelor sale au fost luate. Această serie de atacuri a reprezentat chinul suferit de Iov în timpul primei sale ispite. Precum a poruncit Dumnezeu, în timpul acestor atacuri, Satana a vizat doar bunurile lui Iov și pe copiii săi și nu i-a făcut rău lui Iov însuși. Cu toate acestea, Iov a fost transformat instantaneu dintr-un om bogat, care avea o mare avere, într-o persoană care nu avea nimic. Nimeni nu ar fi putut să reziste la această surpriză uluitoare sau să reacționeze adecvat, totuși, Iov și-a demonstrat latura extraordinară. Scripturile oferă următoarea relatare: „Atunci Iov s-a ridicat, și-a dat haina jos, și-a ras capul și a căzut pe pământ și a venerat”. Aceasta a fost prima reacție a lui Iov după ce a auzit că își pierduse copiii și toate bunurile. Mai presus de toate, el nu a părut surprins sau cuprins de panică, cu atât mai puțin a exprimat el mânie sau ură. Vedeți, atunci, că în inima sa el recunoscuse deja că aceste dezastre nu erau un accident sau nu erau făcute de mâna omului, cu atât mai

puțin erau ele sosirea osândei sau pedepsei. În schimb, încercările lui Iahve veniseră asupra sa; a fost Iahve cel care a dorit să-i ia bunurile și copiii. Iov a fost foarte calm și lucid atunci. Umanitatea lui desăvârșită și neprihănită i-a permis să emită judecăți și să ia decizii corecte în mod rațional și natural în legătură cu dezastrele care se abătuseră asupra lui și, în consecință, el s-a comportat cu un calm neobișnuit: „Atunci Iov s-a ridicat, și-a dat haina jos, și-a ras capul și a căzut pe pământ și a venerat”. „Și-a dat haina” înseamnă că nu avea haine și nu deținea nimic; „și-a ras capul” înseamnă că se întorsese înaintea lui Dumnezeu ca un copil nou-născut; „a căzut pe pământ și a venerat” înseamnă că venise pe lume dezbrăcat și, tot fără nimic astăzi, era înapoiat lui Dumnezeu precum un bebeluș nou-născut. Atitudinea lui Iov față de tot ce se abătea asupra lui nu ar fi putut fi obținută de nicio făptură a lui Dumnezeu. Loialitatea sa față de Iahve depășea tărâmul credinței; aceasta era frica lui de Dumnezeu, ascultarea lui față de Dumnezeu; el nu numai că era capabil să Îi mulțumească lui Dumnezeu pentru că i-a dat, ci și pentru că a luat de la el. Mai mult decât atât, el a fost capabil să-și asume faptul de a-I reda lui Dumnezeu tot ceea ce deținea, inclusiv viața sa.

Frica și ascultarea lui Iov față de Dumnezeu reprezintă un exemplu pentru omenire, iar desăvârșirea și neprihănirea sa au fost culmea umanității pe care se cuvine să o aibă omul. Deși el nu L-a văzut pe Dumnezeu, a realizat că Dumnezeu exista cu adevărat și, datorită acestei realizări, temea de Dumnezeu, iar datorită fricii lui de Dumnezeu, a fost capabil să asculte de El. I-a dat lui Dumnezeu frâu liber să îi ia orice avea, totuși, nu s-a plâns și a căzut înaintea lui Dumnezeu și I-a spus că, tocmai în acest moment, chiar dacă i-ar lua trupul, el I-ar permite cu bucurie să facă astfel, fără să se plângă. Întreaga sa conduită se datora umanității sale desăvârșite și neprihănite. Altfel spus, ca rezultat al inocenței, onestității și bunătății sale, Iov era neclintit în realizarea și experiența sa cu privire la existența lui Dumnezeu. Pe această temelie, el avea pretenții de la sine însuși și și-a standardizat gândirea, comportamentul, conduita și principiile de acțiune înaintea lui Dumnezeu în conformitate cu îndrumarea lui de către Dumnezeu și cu faptele lui Dumnezeu, pe care le văzuse în toate lucrurile. De-a lungul timpului, experiențele sale au declanșat în el o frică reală și efectivă de Dumnezeu și l-au făcut să se ferească de rău. Aceasta era sursa integrității pe care Iov o respecta cu strictețe. Iov avea o umanitate onestă, inocentă și bună și avea o experiență efectivă a fricii de Dumnezeu, a ascultării de Dumnezeu și a feririi de rău, precum și cunoașterea faptului că „Iahve Dumnezeu a dat și Iahve Dumnezeu a luat”. Doar datorită acestor lucruri a fost el capabil să rămână neclintit în mărturia sa în mijlocul unor astfel de atacuri haine din partea Satanei și numai datorită lor a fost el capabil să nu-L dezamăgească pe Dumnezeu și să-I ofere un răspuns satisfăcător când au venit încercările lui Dumnezeu asupra lui. Deși conduita lui Iov în timpul primei ispitiri a fost foarte sinceră, generațiile de mai târziu nu erau sigure de a dobândi o asemenea sinceritate chiar și după o viață întreagă de eforturi, nici nu aveau în mod necesar conduita lui Iov descrisă mai sus. Astăzi, confruntându-vă cu conduita sinceră a lui Iov și comparând-o cu plânsetele și hotărârea

de „ascultare și loialitate absolută până la moarte” arătată lui Dumnezeu de cei care pretind că au credință în El și Îl urmează, vă simțiți sau nu vă simțiți profund rușinați?

Când citești în Scripturi despre toate cele suferite de Iov și de familia sa, care este reacția ta? Devii afundat în gândurile tale? Ești uluit? Ar putea încercările care s-au abătut asupra lui Iov să fie descrise ca „îngrozitoare”? Cu alte cuvinte, este destul de revoltătoare citirea încercărilor lui Iov așa cum sunt descrise în Scripturi, fără a menționa modul în care ar fi fost în viața reală. Vezi, atunci, că ceea ce s-a abătut asupra lui Iov nu a fost „o repetiție,” ci o adevărată „luptă,” cu „arme” și „gloanțe” adevărate. Dar de a cui mână fusese el pus la aceste încercări? Bineînțeles, acestea au fost lucrarea Satanei, iar Satana a făcut aceste lucruri cu propriile mâini. În ciuda acestui fapt, aceste lucruri au fost autorizate de Dumnezeu. I-a spus Dumnezeu Satanei prin ce mijloace să-l ispitească pe Iov? Nu i-a spus. Dumnezeu a pus doar o condiție pe care Satana trebuia să o respecte, iar apoi ispita a venit asupra lui Iov. Când ispita a venit asupra lui Iov, le-a dat oamenilor o idee despre răutatea și urâțenia Satanei, despre viclenia și disprețul său față de om și dușmănia sa față de Dumnezeu. Prin aceasta vedem cum cuvintele nu pot descrie întocmai cât de crudă a fost ispita. Se poate spune că natura malițioasă cu care Satana a abuzat de om și fața sa urâtă au fost dezvăluite complet în acest moment. Satana a folosit această oportunitate, oportunitatea oferită de permisiunea lui Dumnezeu, pentru a-l supune pe Iov unui abuz febril și fără remușcări, cu un nivel de cruzime și o metodă care sunt atât de neimaginat, cât și complet intolerabile pentru oameni de azi. Mai degrabă decât a spune că Iov a fost ispitit de Satana și că el a rămas neclintit în mărturia sa în timpul ispitirii, este mai bine de spus că, în încercările stabilite pentru el de Dumnezeu, Iov a intrat într-o competiție cu Satana pentru a-și proteja desăvârșirea și neprihănirea și pentru a apăra calea de a se teme de Dumnezeu și a se feri de rău. În această competiție, Iov a pierdut, ca valoare, un munte de oi și de vite, și-a pierdut toate bunurile și fiii și fiicele. Totuși, el nu și-a abandonat desăvârșirea, neprihănirea sau frica de Dumnezeu. Cu alte cuvinte, în această competiție cu Satana, Iov a preferat să fie lipsit de bunurile și copiii săi, decât să-și piardă desăvârșirea, neprihănirea și frica de Dumnezeu. El a preferat să păstreze baza a ceea ce înseamnă să fii om. Scripturile oferă o relatare concisă a întregului proces prin care Iov și-a pierdut bunurile și, de asemenea, documentează conduita și atitudinea lui Iov. Aceste relatări scurte și concise dau sentimentul că Iov era aproape relaxat în confruntarea cu această ispită, dar dacă ceea ce s-a întâmplat de fapt ar fi recreat – luând în considerare și realitatea naturii malițioase a Satanei – atunci, lucrurile nu ar fi la fel de simple sau ușoare precum au fost descrise în aceste fraze. Realitatea a fost mult mai crudă. Acesta este nivelul de distrugere și ură cu care Satana tratează omenirea și pe toți cei pe care Dumnezeu îi aprobă. Dacă Dumnezeu nu i-ar fi cerut Satanei să nu-i facă rău lui Iov, Satana l-ar fi omorât cu siguranță, fără niciun scrupul. Satana nu vrea ca nimeni să se închine lui Dumnezeu, nici nu dorește ca aceia care sunt drepți în ochii lui Dumnezeu și cei care sunt desăvârșiți și cinstiți să poată continua să se teamă de Dumnezeu și să se

ferească de rău. Ca oamenii să se teamă de Dumnezeu și să se ferească de rău înseamnă că ei resping și se leapădă de Satana și, astfel, Satana a profitat de permisiunea lui Dumnezeu pentru a-și aduna grămadă toată furia și ura asupra lui Iov, fără milă. Vezi, atunci, cât de mare a fost chinul suferit de Iov, de la minte la trup, din afară înăuntru. Astăzi, noi nu vedem cum era în acea vreme și putem obține, din relatările din Biblie, doar o scurtă privire asupra emoțiilor lui Iov când a fost supus chinului pe vremea aceea.

Integritatea de nezdruncinat a lui Iov îl face de rușine pe Satana și îl determină să fugă cuprins de panică

Așadar, ce a făcut Dumnezeu când Iov a fost supus la acest chin? Dumnezeu a observat și a urmărit și a așteptat finalul. În timp ce Dumnezeu a observat și a privit, cum S-a simțit? S-a simțit îndurerat, desigur. Dar e posibil ca Dumnezeu să-Și fi regretat permisiunea dată Satanei de a-l ispiti pe Iov doar din cauza mâhnirii pe care o simțea? Răspunsul este nu, El nu ar fi putut avea astfel de regrete. Căci El credea cu tărie că Iov era desăvârșit și neprihănit, că se temea de Dumnezeu și se ferea de rău. Dumnezeu pur și simplu îi dăduse Satanei oportunitatea de a verifica dreptatea lui Iov înaintea lui Dumnezeu și de a-și dezvălui propria răutate și caracterul demn de dispreț. Era, în plus, o oportunitate pentru Iov de a mărturisi pentru dreptatea sa și frica lui de Dumnezeu și pentru ferirea de rău în fața oamenilor din lume, a Satanei și chiar a tuturor celor care Îl urmează pe Dumnezeu. Rezultatul final a dovedit că evaluarea lui Iov făcută de Dumnezeu era corectă și fără eroare? Chiar l-a biruit Iov pe Satana? Aici citim despre cuvintele arhetipale rostite de Iov, cuvinte care sunt o dovadă că el îl biruise pe Satana. El a spus: „Gol am ieșit din pântecele mamei mele și gol mă voi întoarce”. Aceasta este atitudinea de ascultare a lui Iov față de Dumnezeu. În continuare, el a spus: „Iahve Dumnezeu a dat și Iahve Dumnezeu a luat; binecuvântat fie numele lui Iahve Dumnezeu”. Aceste cuvinte rostite de Iov dovedesc faptul că Dumnezeu observă profunzimile inimii omului, că El este capabil să privească în mintea omului și dovedesc faptul că aprobarea Lui față de Iov este fără eroare, că acest om aprobat de Dumnezeu era drept. „Iahve Dumnezeu a dat și Iahve Dumnezeu a luat; binecuvântat fie numele lui Iahve Dumnezeu.” Aceste cuvinte sunt mărturia lui Iov pentru Dumnezeu. Tocmai aceste cuvinte obișnuite au fost cele care l-au intimidat pe Satana, care l-au făcut de rușine și l-au determinat să fugă cuprins de panică și, în plus, care l-au încătușat pe Satana și l-au lăsat fără resurse. De asemenea, l-au făcut pe Satana să simtă minunăția și măreția faptelor lui Iahve Dumnezeu și i-au permis să perceapă carisma extraordinară a unui om a cărui inimă era stăpânită de calea lui Dumnezeu. În plus, acestea i-au demonstrat Satanei vitalitatea puternică arătată de un om mărunt și nesemnificativ în a adera la calea fricii de Dumnezeu și a feririi de rău. Satana a fost astfel înfrânt în prima competiție. În ciuda faptului că a „învățat din asta”, Satana nu avea de gând să îl lase pe Iov să scape, și nici nu își schimbase natura sa malițioasă. Satana a încercat să

continue să-l atace pe Iov, așadar, a venit încă o dată înaintea lui Dumnezeu…

În continuare, să citim din Scripturi despre a doua oară când Iov a fost ispitit.

3. Satana îl ispitește încă o dată pe Iov (corpul lui Iov se umple de bube)

a. Cuvintele spuse de Dumnezeu

Iov 2:3 Iar Iahve Dumnezeu i-a spus Satanei: „Te-ai gândit la slujitorul Meu Iov, că nu există nimeni altcineva ca el pe pământ, un om desăvârșit și neprihănit, unul care se teme de Dumnezeu și se ferește de rău? Și încă își păstrează integritatea, deși M-ai convins să acționez împotriva lui, să-l distrug fără motiv”.

Iov 2:6 Și Iahve Dumnezeu i-a spus Satanei „Iată, este în mâna ta; dar cruță-i viața”.

b. Cuvintele spuse de Satana

Iov 2:4-5 Iar Satana I-a răspuns lui Iahve Dumnezeu și a zis: „Piele pentru piele, da, un om va da tot ce are pentru viața lui. Dar întinde-Ți acum mâna și atinge-i carnea și oasele și el Te va blestema fățiș”.

c. Modul în care Iov tratează această încercare

Iov 2:9-10 Atunci soția lui i-a zis: „Încă rămâi neclintit în curăția ta? Blestemă-L pe Dumnezeu și mori!” El i-a răspuns: „Vorbești ca o femeie nebună. Ce?! Să primim de la Dumnezeu doar binele și să nu primim și răul?” În toate acestea Iov nu a păcătuit deloc prin vorbele sale.

Iov 3:3-4 Să piară ziua în care m-am născut și noaptea în care s-a zis: „S-a născut un băiat!” Prefacă-se în întuneric ziua aceea! Fie ca Dumnezeu să nu se îngrijească de ea din ceruri, iar lumina să nu strălucească peste ea!

Iubirea lui Iov față de calea lui Dumnezeu depășește orice altceva

Scripturile documentează cuvintele rostite dintre Dumnezeu și Satana după cum urmează: „Iar Iahve Dumnezeu i-a spus Satanei: «Te-ai gândit la slujitorul Meu Iov, că nu există nimeni altcineva ca el pe pământ, un om desăvârșit și neprihănit, unul care se teme de Dumnezeu și se ferește de rău? Și încă își păstrează integritatea, deși M-ai convins să acționez împotriva lui, să-l distrug fără motiv»” (Iov 2:3). În cadrul acestui dialog, Dumnezeu repetă aceeași întrebare pentru Satana. Este o întrebare care ne arată evaluarea afirmativă a lui Iahve Dumnezeu în privința a ceea ce a fost demonstrat și trăit de Iov în timpul primei încercări și nu este diferită de evaluarea lui Iov făcută de Dumnezeu înainte ca el să fie suspus ispitirii Satanei. Adică, înainte de a veni ispita asupra sa, în ochii lui Dumnezeu, Iov era perfect și, prin urmare, Dumnezeu i-a protejat pe el și pe familia sa și l-a binecuvântat; el era vrednic de a fi binecuvântat în ochii lui Dumnezeu. După ispită, Iov nu a păcătuit cu buzele sale pentru că își pierduse bunurile și copiii, ci a continuat să laude numele lui Iahve. Comportamentul său efectiv l-a făcut pe Dumnezeu să-l aplaude și, datorită acestuia, Dumnezeu i-a dat notă maximă. Căci, în ochii lui Iov, urmașii sau bunurile sale nu erau suficiente pentru a-l face să renunțe la

Dumnezeu. Locul lui Dumnezeu în inima sa, cu alte cuvinte, nu putea fi înlocuit de copiii săi sau de vreo proprietate. În timpul primei ispitiri a lui Iov, el I-a arătat lui Dumnezeu că iubirea lui pentru El și iubirea pentru calea de a se teme de Dumnezeu și a se feri de rău depășea orice altceva. Doar că această încercare i-a oferit lui Iov experiența de a primi o răsplată de la Iahve Dumnezeu și de a-i fi luate bunurile și copiii.

Pentru Iov, aceasta a fost o experiență reală care i-a curățit sufletul; a fost un botez al vieții care i-a împlinit existența și, în plus, a fost o sărbătoare somptuoasă care i-a testat ascultarea și frica lui de Dumnezeu. Această ispită i-a transformat statutul lui Iov din cel de om bogat în cineva care nu avea nimic și i-a permis, de asemenea, să experimenteze abuzul omenirii de către Satana. Destituirea sa nu l-a făcut să-i fie scârbă de Satana; mai degrabă, în actele infame ale Satanei, el a văzut urâțenia și caracterul vrednic de dispreț al acestuia, precum și dușmănia și răzvrătirea Satanei față de Dumnezeu, iar aceasta l-a încurajat și mai mult să rămână neclintit pe calea de a se teme de Dumnezeu și a se feri de rău. El a jurat că nu se va lepăda niciodată de Dumnezeu și nu va întoarce spatele căii lui Dumnezeu din cauza factorilor externi, precum bunurile, copiii sau rudele, și că nici nu va fi vreodată sclavul Satanei, al bunurilor sau al vreunei persoane; în afară de Iahve Dumnezeu, nimeni nu putea fi Domnul sau Dumnezeul său. Acestea erau aspirațiile lui Iov. Pe de altă parte, Iov obținuse, de asemenea, ceva din această ispită: el câștigase mari bogății prin încercările pe care i le-a dat Dumnezeu.

În timpul vieții lui Iov din cele câteva decenii precedente, el contemplase faptele lui Iahve și câștigase binecuvântările lui Iahve Dumnezeu pentru el. Erau binecuvântări care îl făceau să se simtă extrem de stânjenit și îndatorat, căci el credea că nu făcuse nimic pentru Dumnezeu și, totuși, primise binecuvântări atât de mari și se bucurase de atât de mult har. Din acest motiv, el se ruga deseori în inima sa, sperând că va putea să-L răsplătească pe Dumnezeu, sperând că va avea oportunitatea de a fi mărturie pentru faptele și măreția lui Dumnezeu și sperând că Dumnezeu îi va pune ascultarea la încercare și, mai mult, că putea fi purificată credința sa, până când ascultarea și credința lui aveau să câștige aprobarea lui Dumnezeu. Apoi, când încercarea a venit asupra lui Iov, el a crezut că Dumnezeu îi auzise rugăciunile. Iov a prețuit această oportunitate mai mult decât orice altceva și, prin urmare, nu a îndrăznit să o trateze cu ușurință, astfel încât cea mai mare dorință a sa de o viață să poată fi realizată. Sosirea acestei oportunități a însemnat că ascultarea și frica lui de Dumnezeu puteau fi puse la încercare și puteau fi purificate. În plus, însemna că Iov avea șansa de a câștiga aprobarea lui Dumnezeu, astfel aducându-l mai aproape de El. În timpul încercării, o astfel de credință și căutare i-au permis să devină mai desăvârșit și să câștige o înțelegere mai profundă a voii lui Dumnezeu. Iov, de asemenea, a devenit mai recunoscător pentru binecuvântările și harurile lui Dumnezeu, în inima sa, a oferit mai multă laudă faptelor lui Dumnezeu și a fost mai temător și mai respectuos față de Dumnezeu și a tânjit mai mult după frumusețea, măreția și sfințenia lui Dumnezeu. În

acest moment, deși Iov era tot o persoană care se temea de Dumnezeu și se ferea de rău în ochii lui Dumnezeu, în privința experiențelor sale, credința și cunoașterea lui Iov au progresat văzând cu ochii: credința lui sporise, ascultarea sa câștigase un punct de sprijin, iar frica lui de Dumnezeu devenise mai profundă. Deși această încercare îi transformase spiritul și viața lui Iov, o astfel de transformare nu l-a mulțumit pe Iov, și nici nu i-a încetinit progresul. În timp ce calcula ceea ce câștigase din această încercare și luând în considerarea propriile sale defecte, el s-a rugat în liniște, așteptând ca următoarea încercare să vină asupra sa, pentru că el tânjea ca ascultarea, credința și frica lui de Dumnezeu să fie înălțate în timpul următoarei încercări a lui Dumnezeu.

Dumnezeu observă gândurile cele mai ascunse ale omului și tot ceea ce omul spune și face. Gândurile lui Iov au ajuns la urechile lui Iahve Dumnezeu, iar Dumnezeu i-a ascultat rugăciunile și, în acest mod, următoarea încercare a lui Dumnezeu pentru Iov a sosit precum era de așteptat.

În mijlocul suferințelor teribile, Iov își dă seama cu adevărat de grija lui Dumnezeu pentru omenire

După întrebările lui Iahve Dumnezeu pentru Satana, Satana era fericit în secret. Aceasta deoarece Satana știa că i se va mai permite încă o dată să îl atace pe omul care era desăvârșit în ochii lui Dumnezeu – pentru Satana, acest lucru reprezenta o oportunitate rară. Satana voia să folosească această oportunitate pentru a compromite complet convingerea lui Iov, pentru a-l face să-și piardă credința în Dumnezeu și, prin urmare, să nu se mai teamă de Dumnezeu sau să nu mai binecuvânteze numele lui Iahve. Aceasta îi va da o șansă Satanei: indiferent de loc sau de timp, va putea să facă din Iov o jucărie ținută sub comanda lui. Satana și-a ascuns intențiile malefice fără urmă, dar nu a putut să-și țină natura rea sub control. Se face aluzie la acest adevăr în răspunsul său la cuvintele lui Iahve Dumnezeu, precum este consemnat în Scripturi: „Iar Satana I-a răspuns lui Iahve Dumnezeu și a zis: «Piele pentru piele, da, un om va da tot ce are pentru viața lui. Dar întinde-Ți acum mâna și atinge-i carnea și oasele și el Te va blestema fățiș»” (Iov 2:4-5). Este imposibil să nu dobândești cunoștințe esențiale și un înțeles al malițiozității Satanei din acest dialog dintre Dumnezeu și Satana. După ce au auzit aceste erezii ale Satanei, toți aceia care iubesc adevărul și detestă răul vor avea, fără îndoială, o ură mai mare pentru josnicia și nerușinarea Satanei, se vor simți îngroziți și dezgustați de ereziile lui și, în același timp, vor aduce profunde rugăciuni și urări de bine pentru Iov, rugându-se ca acest om al neprihănirii să poată atinge desăvârșirea, dorindu-și ca acest om care se teme de Dumnezeu și se ferește de rău să biruie întotdeauna ispitele Satanei și să trăiască în lumină, sub călăuzirea și binecuvântările lui Dumnezeu; la fel, astfel de oameni își vor dori și ca faptele drepte ale lui Iov să îi îndemne și încurajeze întotdeauna pe toți cei care urmăresc calea de a se teme de Dumnezeu și a se feri de rău. Deși intenția malițioasă a Satanei poate fi observată în această declarație, Dumnezeu a consimțit cu ușurință „cererea Satanei” – dar El a pus

și o condiție: „Iată, este în mâna ta; dar cruță-i viața” (Iov 2:6). Deoarece, de data aceasta, Satana a cerut să își întindă mâna pentru a-i răni trupul lui Iov, Dumnezeu a spus „dar cruță-i viața”. Înțelesul acestor cuvinte este că El i-a dat trupul lui Iov Satanei, dar viața lui Iov era în mâinile lui Dumnezeu. Satana nu putea să-i ia viața lui Iov, dar, în afară de aceasta, Satana putea să folosească orice mijloc sau metodă împotriva lui Iov.

După obținerea permisiunii lui Dumnezeu, Satana s-a grăbit să ajungă la Iov și și-a întins mâna pentru a-i afecta pielea, făcându-l să aibă bube pe tot corpul, iar Iov a simțit durere pe pielea sa. Iov a lăudat minunăția și sfințenia lui Iahve Dumnezeu, ceea ce l-a făcut pe Satana și mai flagrant în îndrăzneala sa. Deoarece simțise bucuria de a-l răni pe om, Satana și-a întins mâna și a zgâriat trupul lui Iov, făcându-i bubele să supureze. Iov a simțit imediat o durere și un chin în trupul său, care erau fără asemănare, și nu a putut să se abțină să nu se scarpine din cap până în picioare cu mâinile sale, de parcă acest lucru ar fi ușurat lovitura care fusese aplicată spiritului său de către această durere a trupului. El a realizat că Dumnezeu îi era alături, supraveghindu-l, și a făcut tot ce a putut să se întărească. A îngenuncheat încă o dată și a spus: Te uiți în inima omului, îi observi suferința; de ce Te preocupă slăbiciunea lui? Lăudat fie numele lui Iahve Dumnezeu. Satana a văzut durerea insuportabilă a lui Iov, dar nu l-a văzut pe Iov lepădând numele lui Iahve Dumnezeu. Prin urmare, și-a întins grăbit mâna să îi afecteze oasele lui Iov, disperat să-l sfâșie în bucăți. Într-o clipă, Iov a simțit un chin fără precedent; era ca și cum carnea i-ar fi fost smulsă de pe oase și oasele i-ar fi fost zdrobite, bucată cu bucată. Acest chin îngrozitor l-a făcut să se gândească la faptul că ar fi mai bine să moară… Abilitatea lui de a suporta această durere își atinsese limitele… Voia să urle, voia să își smulgă pielea de pe corp, în încercarea de a-și atenua durerea – totuși, s-a abținut să urle și nu și-a smuls pielea de pe corp, căci nu voia să-l lase pe Satana să-i vadă slăbiciunea. Așadar, Iov a îngenuncheat din nou, dar de data aceasta, nu a simțit prezența lui Iahve Dumnezeu. El știa că Iahve Dumnezeu era deseori înaintea lui și în spatele lui și de ambele părți ale sale. Totuși, în timpul durerii sale, Dumnezeu nu Se uitase nici măcar o dată; El Și-a acoperit fața și S-a ascuns, căci semnificația creației omului nu era de a aduce suferință asupra omului. În acest moment, Iov plângea și făcea tot ce putea pentru a îndura această agonie fizică, totuși, nu putea să se mai abțină să nu-I mulțumească lui Dumnezeu: „Omul cade la prima lovitură, este slab și fără putere, este tânăr și ignorant – de ce ai dori să fii atât de atent și de blând față de el? Mă lovești, totuși, Te doare să o faci. Ce anume din om este vrednic de grija și preocuparea Ta?” Rugăciunile lui Iov au ajuns la urechile lui Dumnezeu, iar Dumnezeu a fost tăcut, privind fără să scoată niciun sunet… După ce a încercat toate șiretlicurile posibile fără succes, Satana a plecat în tăcere, totuși, acesta nu a fost sfârșitul încercărilor lui Dumnezeu pentru Iov. Deoarece puterea lui Dumnezeu care fusese dezvăluită în Iov nu fusese făcută publică, povestea lui Iov nu s-a încheiat cu retragerea Satanei. Pe măsură ce alte personaje și-au făcut apariția, aveau să se desfășoare și mai multe scene spectaculoase.

O altă manifestare a fricii lui Iov de Dumnezeu și a feririi de rău este preamărirea lui pentru numele lui Dumnezeu în toate lucrurile

Iov suferise devastarea Satanei, totuși, el nu se lepădase de numele lui Iahve Dumnezeu. Soția lui a fost prima care a ieșit și, jucând rolul Satanei într-o formă care e vizibilă pentru ochii oamenilor, l-a atacat pe Iov. Textul original descrie astfel lucrurile: „Atunci soția lui i-a zis: Încă rămâi neclintit în curăția ta? Blestemă-L pe Dumnezeu și mori!” (Iov 2:9). Acestea erau cuvintele rostite de Satana deghizat în om. Acestea erau un atac și o acuzație, precum și o îndemnare, o ispită și o defăimare. După ce a eșuat în a-i ataca trupul lui Iov, Satana a atacat apoi direct integritatea lui Iov, dorind să o utilizeze pentru a-l face pe Iov să renunțe la integritatea sa, să renunțe la Dumnezeu și să nu mai trăiască. La fel, a dorit Satana să folosească astfel de cuvinte pentru a-l tenta pe Iov: dacă Iov lepăda numele lui Iahve, atunci, el nu trebuia să îndure un asemenea chin; se putea elibera de chinul trupului. Confruntat cu sfatul soției sale, Iov a certat-o, spunând: „El i-a răspuns: «Vorbești ca o femeie nebună. Ce?! Să primim de la Dumnezeu doar binele și să nu primim și răul?»” (Iov 2:10). Iov cunoștea demult aceste cuvinte, dar în acest moment s-a dovedit adevărul cunoașterii lor de către Iov.

Când soția l-a sfătuit să Îl blesteme pe Dumnezeu și să moară, ceea ce voia să spune era: „Dumnezeul tău te tratează astfel, așadar, de ce nu Îl blestemi? De ce mai ești în viață? Dumnezeul tău este atât de nedrept cu tine, totuși, tu spui «binecuvântat fie numele lui Iahve». Cum a putut El să trimită dezastrul asupra ta, când tu Îi binecuvântezi numele? Grăbește-te și leapădă numele lui Dumnezeu și nu Îl mai urma. Atunci, se vor termina greutățile tale”. În acest moment, s-a produs mărturia pe care Dumnezeu dorea să o vadă în Iov. Nicio persoană obișnuită nu putea să fie o asemenea mărturie, nici nu citim despre aceasta în niciuna dintre poveștile Bibliei – dar Dumnezeu o văzuse cu mult înainte ca Iov să rostească aceste cuvinte. Dumnezeu dorea numai să utilizeze această oportunitate pentru a-i permite lui Iov să dovedească tuturor că Dumnezeu avea dreptate. Confruntat cu sfatul soției lui, Iov nu numai că nu a renunțat la integritate sau la Dumnezeu, ci i-a și spus soției sale: „Să primim de la Dumnezeu doar binele și să nu primim și răul?” Au aceste cuvinte o importanță deosebită? Aici, există doar un singur fapt capabil să dovedească importanța acestor cuvinte. Importanța acestor cuvinte este că ele sunt aprobate de Dumnezeu în inima Sa, sunt ceea ce dorea Dumnezeu, sunt ceea ce Dumnezeu voia să audă și sunt finalul pe care Dumnezeu tânjea să-l vadă; aceste cuvinte sunt, de asemenea, miezul mărturiei lui Iov. Prin aceasta, desăvârșirea, onestitatea, frica de Dumnezeu și ferirea lui Iov de rău au fost dovedite. Valoarea lui Iov constă în modul în care, când a fost ispitit și chiar când tot corpul i-a fost acoperit cu bube, când a îndurat cel mai groaznic chin și când soția lui și rudele l-au sfătuit, el tot a rostit asemenea cuvinte. Ca să o spunem altfel, în inima sa, el credea că, indiferent de ispite sau de cât de teribile ar fi greutățile sau chinul, chiar dacă moartea avea să vină asupra lui, el nu va renunța la Dumnezeu sau nu va

abandona calea de a se teme de Dumnezeu și a se feri de rău. Vezi, așadar, că Dumnezeu deținea cel mai important loc în inima sa și că exista un singur Dumnezeu în inima lui. Din această cauză citim astfel de descrieri ale sale în Scripturi, precum: În toate acestea Iov nu a păcătuit deloc prin vorbele sale. Nu numai că nu a păcătuit cu buzele, ci nici în inima lui nu s-a plâns în privința lui Dumnezeu. El nu a spus cuvinte supărătoare despre Dumnezeu, nici nu a păcătuit împotriva Lui. Nu numai că gura sa a binecuvântat numele lui Dumnezeu, ci el a binecuvântat numele Lui și în inima sa; gura și inima lui erau la unison. Acesta era adevăratul Iov văzut de Dumnezeu și acesta a fost exact motivul pentru care Dumnezeu îl prețuia pe Iov.

Multele lucruri pe care oamenii le înțeleg greșit despre Iov

Dificultatea îndurată de Iov nu era lucrarea mesagerilor trimiși de Dumnezeu, nici nu era cauzată de propria mână a lui Dumnezeu. În schimb, era cauzată personal de Satana, dușmanul lui Dumnezeu. În consecință, nivelul dificultății îndurate de Iov a fost deosebit de sever. Totuși, în acest moment, Iov a demonstrat, fără rezerve, cunoașterea sa zilnică față de Dumnezeu din inima lui, principiile acțiunilor lui zilnice și atitudinea sa față de Dumnezeu – acesta este adevărul. Dacă Iov nu ar fi fost ispitit, dacă Dumnezeu nu ar fi adus încercări asupra lui Iov, când Iov a spus: „Iahve Dumnezeu a dat și Iahve Dumnezeu a luat; binecuvântat fie numele lui Iahve Dumnezeu”, ai spune că Iov este un ipocrit; Dumnezeu îi dăduse atât de mult bunuri, așadar, desigur că binecuvânta numele lui Iahve. Dacă, înainte de a fi supus la încercări, Iov ar fi spus: „Să primim de la Dumnezeu doar binele și să nu primim și răul?”, ai spune că Iov exagera și că nu lepăda numele lui Dumnezeu de vreme ce era binecuvântat deseori de mâna lui Dumnezeu. Ai spune că, dacă Dumnezeu ar fi adus dezastrul asupra lui, atunci, el ar fi lepădat cu siguranță numele lui Dumnezeu. Totuși, când Iov s-a aflat în împrejurări pe care nimeni nu și le-ar dori sau nu ar dori să le vadă, împrejurări pe care nimeni nu ar dori să le suporte, pe care oamenii se tem să le îndure, împrejurări pe care nici Dumnezeu nu putea suporta să le privească, Iov tot a putut să își păstreze integritatea: „Iahve Dumnezeu a dat și Iahve Dumnezeu a luat; binecuvântat fie numele lui Iahve Dumnezeu” și „Să primim de la Dumnezeu doar binele și să nu primim și răul?” Confruntați cu comportamentul lui Iov din acest moment, cei care iubesc să rostească cuvinte mărețe, slove și învățături, toți rămân fără cuvinte. Cei care preamăresc numele lui Dumnezeu doar în vorbire, dar care încă nu au acceptat niciodată încercările lui Dumnezeu, sunt condamnați de integritatea la care Iov nu a renunțat, iar cei care nu ar fi crezut niciodată că omul poate să rămână neclintit pe calea lui Dumnezeu sunt judecați de mărturia lui Iov. Confruntați cu purtarea lui Iov în timpul acestor încercări și cu acele cuvintele pe care le-a rostit, unii oameni se vor simți confuzi, unii se vor simți invidioși, unii se vor simți neîncrezători, iar unii vor părea chiar dezinteresați, strâmbând din nas la mărturia lui Iov, deoarece ei nu numai că văd chinul care a venit asupra lui Iov în timpul încercărilor și citesc cuvintele rostite de Iov, ci văd și „slăbiciunea” omenească

afișată de Iov când au venit încercările asupra lui. Această „slăbiciune”, ei o consideră a fi presupusa imperfecțiune din desăvârșirea lui Iov, defectul omului care, în ochii lui Dumnezeu, era desăvârșit. Adică, se consideră că aceia care sunt desăvârșiți sunt fără defecte, fără pată sau murdărie, că nu au slăbiciuni, că nu cunosc durerea, că nu se simt niciodată nefericiți sau demoralizați și că sunt lipsiți de ură sau de comportamente externe extreme; drept rezultat, marea majoritate a oamenilor nu cred că Iov era într-adevăr desăvârșit. Oamenii nu aprobă o mare parte din comportamentul său din timpul încercărilor. De exemplu, când Iov și-a pierdut bunurile și copiii, el nu a izbucnit în lacrimi, așa cum și-ar imagina oamenii. „Lipsa lui de cuviință” îi face pe oameni să creadă că era rece, pentru că nu avea lacrimi sau afecțiune pentru familia sa. Aceasta este prima impresie neplăcută pe care o au oamenii despre Iov. Ei consideră comportamentul său ulterior și mai uluitor: „Își dă haina” a fost interpretat de oameni ca un semn de lipsă de respect față de Dumnezeu și „și-a ras capul” se consideră în mod greșit că înseamnă blasfemia și opoziția lui Iov față de Dumnezeu. În afară de cuvintele lui Iov că: „Iahve Dumnezeu a dat și Iahve Dumnezeu a luat; binecuvântat fie numele lui Iahve Dumnezeu”, oamenii nu văd nimic din dreptatea lui Iov care să fi fost lăudat de Dumnezeu și, prin urmare, evaluarea lui Iov făcută de către majoritatea lor nu este nimic mai mult decât nepricepere, înțelegere greșită, îndoială, condamnare și aprobare doar în teorie. Niciunul dintre ei nu poate să înțeleagă și să aprecieze cu adevărat cuvintele lui Iahve Dumnezeu, care spun că Iov era un om cinstit și desăvârșit, unul care se temea de Dumnezeu și se ferea de rău.

Pe baza impresiei lor de mai sus în privința lui Iov, oamenii au dubii și în privința dreptății lui, căci acțiunile lui Iov și conduita sa, consemnate în Scripturi, nu erau atât de impresionant de emoționante precum și le-ar fi imaginat oamenii. Nu numai că el nu a săvârșit fapte mărețe, dar și-a luat și un ciob să se scarpine în timp ce stătea în cenușă. Și această faptă îi uluiește pe oameni și îi face să se îndoiască – și chiar să nege – dreptatea lui Iov căci, în timp ce se scărpina, el nu se ruga sau nu Îi făcea promisiuni lui Dumnezeu; ba mai mult, nici nu a fost văzut plângând de durere. În acest stadiu, oamenii văd doar slăbiciunea lui Iov și nimic altceva și, prin urmare, chiar când îl aud pe Iov spunând: „Să primim de la Dumnezeu doar binele și să nu primim și răul?”, ei sunt complet neimpresionați sau nehotărâți și încă nu pot discerne dreptatea lui Iov din cuvintele sale. Impresia de bază pe care Iov le-o dă oamenilor în timpul chinului încercărilor sale este că el nu era nici slugarnic, nici arogant. Oamenii nu văd povestea din spatele comportamentului său, care se desfășura în adâncul inimii sale, și nici nu văd frica de Dumnezeu din inima lui sau aderarea lui la principiul căii de a se feri de rău. Nepăsarea sa îi face pe oameni să creadă că desăvârșirea și dreptatea sa nu erau decât vorbe goale, că frica lui de Dumnezeu era doar un zvon; „slăbiciunea” pe care el o dezvăluia în exterior, în schimb, îi impresionează profund, oferindu-le o „nouă perspectivă” și chiar o „nouă înțelegere” în privința omului pe care Dumnezeu îl definește ca desăvârșit și neprihănit. O astfel de „nouă perspectivă” și „nouă înțelegere” sunt

dovedite când Iov a deschis gura și a blestemat ziua în care s-a născut.

Deși nivelul chinului pe care l-a suferit este de neimaginat și de neînțeles pentru orice om, el nu a rostit cuvinte de erezie, ci doar și-a ameliorat durerea trupului prin mijloace proprii. După cum consemnează Scripturile, el a spus: „Să piară ziua în care m-am născut și noaptea în care s-a zis: «S-a născut un băiat!»” (Iov 3:3). Poate nimeni nu a considerat vreodată că aceste cuvinte sunt importante și poate sunt oameni care le-au acordat atenție. În opinia voastră, ele înseamnă că Iov s-a opus lui Dumnezeu? Sunt ele o plângere împotriva lui Dumnezeu? Știu că mulți dintre voi aveți anumite idei despre aceste cuvinte rostite de Iov și credeți că, dacă Iov era desăvârșit și neprihănit, el nu ar fi trebuit să arate nicio slăbiciune sau durere și ar fi trebuit, în schimb, să fi confruntat orice atac al Satanei în mod pozitiv și chiar să fi zâmbit la vederea ispitelor Satanei. Nu ar fi trebuit să aibă nicio reacție la chinul adus asupra trupului său de Satana, nici nu ar fi trebuit să afișeze vreo emoție din inima sa. El ar fi trebuit chiar să Îi ceară lui Dumnezeu să facă aceste încercări și mai dure. Acesta este lucrul care ar trebui arătat și avut de cineva care este neclintit și care se teme cu adevărat de Dumnezeu și se ferește de rău. În acest chin teribil, Iov a blestemat însă ziua nașterii sale. El nu s-a plâns de Dumnezeu, cu atât mai puțin nu a avut nicio intenție de a se opune lui Dumnezeu. Acesta este un lucru mult mai ușor de zis decât de făcut, căci, din timpuri străvechi și până astăzi, nimeni nu a trăit asemenea ispite sau nu a suferit ceea ce s-a abătut asupra lui Iov. Așadar, de ce nimeni nu a trecut niciodată prin același tip de ispite ca Iov? Deoarece, după cum consideră Dumnezeu, nimeni nu poate să suporte o asemenea responsabilitate sau însărcinare, nimeni nu ar putea face cum a făcut Iov și, în plus, nimeni nu ar putea, în afară de a blestema ziua nașterii lor, să nu se lepede de numele lui Dumnezeu și să continue să binecuvânteze numele lui Iahve Dumnezeu, așa cum a făcut Iov când s-a abătut asupra lui un asemenea chin. Ar putea cineva să facă asta? Când spunem asta despre Iov, îi apreciem comportamentul? Era un om drept și putea să fie o asemenea mărturie pentru Dumnezeu și era capabil să îl facă pe Satana să fugă ținându-se cu mâinile de cap, astfel încât nu a mai venit niciodată înaintea lui Dumnezeu pentru a-l acuza – deci ce e în neregulă cu a-l aprecia? Este posibil ca voi să aveți standarde mai înalte decât Dumnezeu? Este posibil ca voi să vă comportați chiar mai bine decât Iov când vor veni încercări asupra voastră? Iov a fost lăudat de Dumnezeu – ce obiecții ați putea avea?

Iov blestemă ziua nașterii sale pentru că nu vrea ca Dumnezeu să fie îndurerat de el

Deseori spun că Dumnezeu privește în inimile oamenilor, în timp ce oamenii se uită la înfățișările exterioare ale oamenilor. Deoarece Dumnezeu privește în inimile oamenilor, El înțelege esența lor, în timp ce oamenii definesc esența altor oameni pe baza exteriorului lor. Când Iov a deschis gura și a blestemat ziua nașterii sale, această faptă a uluit toate persoanele spirituale, inclusiv pe cei trei prieteni ai lui Iov. Omul a venit

de la Dumnezeu și ar trebui să fie recunoscător pentru viață și trup, precum și pentru ziua nașterii sale, acordate lui de Dumnezeu, și nu ar trebui să le blesteme. Aceasta este ceva ce oamenii de rând pot să înțeleagă și să conceapă. Pentru oricine care îl urmează pe Dumnezeu, această înțelegere este sacră și de neîncălcat și este un adevăr care nu se poate schimba niciodată. Iov, pe de altă parte, a încălcat regulile: a blestemat ziua nașterii sale. Aceasta este o faptă pe care oamenii de rând o consideră a fi intrarea într-o zonă interzisă. Nu numai că Iov nu are dreptul la înțelegerea și simpatia oamenilor, el nu are dreptul nici la iertarea lui Dumnezeu. În același timp, și mai mulți oameni devin plini de dubii față de dreptatea lui Iov, căci se părea că favoarea lui Dumnezeu față de el l-a făcut pe Iov să fie îngăduitor cu sine însuși; l-a făcut atât de îndrăzneț și de nesăbuit, încât nu numai că nu I-a mulțumit lui Dumnezeu pentru că l-a binecuvântat și a avut grijă de el în timpul vieții, ci a osândit la pierzanie ziua nașterii sale. Ce este aceasta, dacă nu opoziție față de Dumnezeu? Astfel de lucruri superficiale le oferă oamenilor dovada pentru a condamna această faptă a lui Iov, dar cine poate ști ce gândea cu adevărat Iov în acel moment? Cine poate ști motivul pentru care Iov se comporta în acel mod? Doar Dumnezeu și Iov însuși știu povestea reală și motivele inerente.

Când Satana și-a întins mâna pentru a-i răni oasele lui Iov, Iov a căzut în ghearele lui, fără mijloace să scape sau putere să reziste. Trupul și sufletul lui au suferit o durere imensă, iar această durere l-a făcut profund conștient de lipsa totală de importanță, de fragilitatea și de lipsa de putere a omului care trăiește în trup. În același timp, el a dobândit și o recunoaștere și o înțelegere profundă a motivului pentru care Dumnezeu este hotărât să aibă grijă și să se preocupe de omenire. În ghearele Satanei, Iov a realizat că omul, care este din carne și oase, este, de fapt, foarte slab și lipsit de putere. Când a căzut în genunchi și s-a rugat lui Dumnezeu, el a simțit că parcă Dumnezeu Își acoperea fața și Se ascundea, căci Dumnezeu îl lăsase complet în mâinile Satanei. În același timp, Dumnezeu a plâns și pentru el și, în plus, era profund mâhnit pentru el; Dumnezeu era îndurerat de durerea lui și rănit de suferința lui… Iov a simțit durerea lui Dumnezeu, precum și cât era de insuportabilă pentru Dumnezeu… Iov nu a vrut să Îl mai facă să sufere, nici nu a vrut ca Dumnezeu să plângă pentru el, cu atât mai puțin, nu a vrut să Îl vadă pe Dumnezeu îndurerat din cauza lui. În acest moment, Iov a vrut doar să se dezbrace de trup, să nu mai îndure durerea provocată de acesta, deoarece asta ar fi oprit chinul lui Dumnezeu din cauza durerii sale – totuși, el nu a putut și a trebuit să tolereze nu numai durerea trupului, ci și chinul de a nu dori să-L neliniștească pe Dumnezeu. Aceste două dureri – una a trupului și una a sufletului – au adus o durere sfâșietoare, insuportabilă asupra lui Iov și l-au făcut să simtă cum limitele unui om, care este făcut din carne și oase, te pot face să te simți frustrat și neajutorat. În aceste împrejurări, dorul său de Dumnezeu a devenit mai puternică, iar dezgustul față de Satana a devenit mai intens. În acest stadiu, Iov ar fi preferat să nu se fi născut niciodată în lumea oamenilor, ar fi vrut mai degrabă să nu existe, decât să-L vadă pe Dumnezeu

vărsând lacrimi sau simțind durere de dragul lui. A început să fie profund scârbit de trupul său, să fie sătul până peste cap de el însuși, de ziua nașterii sale și chiar de tot ce era legat de el. Nu dorea ca ziua sa de naștere sau orice avea legătură cu ea să mai fie menționat, așadar, și-a deschis gura și a blestemat ziua nașterii sale: „Să piară ziua în care m-am născut și noaptea în care s-a zis: «S-a născut un băiat!» Prefacă-se în întuneric ziua aceea! Fie ca Dumnezeu să nu se îngrijească de ea din ceruri, iar lumina să nu strălucească peste ea!" (Iov 3:3-4). Cuvintele lui Iov exprimă dezgustul său pentru sine însuși: „Să piară ziua în care m-am născut și noaptea în care s-a zis: «S-a născut un băiat!»", precum și vina pe care a simțit-o față de sine însuși și sentimentul său de îndatorare pentru că I-a provocat durere lui Dumnezeu: „Prefacă-se în întuneric ziua aceea! Fie ca Dumnezeu să nu se îngrijească de ea din ceruri, iar lumina să nu strălucească peste ea!" Aceste două pasaje sunt expresia fundamentală a modului în care s-a simțit Iov atunci și demonstrează pe deplin, tuturor, desăvârșirea și neprihănirea sa. În același timp, așa cum își dorise Iov, credința și ascultarea sa față de Dumnezeu, precum și frica sa de Dumnezeu au fost cu adevărat sporite. Desigur, această sporire este exact efectul la care Se așteptase Dumnezeu.

Iov îl învinge pe Satana și devine un om adevărat în ochii lui Dumnezeu

Când Iov a trecut prin încercările sale prima dată, el a rămas fără toate bunurile și toți copiii săi, dar nu a căzut ca urmare a acestor lucruri și nu a zis nimic care să fie un păcat împotriva lui Dumnezeu. El biruise ispitele Satanei și trecuse peste bunurile materiale, urmașii săi și încercarea de a pierde toate posesiunile sale lumești, ceea ce înseamnă că a putut să asculte de Dumnezeu când a luat de la el și a putut să ofere mulțumiri și laude lui Dumnezeu, datorită lucrurilor făcute de Dumnezeu. Așa a fost comportamentul lui Iov în timpul primei ispitiri a Satanei și așa a fost și mărturia lui Iov în timpul primei încercări a lui Dumnezeu. În a doua încercare, Satana și-a întins mâna să-l rănească pe Iov și, deși Iov a experimentat o durere mai mare ca niciodată, mărturia sa tot a fost suficientă pentru a-i ului pe oameni. El și-a folosit tăria de caracter, convingerea și ascultarea față de Dumnezeu, precum și frica de Dumnezeu, pentru a-l mai învinge încă o dată pe Satana, iar comportamentul și mărturia lui au fost încă o dată aprobate și privilegiate de Dumnezeu. În timpul acestei ispite, Iov a folosit comportamentul său efectiv pentru a-i declara Satanei că durerea trupului nu putea să-i schimbe credința și ascultarea față de Dumnezeu sau să-l lase fără devotamentul său pentru Dumnezeu și frica lui de El; el nu avea să renunțe la Dumnezeu sau la propria desăvârșire și neprihănire din cauză că se confrunta cu moartea. Determinarea lui Iov l-a făcut laș pe Satana, credința lui l-a lăsat pe Satana înfricoșat și tremurând, intensitatea cu care a luptat împotriva Satanei în timpul bătăliei lor pe viață și pe moarte l-a umplut pe Satana de resentimente și de o ură profundă; desăvârșirea și neprihănirea lui l-au lăsat pe Satana incapabil să-i mai facă ceva, astfel încât Satana și-a abandonat atacurile asupra lui și a renunțat la acuzațiile sale împotriva lui Iov, pe care le lansase

înaintea lui Iahve Dumnezeu. Aceasta însemna că Iov biruise lumea, biruise trupul, îl biruise pe Satana și biruise moartea; el era complet și pe deplin un om care-I aparținea lui Dumnezeu. În timpul acestor două încercări, Iov a rămas neclintit în mărturia sa, și-a trăit într-adevăr desăvârșirea și neprihănirea și și-a mărit sfera principiilor de viață de a se teme de Dumnezeu și a se feri de rău. După ce a trecut prin aceste două încercări, s-a născut în Iov o experiență mai bogată, iar această experiență l-a făcut mai matur și mai experimentat, l-a făcut mai puternic, cu o convingere mai profundă și l-a făcut mai încrezător în dreptatea și valoarea integrității pe care și-a păstrat-o cu fermitate. Încercările lui Iahve Dumnezeu pentru Iov i-au dat o înțelegere și o măsură profundă a preocupării lui Dumnezeu pentru om și i-au permis să simtă valoarea iubirii lui Dumnezeu, iar din acest moment, respectul și iubirea față de Dumnezeu au fost adăugate fricii sale de Dumnezeu. Încercările lui Iahve Dumnezeu nu numai că nu l-au îndepărtat pe Iov de El, ci i-au adus inima mai aproape de Dumnezeu. Când durerea trupească îndurată de Iov a atins punctul culminant, grija pe care o simțea din partea lui Iahve Dumnezeu nu i-a dat de ales decât să-și blesteme ziua nașterii. Un astfel de comportament nu a fost planificat cu mult timp înainte, ci a fost o revelație naturală a respectului și iubirii pentru Dumnezeu din inima sa, a fost o revelație naturală care a venit din respectul și iubirea sa pentru Dumnezeu. Adică, deoarece era dezgustat de el însuși și nu era dispus și nu putea rezista să-L chinuiască pe Dumnezeu, respectul și iubirea sa au atins astfel punctul de altruism. În acest moment, Iov și-a ridicat adorația și dorul său de lungă durată pentru Dumnezeu și devotamentul pentru El la nivelul de respect și iubire. În același timp, el și-a ridicat și credința și ascultarea față de Dumnezeu și frica de Dumnezeu la nivelul de respect și iubire. Nu și-a permis să facă nimic care I-ar provoca rău lui Dumnezeu, nu și-a permis un comportament care L-ar răni pe Dumnezeu și nu și-a permis să aducă tristețe, durere sau chiar nefericire asupra lui Dumnezeu, din motive personale. În ochii lui Dumnezeu, deși Iov era același ca înainte, credința, ascultarea și frica sa de Dumnezeu Îi aduseseră lui Dumnezeu bucurie și mulțumire deplină. În acest stadiu, Iov atinsese desăvârșirea pe care Dumnezeu Se aștepta să o atingă; el devenise cineva cu adevărat vrednic de a fi numit „desăvârșit și neprihănit” în ochii lui Dumnezeu. Faptele lui drepte i-au permis să îl biruie pe Satana și să rămână neclintit în mărturia sa pentru Dumnezeu. De asemenea, faptele sale drepte l-au desăvârșit și au permis valorii vieții sale să crească și să transceandă mai mult ca niciodată și l-au făcut totodată prima persoană care nu a mai fost atacată și ispitită de Satana. Deoarece Iov era drept, el a fost acuzat și ispitit de Satana; deoarece Iov era drept, el a fost predat Satanei; și deoarece Iov era drept, el l-a biruit și l-a înfrânt pe Satana și a rămas neclintit în mărturia sa. Din acel moment, Iov a devenit primul om care nu va mai fi niciodată predat Satanei, el a venit cu adevărat înaintea tronului lui Dumnezeu și a trăit în lumină, sub binecuvântările lui Dumnezeu, fără spionarea sau distrugerea din partea Satanei… El devenise un om adevărat în ochii lui Dumnezeu, fusese eliberat…

Despre Iov

După ce ați aflat cum a trecut Iov prin încercări, majoritatea dintre voi veți vrea, probabil, să știți mai multe detalii despre el însuși, mai ales în privința secretului prin care a câștigat lauda lui Dumnezeu. Așadar, astăzi, să vorbim despre Iov!

În viața de zi cu zi a lui Iov vedem perfecțiunea sa, neprihănirea, frica de Dumnezeu și ferirea de rău

Dacă e să discutăm despre Iov, atunci trebuie să începem cu evaluarea lui, rostită de Dumnezeu cu gura lui: „Nu există nimeni altcineva ca el pe pământ, un om desăvârșit și neprihănit, unul care se teme de Dumnezeu și se ferește de rău”.

Să aflăm mai întâi despre desăvârșirea și neprihănirea lui Iov.

Ce înțelegeți voi prin cuvintele „desăvârșit” și „neprihănit”? Credeți că Iov era fără pată și că era onorabil? Aceasta, desigur, ar fi o interpretare și o înțelegere literală a cuvintelor „desăvârșit” și „neprihănit”. Însă contextul vieții reale se referă la o adevărată înțelegere a lui Iov – doar cuvintele, cărțile și teoria nu ne vor da niciun răspuns. Vom începe prin a cerceta viața de acasă a lui Iov și comportamentul său normal din timpul vieții sale. Asta ne va spune despre principiile și obiectivele sale în viață, precum și despre personalitatea și căutarea lui. Acum, să citim ultimele cuvinte din Iov 1:3: „Era cel mai însemnat om dintre toți locuitorii Răsăritului”. Ceea ce spun aceste cuvinte este că statutul și poziția socială a lui Iov erau foarte înalte și, deși nu ni se spune dacă era cel mai mare dintre oamenii din est datorită bunurilor sale din belșug sau pentru că era desăvârșit și neprihănit și se temea de Dumnezeu, în timp ce se ferea de rău, în linii mari, știm că statutul lui Iov și poziția lui socială erau foarte apreciate. Așa cum este consemnat în Biblie, primele impresii ale oamenilor în privința lui Iov erau că el era desăvârșit, că se temea de Dumnezeu și respingea răul și că avea o mare bogăție și un statut venerabil. Pentru o persoană normală care trăiește într-un asemenea mediu și în asemenea condiții, dieta lui Iov, calitatea vieții sale și diversele aspecte ale vieții sale personale ar fi principala preocupare a atenției majorității oamenilor; astfel, trebuie să continuăm să citim Scripturile: „Fiii lui obișnuiau să meargă și să țină, pe rând, câte un ospăț în casa fiecăruia în parte; ei le chemau și pe cele trei surori ale lor ca să mănânce și să bea împreună cu ei. Când se termina câte un șir de ospețe, Iov îi chema și îi sfințea. El se trezea dimineața devreme și aducea arderi-de-tot pentru fiecare dintre ei, zicând: «Poate fiii mei au păcătuit și L-au blestemat pe Dumnezeu în inimile lor». Așa obișnuia Iov să facă” (Iov 1:4-5). Acest pasaj ne spune două lucruri: primul este că fiii și fiicele lui Iov petreceau în mod regulat, cu băutură și mâncare din belșug; al doilea este că Iov oferea des arderi-de-tot, deoarece el se îngrijora deseori în privința fiilor și fiicelor sale, temându-se că păcătuiau, că în inima lor renunțaseră la Dumnezeu. Prin aceasta sunt descrise viețile a două tipuri diferite de oameni. Primul tip, fiii și fiicele lui Iov, petreceau deseori din cauza bogăției lor, trăiau în mod extravagant, se cinsteau cu mâncare și băutură după bunul lor plac și se bucurau de calitatea înaltă a vieții oferite de bogăția

materială. Trăind o asemenea viață, era inevitabil ca ei să nu păcătuiască și să nu Îl ofenseze des pe Dumnezeu – totuși, ei nu se sfințeau sau nu ofereau arderi-de-tot. Vezi, atunci, că Dumnezeu nu avea loc în inima lor, că ei nu se gândeau deloc la harurile lui Dumnezeu, nici nu se temeau că-L ofensează, cu atât mai puțin se temeau să nu renunțe la El în inima lor. Desigur, noi nu ne concentrăm asupra copiilor lui Iov, ci asupra a ceea ce a făcut Iov când s-a confruntat cu astfel de lucruri; aceasta este cealaltă chestiune descrisă în pasaj, care implică viața zilnică a lui Iov și esența umanității sale. Unde Biblia descrie petrecerile fiilor și fiicelor lui Iov, acesta nu este menționat; se spune doar că fiii și fiicele sale mâncau și beau deseori împreună. Cu alte cuvinte, el nu dădea petreceri, nici nu se alătura fiilor și fiicelor sale în a mânca cu extravaganță. Deși era bogat și avea multe bunuri și slujitori, viața lui Iov nu era una plină de lux. El nu se lăsa ademenit de mediul său de viață suprem, și nici nu se îmbuiba cu desfătările trupului datorită bogăției sale, și nici nu uita să aducă jertfe arse și cu atât mai puțin îl făcea asta să Îl respingă treptat pe Dumnezeu din inima sa. În mod evident, atunci, Iov era disciplinat în stilul său de viață, nu era lacom sau hedonist ca urmare a binecuvântărilor lui Dumnezeu asupra lui, nici nu se fixa pe calitatea vieții. În schimb, el era smerit și modest, nu avea tendința să fie ostentativ și era precaut și grijuliu înaintea lui Dumnezeu. D El se gândea deseori la harurile și binecuvântările lui Dumnezeu și îi era teamă încontinuu de Dumnezeu. În viața sa zilnică, Iov deseori se trezea devreme pentru a oferi arderi-de-tot pentru fiii și fiicele sale. Cu alte cuvinte, nu numai că se temea el însuși de Dumnezeu, ci și spera ca și copiii lui să se teamă la fel de Dumnezeu și să nu păcătuiască împotriva lui Dumnezeu. Bogăția materială a lui Iov nu avea niciun loc în inima sa, nici nu înlocuia poziția deținută de Dumnezeu; indiferent dacă pentru el însuși sau pentru copiii săi, acțiunile zilnice ale lui Iov erau toate conectate cu frica de Dumnezeu și ferirea de rău. Frica lui față de Iahve Dumnezeu nu se oprea la gura sa, ci era ceva ce a pus în acțiune și se reflecta în fiecare parte a vieții sale de zi cu zi. Acest comportament efectiv al lui Iov ne arată că el era cinstit și că avea o esență care iubea dreptatea și lucrurile care erau pozitive. Faptul că Iov își trimitea și își sfințea des fiii și fiicele, înseamnă că el nu era de acord și nu aproba comportamentul copiilor săi; în schimb, în inima sa, era frustrat de comportamentul lor și îi condamna. El concluzionase că modul de a se comporta al fiilor și fiicelor sale nu era pe placul lui Iahve Dumnezeu și, prin urmare, le cerea deseori să se ducă înaintea lui Iahve Dumnezeu și să-și mărturisească păcatele. Acțiunile lui Iov ne arată o altă parte a umanității sale: una în care el nu a mers niciodată cu aceia care deseori păcătuiau și Îl ofensau pe Dumnezeu, ci, în schimb, se ferea de ei și îi evita. Deși acești oameni erau fiii și fiicele sale, el nu își abandona propriile principii de conduită, deoarece ei erau din neamul său, nici nu se complăcea în păcatele lor din cauza propriilor sentimente. Mai degrabă, el îi îndemna să se mărturisească și să câștige îngăduința lui Iahve Dumnezeu și îi avertiza să nu Îl abandoneze pe Dumnezeu de dragul desfătării lor lacome. Principiile modului în care Iov îi trata pe ceilalți sunt inseparabile de principiile fricii sale de Dumnezeu și de ale feririi de rău. El iubea ceea

ce era acceptat de Dumnezeu și era dezgustat de ceea ce Îi provoca repulsie lui Dumnezeu; îi iubea pe cei care se temeau de Dumnezeu în inima lor și era dezgustat de cei care făceau rău sau păcătuiau împotriva lui Dumnezeu. O astfel de iubire și un asemenea dezgust erau demonstrate în viața sa de zi cu zi și reprezentau chiar neprihănirea lui Iov văzută prin ochii lui Dumnezeu. Desigur, aceasta este, de asemenea, exprimarea și trăirea umanității adevărate a lui Iov în relația sa cu alte persoane din viața sa de zi cu zi, despre care trebuie să învățăm.

Manifestările umanității lui Iov în timpul încercărilor sale (înțelegerea desăvârșirii, a neprihănirii lui Iov, a fricii lui de Dumnezeu și a feririi de rău în timpul încercărilor sale)

Ceea ce am împărtășit mai sus sunt diverse aspecte ale umanității lui Iov care au fost expuse în viața sa de zi cu zi, înainte de testele sale. Fără îndoială, aceste diferite manifestări oferă o înțelegere a neprihănirii lui Iov și o familiarizare inițială cu frica lui de Dumnezeu și cu ferirea de rău și furnizează, în mod firesc, o afirmație inițială. Motivul pentru care spun „inițială” este deoarece majoritatea oamenilor încă nu au o înțelegere adevărată a personalității lui Iov și a gradului în care el urma calea de a-L asculta și a se teme de Dumnezeu. Adică, înțelegerea majorității oamenilor în privința lui Iov nu depășește impresia oarecum favorabilă, oferită de două pasaje din Biblie care conțin cuvintele lui: „Iahve Dumnezeu a dat și Iahve Dumnezeu a luat; binecuvântat fie numele lui Iahve Dumnezeu,” și „Să primim de la Dumnezeu doar binele și să nu primim și răul?” Prin urmare, există o mare nevoie ca noi să înțelegem cum își trăia Iov umanitatea în timp ce primea încercările lui Dumnezeu; în acest mod, adevărata umanitate a lui Iov va fi arătată tuturor în întregimea sa.

Când Iov a auzit că îi fuseseră furate bunurile, că fiii și fiicele sale își pierduseră viețile și că slujitorii îi fuseseră omorâți, el a reacționat după cum urmează: „Atunci Iov s-a ridicat, și-a dat haina jos, și-a ras capul și a căzut pe pământ și a venerat” (Iov 1:20). Aceste cuvinte ne spun un fapt: după auzirea acestor vești, Iov nu a fost lovit de panică, el nu a plâns, nici nu a dat vina pe slujitorii care îi däduseră veștile, cu atât mai puțin nu a inspectat locul crimei pentru a investiga și a verifica detaliile și a afla ce s-a întâmplat de fapt. El nu a afișat nicio durere sau regret la pierderea bunurilor sale, nici nu a izbucnit în lacrimi din cauza pierderii copiilor săi și a celor dragi lui. Din contră, el și-a dat haina jos, și-a ras capul, a căzut pe pământ și a venerat. Acțiunile lui Iov sunt diferite de cele ale unui om obișnuit. Acestea îi nedumiresc pe mulți oameni și îi fac să îi reproșeze lui Iov, în inima lor, „sângele lui rece”. La pierderea bruscă a bunurilor lor, oamenii normali ar părea devastați sau disperați – ori, în cazul unor oameni, ar putea cădea chiar într-o depresie profundă. Aceasta pentru că, în inima lor, bunurile oamenilor reprezintă o viață întreagă de eforturi – lucrul pe care se bazează supraviețuirea lor, speranța care îi ține în viață; pierderea proprietății lor înseamnă că eforturile lor au fost în zadar, că sunt fără speranță și chiar că nu au niciun viitor. Aceasta este atitudinea oricărei persoane

normale față de bunurile sale și relația apropiată pe care o are cu ele și aceasta este, de asemenea, importanța bunurilor în ochii oamenilor. Astfel, marea majoritate a oamenilor se simt nedumeriți în privința atitudinii indiferente a lui Iov față de pierderea bunurilor sale. Astăzi, vom risipi confuzia simțită de toate aceste persoane, explicând ce se petrecea în inima lui Iov.

Bunul simț dictează că, după ce i-au fost date de Dumnezeu asemenea bunuri din belșug, Iov ar trebui să se simtă rușinat înaintea lui Dumnezeu pentru pierderea lor, căci el nu avusese grijă sau nu se preocupase de ele, nu păstrase bunurile date lui de Dumnezeu. Prin urmare, când a auzit că bunurile sale fuseseră furate, prima sa reacție ar fi trebuit să fie să meargă la fața locului crimei și să facă inventarul a tot ce se pierduse, apoi să Îi mărturisească lui Dumnezeu pentru ca el să primească încă o dată binecuvântările Sale. Iov, totuși, nu a făcut asta – și el, în mod firesc, avea propriile motive pentru a nu o face. În inima sa, Iov credea cu tărie că tot ceea ce avea el îi fusese acordat de Dumnezeu și nu era fructul muncii sale. Prin urmare, el nu privea aceste binecuvântări ca pe ceva de care să profite, ci, în schimb, a ancorat principiile supraviețuirii sale în a se ține din răsputeri de calea pe care ar trebui s-o urmeze. El prețuia binecuvântările lui Dumnezeu și Îi mulțumea pentru ele, dar nu era fermecat de binecuvântări, nici nu urmărea să primească mai multe. Așa era atitudinea sa față de bunuri. El nu făcea nimic nici pentru a câștiga binecuvântări, nici nu se îngrijora sau nu era îndurerat de lipsa sau pierderea binecuvântărilor lui Dumnezeu; el nu a devenit nici fericit în mod dezlănțuit, delirând din cauza binecuvântărilor lui Dumnezeu, nici nu a ignorat calea lui Dumnezeu sau nu a uitat harul lui Dumnezeu din cauza binecuvântărilor de care se bucura deseori. Atitudinea lui Iov față de bunurile lui dezvăluie oamenilor adevărata sa umanitate: în primul rând, Iov nu era un om lacom și nu avea mari pretenții în viața sa materială. În al doilea rând, Iov nu era niciodată îngrijorat și nu se temea că Dumnezeu îi va lua ce avea, ceea ce reprezenta atitudinea de ascultare față de Dumnezeu din inima sa; adică, el nu avea cereri sau plângeri despre momentul în care Dumnezeu va lua de la el sau dacă va lua și nici nu a întrebat motivul, ci doar a căutat să respecte aranjamentele lui Dumnezeu. În al treilea rând, el nu a crezut niciodată că bunurile sale veneau din propriile eforturi, ci că îi erau acordate de Dumnezeu. Aceasta era credința lui Iov și era un indiciu al convingerii sale. Sunt clarificate umanitatea lui Iov și căutarea sa reală zilnică în acest rezumat al lui, în trei puncte? Umanitatea lui Iov și scopul său făceau parte din comportamentul său detașat atunci când s-a confruntat cu pierderea bunurilor sale. Tocmai din cauza căutării sale zilnice a avut Iov statura și convingerea de a spune: „Iahve Dumnezeu a dat și Iahve Dumnezeu a luat; binecuvântat fie numele lui Iahve Dumnezeu,” în timpul încercărilor lui Dumnezeu. Aceste cuvinte nu au fost câștigate peste noapte, nici nu apăruseră abia atunci în capul lui Iov. Ele reprezentau ceea ce el văzuse și obținuse în timpul multor ani de trăire a vieții. În comparație cu cei care doar caută binecuvântările lui Dumnezeu și care se tem că Dumnezeu va lua de la ei și urăsc acest lucru și se plâng în privința lui, nu este ascultarea

lui Iov foarte reală? În comparație cu toți cei care cred că există un Dumnezeu, dar care nu au crezut niciodată că Dumnezeu domnește asupra tuturor lucrurilor, nu are Iov o mare onestitate și neprihănire?

Raționalitatea lui Iov

Experiențele efective ale lui Iov și umanitatea lui neprihănită și onestă însemnau că el a judecat și a făcut alegerile cele mai raționale când și-a pierdut bunurile și copiii. Asemenea alegeri raționale au fost inseparabile de îndeletnicirile sale zilnice și de faptele lui Dumnezeu pe care el ajunsese să le cunoască în timpul vieții sale de zi cu zi. Onestitatea lui Iov l-a făcut capabil să creadă că mâna lui Iahve domnește asupra tuturor lucrurilor; convingerea sa i-a permis să cunoască faptul că Iahve Dumnezeu are suveranitate asupra tuturor lucrurilor; cunoștințele lui l-au făcut să fie dispus și capabil să asculte de suveranitatea și aranjamentele lui Iahve Dumnezeu; ascultarea sa i-a permis să fie din ce în ce mai sincer în frica sa de Iahve Dumnezeu; aceasta l-a făcut din ce în ce mai hotărât în a se feri de rău; în final, Iov a devenit desăvârșit deoarece se temea de Dumnezeu și se ferea de rău; desăvârșirea sa l-a făcut înțelept și i-a dat raționalitatea supremă.

Cum ar trebui să înțelegem acest cuvânt „rațional”? O interpretare literală este că înseamnă a avea bun simț, a fi logic și practic în gândire, a avea discurs, judecată și acțiuni corecte și a avea standarde morale obișnuite și corecte. Totuși, raționalitatea lui Iov nu este atât de ușor de explicat. Când se spune aici că Iov avea raționalitatea supremă, acest lucru este spus în legătură cu umanitatea și comportamentul său înaintea lui Dumnezeu. Deoarece Iov era onest, el a putut să creadă în suveranitatea lui Dumnezeu și să asculte de ea, ceea ce i-a oferit o cunoaștere la care alte persoane nu au avut acces, iar această cunoaștere l-a făcut mai capabil să discearnă, să judece și să definească precis ceea ce s-a abătut asupra lui, iar aceasta i-a permis să aleagă cu mai multă perspicacitate și acuratețe ce să facă și în ce privință să rămână neclintit. Ceea ce înseamnă că principiile, comportamentul, cuvintele de la baza acțiunilor sale și codul conform căruia acționa erau obișnuite, clare și specifice, și nu erau impulsive, oarbe sau emoționale. El știa cum să trateze orice se abătea asupra sa, știa cum să echilibreze și să gestioneze relațiile dintre evenimentele complexe, știa cum să rămână neclintit în privința căii care trebuie urmată și, în plus, știa cum să trateze datul și luatul lui Iahve Dumnezeu. Aceasta era chiar raționalitatea lui Iov. Tocmai din cauza faptului că Iov era înzestrat cu o asemenea raționalitate a spus el: „Iahve Dumnezeu a dat și Iahve Dumnezeu a luat; binecuvântat fie numele lui Iahve Dumnezeu”, când și-a pierdut bunurile și fiii și fiicele sale.

Când Iov s-a confruntat cu o durere enormă a corpului și cu reproșurile rudelor și prietenilor săi și când s-a confruntat cu moartea, comportamentul său le-a arătat încă o dată tuturor oamenilor adevărata sa față.

Adevărata față a lui Iov: sincer, pur și fără falsitate

Să citim Iov 2:7-8: „Astfel, Satana a plecat din prezența lui Iahve Dumnezeu și l-a lovit pe Iov cu bube din cap până în picioare. Și el a luat un ciob cu care să se scarpine; și a stat în cenușă”. Aceasta este o descriere a comportamentului lui Iov când i-au apărut bube pe corp. În acest moment, Iov stătea în cenușă și îndura durerea. Nimeni nu îl trata și nimeni nu îl ajuta să-și atenueze durerea corpului; în schimb, el folosea un ciob pentru a îndepărta coaja bubelor. În mod superficial, aceasta era doar o etapă a chinului lui Iov și nu are legătură cu umanitatea și frica lui de Dumnezeu, căci Iov nu rostea niciun cuvânt pentru a-și exprima starea de spirit și opiniile din acel moment. Totuși, acțiunile și comportamentul lui Iov tot sunt o exprimare adevărată a umanității sale. În consemnarea capitolului anterior, am citit că Iov era cel mai mare dintre oamenii din Est. Între timp, acest pasaj din cel de-al doilea capitol ne arată că acest om grozav din Est chiar a luat un ciob pentru a se scărpina în timp ce stătea în cenușă. Nu există un contrast evident între aceste două descrieri? Este un contrast care ne arată adevăratul sine al lui Iov: în ciuda statutului și reputației sale prestigioase, el nu iubise niciodată aceste lucruri și nici nu le acordase atenție; lui nu-i păsa de felul în care alte persoane îi considerau reputația, nici nu se preocupa dacă acțiunile sau comportamentul său vor avea un efect negativ asupra ei; el nu se desfăta cu beneficiile statutului, nici nu se bucura de gloria care venea odată cu statutul și reputația. Lui îi păsa doar de valoarea sa și de semnificația vieții lui în ochii lui Iahve Dumnezeu. Adevăratul sine al lui Iov era chiar esența sa: el nu iubea faima și succesul și nu trăia pentru faimă și succes; era sincer, pur și fără falsitate.

Separarea iubirii și urii făcute de Iov

O altă latură a umanității lui Iov este demonstrată în cadrul acestei discuții dintre el și soția sa: „Atunci soția lui i-a zis: «Încă rămâi neclintit în curăția ta? Blestemă-L pe Dumnezeu și mori!» El i-a răspuns: «Vorbești ca o femeie nebună. Ce?! Să primim de la Dumnezeu doar binele și să nu primim și răul?»” (Iov 2:9-10). Văzând chinul pe care îl îndura, soția lui Iov a încercat să îi dea sfaturi, pentru a-l ajuta să scape de chinul său – totuși, „intențiile ei bune” nu au obținut aprobarea lui Iov; în schimb, i-au stârnit mânia, căci ea îi negase credința și ascultarea față de Iahve Dumnezeu și negase, de asemenea, existența Lui. Acesta era un lucru intolerabil pentru Iov, căci el nu își permisese niciodată să facă nimic care I se opunea lui Dumnezeu sau Îl rănea, și cu atât mai puțin le permitea altor oameni. Cum putea el să rămână indiferent, când îi vedea pe alții rostind cuvinte care Îl huleau și Îl insultau pe Dumnezeu? Prin urmare, și-a numit soția o „femeie nesăbuită”. Atitudinea lui Iov față de soția sa era una de mânie și ură, precum și de reproș și dojană. Aceasta era exprimarea naturală a umanității lui Iov, care face diferența dintre iubire și ură, și era o reprezentare reală a umanității sale neprihănite. Iov avea un simț al justiției – unul care îl făcea să urască răutatea și să fie dezgustat, să condamne și să respingă erezia absurdă, argumentele ridicole și

afirmațiile nebunești, și care i-a permis să își respecte postura și propriile principii corecte când fusese respins de mase și părăsit de cei care îi erau apropiați.

Bunătatea și sinceritatea lui Iov

Din moment ce, din comportamentul lui Iov, suntem capabili să vedem exprimarea diferitelor aspecte ale umanității sale, ce anume din aceasta vedem când el și-a deschis gura pentru a blestema ziua nașterii lui? Acesta este subiectul despre care vom avea părtășie mai jos.

Mai sus, am vorbit de originile blestemului lui Iov al zilei în care s-a născut. Ce vedeți în aceasta? Dacă Iov era împietrit și fără iubire, dacă era rece, fără emoții și lipsit de umanitate, ar fi putut să-i pese de dorința inimii lui Dumnezeu? Ar fi putut să disprețuiască ziua propriei nașteri pentru că îi păsa de inima lui Dumnezeu? Cu alte cuvinte, dacă Iov era împietrit și lipsit de umanitate, ar fi putut să fie afectat de durerea lui Dumnezeu? Ar fi putut să blesteme ziua nașterii sale din cauză că Îl îndurerase pe Dumnezeu? Răspunsul este: „Absolut nu!” Deoarece era bun, lui Iov îi păsa de inima lui Dumnezeu; deoarece îi păsa de inima lui Dumnezeu, Iov simțea durerea Lui; deoarece era bun, suferea un chin mai mare ca urmare a simțirii durerii lui Dumnezeu; deoarece a simțit durerea lui Dumnezeu, a început să fie dezgustat de ziua nașterii sale și, prin urmare, a blestemat acea zi. Pentru cei din afară, întregul comportament al lui Iov din timpul încercărilor sale este exemplar. Doar blestemul zilei în care s-a născut ridică un semn de întrebare în privința desăvârșirii și neprihănirii sale sau oferă o evaluare diferită. De fapt, aceasta a fost cea mai reală exprimare a esenței umanității lui Iov. Esența umanității sale nu era ascunsă sau împachetată, sau revizuită de altcineva. Când a blestemat ziua în care s-a născut, el a demonstrat bunătatea și sinceritatea din profunzimea inimii sale; el a fost ca un izvor ale cărui ape sunt atât de limpezi și de transparente încât se vede fundul.

După ce au aflat toate acestea despre Iov, majoritatea oamenilor vor avea, fără îndoială, o evaluare destul de obiectivă și precisă a esenței umanității lui Iov. Ei ar trebui să aibă și o înțelegere și o apreciere mai profundă, mai practică și mai avansată în privința desăvârșirii și neprihănirii lui Iov, așa cum este rostită de Dumnezeu. Sper că această înțelegere și apreciere îi vor ajuta pe oameni să pornească pe calea fricii de Dumnezeu și a feririi de răul.

Relația dintre predarea lui Iov în mâinile Satanei de către Dumnezeu și scopurile lucrării lui Dumnezeu

Deși majoritatea oamenilor recunosc acum că Iov era desăvârșit și neprihănit și că se temea de Dumnezeu și se ferea de rău, această recunoaștere nu îi ajută să înțeleagă mai bine intenția lui Dumnezeu. În timp ce invidiază umanitatea și căutarea lui Iov, ei Îi pun următoarea întrebare lui Dumnezeu: Iov era atât de desăvârșit și de neprihănit, oamenii îl adorau atât de mult, deci de ce l-a dat Dumnezeu Satanei și de ce l-a supus

la atât de multe chinuri? Este normal ca astfel de întrebări să existe în inima multor oameni – sau, mai degrabă, această îndoială este întrebarea din inima multor oameni. Din moment ce a nedumerit atât de mulți oameni, trebuie să adresăm această întrebare și să o explicăm cum se cuvine.

Tot ceea ce face Dumnezeu este necesar și are o semnificație extraordinară, căci tot ceea ce El face pentru om are legătură cu gestionarea Sa și mântuirea omenirii. Desigur, lucrarea pe care Dumnezeu a făcut-o asupra lui Iov nu este diferită, deși Iov era desăvârșit și neprihănit în ochii lui Dumnezeu. Cu alte cuvinte, indiferent ce face Dumnezeu sau de mijloacele prin care face acel lucru, indiferent de cost sau de obiectivul Său, scopul acțiunilor Sale nu se schimbă. Scopul Său este de a prelucra în om cuvintele lui Dumnezeu, precum și cerințele și voia lui Dumnezeu pentru om; cu alte cuvinte, este de a lucra în om tot ceea ce Dumnezeu consideră a fi pozitiv în conformitate cu etapele Sale, permițându-i omului să înțeleagă inima și esența lui Dumnezeu și să se supună suveranității și aranjamentelor Lui, permițându-i astfel omului să obțină frica de Dumnezeu și ferirea de rău – toate acestea fiind un aspect al scopului lui Dumnezeu în tot ceea ce face El. Celălalt aspect este că, deoarece Satana este contrastul și obiectul care face servicii în lucrarea lui Dumnezeu, omul este deseori dat Satanei; acesta este mijlocul pe care Dumnezeu îl folosește pentru a le permite oamenilor să vadă viclenia, urâțenia și caracterul vrednic de dispreț al Satanei din ispitele și atacurile sale, făcându-i astfel pe oameni să-l urască pe Satana și să poată cunoaște și recunoaște ceea ce este negativ. Acest proces le permite să se elibereze treptat de sub controlul, acuzațiile, intervenția și atacurile Satanei – până când, mulțumită cuvintelor lui Dumnezeu, cunoașterii și ascultării lor față de El, a credinței lor în El și a fricii de El, ei triumfă asupra atacurilor și acuzațiilor Satanei; doar atunci vor fi fost ei eliberați pe deplin de sub domeniul Satanei. Eliberarea oamenilor înseamnă că Satana a fost înfrânt, înseamnă că ei nu mai sunt hrana din gura Satanei – în loc să îi înghită, Satana i-a abandonat. Aceasta este deoarece astfel de oameni sunt neprihăniți, deoarece au credință, ascultare și frică față de Dumnezeu și deoarece se despart cu totul de Satana. Ei îl rușinează pe Satana, fac un laș din acesta și îl înving întru totul. Convingerea lor în a-L urma pe Dumnezeu, ascultarea și frica lor de Dumnezeu îl înving pe Satana și îl fac să renunțe pe deplin la ei. Doar astfel de oameni au fost cu adevărat câștigați de Dumnezeu și acesta este obiectivul suprem al lui Dumnezeu în a-l mântui pe om. Dacă doresc să fie mântuiți și doresc să fie câștigați complet de Dumnezeu, atunci toți cei care Îl urmează pe Dumnezeu trebuie să se confrunte cu ispite și atacuri atât mari, cât și mici din partea Satanei. Aceia care ies din aceste ispite și atacuri și sunt capabili să îl învingă pe deplin pe Satana sunt cei care au fost mântuiți de Dumnezeu. Adică, aceia care au fost mântuiți prin Dumnezeu sunt cei care au trecut prin încercările Lui și care au fost ispitiți și atacați de Satana de nenumărate ori. Cei care au fost mântuiți prin Dumnezeu înțeleg voia și cerințele lui Dumnezeu, sunt capabili să respecte suveranitatea și rânduielile Lui și nu abandonează calea de a se teme de Dumnezeu și de a se feri de rău în mijlocul ispitirilor

Satanei. Cei care sunt mântuiți prin Dumnezeu au onestitate, sunt buni, fac diferența dintre iubire și ură, au simțul dreptății și sunt raționali și capabili de a-L iubi pe Dumnezeu și de a prețui tot ceea ce este al lui Dumnezeu. Astfel de oameni nu sunt legați, spionați, acuzați sau abuzați de Satana; ei sunt complet liberi, au fost eliberați și descătușați pe deplin. Iov a fost tocmai un astfel de om al libertății și aceasta este exact semnificația motivului pentru care Dumnezeu îl predase Satanei.

Iov a fost abuzat de Satana, dar a câștigat și libertatea și eliberarea eternă și dreptul de a nu mai fi supus niciodată corupției, abuzului și acuzațiilor Satanei pentru ca, în schimb, să trăiască în lumina înfățișării lui Dumnezeu liber și fără opreliști, să trăiască în mijlocul binecuvântărilor lui Dumnezeu pentru el. Nimeni nu putea să ia, să distrugă sau să acapareze acest drept. I-a fost dat lui Iov în schimbul credinței, hotărârii, ascultării și fricii sale de Dumnezeu; Iov a plătit prețul vieții sale pentru a câștiga bucurie și fericire pe pământ și pentru a câștiga dreptul și îndreptățirea, așa cum au fost poruncite de cer și recunoscute de pământ, de a I se închina Creatorului fără intervenție, ca o adevărată făptură a lui Dumnezeu pe pământ. Acesta a fost și cel mai mare rezultat al ispitelor îndurate de Iov.

Când oamenii încă nu sunt mântuiți, Satana intervine în viețile lor sau chiar le controlează. Cu alte cuvinte, oamenii care nu au fost mântuiți sunt prizonieri ai Satanei, nu au libertate, nu au fost abandonați de Satana, nu sunt calificați sau îndreptățiți să I se închine lui Dumnezeu și sunt urmăriți îndeaproape și atacați cu sălbăticie de Satana. Asemenea oameni nu au o fericire demnă de menționat, nu au dreptul la o existență normală și, în plus, nu au nicio demnitate. Doar dacă te ridici și te lupți cu Satana, folosindu-ți credința, ascultarea și frica de Dumnezeu ca arme cu care să porți o luptă pe viață și pe moarte cu Satana, astfel încât să îl învingi pe deplin și să-l faci să fugă și să devină laș când te vede, astfel încât să abandoneze complet atacurile și acuzațiile sale împotriva ta – doar atunci vei fi mântuit și vei deveni liber. Dacă ești hotărât să te desparți complet de Satana, dar nu ești echipat cu armele care te vor ajuta să-l învingi, atunci vei fi încă în pericol. Pe măsură ce trece timpul, când ai fost atât de torturat de Satana încât nu mai ai nici pic de putere rămasă în tine, dar încă nu ai fost în stare să fii mărturie, tot nu te-ai eliberat complet de acuzațiile și atacurile Satanei împotriva ta, atunci vei avea puține șanse de a fi mântuit. În final, când încheierea lucrării lui Dumnezeu este declarată, tu vei fi încă în strânsoarea Satanei, incapabil să te eliberezi și, prin urmare, nu vei avea niciodată o șansă sau o speranță. Atunci, aceasta sugerează că asemenea oameni vor fi complet sub robia Satanei.

Acceptă testele lui Dumnezeu, învinge ispitele Satanei și permite lui Dumnezeu să îți câștige întreaga ființă

În timpul lucrării lui Dumnezeu de a oferi aprovizionare și sprijin omului, El spune întreaga Sa voie și cerințele Sale pentru om și îi arată omului faptele Sale, firea Lui și ceea ce are El ceea ce este. Obiectivul este de a înzestra omul cu statură și de a-i

permite să câștige diverse adevăruri de la Dumnezeu în timp ce Îl urmează – adevăruri care sunt armele date omului de către Dumnezeu, cu care să se lupte cu Satana. Înzestrat astfel, omul trebuie să se confrunte cu testele lui Dumnezeu. Dumnezeu are multe mijloace și metode de a testa omul, dar fiecare dintre acestea necesită „cooperarea” dușmanului lui Dumnezeu: Satana. Adică, după ce i-a dat omului armele cu care să se lupte cu Satana, Dumnezeu îl predă Satanei și îi permite Satanei să „testeze” statura omului. Dacă omul poate să scape din formația de luptă a Satanei, dacă poate să scape de încercuirea Satanei și încă să trăiască, atunci omul va fi trecut testul. Dar dacă omul nu reușește să părăsească formația de luptă a Satanei și se supune lui, atunci el nu va fi trecut testul. Indiferent ce latură a omului cercetează Dumnezeu, criteriile examinării Sale sunt dacă omul rămâne sau nu neclintit în mărturia sa când este atacat de Satana și dacă s-a lepădat sau nu de Dumnezeu și s-a predat și s-a supus Satanei când era în mrejele lui. Se poate spune că dacă un om poate sau nu să fie mântuit depinde de faptul dacă el îl poate înfrânge și birui pe Satana, iar dacă poate câștiga sau nu libertatea depinde de faptul dacă el poate să ridice, pe cont propriu, armele date lui de Dumnezeu pentru a birui legăturile Satanei, făcându-l pe Satana să renunțe complet la speranțe și să-l lase în pace. Dacă Satana renunță la speranțe și abandonează pe cineva, aceasta înseamnă că Satana nu va mai încerca niciodată să ia această persoană de la Dumnezeu, nu o va mai acuza și nu o va mai stânjeni niciodată pe această persoană, nu o va mai tortura sau ataca niciodată; doar o astfel de persoană va fi fost câștigată cu adevărat de Dumnezeu. Acesta este procesul complet prin care Dumnezeu câștigă oamenii.

Avertismentul și luminarea oferită generațiilor ulterioare prin mărturia lui Iov

În același timp cu înțelegerea procesului prin care Dumnezeu câștigă complet o persoană, oamenii vor înțelege, de asemenea, scopurile și semnificația predării lui Iov Satanei de către Dumnezeu. Oamenii nu mai sunt tulburați de chinul lui Iov și au o nouă apreciere privind semnificația acestuia. Ei nu se mai îngrijorează dacă ei înșiși vor fi supuși la aceeași ispită ca Iov și nu se mai opun și nu mai resping venirea încercărilor lui Dumnezeu. Credința, ascultarea și mărturia lui Iov pentru biruirea Satanei au fost o sursă de imens ajutor și încurajare pentru oameni. În Iov, ei văd speranță pentru propria lor mântuire și văd că prin credință, ascultare și frică de Dumnezeu este posibil să-l învingă complet pe Satana, să izbândească asupra sa. Ei văd că, atât timp cât sunt de acord cu aranjamentele și suveranitatea lui Dumnezeu și atât timp cât au hotărâre și credință pentru a nu-L abandona pe Dumnezeu după ce au pierdut totul, atunci ei pot aduce rușine și înfrângere asupra Satanei și văd că au nevoie doar de hotărârea și perseverența de a rămâne neclintiți în mărturia lor – chiar dacă înseamnă să își piardă viața – pentru ca Satana să fie intimidat și să bată rapid în retragere. Mărturia lui Iov este un avertisment pentru generațiile ulterioare și acest avertisment le spune că, dacă nu îl

înving pe Satana, atunci ei nu vor putea să se elibereze niciodată de acuzațiile și influența lui perturbatoare, nici nu vor putea să scape de abuzul și atacurile sale. Mărturia lui Iov a luminat generațiile ulterioare. Această luminare îi învață pe oameni că doar dacă sunt desăvârșiți și neprihăniți vor putea să se teamă de Dumnezeu și să se ferească de rău; îi învață că doar dacă se tem de El și se feresc de rău pot depune o mărturie puternică și răsunătoare pentru Dumnezeu; doar dacă depun o mărturie puternică și răsunătoare pentru Dumnezeu pot să nu fie niciodată controlați de Satana și să trăiască sub îndrumarea și protecția lui Dumnezeu – doar atunci vor fi fost ei cu adevărat mântuiți. Personalitatea și scopul vieții lui Iov ar trebui imitate de oricine urmărește mântuirea. Ceea ce a trăit el de-a lungul întregii vieți și comportamentul său în timpul încercărilor sunt o comoară prețioasă pentru toți cei care urmăresc calea de a se teme de Dumnezeu și a se feri de rău.

Mărturia lui Iov Îl consolează pe Dumnezeu

Dacă vă spun acum că Iov este un om încântător e posibil să nu fiți capabili să pătrundeți înțelesul acestor cuvinte și este posibil să nu percepeți sentimentul de la baza motivului pentru care am vorbit despre toate aceste lucruri; dar așteptați până în ziua în care ați experimentat aceleași încercări ca Iov sau unele asemănătoare, când ați trecut prin greutăți, când ați experimentat personal încercările aranjate pentru voi de Dumnezeu, când dați tot ce puteți și îndurați umilință și greutăți pentru a izbândi asupra Satanei și a fi mărturie pentru Dumnezeu în mijlocul ispitelor – atunci veți putea aprecia înțelesul acestor cuvinte pe care le rostesc. În acel moment, vei simți că ești cu mult inferior lui Iov, vei simți cât de minunat e Iov și cât de vrednic este să fie imitat. Când vine acel moment, vei realiza cât de importante sunt acele cuvinte clasice rostite de Iov pentru un om care este corupt și care trăiește în aceste timpuri și vei realiza cât de dificil este pentru oamenii de astăzi să realizeze ce a realizat Iov. Când vei simți că este dificil, vei aprecia cât de neliniștită și îngrijorată este inima lui Dumnezeu, vei aprecia cât de mare este prețul plătit de Dumnezeu pentru câștigarea unor astfel de oameni și cât de prețios este ceea ce Dumnezeu face și sacrifică pentru omenire. Acum că ați auzit aceste cuvinte, îl înțelegeți cu acuratețe și îl apreciați în mod corect pe Iov? În ochii voștri, a fost Iov un om pe deplin desăvârșit și neprihănit, care se temea de Dumnezeu și se ferea de rău? Cred că majoritatea oamenilor vor spune, cu siguranță, da. Căci faptele pe care Iov le-a făcut și dezvăluit nu pot fi negate nici de om, nici de Satana. Ele sunt cea mai puternică dovadă a triumfului lui Iov asupra Satanei. Această dovadă a fost făcută de Iov și a fost prima mărturie primită de Dumnezeu. Prin urmare, când Iov a triumfat în ispitirile Satanei și a fost mărturie pentru Dumnezeu, El a văzut speranță în Iov și inima Sa a fost consolată de Iov. Din vremea creației până în vremurile lui Iov, aceasta a fost prima dată când Dumnezeu a experimentat cu adevărat ce era consolarea și ce însemna să fie consolat de om. Aceasta era prima dată când El văzuse și câștigase o mărturie adevărată, care fusese făcută pentru El.

Am încredere că, după ce au auzit mărturia lui Iov și relatările diverselor laturi ale lui Iov, majoritatea oamenilor vor plănui calea pe care să o apuce. La fel, am încredere și că majoritatea oamenilor care sunt plini de neliniște și teamă vor începe încet să se relaxeze atât trupește, cât și sufletește, și vor începe să simtă o ușurare, încetul cu încetul…

Pasajele de mai jos sunt, de asemenea, relatări despre Iov. Să continuăm să citim.

4. Iov aude de Dumnezeu ascultând cu urechea

Iov 9:11 Iată, El trece pe lângă mine și nu-L pot vedea, trece și nu-mi dau seama.

Iov 23:8-9 Dacă m-aș duce spre răsărit, El nu e acolo, dacă aș merge spre apus, nu-L voi găsi. Când El lucrează în nord, nu-L zăresc, când Se întoarce spre sud, nu-L pot vedea.

Iov 42:2-6 Știu că Tu poți face orice lucru și că nimic nu poate împiedica planurile Tale. Tu ai întrebat: „Cine este cel ce-Mi întunecă sfatul vorbind fără să cunoască?” Într-adevăr am spus lucruri pe care nu le-am înțeles, lucruri prea minunate pentru mine, pe care nu le-am cunoscut. Tu ai zis: „Ascultă și voi vorbi! Te voi întreba și Mă vei învăța”. Urechea mea a auzit despre Tine, dar acum ochiul meu Te-a văzut. De aceea mă disprețuiesc și mă pocăiesc în țărână și cenușă.

Deși Dumnezeu nu i S-a revelat lui Iov, acesta crede în suveranitatea lui Dumnezeu

Care este efectul acestor cuvinte? A realizat vreunul dintre voi că există un fapt aici? În primul rând, cum a știu Iov că există un Dumnezeu? Atunci, cum a știut că cerul și pământul și toate lucrurile sunt stăpânite de Dumnezeu? Există un pasaj care răspunde la aceste două întrebări: „Urechea mea a auzit despre Tine, dar acum ochiul meu Te-a văzut. De aceea mă disprețuiesc și mă pocăiesc în țărână și cenușă.” Din aceste cuvinte aflăm că, mai degrabă decât să-L vadă pe Dumnezeu cu propriii ochi, Iov aflase de Dumnezeu din legende. În aceste împrejurări a început el să meargă pe calea de a-L urma pe Dumnezeu, după care el a confirmat existența lui Dumnezeu în viața sa și în toate lucrurile. Există un fapt incontestabil aici – care este acela? În ciuda faptului că putea să urmeze calea de a se teme de Dumnezeu și a se feri de rău, Iov nu Îl văzuse niciodată pe Dumnezeu. Prin aceasta, nu este el la fel ca oamenii de astăzi? Iov nu Îl văzuse niciodată pe Dumnezeu, ceea ce înseamnă că, deși auzise de Dumnezeu, el nu știa unde era Dumnezeu sau cum era Dumnezeu sau ce făcea Dumnezeu. Toate acestea reprezintă factori subiectivi; vorbind în mod obiectiv, deși el Îl urma pe Dumnezeu, Acesta nu îi apăruse sau nu îi vorbise niciodată. Nu este acesta un adevăr? Deși Dumnezeu nu vorbise cu Iov și nu îi dăduse nicio poruncă, Iov văzuse existența lui Dumnezeu și Îi privise suveranitatea în toate lucrurile și în legendele prin care Iov auzise de Dumnezeu ascultând cu urechea, în urma cărora a început viața de a se teme de Dumnezeu și a se feri de rău. Astfel erau originile și procesul prin care Iov Îl urma pe Dumnezeu. Dar, indiferent de cât de mult se temea de Dumnezeu și se ferea de rău, indiferent cât de neclintit rămânea în integritatea sa, Dumnezeu tot nu i-a apărut

niciodată. Să citim acest pasaj. A spus: „Iată, El trece pe lângă mine și nu-L pot vedea, trece și nu-mi dau seama” (Iov 9:11). Ce spun aceste cuvinte este că Iov poate Îl simțise pe Dumnezeu în jurul său sau poate nu Îl simțise – dar nu putuse niciodată să-L vadă. Existau momente când el își imagina că Dumnezeu trecea prin fața lui sau acționa sau îl călăuzea pe om, dar nu știuse niciodată. Dumnezeu vine asupra omului când el nu se așteaptă; omul nu știe când vine Dumnezeu asupra lui sau unde vine asupra lui, pentru că omul nu Îl poate vedea pe Dumnezeu și, prin urmare, pentru om, Dumnezeu este ascuns de el.

Credința lui Iov în Dumnezeu nu este zdruncinată de faptului că Dumnezeu este ascuns pentru el

În următorul pasaj al scripturii, Iov spune apoi: „Dacă m-aș duce spre răsărit, El nu e acolo, dacă aș merge spre apus, nu-L voi găsi. Când El lucrează în nord, nu-L zăresc, când Se întoarce spre sud, nu-L pot vedea” (Iov 23:8-9). Din această relatare aflăm că, pe tot parcursul experiențelor lui Iov, Dumnezeu fusese ascuns față de el; nu i Se înfățișase în mod deschis, nici nu rostise niciun cuvânt față de el în mod deschis, totuși, în inima sa, Iov avea încredere în existența lui Dumnezeu. El crezuse întotdeauna că era posibil ca Dumnezeu să fi pășit înaintea lui sau să fi acționat alături de el și că, deși nu Îl putea vedea, Dumnezeu era alături de el, conducând totul în legătură cu el. Iov nu Îl văzuse niciodată, dar a putut să rămână fidel credinței sale, ceea ce nicio altă persoană nu a putut face. De ce nu au putut să facă alți oameni acel lucru? Deoarece Dumnezeu nu a vorbit cu Iov și nici nu i S-a înfățișat și, dacă el nu ar fi crezut cu adevărat, el nu ar fi putut să continue, nici nu ar fi putut să rămână neclintit pe calea de a se teme de Dumnezeu și a se feri de rău. Nu este adevărat? Cum te simți când citești despre Iov care spune aceste cuvinte? Simți că desăvârșirea și neprihănirea lui Iov și dreptatea sa înaintea lui Dumnezeu sunt reale și nu reprezintă o exagerare din partea lui Dumnezeu? Deși Dumnezeu l-a tratat pe Iov la fel ca pe alți oameni și nu i S-a înfățișat și nici nu a vorbit cu el, Iov tot și-a păstrat ferm integritatea, tot a crezut în suveranitatea lui Dumnezeu și, mai mult, el a oferit frecvent arderi-de-tot și s-a rugat înaintea lui Dumnezeu ca rezultat al fricii sale de a nu-L ofensa pe Dumnezeu. În abilitatea lui Iov de a se teme de Dumnezeu fără a-L fi văzut pe Dumnezeu, vedem cât de mult iubea lucrurile pozitive și cât de statornică și reală era credința sa. El nu a negat existența lui Dumnezeu deoarece Dumnezeu era ascuns pentru el, și nici nu și-a pierdut credința sau nu s-a lepădat de Dumnezeu deoarece nu Îl văzuse niciodată. În schimb, în mijlocul lucrării ascunse a lui Dumnezeu de conducere a tuturor lucrurilor, el realizase existența lui Dumnezeu și simțise suveranitatea și puterea lui Dumnezeu. El nu a renunțat la a fi neprihănit deoarece Dumnezeu era ascuns, nici nu a abandonat calea de a se teme de Dumnezeu și a se feri de rău deoarece Dumnezeu nu i Se înfățișase niciodată. Iov nu ceruse niciodată ca Dumnezeu să-i apară în mod deschis pentru a-I dovedi existența, căci el văzuse deja suveranitatea lui Dumnezeu în toate lucrurile și credea că el

câștigase binecuvântările și harurile pe care alții nu le câștigaseră. Deși Dumnezeu a rămas ascuns față de el, credința lui Iov în Dumnezeu nu a fost niciodată zdruncinată. Prin urmare, el a cules ceea ce nimeni altcineva nu culesese: aprobarea și binecuvântarea lui Dumnezeu.

Iov binecuvântează numele lui Dumnezeu și nu se gândește la binecuvântări sau dezastre

Există un fapt la care nu se face niciodată referire în poveștile lui Iov din Scripturi și acest fapt va fi lucrul asupra căruia ne vom concentra astăzi. Deși Iov nu Îl văzuse niciodată pe Dumnezeu sau nu auzise cuvintele Lui cu propriile urechi, Dumnezeu avea un loc în inima lui. Care era atitudinea lui Iov față de Dumnezeu? Era, așa cum am menționat anterior: „Binecuvântat fie numele lui Iahve Dumnezeu". Binecuvântarea numelui lui Dumnezeu de către el a fost necondiționată, nu a ținut cont de context și nu a avut niciun motiv. Vedem că Iov își dăruise inima lui Dumnezeu, permițând ca ea să fie controlată de Dumnezeu; tot ceea ce a gândit, a decis și a plănuit în inima sa I-a fost expus lui Dumnezeu și nu ascuns față de El. Inima sa nu era în opoziție față de Dumnezeu și nu Îi ceruse niciodată lui Dumnezeu să-i dea ceva sau să facă ceva pentru el, și nu nutrea dorințe extravagante cum că ar primi ceva din închinarea la Dumnezeu. Iov nu s-a târguit cu Dumnezeu și nu a avut cereri sau pretenții de la El. Lăudarea numelui lui Dumnezeu s-a datorat marii puteri și autorități ale lui Dumnezeu în conducerea tuturor lucrurilor și nu a depins de faptul dacă primea binecuvântări sau era lovit de nenorociri. El credea că, indiferent dacă Dumnezeu îi binecuvântează pe oameni sau aduce nenorociri asupra lor, puterea și autoritatea lui Dumnezeu nu se vor schimba și, prin urmare, indiferent de împrejurările unei persoane, numele lui Dumnezeu ar trebui lăudat. Faptul că omul este binecuvântat de Dumnezeu se întâmplă datorită suveranității lui Dumnezeu și când nenorocirea se abate asupra omului este tot datorită suveranității lui Dumnezeu. Puterea și autoritatea lui Dumnezeu conduc și rânduiesc tot ce are legătură cu omul; capriciile sorții omului reprezintă manifestarea puterii și autorității lui Dumnezeu; și, indiferent de punctul de vedere al unei persoane, numele lui Dumnezeu ar trebui lăudat. Aceasta este ceea ce Iov a experimentat și a ajuns să cunoască în timpul anilor vieții sale. Toate gândurile și acțiunile lui Iov au ajuns la urechile lui Dumnezeu, au ajuns înaintea lui Dumnezeu și au fost considerate importante de către Dumnezeu. Dumnezeu a prețuit această cunoaștere a lui Iov și l-a prețuit pe Iov pentru că avea o asemenea inimă. Această inimă aștepta întotdeauna porunca lui Dumnezeu și în toate locurile și indiferent de timp sau loc, primea tot ceea ce se abătea asupra ei. Iov nu a avut cerințe pentru Dumnezeu. Ceea ce a cerut de la sine însuși a fost să aștepte, să accepte, să confrunte și să respecte toate aranjamentele care veneau de la Dumnezeu; Iov credea că aceasta este datoria lui și era exact ceea ce dorea Dumnezeu. Iov nu Îl văzuse niciodată pe Dumnezeu, nici nu Îl auzise rostind vreun cuvânt, dând porunci, oferind învățături sau instruindu-l în privința a ceva. În cuvintele de astăzi, faptul

că el avea o asemenea cunoaștere și atitudine față de Dumnezeu când Dumnezeu nu îi oferise nicio luminare, îndrumare sau pregătire în privința adevărului – era un lucru prețios și faptul că el a demonstrat astfel de lucruri a fost suficient pentru Dumnezeu, iar mărturia lui a fost lăudată și apreciată de Dumnezeu. Iov nu Îl văzuse niciodată pe Dumnezeu, nici nu Îl auzise rostind învățături pentru el, dar, pentru Dumnezeu, inima sa și el însuși erau mult mai de valoare decât acei oameni care, înaintea lui Dumnezeu, puteau vorbi doar prin prisma teoriei profunde, care puteau doar să se laude și să vorbească despre oferirea de sacrificii, dar care nu avuseseră niciodată o cunoaștere reală a lui Dumnezeu și care nu se temuseră niciodată cu adevărat de Dumnezeu. Căci inima lui Iov era pură și nu era ascunsă de Dumnezeu și umanitatea lui era onestă și bună și el iubea dreptatea și ceea ce era pozitiv. Doar un astfel de om, care avea o asemenea inimă și umanitate, putea să urmeze calea lui Dumnezeu și era capabil de a se teme de Dumnezeu și a respinge răul. Un astfel de om putea să vadă suveranitatea lui Dumnezeu, putea să vadă autoritatea și puterea Lui și putea să atingă supunerea față de aranjamentele și suveranitatea Lui. Doar un astfel de om putea să laude cu adevărat numele lui Dumnezeu. Aceea este deoarece el nu se gândea dacă Dumnezeu îl va binecuvânta sau va aduce dezastrul asupra lui, căci știa că totul este controlat de mâna lui Dumnezeu și că îngrijorarea unui om este semnul nesăbuinței, ignoranței și iraționalității, îndoielii față de adevărul suveranității lui Dumnezeu asupra tuturor lucrurilor și un semn că nu se teme de Dumnezeu. Cunoașterea lui Iov era exact ceea ce voia Dumnezeu. Deci, a avut Iov mai multe cunoștințe teoretice despre Dumnezeu decât voi? Deoarece lucrarea și cuvântările lui Dumnezeu de la acea vreme erau puține, nu era ușor să dobândești cunoștințe despre Dumnezeu. O asemenea realizare din partea lui Iov era o mare realizare. El nu experimentase lucrarea lui Dumnezeu, nici nu Îl auzise vreodată vorbind, nici nu Îi văzuse chipul. Faptul că putea avea o asemenea atitudine față de Dumnezeu era în întregime rezultatul umanității și căutării sale personale, pe care oamenii de astăzi nu le au. Prin urmare, în acea epocă, Dumnezeu a spus: „Nu există nimeni altcineva ca el pe pământ, un om desăvârșit și neprihănit”. În acea epocă, Dumnezeu făcuse deja o asemenea evaluare a lui și ajunsese la o asemenea concluzie. Cu cât ar fi mai adevărată astăzi?

Deși Dumnezeu este ascuns față de om, faptele Sale în toate lucrurile sunt suficiente pentru ca omul să-L cunoască

Iov nu văzuse chipul lui Dumnezeu, nici nu auzise cuvintele rostite de Dumnezeu și cu atât mai puțin experimentase personal lucrarea lui Dumnezeu, totuși frica sa de El și mărturia din timpul încercărilor sale sunt văzute de toți și sunt apreciate, plăcute și lăudate de Dumnezeu, iar oamenii le invidiază și admiră și, chiar mai mult decât atât, le ridică în slăvi. Nu era nimic grozav sau extraordinar în privința vieții lui: exact ca orice persoană obișnuită, el a trăit o viață cu nimic ieșită din comun, mergând la lucru la răsărit și întorcându-se acasă pentru a se odihni la apus. Diferența este că, în timpul câtorva

decenii întru nimic remarcabile din viața lui, el a dobândit o perspectivă asupra căii lui Dumnezeu și a înțeles și și-a dat seama de marea putere și suveranitate a lui Dumnezeu, așa cum nicio altă persoană nu o făcuse vreodată. El nu era mai inteligent decât o persoană obișnuită, viața sa nu a fost în mod special tenace și, în plus, nici nu avea abilități invizibile speciale. Ceea ce avea el, însă, era o personalitate onestă, bună și neprihănită, o personalitate care iubea corectitudinea, dreptatea și lucrurile pozitive – niciunul dintre aceste lucruri nu este deținut de majoritatea oamenilor obișnuiți. El făcea diferența între iubire și ură, avea simțul dreptății, era ferm și perseverent și acorda o minuțioasă atenție detaliilor în gândirea sa. Prin urmare, în timpul perioadei sale neremarcabile pe pământ, a văzut toate lucrurile extraordinare pe care le făcuse Dumnezeu și a văzut măreția, sfințenia și dreptatea lui Dumnezeu, a văzut grija, bunăvoința și protecția lui Dumnezeu pentru om și a văzut cinstea și autoritatea Dumnezeului suprem. Primul motiv pentru care Iov a putut să dobândească aceste lucruri, care erau mai presus de orice persoană normală, era faptul că el avea o inimă pură, iar inima lui aparținea lui Dumnezeu și era călăuzită de Creator. Al doilea motiv era preocuparea sa: el urmărea să fie impecabil și desăvârșit și să fie cineva care respecta voia cerului, care era iubit de Dumnezeu și care respingea răul. Iov avea și urmărea aceste lucruri în timp ce nu putea să-L vadă pe Dumnezeu sau să-I audă cuvintele; deși el nu Îl văzuse niciodată, ajunsese să cunoască mijloacele prin care Dumnezeu stăpânește asupra tuturor lucrurilor și a înțeles înțelepciunea cu care face Dumnezeu asta. Deși el nu auzise niciodată cuvintele rostite de Dumnezeu, Iov știa că toate faptele de recompensare a omului și luare de la om vin de la Dumnezeu. Deși anii vieții sale nu erau diferiți de cei ai unei persoane obișnuite, el nu a permis ca lipsa de însemnătate a vieții sale să-i afecteze cunoașterea suveranității lui Dumnezeu asupra tuturor lucrurilor sau să-i afecteze urmarea căii de a se teme de Dumnezeu și a se feri de rău. În ochii săi, legile tuturor lucrurilor erau pline de faptele lui Dumnezeu, iar suveranitatea lui Dumnezeu putea fi văzută în orice parte a vieții unei persoane. El nu Îl văzuse pe Dumnezeu, dar era capabil să realizeze că faptele lui Dumnezeu sunt peste tot și, în timpul perioadei sale lipsite de însemnătate pe pământ, în fiecare moment al vieții sale, putea să vadă și să-și dea seama de faptele extraordinare și minunate ale lui Dumnezeu și a putut să vadă aranjamentele Lui minunate. Faptul că Dumnezeu se ascunde și tăcerea Sa nu l-au împiedicat pe Iov să își dea seama de faptele lui Dumnezeu, nici nu i-au afectat cunoștințele despre suveranitatea lui Dumnezeu asupra tuturor lucrurilor. Viața sa reprezenta realizarea sa, în timpul vieții de cu zi, a înțelegerii suveranității și a aranjamentelor lui Dumnezeu, care este ascuns în toate lucrurile. În viața sa de zi cu zi, el a auzit și a înțeles, de asemenea, vocea inimii lui Dumnezeu și cuvintele Lui, care este tăcut în toate lucrurile, dar care Își exprimă vocea inimii și cuvintele, guvernând legile tuturor lucrurilor. Vezi, atunci, că dacă oamenii au aceeași umanitate și căutare ca Iov, atunci pot dobândi aceeași înțelegere și cunoaștere ca Iov și pot obține aceeași înțelegere și cunoaștere a suveranității lui Dumnezeu asupra

tuturor lucrurilor ca Iov. Dumnezeu nu i Se înfățișase lui Iov și nici nu vorbise cu el, dar Iov a putut să fie desăvârșit și neprihănitși să se teamă de Dumnezeu și să se ferească de rău. Cu alte cuvinte, fără ca Dumnezeu să i Se fi înfățișat omului sau să-i fi vorbit, faptele lui Dumnezeu în toate lucrurile și suveranitatea Sa asupra tuturor lucrurilor sunt suficiente pentru ca omul să devină conștient de existența, puterea și autoritatea lui Dumnezeu, iar puterea și autoritatea Sa sunt suficiente pentru a-l face pe om să urmeze calea de a se teme de Dumnezeu și de a se feri de rău. Din moment ce un om obișnuit precum Iov a putut să dobândească frică de Dumnezeu și ferirea de rău, atunci fiecare persoană obișnuită care Îl urmează pe Dumnezeu ar trebui să poată, de asemenea. Deși aceste cuvinte pot suna ca o concluzie logică, aceasta nu contravine legii lucrurilor. Cu toate acestea, faptele nu s-au ridicat la înălțimea așteptărilor: frica de Dumnezeu și ferirea de rău ar părea că sunt numai apanajul lui Iov. Când se menționează „a se teme de Dumnezeu și a se feri de rău”, oamenii cred că acestea ar trebui făcute doar de Iov, ca și cum calea de a se teme de Dumnezeu și de a se feri de rău ar fi fost etichetată cu numele lui Iov și nu ar avea legătură cu alți oameni. Motivul este clar: deoarece numai Iov avea o personalitate care era cinstită, bună și neprihănită și care iubea corectitudinea și dreptatea și lucrurile care erau pozitive, prin urmare, doar Iov putea să urmeze calea de a se teme de Dumnezeu și a se feri de rău. Trebuie să fi înțeles cu toții implicația de aici – deoarece nimeni nu are o umanitate care este cinstită, bună și neprihănită și care iubește corectitudinea și dreptatea și ceea ce este pozitiv, nimeni nu se poate teme de Dumnezeu și nu se poate feri de rău și, astfel, oamenii nu pot niciodată să dobândească bucuria lui Dumnezeu sau să rămână neclintiți în mijlocul încercărilor. Ceea ce înseamnă, de asemenea, că exceptându-l pe Iov, toți oamenii sunt încă înrobiți și ademeniți de Satana; cu toții sunt acuzați, atacați și abuzați de el. Ei sunt cei pe care Satana încearcă să-i înghită și sunt cu toții lipsiți de libertate, prizonieri care au fost capturați de Satana.

Dacă inima omului Îl dușmănește pe Dumnezeu, cum poate omul să se teamă de Dumnezeu și să se ferească de rău?

Din moment ce oamenii de astăzi nu au aceeași umanitate ca Iov, ce se poate spune despre natura, esența și atitudinea lor față de Dumnezeu? Se tem ei de Dumnezeu? Se feresc ei de rău? Aceia care nu se tem de Dumnezeu sau nu se feresc de rău pot fi descriși, pe scurt, în trei cuvinte: „dușmanii lui Dumnezeu”. Voi spuneți deseori aceste trei cuvinte, dar nu ați cunoscut niciodată adevăratul lor înțeles. Cuvintele „dușmanii lui Dumnezeu” au o anumită esență: acestea nu înseamnă că Dumnezeu îl vede pe om ca pe un dușman, ci că omul Îl vede pe Dumnezeu ca dușman. Mai întâi, când oamenii încep să creadă în Dumnezeu, care dintre ei nu are propriile scopuri, motivații și ambiții? Deși o parte dintre ei cred în existența lui Dumnezeu și au văzut-o, credința lor în Dumnezeu tot conține acele motivații, iar scopul lor final în a crede în Dumnezeu este de a primi binecuvântările Sale și lucrurile pe care și le doresc. În experiențele de viață

ale oamenilor, ei își spun deseori: „Am renunțat la familie și carieră pentru Dumnezeu și El ce mi-a dat? Trebuie să calculez și să confirm – am primit recent vreo binecuvântare? Am dat foarte mult în acest timp, am tot alergat și am suferit mult – mi-a dat Dumnezeu vreo promisiune, în schimb? Și-a adus aminte de faptele mele bune? Care va fi finalitatea mea? Pot primi binecuvântările lui Dumnezeu?…” Fiecare persoană face constant astfel de calcule în inima sa și Îi cere lui Dumnezeu lucruri care conțin motivațiile, ambițiile și mentalitatea sa de târguială. Adică, în inima sa, omul Îl testează în mod constant pe Dumnezeu, face constant planuri despre Dumnezeu și își susține argumentele pentru propria finalitate cu Dumnezeu și încearcă să obțină o declarație de la Dumnezeu, să vadă dacă Dumnezeu îi poate da ceea ce își dorește. În timp ce Îl caută pe Dumnezeu, omul nu Îl tratează ca pe Dumnezeu. Omul a încercat întotdeauna să facă târguri cu Dumnezeu, cerându-I lucruri neîncetat și chiar presându-L la fiecare pas, încercând să Îi ia toată mâna, după ce i s-a dat un deget. În același timp în care încearcă să se târguiască cu Dumnezeu, omul se și ceartă cu El, și există chiar unii oameni care, când se abat încercări asupra lor sau când se află în anumite situații, deseori devin slabi, pasivi și neglijenți în lucrarea lor și plini de plângeri în privința lui Dumnezeu. Din momentul în care omul a început prima oară să creadă în Dumnezeu, el L-a considerat un corn al abundenței, un instrument bun la toate, și s-a considerat a fi cel mai mare creditor al lui Dumnezeu, ca și cum obligația și dreptul lui inerent erau să încerce să obțină binecuvântări și promisiuni de la Dumnezeu, în timp ce responsabilitatea lui Dumnezeu era de a proteja și a avea grijă de om și de a-l aproviziona. Așa este înțelegerea de bază a „credinței în Dumnezeu” a tuturor celor care cred în El și astfel e înțelegerea cea mai profundă a conceptului de credință în Dumnezeu. De la natura și esența omului și până la urmărirea sa subiectivă, nu există nimic care să aibă legătură cu frica de Dumnezeu. Scopul omului în a crede în Dumnezeu nu ar putea avea nimic de a face cu a-L venera pe Dumnezeu. Adică, omul nu a luat în considerare și nu a înțeles niciodată că a crede în Dumnezeu necesită frica față de El și venerarea Lui. În lumina acestor condiții, esența omului este evidentă. Care este această esență? Este faptul că inima omului este malițioasă, nutrește trădare și înșelăciune, nu iubește dreptatea și cinstea și ceea ce este pozitiv și este demnă de dispreț și lacomă. Inima omului nu ar putea fi mai închisă pentru Dumnezeu; el nu I-a dat-o deloc. Dumnezeu nu a văzut niciodată adevărata inimă a omului, nici nu a fost venerat de om. Indiferent cât de mare este prețul pe care îl plătește Dumnezeu, sau de cât de multe lucrări face, sau de cât de multe îi oferă omului, omul rămâne orb și extrem de indiferent față de tot. Omul nu I-a dat inima lui Dumnezeu niciodată, doar vrea să aibă el însuși grijă de inima lui, să ia propriile decizii – înțelesul ascuns fiind că omul nu vrea să urmeze calea de a se teme de Dumnezeu și a se feri de rău sau să se supună suveranității și aranjamentelor lui Dumnezeu, nici nu vrea să-L venereze pe Dumnezeu drept Dumnezeu. Astfel este starea omului astăzi. Acum, să ne uităm din nou la Iov. În primul rând, a făcut el vreun târg cu Dumnezeu? A avut motive ascunse pentru care a

rămas neclintit pe calea temerii de Dumnezeu și feririi de rău? În acel moment, vorbise Dumnezeu cuiva despre finalitatea ce va urma? În acel moment, Dumnezeu nu făcuse promisiuni nimănui despre finalitate și, în acest context, Iov a putut să se teamă de Dumnezeu și să se ferească de rău. Oamenii de astăzi pot fi comparați cu Iov? Există o prea mare diferență, sunt cu totul în alte sfere. Deși Iov nu știa prea multe despre Dumnezeu, el Îi dăduse inima sa lui Dumnezeu și Îi aparținea. El nu a făcut niciodată un târg cu Dumnezeu și nu a avut dorințe extravagante sau cereri pentru El; în schimb, a crezut că „Iahve Dumnezeu a dat și Iahve Dumnezeu a luat”. Aceasta era ceea ce el văzuse și obținuse din urmarea cu sinceritate a căii de a se teme de Dumnezeu și a se feri de rău de-a lungul multor ani de viață. De asemenea, el dobândise și finalul reprezentat în cuvintele: „Să primim de la Dumnezeu doar binele și să nu primim și răul?” Aceste două propoziții reprezentau ceea ce el văzuse și ajunsese să cunoască drept urmare a atitudinii sale de ascultare față de Dumnezeu în timpul experiențelor sale de viață și acestea erau, de asemenea, cele mai puternice arme ale sale cu care el a triumfat pe parcursul ispitelor Satanei și erau baza neclintirii sale în mărturia pentru Dumnezeu. În acest stadiu, vi-l imaginați pe Iov ca fiind o persoană minunată? Sperați să fiți o astfel de persoană? Vă este frică să trebuiască să suportați ispitele Satanei? Sunteți hotărâți să vă rugați lui Dumnezeu să vă supună acelorași încercări ca ale lui Iov? Fără îndoială, majoritatea oamenilor nu ar îndrăzni să se roage pentru asemenea lucruri. Este evident, atunci, că aveți o credință jalnic de mică; în comparație cu Iov, credința voastră este pur și simplu nevrednică de a fi menționată. Sunteți dușmanii lui Dumnezeu, nu vă temeți de Dumnezeu, sunteți incapabili de a rămâne fermi în mărturia voastră pentru Dumnezeu și nu puteți triumfa asupra atacurilor, acuzațiilor și ispitelor Satanei. Ce vă califică pentru a primi promisiunile lui Dumnezeu? După ce ați auzit povestea lui Iov și ați înțeles intenția lui Dumnezeu de a mântui omul și semnificația mântuirii omului, aveți acum credința de a accepta aceleași încercări ca Iov? Nu ar trebui să aveți un pic de voință pentru a vă permite să urmați calea de a vă teme de Dumnezeu și a vă feri de rău?

Să nu aveți îndoieli în privința încercărilor lui Dumnezeu

După ce a primit mărturia lui Iov la finalul încercărilor sale, Dumnezeu a hotărât că va câștiga un grup – sau mai mult de un grup – de oameni precum Iov și, totuși, El a decis să nu îi mai permită niciodată Satanei să atace sau să abuzeze de vreo altă persoană, folosind mijloacele prin care îl ispitise, atacase și abuzase pe Iov, punând pariu cu Dumnezeu; El nu i-a mai permis niciodată Satanei să îi facă astfel de lucruri omului, care este slab, nesăbuit și ignorant – a fost suficient că Satana îl ispitise pe Iov! Faptul că nu i-a permis Satanei să abuzeze de oameni în orice fel dorește reprezintă mila lui Dumnezeu. Pentru Dumnezeu, a fost suficient că Iov suferise ispita și abuzul Satanei. Dumnezeu nu i-a permis Satanei să mai facă vreodată asemenea lucruri, căci viețile și toate lucrurile oamenilor care Îl urmează pe Dumnezeu sunt conduse și

orchestrate de El, iar Satana nu are dreptul de a-i manipula pe aleșii lui Dumnezeu după bunul plac – ar trebui să vă fie clar acest lucru! Lui Dumnezeu îi pasă de slăbiciunea omului și înțelege nesăbuința și ignoranța sa. Deși, pentru ca omul să fie complet mântuit, Dumnezeu trebuie să îl predea Satanei, Dumnezeu nu este dispus să îl vadă pe om vreodată păcălit și abuzat de Satana și nu vrea să-l vadă pe om suferind întotdeauna. Omul a fost creat de Dumnezeu și faptul că Dumnezeu stăpânește și aranjează tot ce are legătură cu omul este rânduit de Cer și recunoscut de pământ; aceasta este responsabilitatea lui Dumnezeu și autoritatea prin care Dumnezeu stăpânește toate lucrurile! Dumnezeu nu îi permite Satanei să abuzeze de om și să-l trateze rău după bunul plac, nu îi permite să folosească diverse mijloace pentru a-l duce pe om pe căi greșite, ba mai mult, nu îi permite să intervină în suveranitatea lui Dumnezeu asupra omului, nici nu îi permite să încerce să calce în picioare și să distrugă legile prin care Dumnezeu conduce toate lucrurile, fără a mai vorbi despre marea lucrare a lui Dumnezeu de gestionare și mântuire a omenirii! Cei pe care Dumnezeu dorește să-i mântuiască și cei care pot să fie mărturie pentru Dumnezeu sunt esența și cristalizarea lucrării planului de gestionare de șase mii de ani al lui Dumnezeu, precum și prețul pentru eforturile Sale din cei șase mii de ani de lucru. Cum ar putea Dumnezeu să-i dea cu ușurință Satanei pe acești oameni?

Oamenii își fac griji deseori și se tem de încercările lui Dumnezeu, totuși, ei trăiesc tot timpul în capcana Satanei și într-un teritoriu periculos în care sunt atacați și abuzați de Satana – și, cu toate acestea, ei nu cunosc teama și sunt netulburați. Ce se întâmplă? Credința omului în Dumnezeu se limitează doar la lucrurile pe care le poate vedea. El nu apreciază deloc iubirea și grija lui Dumnezeu pentru om sau blândețea și respectul Său față de om. Dar, cu excepția a puțină neliniște și frică în privința încercărilor lui Dumnezeu, a judecății și mustrării și a măreției și mâniei, omul nu înțelege deloc bunele intenții ale lui Dumnezeu. La auzul menționării încercărilor, oamenii simt că Dumnezeu are motive ascunse și unii chiar cred că Dumnezeu nutrește planuri malefice, fără a ști ceea ce le va face, de fapt; prin urmare, în același timp în care strigă că se supun suveranității și aranjamentelor lui Dumnezeu, ei fac tot ce pot pentru a rezista și a se opune suveranității lui Dumnezeu asupra omului și aranjamentelor pentru om, căci ei cred că, dacă nu au grijă, vor fi înșelați de Dumnezeu, că dacă nu păstrează controlul asupra propriei sorți, atunci tot ceea ce au ar putea fi luat de El și viața lor ar putea chiar să fie încheiată. Omul este în tabăra Satanei, dar nu se îngrijorează niciodată că ar putea fi abuzat de Satana și el este abuzat de acesta, dar nu se teme niciodată de a fi luat prizonier de Satana. El tot spune că acceptă mântuirea lui Dumnezeu, dar, totuși, nu a avut niciodată încredere în Dumnezeu și nici nu a crezut că Dumnezeu îl va salva cu adevărat pe om din ghearele Satanei. Dacă, precum Iov, omul poate să se supună orchestrărilor și aranjamentelor lui Dumnezeu și își poate preda întreaga ființă în mâinile lui Dumnezeu, atunci sfârșitul omului nu va fi același ca al lui Iov – primirea binecuvântărilor lui Dumnezeu? Dacă omul poate să accepte și să se supună stăpânirii

lui Dumnezeu, ce este de pierdut? Prin urmare, vă sugerez să aveți grijă în acțiunile voastre și să fiți prudenți față de tot ceea ce urmează să vină asupra voastră. Nu fiți imprudenți sau impulsivi și nu Îl tratați pe Dumnezeu și oamenii, chestiunile și obiectele pe care El le-a aranjat pentru voi în funcție de sângele înfierbântat sau felul vostru de a fi sau conform închipuirilor și noțiunilor voastre; trebuie să fiți prudenți în acțiunile voastre și trebuie să vă rugați și să căutați mai mult, pentru a evita stârnirea mâniei lui Dumnezeu. Țineți minte asta!

În continuare, vom cerceta modul în care a fost Iov după încercările sale.

5. Iov după încercările sale

Iov 42:7-9 Și astfel că, după ce Iahve Dumnezeu rostise aceste cuvinte către Iov, Iahve Dumnezeu i-a spus lui Elifaz din Teman: „Mânia Mea s-a aprins împotriva ta și a celor doi prieteni ai tăi: căci nu ați vorbit despre Mine drept, așa cum a făcut-o slujitorul Meu Iov. De aceea, luați acum șapte viței și șapte berbeci și mergeți la slujitorul Meu Iov și oferiți pentru voi o ardere-de-tot; iar slujitorul Meu, Iov, se va ruga pentru voi: de dragul lui, Eu voi accepta: să nu vă tratez după nebunia voastră, căci nu ați vorbit drept despre Mine, precum slujitorul meu Iov”. Deci, Elifaz din Teman și Bildad din Șuah și Țofar din Nassma au mers și au făcut cum le-a poruncit Iahve Dumnezeu: Iahve Dumnezeu, de asemenea, l-a auzit pe Iov.

Iov 42:10 Iar Iahve Dumnezeu a transformat starea lui Iov, când s-a rugat pentru prietenii lui: de asemenea, Iahve Dumnezeu i-a dat lui Iov de două ori mai mult decât avea înainte.

Iov 42:12 Așadar, Iahve Dumnezeu a binecuvântat a doua jumătate a vieții lui Iov mai mult decât la început: căci el avea paisprezece mii de oi și șase mii de cămile și o mie de perechi de boi și o mie de măgărițe.

Iov 42:17 Iov a murit înaintat în vârstă și sătul de zile.

Cei care se tem de Dumnezeu și se feresc de rău sunt priviți cu prețuire de Dumnezeu, în timp ce aceia care sunt nesăbuiți sunt văzuți ca josnici de Dumnezeu

În Iov 42:7-9, Dumnezeu spune că Iov este slujitorul Lui. Faptul că El utilizează termenul „slujitor” pentru a Se referi la Iov demonstrează importanța acestuia în inima Lui; deși Dumnezeu nu l-a numit pe Iov într-un mod mai respectabil, această denumire nu afecta importanța lui Iov în inima Lui. Aici, „slujitor” este porecla lui Dumnezeu pentru Iov. Referirile Lui multiple la „slujitorul Meu Iov” arată cât de mulțumit era de acesta. Deși Dumnezeu nu a vorbit despre înțelesul din spatele cuvântului „slujitor,” definiția Lui pentru cuvântul „slujitor” poate fi văzută în cuvintele Sale din acest pasaj al Scripturii. Dumnezeu i-a spus mai întâi lui Elifaz din Teman: „Mânia Mea s-a aprins împotriva ta și a celor doi prieteni ai tăi: căci nu ați vorbit despre Mine drept, așa cum a făcut-o slujitorul Meu Iov”. Aceste cuvinte reprezintă prima dată când Dumnezeu le-a spus în mod deschis oamenilor că accepta tot ceea ce fusese spus și făcut de Iov după încercările lui Dumnezeu pentru el și reprezintă prima dată când El a confirmat în mod deschis

acuratețea și corectitudinea a tot ceea ce Iov făcuse și zisese. Dumnezeu era supărat pe Elifaz și pe ceilalți din cauza discursului lor incorect, absurd, deoarece, precum Iov, ei nu puteau vedea înfățișarea lui Dumnezeu și nu puteau auzi cuvintele pe care El le rostea în viețile lor și, totuși, Iov avea cunoștințe atât de exacte despre Dumnezeu, în timp ce ei puteau doar să facă presupuneri despre Dumnezeu, încălcându-I voia și punându-I la încercare răbdarea în tot ceea ce făceau. În consecință, în același timp în care accepta tot ceea ce spunea și făcea Iov, Dumnezeu a devenit mânios față de ceilalți, căci în ei, El nu numai că nu putea vedea realitatea fricii de Dumnezeu, dar nici nu auzea nimic despre frica de Dumnezeu în ceea ce spuneau. Și astfel, Dumnezeu le-a adresat următoarele cereri: „De aceea, luați acum șapte viței și șapte berbeci și mergeți la slujitorul Meu Iov și oferiți pentru voi o ardere-de-tot; iar slujitorul Meu, Iov, se va ruga pentru voi: de dragul lui, Eu voi accepta: să nu vă tratez după nebunia voastră”. În acest pasaj, Dumnezeu le spune lui Elifaz și celorlalți să facă ceva care le va răscumpăra păcatele, căci nebunia lor a fost un păcat împotriva lui Iahve Dumnezeu și, prin urmare, ei trebuiau să aducă arderi-de-tot pentru a-și îndrepta greșelile. Arderile-de-tot sunt deseori oferite lui Dumnezeu, dar ceea ce este neobișnuit la aceste arderi-de-tot este că ele au fost oferite lui Iov. Iov a fost acceptat de Dumnezeu pentru că el a fost martor pentru Dumnezeu în timpul încercărilor sale. Acești prieteni ai lui Iov, însă, au fost expuși în timpul încercărilor lui; din cauza nebuniei lor, au fost condamnați de Dumnezeu și au stârnit mânia Lui și ar trebui pedepsiți de El – pedepsiți prin înfăptuirea de arderi-de-tot înaintea lui Iov – după care Iov s-a rugat pentru ei pentru a înlătura pedeapsa și mânia lui Dumnezeu față de ei. Intenția lui Dumnezeu a fost de a-i rușina, căci nu erau oameni care se temeau de Dumnezeu și se fereau de rău și condamnaseră integritatea lui Iov. Într-o privință, Dumnezeu le spunea că El nu le accepta faptele, dar îl accepta și se bucura foarte mult de Iov; în altă privință, Dumnezeu le spunea că a fi acceptat de Dumnezeu ridică omul înaintea lui Dumnezeu, că omul este disprețuit de El din cauza nebuniei sale și Îl jignește pe Dumnezeu din pricina ei și este josnic și respingător în ochii lui Dumnezeu. Acestea sunt definițiile date de Dumnezeu celor două tipuri de oameni, ele reprezintă atitudinile lui Dumnezeu față de aceste două tipuri de oameni și ele sunt definiția Lui pentru valoarea și statura acestor două tipuri de oameni. Deși Dumnezeu l-a numit pe Iov slujitorul Său, în ochii lui Dumnezeu, acest slujitor a fost iubit și i-a fost acordată autoritatea de a se ruga pentru alții și a le ierta greșelile. Acest slujitor a putut să vorbească direct cu Dumnezeu și să vină direct înaintea lui Dumnezeu și statutul său era mai înalt și mai onorabil decât cel al altora. Acesta este adevăratul înțeles al cuvântului „slujitor” rostit de Dumnezeu. Lui Iov i-a fost acordată această onoare specială datorită fricii lui de Dumnezeu și a feririi de rău, iar motivul pentru care alții nu au fost numiți slujitori de către Dumnezeu este pentru că nu se temeau de Dumnezeu și nu se fereau de rău. Aceste două atitudini total diferite ale lui Dumnezeu sunt atitudinile Lui față de aceste două tipuri de oameni: cei care se tem de Dumnezeu și se feresc de rău sunt acceptați de Dumnezeu și sunt considerați valoroși în ochii Lui,

în timp ce aceia care sunt nesăbuiți nu se tem de Dumnezeu, sunt incapabili de a se feri de rău și nu pot să primească favoarea lui Dumnezeu; ei sunt deseori disprețuiți și condamnați de Dumnezeu și sunt josnici în ochii Lui.

Dumnezeu îi oferă autoritate lui Iov

Iov s-a rugat pentru prietenii săi și, după aceea, datorită rugăciunilor lui, Dumnezeu nu i-a tratat după cum merita nebunia lor – nu i-a pedepsit și nici nu S-a răzbunat pe ei. De ce oare? Fiindcă rugăciunile făcute pentru ei de slujitorul lui Dumnezeu, Iov, ajunseseră la urechile Lui; Dumnezeu i-a iertat deoarece a acceptat rugăciunile lui Iov. Așadar, ce vedem aici? Când Dumnezeu binecuvântează pe cineva, El îi oferă multe recompense, și nu doar unele materiale: Dumnezeu îi dă și autoritate, îi dă dreptul de a se ruga pentru alte persoane și Dumnezeu uită și trece cu vederea fărădelegile acelor oameni, deoarece aude aceste rugăciuni. Aceasta este chiar autoritatea pe care Dumnezeu i-a acordat-o lui Iov. Prin rugăciunile lui Iov pentru oprirea condamnării lor, Iahve Dumnezeu i-a rușinat pe acești oameni nesăbuiți – ceea ce, desigur, a fost pedeapsa Lui specială pentru Elifaz și pentru ceilalți.

Iov este încă o dată binecuvântat de Dumnezeu și nu mai este acuzat niciodată de Satana

Printre cuvântările lui Iahve Dumnezeu sunt cuvintele „Nu ați vorbit despre Mine drept, așa cum a făcut-o slujitorul Meu”. Care sunt lucrurile spuse de Iov? Sunt lucrurile despre care am mai vorbit înainte, precum și cele din multele pagini conținând cuvintele din Cartea lui Iov despre care se consemnează ca fiind spuse de Iov. În toate aceste multe pagini de cuvinte, Iov nu se plânge nici măcar o dată și nici nu are îndoieli în privința lui Dumnezeu. El, pur și simplu, așteaptă finalul. Această așteptare reprezintă atitudinea lui de supunere datorită căreia, alături de cuvintele pe care le-a spus lui Dumnezeu, Iov a fost acceptat de Dumnezeu. Când a îndurat încercări și a suferit greutăți, Dumnezeu i-a fost alături și, deși greutățile sale nu au fost ameliorate de prezența lui Dumnezeu, El a văzut ce dorea să vadă și a auzit ce dorea să audă. Fiecare dintre faptele și cuvintele lui Iov au ajuns la urechile și ochii lui Dumnezeu; El a auzit și a văzut – acesta este un lucru sigur. Cunoașterea lui Dumnezeu de către Iov și gândurile sale despre Dumnezeu din inima lui, din acel moment, în timpul acelei perioade, nu au fost, de fapt, la fel de specifice precum cele ale oamenilor de astăzi, dar, în contextul timpului, Dumnezeu tot a recunoscut tot ceea ce spusese el, pentru că modul în care s-a comportat și gândurile din inima lui, precum și ceea ce el exprimase și dezvăluise erau suficiente pentru cerințele Sale. În perioada în care Iov a fost supus încercărilor, ceea ce gândea în inima lui și hotăra să facă îi arătau lui Dumnezeu un rezultat, unul care era satisfăcător pentru Dumnezeu și, după aceea, Dumnezeu a îndepărtat încercările lui Iov, acesta a scăpat din necazurile sale, iar încercările au dispărut și nu s-au mai abătut niciodată asupra lui. Deoarece Iov fusese

deja supus la încercări și rămăsese neclintit în aceste încercări și triumfase pe deplin asupra Satanei, Dumnezeu i-a dat binecuvântările pe care le merita pe bună dreptate. Așa cum este consemnat în Iov 42:10, 12, Iov a fost binecuvântat încă o dată și a fost binecuvântat cu mai mult decât fusese prima dată. În acest moment, Satana se retrăsese și nu a mai spus și nu a mai făcut nimic și, de atunci înainte, Iov nu a mai fost perturbat sau atacat de Satana, iar acesta nu a mai adus acuzații împotriva binecuvântării lui Iov de către Dumnezeu.

Iov își petrece a doua jumătate a vieții în mijlocul binecuvântărilor lui Dumnezeu

Deși binecuvântările Sale din acea vreme erau limitate doar la oi, vite, cămile, bunuri materiale și așa mai departe, binecuvântările pe care Dumnezeu dorea să i le acorde lui Iov în inima Sa erau mult mai mult decât atât. În acel moment s-a consemnat tipul de promisiuni eterne pe care Dumnezeu dorea să i le dea lui Iov? În binecuvântările Sale pentru Iov, Dumnezeu nu a abordat sau menționat finalitatea lui și, indiferent de ce importanță sau poziție avea Iov în inima lui Dumnezeu, pe scurt, Dumnezeu era foarte cumpătat în privința binecuvântărilor Sale. Dumnezeu nu a anunțat sfârșitul lui Iov. Ce înseamnă aceasta? În acel moment, când planul lui Dumnezeu încă nu atinsese punctul declarării finalității omului, planul încă nu intrase în ultima etapă a lucrării Sale, Dumnezeu nu a menționat finalitatea, acordând doar binecuvântări materiale asupra omului. Asta înseamnă că a doua jumătate a vieții lui Iov a fost în mijlocul binecuvântărilor lui Dumnezeu, ceea ce l-a făcut diferit de alți oameni – dar, la fel ca ei, el a îmbătrânit și, ca orice persoană normală, a venit ziua când și-a luat rămas-bun de la lume. Astfel este consemnat că „Iov a murit înaintat în vârstă și sătul de zile” (Iov 42:17). Care este aici înțelesul cuvintelor „a murit sătul de zile”? În epoca dinainte ca Dumnezeu să declare sfârșitul oamenilor, Dumnezeu a stabilit o speranță de viață pentru Iov, iar când s-a ajuns la acea epocă, El i-a permis lui Iov să părăsească în mod firesc această lume. De la a doua binecuvântare a lui Iov până la moartea sa, Dumnezeu nu a mai adăugat greutăți. Pentru Dumnezeu, moartea lui Iov a fost naturală și, de asemenea, necesară, a fost ceva normal și nu a fost nici judecată, nici condamnare. În timp ce era în viață, Iov I s-a închinat și s-a temut de Dumnezeu; în privința a ce fel de finalitate a avut după moartea sa, Dumnezeu nu a spus nimic, nici nu a făcut vreun comentariu despre aceasta. Dumnezeu are un puternic simț al proprietății, iar conținutul și principiile cuvintelor și acțiunilor Sale sunt în conformitate cu etapele lucrării Sale și perioada în care lucrează. Ce tip de finalitate avea cineva ca Iov în inima lui Dumnezeu? Luase Dumnezeu vreun fel de decizie în inima Sa? Desigur! Doar că aceasta nu era cunoscută de om; Dumnezeu nu a vrut să îi spună omului, nici nu a avut intenția de a-i zice. Prin urmare, vorbind în mod superficial, Iov a murit plin de zile și așa a fost viața lui Iov.

Valoarea trăită de Iov în timpul vieții sale

A trăit Iov o viață valoroasă? În ce consta valoarea? De ce se spune că trăia o viață valoroasă? Pentru om, care era valoarea sa? Din punctul de vedere al omului, el a reprezentat omenirea pe care Dumnezeu dorește să o mântuiască, prin mărturia răsunătoare pentru Dumnezeu înaintea Satanei și a oamenilor din lume. El și-a îndeplinit datoria care ar trebui îndeplinită de o făptură a lui Dumnezeu, a dat un exemplu și s-a comportat ca un model pentru toți cei pe care Dumnezeu dorește să-i mântuiască, permițându-le oamenilor să vadă că este perfect posibil triumful asupra Satanei dacă te bazezi pe Dumnezeu. Care era valoarea sa pentru Dumnezeu? Pentru Dumnezeu, valoarea vieții lui Iov consta în abilitatea sa de a se teme de Dumnezeu, a I se închina, a mărturisi faptele lui Dumnezeu și a lăuda faptele Lui, a-I aduce consolare și ceva de care să Se bucure; pentru Dumnezeu, valoarea vieții lui Iov consta și în modul în care, înainte de moartea lui, Iov a experimentat încercări și a triumfat asupra Satanei și a fost mărturie răsunătoare pentru Dumnezeu înaintea Satanei și a oamenilor din lume, pentru ca Dumnezeu să dobândească slavă printre oameni, consolându-I inima și permițând inimii Lui dornice să privească un rezultat și să vadă speranță. Mărturia sa a stabilit un precedent pentru abilitatea de a rămâne neclintit în mărturia pentru Dumnezeu și a fi capabil de a-l rușina pe Satana în numele lui Dumnezeu, în lucrarea Lui de gestionare a omenirii. Nu este aceasta valoarea vieții lui Iov? Iov i-a adus consolare inimii lui Dumnezeu, I-a dat o mostră din desfătarea de a dobândi slavă și a oferit un început minunat pentru planul Lui de gestionare. Din acest punct înainte, numele lui Iov a devenit un simbol pentru dobândirea slavei de către Dumnezeu și un semn al triumfului omenirii asupra Satanei. Ceea ce Iov a trăit în timpul vieții sale, precum și triumful său remarcabil asupra Satanei vor fi pentru totdeauna prețuite de Dumnezeu, iar desăvârșirea, neprihănirea și frica Sa de Dumnezeu vor fi venerate și imitate de generațiile viitoare. El va fi pentru totdeauna prețuit de Dumnezeu ca o perlă perfectă, luminoasă și la fel este el demn de prețuirea omului!

În continuare, să ne îndreptăm privirea asupra lucrării lui Dumnezeu din timpul Epocii Legii.

D. Regulamentele Epocii Legii

Cele zece porunci
Principiile pentru construirea altarelor
Regulamente pentru tratarea slujitorilor
Regulamente pentru furt și despăgubire
Păstrarea anului sabatului și a celor trei sărbători
Regulamente pentru ziua Sabatului
Regulamente pentru jertfe
    Arderi-de-tot
    Jertfe de grâne

Jertfe de pace

Jertfe pentru păcat

Jertfe de vină

Regulamente pentru jertfele aduse de preoți (Aaron și fiilor lui le este poruncit să le respecte)

Arderi-de-tot aduse de preoți

Jertfe de mâncare aduse de preoți

Jertfe pentru păcat aduse de preoți

Jertfe de vină aduse de preoți

Jertfe de pace aduse de preoți

Regulamente pentru mâncarea jertfelor aduse de preoți

Animale curate și necurate (cele care pot fi mâncate și cele care nu pot fi mâncate)

Regulamente pentru purificarea femeilor după naștere

Standarde pentru examinarea leprei

Regulamente pentru cei care s-au vindecat de lepră

Regulamente pentru curățarea caselor infectate

Regulamente pentru cei care suferă de secreții anormale

Ziua de pocăință trebuie respectată o dată pe an

Reguli pentru sacrificarea vitelor și oilor

Interzicerea următoarelor practici detestabile ale neamurilor (a nu comite incest și așa mai departe)

Regulamente care trebuie urmate de oameni („Vei fi sfânt: căci Eu, Iahve Dumnezeu, Dumnezeul tău sunt sfânt” (Leviticul 19:2))

Executarea celor care își sacrifică copiii lui Molech

Reguli pentru pedepsirea păcatului adulterului

Reguli care trebuie urmate de preoți (reguli pentru comportamentul lor zilnic, reguli pentru consumarea lucrurilor sfinte, reguli pentru aducerea jertfelor și așa mai departe)

Sărbători care ar trebui respectate (Ziua Sabatului, Paștele, Sărbătoarea Secerișului, Ziua Ispășirii și așa mai departe)

Alte regulamente (aprinderea candelelor, anul de veselie, răscumpărarea pământului, realizarea legămintelor, oferirea zeciuielilor și așa mai departe)

Regulamentele Epocii Legii sunt dovada reală a îndrumării lui Dumnezeu pentru întreaga omenire

Deci, ați citit aceste regulamente și principii ale Epocii Legii, nu-i așa? Oare cuprind acestea o gamă largă? În primul rând, acoperă cele zece porunci, după care există regulamente pentru modul de construire a altarului și așa mai departe. Acestea sunt urmate de regulamente pentru păstrarea Sabatului și respectarea celor trei sărbători, după care există regulamente pentru jertfe. Ați văzut cât de multe feluri de jertfe există? Există arderi-de-tot, jertfe de grâne, jertfe de pace, jertfe de păcate și

așa mai departe, care sunt urmate de regulamente pentru jertfele preoților, inclusiv arderi-de-tot și jertfe de grâne aduse de preoți și alte feluri de jertfe. Setul celor opt regulamente este pentru consumarea jertfelor aduse de preoți. Apoi, există regulamente pentru ce ar trebui respectat în timpul vieții oamenilor. Există specificări pentru multe aspecte ale vieții oamenilor, cum ar fi regulamente în privința a ce pot sau nu pot să mănânce, pentru purificarea femeilor după naștere și pentru cei care au fost vindecați de lepră. În aceste regulamente, Dumnezeu merge până la a vorbi despre boală și există chiar câteva regulamente pentru sacrificarea oilor și vitelor și așa mai departe. Oile și vitele au fost create de Dumnezeu și ar trebui să le sacrificați în modul în care vă spune Dumnezeu; există, negreșit, un motiv pentru cuvintele lui Dumnezeu; este corect, fără îndoială, să acționați după porunca lui Dumnezeu și, cu siguranță, spre beneficiul oamenilor! Există și sărbători și reguli de urmat, precum ziua Sabatului, Paștele și altele – Dumnezeu a vorbit despre toate acestea. Să ne uităm la ultimele: alte regulamente – aprinderea candelelor, anul de veselie, răscumpărarea pământului, realizarea legămintelor, oferirea zeciuielilor și așa mai departe. Acestea cuprind oare o gamă largă? Primul lucru despre care trebuie să vorbim este chestiunea jertfelor oamenilor. Apoi, sunt regulamentele pentru furt și despăgubire și respectarea zilei Sabatului…; este implicat fiecare dintre detaliile vieții. Și anume, când Dumnezeu a început lucrarea oficială a planului Său de gestionare, El a stabilit multe regulamente care trebuiau urmate de om. Acestea erau pentru a permite omului să ducă o viață normală de om pe pământ, o viață normală de om care este inseparabilă de Dumnezeu și de călăuzirea Sa. Dumnezeu i-a spus mai întâi omului cum să facă altare, cum să întemeieze altarele. După aceea, El i-a spus să aducă jertfe și a stabilit cum trebuia să trăiască – căror lucruri să le acorde atenție în viață, după ce să se ghideze, ce ar trebui și ce nu ar trebui să facă. Ceea ce Dumnezeu a stabilit pentru om era atotcuprinzător și, cu aceste obiceiuri, regulamente și principii, El a standardizat comportamentul oamenilor, le-a călăuzit viețile, le-a călăuzit inițierea în legile lui Dumnezeu, i-a călăuzit pentru a veni înaintea altarului lui Dumnezeu, i-a călăuzit în a avea o viață printre toate lucrurile pe care Dumnezeu le făcuse pentru om, care aveau ordine, regularitate și moderație. Mai întâi, Dumnezeu a folosit aceste regulamente și principii simple pentru a stabili limite pentru om, astfel încât omul să aibă o viață normală de a-L venera pe Dumnezeu pe pământ, să aibă o viață normală de om; astfel este conținutul specific al începutului planului Său de gestionare de șase mii de ani. Regulamentele și regulile acoperă un conținut foarte vast, acestea sunt informațiile de bază ale călăuzirii omenirii de către Dumnezeu în timpul Epocii Legii, a fost necesar să fie acceptate și ascultate de oamenii care au venit înainte de Epoca Legii, sunt o consemnare a lucrării făcute de Dumnezeu în timpul Epocii Legii și sunt o dovadă reală a conducerii și călăuzirii întregii omeniri de către Dumnezeu.

Omenirea este pentru totdeauna inseparabilă de învățăturile și pregătirile lui Dumnezeu

În aceste regulamente, vedem că atitudinea lui Dumnezeu față de lucrarea Sa, față de gestionarea Sa și față de omenire este serioasă, conștiincioasă, riguroasă și responsabilă. El face lucrarea pe care trebuie să o facă printre oameni conform etapelor Lui, fără cea mai mică discrepanță, rostind cuvintele pe care trebuie să le spună omenirii fără cea mai mică eroare sau omisiune, permițând omului să vadă că este inseparabil de conducerea lui Dumnezeu și arătându-i cât de important este pentru omenire tot ceea ce face și spune Dumnezeu. Indiferent de felul în care este omul în următoarea epocă, chiar la început – în timpul Epocii Legii – Dumnezeu a făcut aceste lucruri simple. Pentru Dumnezeu, conceptele oamenilor în privința lui Dumnezeu, a lumii și a omenirii în acea epocă erau abstracte și opace și, chiar dacă aveau câteva idei și intenții conștiente, toate erau neclare și incorecte și, prin urmare, omenirea era inseparabilă de învățăturile și prevederile lui Dumnezeu. Omenirea de la început nu știa nimic și, astfel, Dumnezeu a trebuit să înceapă să-l învețe pe om de la cele mai de bază și superficiale principii de supraviețuire și reguli necesare pentru a trăi, insuflând aceste lucruri în inima omului puțin câte puțin. Prin aceste reguli, transmise prin cuvinte, și prin aceste regulamente, El i-a oferit omului o înțelegere treptată a Sa, o apreciere și înțelegere treptată a conducerii Sale și un concept de bază al relației dintre El și om. Doar după obținerea acestui efect a putut Dumnezeu, puțin câte puțin, să facă lucrarea pe care avea să o facă ulterior. Prin urmare, aceste regulamente și lucrarea realizată de Dumnezeu în timpul Epocii Legii sunt piatra de temelie a lucrării Sale de mântuire a omenirii și prima etapă a lucrării din planul de gestionare al lui Dumnezeu. Cu toate că, înainte de lucrarea Epocii Legii, Dumnezeu le vorbise lui Adam, Evei și urmașilor lor, acele ordine și învățături nu erau atât de sistematice sau specifice pentru a fi emise una câte una pentru om și nu au fost scrise, nici nu au devenit regulamente. Motivul este că, în acea vreme, planul lui Dumnezeu nu avansase atât de mult; doar când Dumnezeu l-a condus pe om la această etapă a putut El să înceapă să rostească aceste regulamente ale Epocii Legii și să înceapă să îl convingă pe om să le îndeplinească. Era un proces necesar, iar rezultatul era inevitabil. Aceste obiceiuri și regulamente simple îi arată omului etapele lucrării de gestionare a lui Dumnezeu și înțelepciunea dezvăluită în planul Său de mântuire. Dumnezeu știe ce conținut și mijloace să utilizeze pentru a începe, ce mijloace să utilizeze pentru a continua și ce mijloace să utilizeze pentru a sfârși, astfel încât să câștige un grup de oameni care să fie mărturie pentru El și să poată dobândi un grup de oameni care sunt în asentiment cu El. El știe ce este înăuntrul omului și știe ce îi lipsește omului, Știe ce trebuie să ofere și cum ar trebui să-l conducă pe om și, de asemenea, știe ce ar trebui și ce nu ar trebui să facă omul. Omul este ca o marionetă: chiar dacă nu a înțeles deloc voia lui Dumnezeu, el nu a putut să nu fie condus de lucrarea de gestionare a lui Dumnezeu, pas cu pas, până în ziua de astăzi. Nu exista nicio confuzie

în inima lui Dumnezeu în legătură cu ceea ce avea de făcut; în inima Lui, exista un plan foarte clar și viu și îndeplinea lucrarea pe care El Însuși dorea să o facă conform etapelor Sale și planului Său, avansând de la superficial la profund. Deși El nu indicase lucrarea pe care avea să o facă mai târziu, lucrarea Sa ulterioară tot a continuat să fie îndeplinită și să avanseze strict conform planului Său, ceea ce reprezintă o manifestare a ceea ce are Dumnezeu și a ceea ce este și reprezintă, de asemenea, autoritatea lui Dumnezeu. Indiferent în ce etapă a planului Său de gestionare lucrează El, firea și esența Sa Îl reprezintă. Acest lucru este absolut adevărat. Indiferent de epocă sau de etapa lucrării, sunt lucruri care nu se vor schimba niciodată: ce fel de oameni iubește Dumnezeu, ce fel de oameni disprețuiește, firea Sa și tot ceea ce este și are El. Deși aceste regulamente și principii pe care Dumnezeu le-a stabilit în timpul lucrării Epocii Legii le par foarte simple și superficiale oamenilor de astăzi și chiar dacă sunt ușor de înțeles și de realizat, în ele tot există înțelepciunea lui Dumnezeu și tot reprezintă firea lui Dumnezeu și ceea ce are El și ceea ce este. Căci, din aceste regulamente aparent simple, reies responsabilitatea și grija lui Dumnezeu față de omenire, precum și esența deosebită a gândurilor Sale, prin urmare, permițându-i omului să realizeze cu adevărat faptul că Dumnezeu domnește asupra tuturor lucrurilor și că toate lucrurile sunt controlate de mâna Sa. Oricât de multă cunoaștere stăpânește omenirea sau cât de multe teorii sau taine înțelege omul, pentru Dumnezeu, niciuna dintre acestea nu este capabilă să înlocuiască pregătirea și călăuzirea omenirii de către El; omenirea va fi pentru totdeauna inseparabilă de călăuzirea și lucrarea personală a lui Dumnezeu. Așa este relația inseparabilă dintre om și Dumnezeu. Indiferent dacă Dumnezeu îți dă o poruncă, o reglementare sau oferă adevăr pentru ca tu să-I înțelegi voia, indiferent de ceea ce face El, scopul lui Dumnezeu este de a călăuzi omul către o frumoasă zi de mâine. Cuvintele rostite de Dumnezeu și lucrarea pe care El o face sunt amândouă revelarea unui aspect al esenței Sale și sunt revelarea unui aspect al firii și înțelepciunii Sale; sunt o etapă indispensabilă a planului Său de gestionare. Acest lucru nu trebuie trecut cu vederea! Voia lui Dumnezeu este în fiecare lucru pe care Îl face; Dumnezeu nu Se teme de remarci greșit plasate, nici nu Se teme de noțiunile sau gândurile omului despre El. El doar Își face lucrarea și Își continuă gestionarea conform planului Său de mântuire, fără a fi constrâns de nicio persoană, chestiune sau lucru.

Bine. Asta va fi tot pentru astăzi. Ne vedem data viitoare!

9 noiembrie 2013

Lucrarea lui Dumnezeu, firea lui Dumnezeu și Dumnezeu Însuși III

Ultimele noastre părtășii au avut un mare impact asupra fiecăruia dintre voi. Începând de acum, oamenii pot simți, în sfârșit, cu adevărat, existența reală a lui Dumnezeu și faptul că El este, de fapt, foarte aproape de om. Deși oamenii poate au crezut în Dumnezeu timp de mulți ani, ei nu I-au înțeles niciodată cu adevărat gândurile și ideile așa cum le înțeleg acum, nici nu au experimentat cu adevărat faptele Lui practice așa cum o fac acum. Fie că este vorba de cunoaștere sau de practică efectivă, majoritatea oamenilor au învățat ceva nou, au ajuns să înțeleagă mai bine și au realizat greșelile din căutările din trecut, și-au dat seama de superficialitatea experienței lor și de faptul că există prea multe aspecte ale experienței lor care nu sunt conforme cu voia lui Dumnezeu și și-au dat seama că ceea ce îi lipsește cel mai mult omului este cunoașterea firii lui Dumnezeu. Această cunoaștere din partea omului este doar un tip de cunoaștere bazată pe percepție; să se ridice la nivelul cunoașterii raționale necesită o aprofundare și o întărire treptată prin experiențele cuiva. Înainte ca oamenii să-L înțeleagă cu adevărat pe Dumnezeu, se poate spune din punct de vedere subiectiv că ei cred în existența Lui în inimile lor, dar nu înțeleg în mod real chestiunile specifice precum ce fel de Dumnezeu este El de fapt, care este voia Lui, care este firea Lui și care este atitudinea Lui adevărată față de omenire. Acest lucru compromite foarte mult credința oamenilor în Dumnezeu, împiedicându-le credința să atingă vreodată puritatea sau perfecțiunea. Chiar dacă ești față în față cu cuvântul lui Dumnezeu sau simți că L-ai întâlnit pe Dumnezeu prin experiențele tale, tot nu se poate spune că Îl înțelegi complet. Deoarece nu cunoști gândurile lui Dumnezeu sau ceea ce El iubește și ceea ce urăște, ce Îl supără și ce Îi aduce bucurie, prin urmare, nu Îl înțelegi cu adevărat. Credința ta este construită pe o temelie de nedeslușire și imaginație, pe baza dorințelor tale subiective. Este încă departe de o credință autentică și încă ești departe de a fi un discipol adevărat. Explicațiile exemplelor din aceste povești biblice le-au permis oamenilor să cunoască inima lui Dumnezeu, ce gândea El la fiecare pas din lucrarea Sa și motivul pentru care a făcut această lucrare, care erau planul și intenția Lui inițială când a făcut-o, cum Și-a obținut ideile și cum S-a pregătit și Și-a dezvoltat planul. Prin aceste povești, putem câștiga o înțelegere detaliată, specifică a fiecărei intenții în parte și a fiecărui gând adevărat al lui Dumnezeu în timpul celor șase mii de ani ai lucrării Sale de gestionare și a atitudinii Sale față de oameni în diferite momente și în diferite epoci. Dacă oamenii pot înțelege ce gândea Dumnezeu, care era atitudinea Lui și firea pe care a dezvăluit-o El când S-a confruntat cu fiecare situație, acest lucru poate ajuta fiecare persoană să realizeze mai profund adevărata existență a lui Dumnezeu și să simtă mai profund caracterul practic și autenticitatea Lui. Scopul Meu în relatarea acestor povești nu este ca oamenii să înțeleagă istoria biblică, nici nu este să îi ajut să devină familiarizați cu versetele Bibliei sau cu oamenii din acestea și, mai ales, nu este să îi ajut pe oameni

să înțeleagă contextul a ceea ce a făcut Dumnezeu în timpul Epocii Legii. Scopul Meu este, mai degrabă, să-i ajut pe oameni să înțeleagă voia lui Dumnezeu, firea Sa și fiecare părticică din El și să câștige o înțelegere și o cunoaștere mai autentică și mai exactă a lui Dumnezeu. În acest mod, inimile oamenilor pot, puțin câte puțin, să se deschidă față de Dumnezeu, să devină apropiate de Dumnezeu și să-L poată înțelege mai bine pe El, firea Sa, esența Sa și să-L cunoască mai bine pe adevăratul Dumnezeu Însuși.

Cunoașterea firii lui Dumnezeu și a ceea ce El are și este poate avea un impact pozitiv asupra oamenilor. Îi poate ajuta să aibă mai multă încredere în Dumnezeu și îi poate ajuta să capete o ascultare și o frică adevărată față de El. Atunci, ei nu Îl vor mai urma sau venera orbește. Dumnezeu nu vrea nesăbuiți sau persoane care urmează mulțimea orbește, ci mai degrabă un grup de oameni care au în inimile lor o cunoaștere și o înțelegere clară a firii lui Dumnezeu și care se pot comporta ca martori ai Lui, oameni care nu L-ar abandona niciodată pe Dumnezeu datorită frumuseții Sale, datorită a ceea ce are și este și datorită firii Sale drepte. Ca discipol al lui Dumnezeu, dacă în inima ta încă există o lipsă de claritate sau dacă există ambiguitate sau confuzie în privința existenței Lui adevărate, a firii Sale, a ceea ce El are și este și a planului Său de a mântui omenirea, atunci credința ta nu poate câștiga lauda lui Dumnezeu. El nu vrea ca acest fel de persoană să-L urmeze și Lui nu-I place ca acest fel de persoană să vină înaintea Sa. Deoarece acest fel de persoană nu-L înțelege pe Dumnezeu, nu este în stare să-și ofere inima Lui – inima sa este închisă pentru El, deci credința sa în Dumnezeu este plină de impurități. Modul în care Îl urmează pe Dumnezeu nu poate fi numit decât orbește. Oamenii pot câștiga o credință adevărată și pot fi discipoli adevărați doar dacă Îl înțeleg și Îl cunosc în mod real pe Dumnezeu, ceea ce naște în ei frică de El și ascultare adevărată. Doar în acest mod își pot da inima lui Dumnezeu și o pot deschide față de El. Asta vrea Dumnezeu, deoarece tot ceea ce fac și gândesc ei poate rezista la testul lui Dumnezeu și ei pot fi martori pentru Dumnezeu. Tot ceea ce vă comunic în privința firii lui Dumnezeu sau ceea ce El are și este, sau voia Lui și gândurile Lui în tot ceea ce face, și din oricare perspectivă, din oricare unghi vorbesc despre acest lucru, toate sunt pentru a vă ajuta să fiți mai convinși de existența reală a lui Dumnezeu, să înțelegeți și să apreciați mai profund iubirea Lui pentru omenire și grija Lui pentru oameni și dorința Lui sinceră de a gestiona și a mântui omenirea.

O trecere în revistă a gândurilor, ideilor și acțiunilor lui Dumnezeu de când a creat lumea

Astăzi, mai întâi vom recapitula gândurile, ideile și fiecare mișcare în parte a lui Dumnezeu de când a creat omenirea. Ne vom uita la lucrarea pe care a desfășurat-o de la crearea lumii și până la începutul oficial al Epocii Harului. Putem atunci să descoperim care dintre gândurile și ideile lui Dumnezeu sunt necunoscute omului și, de acolo, putem să clarificăm ordinea planului lui Dumnezeu de gestionare (planului mântuirii) și putem să înțelegem detaliat contextul în care Dumnezeu a creat lucrarea Sa de gestionare,

sursa și procesul acesteia de dezvoltare și, de asemenea, să înțelegem în întregime rezultatele pe care le așteaptă El de la lucrarea Sa de gestionare – adică, partea esențială și scopul lucrării Sale de gestionare. Pentru a înțelege aceste lucruri, trebuie să ne întoarcem într-o vreme îndepărtată, liniștită și tăcută când nu existau oameni…

Crearea primei persoane vii de către Dumnezeu Însuși

Când Dumnezeu S-a ridicat din patul Său, primul Lui gând a fost acesta: să creeze o persoană vie, o ființă umană, reală, cineva cu care să trăiască și care să fie tovarășul Său constant; această persoană putea să-L asculte și El putea să Se încreadă în ea și să vorbească cu aceasta. Apoi, pentru prima oară, Dumnezeu a adunat un pumn de țărână și a folosit-o pentru a crea prima persoană vie conform imaginii pe care Și-a imaginat-o în mintea Sa, apoi El i-a dat acestei făpturi vii un nume – Adam. Odată ce Dumnezeu a avut această persoană care trăia și respira, cum S-a simțit? Pentru prima dată, El a simțit bucuria de a avea o persoană iubită, un tovarăș. A simțit, de asemenea, pentru prima oară, responsabilitatea de a fi un tată și grija care vine odată cu aceasta. Această persoană care trăia și respira I-a adus fericire și bucurie lui Dumnezeu; El S-a simțit alinat pentru prima oară. Acesta a fost primul lucru pe care Dumnezeu l-a făcut vreodată care nu a fost îndeplinit cu gândurile sau chiar cu cuvintele Sale, ci a fost făcut cu propriile Sale mâini. Când acest fel de ființă – o persoană care trăia și respira – a stat în fața lui Dumnezeu, făcută din carne și oase, cu corp și formă și capabilă să vorbească cu Dumnezeu, El a trăit un fel de bucurie pe care nu o mai simțise înainte. Dumnezeu a simțit cu adevărat responsabilitatea Sa, iar această ființă umană nu numai că Îi atingea corzile sufletului, ci Îi încălzea și Îi emoționa inima cu fiecare mică mișcare pe care o făcea. Când această ființă vie a stat înaintea lui Dumnezeu, a fost prima oară când S-a gândit să câștige mai mulți oameni de acest fel. Asta a fost seria de evenimente care a început cu acest prim gând pe care Dumnezeu l-a avut. Pentru Dumnezeu, toate aceste evenimente aveau loc pentru prima oară, dar în cadrul acestor prime evenimente, indiferent ce simțea El în acel moment – bucurie, responsabilitate, grijă – nu exista nimeni cu care să le împartă. Începând cu acel moment, Dumnezeu a simțit cu adevărat o singurătate și o tristețe pe care nu le experimentase vreodată înainte. El a simțit că omul nu putea să accepte sau să înțeleagă iubirea și grija Lui sau intențiile Sale pentru om, așadar, tot a simțit durere și suferință în inima Sa. Deși făcuse aceste lucruri pentru om, omul nu era conștient de acestea și nu le înțelegea. Pe lângă fericirea, bucuria și alinarea pe care omul I le aducea, curând, împreună cu acestea, au apărut și primele Lui sentimente de suferință și singurătate. Acestea erau gândurile și sentimentele lui Dumnezeu din acel moment. În timp ce Dumnezeu făcea toate aceste lucruri, în inima Lui, trecea de la bucurie la suferință și de la suferință la durere, iar aceste sentimente erau amestecate cu neliniște. Tot ceea ce voia să facă era să Se grăbească să permită acestei persoane, acestei omeniri, să cunoască ceea ce exista în inima Sa și să înțeleagă cât mai curând intențiile Sale. Atunci, oamenii ar putea să devină discipolii Lui,

să împărtășească gândurile Lui și să se alinieze cu voia Sa. Ei nu mai aveau doar să Îl mai asculte pe Dumnezeu vorbind și să rămână fără cuvinte; ei aveau să cunoască modul în care să I se alăture lui Dumnezeu în lucrarea Sa; mai presus de toate, ei aveau să nu mai fie oameni indiferenți la cerințele Lui. Aceste prime lucruri pe care Dumnezeu le-a făcut sunt foarte importante și au o mare valoare pentru planul Lui de gestionare (planul mântuirii) și pentru ființele umane de astăzi.

După crearea tuturor lucrurilor și a omenirii, Dumnezeu nu S-a odihnit. El n-a avut liniște și era dornic să-Și îndeplinească gestionarea și să câștige poporul pe care îl iubea atât de mult din rândul omenirii.

O serie de lucrări fără precedent săvârșite de Dumnezeu în preajma Epocii Legii

În continuare, nu mult după ce Dumnezeu a creat ființele umane, vedem din Biblie că a existat un mare potop în întreaga lume. Noe este menționat în consemnarea potopului și se poate spune că Noe a fost prima persoană care a primit chemarea lui Dumnezeu să lucreze cu El pentru a finaliza o sarcină a lui Dumnezeu. Desigur, aceasta a fost și prima dată când Dumnezeu a apelat la o persoană de pe pământ să facă ceva conform poruncii Sale. Odată ce Noe a terminat de construit arca, Dumnezeu a inundat pământul pentru prima dată. Când Dumnezeu a distrus pământul prin potop, a fost prima dată când S-a simțit copleșit de dezgust față de ființele umane de când le crease; asta L-a forțat pe Dumnezeu să ia decizia dureroasă de a distruge rasa umană printr-un potop. După ce potopul a distrus pământul, Dumnezeu a făcut primul Său legământ cu oamenii, un legământ care să arate că nu va mai distruge niciodată lumea prin potop. Simbolul acestui legământ a fost curcubeul. Acesta a fost primul legământ al lui Dumnezeu cu omenirea, prin urmare curcubeul a fost primul semn al unui legământ oferit de Dumnezeu; curcubeul este un lucru real, fizic, care există. Însăși existența curcubeului Îl face pe Dumnezeu să simtă deseori tristețe pentru rasa umană anterioară pe care a pierdut-o și are rolul de a-I reaminti constant ceea ce i s-a întâmplat… Dumnezeu nu Și-a încetinit ritmul – El nu avea liniște și abia aștepta să facă următorul pas din gestionarea Sa. În consecință, Dumnezeu l-a ales pe Avraam ca prima Sa opțiune pentru lucrarea Sa din întreg Israelul. Asta a fost și prima oară când Dumnezeu a ales un asemenea candidat. Dumnezeu a hotărât să înceapă să-Și îndeplinească lucrarea de a mântui omenirea prin această persoană și să Își continue lucrarea prin urmașii acestei persoane. Putem vedea în Biblie că asta a făcut Dumnezeu cu Avram. Apoi, Dumnezeu a făcut din Israel primul tărâm ales și Și-a început lucrarea în Epoca Legii prin poporul Său ales, israeliții. Încă o dată, pentru prima oară, Dumnezeu le-a oferit israeliților reguli și legi clare pe care omenirea ar trebui să le urmeze și le-a explicat în detaliu. Asta a fost prima dată când Dumnezeu le-a oferit ființelor umane astfel de reguli standardizate, specifice, pentru modul în care să facă sacrificii, cum ar trebui să trăiască, ce ar trebui să facă și să nu facă, ce sărbători și zile ar trebui să respecte și

principiile de urmărit în tot ceea ce făceau. Asta era prima dată când Dumnezeu oferea omenirii astfel de regulamente și principii standardizate, detaliate, despre cum să-și trăiască viețile.

De fiecare dată când spun „prima oară”, se referă la un tip de lucrare pe care Dumnezeu nu o mai săvârșise vreodată. Se referă la o lucrare care nu a existat înainte și, chiar dacă Dumnezeu crease omenirea și tot felul de făpturi și ființe vii, acesta este un tip de lucrare pe care El nu îl săvârșise vreodată până atunci. Toată această lucrare a inclus gestionarea omenirii de către Dumnezeu; totul avea de-a face cu oamenii și cu mântuirea și gestionarea lor de către Dumnezeu. După Avraam, Dumnezeu a făcut din nou ceva pentru prima oară – El l-a ales pe Iov să fie cel care trăia sub lege și care putea rezista la ispitele Satanei în timp ce continua să se teamă de Dumnezeu, să se ferească de rău și să fie martor pentru Dumnezeu. Asta a fost și prima dată când Dumnezeu i-a permis Satanei să ispitească o persoană și prima dată când El a făcut un rămășag cu Satana. În final, pentru prima dată, El a câștigat pe cineva care era capabil să mărturisească ferm și să fie martor pentru El în timp ce se confrunta cu Satana și cineva care putea să-L rușineze cu totul pe Satana. De când Dumnezeu a creat omenirea, aceasta a fost prima persoană pe care a câștigat-o, care a putut să fie martor pentru El. Odată ce l-a câștigat pe acest om, Dumnezeu a fost chiar mai dornic să-Și continue gestionarea și să săvârșească următorul stadiu al lucrării Sale, pregătindu-Și locul și oamenii pe care avea să-i aleagă pentru următorul pas al lucrării Sale.

După ce am avut părtășie în privința tuturor acestor lucruri, înțelegeți cu adevărat voia lui Dumnezeu? Dumnezeu consideră această situație a gestionării omenirii, a mântuirii oamenilor, ca fiind mai importantă decât orice altceva. El face aceste lucruri nu numai cu mintea Sa, nu doar prin cuvintele Sale și, în mod cert, nu o face cu o atitudine nepăsătoare – El face toate aceste lucruri cu un plan, cu un scop, cu standarde și cu voia Sa. Este clar că această lucrare de a mântui omenirea are o mare importanță atât pentru Dumnezeu, cât și pentru om. Indiferent cât de dificilă este lucrarea, indiferent cât de mari sunt obstacolele, indiferent cât de slabi sunt oamenii sau cât de profundă este răzvrătirea omenirii, nimic din toate acestea nu este dificil pentru Dumnezeu. Dumnezeu Se menține ocupat, depunând eforturi susținute și gestionând lucrarea pe care El Însuși dorește să o îndeplinească. De asemenea, El aranjează totul și Își exercită suveranitatea asupra tuturor acelor oameni asupra cărora va lucra și asupra întregii lucrări pe care dorește să o finalizeze – niciunul dintre aceste lucruri nu a mai fost făcut vreodată. Aceasta este prima dată când Dumnezeu a folosit aceste metode și a plătit un preț atât de mare pentru acest proiect important de gestionare și mântuire a omenirii. În timp ce Dumnezeu îndeplinește această lucrare, puțin câte puțin, El exprimă și dezvăluie oamenilor, fără rezerve, efortul Său minuțios, ceea ce El are și ce este, înțelepciunea și atotputernicia și fiecare aspect al firii Sale. El dezvăluie și exprimă aceste lucruri așa cum nu a mai făcut-o vreodată înainte. Deci, în întreg universul, pe lângă oamenii pe care Dumnezeu dorește să-i gestioneze și să-i mântuiască, nu au existat niciodată

făpturi care să fie atât de apropiate de Dumnezeu, care să fi avut o astfel de relație apropiată cu El. În inima Sa, omenirea pe care El dorește să o gestioneze și să o mântuiască este cea mai importantă; El apreciază această omenire mai presus de orice altceva. Chiar dacă El a plătit un preț mare pentru oameni și chiar dacă este rănit și sfidat în mod continuu de ei, El nu renunță niciodată la ei și continuă neobosit în lucrarea Sa, fără plângeri sau regrete. Asta pentru că El știe că, mai devreme sau mai târziu, oamenii se vor trezi la chemarea Sa și vor fi mișcați de cuvintele Sale, vor recunoaște că El este Domnul creației și se vor întoarce de partea Lui…

După ce ați auzit toate acestea astăzi, este posibil să simțiți că tot ceea ce face Dumnezeu este foarte normal. Se pare că oamenii au simțit întotdeauna ceva din intențiile lui Dumnezeu pentru ei din cuvintele Sale și din lucrarea Sa, dar există întotdeauna o anumită distanță între sentimentele lor sau cunoașterea lor și ceea ce gândește Dumnezeu. De aceea, cred că este necesară comunicarea cu toți oamenii în privința motivului pentru care Dumnezeu a creat omenirea și a contextului de la baza dorinței Sale de a câștiga omenirea la care a sperat. Este esențial să împărtășim asta cu toți oamenii, pentru ca tuturor să le fie clar acest lucru și să-l înțeleagă în inima lor. Deoarece fiecare gând și idee a lui Dumnezeu și fiecare fază și perioadă a lucrării Sale se unește și este strâns legată de întreaga Lui lucrare de gestionare, prin urmare, a înțelege gândurile, ideile și voia lui Dumnezeu în fiecare pas al lucrării Sale este același lucru cu a înțelege în ce fel a apărut lucrarea planului Său de gestionare. Pe această bază, înțelegerea ta în privința lui Dumnezeu devine mai profundă. Deși tot ceea ce a făcut Dumnezeu când a creat prima dată lumea, lucru menționat de Mine mai devreme, pare pentru moment să reprezinte doar „o informație”, irelevantă în căutarea adevărului, pe parcursul experienței tale, va exista oricum o zi când vei crede că nu reprezintă ceva așa de simplu precum câteva informații, nici că este vreun soi de taină. Pe măsură ce viața ta se desfășoară, odată ce Dumnezeu are un loc în inima ta sau odată ce Îi înțelegi mai profund și mai amănunțit voia, vei înțelege cu adevărat importanța și necesitatea lucrurilor despre care vorbesc astăzi. Indiferent în ce măsură acceptați acest lucru acum, încă este necesar ca voi să înțelegeți și să cunoașteți aceste lucruri. Când Dumnezeu face ceva, când Își îndeplinește lucrarea, indiferent dacă e prin ideile Sale sau cu propriile mâini, indiferent dacă este prima sau ultima dată când a făcut-o, în final, Dumnezeu are un plan, iar scopurile și gândurile Sale sunt în tot ceea ce face. Aceste scopuri și gânduri reprezintă firea lui Dumnezeu și exprimă ceea ce El are și ce este. Aceste două lucruri – firea lui Dumnezeu și ceea ce El are și ce este – trebuie înțelese de fiecare persoană în parte. Odată ce o persoană înțelege firea Sa și ceea ce El are și ce este, aceasta poate înțelege treptat motivul pentru care Dumnezeu face lucrurile pe care le face și pentru care spune ceea ce spune. Astfel, acea persoană poate atunci să aibă mai multă credință să Îl urmeze pe Dumnezeu, să urmărească adevărul și o schimbare a firii sale. Adică, înțelegerea lui Dumnezeu de către om și credința omului în Dumnezeu sunt inseparabile.

Chiar dacă lucrul despre care oamenii aud sau pe care îl înțeleg este firea lui Dumnezeu, ceea ce El are și este, ceea ce ei câștigă este viața care vine de la Dumnezeu. Odată ce această viață a fost înfăptuită în tine, frica ta de Dumnezeu va deveni tot mai mare. Acesta e un câștig care vine foarte natural. Dacă nu vrei să înțelegi sau să cunoști firea sau esența lui Dumnezeu, dacă nici măcar nu vrei să cugeți la aceste lucruri sau să te concentrezi asupra lor, îți pot spune cu siguranță că modul în care urmărești momentan credința în Dumnezeu nu îți poate permite niciodată să Îi împlinești voia sau să obții aprecierea Lui. Mai mult decât atât, nu poți niciodată să atingi cu adevărat mântuirea – acestea sunt consecințele finale. Când oamenii nu-L înțeleg pe Dumnezeu și nu Îi cunosc firea, inimile lor nu se pot deschide niciodată cu adevărat față de El. Odată ce L-au înțeles pe Dumnezeu, ei vor începe să aprecieze și să savureze ceea ce e în inima Lui cu interes și credință. Când vei aprecia și vei savura ceea ce se află în inima lui Dumnezeu, inima ta se va deschide treptat, puțin câte puțin, față de El. Când inima ta se va deschide față de El, vei simți cât de rușinoase și demne de dispreț sunt dialogurile tale cu Dumnezeu, cerințele tale față de El și propriile tale dorințe extravagante. Când inima ta se va deschide cu adevărat față de Dumnezeu, vei vedea că inima Sa este o lume infinită și vei intra într-un tărâm pe care nu l-ai mai experimentat înainte. În acest tărâm nu există înșelare, nu există amăgeală, nu există întuneric și nu există rău. Există doar sinceritate și credință; doar lumină și echitate; doar dreptate și bunătate. Acest tărâm este plin de iubire și grijă, plin de compasiune și toleranță și prin acest lucru simți fericirea și bucuria de a fi viu. Aceste lucruri sunt ceea ce Dumnezeu îți va dezvălui când îți vei deschide inima față de El. Această lume infinită este plină de înțelepciunea și omnipotența lui Dumnezeu; este, de asemenea, plină de iubirea și autoritatea Lui. Aici, poți vedea fiecare aspect a ceea ce Dumnezeu are și este, ce Îi aduce bucurie, de ce se îngrijorează și de ce devine trist, de ce devine furios… Asta poate să vadă fiecare persoană care își deschide inima și Îi permite lui Dumnezeu să intre. Dumnezeu poate veni în inima ta doar dacă o deschizi față de El. Poți vedea ceea ce Dumnezeu are și este și poți vedea planurile Lui pentru tine doar dacă a venit în inima ta. În acel moment, vei descoperi că totul la Dumnezeu este foarte valoros, că ceea ce El are și este reprezintă un lucru demn de prețuire. În comparație cu acel lucru, abia merită menționați oamenii care te înconjoară, obiectele și evenimentele din viața ta și chiar persoanele tale dragi, partenerul tău și lucrurile pe care le iubești. Acestea sunt așa de mici, de modeste; vei simți că niciun obiect material nu va mai putea vreodată să te atragă din nou și că nu te mai poate face să plătești niciun preț pentru el vreodată. În smerenia lui Dumnezeu, vei vedea măreția și supremația Sa. În plus, într-o faptă de-a lui Dumnezeu pe care înainte o considerai destul de mică, vei vedea înțelepciunea Lui infinită și toleranța Sa și vei vedea răbdarea, îngăduința și înțelegerea Lui pentru tine. În tine, asta va da naștere unei adorații față de El. În acea zi, vei simți că omenirea trăiește într-o lume foarte murdară, că oamenii care îți sunt alături și lucrurile care se petrec în viața ta și chiar cei pe care îi iubești, iubirea lor pentru tine și așa-zisa lor protecție sau

grijă pentru tine nici măcar nu merită menționate – că doar Dumnezeu este iubitul tău și că doar pe El Îl prețuiești cel mai mult. Când va veni acea zi, cred că vor exista unii care vor spune: iubirea lui Dumnezeu este foarte mare și esența Sa este foarte sfântă – în Dumnezeu, nu există înșelăciune, rău, invidie sau discordie, ci doar dreptate și autenticitate și tot ceea ce Dumnezeu are și este ar trebui să fie aspirația oamenilor. Oamenii ar trebui să se străduiască și să aspire la acest lucru. Pe ce bază este construită abilitatea omenirii de a realiza acest lucru? Este construită pe baza înțelegerii lor a firii lui Dumnezeu și a înțelegerii esenței Lui. Așadar, înțelegerea firii lui Dumnezeu și a ceea ce El are și este, reprezintă o lecție pe tot parcursul vieții pentru fiecare persoană; este un scop de-o viață urmărit de fiecare persoană care se străduiește să-și schimbe firea și să-L cunoască pe Dumnezeu.

Prima întrupare a lui Dumnezeu cu scopul de a lucra

Tocmai am vorbit despre toată lucrarea pe care Dumnezeu a făcut-o, despre seria de lucrări fără precedent pe care El le-a săvârșit. Fiecare dintre aceste lucruri este relevant pentru planul lui Dumnezeu de gestionare și pentru voia lui Dumnezeu. Aceste lucruri sunt relevante, de asemenea, pentru firea lui Dumnezeu Însuși și pentru esența Sa. Dacă vrem să înțelegem mai mult din ce are Dumnezeu și ce este, nu ne putem opri la Vechiul Testament sau la Epoca Legii – trebuie să continuăm pe urmele pașilor pe care Dumnezeu i-a făcut în lucrarea Sa. Așadar, dat fiind că Dumnezeu a încheiat Epoca Legii și a început Epoca Harului, lăsați proprii noștri pași să-L urmeze în Epoca Harului – o epocă plină de har și de răscumpărare. În această epocă, Dumnezeu a făcut din nou ceva foarte important, care nu mai fusese făcut vreodată. Lucrarea din această nouă epocă a fost un nou punct de plecare, atât pentru Dumnezeu, cât și pentru omenire – un punct de plecare care a constat într-o nouă lucrare făcută de Dumnezeu, care nu mai fusese făcută vreodată. Această nouă lucrare era fără precedent, ceva dincolo de puterea imaginației oamenilor și a tuturor creaturilor. Este ceva care acum le este bine cunoscut tuturor oamenilor – pentru prima dată, Dumnezeu a devenit o ființă umană și, pentru prima dată, a început o nouă lucrare cu înfățișarea exterioară a unui om, cu identitatea de om. Această nouă lucrare semnifica faptul că Dumnezeu Își finalizase lucrarea din Epoca Legii și că nu avea să mai spună sau să facă nimic în cadrul legii. Nici nu avea să mai spună sau să facă nimic sub forma legii sau conform principiilor sau regulilor legii. Adică, toată lucrarea Sa bazată pe lege a fost oprită pentru totdeauna și nu avea să mai fie continuată, deoarece Dumnezeu a vrut să înceapă o nouă lucrare și să facă lucruri noi. Încă o dată, planul Său avea un nou punct de plecare și, astfel, Dumnezeu a trebuit să conducă omenirea în următoarea epocă.

Dacă acestea erau vești bune sau vești de rău augur pentru oameni depindea de esența fiecărei persoane în parte. Se poate spune că, pentru unii oameni, acestea nu erau vești bune, ci de rău augur, deoarece când Dumnezeu Și-a început noua lucrare, acei oameni care doar urmau legile și regulile, care doar urmau doctrinele, dar nu se

temeau de Dumnezeu, au avut tendința să folosească vechea lucrare a lui Dumnezeu pentru a-I condamna noua lucrare. Pentru acești oameni, acestea erau vești de rău augur. Dar pentru fiecare persoană care era nevinovată și deschisă, care era sinceră față de Dumnezeu și dornică să primească răscumpărarea Sa, prima întrupare a lui Dumnezeu reprezenta o veste foarte bună. Căci încă de când oamenii au fost aduși la viață, asta era prima oară când Dumnezeu a apărut și a trăit în mijlocul omenirii sub o formă care nu era Duhul; de această dată, El S-a născut dintr-un om și a trăit printre oameni ca Fiul Omului și a lucrat în mijlocul lor. Această „premieră" a dărâmat noțiunile oamenilor; a fost dincolo de orice imaginație. În plus, toți discipolii lui Dumnezeu au dobândit un beneficiu palpabil. Dumnezeu nu numai că a încheiat vechea epocă, dar a încheiat și vechile Sale metode și stilul Său de lucru. El nu a mai cerut mesagerilor Lui să-I transmită voia, nu S-a mai ascuns în nori și nu a mai apărut sau vorbit oamenilor în mod poruncitor prin tunet. Printr-o metodă de neimaginat pentru oameni, care era dificil de înțeles sau de acceptat pentru ei – devenind trup – El a devenit Fiul Omului pentru a începe lucrarea acelei epoci, un lucru nemaivăzut până atunci. Această faptă a lui Dumnezeu i-a găsit pe oameni total nepregătiți; i-a făcut să se simtă stânjeniți, deoarece Dumnezeu începuse iar o nouă lucrare pe care nu o mai făcuse niciodată. Astăzi, vom analiza lucrarea nouă pe care Dumnezeu a realizat-o în noua epocă și vom lua în considerare ceea ce este de învățat pentru noi în această nouă lucrare cu privire la firea Lui și la ce are El și ce este.

Următoarele sunt cuvinte din Biblie consemnate în Noul Testament:

1. Smulgerea spicelor de grâu de către Isus pentru a le mânca de Sabat

Matei 12:1 În vremea aceea, într-o zi de Sabat, Isus trecea printre lanurile de grâu. Ucenicii Lui erau flămânzi, așa că au început să smulgă spice de grâu și să mănânce.

2. Fiul Omului este Domnul Sabatului

Matei 12:6-8 Dar Eu vă spun că aici este Cineva mai mare decât Templul! Dacă ați fi știut ce înseamnă: „Milă doresc, nu jertfă!", n-ați fi condamnat niște nevinovați! Căci Fiul Omului este Domn și al Sabatului!

Să aruncăm mai întâi o privire la acest pasaj: „În vremea aceea, într-o zi de Sabat, Isus trecea printre lanurile de grâu. Ucenicii Lui erau flămânzi, așa că au început să smulgă spice de grâu și să mănânce".

De ce am selectat acest pasaj? Ce legătură are cu firea lui Dumnezeu? În acest text, primul lucru pe care îl știm este că era ziua Sabatului, dar Domnul Isus a ieșit și Și-a condus discipolii prin câmpurile de porumb. Ceea ce este și mai „trădător" e că ei chiar „au început să smulgă spice de grâu și să mănânce". În Epoca Legii, legea lui Iahve Dumnezeu prevedea că oamenii nu puteau să iasă ca de obicei sau să ia parte la activități în ziua Sabatului – existau multe lucruri care nu puteau fi făcute în ziua

Sabatului. Această acțiune din partea Domnului Isus era derutantă pentru cei care trăiseră în cadrul legii o perioadă lungă de timp și chiar a provocat critici. Cât despre confuzia lor și modul în care vorbeau despre ce a făcut Isus, nu ne vom ocupa de acelea acum și vom discuta mai întâi motivul pentru care Domnul Isus a ales să facă acest lucru în ziua Sabatului, dintre toate zilele, și ce dorea El să comunice prin această acțiune oamenilor care trăiau sub lege. Aceasta este legătura dintre acest pasaj și firea lui Dumnezeu despre care vreau să vorbesc.

Când a venit Domnul Isus, Și-a folosit acțiunile practice pentru a le spune oamenilor că Dumnezeu a părăsit Epoca Legii și a început noua lucrare și că pentru această nouă lucrare nu era necesară respectarea Sabatului. Ieșirea lui Dumnezeu din limitele zilei de Sabat era doar o avanpremieră a noii Sale lucrări; lucrarea cea reală și măreață tot avea să vină. Când Domnul Isus Și-a început lucrarea, El deja lăsase în urmă „lanțurile" Epocii Legii și depășise regulile și principiile acelei epoci. În El, nu mai exista nicio urmă care să aibă legătură cu legea; El o abandonase cu totul și nu o mai respecta și nu mai cerea omenirii să o respecte. Așadar, vezi aici că Domnul Isus a mers prin câmpurile de porumb în ziua Sabatului și că Domnul nu S-a odihnit; El era afară, lucrând, și nu Se odihnea. Această acțiune a Lui a fost un șoc pentru noțiunile oamenilor și le-a comunicat că El nu mai trăia sub lege, că părăsise granițele Sabatului și apăruse înaintea omenirii și în mijlocul lor cu o nouă imagine, cu un nou mod de a lucra. Această acțiune a Lui le-a spus oamenilor că adusese cu El o nouă lucrare, lucrare care a început cu ieșirea de sub lege și îndepărtarea de Sabat. Când Dumnezeu Își îndeplinea noua lucrare, El nu Se mai agăța de trecut și nu Se mai preocupa de regulile Epocii Legii. Nici nu era afectat de lucrarea Sa din epoca precedentă, ci în schimb, lucra în ziua Sabatului la fel ca în oricare zi, iar când ucenicii Lui erau înfometați în ziua de Sabat, ei puteau să culeagă porumb și să mănânce. Acestea toate erau foarte normale în ochii lui Dumnezeu. Pentru Dumnezeu este permis să aibă un nou început pentru mare parte din noua lucrare pe care vrea să o facă și noile cuvinte pe care vrea să le spună. Când începe ceva nou, El nici nu menționează lucrarea Sa anterioară, nici nu continuă să o săvârșească. Întrucât Dumnezeu are principiile proprii în lucrarea Lui, când vrea să înceapă o nouă lucrare, atunci vrea să aducă omenirea într-o nouă etapă a lucrării Sale, iar lucrarea Sa va trece la o fază superioară. Dacă oamenii continuă să se comporte conform vechilor zicale sau reguli sau continuă să le respecte cu strictețe, El nu-Și va aminti acest lucru și nu va fi de acord cu el. Asta pentru că El deja a adus o nouă lucrare și a intrat într-o nouă fază a lucrării Sale. Când inițiază o nouă lucrare, El apare în fața omenirii cu o imagine complet nouă, dintr-un unghi complet nou și într-un mod cu totul nou, astfel încât oamenii să poată vedea diferite aspecte ale firii Sale și ceea ce El are și ce este. Acesta este unul dintre scopurile Sale în noua lucrare. Dumnezeu nu Se agață de ceea ce este vechi și nu o ia pe calea bătătorită; când lucrează și vorbește, El nu este atât de prohibitiv pe cât își imaginează oamenii. În Dumnezeu, totul este liber și eliberat și nu există prohibiție, nici limite – ceea ce El aduce omenirii este libertate și eliberare. El este un Dumnezeu viu,

un Dumnezeu care există cu adevărat, în mod autentic. El nu este o păpușă sau o figură din lut și este total diferit de idolii pe care oamenii îi păstrează cu sfințenie și îi venerează. El este viu și plin de viață, iar cuvintele și lucrarea Sa aduc viață și lumină, libertate și eliberare omenirii, deoarece El deține adevărul, viața și calea – nu este constrâns de nimic în niciuna dintre lucrările Sale. Indiferent ce spun oamenii și indiferent cum Îi văd sau Îi evaluează ei noua lucrare, El Își va îndeplini lucrarea fără nicio ezitare. El nu va fi îngrijorat de noțiunile nimănui sau de degetele îndreptate către lucrarea și cuvintele Sale și nici chiar de opunerea și împotrivirea puternică față de noua Sa lucrare. Nimeni din toată creația nu poate folosi rațiunea umană sau imaginația, cunoașterea sau moralitatea umană pentru a măsura sau a defini ce face Dumnezeu, pentru a discredita, a deranja ori a sabota lucrarea Sa. Nu există prohibiție în ceea ce El face și în lucrarea Sa; aceasta nu va fi constrânsă de niciun om, eveniment sau lucru, nici nu va fi întreruptă de forțe ostile. În ceea ce privește noua Sa lucrare, El este un Rege mereu victorios și orice forțe ostile și toate ereziile și aberațiile omenirii sunt strivite sub scaunul Său. Indiferent de etapa nouă a lucrării pe care o desfășoară, aceasta va fi cu siguranță dezvoltată și extinsă în mijlocul omenirii și va fi cu siguranță îndeplinită fără obstacole în întregul univers până ce marea Sa lucrare va fi fost îndeplinită. Asta este înțelepciunea și atotputernicia lui Dumnezeu, autoritatea și puterea Lui. Prin urmare, Domnul Isus a putut să iasă și să lucreze în mod fățiș în ziua Sabatului deoarece în inima Sa nu existau reguli, cunoștințe sau doctrină care să vină de la oameni. Ceea ce El avea era noua lucrare a lui Dumnezeu și calea lui Dumnezeu. Lucrarea Sa era modalitatea de a elibera omenirea, de a-i descătușa pe oameni, de a le permite să existe în lumină, să trăiască. Între timp, cei care venerează idoli sau zei falși trăiesc în fiecare zi legați de Satana, îngrădiți de tot felul de reguli și tabuuri – astăzi este interzis un lucru, mâine altul – nu există libertate în viețile lor. Ei sunt precum prizonierii în cătușe, trăindu-și viața fără niciun fel de bucurie. Ce reprezintă „prohibiția”? Reprezintă constrângerile, legăturile și răul. De îndată ce o persoană venerează un idol, aceasta venerează un zeu fals, un duh rău. Prohibiția vine la pachet când sunt lansate asemenea activități. Nu poți mânca asta sau cealaltă, astăzi nu poți să ieși, mâine nu poți găti, următoarea zi nu poți să te muți într-o casă nouă, anumite zile trebuie alese pentru căsătorii și înmormântări și chiar pentru nașterea unui copil. Cum se numește acest lucru? Acest lucru se numește prohibiție; este sclavia omenirii și cătușele Satanei și a duhurilor rele care controlează oamenii și care controlează inimile și trupurile oamenilor. Există aceste prohibiții în cazul lui Dumnezeu? Când este vorba de sfințenia lui Dumnezeu, trebuie să te gândești mai întâi la asta: cu Dumnezeu nu există prohibiții. Dumnezeu are principii în cuvintele și în lucrarea Lui, dar nu există prohibiții, deoarece Dumnezeu Însuși este adevărul, calea și viața.

Acum să ne uităm la următorul pasaj din Scripturi: „Dar Eu vă spun că aici este Cineva mai mare decât Templul! Dacă ați fi știut ce înseamnă: «Milă doresc, nu jertfă!», n-ați fi condamnat niște nevinovați! Căci Fiul Omului este Domn și al Sabatului!” (Matei 12:6-8). La ce se referă cuvântul „templu” aici? Simplu spus, se referă la o clădire

magnifică, înaltă, iar în Epoca Legii, templul era un loc unde preoții să Îl venereze pe Dumnezeu. Când Domnul Isus a spus „aici este Cineva mai mare decât Templul,” la cine Se referea? Clar, acel „Cineva” este Domnul Isus întrupat, pentru că doar El era mai mare decât templul. Ce le spuneau acele cuvinte oamenilor? Le spuneau să iasă din templu – Dumnezeu părăsise deja templul și nu mai lucra în el, deci oamenii ar trebui să urmeze pașii lui Dumnezeu în afara templului și să calce pe urmele Lui în noua Sa lucrare. Când Domnul Isus a spus asta, în spatele cuvintelor Sale era o premisă și, anume că, în temeiul legii, oamenii ajunseseră să vadă templul ca pe ceva mai mare decât Însuși Dumnezeu. Adică, oamenii venerau templul în loc să-L venereze pe Dumnezeu, așadar Domnul Isus i-a avertizat să nu venereze idoli, ci în schimb să-L venereze pe Dumnezeu, căci El este suprem. Prin urmare, El a spus: „Milă doresc, nu jertfă!” Este evident că în ochii Domnului Isus, majoritatea oamenilor care trăiau respectând legea nu Îl mai venerau pe Iahve, ci doar făceau sacrificii într-o doară, iar Domnul Isus a hotărât că acest lucru constituia venerarea idolilor. Acești adoratori de idoli vedeau templul ca pe ceva mai mare și mai înalt decât Dumnezeu. În inimile lor exista doar templul, nu Dumnezeu, iar dacă ei și-ar fi pierdut templul, și-ar fi pierdut sălașul. Fără templu, nu aveau unde să se închine și nu își puteau îndeplini sacrificiile. Așa-zisul lor „sălaș” era locul în care se foloseau de scuza falsă a venerării lui Iahve Dumnezeu, pentru a rămâne în templu și a-și îndeplini propriile treburi. Așa-zisul lor „sacrificiu” nu însemna decât că-și desfășurau propriile afaceri rușinoase sub pretextul desfășurării serviciului lor în templu. Acesta era motivul pentru care oamenii din acea vreme considerau templul mai măreț decât Dumnezeu. Domnul Isus a rostit aceste cuvinte ca avertisment pentru oameni, deoarece ei foloseau templul drept fațadă și sacrificiile ca acoperire pentru înșelarea oamenilor și a lui Dumnezeu. Dacă aplicați aceste cuvinte în prezent, acestea sunt la fel de pertinente și de valide. Deși oamenii de astăzi au experimentat o lucrare a lui Dumnezeu diferită față de cea experimentată de oamenii din Epoca Legii, natura și esența lor sunt aceleași. În contextul lucrării de astăzi, oamenii vor face tot același fel de lucruri precum cele reprezentate de cuvintele „templul este mai măreț decât Dumnezeu”. De exemplu, oamenii consideră că împlinirea datoriei lor este slujba lor; ei consideră că a fi martor pentru Dumnezeu și a se lupta cu marele balaur roșu sunt mișcări politice în apărarea drepturilor omului, pentru democrație și libertate; ei își transformă datoria pentru a-și folosi abilitățile și a le transforma în cariere, dar tratează teama de Dumnezeu și ferirea de rău ca nimic mai mult decât o doctrină religioasă de respectat; și așa mai departe. Nu sunt aceste comportamente în esență la fel ca „templul este mai măreț decât Dumnezeu”? Diferența este că, acum două mii de ani, oamenii își desfășurau treburile personale în templul fizic, dar astăzi, oamenii își desfășoară treburile personale în temple intangibile. Acei oameni care prețuiesc regulile consideră regulile mai mărețe decât Dumnezeu, acei oameni care iubesc statutul consideră statutul mai măreț decât Dumnezeu, aceia care își iubesc cariera consideră carierele mai presus de Dumnezeu și așa mai departe – toate exprimările lor Mă

determină să spun: „Oamenii Îl laudă pe Dumnezeu ca fiind cel mai măreț prin cuvintele lor, dar în ochii lor toate sunt mai mărețe decât Dumnezeu”. Asta pentru că de îndată ce oamenii găsesc o oportunitate de a-și afișa propriile talente pe calea lor de a-L urma pe Dumnezeu sau de a-și desfășura propriile afaceri sau propria carieră, ei se distanțează de Dumnezeu și se dedică slujbei lor adorate. Cât despre ce le-a încredințat Dumnezeu și despre voia Lui, acele lucruri au fost abandonate de mult timp. Care este diferența dintre starea acestor oameni și cei care și-au desfășurat propriile activități în templu acum două mii de ani?

În continuare, să ne uităm la ultima propoziție din acest pasaj: „Căci Fiul Omului este Domn și al Sabatului!” Există o latură practică a acestei propoziții? Puteți vedea partea practică? Fiecare lucru pe care Dumnezeu îl spune vine din inima Sa, deci, de ce a spus El asta? Cum o înțelegeți? Poate înțelegeți semnificația acestei propoziții acum, dar în vremea în care a fost rostită, nu mulți oameni înțelegeau, deoarece omenirea abia ieșise din Epoca Legii. Pentru ei, să iasă din Sabat era un lucru foarte dificil, fără a mai vorbi de a înțelege ce este un adevărat Sabat.

Propoziția „Fiul Omului este Domn și al Sabatului” le spune oamenilor că tot ce are legătură cu Dumnezeu nu este de natură materială și, deși Dumnezeu îți poate satisface toate nevoile materiale, odată ce toate nevoile tale materiale au fost satisfăcute, poate satisfacția din aceste lucruri să substituie căutarea adevărului de către tine? Asta clar nu e posibil! Firea lui Dumnezeu și ceea ce El are și ce este, despre care am avut părtășie, reprezintă amândouă adevărul. Valoarea acesteia nu poate fi comparată cu niciun obiect material, oricât ar fi de valoros, nici nu poate fi cuantificată în bani, pentru că nu este un obiect material, și asigură nevoile inimii fiecărei persoane. Pentru fiecare persoană, valoarea acestor adevăruri intangibile ar trebui să fie mai presus de valoarea oricăror lucruri materiale pe care tu ai putea pune preț, nu-i așa? Această afirmație este ceva la care trebuie să cugetați. Ideea principală a ceea ce am spus este că ceea ce Dumnezeu are și ce este și tot ce are legătură cu Dumnezeu sunt cele mai importante lucruri pentru fiecare persoană în parte și nu pot fi înlocuite de niciun obiect material. Îți voi da un exemplu: când ți-e foame, ai nevoie de mâncare. Această mâncare poate fi mai mult sau mai puțin bună ori mai mult sau mai puțin nesatisfăcătoare, dar atât timp cât te saturi, acel sentiment neplăcut de foame nu va mai fi acolo – va dispărea. Poți sta liniștit, iar corpul tău se va odihni. Foamea oamenilor poate fi rezolvată cu mâncare, dar când Îl urmezi pe Dumnezeu și simți că nu-L înțelegi, cum poți rezolva pustietatea din inima ta? Poate fi rezolvată cu mâncare? Sau când Îl urmezi pe Dumnezeu și nu Îi înțelegi voia, ce poți folosi pentru a compensa acea foame din inima ta? În timpul experienței tale de mântuire prin Dumnezeu, în timpul urmăririi unei schimbări în firea ta, dacă nu Îi înțelegi voia sau nu știi care este adevărul, dacă nu înțelegi firea lui Dumnezeu, atunci nu te vei simți foarte neliniștit? Nu vei simți o foame și o sete puternică în inima ta? Nu te vor împiedica aceste sentimente să simți pace în inima ta? Așadar, cum poți compensa acea foame din inima ta – există un mod de a o rezolva? Unii oameni

se duc la cumpărături, unii își caută prieteni cărora să li se destăinuie, unii oameni se răsfață printr-un somn lung, alții citesc mai multe cuvinte ale lui Dumnezeu sau lucrează mai din greu și depun mai multe eforturi pentru a-și împlini îndatoririle. Pot aceste lucruri să îți rezolve dificultățile reale? Toți dintre voi înțelegeți pe deplin aceste feluri de practici. Când te simți neputincios, când simți o dorință puternică de a obține luminare de la Dumnezeu pentru a-ți permite să cunoști realitatea adevărului și voia Sa, de ce ai cel mai mult nevoie? Lucrul de care ai nevoie nu este un meniu complet și nu sunt niște cuvinte amabile, darămite confortul trecător și satisfacția trupului – lucrul de care ai nevoie este ca Dumnezeu să îți spună clar și direct ceea ce ar trebui să faci și modul în care ar trebui să o faci, să îți spună clar care este adevărul. După ce ai înțeles acest lucru, chiar dacă dobândești doar într-o mică măsură înțelegere, nu te vei simți mai mulțumit în inima ta decât dacă ai fi luat o masă bună? Când inima îți este mulțumită, nu dobândește inima ta și întreaga ta ființă pace adevărată? Prin această analogie și analiză, înțelegeți acum de ce am vrut să împărtășesc cu voi această propoziție: „Fiul Omului este Domn și al Sabatului”? Înțelesul acesteia este că ceea ce vine de la Dumnezeu, ceea ce El are și ce este și totul despre El sunt mai presus de orice alt lucru, inclusiv lucrul sau persoana pe care odată considerai că o prețuiești cel mai mult. Adică, dacă o persoană nu poate dobândi cuvinte din gura lui Dumnezeu sau dacă nu înțelege voia Lui, aceasta nu poate dobândi pace. În experiențele voastre viitoare, veți înțelege motivul pentru care am vrut să vedeți acest pasaj astăzi – acesta este un lucru foarte important. Tot ceea ce face Dumnezeu este adevăr și viață. Adevărul reprezintă un lucru de care oamenii nu se pot lipsi în viețile lor și este ceva fără de care nu se pot descurca niciodată; poți spune și că este cel mai important lucru. Deși nu te poți uita la el sau nu îl poți atinge, importanța sa pentru tine nu poate fi ignorată; este singurul lucru care poate aduce pace în inima ta.

Este înțelegerea voastră cu privire la adevăr integrată cu propriile voastre stări? În viața reală, mai întâi, trebuie să te gândești care adevăruri au legătură cu oamenii, evenimentele și lucrurile pe care le-ai întâlnit; printre aceste adevăruri poți găsi voia lui Dumnezeu și poți lega ceea ce ai întâlnit de voia Lui. Dacă nu știi care aspecte ale adevărului se leagă de lucrurile pe care le-ai întâlnit, dar, în schimb, te duci direct să cauți voia lui Dumnezeu, aceasta este o abordare oarbă, care nu poate obține rezultate. Dacă vrei să cauți adevărul și să înțelegi voia lui Dumnezeu, mai întâi trebuie să te uiți la ce fel de lucruri ți s-au întâmplat, de ce aspecte ale adevărului se leagă și să cauți adevărul specific în cuvântul lui Dumnezeu care are legătură cu ceea ce ai experimentat. Apoi, cauți calea care este corectă pentru tine de a practica din acel adevăr; astfel, poți dobândi o înțelegere indirectă a voii lui Dumnezeu. Căutarea și practicarea adevărului nu este aplicarea unei doctrine sau urmarea unei reguli în mod mecanic. Adevărul nu este o formulă, nici o lege. Nu este mort – este viața însăși, este un lucru viu și este regula pe care o făptură creată trebuie să o urmeze în viață și regula pe care omul trebuie să o aibă în viață. Acest lucru este ceva ce trebuie să înțelegi cât mai mult posibil,

prin experiență. Indiferent la ce etapă ai ajuns în experiența ta, ești inseparabil de cuvântul lui Dumnezeu și de adevăr și ceea ce înțelegi din firea lui Dumnezeu și ceea ce cunoști din ceea ce Dumnezeu are și este, toate sunt exprimate în cuvintele lui Dumnezeu; acestea sunt strâns legate de adevăr. Ceea ce El are și este și firea lui Dumnezeu sunt, ele însele, adevărul; adevărul este o manifestare autentică a firii lui Dumnezeu și ceea ce El are și este. Transformă ceea ce El are și este într-un lucru concret și afirmă clar ce are El și este; îți spune mai direct ce Îi place lui Dumnezeu, ce nu Îi place, ce vrea ca tu să faci și ce nu îți permite să faci, ce oameni disprețuiește și ce oameni Îl încântă. În spatele adevărurilor pe care Dumnezeu le exprimă, oamenii pot vedea plăcerea Lui, mânia, tristețea și fericirea, precum și esența Sa – aceasta este dezvăluirea firii Sale. În afară de cunoașterea a ceea ce Dumnezeu are și este și înțelegerea firii Sale din cuvântul Său, ceea ce este cel mai important este nevoia de a ajunge la această înțelegere prin experiență practică. Dacă o persoană se îndepărtează pe sine însăși din viața reală pentru a-L cunoaște pe Dumnezeu, aceasta nu va putea realiza acel lucru. Chiar dacă există oameni care pot dobândi o anumită înțelegere din cuvântul lui Dumnezeu, înțelegerea lor este limitată la teorii și cuvinte și apare o discrepanță față de modul în care este de fapt Dumnezeu Însuși.

Lucrurile pe care le comunicăm acum se află toate în sfera poveștilor consemnate în Biblie. Prin aceste povești și prin analizarea acestor lucruri care s-au petrecut, oamenii pot înțelege firea Lui și ceea ce El are și ce este, pe care El le-a exprimat, permițându-le să cunoască fiecare aspect al lui Dumnezeu într-o manieră mai extinsă, mai profundă, mai cuprinzătoare și mai amănunțită. Deci, singura cale de a cunoaște fiecare aspect al lui Dumnezeu este prin aceste povești? Nu, nu este singura cale! Căci ceea ce Dumnezeu spune și lucrarea pe care El o face în Epoca Împărăției pot ajuta oamenii să cunoască mai bine firea Lui și să o cunoască mai complet. Totuși, cred că este puțin mai ușor să cunoști firea lui Dumnezeu și să înțelegi ceea ce El are și ce este prin niște exemple sau povești consemnate în Biblie cu care oamenii sunt familiarizați. Dacă iau cuvintele de judecată și mustrare și adevărurile pe care Dumnezeu le exprimă astăzi, cuvânt cu cuvânt, pentru a te face să-L cunoști în acest fel, vei simți că este prea plictisitor și monoton și unii oameni vor simți chiar că cuvintele lui Dumnezeu par a fi niște formule. Dar, dacă iau aceste povești din Biblie ca exemple pentru a ajuta oamenii să cunoască firea lui Dumnezeu, ei nu le vor considera plictisitoare. Ai putea spune că, în timpul explicării acestor exemple, detaliile a ceea ce exista în inima lui Dumnezeu în acea vreme – starea sau sentimentul Său, ori gândurile și ideile Sale – au fost spuse oamenilor în limba omenească, iar scopul tuturor acestor lucruri este să le permită să aprecieze, să simtă că ceea ce Dumnezeu are și ce este nu reprezintă o formulă. Nu este o legendă sau ceva ce oamenii nu pot vedea sau atinge. Este ceva care există cu adevărat, pe care oamenii o pot simți și aprecia. Acesta este scopul final. Ai putea spune că oamenii care trăiesc în această epocă sunt binecuvântați. Ei pot să se bazeze pe povestirile biblice pentru a dobândi o înțelegere mai cuprinzătoare a lucrării anterioare

a lui Dumnezeu; ei pot să vadă firea Lui prin lucrarea pe care a făcut-o; ei pot să înțeleagă voia lui Dumnezeu pentru omenire prin aceste firi pe care El le-a exprimat și să înțeleagă manifestările concrete ale sfințeniei Sale și ale grijii Sale pentru oameni și, în acest fel, ei pot ajunge la o cunoaștere mai detaliată și mai profundă a firii lui Dumnezeu. Cred că voi toți puteți simți asta acum!

În cadrul lucrării pe care Domnul Isus a finalizat-o în Epoca Harului, poți vedea un alt aspect a ceea ce Dumnezeu are și ce este. Acest aspect a fost exprimat prin trupul Lui, iar oamenii au fost capabili să-l vadă și să-l aprecieze datorită umanității Sale. În Fiul Omului, oamenii au văzut cum Dumnezeu în trup Și-a trăit umanitatea și au văzut divinitatea lui Dumnezeu exprimată prin trup. Aceste două tipuri de exprimare le-au permis oamenilor să vadă un Dumnezeu foarte real și le-au permis să își formeze un concept diferit în privința lui Dumnezeu. Totuși, pe parcursul perioadei de timp dintre crearea lumii și sfârșitul Epocii Legii, adică, înainte de Epoca Harului, singurele aspecte ale lui Dumnezeu care au fost văzute, auzite și trăite de oameni au fost divinitatea lui Dumnezeu, lucrurile pe care Dumnezeu le-a făcut și le-a spus într-un tărâm imaterial și lucrurile pe care El le-a exprimat din persoana Sa reală, care nu puteau fi văzute sau atinse. Deseori, aceste lucruri i-au făcut pe oameni să simtă că Dumnezeu era foarte falnic în măreția Sa, că nu se puteau apropia de El. Impresia pe care Dumnezeu le-o dădea, de obicei, oamenilor, era că El apărea și dispărea din capacitatea lor de a-L percepe și oamenii simțeau chiar că toate gândurile și ideile Sale erau așa de misterioase și evazive că nu exista niciun mod de a ajunge la ele, cu atât mai puțin să încerce chiar să le înțeleagă și să le aprecieze. Pentru oameni, tot ce avea legătură cu Dumnezeu era foarte distant, atât de distant încât oamenii nu puteau să-l vadă sau să-l atingă. El părea că era sus în cer și că nu exista deloc. Deci, pentru oameni, înțelegerea inimii și minții lui Dumnezeu sau a oricărui lucru din gândirea Lui era de neobținut și chiar dincolo de capacitatea lor. Cu toate că Dumnezeu desfășura o anumită lucrare concretă în Epoca Legii și transmitea și anumite cuvinte specifice și exprima anumite firi specifice pentru a le permite oamenilor să aprecieze și să perceapă niște cunoștințe reale despre El, totuși, în final, aceste expresii a ceea ce Dumnezeu are și ce este veneau dintr-un tărâm imaterial și ceea ce oamenii înțelegeau, ceea ce știau era tot despre aspectul divin a ceea ce El are și ce este. Oamenii nu puteau dobândi un concept concret din această exprimare a ceea ce El are și ce este, iar impresia lor în privința lui Dumnezeu era încă blocată în sfera „un corp spiritual de care este greu să te apropii, care apare și dispare din percepție”. Deoarece Dumnezeu nu a folosit un anumit obiect sau imagine din tărâmul material pentru a apărea înaintea oamenilor, ei rămâneau incapabili să-L definească folosind limba omenească. În inimile și mințile oamenilor, ei au vrut întotdeauna să folosească propria limbă pentru a stabili un standard pentru Dumnezeu, pentru a-L face tangibil și a-L umaniza, precum cât de înalt este El, cât de mare, cum arată, ce anume Îi place și care este personalitatea Lui. De fapt, în inima Sa, Dumnezeu știa că oamenii se gândeau în felul acesta. Lui Îi era foarte clar de ce au nevoie oamenii

și, desigur, El știa și ce ar trebui să facă, prin urmare Și-a îndeplinit lucrarea într-un mod diferit în Epoca Harului. Acest nou mod era atât divin, cât și umanizat. În perioada de timp în care Domnul Isus lucra, oamenii puteau vedea că Dumnezeu avea multe exprimări omenești. De exemplu, putea să danseze, putea să participe la nunți, putea să Se împărtășească cu oamenii, să vorbească cu ei și să discute lucruri cu ei. În plus față de acelea, Domnul Isus a finalizat și o mare parte din lucrare care reprezenta divinitatea Sa și, desigur, toată această lucrare era o expresie și o dezvăluire a firii lui Dumnezeu. În acest timp, când divinitatea lui Dumnezeu a fost realizată într-un trup obișnuit într-un mod pe care oamenii îl puteau vedea și atinge, ei nu au mai simțit că El apărea și dispărea din percepție sau că nu se puteau apropia de El. Din contră, ei puteau să încerce să priceapă voia lui Dumnezeu sau să-I înțeleagă divinitatea prin fiecare mișcare, prin cuvintele și prin lucrarea Fiului Omului. Fiul Omului întrupat exprima divinitatea lui Dumnezeu prin umanitatea Sa și transmitea omenirii voia lui Dumnezeu. Iar prin exprimarea voii și firii Sale, El le dezvăluia oamenilor și pe Dumnezeul care nu poate fi văzut sau atins care sălășluiește în tărâmul spiritual. Ceea ce oamenii vedeau era Dumnezeu Însuși, în formă tangibilă, făcut din carne și oase. Așadar, Fiul Omului întrupat făcea să fie concrete și umanizate lucrurile precum identitatea lui Dumnezeu Însuși, statutul, imaginea, firea lui Dumnezeu și ceea ce El are și este. Deși înfățișarea externă a Fiului Omului avea anumite limitări în privința imaginii lui Dumnezeu, esența Sa și ceea ce El are și este erau cu totul capabile să reprezinte identitatea și statutul lui Dumnezeu Însuși – existau doar câteva diferențe în forma de exprimare. Nu putem nega că Fiul Omului reprezenta identitatea și statutul lui Dumnezeu Însuși, atât în forma umanității Sale, cât și în divinitatea Sa. În acest timp, totuși, Dumnezeu lucra prin trup, vorbea din perspectiva trupului și stătea înaintea omenirii cu identitatea și statutul Fiului Omului, iar acest lucru le dădea oamenilor oportunitatea de a întâlni și a experimenta cuvintele adevărate și lucrarea lui Dumnezeu în mijlocul omenirii. Le permitea, de asemenea, să înțeleagă divinitatea și măreția Lui în mijlocul smereniei, precum și să dobândească o înțelegere preliminară și o definiție a autenticității și realității lui Dumnezeu. Chiar dacă lucrarea finalizată de Domnul Isus, modurile Sale de lucru și perspectiva din care vorbea erau diferite față de persoana reală a lui Dumnezeu în tărâmul spiritual, totul la El Îl reprezenta cu adevărat pe Dumnezeu Însuși, pe care omenirea nu Îl mai văzuse niciodată – acest lucru nu poate fi negat! Adică, indiferent sub ce formă apare Dumnezeu, indiferent din ce perspectivă vorbește sau cu ce imagine se prezintă omenirii, Dumnezeu nu reprezintă nimic altceva decât pe Sine Însuși. El nu poate reprezenta niciun om, și nici pe vreunul din rândul omenirii corupte. Dumnezeu este Dumnezeu Însuși și acest lucru nu poate fi negat.

În continuare, să ne uităm la o pildă spusă de Domnul Isus în Epoca Harului.

3. Pilda oii pierdute

Matei 18:12-14 Ce părere aveți? Dacă unui om care are o sută de oi i se rătăcește una

dintre ele, nu le lasă el oare pe celelalte nouăzeci și nouă pe munți și se duce s-o caute pe cea rătăcită? Și dacă i se întâmplă să o găsească, adevărat vă spun că se bucură de ea mai mult decât de celelalte nouăzeci și nouă, care nu s-au rătăcit! Tot astfel, nu este voia Tatălui vostru din ceruri să piară vreunul dintre acești micuți.

Acest pasaj este o parabolă – ce fel de sentiment le dă el oamenilor? Modul de exprimare – parabola – folosit aici este o figură de stil în limbaj uman și, prin urmare, aparține domeniului cunoașterii omenești. Dacă Dumnezeu ar fi spus ceva similar în Epoca Legii, oamenii ar fi simțit că asemenea cuvinte nu erau cu adevărat potrivite cu cine era Dumnezeu, dar când Fiul Omului a transmis aceste cuvinte în Epoca Harului, a părut liniștitor, cald și apropiat față de oameni. Când Dumnezeu a devenit trup, când a apărut sub formă de om, El a folosit o pildă foarte potrivită, care a provenit din propria Sa umanitate, pentru a-Și exprima vocea din inima Sa. Această voce a reprezentat propria voce a lui Dumnezeu și lucrarea pe care a dorit să o facă în acea epocă. A reprezentat și o atitudine pe care Dumnezeu a avut-o față de oamenii din Epoca Harului. Privind din perspectiva atitudinii lui Dumnezeu față de oameni, El a comparat fiecare persoană cu o oaie. Dacă s-ar rătăci o oaie, El ar face orice ar fi nevoie pentru a o găsi. Acesta reprezenta un principiu al lucrării lui Dumnezeu, la acea vreme în mijlocul omenirii, când El era întrupat. Dumnezeu a folosit această pildă pentru a descrie hotărârea și atitudinea Sa în acea lucrare. Acesta era avantajul lui Dumnezeu în a deveni trup: El putea să profite de cunoașterea omenirii și să folosească limba omenească pentru a le vorbi oamenilor și pentru a-Și exprima voia. El a explicat sau „a tradus” omului limbajul Său divin, profund, pe care oamenii se străduiau să îl înțeleagă în limba omenească, într-un mod uman. Asta i-a ajutat pe oameni să-I înțeleagă voia și să știe ce voia El să facă. El putea, de asemenea, să aibă conversații cu oamenii dintr-o perspectivă umană, folosind un limbaj uman, și să comunice cu oamenii într-un fel pe care ei îl înțelegeau. El putea chiar să vorbească și să lucreze folosind limbajul și cunoașterea umană pentru ca oamenii să poată simți caracterul generos și apropiat al lui Dumnezeu, pentru ca ei să Îi poată vedea inima. Ce vedeți în asta? Există vreo prohibiție în cuvintele și acțiunile lui Dumnezeu? La cum văd oamenii lucrurile, nu este posibil ca Dumnezeu să poată folosi cunoașterea, limbajul și felurile oamenilor de a vorbi pentru a discuta despre ceea ce Dumnezeu Însuși voia să spună, despre lucrarea pe care El voia să o facă sau pentru a-Și exprima propria voie. Însă aceasta este o gândire greșită. Dumnezeu a folosit acest tip de pildă pentru ca oamenii să poată să simtă realitatea și sinceritatea lui Dumnezeu și să Îi vadă atitudinea față de oameni în timpul acelei perioade de timp. Această pildă i-a trezit dintr-un vis pe oamenii care trăiseră sub lege o lungă perioadă și a inspirat generație după generație de oameni care au trăit în Epoca Harului. Citind pasajul acestei pilde, oamenii cunosc sinceritatea lui Dumnezeu în mântuirea omenirii și înțeleg valoarea și importanța pe care o are omenirea în inima lui Dumnezeu.

Să aruncăm o privire la ultima frază din acest pasaj: „Tot astfel, nu este voia Tatălui vostru din ceruri să piară vreunul dintre acești micuți”. Au fost acestea propriile cuvinte ale Domnului Isus sau cuvintele Tatălui din cer? În aparență, pare că este Domnul Isus Cel care vorbește, dar voia Sa reprezintă voia lui Dumnezeu Însuși, motiv pentru care El a spus: „Tot astfel, nu este voia Tatălui vostru din ceruri să piară vreunul dintre acești micuți”. Oamenii din acea vreme Îl recunoșteau doar pe Tatăl din cer ca Dumnezeu și credeau că această persoană pe care o vedeau în fața ochilor doar a fost trimisă de El și nu putea să-L reprezinte pe Tatăl din cer. Acesta este motivul pentru care Domnul Isus a trebuit să adauge această propoziție la finalul pildei Sale, pentru ca oamenii să poată simți cu adevărat voia lui Dumnezeu pentru omenire și autenticitatea și acuratețea a ceea ce a spus El. Chiar dacă această propoziție a fost un lucru ușor de zis, a fost rostită cu grijă și afecțiune și a dezvăluit caracterul umil și ascuns al Domnului Isus. Indiferent dacă Dumnezeu a devenit trup sau dacă a lucrat în tărâmul spiritual, El a cunoscut cel mai bine inima oamenilor și a înțeles cel mai bine ce aveau nevoie oamenii, lucrurile care îi îngrijorau și cele care îi nedumireau și de aceea El a adăugat această propoziție. Această propoziție a scos în evidență o problemă ascunsă în omenire: oamenii erau sceptici în privința lucrurilor spuse de Fiul Omului, adică atunci când Domnul Isus vorbea, a trebuit să adauge: „Tot astfel, nu este voia Tatălui vostru din ceruri să piară vreunul dintre acești micuți” și doar pornind de la această premisă puteau da roade cuvintele Sale, pentru a-i face pe oameni să creadă în acuratețea lor și să le sporească credibilitatea. Acest lucru arată că, atunci când Dumnezeu a devenit un Fiu al Omului obișnuit, Dumnezeu și omenirea aveau o relație foarte tulbure și că situația Fiului Omului era foarte incomodă. Arată, de asemenea, cât de nesemnificativ era statutul Domnului Isus printre oameni în acel moment. Când El a spus acest lucru, a fost de fapt pentru a le spune oamenilor: puteți fi siguri – aceste cuvinte nu reprezintă ce există în inima Mea, ci reprezintă voia Dumnezeului care este în inimile voastre. Pentru omenire, nu a fost acesta un lucru ironic? Chiar dacă Dumnezeu care lucra în trup avea multe avantaje pe care nu le avea în persoana Sa, El a trebuit să reziste în fața dubiilor și a respingerii lor, precum și față de nepăsarea și indiferența lor. Se poate spune că procesul lucrării Fiului Omului era procesul de a experimenta respingerea din partea omenirii și de a experimenta cum omenirea concurează împotriva Lui. Mai mult decât atât, era procesul lucrării pentru a câștiga în mod continuu încrederea omenirii și a cuceri omenirea prin ceea ce El are și ce este, prin propria Lui esență. Nu însemna neapărat că Dumnezeu întrupat ducea un război pe pământ împotriva Satanei; ci, mai degrabă, că Dumnezeu a devenit un om obișnuit și a început o strădanie cu cei care Îl urmează, iar prin această strădanie, Fiul Omului Și-a finalizat lucrarea cu smerenia Sa, cu ceea ce El are și ce este și cu iubirea și înțelepciunea Sa. El a obținut oamenii pe care i-a vrut, a câștigat identitatea și statutul pe care le merita și S-a „întors” pe tronul Său.

În continuare, să ne uităm la următoarele două pasaje din scriptură.

4. Iartă de șaptezeci de ori câte șapte

Matei 18:21-22 Atunci Petru a venit la El și L-a întrebat: Doamne, de câte ori să-l iert pe fratele meu când va păcătui față de mine? Până la șapte ori? Isus i-a răspuns: Eu nu-ți zic să-l ierți până la șapte ori, ci până la șaptezeci de ori câte șapte.

5. Iubirea Domnului

Matei 22:37-39 Isus i-a răspuns: „Să-L iubești pe Domnul, Dumnezeul tău, cu toată inima ta, cu tot sufletul tău și cu toată mintea ta”. Aceasta este cea dintâi și cea mai mare poruncă. Iar a doua, asemenea ei, este: „Să-l iubești pe semenul tău ca pe tine însuți”.

Dintre aceste două pasaje, unul vorbește despre iertare și celălalt vorbește despre iubire. Aceste două subiecte scot de fapt în evidență lucrarea pe care Domnul Isus a vrut să o îndeplinească în Epoca Harului.

Când Dumnezeu a devenit trup, a adus cu El o etapă a lucrării Sale, care reprezenta sarcinile de lucru specifice și firea pe care El voia să le exprime în această epocă. În acea perioadă, tot ceea ce a făcut Fiul Omului s-a învârtit în jurul lucrării pe care Dumnezeu dorea să o îndeplinească în această epocă. El avea să facă nici mai mult, nici mai puțin. Fiecare lucru pe care l-a spus și fiecare tip de lucrare pe care a îndeplinit-o, toate au fost în legătură cu această epocă. Indiferent dacă El l-a exprimat într-un mod uman cu limbaj uman sau prin limbaj divin și indiferent în ce mod sau din ce perspectivă a făcut-o, scopul Său a fost să-i ajute pe oameni să înțeleagă ce voia să facă, care era voia Lui și care erau cerințele Sale de la oameni. El poate folosi diferite mijloace și diferite perspective pentru a ajuta oamenii să înțeleagă și să-I cunoască voia și să-I înțeleagă lucrarea de mântuire a omenirii. Deci, în Epoca Harului Îl vedem pe Domnul Isus folosind, de cele mai multe ori, limbajul uman pentru a exprima ce voia să comunice omenirii. Chiar mai mult, Îl vedem din perspectiva unui îndrumător obișnuit vorbind cu oamenii, asigurându-le lucrurile necesare și ajutându-i cu ceea ce Îi ceruseră. Acest mod de a lucra nu a fost văzut în Epoca Legii, care a fost înainte de Epoca Harului. El a devenit mai apropiat și mai milos față de omenire, precum și mai capabil să obțină rezultate practice atât ca formă, cât și ca manieră. Metafora despre iertarea oamenilor de șaptezeci de ori câte șapte clarifică cu adevărat acest aspect. Scopul obținut de numărul din această metaforă este să le permită oamenilor să înțeleagă intenția Domnului Isus din momentul în care a spus acest lucru. Intenția Sa a fost ca oamenii să îi ierte pe alții – nu o dată sau de două ori, și nici măcar de șapte ori, ci de șaptezeci de ori câte șapte. Ce fel de idee este inclusă în ideea de „șaptezeci de ori câte șapte”? Scopul este să îi facă pe oameni să facă din iertare propria lor responsabilitate, ceva ce trebuie să învețe și o „cale” pe care trebuie să o urmeze. Deși aceasta a fost doar o metaforă, a avut rolul de a sublinia ideea esențială. I-a ajutat pe oameni să aprecieze profund ceea ce El a vrut să spună și i-a ajutat să găsească moduri corespunzătoare de a practica și principiile și standardele de practică. Această metaforă i-a ajutat pe oameni

să înțeleagă clar și le-a oferit un concept corect, și anume, că ar trebui să învețe iertarea și să ierte de oricâte ori, fără condiții, dar cu o atitudine de toleranță și înțelegere pentru alții. Când Domnul Isus a spus acest lucru, ce era în inima Lui? Se gândea El cu adevărat la numărul „de șaptezeci de ori câte șapte”? Nu, nu Se gândea. Există un număr de dăți în care Dumnezeu îl va ierta pe om? Există mulți oameni care sunt foarte interesați de „numărul de dăți” menționat aici, care de fapt vor să înțeleagă originea și înțelesul acestui număr. Ei vor să înțeleagă de ce acest număr a ieșit din gura Domnului Isus; ei cred că există o implicație mai profundă a acestui număr. Dar, de fapt, aceasta a fost doar o figură de stil omenească pe care Dumnezeu a folosit-o. Orice implicație sau înțeles trebuie considerat împreună cu cerințele Domnului Isus pentru omenire. Când Dumnezeu nu devenise încă trup, oamenii nu înțelegeau mare parte din ceea ce El spunea, deoarece cuvintele Sale proveneau din divinitatea completă. Perspectiva și contextul a ceea ce spunea El era invizibil și de neatins pentru omenire; era exprimat dintr-un tărâm spiritual pe care oamenii nu îl puteau vedea. Căci oamenii care trăiau în trup nu puteau să treacă prin tărâmul spiritual. Dar după ce Dumnezeu a devenit trup, El a vorbit omenirii din perspectiva umanității și a depășit sfera tărâmului spiritual. El a putut să-Și exprime firea, voia și atitudinea divină prin lucruri pe care oamenii și le puteau imagina, lucruri pe care ei le vedeau și le întâlneau în viețile lor și folosind metode pe care oamenii le puteau accepta, într-un limbaj pe care ei îl puteau înțelege și cu o cunoaștere pe care o puteau pricepe, ca să permită omenirii să înțeleagă și să-L cunoască pe Dumnezeu, să înțeleagă intenția Sa și standardele cerute de El în sfera capacității lor, și în gradul în care erau capabili. Acestea au fost metoda și principiul lucrării lui Dumnezeu în umanitate. Deși căile și principiile lui Dumnezeu de a lucra în trup au fost în mare parte obținute prin umanitate sau metodele acesteia, a obținut într-adevăr rezultatele care nu puteau fi obținute lucrând direct în divinitate. Lucrarea lui Dumnezeu în umanitate a fost mai concretă, autentică și direcționată, metodele au fost mult mai flexibile, iar în ceea ce privește forma, a depășit lucrarea săvârșită pe parcursul Epocii Legii.

În continuare, să vorbim despre a-L iubi pe Domnul și a-ți iubi aproapele ca pe tine însuți. Este acesta un lucru exprimat direct în divinitate? Nu, cu siguranță, nu! Toate acestea au fost lucruri pe care Fiul Omului le-a rostit în umanitate; doar ființele umane ar spune ceva precum „Iubește-ți aproapele ca pe tine însuți” și „Iubește-i pe alții la fel cum îți prețuiești propria viață”. Această manieră de a vorbi aparține în exclusivitate omului. Dumnezeu nu a vorbit niciodată astfel. Cel puțin, Dumnezeu nu are acest tip de limbaj în divinitatea Sa, deoarece nu are nevoie de acest tip de învățătură, „Iubește-ți aproapele ca pe tine însuți”, pentru a reglementa iubirea Sa pentru omenire, deoarece iubirea Lui pentru omenire este o dezvăluire naturală a ceea ce El are și ce este. Când ați auzit vreodată că Dumnezeu spune ceva precum „Iubesc omenirea precum Mă iubesc pe Mine Însumi”? Nu ați auzit, deoarece iubirea este în esența lui Dumnezeu și în ceea ce El are și ce este. Iubirea lui Dumnezeu pentru omenire, atitudinea Sa și modul

în care El tratează oamenii sunt o expresie naturală și o dezvăluire a firii Sale. El nu are nevoie să facă asta în mod intenționat într-un mod anume sau să urmeze cu bună știință o anumită metodă sau un cod moral pentru a ajunge să-Și iubească aproapele ca pe Sine Însuși – El deja deține acest tip de esență. Ce înțelegi din acest lucru? Când Dumnezeu a lucrat în umanitate, multe dintre metodele, cuvintele și adevărurile Sale au fost exprimate într-un mod uman. Dar, în același timp, firea lui Dumnezeu, ceea ce El are și ce este și voia Sa au fost exprimate pentru ca oamenii să le cunoască și să le înțeleagă. Ceea ce ei au ajuns să cunoască și să înțeleagă au fost exact esența Sa și ceea ce El are și ce este, ceea ce reprezintă identitatea inerentă și statutul lui Dumnezeu Însuși. Adică, Fiul Omului în trup a exprimat firea inerentă și esența lui Dumnezeu Însuși în cea mai mare măsură posibilă și pe cât de exact posibil. Nu numai că umanitatea Fiului Omului nu a fost o piedică sau o barieră pentru comunicarea și interacțiunea omului cu Dumnezeu din cer, ci a fost de fapt singurul canal și singurul pod pentru ca omenirea să se conecteze cu Domnul creației. Acum, în acest stadiu, nu simțiți că există multe asemănări între natura și metodele lucrării făcute de Domnul Isus în Epoca Harului și etapa actuală a lucrării? Această etapă actuală a lucrării folosește, de asemenea, mult limbaj uman pentru a exprima firea lui Dumnezeu și mult limbaj și multe metode din viața cotidiană a omenirii și din cunoașterea umană pentru a exprima voia lui Dumnezeu Însuși. Odată ce Dumnezeu devine trup, indiferent dacă El vorbește dintr-o perspectivă umană sau o perspectivă divină, o mare parte din limbajul și metodele Sale de exprimare vin prin intermediul limbajului și metodelor umane. Adică, atunci când Dumnezeu devine trup, aceasta este cea mai bună oportunitate pentru ca tu să vezi atotputernicia și înțelepciunea lui Dumnezeu și să cunoști fiecare aspect real al lui Dumnezeu. Când Dumnezeu a devenit trup, în timp ce creștea, El a ajuns să înțeleagă, să cunoască și să priceapă în umanitate o parte din cunoașterea, simțul practic, limbajul și metodele de exprimare ale omenirii. Dumnezeu întrupat a avut aceste lucruri care au provenit de la oamenii pe care El îi crease. Aceștia au devenit instrumentele lui Dumnezeu în trup pentru exprimarea firii și divinității Sale și I-au permis să Își facă lucrarea mai pertinentă, mai autentică și mai exactă pe când lucra în mijlocul omenirii, dintr-o perspectivă umană și folosind limbaj uman. Acest lucru a făcut lucrarea Sa mai accesibilă și mai ușor de înțeles pentru oameni, obținând astfel rezultatele pe care le dorea Dumnezeu. Nu este mai practic pentru Dumnezeu să lucreze în trup în acest fel? Nu este înțelepciunea lui Dumnezeu? Când Dumnezeu a devenit trup, când trupul lui Dumnezeu a putut să înceapă lucrarea pe care El dorea să o îndeplinească, acela a fost momentul când El avea să-Și exprime firea și lucrarea în mod practic și acesta a fost și momentul când El a putut să-Și înceapă în mod oficial lucrarea de slujire ca Fiu al Omului. Asta însemna că nu mai exista un „decalaj între generații” între Dumnezeu și om, că Dumnezeu avea curând să-Și înceteze lucrarea de comunicare prin mesageri și că Dumnezeu Însuși putea să-Și exprime personal și în trup toate cuvintele și lucrarea pe care voia să o facă. Însemna, de asemenea, că oamenii pe care Dumnezeu îi mântuiește erau mai apropiați

de El, că lucrarea Sa de gestionare intrase într-o nouă etapă și că întreaga omenire avea să se confrunte cu o nouă eră.

Toată lumea care a citit Biblia știe că s-au întâmplat multe evenimente când S-a născut Domnul Isus. Cel mai important dintre aceste evenimente a fost vânarea Sa de către regele diavolilor, care a fost un eveniment atât de extrem încât toți copiii de doi ani și mai mici din oraș au fost măcelăriți. Este evident că Dumnezeu Și-a asumat un mare risc devenind trup printre oameni; marele preț pe care l-a plătit pentru a finaliza gestionarea mântuirii omenirii este, de asemenea, evident. Sunt evidente și marile speranțe pe care le-a avut Dumnezeu pentru lucrarea Lui în trup în rândul omenirii. Când trupul lui Dumnezeu a putut să preia lucrarea din mijlocul omenirii, cum Se simțea El? Oamenii ar trebui să poată înțelege într-o oarecare măsură, nu-i așa? Cel puțin, Dumnezeu era fericit deoarece putea să înceapă să-Și săvârșească noua lucrare în mijlocul omenirii. Când Domnul Isus a fost botezat și Și-a început oficial lucrarea de îndeplinire a slujirii, inima lui Dumnezeu a fost copleșită de bucurie, pentru că după atât de mulți ani de așteptare și pregătire, El putea în sfârșit să poarte trupul unui om normal și să-Și înceapă noua lucrare sub forma unui om din carne și oase, pe care oamenii Îl puteau vedea și atinge. El putea în sfârșit să vorbească față în față și de la inimă la inimă cu oamenii prin identitatea unui om. În cele din urmă, Dumnezeu putea să vină față în față cu omenirea prin intermediul metodelor umane și într-un limbaj uman; El putea să aibă grijă de oameni, să-i lumineze și să-i ajute folosind limbaj uman; El putea să mănânce la aceeași masă și să trăiască în același spațiu cu ei. De asemenea, putea să vadă ființe umane, să vadă lucruri și să vadă totul în felul în care le vedeau oamenii și chiar prin proprii lor ochi. Pentru Dumnezeu, asta era deja prima victorie a lucrării Sale în trup. Se poate spune și că era realizarea unei lucrări mărețe – acesta era, desigur, lucrul de care Se bucura Dumnezeu cel mai mult. Începând cu acel moment, Dumnezeu a simțit pentru prima dată un fel de consolare în lucrarea Sa din mijlocul omenirii. Toate evenimentele care s-au petrecut erau foarte practice și naturale, iar consolarea pe care o simțea Dumnezeu era foarte adevărată. Pentru omenire, de câte ori se realizează o nouă etapă a lucrării lui Dumnezeu și de fiecare dată când Dumnezeu Se simte mulțumit, atunci este momentul când omenirea se poate apropia mai mult de Dumnezeu și de mântuire. Pentru Dumnezeu, aceasta este și lansarea noii Sale lucrări, avansarea în planul Lui de gestionare și, mai mult, acestea sunt vremurile când intențiile Sale ating îndeplinirea completă. Pentru omenire, sosirea unei astfel de oportunități este de bun augur și foarte bună; pentru toți cei care așteaptă mântuirea lui Dumnezeu, aceasta reprezintă o veste spectaculoasă și îmbucurătoare. Când Dumnezeu desfășoară o nouă etapă a lucrării, atunci El are un nou început și când această nouă lucrare și acest nou început sunt lansate și prezentate omenirii, acesta este momentul când finalul acestei etape a lucrării a fost deja hotărât și realizat, iar efectul final și roadele au fost deja văzute de Dumnezeu. Acesta este și momentul când aceste efecte Îl fac pe Dumnezeu să Se simtă satisfăcut și, desigur, când inima Sa este fericită. Dumnezeu Se simte liniștit

deoarece, în viziunea Sa, El a văzut deja și a hotărât oamenii pe care îi caută și a câștigat deja acest grup de oameni, un grup care este capabil să Îi facă lucrarea să fie de succes și să-I aducă satisfacție. Astfel, El Își lasă grijile deoparte și Se simte fericit. Cu alte cuvinte, când trupul lui Dumnezeu poate să inițieze o nouă lucrare printre oameni și El începe, fără piedici, să facă lucrarea pe care trebuie să o facă și când simte că totul a fost împlinit, atunci, pentru El, finalul este deja la vedere. Și, datorită acestui final, El este satisfăcut și are inima ușoară. Cum este exprimată fericirea lui Dumnezeu? Vă puteți imagina care ar putea fi răspunsul? Ar putea Dumnezeu să plângă? Poate El să plângă? Poate să bată din palme? Să danseze? Să cânte? Dacă da, ce ar cânta? Desigur, Dumnezeu ar putea să cânte un cântec frumos, emoționant, un cântec care ar putea exprima bucuria și fericirea din inima Sa. El ar putea să-l cânte pentru omenire, pentru El Însuși și pentru toate lucrurile. Fericirea lui Dumnezeu poate fi exprimată în orice mod – toate acestea sunt normale pentru că Dumnezeu are bucurii și necazuri și diversele Lui sentimente pot fi exprimate în diverse feluri. Acesta este dreptul Lui și nimic nu ar putea fi mai normal și mai adecvat. Oamenii nu ar trebui să se gândească la nimic altceva legat de acest lucru. Nu ar trebui să încercați să folosiți „vraja cercului de aur”[a] asupra lui Dumnezeu, spunându-I că nu ar trebui să facă una și alta, că nu ar trebui să Se comporte în felul ăsta sau în felul acela, să-I limitați fericirea sau orice sentimente ar putea avea. În inimile oamenilor, Dumnezeu nu poate fi fericit, nu poate vărsa lacrimi, nu poate plânge – El nu poate exprima nicio emoție. Prin ceea ce am comunicat pe parcursul acestor două părtășii, cred că nu Îl veți mai vedea pe Dumnezeu în acest fel, ci Îi veți permite să aibă o oarecare libertate și eliberare. Acesta este un lucru foarte bun. În viitor, dacă sunteți cu adevărat capabili să simțiți tristețea lui Dumnezeu când auziți că este trist și puteți să simțiți cu adevărat fericirea Lui când auziți că este fericit, atunci, cel puțin, veți fi capabili să știți și să înțelegeți ce Îl face fericit și ce Îl face trist. Când poți să te simți trist deoarece Dumnezeu este trist și să te simți fericit pentru că Dumnezeu este fericit, El îți va fi câștigat pe deplin inima și nu va mai exista nicio barieră între tine și El. Nu vei mai încerca să-L limitezi pe Dumnezeu cu închipuirile, noțiunile și cunoașterea umană. În acel moment, Dumnezeu va fi viu și însuflețit în inima ta. El va fi Dumnezeul vieții tale și Stăpânul a tot ce are legătură cu tine. Aveți acest fel de aspirație? Aveți încrederea că puteți obține asta?

În continuare, să citim următoarele pasaje din scripturi:

6. Predica de pe munte

Despre Fericiri (Mat 5:3-12)

Sarea pământului și lumina lumii (Mat 5:13-16)

---

[a] „Vraja cercului de aur” este o vrajă folosită de călugărul Tang Sanzang în nuvela chinezească „O călătorie spre răsărit”. El folosește această vrajă pentru a-l controla pe Sun Wukong, legându-i o bandă de metal în jurul capului, provocându-i dureri de cap acute și aducându-l astfel sub controlul său. A devenit o metaforă pentru a descrie ceva care constrânge o persoană.

Împlinirea Legii (Mat 5:17-20)
Despre mânie (Mat 5:21-26)
Despre adulter (Mat 5:27-30)
Despre divorț (Mat 5:31-32)
Despre jurăminte (Mat 5:33-37)
Despre răzbunare (Mat 5:38-42)
Iubirea dușmanilor (Mat 5:43-48)
Despre milostenie (Mat 6:1-4)
Despre rugăciune (Mat 6:5-8)

7. Pildele Domnului Isus

Pilda semănătorului (Mat 13:1-9)
Pilda neghinei (Mat 13:24-30)
Pilda bobului de muștar (Mat 13:31-32)
Pilda drojdiei (Mat 13:33)
Pilda neghinei explicată (Mat 13:36-43)
Pilda comorii ascunse (Mat 13:44)
Pilda mărgăritarului (Mat 13:45-46)
Pilda năvodului (Mat 13:47-50)

8. Poruncile

Matei 22:37-39 Isus i-a răspuns: „Să-L iubești pe Domnul, Dumnezeul tău, cu toată inima ta, cu tot sufletul tău și cu toată mintea ta”. Aceasta este cea dintâi și cea mai mare poruncă. Iar a doua, asemenea ei, este: „Să-l iubești pe semenul tău ca pe tine însuți”.

Să ne uităm mai întâi la fiecare dintre diversele părți din „Predica de pe munte”. De ce se leagă toată acestea? Se poate spune cu siguranță că toate aceste părți sunt mai elevate, mai concrete și mai apropiate de viețile oamenilor decât regulile din Epoca Legii. Vorbind în termeni moderni, aceste lucruri sunt mai relevante pentru practica actuală a oamenilor.

Să citim despre următorul conținut specific: cum ar trebui să înțelegi fericirile? Ce ar trebui să știi despre lege? Cum ar trebui definită mânia? Cum ar trebui tratați cei care comit adulter? Cum trebuie să se vorbească despre divorț și ce fel de reguli există? Cine poate să divorțeze și cine nu poate să divorțeze? Și cum e cu jurămintele, ochi pentru ochi, iubește-ți dușmanii și acțiunile de caritate? Și multe altele. Toate aceste lucruri au legătură cu fiecare aspect al practicii credinței omenirii în Dumnezeu și al urmării lui Dumnezeu de către ei. Unele dintre aceste practici sunt aplicabile și astăzi, deși acestea sunt mai superficiale decât ce se cere momentan din partea oamenilor – acestea sunt adevăruri destul de elementare pe care oamenii le întâlnesc în credința lor în Dumnezeu. Încă din vremea în care a început să lucreze, Domnul Isus deja începuse să săvârșească lucrarea asupra firii vieții oamenilor, dar aceste aspecte ale lucrării Sale se bazau pe

fundația legilor. Aveau ceva de-a face cu adevărul regulile și zicalele referitoare la aceste subiecte? Desigur că aveau! Toate regulile și principiile precedente, precum și aceste predici din Epoca Harului aveau legătură cu firea lui Dumnezeu și ceea ce El are și ce este și, desigur, cu adevărul. Indiferent ce exprimă Dumnezeu și indiferent în ce mod exprimă acel lucru sau ce fel de limbaj folosește, lucrurile pe care le exprimă au toate fundația, originea și punctul de plecare în principiile firii Sale și ceea ce El are și ce este. Asta este absolut adevărat. Deci, chiar dacă aceste lucruri pe care El le-a spus par un pic superficiale acum, tot nu poți spune că nu reprezintă adevărul, deoarece erau lucruri indispensabile pentru oamenii din Epoca Harului pentru a mulțumi voia lui Dumnezeu și pentru a obține o schimbare în firea vieții lor. Poți spune că este vreuna dintre aceste predici în dezacord cu adevărul? Nu, nu poți! Fiecare dintre ele reprezintă adevărul, deoarece toate erau cerințele lui Dumnezeu de la omenire; acestea erau toate principii și un domeniu oferit de Dumnezeu, arătând modul de comportare și reprezintă firea lui Dumnezeu. Totuși, pe baza nivelului lor de creștere în viață din acea vreme, acestea erau singurele lucruri pe care puteau să le accepte și să le înțeleagă. Deoarece păcatul omenirii nu fusese încă rezolvat, acestea erau singurele cuvinte pe care Domnul Isus putea să le rostească, iar El putea doar să utilizeze astfel de învățături simple din acest tip de domeniu pentru a le spune oamenilor din acea vreme cum ar trebui să se comporte, ce ar trebui să facă, în ce principii și domeniu ar trebui să facă lucrurile și cum ar trebui să creadă în Dumnezeu și să-I satisfacă cerințele. Toate acestea erau determinate pe baza staturii omenirii din acea vreme. Nu era ușor pentru oamenii care trăiau în cadrul legii să accepte aceste învățături, deci ceea ce Domnul Isus a învățat a trebuit să se încadreze în acest domeniu.

În continuare, să aruncăm o privire la conținutul variat din „Pildele Domnului Isus”.

Prima este pilda semănătorului. Aceasta este o pildă foarte interesantă; semănarea semințelor este un eveniment obișnuit în viețile oamenilor. A doua este pilda neghinei. Oricine a plantat recolte și, cu siguranță toți adulții, vor ști ce este „neghina”. A treia este pilda bobului de muștar. Știți cu toții ce este muștarul, nu-i așa? Dacă nu știți, puteți să răsfoiți Biblia. A patra pildă este pilda drojdiei. Acum, majoritatea oamenilor știu că drojdia este folosită pentru fermentare și este ceva folosit de oameni în viețile lor cotidiene. Pildele următoare, inclusiv a șasea, pilda comorii ascunse, a șaptea, pilda mărgăritarului, și a opta, pilda năvodului, sunt toate inspirate și bazate pe viețile reale ale oamenilor. Ce fel de imagine înfățișează aceste pilde? Este o imagine a lui Dumnezeu care devine o persoană normală și trăiește alături de omenire, folosind limbajul vieții, limbajul uman, pentru a comunica cu oamenii și pentru a le oferi ceea ce au nevoie. Când Dumnezeu a devenit trup și a trăit în mijlocul omenirii o perioadă lungă de timp, după ce experimentase și fusese martor la diferitele stiluri de viață ale oamenilor, aceste experiențe au devenit materialul Său didactic, prin care Și-a transformat limbajul divin în limbaj uman. Desigur, aceste lucruri pe care le-a văzut și le-a auzit în viață au îmbogățit și experiența umană a Fiului Omului. Când El a vrut ca

oamenii să înțeleagă unele adevăruri, să înțeleagă o parte din voia lui Dumnezeu, atunci a putut să folosească pilde similare cu cele de mai sus pentru a le spune oamenilor despre voia lui Dumnezeu și cerințele Sale de la omenire. Aceste pilde aveau toate legătură cu viețile oamenilor; nu exista niciuna care să fie în afara realității vieților umane. Când Domnul Isus a trăit cu omenirea, a văzut fermieri care aveau grijă de câmpurile lor, știa ce este neghina și ce este drojdia; înțelegea că oamenii iubesc comorile, așadar a folosit atât metafora comorii, cât și a mărgăritarului. În viață, El a văzut frecvent pescari care își aruncau năvoadele; Domnul Isus a văzut aceste activități și altele legate de viața oamenilor și a experimentat și acel tip de viață. La fel ca orice altă ființă umană, El a experimentat rutina zilnică umană și a luat trei mese pe zi. A experimentat personal viața unei persoane obișnuite și a observat viețile altora. Când a observat toate acestea și le-a trăit personal, El nu S-a gândit cum să aibă o viață bună sau cum ar putea trăi mai liber și mai confortabil. În schimb, din experiențele Sale de viață umană autentică, Domnul Isus a văzut greutățile din viețile oamenilor. A văzut greutățile, chinul și tristețea oamenilor, trăind sub domeniul Satanei și ducând o viață în păcat sub corupția Satanei. În timp ce experimenta personal viața umană, El a experimentat și cât de neajutorați erau oamenii care trăiau în mijlocul corupției și a văzut și a experimentat condițiile nefericite ale oamenilor care trăiau în păcat, care și-au pierdut complet direcția prin tortura la care au fost supuși de Satana și de rău. Când Domnul Isus a văzut aceste lucruri, le-a văzut cu divinitatea sau cu umanitatea Sa? Umanitatea Sa exista cu adevărat și era foarte vie; El putea experimenta și vedea toate acestea. Dar, desigur, El vedea aceste lucruri și în esența Sa, adică în divinitatea Sa. Cu alte cuvinte, Hristos Însuși, Domnul Isus omul vedea acest lucru și tot ceea ce vedea Îl făcea să simtă importanța și necesitatea lucrării pe care Și-o asumase pe parcursul acestei perioade în care a trăit în trup. Deși El Însuși știa că responsabilitatea pe care trebuia să o primească în trup era imensă și știa cât de crudă era durerea cu care trebuia să Se confrunte, când a văzut omenirea neajutorată în păcat, când a văzut starea jalnică a vieților lor și strădaniile lor neînsemnate sub lege, El a simțit tot mai multă durere și a devenit tot mai dornic să mântuiască omenirea de păcat. Indiferent cu ce fel de dificultăți avea să Se confrunte sau ce fel de durere avea să sufere, El a devenit tot mai hotărât să răscumpere omenirea, care trăia în păcat. În timpul acestui proces, poți spune că Domnul Isus a început să înțeleagă tot mai clar lucrarea pe care trebuia să o facă și ceea ce Îi fusese încredințat. El a devenit, de asemenea, tot mai dornic să finalizeze lucrarea pe care avea să o primească – să-Și asume toate păcatele omenirii, să ispășească în locul oamenilor pentru ca ei să nu mai trăiască în păcat și, în același timp, pentru ca Dumnezeu să fie capabil să ierte păcatele oamenilor datorită jertfei de păcat, permițându-I să Își continue lucrarea de a mântui omenirea. Se poate spune că, în inima Sa, Domnul Isus era dispus să Se ofere pentru omenire, să Se sacrifice. El era dispus și să servească drept jertfă de păcat, să fie țintuit pe cruce și era într-adevăr dornic să finalizeze această lucrare. Când a văzut condițiile jalnice ale vieții umane, El a vrut și mai mult să-Și îndeplinească

misiunea pe cât de repede posibil, fără să întârzie un singur minut sau o singură secundă. Simțind o asemenea urgență, El nu a mai stat pe gânduri cu privire la cât de mare avea să fie propria Lui durere, nici nu a nutrit alte temeri privind cât de multă umilință avea să îndure. El avea doar o convingere în inima Sa: atât timp cât Se oferea pe Sine, atât timp cât era țintuit pe cruce ca jertfă de păcat, voia lui Dumnezeu avea să fie îndeplinită și El avea să poată începe o nouă lucrare. Viețile oamenilor și existența lor în păcat aveau să fie complet schimbate. Convingerea Sa și ceea ce El era determinat să facă aveau legătură cu mântuirea omului și El avea un singur obiectiv, și anume să facă voia lui Dumnezeu, pentru ca El să poată începe cu succes următoarea etapă din lucrarea Sa. Asta era în mintea Domnului Isus în acel moment.

Trăind în trup, Dumnezeul întrupat avea o umanitate normală; avea emoțiile și raționalitatea unei persoane normale. El știa ce era fericirea, durerea și, când vedea omenirea trăind acest fel de viață, simțea profund că nu ar fi suficient să îi scoată din păcat doar dându-le niște învățături, oferindu-le ceva sau învățându-i ceva. Nici să-i pună doar să respecte porunci nu avea să-i răscumpere din păcat – doar când a luat asupra Sa păcatul omenirii și a devenit asemănare a trupului păcătos, a putut El să câștige libertatea omenirii și iertarea lui Dumnezeu pentru omenire la schimb. Deci, după ce Domnul Isus experimentase și fusese martor al vieților oamenilor în păcat, o dorință intensă s-a manifestat în inima Lui – să le permită oamenilor să se elibereze de viețile lor pline de păcat. Această dorință L-a făcut să simtă tot mai mult că trebuie să meargă spre cruce și să ia asupra Sa cât mai curând posibil păcatele omenirii. Acestea erau gândurile Domnului Isus în acea vreme, după ce trăise cu oamenii și văzuse, auzise și simțise chinul vieților lor în păcat. Faptul că Dumnezeu întrupat putea avea acest tip de voință pentru omenire, că putea să exprime și să dezvăluie acest fel de fire – ar fi putut o persoană obișnuită să facă așa ceva? Ce ar fi văzut o persoană obișnuită trăind în acest tip de mediu? Ce ar fi gândit? Dacă o persoană obișnuită s-ar confrunta cu toate acestea, ar privi ea problemele dintr-o perspectivă mai înaltă? Cu siguranță că nu! Deși înfățișarea exterioară a lui Dumnezeu întrupat este exact la fel ca cea a unui om și cu toate că El învață cunoașterea umană și vorbește limba umană și uneori chiar Își exprimă ideile prin metodele sau mijloacele de a vorbi ale omenirii, totuși, modul în care El vede oamenii și esența lucrurilor cu siguranță nu e ca modul în care oamenii corupți văd omenirea și esența lucrurilor. Perspectiva Sa și înălțimea la care Se află El reprezintă ceva de neatins pentru o persoană coruptă. Asta pentru că Dumnezeu este adevărul, pentru că trupul pe care El îl îmbracă are, de asemenea, esența lui Dumnezeu, iar gândurile Sale și ceea ce este exprimat prin umanitatea Sa sunt, de asemenea, adevărul. Pentru oamenii corupți, ceea ce El exprimă în trup sunt provizii ale adevărului și ale vieții. Aceste provizii nu sunt pentru o singură persoană, ci pentru toată omenirea. În inima oricărei persoane corupte există doar acei câțiva oameni care sunt asociați cu ea. Îi pasă și se preocupă doar de acești câțiva oameni. Când se anunță un dezastru, se gândește mai întâi la proprii copii, la soțul sau soția ori la părinții săi. În cel mai bun

caz, o persoană mai plină de compasiune s-ar gândi la niște rude sau la un prieten bun, dar depășesc aceste limite gândurile unei persoane chiar atât de pline de compasiune? Nu, niciodată! Deoarece oamenii sunt, până la urmă, oameni, și ei pot doar să privească totul de la înălțimea și din perspectiva unei ființe umane. Totuși, Dumnezeu întrupat este cu totul diferit de un om corupt. Indiferent cât de obișnuit, cât de normal, cât de modest este trupul lui Dumnezeu întrupat, sau cu cât dispreț Îl nesocotesc oamenii, gândurile Sale și atitudinea Sa față de omenire sunt lucruri pe care niciun om nu le-ar putea avea și pe care niciun om nu le-ar putea imita. El va observa întotdeauna omenirea din perspectiva divinității, de la înălțimea poziției Sale de Creator. El va vedea întotdeauna omenirea prin esența și mentalitatea lui Dumnezeu. Categoric nu poate să vadă omenirea de la înălțimea joasă a unei persoane obișnuite ori din perspectiva unei persoane corupte. Când oamenii se uită la omenire, fac asta cu vederea umană și folosesc lucruri precum cunoașterea, regulile și teoriile umane ca măsură a lor. Asta este în sfera a ceea ce oamenii pot vedea cu ochii lor și în sfera care poate fi atinsă de oamenii corupți. Când Dumnezeu Se uită la omenire, El Se uită cu vedere divină și Își folosește esența și ceea ce El are și ce este ca măsură. Această sferă include lucruri pe care oamenii nu le pot vedea și este lucrul în care Dumnezeu întrupat și oamenii corupți sunt total diferiți. Această diferență este determinată de esențele diferite ale oamenilor și a lui Dumnezeu – aceste esențe diferite determină identitățile și pozițiile lor, precum și perspectiva și înălțimea de la care văd lucrurile. Vedeți exprimarea și dezvăluirea lui Dumnezeu Însuși în Domnul Isus? Ați putea spune că ceea ce a spus și a făcut Domnul Isus era legat de lucrarea Sa de slujire și de propria lucrare de gestionare a lui Dumnezeu, că toate erau exprimarea și dezvăluirea esenței lui Dumnezeu. Deși avea o manifestare umană, esența Sa divină și dezvăluirea divinității Sale nu pot fi negate. Era această manifestare umană chiar o manifestare a umanității? Manifestarea Sa umană era, prin însăși esența sa, cu totul diferită de manifestarea umană a oamenilor corupți. Domnul Isus era Dumnezeu întrupat. Dacă El ar fi fost într-adevăr unul dintre oamenii obișnuiți, corupți, ar fi putut El să vadă viața oamenilor în păcat dintr-o perspectivă divină? Cu siguranță, nu! Asta este diferența între Fiul Omului și oamenii obișnuiți. Oamenii corupți trăiesc cu toții în păcat și, când o persoană vede păcatul, aceasta nu are un anumit sentiment în privința lui; toți sunt la fel, exact ca un porc care trăiește în noroi, care nu se simte deloc incomod sau murdar – dimpotrivă, mănâncă bine și doarme liniștit. Dacă cineva îi va curăța cocina, porcul, de fapt, nu se va simți în largul lui și nu va rămâne curat. La scurt timp, se va rostogoli din nou în noroi, complet confortabil, deoarece este o creatură murdară. Oamenii văd porcii ca fiind murdari, dar dacă curețí spațiul în care trăiește porcul, nu se simte mai bine – de aceea, nimeni nu ține un porc în casă. Modul în care oamenii văd porcii va fi întotdeauna diferit de cum se simt porcii înșiși, deoarece oamenii și porcii nu sunt de același fel. Și deoarece Fiul Omului întrupat nu este de același fel cu oamenii corupți, doar Dumnezeu întrupat poate sta dintr-o perspectivă divină, la înălțimea lui Dumnezeu, de unde vede omenirea și toate lucrurile.

Cum rămâne cu suferința pe care Dumnezeu o experimentează când devine trup și trăiește printre oameni? Care este această suferință? Înțelege cineva cu adevărat? Unii oameni spun că Dumnezeu suferă mult, că deși El este Dumnezeu Însuși, oamenii nu Îi înțeleg esența, dar tind să Îl trateze mereu ca pe o persoană, făcându-L să Se simtă ofensat și nedreptățit – ei spun că, din aceste motive, suferința lui Dumnezeu este într-adevăr mare. Alți oameni spun că Dumnezeu este nevinovat și fără de păcat, dar că El suferă la fel ca omenirea, că îndură persecuție, defăimare și umilințe împreună cu omenirea; ei spun că El îndură și lipsa de înțelegere și de ascultare din partea discipolilor Săi – astfel, ei spun că suferința lui Dumnezeu nu poate fi măsurată cu adevărat. Acum pare că nu Îl înțelegeți cu adevărat pe Dumnezeu. De fapt, această suferință despre care vorbiți nu se consideră o suferință adevărată pentru Dumnezeu, deoarece există o suferință mai mare decât aceasta. Atunci, care este suferința adevărată pentru Dumnezeu Însuși? Care este suferința adevărată pentru trupul lui Dumnezeu întrupat? Pentru Dumnezeu, faptul că omenirea nu Îl înțelege nu se consideră suferință și nici faptul că oamenii au niște neînțelegeri în privința lui Dumnezeu și faptul că nu Îl consideră ca fiind Dumnezeu nu se consideră suferință. Totuși, oamenii deseori simt că Dumnezeu trebuie să fi suferit o mare nedreptate, că în timpul pe care îl petrece în trup, El nu Își poate arăta persoana omenirii și nu le poate permite oamenilor să Îi vadă măreția și că Dumnezeu Se ascunde în mod umil într-un trup nesemnificativ și că acest lucru trebuie să fie chinuitor pentru El. Oamenii pun la suflet ceea ce pot să înțeleagă și ceea ce pot să vadă din suferința lui Dumnezeu și proiectează toate tipurile de milă asupra lui Dumnezeu și deseori chiar oferă niște laude pentru suferința Lui. De fapt, există o diferență; există o prăpastie între ceea ce oamenii înțeleg din suferința lui Dumnezeu și ceea ce El simte cu adevărat. Vă spun adevărul – pentru Dumnezeu, indiferent dacă este Duhul lui Dumnezeu sau trupul întrupat al lui Dumnezeu, suferința descrisă mai sus nu este suferință adevărată. Atunci ce îndură de fapt Dumnezeu? Să vorbim despre suferința lui Dumnezeu doar din perspectiva lui Dumnezeu întrupat.

Când Dumnezeu devine trup, transformându-Se într-o persoană obișnuită, normală, trăind alături de oameni, în mijlocul omenirii, nu poate El să vadă și să simtă metodele, legile și filozofiile de viață ale oamenilor? Cum Îl fac să Se simtă aceste legi și metode de a trăi? Simte El aversiune în inima Sa? De ce ar simți aversiune? Care sunt legile și metodele omenirii de a trăi? În ce principii se ancorează acestea? Pe ce se bazează? Metodele, legile omenirii și așa mai departe, așa cum au legătură cu modul de a trăi – toate acestea sunt create pe baza logicii, cunoașterii și filozofiei Satanei. Oamenii care trăiesc sub aceste tipuri de legi nu au umanitate, nu au adevăr – toți sfidează adevărul și sunt ostili lui Dumnezeu. Dacă ne uităm la esența lui Dumnezeu, vedem că esența Sa este exact opusă logicii, cunoașterii și filozofiei Satanei. Esența Sa este plină de dreptate, adevăr și sfințenie și alte realități ale tuturor lucrurilor pozitive. Ce simte Dumnezeu, care are această esență și trăiește printre asemenea oameni? Ce simte El în inima Sa? Nu este plină de durere? Inima Sa este îndurerată și această durere este

ceva ce nicio persoană nu poate să înțeleagă sau să experimenteze. Deoarece tot ceea ce El întâlnește, aude, vede, trăiește și toate cu care se confruntă, aceste lucruri reprezintă corupția, răul, precum și răzvrătirea și împotrivirea omenirii față de adevăr. Tot ceea ce vine de la oameni este sursa suferinței Sale. Adică, deoarece esența Sa nu este aceeași cu a oamenilor corupți, corupția oamenilor devine sursa celei mai mari suferințe ale Sale. Când Dumnezeu devine trup, este El capabil să găsească pe cineva care să împărtășească un limbaj comun cu El? O astfel de persoană nu poate fi găsită printre oameni. Nu există nimeni care să poată comunica sau care să poată avea acest dialog cu Dumnezeu – ce fel de sentiment ai spune că are Dumnezeu cu privire la asta? Lucrurile pe care oamenii le discută, le iubesc, le caută și după care tânjesc, toate au de-a face cu păcatul și tendințele rele. Când Dumnezeu Se confruntă cu toate acestea, nu este ca un cuțit în inima Lui? Confruntându-se cu aceste lucruri, ar putea El să simtă bucurie în inima Lui? Ar putea El să afle consolare? Cei care trăiesc împreună cu El sunt oameni plini de răzvrătire și răutate – cum ar putea să nu sufere inima Sa? Cât de intensă este într-adevăr această suferință și cui îi pasă de ea? Cine ia aminte? Și cine este capabil să o aprecieze? Oamenii nu au niciun mod de a înțelege inima lui Dumnezeu. Suferința Sa este mai ales ceva ce oamenii nu pot să aprecieze, iar răceala și amorțeala umanității fac ca suferința lui Dumnezeu să fie și mai profundă.

Există unii oameni care deseori deplâng situația lui Hristos, deoarece există un verset în Biblie care zice: „Vulpile au vizuini și păsările cerului au cuiburi, dar Fiul Omului nu are unde să-Și odihnească capul”. Când oamenii aud acest lucru, ei îl iau în serios și cred că aceasta este cea mai mare suferință pe care Dumnezeu o îndură și cea mai mare suferință pe care o îndură Hristos. Acum, privind situația din perspectiva faptelor, este adevărat acel lucru? Nu; Dumnezeu nu crede că aceste dificultăți reprezintă suferință. El nu a protestat niciodată împotriva nedreptății din cauza dificultăților trupului și nu i-a pus niciodată pe oameni să-L răsplătească sau să-L recompenseze cu ceva. Totuși, când El este martor la tot ce privește omenirea, viețile corupte și răul oamenilor corupți, când El este martor că omenirea e sub puterea Satanei și întemnițată de Satana și nu poate scăpa, că oamenii care trăiesc în păcat nu știu care este adevărul, El nu poate îngădui toate aceste păcate. Aversiunea Sa față de oameni crește cu fiecare zi, dar El trebuie să îndure toate acestea. Asta este marea suferință a lui Dumnezeu. Dumnezeu nu poate exprima pe deplin nici chiar vocea inimii Lui sau emoțiile Sale printre discipolii Lui, și niciunul dintre discipolii Săi nu poate să înțeleagă cu adevărat suferința Sa. Nimeni nici nu încearcă măcar să-I înțeleagă sau să-I aline inima, care îndură această suferință zi după zi și an după an, în repetate rânduri. Ce vedeți în toate acestea? Dumnezeu nu cere nimic în schimb de la oameni pentru ceea ce a dat, dar datorită esenței lui Dumnezeu, El nu poate tolera absolut deloc răul, corupția și păcatul omenirii, ci, în schimb, simte o aversiune și o ură extremă, ceea ce face ca inima lui Dumnezeu și trupul Său să îndure o suferință fără sfârșit. Ați văzut asta? Mai mult ca sigur, niciunul dintre voi nu poate să vadă acest lucru, pentru că niciunul dintre voi nu Îl

înțelege pe Dumnezeu cu adevărat. În timp, ar trebui să-l experimentați treptat voi înșivă.

În continuare, să ne uităm la următoarele pasaje din Scriptură.

9. Isus face minuni

a. Isus îi hrănește pe cei cinci mii

Ioan 6:8-13 Unul dintre ucenicii Lui, Andrei, fratele lui Simon Petru, I-a zis: Este aici un băiețel care are cinci pâini de orz și doi pești. Dar ce sunt acestea la atâția?! Isus a zis: Puneți oamenii să se așeze! În locul acela era multă iarbă. Așa că bărbații s-au așezat; ei erau în număr de aproape cinci mii. Isus a luat pâinile, a adus mulțumiri și le-a împărțit celor ce se așezaseră. De asemenea, le-a dat și din pești, cât au vrut. Când s-au săturat, le-a zis ucenicilor Săi: Adunați firimiturile rămase, ca să nu se piardă nimic! Le-au adunat deci și au umplut douăsprezece coșuri cu firimiturile de la cele cinci pâini de orz, firimituri pe care le lăsaseră cei ce mâncaseră.

b. Învierea lui Lazăr Îl slăvește pe Dumnezeu

Ioan 11:43-44 După ce a spus acestea, a strigat cu glas tare: „Lazăr, vino afară!” Mortul a ieșit cu picioarele și mâinile legate cu fâșii de pânză și cu fața înfășurată într-un ștergar. Isus le-a zis: „Dezlegați-l și lăsați-l să meargă!”

Printre minunile făcute de Domnul Isus, le-am ales doar pe acestea două, deoarece sunt adecvate pentru a demonstra despre ceea ce aș dori să vorbesc aici. Aceste două minuni sunt într-adevăr uimitoare și sunt foarte reprezentative pentru minunile Domnului Isus săvârșite în timpul Epocii Harului.

Mai întâi, să ne uităm la primul pasaj: Isus îi hrănește pe cei cinci mii.

Care este ideea expresiei „cinci pâini și doi pești”? În mod obișnuit, pentru câți oameni ar fi suficiente cinci pâini și doi pești? Dacă măsurați pe baza apetitului unei persoane obișnuite, ar fi suficient doar pentru doi oameni. Aceasta este ideea de bază a celor „cinci pâini și doi pești”. Totuși, în acest pasaj, câți oameni s-au hrănit cu cinci pâini și doi pești? Următorul pasaj este consemnat în Scriptură: „În locul acela era multă iarbă. Așa că bărbații s-au așezat; ei erau în număr de aproape cinci mii”. În comparație cu cinci pâini și doi pești, este cinci mii un număr mare? Ce arată faptul că acest număr este atât de mare? Dintr-o perspectivă umană, împărțirea celor cinci pâini și doi pești între cinci mii de oameni ar fi imposibilă, deoarece diferența dintre oameni și hrană este prea mare. Chiar dacă fiecare persoană ar lua doar o bucățică mică, tot nu ar fi suficient pentru cinci mii de oameni. Dar aici, Domnul Isus a făcut o minune – El nu numai că S-a asigurat că cei cinci mii de oameni se satură, dar a și rămas hrană în plus. Scriptura spune: „Când s-au săturat, le-a zis ucenicilor Săi: Adunați firimiturile rămase, ca să nu se piardă nimic! Le-au adunat deci și au umplut douăsprezece coșuri cu firimiturile de la cele cinci pâini de orz, firimituri pe care le lăsaseră cei ce mâncaseră”. Această minune i-a determinat pe oameni să vadă identitatea și statutul Domnului Isus și să vadă că nimic nu este imposibil pentru Dumnezeu – în acest fel, ei au văzut adevărul atotputerniciei lui Dumnezeu. Cinci pâini și doi pești au fost suficienți pentru a hrăni cinci

mii, dar dacă nu exista deloc mâncare, ar fi putut Dumnezeu să hrănească cinci mii de oameni? Desigur că ar fi putut! Aceasta era o minune, așadar, oamenii au simțit în mod inevitabil că era ceva de neînțeles, incredibil și tainic, dar pentru Dumnezeu, să facă un astfel de lucru era o nimica toată. Dat fiind că era un lucru obișnuit pentru Dumnezeu, de ce ar trebui să fie selectat acum pentru interpretare? Pentru că ceea ce stă la baza acestei minuni este voia Domnului Isus, care nu a fost niciodată până acum percepută de omenire.

Mai întâi, să încercăm să înțelegem ce tip de oameni erau acești cinci mii. Erau discipoli de-ai Domnului Isus? Din Scriptură, știm că nu erau discipolii Săi. Știau ei cine era Domnul Isus? Cu siguranță, nu! Cel puțin, ei nu știau că persoana care stătea în fața lor era Hristos sau poate unii oameni știau doar care era numele Său și știau sau auziseră ceva despre lucrurile pe care le făcuse. Curiozitatea lor despre Domnul Isus doar le fusese trezită când au auzit istorisiri despre El, dar, cu siguranță, nu ați putea spune că Îl urmau, cu atât mai puțin că Îl înțelegeau. Când Domnul Isus a văzut acești cinci mii de oameni, ei erau flămânzi și se puteau gândi doar la a-și umple stomacurile, deci, în acest context, Domnul Isus le-a satisfăcut dorința. Când El le-a satisfăcut dorința, ce era în inima Sa? Care era atitudinea Sa față de acești oameni care voiau doar să-și satisfacă foamea? În acest stadiu, gândurile Domnului Isus și atitudinea Sa aveau de-a face cu firea și esența lui Dumnezeu. Confruntat cu acești cinci mii de oameni cu stomacul gol, care voiau doar să mănânce bine, confruntat cu acești oameni plini de curiozitate și speranță pentru El, Domnul Isus Se gândea doar la folosirea acestei minuni pentru a le acorda har. Totuși, El nu Și-a făcut speranțe că ei vor deveni discipolii Lui, căci știa că ei doar voiau să participe la distracție și să-și satisfacă foamea, așadar, El a profitat la maximum de ceea ce avea acolo și a folosit cinci pâini și doi pești pentru a hrăni cinci mii de oameni. El a deschis ochii acestor oameni care se bucurau să vadă lucruri captivante, care voiau să fie martori la minuni, iar aceștia au văzut cu proprii ochi lucrurile pe care le putea săvârși Dumnezeu întrupat. Deși Domnul Isus a folosit ceva tangibil pentru a le satisface curiozitatea, El știa deja în inima Lui că acești cinci mii de oameni voiau doar o masă bună, așadar El nu le-a predicat deloc și nu le-a spus absolut nimic – El doar i-a lăsat să vadă cum se petrece această minune. El nu putea absolut deloc să trateze acești oameni la fel cum îi trata pe discipolii care Îl urmau cu adevărat, dar în inima lui Dumnezeu, toate făpturile sunt sub stăpânirea Lui și El avea să le permită tuturor făpturilor din fața Lui să se bucure de harul lui Dumnezeu atunci când era necesar. Chiar dacă acești oameni nu știau cine era El, nu-L înțelegeau și nu aveau nicio impresie anume despre El sau recunoștință față de El nici măcar după ce au mâncat pâinea și peștele, acest lucru nu era ceva care să-L deranjeze pe Dumnezeu – El le-a dat acestor oameni șansa minunată de a se bucura de harul Lui. Unii oameni spun că Dumnezeu are principii în ceea ce face și că El nu veghează și nu are grijă de necredincioși și, mai ales, că El nu le permite să se bucure de harul Său. Este oare adevărat? În ochii lui Dumnezeu, atât timp cât este vorba de făpturi care trăiesc și pe

care El Însuși le-a creat, le va gestiona și va avea grijă de ele și, în diverse moduri, le va trata, va planifica pentru ele și le va conduce. Acestea sunt gândurile și atitudinea lui Dumnezeu față de toate lucrurile.

Deși cei cinci mii de oameni care au mâncat pâinea și peștele nu aveau de gând să-L urmeze pe Domnul Isus, El nu a avut cerințe stricte de la ei; odată ce și-au satisfăcut foamea, știți ce a făcut Domnul Isus? Le-a predicat ceva? Unde S-a dus după ce a făcut acest lucru? Scripturile nu consemnează că Domnul Isus le-a spus ceva, doar că a plecat în mod discret când Și-a săvârșit minunea. Așadar, a exprimat El vreo cerință pentru acești oameni? A existat ură? Nu, aici nu a existat nimic din toate acestea. El pur și simplu nu a mai vrut să le acorde atenție acestor oameni care nu puteau să-L urmeze și, în acest moment, inima Sa era îndurerată. Deoarece văzuse depravarea omenirii și simțise respingerea omenirii față de El, când îi vedea pe acești oameni și când era cu ei, era foarte întristat de mărginirea și ignoranța lor și inima Lui era rănită, așadar, El voia doar să îi părăsească pe acești oameni cât mai repede posibil. Domnul nu avea nicio cerință de la ei în inima Sa, El nu voia să le mai acorde atenție și, chiar mai mult, El voia să nu Își mai consume energia cu ei. El știa că ei nu Îl puteau urma, dar în ciuda tuturor acestora, atitudinea Lui față de ei tot a fost foarte clară. El a vrut doar să îi trateze cu bunătate, să le acorde har și, într-adevăr, aceasta a fost atitudinea lui Dumnezeu față de fiecare făptură aflată sub stăpânirea Lui: să trateze fiecare făptură cu bunătate, să o îngrijească și să o hrănească. Din simplul motiv că Domnul Isus era Dumnezeu întrupat, El a dezvăluit într-un mod foarte natural propria esență a lui Dumnezeu și i-a tratat pe acești oameni cu bunătate. El i-a tratat cu o inimă binevoitoare și tolerantă și cu o inimă care le-a arătat bunătate. Indiferent cum Îl vedeau pe Domnul Isus acești oameni și indiferent ce fel de final avea să fie, El trata fiecare făptură pe baza poziției Sale ca Domn al întregii creații. Tot ceea ce El dezvăluia era, fără excepție, firea lui Dumnezeu și ceea ce El are și ce este. Domnul Isus a făcut acest lucru în tăcere și apoi a plecat în tăcere – ce aspect al firii lui Dumnezeu este acesta? Puteți spune că este generozitatea iubitoare a lui Dumnezeu? Puteți spune că acesta este altruismul lui Dumnezeu? Este acesta un lucru pe care o persoană obișnuită ar fi capabilă să-l facă? Desigur că nu! În esență, cine erau acești cinci mii de oameni pe care Domnul Isus i-a hrănit cu cinci pâini și doi pești? Puteți spune că erau oameni care erau compatibili cu El? Puteți spune că erau cu toții ostili față de Dumnezeu? Se poate spune cu siguranță că nu erau absolut deloc compatibili cu Domnul, iar esența lor era absolut ostilă față de Dumnezeu. Dar cum i-a tratat Dumnezeu? El a folosit o metodă de a risipi ostilitatea oamenilor față de Dumnezeu – această metodă se numește „bunătate”. Adică, deși Domnul Isus îi considera pe acești oameni păcătoși, în ochii lui Dumnezeu ei erau, totuși, creația Sa, deci El tot îi trata cu generozitate pe acești păcătoși. Asta este toleranța lui Dumnezeu și această toleranță este determinată de propria identitate și esență a lui Dumnezeu. Deci, asta este ceva ce niciun om creat de Dumnezeu nu este capabil – ci doar Dumnezeu.

Când vei putea să apreciezi cu adevărat gândurile și atitudinea lui Dumnezeu față de omenire, când vei putea să înțelegi cu adevărat emoțiile și grija lui Dumnezeu pentru fiecare făptură, vei putea să înțelegi devotamentul și iubirea acordată fiecăruia dintre oamenii creați de Creator. Când se va întâmpla acest lucru, vei folosi două cuvinte pentru a descrie iubirea lui Dumnezeu. Care sunt acele două cuvinte? Unii oameni spun „altruistă” și unii oameni spun „caritabilă”. Dintre acestea două, „caritabilă” este cuvântul cel mai puțin potrivit pentru a descrie iubirea lui Dumnezeu. Acesta este un cuvânt pe care oamenii îl folosesc pentru a descrie pe cineva care este generos sau are o minte deschisă. Detest acest cuvânt, deoarece se referă la a împărți caritate în mod aleatoriu, fără deosebire, fără a ține seama de vreun principiu. Este o înclinație prea sentimentală, comună unor oameni nesăbuiți și confuzi. Când acest cuvânt este folosit pentru a descrie iubirea lui Dumnezeu, există, în mod inevitabil, o conotație de blasfemie. Am aici două cuvinte mult mai potrivite pentru a descrie iubirea lui Dumnezeu. Care sunt acestea? Primul este „imensă”. Nu este acest cuvânt foarte evocator? Al doilea este „vastă”. Există o semnificație reală la baza acestor cuvinte pe care le folosesc pentru a descrie iubirea lui Dumnezeu. În sens literal, „imens” descrie volumul sau capacitatea unui lucru, dar indiferent cât de mare este acel lucru, e ceva ce oamenii pot atinge și vedea. Asta deoarece există, nu este un obiect abstract, ci ceva care le poate oferi oamenilor idei într-o manieră destul de precisă și practică. Fie că te uiți la el dintr-o perspectivă bidimensională sau una tridimensională, nu trebuie să-ți imaginezi existența sa, deoarece este un lucru care există într-adevăr. Chiar dacă folosirea cuvântului „imens” pentru a descrie iubirea lui Dumnezeu poate părea o încercare de a-I cuantifica iubirea, îți dă și sentimentul că aceasta este imposibil de măsurat. Spun că iubirea lui Dumnezeu poate fi cuantificată, deoarece iubirea Sa nu este nici goală, nici nu reiese din vreo legendă. Mai degrabă, este ceva împărtășit de toate lucrurile de sub stăpânirea lui Dumnezeu, ceva de care se bucură toate făpturile în diferite proporții și din diferite perspective. Deși oamenii nu o pot vedea sau atinge, această iubire aduce hrănire și viață tuturor lucrurilor, fiind dezvăluită puțin câte puțin în viețile lor, iar acestea contează și sunt martore pentru iubirea lui Dumnezeu, de care se bucură în fiecare moment trecător. Spun că iubirea lui Dumnezeu este imposibil de cuantificat pentru că taina prin care Dumnezeu îngrijește și hrănește toate lucrurile este ceva dificil de pătruns pentru oameni, precum sunt și gândurile lui Dumnezeu pentru toate lucrurile și, în special, cele pentru omenire. Adică, nimeni nu știe sângele și lacrimile pe care Creatorul le-a vărsat pentru omenire. Nimeni nu poate pricepe, nimeni nu poate înțelege profunzimea sau importanța iubirii pe care Creatorul o are pentru omenirea creată cu propriile Lui mâini. A descrie iubirea lui Dumnezeu ca imensă are rolul de a-i ajuta pe oameni să aprecieze și să înțeleagă întinderea sa și adevărul existenței sale. De asemenea, este pentru ca oamenii să priceapă mai în profunzime înțelesul real al cuvântului „Creator” și pentru ca oamenii să dobândească o înțelegere mai profundă a înțelesului real al denumirii „creație”. Ce descrie, de obicei, cuvântul „vast”? În general, este folosit pentru a descrie

oceanul sau universul; de exemplu: „universul vast” sau „oceanul vast”. Caracterul expansiv și profunzimea liniștită a universului sunt dincolo de înțelegerea umană; este ceva ce capturează imaginația omului, ceva pentru care acesta are o mare admirație. Misterul și profunzimea lui sunt la vedere, dar nu pot fi atinse. Când te gândești la ocean, te gândești la întinderea sa – pare nesfârșit și poți simți caracterul său misterios și marea sa capacitate de a cuprinde lucruri. De aceea am folosit cuvântul „vast” pentru a descrie iubirea lui Dumnezeu: pentru a-i ajuta pe oameni să simtă cât de prețioasă este, să simtă frumusețea profundă a iubirii Sale și să simtă că puterea iubirii lui Dumnezeu este infinită și vastă. Am folosit acest cuvânt pentru a-i ajuta pe oameni să simtă sfințenia iubirii Sale și demnitatea și caracterul de neofensat al lui Dumnezeu, care este dezvăluit prin iubirea Sa. Acum credeți că „vast” este un cuvânt potrivit pentru a descrie iubirea lui Dumnezeu? Poate iubirea lui Dumnezeu să se ridice la înălțimea așteptările acestor două cuvinte: „imens” și „vast”? Categoric! În limbaj uman, doar aceste două cuvinte sunt oarecum capabile și relativ apropiate de a descrie iubirea lui Dumnezeu. Nu sunteți de acord? Dacă ar trebui să descrieți iubirea lui Dumnezeu, ați folosi aceste două cuvinte? Cel mai probabil nu ați putea, deoarece înțelegerea și aprecierea voastră despre iubirea lui Dumnezeu se limitează la o perspectivă bidimensională și nu au ajuns la înălțimea spațiului tridimensional. Deci, dacă v-aș fi pus să descrieți iubirea lui Dumnezeu, ați simți că vă lipsesc cuvintele sau poate ați fi chiar fără grai. Poate fi dificilă pentru voi înțelegerea acestor două cuvinte despre care am vorbit astăzi sau poate, pur și simplu, nu sunteți de acord. Asta poate doar să confirme faptul că aprecierea și înțelegerea voastră a iubirii lui Dumnezeu sunt superficiale și mărginite. Am spus înainte că Dumnezeu este altruist; vă amintiți cuvântul „altruist”. Se poate spune că iubirea lui Dumnezeu poate fi descrisă doar ca altruistă? Nu este acesta un domeniu prea limitat? Ar trebui să cugetați mai mult la această chestiune pentru a dobândi ceva din aceasta.

Cele de mai sus reprezintă ceea ce am văzut din firea și esența lui Dumnezeu la prima minune. Deși este o poveste pe care oamenii au citit-o timp de câteva mii de ani, are un subiect simplu și le permite oamenilor să vadă un fenomen simplu, totuși, în acest subiect simplu, putem vedea ceva mai valoros, adică firea lui Dumnezeu și ceea ce El are și ce este. Aceste lucruri pe care El le are și este Îl reprezintă pe Dumnezeu Însuși și sunt o expresie a propriilor Sale gânduri. Când Dumnezeu Își exprimă gândurile, acestea sunt o expresie a glasului inimii Sale. El speră că vor exista oameni care să poată să Îl înțeleagă, să Îl cunoască și să-I priceapă voia, care să poată auzi vocea inimii Sale și care vor putea să coopereze activ pentru a-I îndeplini voia. Aceste lucruri pe care Domnul Isus le-a făcut au fost o expresie tăcută a lui Dumnezeu.

În continuare, să ne uităm la următorul pasaj: Învierea lui Lazăr Îl slăvește pe Dumnezeu.

Care sunt impresiile voastre după citirea acestui pasaj? Semnificația acestei minuni pe care Domnul Isus a făcut-o a fost mult mai mare decât cea anterioară, pentru că niciun miracol nu este mai uimitor decât readucerea la viață a unui om mort. În acea

epocă, era extrem de semnificativ faptul că Domnul Isus a făcut așa ceva. Deoarece Dumnezeu devenise trup, oamenii puteau vedea doar înfățișarea Lui fizică, partea Lui practică și aspectul Lui nesemnificativ. Chiar dacă unii oameni au văzut și au înțeles ceva din caracterul Lui sau unele calități speciale pe care El părea să le aibă, nimeni nu știa de unde venea Domnul Isus, cine era El într-adevăr în esența Sa și ce alte lucruri putea El să facă de fapt. Toate acestea erau necunoscute omenirii. Atât de mulți oameni doreau să găsească dovezi care să răspundă acestor întrebări despre Domnul Isus și să cunoască adevărul. Putea Dumnezeu să facă ceva pentru a-Și dovedi identitatea? Pentru Dumnezeu, asta era ușor – era floare la ureche. El putea face ceva oriunde, oricând, pentru a-Și dovedi identitatea și esența, dar Dumnezeu avea un mod propriu de a face lucrurile – cu un plan și în etape. El nu făcea lucrurile în mod aleatoriu, ci căuta momentul potrivit și oportunitatea potrivită pentru a face ceva ce i-ar permite omului să vadă, ceva realmente plin de semnificație. În acest fel, Își dovedea autoritatea și identitatea. Și atunci, putea învierea lui Lazăr să dovedească identitatea Domnului Isus? Să ne uităm la următorul pasaj al Scripturii: „După ce a spus acestea, a strigat cu glas tare: «Lazăr, vino afară!» Mortul a ieșit cu picioarele […].” Când Domnul Isus a făcut acest lucru, El a spus un singur lucru: „Lazăr, vino afară!” Lazăr a ieșit atunci din mormântul său – acest lucru a fost realizat doar datorită câtorva cuvinte rostite de Domnul. În acest timp, Domnul Isus nu a ridicat un altar și nici nu a îndeplinit alte acțiuni. El a spus doar acest lucru. Să se numească acest lucru o minune sau o poruncă? Sau a fost un fel de vrăjitorie? La suprafață, se pare că ar putea fi numit minune, și dacă vă uitați la acesta dintr-o perspectivă modernă, desigur că ați putea să-l numiți în continuare minune. Totuși, cu siguranță nu se poate spune că e un soi de magie despre care se presupune că poate chema un suflet înapoi din morți, și cu siguranță nu a fost niciun soi de vrăjitorie. Este corect spus că această minune a fost cea mai normală, micuță demonstrație a autorității Creatorului. Asta este autoritatea și puterea lui Dumnezeu. Dumnezeu are autoritatea de a face o persoană să moară, ca duhul său să-i părăsească trupul și să se întoarcă în Infern sau oriunde altundeva ar trebui să meargă. Momentul morții unei persoane și locul în care se va duce după moarte – acestea sunt hotărâte de Dumnezeu. El poate lua aceste decizii oriunde și oricând, fără a fi constrâns de oameni, evenimente, obiecte, spațiu sau geografie. Dacă vrea să o facă, o poate face, deoarece toate lucrurile și ființele vii sunt sub stăpânirea Sa și toate lucrurile se nasc, trăiesc și mor prin cuvântul Său, prin autoritatea Sa. El poate învia un om mort, și acest lucru este ceva ce poate face oriunde, oricând. Asta este autoritatea pe care doar Creatorul o are.

Când Domnul Isus a săvârșit lucruri precum învierea lui Lazăr din morți, scopul Său a fost de a oferi dovezi pentru oameni și pentru Satana și pentru a-i înștiința pe oameni și pe Satana că tot ceea ce ține de omenire, viața și moartea oamenilor sunt hotărâte de Dumnezeu și că, deși El devenise trup, El a rămas la comanda lumii fizice care poate fi și văzută, precum și a lumii spirituale pe care oamenii nu o pot vedea. Asta pentru ca omenirea și Satana să știe că tot ceea ce are legătură cu omenirea nu este sub

stăpânirea Satanei. Asta a fost o dezvăluire și o demonstrație a autorității lui Dumnezeu și a fost și un mod prin care El să trimită un mesaj tuturor lucrurilor cum că viața și moartea omenirii sunt în mâinile lui Dumnezeu. Învierea lui Lazăr de către Domnul Isus a fost una dintre căile prin care Creatorul învață și instruiește omenirea. A fost o acțiune concretă în care El Și-a folosit puterea și autoritatea pentru a instrui omenirea și a aproviziona omenirea. A fost o modalitate, fără folosirea cuvintelor, prin care Creatorul a permis omenirii să vadă adevărul faptului că El este la comanda tuturor lucrurilor. A fost modalitatea prin care El să spună omenirii prin acțiuni practice că nu există mântuire decât prin El. Acest mod tăcut pe care l-a folosit pentru a instrui omenirea este veșnic, de neșters, și aduce inimilor oamenilor un șoc și o iluminare care nu pot dispărea niciodată. Învierea lui Lazăr L-a slăvit pe Dumnezeu – aceasta are un impact profund asupra fiecăruia dintre discipolii lui Dumnezeu. Fixează ferm în fiecare persoană care înțelege profund acest eveniment, viziunea, înțelegerea faptului că doar Dumnezeu poate comanda viața și moartea omenirii. Deși Dumnezeu are acest tip de autoritate și deși El a trimis un mesaj despre suveranitatea Sa privind viața și moartea omenirii prin învierea lui Lazăr, asta nu era lucrarea Lui principală. Dumnezeu nu face niciodată ceva fără semnificație. Fiecare lucru pe care El îl face are o mare valoare și este o bijuterie neîntrecută într-o visterie de comori. El nu ar face deloc din „a scoate o persoană din mormânt” singurul scop sau scopul ori obiectul principal al lucrării Sale. Dumnezeu nu face niciodată nimic fără semnificație. Învierea lui Lazăr ca eveniment singular este adecvată pentru a demonstra autoritatea lui Dumnezeu și pentru a dovedi identitatea Domnului Isus. Acesta este motivul pentru care Domnul Isus nu a repetat acest tip de minune. Dumnezeu face lucrurile conform propriilor Sale principii. În limbaj uman, se poate spune că Dumnezeu Își ține mintea ocupată numai cu lucruri serioase. Adică, atunci când Dumnezeu face lucruri, El nu Se îndepărtează de la scopul lucrării Sale. El știe lucrarea pe care vrea să o îndeplinească în această etapă, pe care dorește să o realizeze și va lucra strict conform planului Său. Dacă o persoană coruptă ar avea acel tip de abilitate, s-ar gândi doar cum să își dezvăluie abilitatea pentru ca ceilalți să știe cât de formidabilă este ea, astfel încât să se plece înaintea sa, ca ea să-i controleze și să-i devoreze. Acesta este răul care vine de la Satana – se numește stricăciune. Dumnezeu nu are o asemenea fire și nu are o asemenea esență. Scopul Său atunci când face lucrurile nu este să Se laude, ci să ofere omenirii mai multă revelație și îndrumare și, de aceea, oamenii văd foarte puține exemple în Biblie ale acestui tip de fenomen. Asta nu înseamnă că puterile Domnului Isus erau limitate sau că El nu era capabil de asemenea lucruri. Doar că Dumnezeu nu voia să-l facă, deoarece învierea lui Lazăr de către Domnul Isus avea o semnificație foarte practică și, de asemenea, deoarece lucrarea principală a întrupării lui Dumnezeu nu a fost realizarea minunilor, nu a fost învierea oamenilor, ci a fost lucrarea de răscumpărare a omenirii. Deci, o mare parte din lucrarea pe care Domnul Isus a finalizat-o a fost învățarea oamenilor, îngrijirea și ajutarea lor, iar evenimente precum învierea lui Lazăr au fost doar mici părți ale lucrării

de slujire pe care a îndeplinit-o Domnul Isus. Chiar mai mult, ați putea spune că „a Se lăuda” nu face parte din esența lui Dumnezeu, deci faptul că Domnul Isus nu a mai arătat minuni nu a fost o practicare a unui autocontrol intenționat, nici nu a fost cauzat de limitările mediului și, cu siguranță, nu a fost din cauza unei lipse de putere.

Când Domnul Isus l-a adus înapoi din morți pe Lazăr, El a folosit doar aceste câteva cuvinte: „Lazăr, vino afară!” El nu a spus nimic în afară de asta. Așadar, ce demonstrează aceste cuvinte? Acestea demonstrează faptul că Dumnezeu poate realiza orice prin cuvânt, chiar și învierea unui om mort. Când Dumnezeu a creat toate lucrurile, când El a creat lumea, El a făcut acest lucru prin cuvinte – porunci rostite, cuvinte cu autoritate și, în acest astfel, lucrurile au fost create și, prin urmare, totul s-a împlinit. Aceste câteva cuvinte rostite de Domnul Isus au fost precum cuvintele rostite de Dumnezeu când a creat cerul, pământul și toate lucrurile; la fel, conțineau autoritatea lui Dumnezeu și puterea Creatorului. Toate lucrurile au fost formate și au stat ferme datorită cuvintelor din gura lui Dumnezeu și, la fel, Lazăr a ieșit din mormântul său datorită cuvintelor din gura Domnului Isus. Aceasta a fost autoritatea lui Dumnezeu, demonstrată și realizată în trupul Său întrupat. Acest tip de autoritate și abilitate aparținea Creatorului și Fiului Omului prin care S-a realizat Creatorul. Asta este înțelegerea pe care Dumnezeu le-a predat-o oamenilor, aducându-l pe Lazăr înapoi din morți. Acum, vom pune punct discuției noastre despre acest subiect. În continuare, să citim mai mult din Scripturi.

10. Judecata fariseilor cu privire la Isus

Marcu 3:21-22 Când au auzit ai Lui ce se întâmplă, au ieșit să-L înșface, căci ziceau că a înnebunit. Cărturarii care veniseră de la Ierusalim ziceau că îl are în El pe Beelzebul și că scoate demonii cu ajutorul conducătorului demonilor.

11. Mustrarea fariseilor de către Isus

Matei 12:31-32 De aceea vă spun că orice păcat și blasfemie vor fi iertate oamenilor, dar blasfemia împotriva Duhului Sfânt nu le va fi iertată. Dacă cineva va spune vreun cuvânt împotriva Fiului Omului, va fi iertat. Însă oricine va vorbi împotriva Duhului Sfânt nu va fi iertat nici în veacul aceasta, nici în cel care vine.

Matei 23:13-15 Vai de voi, cărturari și farisei ipocriți! Căci voi închideți Împărăția Cerurilor în fața oamenilor; nici voi nu intrați, și nici pe cei ce vor să intre nu-i lăsați să intre! (Vai de voi, cărturari și farisei ipocriți! Căci voi devorați casele văduvelor și faceți rugăciuni lungi de ochii lumii. De aceea veți primi o condamnare mult mai mare.) Vai de voi, cărturari și farisei ipocriți! Căci voi înconjurați marea și uscatul pentru a face un prozelit, dar când devine astfel, faceți din el de două ori mai mult un fiu al Gheenei decât sunteți voi!

Conținutul celor două pasaje de mai sus este diferit. Să ne uităm la primul pasaj: Judecata fariseilor cu privire la Isus.

În Biblie, evaluarea de către farisei a lui Isus Însuși și a lucrurilor pe care El le făcea

a fost: „[…] ziceau că a înnebunit. […] Îl are în El pe Beelzebul și că scoate demonii cu ajutorul conducătorului demonilor” (Marcu 3:21-22). Cărturarii și fariseii nu L-au judecat pe Domnul doar imitând cuvintele altor oameni și nici în baza unei bănuieli neîntemeiate – judecata lor era concluzia pe care au tras-o despre Domnul Isus din ceea ce au văzut și au auzit despre acțiunile Sale. Deși concluzia lor era făcută în mod aparent în numele justiției și le părea oamenilor ca și cum ar fi fost întemeiată, aroganța cu care L-au judecat pe Domnul Isus a fost greu de ascuns chiar și pentru ei. Energia frenetică a urii lor pentru Domnul Isus a expus propriile ambiții sălbatice și înfățișarea lor rea și satanică, precum și natura lor răuvoitoare prin care s-au împotrivit lui Dumnezeu. Aceste lucruri pe care ei le-au spus în judecata lor cu privire la Domnul Isus au fost motivate de ambițiile lor sălbatice, de gelozie și de natura urâtă și răuvoitoare a ostilității lor față de Dumnezeu și de adevăr. Ei nu au investigat sursa acțiunilor Domnului Isus, nici nu au cercetat esența a ceea ce El a spus sau a făcut. Mai degrabă, orbește, într-o stare de agitație nebunească și cu răutate intenționată, au atacat și discreditat ceea ce făcuse El. Au mers până în punctul în care I-au discreditat în mod voit Duhul, adică Duhul Sfânt, care e Duhul lui Dumnezeu. La asta se refereau când au spus: „El este altă persoană”, „Belzebut” și „prințul diavolilor”. Adică, ei au zis că Duhul lui Dumnezeu era Belzebut și prințul diavolilor. Ei au caracterizat drept nebunie lucrarea trupului Duhului întrupat al lui Dumnezeu, care Se îmbrăcase cu trup. Ei nu numai că au blasfemiat Duhul lui Dumnezeu numindu-L Belzebut și prințul diavolilor, dar au și condamnat lucrarea lui Dumnezeu. Ei L-au condamnat și L-au hulit pe Domnul Isus Hristos. Esența împotrivirii și blasfemiei lor era exact aceeași ca esența împotrivirii și blasfemiei față de Dumnezeu date de Satana și demoni. Ei nu reprezentau doar oamenii corupți, dar, chiar mai mult, erau întruparea Satanei. Erau un canal pentru Satana în mijlocul omenirii și erau complicii și lacheii Satanei. Esența blasfemiei și denigrării Domnului Isus Hristos era lupta lor cu Dumnezeu pentru statut, disputa lor cu Dumnezeu, și testarea fără sfârșit a lui Dumnezeu de către ei. Esența împotrivirii lor față de Dumnezeu și atitudinea lor de ostilitate față de El, precum și cuvintele și gândurile lor au blasfemiat direct și L-au mâniat pe Duhul lui Dumnezeu. Prin urmare, Dumnezeu a hotărât o judecată rezonabilă pe baza a ceea ce au spus și au făcut și a hotărât că faptele lor reprezentau păcatul blasfemiei împotriva Duhului Sfânt. Acest păcat este de neiertat atât în lumea aceasta cât și în lumea care vine, după cum reiese din următorul pasaj al Scripturii: „Blasfemia împotriva Duhului Sfânt nu le va fi iertată” și „oricine va vorbi împotriva Duhului Sfânt nu va fi iertat nici în veacul aceasta, nici în cel care vine”. Astăzi, să vorbim despre adevărata semnificație a acestor cuvinte de la Dumnezeu: „nu va fi iertat nici în veacul aceasta, nici în cel care vine”. Adică, haideți să demistificăm modul în care Dumnezeu împlinește cuvintele: „nu va fi iertat nici în veacul aceasta, nici în cel care vine”.

Toate lucrurile despre care am vorbit se leagă de firea lui Dumnezeu și de atitudinea Sa față de oameni, evenimente și lucruri. În mod natural, cele două pasaje de mai sus nu sunt o excepție. Ați observat ceva în aceste două pasaje ale Scripturii? Unii oameni

spun că văd mânia lui Dumnezeu în ele. Unii oameni spun că văd o latură a firii lui Dumnezeu care nu tolerează ofensa omenirii și că, dacă oamenii fac ceva care reprezintă o blasfemie față de Dumnezeu, atunci ei nu vor primi iertarea Lui. În ciuda faptului că oamenii văd și percep mânia și intoleranța lui Dumnezeu față de ofensa omenirii în aceste două pasaje, ei tot nu înțeleg cu adevărat atitudinea Sa. Aceste două pasaje sunt referințe ascunse cu privire la abordarea și la atitudinea adevărată a lui Dumnezeu față de cei care Îl hulesc și Îl mânie. Atitudinea și abordarea Sa demonstrează adevăratul sens al următorului pasaj: „Însă oricine va vorbi împotriva Duhului Sfânt nu va fi iertat nici în veacul aceasta, nici în cel care vine". Când oamenii Îl blasfemiază pe Dumnezeu și când Îl mânie, El emite un verdict, iar acest verdict este un final emis de El. Este descris astfel în Biblie: „De aceea vă spun că orice păcat și blasfemie vor fi iertate oamenilor, dar blasfemia împotriva Duhului Sfânt nu le va fi iertată" (Matei 12:31), și „Vai de voi, cărturari și farisei ipocriți!" (Matei 23:13). Totuși, este consemnat în Biblie care a fost finalul pentru acei cărturari și farisei, cât și pentru acei oameni care spuneau că Domnul Isus era nebun după ce a spus aceste lucruri? Este consemnat dacă au suferit vreo pedeapsă? Nu, acest lucru nu poate fi spus cu certitudine. Când spun că „nu este", nu înseamnă că nu era consemnat, ci că de fapt nu exista niciun final care să poată fi văzut cu ochi umani. A spune că „nu este consemnat" elucidează chestiunea cu privire la atitudinea și principiile lui Dumnezeu pentru tratarea anumitor lucruri. Dumnezeu nu Se face că nu vede sau că nu aude oamenii care Îl blasfemiază sau I se împotrivesc, sau chiar pe aceia care Îl calomniază – oameni care Îl atacă, Îl calomniază și Îl blestemă – ci, mai degrabă, El are o atitudine clară față de ei. Îi disprețuiește pe acești oameni și, în inima Sa, îi condamnă. El chiar declară în mod deschis care va fi finalul lor, astfel încât oamenii să știe că El are o atitudine clară față de cei care Îl blasfemiază și astfel încât ei să știe cum le va hotărî sfârșitul. Totuși, după ce Dumnezeu a spus acele lucruri, oamenii rareori au putut să vadă adevărul privind modul în care îi va trata Dumnezeu pe acei oameni și ei nu au putut să înțeleagă principiile din spatele finalului și verdictul dat lor de Dumnezeu. Adică, oamenii nu pot vedea abordarea și metodele specifice pe care Dumnezeu le are pentru tratarea lor. Asta are de-a face cu principiile lui Dumnezeu de a face lucruri. Dumnezeu utilizează incidența faptelor pentru a trata comportamentul rău al unor oameni. Adică, El nu anunță păcatul lor și nu determină sfârșitul lor, ci mai degrabă utilizează direct incidența faptelor pentru a le împărți pedeapsa și dreapta retribuție. Când aceste fapte se întâmplă, trupul oamenilor este cel care îndură pedeapsa, adică pedeapsa poate fi văzută cu ochi omenești. Când tratează purtarea rea a unor oameni, Dumnezeu doar îi blestemă cu cuvinte și mânia lui se abate, de asemenea, asupra lor, dar pedeapsa pe care ei o primesc poate fi ceva ce oamenii nu pot vedea. Totuși, acest tip de final poate fi chiar mai serios decât finalurile pe care oamenii le pot vedea, precum a fi pedepsiți sau omorâți. Asta pentru că, în împrejurările în care Dumnezeu a hotărât să nu mai mântuiască acest tip de persoană, să nu-i mai arate milă sau toleranță și să nu îi mai

ofere oportunități, atitudinea pe care o adoptă față de aceasta este să o dea deoparte. Care este aici sensul cuvintelor „a da deoparte”? Înțelesul principal al acestui termen este de a pune ceva deoparte, de a ignora acel lucru și de a nu-i mai da atenție. Dar aici, când Dumnezeu pune pe cineva deoparte, există două explicații ale înțelesului său: prima explicație este că El i-a predat Satanei viața acelei persoane și tot ce are acea persoană, pentru ca Satana să se ocupe de ea, iar Dumnezeu nu va mai fi responsabil și nu va mai gestiona acea persoană. Indiferent dacă acea persoană e nebună sau proastă, dacă e moartă sau în viață, ori dacă a coborât în iad pentru pedeapsa sa, nimic nu ar avea de-a face cu Dumnezeu. Asta ar însemna că o asemenea făptură nu ar avea nicio relație cu Creatorul. A doua explicație este că Dumnezeu a determinat că El Însuși vrea să facă ceva cu această persoană, cu propriile-I mâini. Este posibil ca El să folosească serviciul acestei persoane sau să folosească persoana drept contrast. Este posibil ca El să aibă un mod special de a trata acest tip de persoană, un mod special de a se ocupa de aceasta – exact ca în cazul lui Pavel, de exemplu. Acestea sunt principiul și atitudinea din inima lui Dumnezeu privind modul în care El a hotărât să trateze acest tip de persoană. Deci, când oamenii I se împotrivesc, Îl calomniază și rostesc blasfemii împotriva Lui, dacă ei Îi deranjează firea sau dacă Îl împing dincolo de limita îngăduinței Sale, consecințele sunt de neimaginat. Cea mai gravă consecință este faptul că Dumnezeu le predă viața și tot ceea ce are legătură cu ei în mâinile Satanei, o dată pentru totdeauna. Ei nu vor fi iertați pe vecie. Asta înseamnă că această persoană a devenit hrană în gura Satanei, o jucărie în mâna sa și, de atunci înainte, Dumnezeu nu va mai avea nimic de-a face cu aceasta. Puteți să vă imaginați ce fel de suferință a fost aceea când Satana l-a ispitit pe Iov? Chiar și cu condiția ca Satana să nu se atingă de viața lui Iov, acesta tot a suferit foarte mult. Și nu este chiar mai greu de imaginat ravagiile la care Satana ar supune o persoană care a fost predată complet în mâinile sale, care este complet în stăpânirea lui, care a pierdut cu totul grija și mila lui Dumnezeu, care nu mai este sub conducerea Creatorului, care a fost lăsată fără dreptul de a-L venera și fără dreptul de a fi o făptură sub conducerea Creatorului, a cărei relație cu Domnul creației a fost complet ruptă? Persecuția lui Iov din partea Satanei a fost ceva ce putea fi văzut cu ochi omenești, dar dacă Dumnezeu predă viața unei persoane Satanei, consecințele sunt dincolo de imaginația umană. De exemplu, unii oameni se pot renaște ca vacă sau ca măgar, iar alții pot fi ocupați și posedați de duhuri rele, necurate și așa mai departe. Acesta este finalul unora dintre oamenii care sunt predați Satanei de Dumnezeu. Din exterior, pare că acei oameni care L-au ridiculizat, calomniat, condamnat și blasfemiat pe Domnul Isus nu au suferit nicio consecință. Totuși, adevărul este că Dumnezeu are o atitudine pentru tratarea oricărui lucru. El poate nu folosește un limbaj clar pentru a le spune oamenilor finalul modului în care tratează fiecare tip de persoană. Uneori, El nu vorbește direct, dar mai degrabă acționează direct. Faptul că nu vorbește despre acesta nu înseamnă că nu există final – de fapt, într-un astfel de caz este posibil ca finalul să fie și mai grav. Din afară, poate părea că Dumnezeu nu vorbește

explicit unor oameni despre atitudinea Sa, dar de fapt, multă vreme, Dumnezeu nu a vrut să le acorde atenție. El nu vrea să-i mai vadă. Din cauza lucrurilor pe care le-au făcut, a comportamentului lor, din cauza naturii și esenței lor, Dumnezeu vrea doar ca ei să dispară din fața Lui, vrea să-i predea direct Satanei, să dea Satanei duhul, sufletul și corpul lor și să-i permită Satanei să facă orice vrea cu ei. Este clar în ce măsură îi urăște Dumnezeu, în ce măsură este dezgustat de ei. Dacă o persoană Îl mânie pe Dumnezeu până în punctul în care nu mai vrea să o vadă vreodată și este pregătit să renunțe complet la aceasta, până în punctul în care El nici nu mai vrea să aibă El Însuși de-a face cu aceasta – dacă se ajunge până în punctul în care El o va preda Satanei ca acesta să facă ce dorește, să-i permită Satanei să o controleze, să o consume și să o trateze în orice mod dorește – această persoană este cu totul terminată. Dreptul său de a fi om a fost anulat permanent și dreptul său de a fi o creație a lui Dumnezeu a ajuns la final. Nu este asta cea mai severă formă de pedeapsă?

Toate cele de mai sus reprezintă o explicație completă a cuvintelor: „nu va fi iertat nici în veacul aceasta, nici în cel care vine” și servesc, de asemenea, drept comentariu simplu privind aceste pasaje din scripturi. Cred că le înțelegeți cu toții acum.

Acum, să citim următoarele pasaje din Scriptură.

12. Cuvintele lui Isus către discipolii Săi după învierea Sa

Ioan 20:26-29 După opt zile, ucenicii erau din nou înăuntru, iar Toma era cu ei. Pe când ușile erau încuiate, a venit Isus, a stat în mijlocul lor și le-a zis: „Pace vouă!” Apoi i-a zis lui Toma: Adu-ți degetul aici și privește-Mi mâinile! Adu-ți mâna și pune-o în coasta Mea! Și nu fi necredincios, ci credincios! Toma I-a răspuns: Domnul meu și Dumnezeul meu! Isus i-a zis: Ai crezut pentru că M-ai văzut? Ferice de cei ce n-au văzut și au crezut!

Ioan 21:16-17 L-a întrebat din nou, a doua oară: Simon, fiul lui Ioan, Mă iubești? El I-a răspuns: Da, Doamne, Tu știi că Te iubesc! Isus i-a zis: Păstorește oile Mele! L-a întrebat a treia oară: Simon, fiul lui Ioan, Mă iubești? Petru s-a întristat pentru că-i zisese a treia oară: „Mă iubești?” Și I-a răspuns: Doamne, Tu le știi pe toate, Tu știi că Te iubesc! Isus i-a zis: Paște oile Mele!

Pasajele acestea istorisesc anumite lucruri pe care Domnul Isus le-a făcut și le-a spus discipolilor Săi după învierea Sa. Mai întâi, să ne uităm la diferențele care ar putea exista între Domnul Isus dinainte și după înviere. Era El același Domn Isus din zilele trecute? Scripturile conțin următoarea propoziție care Îl descrie pe Domnul Isus după înviere: „Pe când ușile erau încuiate, a venit Isus, a stat în mijlocul lor și le-a zis: «Pace vouă!»” Este foarte clar că Domnul Isus din acel moment nu mai era un trup, ci era acum într-un corp spiritual. Asta deoarece El depășise limitările trupului; cu toate că ușa era închisă, El tot a putut să vină printre oameni și să le îngăduie să-L vadă. Asta este cea mai mare diferență dintre Domnul Isus după înviere și Domnul Isus care trăia în trup înainte de înviere. Chiar dacă nu exista nicio diferență între înfățișarea corpului spiritual din acel moment și înfățișarea Domnului Isus așa cum era înainte, Domnul Isus în acel

moment devenise unul care părea a fi un străin pentru oameni, deoarece El devenise un corp spiritual după ce înviat din morți și, în comparație cu trupul Său anterior, acest corp spiritual era mai misterios și mai derutant pentru oameni. A creat, de asemenea, mai multă distanță între Domnul Isus și oameni, iar oamenii au simțit în inimile lor că Domnul Isus în acel moment devenise mai misterios. Aceste cunoașteri și sentimente din partea oamenilor i-a readus brusc într-o epocă în care credeau într-un Dumnezeu care nu putea fi văzut sau atins. Deci, primul lucru pe care Domnul Isus l-a făcut după înviere a fost de a permite tuturor să-L vadă, să confirme că El există și să confirme adevărul învierii Sale. În plus, această acțiune a restabilit relația Sa cu oamenii la nivelul la care era când lucra în trup, când era Hristosul pe care Îl puteau vedea și atinge. Un rezultat al acestui lucru este că oamenii nu s-au îndoit nicio clipă că Domnul Isus înviase din morți după ce fusese țintuit pe cruce și totodată nu au avut niciun dubiu în ce privește lucrarea Domnului Isus de răscumpărare a omenirii. Un alt rezultat este că faptul că Domnul Isus le-a apărut oamenilor după înviere și că le-a permis oamenilor să Îl vadă și să Îl atingă a ancorat în mod clar omenirea în Epoca Harului, asigurând că, din acest moment înainte, oamenii nu se vor mai putea întoarce în epoca anterioară, Epoca Legii, pe baza supoziției referitoare la „dispariția” Domnului Isus sau la „plecarea Sa fără niciun cuvânt”. El S-a asigurat astfel că ei vor continua să meargă înainte, urmând învățăturile Domnului Isus și lucrarea pe care El o făcuse. Prin urmare, o nouă fază în lucrarea din Epoca Harului a fost inaugurată și, din acel moment, oamenii care trăiseră sub lege au ieșit în mod formal din lege și au intrat într-o nouă epocă, cu un nou început. Acestea sunt înțelesurile variate ale înfățișării Domnului Isus în fața oamenilor după înviere.

Dat fiind că Domnul Isus era acum într-un corp spiritual, cum puteau oamenii să-L atingă și să-L vadă? Această întrebare are legătură cu semnificația înfățișării Domnului Isus în fața oamenilor. Ați observat ceva în aceste pasaje ale Scripturii pe care tocmai le-am citit? În general, corpurile spirituale nu pot fi văzute sau atinse și, după înviere, lucrarea pe care Domnul Isus o inițiase fusese deja finalizată. Deci, în teorie, El nu avea deloc nevoie să Se întoarcă printre oameni în imaginea Sa inițială pentru a Se întâlni cu ei, dar înfățișarea corpului spiritual al Domnului Isus pentru oameni ca Toma a făcut ca semnificația apariției Sale să fie mai concretă, astfel încât să pătrundă mai profund în inimile oamenilor. Când a venit la Toma, El l-a lăsat pe Toma, care se îndoia, să Îi atingă mâna și i-a spus: „Adu-ți mâna și pune-o în coasta Mea! Și nu fi necredincios, ci credincios!” Aceste cuvinte și acțiuni nu erau lucruri pe care Domnul Isus voia să le spună și să le facă doar după ce înviase; de fapt, erau lucruri pe care El voia să le spună și să le facă înainte de a fi țintuit pe cruce, pentru că îndoielile lui Toma nu izvorâseră doar atunci, ci îl însoțeau de când Îl urma pe Domnul Isus. Este evident că, înainte de a fi țintuit pe cruce, Domnul Isus îi înțelegea deja pe oamenii ca Toma. Așadar, ce înțelegem din asta? El era tot același Domn Isus după învierea Sa. Esența Sa nu se schimbase. Cu toate acestea, El era Domnul Isus care înviase din morți și revenise din lumea spirituală cu imaginea Sa inițială, cu firea Sa inițială și cu înțelegerea Sa cu privire

la omenire din perioada Sa în trup, prin urmare El S-a dus mai întâi la Toma și l-a lăsat să-I atingă coasta, nu numai pentru ca Toma să-I vadă corpul spiritual după înviere, ci și pentru a-l lăsa pe Toma să atingă și să simtă existența corpului Său spiritual și să renunțe complet la dubiile sale. Înainte ca Domnul Isus să fie răstignit, Toma s-a îndoit mereu că El era Hristos și a fost incapabil să aibă credință. Credința sa în Dumnezeu era întemeiată doar pe baza a ceea ce putea vedea cu proprii ochi, a ceea ce putea atinge cu propriile mâini. Domnul Isus înțelegea bine credința acestui tip de persoană. Aceste persoane credeau doar în Dumnezeu din ceruri și nu credeau deloc și nu aveau să-L accepte pe Cel trimis de Dumnezeu sau pe Hristos în trup. El i-a permis lui Toma să întindă mâna și să-I atingă coasta pentru a-l face să recunoască și să creadă în existența Domnului Isus și în faptul că El era cu adevărat Dumnezeu întrupat. Era îndoiala lui Toma diferită înainte și după învierea Domnului Isus? El se îndoia întotdeauna și nimeni nu putea să-i risipească dubiile și să-l facă să renunțe la acestea în afară de Domnul Isus, care i-a apărut în mod personal în corpul Său spiritual și l-a lăsat să atingă urmele de cuie de pe corpul Său. Deci, din momentul în care Domnul Isus i-a permis să Îi atingă coasta și l-a lăsat să simtă cu adevărat existența urmelor de cuie, dubiile lui Toma au dispărut, iar el a știut cu adevărat că Domnul Isus înviase și a recunoscut și a crezut că Domnul Isus era adevăratul Hristos, că era Dumnezeu întrupat. Deși, în acest moment, Toma nu se mai îndoia, el pierduse pentru totdeauna șansa de a se întâlni cu Hristos. El pierduse pentru totdeauna șansa de a fi împreună cu El, de a-L urma, de a-L cunoaște. El pierduse șansa ca Hristos să-l desăvârșească. Apariția Domnului Isus și cuvintele Sale au oferit o concluzie și un verdict în privința credinței acelora care erau plini de dubii. El a folosit cuvintele și acțiunile Sale efective pentru a le spune celor care se îndoiau, celor care credeau doar în Dumnezeu din ceruri, dar nu credeau în Hristos: Dumnezeu nu le-a lăudat credința, nici nu a lăudat faptul că Îl urmau când se îndoiau de El. Ziua în care au crezut pe deplin în Dumnezeu și Hristos a putut să fie doar ziua când Dumnezeu Și-a finalizat marea lucrare. Desigur, acea zi a fost, de asemenea, ziua în care îndoiala lor a primit un verdict. Atitudinea lor față de Hristos le-a hotărât soarta, iar dubiile lor încăpățânate au însemnat că a lor credință nu a dat roade, iar încăpățânarea lor a însemnat că speranțele lor au fost în van. Deoarece credința lor în Dumnezeul din ceruri se hrănea cu iluzii, iar îndoiala lor față de Hristos reprezenta de fapt adevărata lor atitudine față de Dumnezeu, deși ei au atins urmele cuielor de pe corpul Domnului Isus, credința lor era tot inutilă și finalul lor putea fi descris doar precum căratul apei cu un coș de bambus – totul în van. Ce i-a spus Domnul Isus lui Toma a fost, de asemenea, modul Său foarte clar de a spune fiecărei persoane: Domnul Isus înviat este Domnul Isus care a petrecut treizeci și trei de ani și jumătate lucrând printre oameni. Deși El fusese răstignit și experimentase valea umbrei morții și experimentase învierea, niciun aspect al Său nu suferise schimbări. Deși El avea acum urme de cuie pe trupul Său și, deși a înviat și a ieșit din mormânt, firea Sa, înțelegerea Sa cu privire la omenire și intențiile Sale față de omenire nu se schimbaseră deloc. De asemenea, El

le spunea oamenilor că Se coborâse de pe cruce, triumfase asupra păcatului, biruise greutățile și triumfase asupra morții. Urmele de cuie erau doar dovada victoriei Sale asupra Satanei, dovada de a fi o jertfă de păcat pentru a răscumpăra cu succes întreaga omenire. El le spunea oamenilor că luase deja asupra Sa păcatele omenirii și Își finalizase lucrarea de răscumpărare. Când S-a întors să-Și vadă ucenicii, El le-a spus acest mesaj cu înfățișarea Sa: „Încă sunt viu, încă exist; astăzi stau cu adevărat în fața voastră pentru ca voi să Mă puteți vedea și atinge. Voi fi întotdeauna cu voi”. Domnul Isus voia, de asemenea, să utilizeze cazul lui Toma ca avertizare pentru viitorii oameni: deși, în credința ta, nu poți nici să-L vezi, nici să-L atingi pe Domnul Isus, ești binecuvântat datorită credinței tale adevărate și Îl poți vedea pe Domnul Isus datorită credinței tale adevărate, iar acest tip de persoană este binecuvântată.

Aceste cuvinte consemnate în Biblie, pe care Domnul Isus le-a rostit când i-a apărut lui Toma, sunt de mare ajutor pentru toți oamenii din Epoca Harului. Înfățișarea și cuvintele Sale către Toma au avut un impact profund asupra generațiilor viitoare; acestea păstrează o semnificație eternă. Toma reprezintă un tip de persoană care crede în Dumnezeu și totuși se îndoiește de El. Aceste persoane au o natură suspicioasă, au inimi sinistre, sunt înșelătoare și nu cred în lucrurile pe care Dumnezeu le poate îndeplini. Ei nu cred în omnipotența lui Dumnezeu și în suveranitatea Sa și nu cred nici în Dumnezeu întrupat. Totuși, învierea Domnului Isus a fost o palmă peste față pentru ei și le-a dat și o oportunitate de a-și descoperi propriile dubii, de a-și recunoaște propriile dubii și de a-și recunoaște propria înșelăciune, ajungând astfel să creadă cu adevărat în existența și învierea Domnului Isus. Ce s-a întâmplat cu Toma a fost o avertizare și un semnal de alarmă pentru generațiile de mai târziu, pentru ca mai mulți oameni să aibă grijă să nu se îndoiască precum Toma și dacă s-ar umple de îndoieli, atunci s-ar afunda în întuneric. Dacă Îl urmezi pe Dumnezeu, dar la fel ca Toma, vrei întotdeauna să-I atingi coasta Domnului și să-I simți urmele de cuie pentru a confirma, a verifica, a specula dacă Dumnezeu există sau nu, Dumnezeu te va abandona. Prin urmare, Domnul Isus le cere oamenilor să nu fie ca Toma, crezând doar ceea ce pot vedea cu proprii ochi, ci să fie oameni onești, puri și să nu nutrească îndoieli față de Dumnezeu, ci doar să creadă în El și să-L urmeze. Astfel de oameni sunt binecuvântați. Aceasta este o cerință foarte mică din partea Domnului Isus pentru oameni și o avertizare pentru cei care Îl urmează.

Cea de mai sus este atitudinea Domnului Isus față de cei care sunt plini de dubii. Așadar, ce le-a spus Domnul Isus și ce a făcut pentru cei care pot să creadă în El și să-L urmeze în mod sincer? La acest lucru ne vom uita în continuare, printr-un dialog între Domnul Isus și Petru.

În această conversație, Domnul Isus l-a întrebat în mod repetat pe Petru un lucru: „Simon, fiul lui Ioan, Mă iubești?” Acesta este un standard superior pe care Domnul Isus l-a cerut de la oamenii ca Petru după învierea Sa, oameni care într-adevăr cred în Hristos și se străduiesc să Îl iubească pe Domnul. Această întrebare era un fel de cercetare și

de interogare, dar chiar mai mult, era o cerință și o așteptare din partea oamenilor ca Petru. Domnul Isus a folosit această metodă de interogare pentru ca oamenii să reflecteze asupra lor înșiși și să privească înăuntrul lor și să întrebe: care sunt cerințele Domnului Isus pentru oameni? Eu Îl iubesc pe Domnul? Sunt eu o persoană care Îl iubește pe Dumnezeu? Cum ar trebui să-L iubesc? Chiar dacă Domnul Isus i-a adresat această întrebare doar lui Petru, adevărul este că, în inima Sa, întrebându-l pe Petru aceste lucruri, El voia să folosească această oportunitate pentru a pune acest fel de întrebare mai multor oameni care caută să-L iubească pe Dumnezeu. Doar că Petru era binecuvântat să fie reprezentantul acestui fel de persoană, să primească aceste întrebări chiar din gura Domnului Isus.

În comparație cu următoarele cuvinte, pe care Domnul Isus i le-a spus lui Toma după înviere: „Adu-ți mâna și pune-o în coasta Mea! Și nu fi necredincios, ci credincios!”, întrebarea repetată de trei ori pentru Petru: „Simon, fiul lui Ioan, Mă iubești?” le permite oamenilor să simtă mai bine severitatea atitudinii Domnului Isus și caracterul de urgență pe care îl simțea în timpul cercetării Sale. Cât despre Toma necredinciosul, cu natura sa înșelătoare, Domnul Isus i-a permis să-și întindă mâna și să-I atingă urmele cuielor de pe trupul Său, ceea ce l-a determinat să creadă că Domnul Isus era Fiul Omului înviat și să recunoască identitatea Domnului Isus drept Hristos. Și deși Domnul Isus nu l-a certat cu severitate pe Toma, nici nu a exprimat verbal o judecată clară a lui, cu toate acestea, El a folosit acțiuni practice pentru a-i da de înțeles lui Toma că îl înțelegea, arătându-Și totodată atitudinea și hotărârea față de acel fel de persoană. Cerințele și așteptările Domnului Isus din partea acelui fel de persoană nu pot fi văzute din ceea ce El a spus, deoarece oamenii ca Toma, pur și simplu, nu au nicio fărâmă de credință adevărată. Cerințele Domnului Isus pentru ei constau doar în aceasta, dar atitudinea pe care El a dezvăluit-o față de oameni precum Petru este cu totul diferită. El nu i-a cerut lui Petru să întindă mâna și să-I atingă urmele de cuie, nici nu i-a spus lui Petru: „Nu fi necredincios, ci credincios!” În schimb, El i-a adresat aceeași întrebare în mod repetat lui Petru. Aceasta a fost o întrebare plină de sens, care te pune pe gânduri și care nu are cum să nu facă orice discipol al lui Hristos să simtă remușcare și frică, dar și să simtă starea de tristețe și neliniște a Domnului Isus. Și când ei sunt îndurerați și au o suferință mare, sunt mai capabili să înțeleagă grija și preocuparea Domnului Isus Hristos; ei realizează învățătura Sa stăruitoare și cerințele stricte de la oamenii puri, onești. Întrebarea Domnului Isus le permite să simtă că așteptările Domnului de la oameni, dezvăluite în aceste cuvinte simple, nu sunt doar să-L urmeze și să creadă în El, ci și să ajungă să aibă iubire, să-Și iubească Domnul, să-Și iubească Dumnezeul. Acest fel de iubire este grijulie și supusă. Ea reprezintă oamenii care trăiesc pentru Dumnezeu, mor pentru Dumnezeu, dedică totul lui Dumnezeu, consumă și dau totul pentru Dumnezeu. Acest fel de iubire Îi oferă, de asemenea, mângâiere lui Dumnezeu, permițându-I să Se bucure de mărturie și să Se odihnească. Este răsplata oamenilor față de Dumnezeu, responsabilitatea, obligația și datoria lor, și este o cale pe care omenirea trebuie să o

urmeze toată viața. Aceste trei întrebări au fost o cerință și un îndemn pe care Domnul Isus le-a avut pentru Petru și pentru toți cei care urmau să fie desăvârșiți. Aceste trei întrebări l-au condus și l-au motivat pe Petru să-și urmeze calea în viață până la final, iar aceste întrebări de la despărțirea de Domnul Isus au fost cele care l-au făcut pe Petru să pornească pe calea de a fi desăvârșit, cele care l-au determinat, datorită iubirii sale pentru Domnul, să aibă grijă de inima Domnului, să-L asculte, să-I ofere alinare și să-și ofere întreaga viață și întreaga ființă datorită acestei iubiri.

În timpul Epocii Harului, lucrarea lui Dumnezeu a fost, în principal, pentru aceste două feluri de oameni. Primul era felul de persoană care credea în El și Îl urma, care putea să-I respecte poruncile și să ducă crucea și care să se țină de calea Epocii Harului. Acest fel de persoană avea să câștige binecuvântarea lui Dumnezeu și să se bucure de harul Lui. Al doilea fel de persoană era asemenea lui Petru, cineva care putea să fie desăvârșit. Așadar, după ce Domnul Isus a înviat, El a făcut mai întâi aceste două lucruri deosebit de semnificative. Unul a fost făcut cu Toma, celălalt cu Petru. Ce reprezintă aceste două lucruri? Reprezintă adevăratele intenții ale lui Dumnezeu de a mântui omenirea? Reprezintă sinceritatea lui Dumnezeu față de omenire? Lucrarea pe care a făcut-o cu Toma a fost pentru a-i avertiza pe oameni să nu se îndoiască, ci, pur și simplu, să creadă. Lucrarea pe care a făcut-o cu Petru a fost pentru a întări credința oamenilor ca Petru și a-Și clarifica cerințele de la acest fel de persoană, pentru a arăta ce obiective ar trebui să urmărească.

După ce Domnul Isus a înviat, El a apărut în fața oamenilor pe care i-a considerat necesari, a vorbit cu ei și a emis cerințe la adresa lor, lăsând în urmă intențiile și așteptările Sale de la oameni. Cu alte cuvinte, ca Dumnezeu întrupat, preocuparea Sa pentru omenire și cerințele de la oameni nu s-au schimbat niciodată; acestea au rămas aceleași când a fost în trup și când a fost în corpul Său spiritual după răstignire și apoi după înviere. El era îngrijorat în privința acestor discipoli înainte de a fi sus pe cruce și, în inima Sa, Îi era clară starea fiecărei persoane și înțelegea deficiențele fiecărei persoane și, desigur, înțelegerea Lui privind fiecare persoană după ce a murit, a înviat și a devenit un corp spiritual era aceeași ca atunci când era în trup. El știa că oamenii nu erau cu totul siguri de identitatea Sa ca Hristos, dar în timpul perioadei Sale în trup, El nu a avut cerințe stricte de la oameni. Cu toate acestea, după ce a înviat, S-a înfățișat acestora și a făcut să le fie absolut clar că Domnul Isus venise de la Dumnezeu și că era Dumnezeu întrupat și a folosit realitatea înfățișării și învierii Sale ca pe cea mai mare viziune și motivație pentru urmărirea de-o viață a omenirii. Învierea Sa din morți nu numai că i-a întărit pe toți cei care Îl urmau, dar a și pus cu totul în aplicare, printre oameni, lucrarea Sa din Epoca Harului și, astfel, Evanghelia mântuirii Domnului Isus din Epoca Harului s-a răspândit treptat în toate colțurile omenirii. Ai spune că înfățișarea Domnului Isus după învierea Sa a avut vreo semnificație? Dacă erai Petru sau Toma în acel moment și întâlneai acest lucru plin de semnificație în viața ta, ce fel de impact ar fi avut asupra ta? L-ai fi văzut ca pe cea mai bună și mai măreață viziune a vieții tale de credință

în Dumnezeu? Ai fi văzut acest lucru ca pe o forță care te conduce în timp ce-L urmai pe Dumnezeu, te străduiai să-L mulțumești și căutai să-L iubești pe Dumnezeu în întreaga ta viață? Ai fi depus o viață întreagă eforturi pentru a răspândi această viziune măreață? Ai fi acceptat răspândirea mântuirii Domnului Isus drept o însărcinare de la Dumnezeu? Chiar dacă nu ați trăit asta, cele două exemple, ale lui Toma și Petru, sunt deja suficiente pentru ca oamenii moderni să aibă o înțelegere clară a lui Dumnezeu și a voii Sale. Se poate spune că, după ce Dumnezeu a devenit trup, după ce a experimentat personal viața printre oameni și a experimentat personal viața omenească și după ce a văzut depravarea omenirii și situația vieții umane din acel moment, Dumnezeu în trup a simțit mai profund cât de neajutorată, tristă și vrednică de milă este omenirea. Dumnezeu a dobândit mai multă empatie pentru condiția umană datorită umanității Sale în timp ce era în trup, datorită instinctelor Sale trupești. Asta L-a făcut să aibă o grijă mai mare pentru cei care Îl urmau. Acestea sunt probabil lucruri pe care nu le puteți înțelege, dar eu pot descrie grija și afecțiunea lui Dumnezeu în trup pentru fiecare dintre discipolii Săi prin aceste două cuvinte: „preocupare intensă”. Deși acest termen provine din limba oamenilor și, cu toate că este foarte uman, el exprimă și descrie cu adevărat sentimentele lui Dumnezeu pentru discipolii Săi. Cât despre preocuparea intensă a lui Dumnezeu pentru oameni, de-a lungul experiențelor voastre veți simți treptat acest lucru și îl veți experimenta. Totuși, acesta poate fi dobândit doar prin înțelegerea treptată a firii lui Dumnezeu pe baza urmăririi unei schimbări în propria ta fire. Arătarea Domnului Isus a materializat preocuparea Lui intensă pentru cei care Îl urmau în omenire și a transmis-o corpului Său spiritual, sau altfel spus, divinității Sale. Arătarea Lui le-a permis oamenilor să experimenteze din nou și să simtă preocuparea și grija lui Dumnezeu, dovedind totodată cu tărie că Dumnezeu este Cel care inaugurează o epocă, Cel care desfășoară o epocă și Cel care încheie o epocă. Prin arătarea Sa, El a întărit credința tuturor oamenilor și a dovedit lumii că El este Dumnezeu Însuși. Asta le-a oferit discipolilor Săi o confirmare eternă, iar prin înfățișarea Sa, El a lansat, de asemenea, o fază din lucrarea Sa în noua epocă.

13. Isus mănâncă pâine și explică Scripturile după învierea Sa

Luca 24:30-32 În timp ce stătea la masă cu ei, a luat pâinea, a rostit binecuvântarea, apoi a frânt-o și le-a dat-o. Atunci li s-au deschis ochii și L-au recunoscut, dar El S-a făcut nevăzut dinaintea lor. Și-au zis unul altuia: „Nu ne ardea inima (în noi) când ne vorbea pe drum și când ne deschidea Scripturile?”

14. Ucenicii Îi dau să mănânce pește fript lui Isus

Luca 24:36-43 În timp ce spuneau ei aceste lucruri, El Însuși a stat în mijlocul lor și le-a zis: „Pace vouă!” Îngroziți și înspăimântați, ei credeau că văd un duh. El le-a zis: „De ce sunteți tulburați și de ce vi se ridică astfel de îndoieli în inimile voastre? Uitați-vă la mâinile și la picioarele Mele: Eu Însumi sunt! Atingeți-Mă și vedeți: un duh n-are carne și oase, așa cum

vedeți că am Eu!” Și spunând aceasta, le-a arătat mâinile și picioarele Lui. Dar pentru că ei, de bucurie, tot nu credeau și se mirau, le-a zis: „Aveți aici ceva de mâncare?” I-au dat o bucată de pește fript (și un fagure de miere), iar El le-a luat și le-a mâncat în fața lor.

În continuare, ne vom uita la pasajele de mai sus din Scriptură. Primul pasaj povestește că Domnul Isus a mâncat pâine și a explicat Scripturile după învierea Sa, iar cel de-al doilea pasaj povestește că Domnul Isus a mâncat un pește fript. În ce fel vă ajută aceste două pasaje să cunoașteți firea lui Dumnezeu? Vă puteți închipui felul de imagine pe care o obțineți din aceste descrieri ale Domnului Isus mâncând pâine și apoi pește fript? Vă puteți imagina, dacă Domnul Isus ar sta în fața voastră mâncând pâine, cum v-ați simți? Sau dacă ar sta cu voi la aceeași masă, mâncând pește și pâine împreună cu oamenii, ce fel de sentiment ai avea în acel moment? Dacă ai simți că ești foarte apropiat de Domnul, că El este foarte apropiat de tine, atunci acest sentiment este corect. Acesta este exact rezultatul pe care Domnul Isus a vrut să-L obțină mâncând pâine și pește în fața oamenilor adunați după învierea Sa. Dacă Domnul Isus doar ar fi vorbit cu oamenii după învierea Sa, dacă ei nu ar fi putut să-I simtă carnea și oasele, ci ar fi simțit în schimb că El era un Duh de neatins, cum s-ar fi simțit? Nu ar fi fost ei dezamăgiți? Simțindu-se dezamăgiți, nu s-ar simți oamenii abandonați? Nu ar fi simțit o distanță între ei și Domnul Isus Hristos? Ce fel de impact negativ ar fi creat această distanță asupra relației oamenilor cu Dumnezeu? Oamenilor le-ar fi fost cu siguranță teamă, încât nu ar fi îndrăznit să se apropie de El și, astfel, ar fi avut atitudinea de a-L ține la o distanță respectabilă. De atunci înainte, ei ar fi rupt relația lor apropiată cu Domnul Isus Hristos și s-ar fi întors la relația dintre omenire și Dumnezeu Cel de sus din cer, așa cum era înainte de Epoca Harului. Corpul spiritual pe care oamenii nu Îl puteau atinge sau simți ar fi dus la eradicarea apropierii lor de Dumnezeu și ar fi provocat, de asemenea, încetarea acelei relații intime stabilite în timpul perioadei Domnului Isus Hristos în trup, fără distanță între El și oameni. Singurele lucruri sădite în oameni de corpul spiritual erau doar de sentimente de frică, evitare și o privire fără cuvinte. Ei n-ar fi îndrăznit să se apropie sau să aibă un dialog cu El, cu atât mai puțin să Îl urmeze, să aibă încredere în El sau să-L admire. Dumnezeu nu dorea să vadă acest fel de sentiment pe care oamenii îl nutreau pentru El. El nu voia să vadă cum oamenii Îl evită sau cum se îndepărtează de El; El voia doar ca oamenii să-L înțeleagă, să se apropie de El și să fie familia Lui. Dacă propria ta familie, proprii tăi copii te-ar vedea, dar nu te-ar recunoaște și nu ar îndrăzni să se apropie de tine, ci te-ar evita mereu, dacă nu ai putea să le câștigi înțelegerea pentru tot ceea ce ai făcut pentru ei, cum te-ar face acest lucru să te simți? Nu ar fi dureros? Nu ai fi devastat? Asta este exact ceea ce simte Dumnezeu când oamenii Îl evită. Deci, după învierea Sa, Domnul Isus încă le-a apărut oamenilor sub formă de carne și oase și tot a mâncat și a băut cu ei. Dumnezeu îi consideră pe oameni familie și vrea ca și oamenii să-L considere drept Cel mai drag lor; doar în acest mod poate Dumnezeu să-i câștige cu adevărat pe oameni și doar astfel pot oamenii să-L

iubească și să-L venereze cu adevărat pe Dumnezeu. Acum puteți înțelege intenția Mea în selectarea acestor două pasaje din Scriptură, în care Domnul Isus mănâncă pâine și explică Scripturile după învierea Sa, iar ucenicii Îi dau pește fript să mănânce?

Se poate spune că seria de lucruri pe care Domnul Isus le-a spus și le-a făcut după învierea Sa au fost făcute cu intenții serioase. Aceste lucruri erau pline de generozitatea și afecțiunea pe care Dumnezeu le avea față de omenire, cât și de prețuirea și grija meticuloasă pe care El o avea pentru relația apropiată pe care o stabilise cu omenirea în timpul perioadei Sale în trup. Chiar mai mult, acestea erau pline de nostalgia și dorința pe care El le-a simțit pentru viața în care a mâncat și a trăit cu discipolii Săi în timpul perioadei Sale în trup. Așadar, Dumnezeu nu voia ca oamenii să simtă o distanță între Dumnezeu și om și nici nu voia ca omenirea să se distanțeze de Dumnezeu. Chiar mai mult, nu voia ca omenirea să simtă că, după învierea Sa, Domnul Isus nu mai era Domnul care fusese așa de apropiat de oameni, că El nu mai era împreună cu omenirea deoarece Se întorsese în lumea spirituală, la Tatăl pe care oamenii nu puteau să-L vadă sau să-L atingă vreodată. El nu voia ca oamenii să simtă că vreo diferență de statut apăruse între El și omenire. Când Dumnezeu vede oameni care vor să-L urmeze, dar Îl țin la o distanță respectabilă, inima Sa este îndurerată, deoarece asta înseamnă că inimile lor sunt foarte departe de El și că Îi va fi foarte dificil să le câștige inimile. Deci, dacă El le-ar fi apărut oamenilor într-un corp spiritual pe care ei nu îl puteau vedea sau atinge, lucrul acesta l-ar fi distanțat din nou pe om de Dumnezeu și ar fi făcut omenirea să creadă în mod greșit că, după învierea Sa, Hristos a devenit arogant, de un fel diferit decât oamenii și cineva cu care nu mai puteau sta la masă și mânca, pentru că oamenii sunt păcătoși, murdari și nu se pot apropia niciodată de Dumnezeu. Pentru a împrăștia aceste interpretări greșite din partea omenirii, Domnul Isus a făcut mai multe lucruri pe care obișnuia să le facă atunci când era în trup, așa cum este consemnat în Biblie: „A luat pâinea, a rostit binecuvântarea, apoi a frânt-o și le-a dat-o”. De asemenea, El le-a explicat Scripturile, așa cum o făcea în trecut. Toate aceste lucruri pe care le-a făcut Domnul Isus au făcut fiecare persoană care L-a văzut să simtă că Domnul Isus nu Se schimbase, că El era încă același Domn Isus. Deși El fusese răstignit și experimentase moartea, înviase și nu părăsise omenirea. Se întorsese pentru a fi printre oameni, fără să Se fi schimbat deloc. Fiul Omului care stătea în fața oamenilor era același Domn Isus. Comportamentul și modul Său de a conversa cu oamenii păreau foarte familiare. El tot mai era plin de iubire generoasă, har și toleranță – încă era același Domn Isus care îi iubea pe ceilalți la fel cum Se iubea pe Sine Însuși, care putea ierta omenirea de șaptezeci de ori câte șapte. Așa cum făcuse întotdeauna, El a mâncat cu oamenii, a discutat cu ei Scripturile și, chiar mai important, la fel ca înainte, El era făcut din carne și oase și putea fi atins și văzut. Fiul Omului, așa cum era, le-a permis oamenilor să simtă apropierea, să se simtă în largul lor și să simtă bucuria de a recâștiga ceva ce fusese pierdut. Cu mare ușurință, ei au început cu încredere și curaj să se bazeze și să Îl admire pe acest Fiu al Omului care putea să ierte păcatele omenirii. Ei au început și

să se roage în numele Domnului Isus fără ezitare, să se roage să obțină harul, binecuvântarea Sa și să obțină pace și bucurie de la El, să câștige grijă și protecție de la El, și au început să-i vindece pe bolnavi și să scoată demoni în numele Domnului Isus.

În perioada în care Domnul Isus a lucrat în trup, majoritatea discipolilor Săi nu puteau să-I verifice pe deplin identitatea și lucrurile pe care le spunea. Când S-a apropiat de cruce, atitudinea discipolilor Săi a fost una de observare. Apoi, din momentul în care a fost răstignit și până când a fost pus în mormânt, atitudinea oamenilor față de El a fost de dezamăgire. În această perioadă, în inimile lor, oamenii deja începuseră să treacă de la îndoiala față de lucrurile pe care Domnul Isus le spusese în timpul perioadei Sale în trup, la negarea lor. Apoi, când El a ieșit din mormânt și le-a apărut oamenilor rând pe rând, majoritatea celor care L-au văzut cu proprii ochi sau au auzit vestea învierii Sale și-au schimbat treptat atitudinea, de la negare la scepticism. Doar după ce Domnul Isus l-a pus pe Toma să Îi atingă coasta și El a împărțit pâinea și a mâncat-o în fața mulțimii după învierea Sa, mâncând apoi și pește fript în fața lor, au acceptat ei cu adevărat faptul că Domnul Isus era Hristos în trup. S-ar putea spune că a fost ca și cum acest corp spiritual din carne și oase care stătea înaintea acelor oameni îl trezea atunci pe fiecare dintre ei dintr-un vis: Fiul Omului care stătea în fața lor era Cel care existase din cele mai vechi timpuri. El avea o formă și carne și oase și trăise și mâncase deja de multă vreme alături de omenire… În acel moment, oamenii au simțit că existența Sa era foarte reală și foarte minunată. Totodată, au fost și atât de bucuroși și fericiți și plini de emoție. Faptul că El a apărut din nou le-a permis oamenilor să Îi vadă cu adevărat smerenia, să Îi simtă apropierea și dorința, atașamentul Său față de omenire și că Se gândea foarte mult la ei. Această reuniune scurtă i-a făcut pe oamenii care L-au văzut pe Domnul Isus să simtă de parcă ar fi trecut o viață. Inimile lor rătăcite, confuze, temătoare, neliniștite, care tânjeau și erau amorțite au găsit consolare. Ei nu s-au mai îndoit și nu au mai fost dezamăgiți, deoarece au simțit că acum exista speranță și ceva pe care să se bazeze. Fiul Omului care stătea atunci înaintea lor avea să le păzească tot timpul spatele; El avea să fie turnul lor puternic, refugiul lor pentru veșnicie.

Deși Domnul Isus a înviat, inima și lucrarea Sa nu părăsiseră omenirea. Arătându-Se oamenilor, El le-a spus că, indiferent sub ce formă exista, avea să-i însoțească pe oameni, să meargă cu ei și să fie cu ei pentru totdeauna și peste tot. Le-a spus că, totdeauna și peste tot, El avea să aibă grijă de omenire și să o păstorească, permițându-le oamenilor să Îl vadă și să-L atingă și să Se asigure că ei nu se mai simt niciodată neajutorați. Domnul Isus a vrut, de asemenea, ca oamenii să știe că ei nu trăiesc singuri în lumea aceasta. Omenirea are grija lui Dumnezeu; Dumnezeu este cu oamenii. Ei se pot sprijini întotdeauna pe Dumnezeu, iar El este familia fiecăruia dintre cei care Îl urmează. Cu Dumnezeu pe care să se sprijine, oamenii nu vor mai fi singuri sau neajutorați, iar cei care Îl acceptă ca jertfa lor de păcat nu vor mai fi legați de păcat. În viziunea oamenilor, aceste porțiuni ale lucrării Sale pe care Domnul Isus le-a săvârșit după învierea Sa au fost lucruri foarte mici, dar în modul în care văd Eu lucrurile, fiecare

lucru pe care l-a făcut a fost atât de semnificativ, atât de valoros, atât de important și plin de însemnătate.

Deși perioada în care Domnul Isus a lucrat în trup a fost plină de greutăți și de suferință, El a realizat în mod complet și perfect lucrarea Sa din acea perioadă în trup de a răscumpăra omenirea prin arătarea Sa în trupul Său spiritual din carne și oase. El Și-a început lucrarea de slujire devenind trup și Și-a încheiat lucrarea de slujire arătându-Se omenirii în forma Sa trupească. El a inaugurat Epoca Harului, începând noua epocă prin identitatea Sa ca Hristos. Prin identitatea Sa ca Hristos, El a îndeplinit lucrarea în Epoca Harului și i-a întărit și condus pe toți discipolii Săi în Epoca Harului. Se poate spune despre lucrarea lui Dumnezeu că El termină cu adevărat ceea ce începe. Există pași și un plan, iar lucrarea este plină de înțelepciunea Lui, de atotputernicia Sa, de faptele Sale minunate și de iubirea și mila Lui. Desigur, principala temă din toată lucrarea lui Dumnezeu este grija Sa pentru omenire; este pătrunsă de sentimentele Sale de grijă pe care El nu le poate da niciodată deoparte. În aceste versete din Biblie, în fiecare lucru pe care Domnul Isus l-a făcut după învierea Sa, grija și speranțele neschimbătoare ale lui Dumnezeu pentru omenire au fost dezvăluite, precum și grija meticuloasă și prețuirea omenirii de către El. Nimic din toate acestea nu s-a schimbat vreodată, până în ziua de azi – puteți vedea acest lucru? Când îl vedeți, nu devine inima voastră în mod automat mai apropiată de Dumnezeu? Dacă ați fi trăit în acea epocă și Domnul Isus v-ar fi apărut după învierea Sa într-o formă tangibilă pentru ca voi să Îl vedeți și dacă ar fi stat în fața voastră, ar fi mâncat pâine și pește, v-ar fi explicat Scripturile și ar fi vorbit cu voi, atunci cum v-ați fi simțit? V-ați fi simțit fericiți? Sau v-ați fi simțit vinovați? Interpretările greșite anterioare în privința lui Dumnezeu și evitarea Lui, conflictele cu El și dubiile în ceea ce Îl privește – nu ar dispărea acestea toate? Nu ar deveni relația dintre Dumnezeu și om mai normală și mai adecvată?

Interpretând aceste capitole limitate din Biblie, găsiți vreun defect în firea lui Dumnezeu? Găsiți vreo contaminare a iubirii lui Dumnezeu? Vedeți înșelăciune sau rău în atotputernicia sau înțelepciunea lui Dumnezeu? Cu siguranță, nu! Acum, puteți spune cu certitudine că Dumnezeu este sfânt? Puteți spune cu siguranță că fiecare dintre emoțiile lui Dumnezeu este o dezvăluire a esenței și firii Sale? Sper că după ce ați citit aceste cuvinte, înțelegerea pe care ați dobândit-o din ele vă va ajuta și vă va aduce beneficii în urmărirea unei schimbări a firii voastre și a fricii de Dumnezeu, că acestea vor aduce roade în voi, roade care cresc zilnic, astfel ca, în procesul acestei urmăriri, să fiți aduși tot mai aproape de Dumnezeu, tot mai aproape de standardele pe care le cere Dumnezeu. Nu veți mai fi plictisiți de urmărirea adevărului și nu veți mai simți că urmărirea adevărului și schimbarea firii reprezintă un lucru greu sau de prisos. În schimb, fiind motivați de expresia firii adevărate și de esența sfântă a lui Dumnezeu, veți tânji după lumină, veți tânji după dreptate, veți aspira să urmăriți adevărul, să urmăriți satisfacerea voii lui Dumnezeu și veți deveni o persoană câștigată de Dumnezeu, veți deveni o persoană reală.

Astăzi, am vorbit despre anumite lucruri pe care Dumnezeu le-a făcut în Epoca Harului, când S-a întrupat pentru prima dată. Din aceste lucruri, am văzut firea pe care El a exprimat-o și a dezvăluit-o în trup, precum și fiecare aspect al ceea ce El are și ce este. Toate aceste aspecte privind ceea ce El are și ce este par foarte omenești, dar realitatea este că esența a tot ceea ce El a dezvăluit și a exprimat este inseparabilă de propria Sa fire. Fiecare metodă și fiecare aspect al lui Dumnezeu Cel întrupat care exprimă firea Sa în umanitate sunt legate în mod indisolubil de propria Lui esență. Deci, este foarte important faptul că Dumnezeu a venit în mijlocul omenirii folosind modalitatea întrupării. Importantă este și lucrarea pe care a făcut-o în trup, dar și mai importante pentru fiecare persoană care locuiește în trup, pentru fiecare persoană care trăiește în corupție, sunt firea pe care El a dezvăluit-o și voia pe care a exprimat-o. Este asta ceva ce puteți înțelege? După înțelegerea firii lui Dumnezeu și a ceea ce El are și ce este, ați tras vreo concluzie despre modul în care ar trebui să-L tratați pe Dumnezeu? În final, ca răspuns la această întrebare, aș dori să vă dau trei sfaturi: mai întâi, nu Îl pune la încercare pe Dumnezeu. Indiferent cât de multe lucruri înțelegi despre Dumnezeu, indiferent cât de multe știi despre firea Sa, în niciun caz nu Îl pune la încercare. În al doilea rând, nu concura pentru statut cu Dumnezeu. Indiferent ce fel de statut îți dă Dumnezeu sau ce fel de lucrare îți încredințează, indiferent ce datorie te pune să îndeplinești și indiferent cât de mult te-ai sacrificat și jertfit pentru Dumnezeu, nu concura absolut deloc cu El pentru statut. În al treilea rând, nu concura cu Dumnezeu. Indiferent dacă înțelegi sau dacă poți să te supui la ce face Dumnezeu cu tine, ce aranjează pentru tine și lucrurile pe care ți le aduce, nu concura absolut deloc cu Dumnezeu. Dacă poți să respecți aceste trei sfaturi, atunci vei fi oarecum în siguranță și nu vei fi predispus la a-L mânia pe Dumnezeu. Aici vom încheia părtășia de astăzi.

23 noiembrie 2013

Dumnezeu Însuși, Unicul I
Autoritatea lui Dumnezeu (I)

Ultimele mele câteva părtășii au fost despre lucrarea lui Dumnezeu, firea lui Dumnezeu și Dumnezeu Însuși. După ce ați ascultat aceste părtășii, ați simțit cumva că ați dobândit o înțelegere și o cunoaștere a firii lui Dumnezeu? Ce grad de înțelegere și de cunoaștere ați dobândit? Puteți să dați un număr? V-au oferit aceste părtășii o înțelegere mai adâncă a lui Dumnezeu? Se poate spune că această înțelegere este adevărata cunoaștere a lui Dumnezeu? Se poate spune că această înțelegere și cunoaștere a lui Dumnezeu este cunoașterea întregii esențe a lui Dumnezeu și a tot ceea ce are și este El? Nu, bineînțeles că nu! Asta deoarece aceste părtășii au asigurat doar înțelegerea unei părți a firii lui Dumnezeu și a ceea ce El are și este – nu toată în întregimea ei. Aceste părtășii v-au permis să înțelegeți parțial lucrarea făcută de Dumnezeu în trecut; prin aceste părtășii, puteți vedea firea lui Dumnezeu și ceea ce El are și este, precum și abordarea și gândirea din spatele a tot ceea ce a făcut El. Dar aceasta este doar o înțelegere literală, vorbită a lui Dumnezeu și, în inimile voastre, voi tot nesiguri rămâneți de cât de mult din aceasta este real. Ce determină în principal dacă există vreo fărâmă de realitate în înțelegerea pe care o au oamenii despre asemenea lucruri? Acest lucru este determinat de cât de mult din firea și cuvintele lui Dumnezeu au experimentat cu adevărat în timpul experiențelor lor concrete și cât de mult au fost capabili să vadă și să cunoască în timpul acestor experiențe concrete. A rostit cineva cuvinte ca acestea: „Ultimele câteva părtășii ne-au permis să înțelegem lucrurile făcute de Dumnezeu, gândurile lui Dumnezeu și, mai mult decât atât, atitudinea lui Dumnezeu față de umanitate și baza acțiunilor Lui, ca și principiile acțiunilor Lui; și astfel am ajuns să înțelegem firea lui Dumnezeu și să cunoaștem totalitatea lui Dumnezeu”? Este corect să spui acest lucru? Clar nu este. De ce spun că nu este corect să spui acest lucru? Firea lui Dumnezeu și ceea ce are și este El sunt exprimate în lucrurile pe care El le-a făcut și în cuvintele pe care El le-a rostit. Prin lucrarea pe care Dumnezeu a făcut-o și prin cuvintele pe care El le-a rostit, omul poate vedea ceea ce Dumnezeu are și este, dar asta înseamnă doar că lucrarea și cuvintele îi permit omului să înțeleagă numai o parte a firii lui Dumnezeu și o parte a ceea ce El are și este. Dacă omul dorește să dobândească o înțelegere mai mare și mai profundă a lui Dumnezeu, atunci omul trebuie să experimenteze mai mult din cuvintele și lucrarea lui Dumnezeu. Chiar dacă omul dobândește doar o înțelegere parțială a lui Dumnezeu atunci când experimentează parțial lucrarea și cuvintele lui Dumnezeu, această înțelegere parțială reprezintă adevărata fire a lui Dumnezeu? Reprezintă esența lui Dumnezeu? Sigur că reprezintă adevărata fire a lui Dumnezeu și esența lui Dumnezeu; în privința asta nu există niciun dubiu. Indiferent de timp sau loc sau de maniera în care Dumnezeu Își face lucrarea sau de forma în care El Se arată omului sau de modul în care El Își exprimă voia, tot ceea ce El dezvăluie și exprimă Îl reprezintă pe Dumnezeu Însuși, esența lui Dumnezeu și

ceea ce are și este El. Dumnezeu Își face lucrarea cu ceea ce El are și este și în adevărata Sa identitate; acesta este adevărul absolut. Totuși astăzi, oamenii au doar o înțelegere parțială a lui Dumnezeu prin cuvintele Sale și din ceea ce aud când ascultă predica și, astfel, într-o oarecare măsură, se poate spune doar că această înțelegere este o cunoaștere teoretică. Având în vedere starea ta actuală, tu poți verifica înțelegerea sau cunoașterea lui Dumnezeu pe care ai auzit-o, văzut-o sau cunoscut-o și știut-o în inima ta azi, numai dacă treci prin asta în experiențele tale concrete și ajungi să o cunoști puțin câte puțin. Dacă nu aș fi avut părtășie despre aceste cuvinte cu voi, ați fi putut să obțineți adevărata cunoaștere a lui Dumnezeu doar din experiențele voastre? Mă tem că ar fi fost foarte dificil să faceți acest lucru. Aceasta deoarece oamenii trebuie să aibă întâi cuvintele lui Dumnezeu pentru a ști cum să experimenteze. Oricât de multe cuvinte ale lui Dumnezeu mănâncă oamenii, acesta este același număr pe care ei îl pot experimenta concret. Cuvintele lui Dumnezeu deschid calea și îl călăuzesc pe om în experiența sa. Pe scurt, pe cei care au o oarecare experiență adevărată, aceste ultime câteva părtășii îi vor ajuta să obțină o înțelegere mai profundă a adevărului și o cunoaștere mai realistă a lui Dumnezeu. Dar pentru cei ce nu au o experiență adevărată, care doar au început să experimenteze sau care doar abia au început să atingă realitatea, acesta este un test important.

Cuprinsul principal al ultimelor câteva părtășii s-a referit la „Firea lui Dumnezeu, lucrarea lui Dumnezeu și Dumnezeu Însuși”. Ce ați văzut în cheia și părțile principale ale tuturor lucrurilor despre care am vorbit? Prin aceste părtășii ați putut să recunoașteți că El, Cel care a făcut lucrarea și El, Cel care a dezvăluit aceste firi, este unicul Dumnezeu Însuși ce deține suveranitatea peste toate lucrurile? Dacă răspunsul vostru este da, atunci ce v-a condus la o astfel de concluzie? Câte aspecte ați luat în considerare ca să ajungeți la această concluzie? Poate să Îmi spună cineva? Știu că ultimele câteva părtășii v-au mișcat adânc și au asigurat un nou început în inimile voastre pentru cunoașterea voastră a lui Dumnezeu, ceea ce e excelent. Dar, în comparație cu înainte, deși ați făcut un salt uriaș în înțelegerea lui Dumnezeu, definiția voastră a identității lui Dumnezeu mai are de progresat dincolo de numele de Iahve Dumnezeu al Epocii Legii, Domnul Isus al Epocii Harului și Dumnezeu Atotputernic al Epocii Împărăției. Asta înseamnă că, deși aceste părtășii despre „Firea lui Dumnezeu, lucrarea lui Dumnezeu și Dumnezeu Însuși” v-au oferit o oarecare înțelegere a cuvintelor rostite odinioară de către Dumnezeu și a lucrării făcute odinioară de către Dumnezeu și a ființei și posesiunilor dezvăluite odinioară de către Dumnezeu, nu puteți da o definiție adevărată și o orientare exactă ale cuvântului „Dumnezeu”. Nici nu aveți o orientare și o cunoaștere adevărate și exacte ale statutului și identității lui Dumnezeu Însuși, adică ale statutului lui Dumnezeu printre toate lucrurile și în întregul univers. Asta deoarece în precedentele părtășii despre Dumnezeu Însuși și firea lui Dumnezeu, tot conținutul a fost bazat pe revelațiile și exprimările trecute ale lui Dumnezeu, după cum este relatat în Biblie. Totuși este dificil pentru om să descopere ființa și posesiunile ce sunt dezvăluite

și exprimate de Dumnezeu în timpul sau în afara gestionării Sale și a mântuirii omenirii. Așadar, chiar dacă înțelegeți ființa și posesiunile lui Dumnezeu ce au fost dezvăluite în lucrarea pe care a făcut-o El în trecut, definiția voastră a identității și statutului lui Dumnezeu este încă departe de „unicul Dumnezeu, Cel ce deține suveranitatea asupra tuturor lucrurilor” și este diferită de aceea a „Creatorului”. Ultimele câteva părtășii i-au făcut pe toți să simtă la fel: cum ar putea omul să cunoască gândurile lui Dumnezeu? Dacă era să știe cu adevărat cineva, atunci acea persoană ar fi cu siguranță Dumnezeu, pentru că doar Dumnezeu Își cunoaște gândurile și doar Dumnezeu Însuși cunoaște fundamentul și abordările care stau la baza a tot ceea ce face El. Pare rațional și logic pentru voi să recunoașteți astfel identitatea lui Dumnezeu, dar cine poate spune din firea și lucrarea lui Dumnezeu că aceasta este într-adevăr lucrarea lui Dumnezeu Însuși și nu lucrarea omului, lucrare ce nu poate fi făcută de către om în numele lui Dumnezeu? Cine poate vedea că această lucrare este sub stăpânirea Celui care are esența și puterea lui Dumnezeu? Cu alte cuvinte, prin ce caracteristici sau esență recunoașteți ca El este Dumnezeu Însuși, care are identitatea lui Dumnezeu și care este Cel care deține suveranitatea peste toate lucrurile? V-ați gândit vreodată la asta? Dacă nu ați făcut-o, atunci aceasta dovedește un fapt: ultimele câteva părtășii v-au oferit doar o oarecare înțelegere a unei părți a istoriei în care Dumnezeu Și-a făcut lucrarea și a abordării, manifestării și dezvăluirii lui Dumnezeu în timpul acelei lucrări. Deși o asemenea înțelegere vă face pe fiecare din voi să recunoașteți fără niciun dubiu că Acela care a desfășurat cele două etape ale lucrării este Dumnezeu Însuși, în care voi credeți și pe care Îl urmați, Cel pe care trebuie să Îl urmați întotdeauna, voi încă sunteți incapabili să recunoașteți că El este Dumnezeul care a existat încă de la crearea lumii și care va exista pe vecie, nici nu sunteți în stare să recunoașteți faptul că El este Cel care conduce și deține suveranitatea peste toată omenirea. Sigur nu v-ați gândit niciodată la această problemă. Fie că este Iahve sau Domnul Isus, prin care aspecte ale esenței și manifestării sunteți capabili să recunoașteți nu doar că El este Dumnezeu pe care trebuie să Îl urmați, dar și Cel care comandă omenirea și deține suveranitatea peste soarta acesteia, Cel care este, mai mult decât atât, unicul Dumnezeu Însuși ce are suveranitatea peste ceruri și pământ și peste toate lucrurile? Prin ce căi recunoașteți că Cel în care credeți și pe care Îl urmați este Dumnezeu Însuși ce are suveranitatea peste toate lucrurile? Prin ce căi Îl conectați pe Dumnezeul în care credeți voi cu Dumnezeul ce are suveranitatea asupra sorții omenirii? Ce vă permite să recunoașteți că Dumnezeul în care credeți voi este unicul Dumnezeu Însuși, care este în ceruri și pe pământ și între toate lucrurile? Aceasta este problema pe care o voi rezolva în următoarea secțiune.

Problemele la care nu v-ați gândit niciodată sau la care nu puteți să vă gândiți pot foarte bine să fie cele care sunt cruciale pentru cunoașterea lui Dumnezeu și în care pot fi căutate adevăruri de nepătruns pentru om. Când aceste probleme vin peste voi, astfel încât e nevoie să le faceți față și să alegeți, dacă sunteți incapabili să le rezolvați complet din cauza nesăbuinței și a ignoranței voastre, sau pentru că experiențele voastre sunt

prea superficiale și vă lipsește o adevărată cunoaștere a lui Dumnezeu, atunci ele vor deveni principalul obstacol și cel mai mare impediment pe calea credinței voastre în Dumnezeu. Și astfel, simt că este foarte necesar să am o părtășie cu voi pe acest subiect. Știți care este problema voastră acum? Vă sunt clare problemele despre care vorbesc? Sunt acestea probleme cu care o să vă confruntați? Sunt probleme pe care nu le înțelegeți? Sunt probleme la care nu v-ați gândit niciodată? Sunt aceste probleme importante pentru voi? Sunt cu adevărat probleme? Această chestiune este o sursă de mare confuzie pentru voi, ceea ce arată că nu aveți o înțelegere adevărată a Dumnezeului în care credeți și că nu Îl luați în serios. Unii oameni spun: „Știu că El este Dumnezeu, așa că Îl urmez deoarece cuvintele Lui sunt expresia lui Dumnezeu. Asta este de ajuns. Ce dovadă mai e necesară? Sigur că nu trebuie să avem dubii despre Dumnezeu? Sigur că nu trebuie să Îl testăm pe Dumnezeu? Sigur nu trebuie să punem sub semnul întrebării esența lui Dumnezeu și identitatea lui Dumnezeu Însuși?" Indiferent dacă voi gândiți în modul acesta, Eu nu pun asemenea întrebări pentru a vă face să fiți confuzi în ceea ce Îl privește pe Dumnezeu sau pentru a vă face să Îl testați pe Dumnezeu, și cu atât mai puțin pentru a vă provoca îndoieli cu privire la identitatea sau esența lui Dumnezeu. Mai degrabă, fac acest lucru pentru a vă încuraja o mai mare înțelegere a esenței lui Dumnezeu și o mai mare certitudine și credință în statutul lui Dumnezeu, astfel încât Dumnezeu să devină Unicul în inimile celor care Îl urmează pe Dumnezeu, astfel încât statutul inițial al lui Dumnezeu – acela de Creator, Stăpânitor al tuturor lucrurilor, unicul Dumnezeu Însuși – să poată fi reinstaurat în inima fiecărei făpturi. Aceasta este, de asemenea, tema despre care voi face părtășie.

Acum haideți să începem să citim următoarele scripturi din Biblie.

1. Dumnezeu folosește cuvântul pentru a crea toate lucrurile

Geneza 1:3-5 Atunci Dumnezeu a zis: „Să fie lumină!"; și a fost lumină. Dumnezeu a văzut că lumina era bună și a despărțit lumina de întuneric. Dumnezeu a numit lumina „zi", iar întunericul l-a numit „noapte". A fost o seară și a fost o dimineață: ziua întâi.

Geneza 1:6-7 Dumnezeu a zis: „Să fie o boltă cerească în mijlocul apelor, care să despartă apele de ape!" Astfel, Dumnezeu a făcut bolta și a despărțit apele care sunt sub boltă de apele care sunt deasupra ei. Și așa a și fost.

Geneza 1:9-11 Dumnezeu a zis: „Să se adune la un loc apele care sunt sub cer și să apară uscatul!" Și așa a și fost. Dumnezeu a numit uscatul „pământ", iar apele care au fost adunate la un loc, le-a numit „mări". Dumnezeu a văzut că acest lucru era bun. Atunci Dumnezeu a zis: „Să dea pământul vegetație: plante care să facă sămânță și pomi fructiferi care să dea rod cu sămânță în el, potrivit soiului lor!" Și așa a și fost.

Geneza 1:14-15 Dumnezeu a zis: „Să fie niște luminători pe bolta cerului, care să despartă ziua de noapte; ei să fie semne care să arate anotimpurile, zilele și anii și să slujească drept luminători pe bolta cerului, ca să dea lumină pământului!" Și așa a și fost.

Geneza 1:20-21 Dumnezeu a zis: „Să mișune apele de viețuitoare și să zboare păsări pe

bolta cerului, deasupra pământului!” Astfel, Dumnezeu a făcut creaturile cele mari din ape, toate viețuitoarele care se mișcă și de care mișună apele, potrivit felurilor lor și toate păsările înaripate, potrivit felurilor lor. Dumnezeu a văzut că acest lucru era bun.

Geneza 1:24-25 Dumnezeu a zis: „Să dea pământul viețuitoare, potrivit felurilor lor: vite, animale mici și animale sălbatice, fiecare potrivit felurilor lor!” Și așa a și fost. Dumnezeu a făcut animalele sălbatice, potrivit felurilor lor, vitele, potrivit felurilor lor și toate animalele mici care mișună pe pământ, potrivit felurilor lor. Dumnezeu a văzut că acest lucru era bun.

În prima zi, se nasc ziua și noaptea omenirii și rămân neclintite mulțumită autorității lui Dumnezeu

Haideți să ne uităm la acest prim pasaj: „Atunci Dumnezeu a zis: «Să fie lumină!»; și a fost lumină. Dumnezeu a văzut că lumina era bună și a despărțit lumina de întuneric. Dumnezeu a numit lumina «zi», iar întunericul l-a numit «noapte». A fost o seară și a fost o dimineață: ziua întâi” (Geneza 1:3-5). Acest pasaj descrie primul act al lui Dumnezeu la începutul creației și prima zi petrecută de Dumnezeu în care au existat o seară și o dimineață. Dar a fost o zi extraordinară: Dumnezeu a început să pregătească lumina pentru toate lucrurile, și mai departe a despărțit lumina de întuneric. În această zi, Dumnezeu a început să vorbească, iar cuvintele Sale și autoritatea Sa au existat unele lângă altele. Autoritatea Lui a început să se arate în toate lucrurile și puterea Lui s-a răspândit printre toate lucrurile ca rezultat al cuvintelor Sale. Începând din această zi, toate lucrurile au luat formă și au rămas neclintite datorită cuvintelor lui Dumnezeu, a autorității lui Dumnezeu și a puterii lui Dumnezeu și au început să funcționeze mulțumită cuvintelor lui Dumnezeu, a autorității lui Dumnezeu și a puterii lui Dumnezeu. Când Dumnezeu a spus cuvintele „Să fie lumină”, a fost lumină. Dumnezeu nu a început niciun program de lucrări; lumina apăruse ca rezultat al cuvintelor Sale. Aceasta era lumina pe care Dumnezeu a numit-o zi și de care omul încă depinde și astăzi pentru existența lui. Prin porunca lui Dumnezeu, esența și valoarea ei nu s-au schimbat și nu au dispărut niciodată. Existența ei dovedește autoritatea și puterea lui Dumnezeu, proclamă existența Creatorului. Confirmă, iar și iar, identitatea și statutul Creatorului. Nu este intangibilă sau iluzorie, ci o lumină reală care poate fi văzută de către om. De atunci încolo, în această lume goală în care „pământul era pustiu și gol; peste fața adâncului era întuneric,” a fost produs primul lucru material. Acest lucru a venit din cuvintele din gura lui Dumnezeu și a apărut în primul act al creației tuturor lucrurilor datorită autorității și cuvântărilor lui Dumnezeu. Curând după aceea, Dumnezeu a poruncit ca lumina și întunericul să se separe… Totul s-a schimbat și a fost complet datorită cuvintelor lui Dumnezeu… Dumnezeu a numit această lumină „Zi” și a numit întunericul „Noapte”. În acel moment, prima seară și prima dimineață au fost produse în lumea pe care Dumnezeu intenționa să o creeze și Dumnezeu a zis că aceasta a fost prima zi. Această zi a fost prima zi a creației tuturor lucrurilor de către Creator și a fost începutul creației tuturor lucrurilor, și a fost prima dată când autoritatea și puterea Creatorului s-au arătat în această lume pe care El o crease.

Prin aceste cuvinte, omul poate să vadă autoritatea lui Dumnezeu și a cuvintelor Lui, precum și puterea lui Dumnezeu. Deoarece doar Dumnezeu posedă o asemenea putere, așadar, doar Dumnezeu are o asemenea autoritate; deoarece doar Dumnezeu este în posesia unei asemenea autorități, așadar, doar Dumnezeu are o asemenea putere. Ar putea vreun om sau obiect să posede o asemenea autoritate și putere? Există un răspuns în inimile voastre? În afară de Dumnezeu, există vreo ființă creată sau necreată care să posede o asemenea autoritate? Ați văzut vreodată un exemplu de asemenea lucru în altă carte sau publicație? Există vreo menționare că cineva a creat cerurile și pământul și toate lucrurile? Nu apare în alte cărți sau menționări; acestea sunt, desigur, singurele cuvinte demne de încredere și puternice despre măreața creație a lumii de către Dumnezeu, care sunt consemnate în Biblie; aceste cuvinte vorbesc despre autoritatea unică și identitatea lui Dumnezeu. Se poate spune că o asemenea autoritate și putere simbolizează unica identitate a lui Dumnezeu? Se poate spune că ele sunt deținute de către Dumnezeu și doar de către Dumnezeu? Fără îndoială, doar Dumnezeu Însuși deține o asemenea autoritate și putere! Această autoritate și această putere nu pot fi deținute sau înlocuite de nicio ființă creată sau necreată! Este aceasta una dintre caracteristicile unicului Dumnezeu Însuși? Ați văzut-o cu ochii voștri? Aceste cuvinte permit repede și limpede oamenilor să înțeleagă faptul că Dumnezeu deține o autoritate unică, o putere unică și identitatea și statutul supreme. Din această părtășie de mai sus, puteți să spuneți că Dumnezeu în care credeți este unicul Dumnezeu Însuși?

În ziua a doua, autoritatea lui Dumnezeu pune în ordine apele și face întinderea cerului și apare un spațiu pentru cele mai elementare nevoi de supraviețuire ale omului

Să citim al doilea pasaj din Biblie: „Dumnezeu a zis: «Să fie o boltă cerească în mijlocul apelor, care să despartă apele de ape!» Astfel, Dumnezeu a făcut bolta și a despărțit apele care sunt sub boltă de apele care sunt deasupra ei. Și așa a și fost” (Geneza 1:6-7). Ce schimbări au apărut după ce Dumnezeu a zis „Să fie o boltă cerească în mijlocul apelor, care să despartă apele de ape”? În Scripturi se spune: „Astfel, Dumnezeu a făcut bolta și a despărțit apele care sunt sub boltă de apele care sunt deasupra ei”. Care a fost rezultatul după ce Dumnezeu a rostit și a făcut asta? Răspunsul stă în ultima parte a pasajului: „Și așa a și fost”.

Aceste două scurte fraze consemnează un eveniment măreț și descriu o scenă minunată – formidabila acțiune prin care Dumnezeu a orânduit apele și a creat un spațiu în care omul putea exista…

În această imagine, apele și întinderea apar în fața lui Dumnezeu într-o clipită și sunt despărțite de autoritatea cuvântului lui Dumnezeu și sunt separate într-un „sus” și un „jos” în maniera stabilită de Dumnezeu. Adică, întinderea creată de Dumnezeu nu doar că a acoperit apele de jos, dar a susținut și apele de sus… La asta, omul nu se poate abține să nu fie cuprins de uimire, stupefiat și să răsufle întretăiat de admirație la măreția

autorității Sale și la splendoarea scenei în care Creatorul a mișcat apele și le-a poruncit și a creat întinderea cerului. Prin cuvintele lui Dumnezeu, puterea lui Dumnezeu și autoritatea lui Dumnezeu, El a făcut o altă faptă mare. Nu este aceasta măreția autorității Creatorului? Să folosim scripturile pentru a explica faptele lui Dumnezeu: Dumnezeu Și-a rostit cuvintele și, datorită acestor cuvinte ale lui Dumnezeu, a apărut o întindere în mijlocul apelor. În același timp, o schimbare enormă a apărut în acest spațiu datorită cuvintelor lui Dumnezeu, și nu era o schimbare în sensul obișnuit, ci un fel de substituție în care nimicul a devenit ceva. A fost născut din gândurile Creatorului și a devenit ceva din nimic datorită cuvintelor rostite de Creator și, mai departe, din acest moment a existat și a rămas neclintit de dragul Creatorului și s-a modificat, schimbat și reînnoit conform gândurilor Creatorului. Acest pasaj descrie al doilea act al Creatorului în creația Sa a întregii lumi. A fost o altă expresie a autorității și puterii Creatorului și o altă acțiune de pionierat a Creatorului. Această zi a fost a doua zi pe care Creatorul a petrecut-o de la întemeierea lumii și a fost o altă zi minunată pentru El: El a mers prin lumină, a creat întinderea cerului, a aranjat și orânduit apele, iar faptele Sale, autoritatea și puterea Sa au fost puse la lucru în această nouă zi…

A existat întinderea cerului în mijlocul apelor înainte ca Dumnezeu să Își rostească cuvintele? Sigur că nu! Și după ce Dumnezeu a spus: „Să fie o boltă cerească în mijlocul apelor”? Lucrurile intenționate de Dumnezeu au apărut; a fost întinderea cerului în mijlocul apelor și apele s-au separat deoarece Dumnezeu a spus „care să despartă apele de ape”. În acest fel, ca urmare a cuvintelor lui Dumnezeu, două noi obiecte, două lucruri abia născute au apărut printre toate lucrurile ca rezultat al autorității și puterii lui Dumnezeu. Ce părere aveți despre apariția acestor două noi obiecte? Simțiți măreția puterii Creatorului? Simțiți forța unică și extraordinară a Creatorului? Măreția unei asemenea forțe și puteri se datorează autorității lui Dumnezeu și această autoritate este o reprezentare a lui Dumnezeu Însuși și o caracteristică unică a lui Dumnezeu Însuși.

V-a dat acest pasaj, încă o dată, un sens profund al unicității lui Dumnezeu? De fapt, este departe de a fi suficient; autoritatea și puterea Creatorului se extind mult mai departe de asta. Unicitatea Lui nu constă doar în faptul că El posedă o esență diferită de cea a oricărei alte ființe, dar și pentru că autoritatea și puterea Lui sunt extraordinare, fără limite, superlativul absolut și ies în evidență printre toate și, mai mult decât atât, pentru că autoritatea Lui și ceea ce El are și este pot crea viață, pot produce miracole, pot crea fiecare minut și secundă spectaculoase și extraordinare. În același timp, El este capabil să guverneze viața pe care El o creează și să stăpânească asupra miracolelor și a absolut fiecărui minut și a fiecărei secunde pe care El le creează.

În ziua a treia, cuvintele lui Dumnezeu nasc pământul și mările și autoritatea lui Dumnezeu face ca lumea să fie plină de viață

În continuare, să citim prima frază din Geneza 1:9-11: „Dumnezeu a zis: Să se adune la un loc apele care sunt sub cer și să apară uscatul!” Ce schimbări au apărut după ce

Dumnezeu a zis pur și simplu: „Să se adune la un loc apele care sunt sub cer și să apară uscatul”? Și ce mai era în acest spațiu în afară de lumină și întinderea cerului? În Scripturi este scris: „Dumnezeu a numit uscatul «pământ», iar apele care au fost adunate la un loc, le-a numit «mări». Dumnezeu a văzut că acest lucru era bun”. Adică, acum erau pământ și mări în acest spațiu și pământul și mările erau separate. Apariția acestor noi lucruri a urmat poruncii din gura lui Dumnezeu, „Și așa a și fost”. Îl descrie Scriptura pe Dumnezeu ca fiind grăbit în timp ce făcea asta? Îl descrie implicat în efort fizic? Așadar, cum a făcut Dumnezeu asta? Cum a făcut Dumnezeu ca aceste noi lucruri să fie produse? Este de la sine înțeles, Dumnezeu a folosit cuvinte pentru a realiza toate acestea, pentru a crea toate acestea.

În cele trei pasaje de mai sus, am aflat despre apariția a trei mari evenimente. Aceste trei evenimente s-au petrecut și au luat ființă prin cuvintele lui Dumnezeu, și datorită cuvintelor Lui, aceste evenimente au apărut unul după altul înaintea ochilor lui Dumnezeu. Astfel, se poate vedea cum cuvintele „Dumnezeu vorbește și va fi făcut; El poruncește și va sta neclintit” nu sunt goale. Această esență a lui Dumnezeu este confirmată în clipa în care sunt concepute gândurile Lui, iar atunci când Dumnezeu deschide gura să vorbească, esența Lui este pe deplin reflectată.

Să continuăm cu ultima frază a acestui pasaj: „Atunci Dumnezeu a zis: «Să dea pământul vegetație: plante care să facă sământă și pomi fructiferi care să dea rod cu sământă în el, potrivit soiului lor!» Și așa a și fost”. În timp ce Dumnezeu vorbea, toate lucrurile au luat ființă urmând gândurile lui Dumnezeu și, într-o clipă, o varietate de mici forme delicate de viață au scos șovăitor capetele din pământ și, înainte ca ele să se scuture de fărâmele de pământ de pe trupuri, au început nerăbdătoare să își facă semne de salut una către alta, dând din cap și zâmbind lumii. I-au mulțumit Creatorului pentru viața pe care le-a dat-o și au anunțat lumii că sunt o parte a tuturor lucrurilor și că fiecare își va dedica viața pentru a demonstra autoritatea Creatorului. Pe când cuvintele lui Dumnezeu erau rostite, pământul devenea luxuriant și verde, tot soiul de ierburi ce puteau fi savurate de om înmugureau și ieșeau prin pământ, iar munții și câmpiile deveneau dens populate de copaci și păduri… Această lume stearpă, în care nu fusese nicio urmă de viață, era rapid acoperită de o abundență de iarbă, plante și copaci și deborda de verdeață… Mireasma ierbii și parfumul solului s-au răspândit prin aer, o varietate de plante au început să respire în tandem cu circulația aerului și au început procesul de creștere. În același timp, mulțumită cuvintelor lui Dumnezeu și urmând gândurilor lui Dumnezeu, toate plantele au început ciclurile perpetue ale vieții în care cresc, înfloresc, rodesc și se înmulțesc. Au început să adere cu strictețe la cursul vieții lor și au început să-și îndeplinească rolurile corespunzătoare în mijlocul tuturor lucrurilor… Toate s-au născut și au trăit datorită cuvintelor Creatorului. Vor primi neîncetata înzestrare și susținere din partea Creatorului, vor supraviețui mereu, tenace, în toate colțurile pământului pentru a demonstra autoritatea și puterea Creatorului și vor arăta mereu forța vieții dăruite lor de Creator…

Viața Creatorului este extraordinară, gândurile Lui sunt extraordinare și autoritatea Lui este extraordinară, și astfel, când cuvintele Lui au fost rostite, rezultatul final a fost „și așa a fost”. Clar, Dumnezeu nu are nevoie să lucreze cu mâinile atunci când acționează; pur și simplu Își folosește gândurile pentru a porunci și cuvintele pentru a ordona, și astfel lucrurile sunt înfăptuite. În această zi, Dumnezeu a adunat apele împreună într-un singur loc și a lăsat să apară uscatul, după care Dumnezeu a făcut ca iarba să înmugurească din pământ și au crescut plante făcând semințe și copaci purtând fructe, iar Dumnezeu le-a împărțit pe fiecare după felul său și a făcut ca fiecare să își poarte propria sământă. Toate acestea au fost realizate potrivit gândurilor lui Dumnezeu și poruncilor cuvintelor lui Dumnezeu și fiecare a apărut, una după alta, în această lume nouă.

Când încă nu Își începuse lucrarea, Dumnezeu avea deja în minte o imagine a ceea ce intenționa să realizeze, iar când Dumnezeu a început să facă aceste lucruri, ceea ce s-a întâmplat tot atunci când Dumnezeu a deschis gura pentru a vorbi despre conținutul acestei imagini, au început să apară schimbări în toate lucrurile mulțumită autorității și puterii lui Dumnezeu. Indiferent cum a făcut Dumnezeu sau cum Și-a exercitat autoritatea, toate au fost făcute pas cu pas potrivit planului lui Dumnezeu și datorită cuvintelor lui Dumnezeu; schimbări pas cu pas între cer și pământ au apărut mulțumită cuvintelor și autorității lui Dumnezeu. Toate aceste schimbări și apariții au arătat autoritatea Creatorului și caracterul extraordinar și măreția puterii vieții Creatorului. Gândurile Lui nu sunt simple idei sau o imagine goală, ci o autoritate ce posedă vitalitate și energie extraordinară, și ele sunt puterea ce face toate lucrurile să se schimbe, să renască, să se reînnoiască și să piară. Din această cauză, toate lucrurile funcționează datorită gândurilor Sale și, în același timp, sunt realizate datorită cuvintelor din gura Sa…

Înainte ca toate lucrurile să apară, se formase de mult în gândurile lui Dumnezeu un plan complet, și o nouă lume fusese de mult realizată. Deși în a treia zi au apărut tot soiul de plante pe pământ, Dumnezeu nu avea niciun motiv să întrerupă pașii creației Sale a acestei lumi; El a intenționat să continue să Își rostească cuvintele, să continue să înfăptuiască creația fiecărui lucru nou. El avea să vorbească, avea să Își dea poruncile, să Își exercite autoritatea și să Își arate puterea, și a pregătit tot ceea ce El plănuise să pregătească pentru toate lucrurile și pentru omenirea pe care intenționa să o creeze…

În a patra zi, sunt create anotimpurile, zilele și anii omenirii, pe când Dumnezeu Își exercită autoritatea încă o dată

Creatorul Și-a folosit cuvintele pentru a-Și înfăptui planul, și astfel Și-a petrecut primele trei zile ale planului Său. În timpul acestor trei zile, Dumnezeu nu a fost văzut ocupat sau extenuându-Se; dimpotrivă, El a petrecut trei prime zile minunate ale planului Său și a înfăptuit marea acțiune a transformării radicale a lumii. O lume nou-nouță a apărut în fața ochilor Săi și, bucată cu bucată, frumoasa imagine ce fusese pecetluită în gândurile Sale a fost, în sfârșit, dezvăluită în cuvintele lui Dumnezeu. Apariția fiecărui

lucru nou a fost ca nașterea unui nou-născut, iar Creatorului I-a plăcut imaginea ce fusese odată în gândurile Lui, dar care fusese acum adusă la viață. În acest moment, inima Lui a dobândit o fărâmă de satisfacție, dar planul Lui abia începuse. Într-o clipită, a sosit o nouă zi – și care a fost următoarea pagină din planul Creatorului? Ce a spus El? Cum Și-a exercitat autoritatea? Între timp, ce lucruri noi au apărut în această nouă lume? Urmând îndrumarea Creatorului, privirea noastră se fixează asupra celei de-a patra zi a creației tuturor lucrurilor de către Dumnezeu, o zi ce a fost un alt nou început. Sigur, pentru Creator a fost, fără îndoială, o altă zi minunată și o altă zi de extremă importanță pentru omenirea de astăzi. A fost, bineînțeles, o zi de o inestimabilă valoare. Cum a fost ea minunată, cum a fost importantă și cum a fost de o inestimabilă valoare? Să ascultăm mai întâi cuvintele rostite de Creator…

„Dumnezeu a zis: «Să fie niște luminători pe bolta cerului, care să despartă ziua de noapte; ei să fie semne care să arate anotimpurile, zilele și anii și să slujească drept luminători pe bolta cerului, ca să dea lumină pământului!»” (Geneza 1:14-15). Aceasta a fost o altă exercitare a autorității lui Dumnezeu ce a fost demonstrată de făpturi în urma creării Sale a uscatului și a plantelor de pe el. Pentru Dumnezeu, un asemenea act a fost la fel de ușor ca ceea ce deja făcuse, pentru că Dumnezeu are asemenea putere; Dumnezeu Se ține de cuvânt și cuvântul Său va fi împlinit. Dumnezeu a poruncit luminătorilor să apară în cer, și acești luminători nu doar că au strălucit pe cer și deasupra pământului, dar au servit și ca semne pentru zi și noapte, pentru anotimpuri, zile și ani. Astfel, pe când Dumnezeu Își rostea cuvintele, fiecare act pe care Dumnezeu a vrut să îl ducă la bun sfârșit a fost îndeplinit conform cu ceea ce a vrut Dumnezeu și în maniera statornicită de Dumnezeu.

Luminătorii din ceruri sunt materie din cer ce poate radia lumină; pot lumina cerul și pământul și mările. Se rotesc potrivit ritmului și frecvenței poruncite de către Dumnezeu și luminează în diferite perioade de timp deasupra pământului, și astfel, ciclurile de revoluție ale luminilor fac ca ziua și noaptea să se producă în estul și în vestul pământului și nu sunt doar semne pentru noapte și zi, ci, prin aceste cicluri diferite, marchează și sărbătorile și alte zile speciale pentru omenire. Ele sunt complementul și acompaniamentul perfecte ale celor patru anotimpuri – primăvara, vara, toamna și iarna – făcute de Dumnezeu, împreună cu care luminile servesc armonios ca indicatoare regulate și precise pentru perioadele lunare, pentru zilele și anii omenirii. Deși abia după apariția agriculturii a început omenirea să înțeleagă și să întrevadă împărțirea perioadelor lunare, a zilelor și anilor cauzate de luminile create de Dumnezeu, de fapt, perioadele lunare, zilele și anii pe care omul le înțelege azi au început să fie generate acum mult timp, în a patra zi a creației tuturor lucrurilor și, la fel, ciclurile alternante ale primăverii, verii, toamnei și iernii experimentate de către om încep acum mult timp, în a patra zi a creației tuturor lucrurilor de către Dumnezeu. Luminile create de Dumnezeu i-au permis omului să distingă regulat, precis și clar între noapte și zi, să numere zilele și să țină o evidență clară a perioadelor lunare și a anilor. (Ziua lunii pline era încheierea unei luni și din asta

omul știa că iluminarea luminătorilor începe un nou ciclu; ziua semilunii era încheierea a unei jumătăți de lună care spunea omului când începea un nou ciclu lunar, de unde se putea deduce câte zile și nopți erau într-un ciclu lunar, câte cicluri lunare erau într-un anotimp și câte anotimpuri într-un an și acestea erau dezvăluite cu mare regularitate.) Astfel, astfel, omul putea lesne ține socoteala ciclurilor lunare, a zilelor și anilor marcate de revoluțiile luminătorilor. Din acest moment, omenirea și toate lucrurile au trăit, fără să își dea seama, în schimbarea sistematică a nopții și zilei și în alternanța anotimpurilor produse de revoluțiile luminătorilor. Aceasta a fost semnificația creației luminătorilor, în cea de-a patra zi, de către Creator. În același fel, scopurile și semnificația acestei acțiuni a Creatorului au fost în continuare inseparabile de autoritatea și puterea Lui. Și astfel, luminătorii făcuți de Dumnezeu și valoarea pe care aveau să o aducă în curând omului au fost o altă lovitură de maestru în exercitarea autorității Creatorului.

În această nouă lume, în care omenirea nu-și făcuse încă apariția, Creatorul a făcut seara și dimineața, întinderea cerului, pământul și mările, ierburile, plantele și feluritele tipuri de copaci și luminătorii, anotimpurile, zilele și anii pentru noua viață pe care avea să o creeze curând. Autoritatea și puterea Creatorului au fost exprimate în fiecare lucru nou pe care l-a creat, iar cuvintele și realizările Lui au apărut simultan, fără nici cea mai mică discrepanță și fără nici un fel de pauză. Apariția și nașterea acestor noi lucruri au fost dovada autorității și puterii Creatorului: El Se ține de cuvânt și cuvântul Lui va fi înfăptuit și ceea ce înfăptuiește El durează pe vecie. Acest lucru rămâne neschimbat: așa a fost în trecut, așa este astăzi și așa va fi în veci. Când vă mai uitați o dată la acele cuvinte din Scriptură, vi se par noi? Ați văzut un nou conținut și ați făcut noi descoperiri? Asta se întâmplă deoarece faptele Creatorului v-au agitat inimile, v-au ghidat direcția cunoașterii puterii și autorității Lui și au deschis ușa către înțelegerea Lui, iar faptele și autoritatea Lui au dat viață acestor cuvinte. Astfel, în aceste cuvinte, omul a văzut o expresie reală și plină de viață a autorității Creatorului, a fost cu adevărat martor al supremației Creatorului și a văzut caracterul extraordinar al autorității și puterii Creatorului.

Autoritatea și puterea Creatorului produc miracol după miracol; El atrage atenția omului și omul nu poate decât să se uite transfigurat la faptele uluitoare născute din exercitarea autorității Sale. Puterea Lui fenomenală produce încântare după încântare, iar omul rămâne uluit, bucuros peste măsură, icnind de admirație, cuprins de venerație și înviorat; mai mult, omul este vizibil mișcat și astfel apar în el respectul, venerația și atașamentul. Autoritatea și faptele Creatorului au un puternic impact și un efect de curățire asupra duhului omului și, mai mult decât atât, umplu duhul omului. Fiecare dintre gândurile Lui, fiecare dintre cuvântările Lui și fiecare dezvăluire a autorității Lui este o capodoperă între toate lucrurile și este o mare inițiativă cât se poate de vrednică de înțelegerea profundă și cunoașterea omenirii create. Când socotim fiecare creatură născută din cuvintele Creatorului, duhurile noastre sunt atrase de miracolul puterii lui Dumnezeu, și ne găsim în punctul în care urmăm pașii Creatorului înspre ziua

următoare: a cincea zi a creației tuturor lucrurilor de către Dumnezeu.

Să continuăm să citim Scriptura pasaj cu pasaj în timp ce ne uităm la mai multe fapte ale Creatorului.

În ziua a cincea, viața de diferite și variate forme înfățișează autoritatea Creatorului în diferite feluri

Scriptura spune: „Dumnezeu a zis: «Să mișune apele de viețuitoare și să zboare păsări pe bolta cerului, deasupra pământului!» Astfel, Dumnezeu a făcut creaturile cele mari din ape, toate viețuitoarele care se mișcă și de care mișună apele, potrivit felurilor lor și toate păsările înaripate, potrivit felurilor lor. Dumnezeu a văzut că acest lucru era bun” (Geneza 1:20-21). Scriptura ne spune clar că, în această zi, Dumnezeu a făcut viețuitoarele apelor și păsările cerului, adică, El a creat diverși pești și diferite păsări și le-a împărțit pe fiecare după felul lor. Astfel, pământul, cerurile și apele au fost îmbogățite de creația lui Dumnezeu…

Pe măsură ce cuvintele lui Dumnezeu erau rostite, noi vietăți, fiecare cu o formă diferită prindeau viață instantaneu printre cuvintele Creatorului. Au venit în această lume înghesuindu-se pentru poziție, sărind, zburdând de bucurie… Pești de toate mărimile și formele au înotat prin apă; crustacee de toate felurile au ieșit din nisipuri; creaturi cu solzi, cu cochilie sau nevertebrate au crescut în grabă în diferite forme, fie ele mari sau mici, lungi sau scurte. La fel au făcut și diferite feluri de alge ce au început să crească din senin, legănându-se odată cu mișcările variatei vieți marine, ondulându-se, incitând apele stătătoare, parcă zicându-le: „Grăbiți-vă! Aduceți-vă prietenii! Pentru că nu veți mai fi singure niciodată!” Din momentul în care variatele viețuitoare create de Dumnezeu au apărut în apă, fiecare nouă viață a adus vitalitate apelor ce fuseseră tăcute atât de mult timp și le-a însoțit într-o nouă eră… Din acel moment, s-au cuibărit una în alta și și-au ținut companie și nu au mai păstrat distanța între ele. Apa a existat pentru viețuitoarele din ea, hrănind fiecare viață ce locuia în îmbrățișarea ei, și fiecare viață a existat pentru binele apei și datorită hrănirii ei. Fiecare i-a dat viață celeilalte și, în același timp, fiecare, în același mod, a depus mărturie pentru măreția și caracterul miraculos al creației Creatorului și pentru puterea de neîntrecut a autorității Creatorului…

Așa cum marea nu a mai fost tăcută, la fel, viața a început să umple cerurile. Una după alta, păsările, mari sau mici, au zburat în cer de pe pământ. Spre deosebire de viețuitoarele mării, ele aveau aripi și pene ce le acopereau siluetele zvelte și grațioase. Și-au fâlfăit aripile, arătându-și cu mândrie și semeție penajul superb și funcțiile și abilitățile speciale date lor de către Creator. S-au avântat libere și s-au plimbat cu dibăcie între ceruri și pământ, peste pășuni și păduri… Erau favoritele aerului, erau favoritele tuturor lucrurilor. Aveau să devină curând legătura dintre cer și pământ și să transmită mesaje tuturor lucrurilor… Au cântat, au coborât bucuroase, au adus veselie, râs și vibrație acestei lumi odată pustii… Și-au folosit cântul lor limpede și melodios, și-au folosit cuvintele din inimile lor pentru a-L preamări pe Creator pentru viața ce le-a fost

dăruită. Au dansat vesele pentru a arăta perfecțiunea și caracterul miraculos al creației Creatorului și aveau să-și închine întreaga viață pentru a purta dovada autorității Creatorului prin viața specială pe care El le-a dăruit-o…

Indiferent dacă erau în apă ori în cer, la porunca Creatorului, această puzderie de vietăți a existat în diferite configurații de viață și, la porunca Creatorului, s-au adunat împreună în concordanță cu speciile lor – și această lege, această regulă a fost de neschimbat pentru orice viețuitoare. Niciodată nu au îndrăznit să meargă dincolo de hotarele stabilite lor de către Creator, nici nu au putut să facă asta. După cum le-a fost menit de către Creator, au trăit, s-au înmulțit, au urmat strict cursul vieții și legile date pentru ele de către Creator și, în mod conștiincios, s-au conformat poruncilor, dispozițiilor și preceptelor cerești pe care le-a dat El, până astăzi. Au conversat cu Creatorul în felul lor specific, au ajuns să aprecieze semnificația Creatorului și s-au supus poruncilor lui. Niciuna nu a încălcat vreodată autoritatea Creatorului și stăpânirea Sa, iar stăpânirea asupra lor a fost exercitată de gândurile Lui; nu au fost rostite cuvinte, dar autoritatea ce era unică Creatorului a controlat toate lucrurile tăcute care nu posedau limbaj și care erau diferite de omenire. Exercitarea autorității Sale în acest mod special a silit omul să capete o nouă cunoaștere și să facă o nouă interpretare a autorității unice a Creatorului. Aici, trebuie să vă spun că, în această nouă zi, exercitarea autorității Creatorului a demonstrat încă o dată unicitatea Creatorului.

Acum, să aruncăm o privire la ultima frază din acest pasaj al scripturii: „Dumnezeu a văzut că acest lucru era bun”. Ce credeți că înseamnă asta? Emoțiile lui Dumnezeu sunt cuprinse în aceste cuvinte. Dumnezeu a privit toate lucrurile pe care El le crease apărând și rămânând neclintite datorită cuvintelor Sale și, treptat, începând să se schimbe. În acest moment, era Dumnezeu mulțumit de diferitele lucruri pe care le făcuse cu vorbele Sale și de diferitele acțiuni pe care le săvârșise? Răspunsul este că: „Dumnezeu a văzut că acest lucru era bun”. Ce vedeți aici? Ce reprezintă faptul că: „Dumnezeu a văzut că acest lucru era bun”? Ce simbolizează asta? Înseamnă că Dumnezeu a avut puterea și înțelepciunea să realizeze ceea ce El plănuise și ordonase, să atingă țelurile pe care Își propusese să le atingă. După ce Dumnezeu a îndeplinit fiecare sarcină, a simțit El regret? Răspunsul este tot „Dumnezeu a văzut că acest lucru era bun”. Cu alte cuvinte, nu doar că El nu a simțit niciun regret, dar a fost, în schimb, satisfăcut. Ce înseamnă că nu a simțit niciun regret? Înseamnă că planul lui Dumnezeu este perfect, că puterea și înțelepciunea Sa sunt perfecte și că doar prin autoritatea Sa poate fi realizată o asemenea perfecțiune. Când omul îndeplinește o sarcină, poate el, ca Dumnezeu, să vadă că este bună? Poate tot ce e făcut de om să atingă perfecțiunea? Poate omul să termine ceva odată pentru totdeauna? Exact cum spune omul, „nimic nu e perfect, doar mai bun”, nimic din ceea ce face omul nu poate atinge perfecțiunea. Când Dumnezeu a văzut că tot ceea ce El făcuse și realizase era bun, tot ceea ce făcuse Dumnezeu era făcut de cuvintele Lui, adică, atunci când „Dumnezeu a văzut că acest lucru era bun,” tot ceea ce a făcut a luat o formă permanentă, a fost clasificat în

concordanță cu tipul și i s-a dat o poziție, un scop și o funcție fixe pe vecie. Mai mult decât atât, rolul lor între toate lucrurile și călătoria pe care trebuie să o facă în timpul gestiunii lui Dumnezeu a tuturor lucrurilor fuseseră deja menite de Dumnezeu și erau imuabile. Aceasta a fost legea cerească dată de Creator tuturor lucrurilor.

„Dumnezeu a văzut că acest lucru era bun,” aceste cuvinte simple și subapreciate, atât de des ignorate, sunt cuvintele legii cerești și ale edictului ceresc date tuturor făpturilor de către Dumnezeu. Acestea sunt o altă întrupare a autorității Creatorului, una ce este mai concretă, mai profundă. Prin cuvintele Sale, Creatorul nu doar că a fost capabil să obțină tot ceea ce planificase să obțină și să înfăptuiască tot ceea ce planificase să înfăptuiască, dar și să aibă în mâinile Sale controlul asupra a tot ceea ce crease și să conducă toate lucrurile pe care le făcuse sub autoritatea Sa și, mai mult decât atât, totul a fost sistematic și corespunzător. Toate lucrurile au proliferat, au existat și au pierit de asemenea după cuvântul Lui și, mai mult, prin autoritatea Lui au existat în mijlocul legii pe care El o stabilise și niciunul nu a fost exceptat! Această lege a început exact în aceeași clipă în care „Dumnezeu a văzut că acest lucru era bun,” și va exista, va continua și va funcționa de dragul planului de gestionare al lui Dumnezeu (planul mântuirii) exact până în ziua în care va fi abrogată de către Creator! Autoritatea unică a Creatorului s-a manifestat nu doar prin abilitatea Sa de a crea toate lucrurile și de a porunci ca toate lucrurile să ia ființă, dar și în abilitatea Sa de a guverna și de a menține stăpânirea asupra tuturor lucrurilor, de a dărui viață și vitalitate tuturor lucrurilor și, mai mult decât atât, în abilitatea Sa de a cauza, odată pentru totdeauna, ca toate lucrurile pe care El le-a creat în planul Său să apară și să existe în lumea făcută de El într-o formă perfectă, cu o structură a vieții perfectă și cu un rol perfect. De asemenea, s-a manifestat într-un mod în care gândurile Creatorului nu au fost supuse nici unor restricții, nu au fost limitate de timp, spațiu sau geografie. Ca și autoritatea Sa, identitatea unică a Creatorului va rămâne neschimbată în vecii vecilor. Autoritatea Sa va fi întotdeauna o reprezentare și un simbol al identității Sale unice și autoritatea Sa va exista pentru totdeauna alături de identitatea Sa!

În ziua a șasea, Creatorul grăiește și fiecare fel de viețuitoare din mintea Sa își face apariția, una după alta

Imperceptibil, lucrarea Creatorului în facerea tuturor lucrurilor continuase vreme de cinci zile, urmate imediat de întâmpinarea de către Creator a celei de-a șasea zile a creației Sale a tuturor lucrurilor. Această zi a fost un alt nou început și o altă zi extraordinară. Care a fost, atunci, planul Creatorului în ajunul acestei noi zile? Ce noi viețuitoare avea să producă, avea să creeze? Ascultați, aceasta este vocea Creatorului…

„Dumnezeu a zis: «Să dea pământul viețuitoare, potrivit felurilor lor: vite, animale mici și animale sălbatice, fiecare potrivit felurilor lor!» Și așa a și fost. Dumnezeu a făcut animalele sălbatice, potrivit felurilor lor, vitele, potrivit felurilor lor și toate animalele mici

care mișună pe pământ, potrivit felurilor lor. Dumnezeu a văzut că acest lucru era bun” (Geneza 1:24-25). Ce viețuitoare sunt incluse? Scripturile spun: vite, toate târâtoarele și fiarele sălbatice după felul lor. Cu alte cuvinte, în această zi nu erau doar tot soiul de vietăți pe pământ, dar erau și clasificate după felul lor și, de asemenea, „Dumnezeu a văzut că acest lucru era bun”.

Ca și în precedentele cinci zile, Creatorul a vorbit pe același ton și a poruncit nașterea viețuitoarelor pe care El le-a dorit și ca ele să apară pe pământ, fiecare după felul său. Când Creatorul Își exercită autoritatea, niciunul din cuvintele Lui nu este rostit în van, și astfel, în cea de-a șasea zi, fiecare viețuitoare pe care intenționase să o creeze a apărut la timpul hotărât. Când Creatorul a spus „Să dea pământul viețuitoare, potrivit felurilor lor,” pământul s-a umplut deodată de viață și pe pământ a apărut subit suflarea a tot soiul de viețuitoare… În sălbăticia înverzită și plină de ierburi, vaci zdravene, șfichiuind din cozi încoace și încolo, au apărut una după alta, oile, behăind, s-au adunat în turme și caii, nechezând, au început să galopeze… Într-o clipită, întinderile vaste de pajiște tăcută au explodat de viață… Apariția acestui șeptel variat era o frumoasă priveliște pe pajiștea liniștită și a adus o vitalitate fără limite… Aveau să fie companionii pajiștii și stăpânii pajiștii, depinzând unii de alții; la fel, aveau să devină paznicii și păstrătorii acestor pământuri care le vor fi habitat permanent și care le vor asigura tot ceea ce au nevoie, o sursă eternă de hrană pentru existența lor…

În aceeași zi în care acest șeptel variat a apărut întru ființă, la cuvântul Creatorului, o abundență de insecte au apărut, de asemenea, una după alta. Chiar dacă erau cele mai mici viețuitoare dintre toate creaturile, forța lor vitală a fost totuși miraculoasa creație a Creatorului, și nu au venit prea târziu… Unele au fâlfâit din aripile lor micuțe, în timp ce altele s-au târât încetișor; unele au țopăit și sărit, altele s-au clătinat; unele s-au rostogolit în față, pe când altele s-au retras rapid; unele s-au mișcat în lateral, altele au sărit în sus și în jos… Toate se agitau să își găsească case: unele și-au făcut drum în iarbă, altele și-au scobit găuri în pământ, unele au zburat în copaci, ascunse în păduri… Deși mici ca dimensiune, nu erau dispuse să sufere chinul unui stomac gol, și, după ce și-au găsit casă, s-au grăbit să caute mâncare pentru a se hrăni. Unele s-au cățărat pe iarbă pentru a-i mânca firul, altele au înhățat guri pline de pământ care le-au ajuns până în stomac, mâncând cu multă poftă și plăcere (pentru ele, chiar și pământul este un ospăț gustos); unele erau ascunse în pădure, dar nu s-au oprit să se odihnească, pentru că seva frunzelor lucioase de un verde întunecat asigura o masă suculentă… După ce s-au săturat, insectele tot nu și-au încetat activitatea; deși mici de statură, acestea aveau o energie formidabilă și o exuberanță fără limite, astfel că, dintre toate făpturile, sunt cele mai active și cele mai harnice. Ele nu au fost niciodată leneșe și niciodată nu s-au dedat odihnei. Odată ce și-au satisfăcut poftele, ele au continuat să trudească la muncile lor pentru viitorul lor, agitându-se și grăbindu-se pentru zilele lor viitoare, pentru supraviețuirea lor… Au fredonat încetișor balade pe diferite melodii și ritmuri pentru a se îndemna și încuraja. De asemenea, au adus bucurie ierbii, copacilor și fiecărui

centimetru de pământ, făcând fiecare zi și fiecare an unice… Cu propriile lor limbaje și propriile moduri au transmis informații tuturor vietăților pământului. Folosind cursul vieții lor special, au însemnat toate lucrurile peste care ele și-au lăsat urmele… Ele erau apropiate de pământ, iarbă și păduri și au adus vigoare și vitalitate pământului, ierbii și pădurilor. Au adus povețele și salutările Creatorului tuturor viețuitoarelor…

Scrutarea Creatorului a trecut peste toate lucrurile pe care El le crease și, în acest moment, ochii Lui s-au oprit la păduri și munți, neîncetând să chibzuiască. În timp ce cuvintele Sale erau rostite, în pădurile dese și deasupra munților, a apărut un tip de viețuitoare cum nu mai fuseseră înainte: acestea erau animalele sălbatice grăite de gura lui Dumnezeu. De mult amânate, și-au scuturat capetele și au plesnit din cozi, fiecare cu propria sa față unică. Unele erau blănoase, altele aveau armură, altele aveau colți dezgoliți, altele rânjeau, unele aveau gâturile lungi, altele cozile scurte, unele cu privirea speriată, altele cu o căutătură timidă, unele se aplecau să mănânce iarbă, altele cu sânge la bot, unele sărind pe două labe, altele mergând calm pe patru copite, unele uitându-se în depărtări deasupra copacilor, altele pândind în păduri, unele căutând peșteri pentru a se odihni, altele fugind și zburdând pe câmpii, unele căutând prada prin păduri…; unele răgeau, altele urlau, unele lătrau, unele țipau…; unele erau soprane, unele erau bariton, unele erau cu glasuri joase, altele erau clare și melodioase…; unele erau feroce, unele erau drăguțe, unele erau dezgustătoare, unele erau adorabile, unele erau înfricoșătoare, unele erau fermecător de naive… Una după alta, au ieșit la iveală. Vedeți cât de mărețe și puternice sunt, spirite libere, alene, indiferente una față de alta, neobosindu-se nici măcar să arunce altora o privire… Fiecare purtându-și viața caracteristică, dăruită lor de către Creator, și propria-i sălbăticie și caracterul animalic, au apărut în păduri și pe munți. Disprețuitoare de toate, atât de complet arogante – erau, la urma urmei, adevăratele stăpâne ale munților și pădurilor. Din momentul în care apariția lor a fost rânduită de Creator, și-au revendicat pădurile și munții deoarece Creatorul le stabilise deja limitele și determinase aria existenței lor. Numai ele erau adevăratele doamne ale munților și ale pădurilor și de aceea erau atât de sălbatice, atât de disprețuitoare. Se numeau animale „sălbatice” pur și simplu deoarece, dintre toate creaturile, ele erau cele cu adevărat sălbatice, animalice și de neîmblânzit. Nu au putut fi îmblânzite, astfel că nu au putut fi crescute și nu au putut trăi în armonie cu omenirea sau munci pentru omenire. Deoarece nu puteau fi crescute, nu puteau lucra pentru umanitate, trebuiau să trăiască la distanță de omenire și oamenii nu se puteau apropia de ele. În schimb, deoarece trăiau la distanță față de omenire și oamenii nu se puteau apropia de ele, au fost capabile să îndeplinească responsabilitatea dată lor de Creator: aceea de a păzi munții și pădurile. Sălbăticia lor a protejat munții și a păzit pădurile și a fost cea mai bună protecție și chezășie a existenței și răspândirii lor. În același timp, sălbăticia lor a menținut și a asigurat echilibrul între toate lucrurile. Sosirea lor a adus sprijin și ancoră munților și pădurilor; sosirea lor a injectat o vigoare și o vitalitate nesfârșită în munții și pădurile nemișcate și goale. Din acest moment, munții și pădurile

au devenit habitatul lor permanent și nu își vor pierde niciodată casa, căci pentru ele au apărut și au existat munții și pădurile; animalele sălbatice își vor împlini menirea și vor face orice vor putea pentru a le păzi. Și astfel și animalele sălbatice s-au supus strict povețelor Creatorului de a-și păstra teritoriul și de a continua să își folosească natura sălbatică pentru a menține echilibrul tuturor lucrurilor stabilit de Creator, demonstrând autoritatea și puterea Creatorului!

Sub autoritatea Creatorului, toate lucrurile sunt perfecte

Toate lucrurile create de Dumnezeu, incluzând și pe cele care se pot mișca și pe cele care nu pot, precum păsările și peștii, copacii și florile, și incluzând șeptelul, insectele și animalele sălbatice făcute în a șasea zi – toate erau în pace în ochii lui Dumnezeu și, de asemenea, în ochii lui Dumnezeu, aceste lucruri, în concordanță cu planul Lui, atinseseră apogeul perfecțiunii și atinseseră standardele pe care Dumnezeu a dorit să le îndeplinească. Pas cu pas, Creatorul a făcut lucrarea pe care El intenționase să o facă în concordanță cu planul Lui. Unul după altul, au apărut lucrurile pe care El intenționase să le creeze și apariția fiecăruia a fost o reflecție a autorității Creatorului, o cristalizare a autorității Lui; datorită acestor cristalizări, toate creaturile nu puteau decât să fie recunoscătoare pentru harul și pentru aprovizionarea lor de către Creator. Pe măsură ce faptele miraculoase ale lui Dumnezeu se manifestau, lumea aceasta creștea, bucată cu bucată, cu toate lucrurile create de Dumnezeu și s-a schimbat de la haos și întuneric la claritate și luminozitate, de la nemișcare mortală la însuflețire și vitalitate nesfârșită. Printre toate lucrurile creației, de la cele mai mari la cele mici, de la cele mici la cele microscopice nu era unul care să nu fi fost creat de autoritatea și puterea Creatorului și era o necesitate unică și inerentă și o valoare în existența fiecărei creaturi. Indiferent de diferențele de formă și structură, toate au fost făcute de către Creator să existe sub autoritatea Creatorului. Uneori oamenii văd o insectă, una care este foarte urâtă și spun: „Această insectă este atât de oribilă, nu se poate ca un asemenea lucru urât să fi putut fi făcut de Dumnezeu – nu se poate ca El să fi creat ceva atât de urât". Ce perspectivă nesăbuită! Ceea ce ar trebui să spună este „Deși această insectă este atât de urâtă, ea a fost făcută de Dumnezeu, așa că trebuie să aibă propria utilitate unică!" În gândurile lui Dumnezeu, El a intenționat să dea fiecăruia în parte propria înfățișare și tot felul de funcții și întrebuințări varietății de viețuitoare pe care El le-a creat, astfel că nimic din ceea ce Dumnezeu a creat nu a fost făcut din același material. De la exterior la alcătuirea lor interioară, de la obiceiurile de viețuire la locul pe care îl ocupă – fiecare este diferit. Vacile au înfățișarea de vaci, măgarii au înfățișarea de măgari, căprioarele au înfățișarea de căprioare și elefanții au înfățișarea de elefanți. Poți să spui care este cel mai arătos și care cel mai urât? Poți să spui care este cel mai util și existența căruia este cea mai puțin necesară? Unora le place cum arată elefanții, dar nimeni nu folosește elefanți ca să are terenurile; altora le place cum arată leii și tigrii, pentru că aspectul lor este cel mai impresionant dintre toate, dar poți să îi ții ca animale

de companie? Pe scurt, când este vorba de nenumăratele lucruri ale creației, omul ar trebui să se supună autorității Creatorului, adică, să se supună ordinii statornicite de Creator pentru toate lucrurile; aceasta este cea mai înțeleaptă atitudine. Numai o atitudine de cercetare și supunere față de intențiile inițiale ale Creatorului reprezintă o adevărată acceptare și certitudine a autorității Creatorului. Este bine în ochii lui Dumnezeu, așadar, care este motivul pentru care omul să Îi caute pricină?

Astfel, toate lucrurile de sub autoritatea Creatorului trebuie să cânte o nouă simfonie a stăpânirii Creatorului, trebuie să înceapă un preludiu genial pentru lucrarea Lui a unei zile noi și, în acest moment, Creatorul va deschide și o nouă pagină în lucrarea gestionării Sale! În concordanță cu legea stabilită de Creatorul mugurilor noi de primăvară, coacerii vara, recoltei de toamnă și depozitării iarna, toate lucrurile vor repeta planul de gestionare al Creatorului și vor întâmpina propria nouă zi, noul început și noul curs al vieții. Vor continua să trăiască și se vor reproduce într-o succesiune fără sfârșit pentru a întâmpina fiecare zi sub stăpânirea autorității Creatorului…

Niciuna dintre ființele create sau necreate nu poate înlocui identitatea Creatorului

De când a început creația tuturor lucrurilor, puterea lui Dumnezeu a început să fie exprimată și dezvăluită, pentru că Dumnezeu a folosit cuvinte pentru a crea toate lucrurile. Indiferent de modul în care El le-a creat, indiferent de motivul pentru care El le-a creat, toate lucrurile au fost create și au fost de neclintit și au existat datorită cuvintelor lui Dumnezeu; aceasta este autoritatea unică a Creatorului. Înainte ca omenirea să apară pe lume, Creatorul Și-a folosit puterea și autoritatea pentru a crea toate lucrurile pentru omenire și a utilizat metodele Sale unice pentru a pregăti un mediu înconjurător potrivit pentru aceasta. Tot ceea ce a făcut a fost o pregătire pentru omenirea care avea să primească în curând suflarea Lui. Adică, înainte ca umanitatea să fie creată, autoritatea lui Dumnezeu s-a manifestat în toate viețuitoarele diferite de umanitate, în lucruri mărețe precum cerurile, luminătorii, mările și pământul și în cele mici precum animalele și păsările, ca și în tot soiul de insecte și microorganisme, incluzând diferite bacterii invizibile cu ochiul liber. Fiecăruia i-a fost dată viața de către Creator, fiecare a proliferat datorită cuvintelor Creatorului și fiecare a trăit sub stăpânirea Creatorului datorită cuvintelor Lui. Chiar dacă nu au primit suflarea Creatorului, totuși au manifestat vitalitatea vieții dată lor de Creator prin diferitele lor forme și structuri; chiar dacă nu au primit abilitatea de a vorbi dată omenirii de către Creator, fiecare a primit un mod de a-și exprima viața ce le-a fost dăruită de Creator și care diferă de limbajul omului. Autoritatea Creatorului nu dă numai vitalitatea vieții unor obiecte materiale ce par statice pentru ca ele să nu dispară niciodată dar, în plus, El dă fiecărei ființe vii instinctul de a se reproduce și înmulți, astfel ca ele să nu piară și astfel, generație după generație, să transmită mai departe legile și principiile supraviețuirii cu care le-a înzestrat Creatorul. Maniera în care Creatorul Își exercită autoritatea nu aderă rigid la o perspectivă micro

sau macro și nu este limitată la nicio formă; El poate să poruncească proceselor universului și să aibă stăpânire asupra vieții și morții tuturor lucrurilor și, mai mult decât atât, poate să manevreze toate lucrurile pentru ca acestea să Îl servească; El poate gestiona toate lucrările munților, râurilor și lacurilor și să conducă toate lucrurile din ele și, dincolo de aceasta, poate să asigure tot ceea ce este necesar tuturor lucrurilor. Aceasta este manifestarea autorității unice a Creatorului între toate lucrurile pe lângă omenire. O asemenea manifestare nu este doar pentru o viață; nu va înceta, nici nu se va odihni niciodată și nu poate fi modificată sau vătămată de nicio persoană sau lucru, nici nu poate fi sporită sau redusă de nicio persoană sau lucru – pentru că nimic nu poate înlocui identitatea Creatorului și, astfel, autoritatea Creatorului nu poate fi înlocuită de nicio ființă creată; este de neatins pentru orice ființă necreată. Luați ca exemplu mesagerii și îngerii lui Dumnezeu. Nu posedă puterea lui Dumnezeu, cu atât mai puțin autoritatea Creatorului, și motivul pentru care nu au puterea și autoritatea lui Dumnezeu este acela că nu posedă esența Creatorului. Ființele necreate, cum ar fi mesagerii și îngerii lui Dumnezeu, deși pot face niște lucruri în numele lui Dumnezeu, nu Îl pot reprezenta pe Dumnezeu. Chiar dacă dețin o oarecare putere pe care omul nu o are, ele nu dețin autoritatea lui Dumnezeu, nu au autoritatea lui Dumnezeu de a crea toate lucrurile, de a conduce toate lucrurile și de a stăpâni peste toate lucrurile. Astfel, unicitatea lui Dumnezeu nu poate fi înlocuită de nicio ființă necreată, și la fel autoritatea și puterea lui Dumnezeu nu pot fi înlocuite de nicio ființă necreată. În Biblie ai citit de vreun mesager care să fi creat toate lucrurile? De ce nu a trimis Dumnezeu niciunul dintre mesagerii sau îngerii Lui să creeze toate lucrurile? Pentru că nu dețineau autoritatea lui Dumnezeu, așa că nu aveau abilitatea de a exercita autoritatea lui Dumnezeu. Ca toate celelalte făpturi, sunt cu toții sub suveranitatea Creatorului, și sub autoritatea Creatorului și astfel, în același fel, Creatorul este și Dumnezeul lor și Suveranul lor. Printre fiecare dintre ei – fie ei nobili sau modești, de o putere mai mare sau mai mică – nu există niciunul ce ar putea depăși autoritatea Creatorului, și astfel printre ei nu este niciunul ce ar putea înlocui identitatea Creatorului. Ei nu trebuie numiți niciodată Dumnezeu și nu vor fi niciodată capabili să devină Creatorul. Acestea sunt adevăruri și fapte imuabile!

Prin părtășia de mai sus, putem afirma următoarele: doar Creatorul și Stăpânitorul tuturor lucrurilor, El, care posedă autoritatea unică și puterea unică poate fi numit unicul Dumnezeu Însuși? În acest moment, ați putea simți că o asemenea întrebare este prea profundă. Voi, în acest moment, sunteți incapabili să o înțelegeți și nu îi puteți percepe esența, și de aceea simțiți deocamdată că este dificil de răspuns. În acest caz, Îmi voi continua părtășia. În continuare, vă voi îngădui să vedeți faptele concrete ale multor aspecte ale autorității și puterii deținute doar de Dumnezeu, și astfel vă voi lăsa să înțelegeți cu adevărat, să apreciați și să cunoașteți unicitatea lui Dumnezeu și ce înseamnă autoritatea unică a lui Dumnezeu.

2. Dumnezeu Își folosește cuvintele pentru a stabili un legământ cu omul

Geneza 9:11-13 Închei un legământ cu voi: niciodată nu vor mai fi distruse toate creaturile de apele vreunui potop și niciodată nu va mai fi vreun potop care să distrugă pământul. Dumnezeu a mai zis: Acesta este semnul legământului pe care îl fac cu voi și cu toate viețuitoarele care au fost cu voi, pentru toate generațiile viitoare: pun în nori curcubeul Meu; el va fi semnul legământului dintre Mine și pământ.

După ce El face toate lucrurile, autoritatea Creatorului este confirmată și manifestată o dată în plus în legământul curcubeului

Autoritatea Creatorului este permanent demonstrată și exercitată printre toate creaturile și El nu doar stăpânește soarta tuturor lucrurilor, ci EL stăpânește și omul, acea făptură specială pe care El a creat-o cu propriile Sale mâini și care posedă o structură a vieții diferită și există într-o formă de viață diferită. După ce a făcut toate lucrurile, Creatorul nu a încetat să Își manifeste autoritatea și puterea; pentru El, autoritatea cu care stăpânea asupra tuturor lucrurilor și a sorții întregii umanități a început formal doar odată ce omenirea a fost cu adevărat născută din mâna Sa. El a intenționat să gestioneze umanitatea și să conducă umanitatea; El a intenționat să mântuiască omenirea și să obțină cu adevărat omenirea, să obțină o omenire care să guverneze toate lucrurile; El a intenționat să facă o asemenea omenire să trăiască sub autoritatea Lui, să cunoască și să se supună autorității Lui. Astfel, Dumnezeu a început să Își exprime oficial autoritatea printre oameni folosindu-Și cuvintele și a început să Își folosească autoritatea pentru a-Și realiza cuvintele. Bineînțeles, autoritatea lui Dumnezeu a fost vădită peste tot în timpul acestui proces; am ales pur și simplu câteva exemple reprezentative, bine cunoscute, din care voi puteți să înțelegeți și să cunoașteți unicitatea lui Dumnezeu și autoritatea Sa unică.

Există o similitudine între acest pasaj din Geneză 9:11-13 și pasajele de mai sus privind relatarea creării lumii de către Dumnezeu, dar este și o diferență. Care este similitudinea? Similitudinea constă în folosirea de către Dumnezeu a cuvintelor pentru a face ceea ce El a intenționat, iar diferența este că pasajele citate aici reprezintă discursul lui Dumnezeu către om, în care El stabilește un legământ cu omul și îi spune omului ce conține legământul. Această exercitare a autorității lui Dumnezeu a fost împlinită în timpul dialogului Său cu omul, adică, înainte de crearea omenirii, cuvintele lui Dumnezeu erau instrucțiuni și ordine ce au fost date creaturilor pe care El a intenționat să le creeze. Dar acum era cineva care să audă cuvintele lui Dumnezeu, astfel încât cuvintele Lui au fost și un dialog cu omul, dar și povață și mustrare către om. Mai mult decât atât, cuvintele lui Dumnezeu au fost porunci care purtau autoritatea Lui și erau date tuturor lucrurilor.

Ce acțiune a lui Dumnezeu este relatată în acest pasaj? Pasajul relatează legământul pe care Dumnezeu l-a stabilit cu omul după distrugerea Sa a lumii cu potopul;

îi spune omului că Dumnezeu nu va mai provoca lumii din nou o asemenea distrugere și că, în acest scop, Dumnezeu a creat un semn. Care a fost acest semn? În Scripturi se spune că „pun în nori curcubeul Meu; el va fi semnul legământului dintre Mine și pământ”. Acestea sunt cuvintele originale spuse de Creator umanității. Când El a spus aceste cuvinte, un curcubeu a apărut înaintea ochilor omului și a rămas acolo până în ziua de azi. Toată lumea a văzut un asemenea curcubeu și, când îl vezi, știi cum apare? Știința este incapabilă să îl dovedească, să îi localizeze sursa sau să identifice locul unde se află. Asta deoarece curcubeul este semnul legământului stabilit între Creator și om; nu necesită bază științifică, nu a fost făcut de om și niciun om nu îl poate modifica. Este o continuare a autorității Creatorului după ce El Și-a rostit cuvintele. Creatorul a folosit metoda Lui proprie pentru a-Și ține legământul cu omul și promisiunea, și astfel, folosirea de către El a curcubeului ca un semn al legământului pe care El l-a stabilit este o lege și un edict ceresc ce va rămâne pentru totdeauna neschimbat, fie în privința Creatorului sau a omenirii create. Această lege imuabilă este, trebuie să spunem, o altă manifestare adevărată a autorității Creatorului după crearea tuturor lucrurilor și trebuie spus că autoritatea și puterea Creatorului sunt fără limite; folosirea curcubeului ca semn este o continuare și o extensie a autorității Creatorului. Acesta a fost un alt act al lui Dumnezeu folosindu-Și cuvintele și a fost un semn al legământului pe care Dumnezeu l-a stabilit cu omul folosind cuvintele. El i-a spus omului ceea ce El a hotărât a fi înfăptuit și în ce mod va fi îndeplinit și înfăptuit. Astfel, chestiunea a fost îndeplinită în concordanță cu vorbele din gura lui Dumnezeu. Doar Dumnezeu posedă o asemenea putere și astăzi, câteva mii de ani după ce El a rostit aceste cuvinte, omul încă se poate uita la curcubeul rostit de gura lui Dumnezeu. Datorită acestor cuvinte rostite de Dumnezeu acest lucru a rămas permanent și neschimbat până astăzi. Nimeni nu poate îndepărta acest curcubeu, nimeni nu îi poate schimba legile și el există doar datorită cuvintelor lui Dumnezeu. Aceasta este întocmai autoritatea lui Dumnezeu. „Dumnezeu Își ține cuvântul Lui, iar cuvântul Lui va fi împlinit și ceea ce El împlinește va fi pentru totdeauna.” Asemenea cuvinte sunt clar manifestate aici și reprezintă un semn și o caracteristică clare ale autorității și puterii lui Dumnezeu. Un asemenea semn sau caracteristică nu este deținută de nicio ființă creată sau văzută în nicio ființă creată, și nu este văzută nici în vreo ființă necreată. Aparține doar unicului Dumnezeu și distinge identitatea și esența deținute doar de Creator de cele ale făpturilor. În același timp, este un semn și o particularitate, care, în afară de Dumnezeu Însuși, nu poate fi niciodată depășită de nicio ființă creată sau necreată.

Stabilirea de către Dumnezeu a legământului Său a fost un act de mare importanță, unul pe care El a intenționat să îl folosească pentru a comunica un fapt omului și a-i spune omului voia Sa. În acest scop, a întrebuințat o metodă unică, a folosit un semn special pentru a stabili un legământ cu omul, un semn ce a fost o făgăduială a legământului pe care El l-a stabilit cu omul. Așadar, a fost stabilirea acestui legământ un mare eveniment? Cât de mare a fost? Asta este exact ceea ce este atât de special la

acest legământ: nu este un legământ stabilit între doi oameni, între două grupuri sau între două țări, ci un legământ stabilit între Creator și întreaga omenire și va rămâne valabil până în ziua în care Creatorul va aboli toate lucrurile. Executantul acestui legământ este Creatorul și păstrătorul este, de asemenea, tot Creatorul. Pe scurt, legământul curcubeului stabilit cu omenirea a fost îndeplinit și înfăptuit în totalitate în concordanță cu dialogul dintre Creator și omenire și așa a rămas până în ziua de azi. Ce altceva ar putea face făpturile în afară de a se supune, a se conforma, a crede, a aprecia, a mărturisi și a preamări autoritatea Creatorului? Pentru că nimeni altcineva în afară de unicul Dumnezeu nu posedă puterea de a stabili un asemenea legământ. Apariția curcubeului, iar și iar, este un anunț pentru omenire și atrage atenția asupra legământului dintre Creator și aceasta. În aparițiile continue ale legământului dintre Creator și omenire, ceea ce se demonstrează umanității nu este un curcubeu sau legământul în sine, ci autoritatea imuabilă a Creatorului. Apariția recurentă a curcubeului demonstrează faptele extraordinare și miraculoase ale Creatorului în locuri ascunse și, în același timp, reprezintă o reflecție vitală a autorității Creatorului ce nu se va estompa și nu se va schimba niciodată. Nu este aceasta o expunere a unui alt aspect al autorității unice a Creatorului?

3. Binecuvântările lui Dumnezeu

Geneza 17:4-6 În ce Mă privește pe Mine, acesta este legământul Meu cu tine: tu vei fi tatăl multor neamuri. Nu te vei mai numi Avram, ci numele tău va fi Avraam, pentru că te-am făcut tatăl multor neamuri. Te voi face foarte roditor: voi face să iasă multe neamuri din tine, chiar regi vor ieși din tine.

Geneza 18:18-19 Avraam va deveni cu siguranță o națiune mare și puternică, iar toate națiunile pământului vor fi binecuvântate în el. Pentru că îl cunosc; el își va comanda copiii și gospodăria după el și vor păstra calea lui Iahve pentru a face dreptate și judecată, pentru ca Iahve să poată aduce asupra lui Avraam ceea ce a vorbit despre el.

Geneza 22:16-18 Am jurat pe Mine Însumi, a spus Iahve, căci, deoarece ai făcut acest lucru și nu ți-ai păstrat fiul, unicul tău fiu: te voi binecuvânta cu binecuvântare și îți voi înmulți urmașii precum stelele cerului și precum nisipul de pe malul mării; iar urmașii tăi vor cuceri poarta dușmanilor lui; iar prin urmașii tăi toate neamurile pământului vor fi binecuvântate; pentru că Mi-ai ascultat vocea.

Iov 42:12 Așadar, Iahve Dumnezeu a binecuvântat a doua jumătate a vieții lui Iov mai mult decât la început: căci el avea paisprezece mii de oi și șase mii de cămile și o mie de perechi de boi și o mie de măgărițe.

Maniera unică și caracteristicile cuvântărilor Creatorului sunt un simbol al identității unice și al autorității Creatorului

Mulți doresc să caute și să dobândească binecuvântările lui Dumnezeu, dar nu toată lumea poate dobândi aceste binecuvântări, pentru că Dumnezeu are propriile Lui

principii și binecuvântează omul în felul Său. Promisiunile pe care Dumnezeu le-a făcut omului și cantitatea de har pe care El a dăruit-o omului sunt distribuite pe baza gândurilor și acțiunilor omului. Așadar, ce se arată prin binecuvântările lui Dumnezeu? Ce pot să vadă oamenii în ele? În acest punct, să lăsam deoparte discuția despre ce fel de oameni binecuvântează Dumnezeu și principiile binecuvântării omului de către Dumnezeu. În schimb, să ne uităm la binecuvântările lui Dumnezeu asupra omului cu scopul de a cunoaște autoritatea lui Dumnezeu, din perspectiva cunoașterii autorității lui Dumnezeu.

Cele patru pasaje din Scriptură de mai sus sunt toate mărturii despre binecuvântările primite de om de la Dumnezeu. Ele dau o descriere detailată a destinatarilor binecuvântărilor lui Dumnezeu, precum Avraam sau Iov, ca și despre motivele pentru care Dumnezeu a dăruit binecuvântările Lui și ce era conținut în acele binecuvântări. Tonul și maniera cuvântărilor lui Dumnezeu și perspectiva și poziția din care El vorbește permit oamenilor să aprecieze că Cel care dăruiește binecuvântări și destinatarul unor asemenea binecuvântări sunt de o identitate, statut și esență absolut distincte. Tonul și maniera acestor cuvântări și poziția din care ele au fost rostite sunt caracteristice lui Dumnezeu, care posedă identitatea Creatorului. El are autoritatea și puterea, ca și onoarea Creatorului și măreția ce nu acceptă niciun dubiu din partea nici unui om.

Să ne uităm întâi la Geneza 17:4-6: „În ce Mă privește pe Mine, acesta este legământul Meu cu tine: tu vei fi tatăl multor neamuri. Nu te vei mai numi Avram, ci numele tău va fi Avraam, pentru că te-am făcut tatăl multor neamuri. Te voi face foarte roditor: voi face să iasă multe neamuri din tine, chiar regi vor ieși din tine”. Aceste cuvinte au fost legământul pe care Dumnezeu l-a stabilit cu Avraam, ca și binecuvântarea lui Dumnezeu pentru Avraam: Dumnezeu îl va face pe Avraam părintele popoarelor, îl va face extrem de fertil, va face popoare din el și regi vor ieși din el. Vezi autoritatea lui Dumnezeu în aceste cuvinte? Și cum vezi o asemenea autoritate? Ce aspect al esenței autorității lui Dumnezeu vezi? Printr-o citire atentă a acestor cuvinte nu este greu de descoperit că autoritatea și identitatea lui Dumnezeu sunt clar dezvăluite în exprimarea cuvântărilor lui Dumnezeu. De exemplu, când Dumnezeu spune: „legământul Meu cu tine: tu vei fi […] te-am făcut […] te voi face […],” expresii precum „tu vei fi” și „te voi,” a căror formulare poartă afirmarea identității și autorității lui Dumnezeu, sunt într-o anumită privință o indicație a credinței Creatorului și, în altă privință, acestea sunt cuvinte speciale utilizate de Dumnezeu, care posedă identitatea Creatorului – dar fac parte și din vocabularul convențional. Dacă cineva spune că speră ca o altă persoană să fie extrem de fertilă, că popoare vor fi făcute din ea și că regi vor veni din ea, atunci, fără tăgadă, reprezintă un soi de dorință, nu o promisiune sau o binecuvântare. Astfel, oamenii nu îndrăznesc să zică: „Te voi face așa și așa, tu vei… așa și așa” pentru că ei știu că nu au o asemenea putere; nu ține de ei, și chiar dacă ar spune asemenea lucruri, cuvintele lor ar fi goale, fără sens, conduse de dorință și ambiție. Îndrăznește cineva să vorbească pe un asemenea ton măreț dacă simte ca nu își poate îndeplini dorințele? Toată lumea dorește ce e mai bine pentru urmași și speră că aceștia vor excela și se

vor bucura de mari succese. „Ce noroc ar fi dacă unul din ei ar ajunge împărat! Dacă unul ar fi un guvernator bun, de asemenea – câtă vreme sunt cineva important!” Acestea sunt toate dorințe ale oamenilor, dar oamenii își pot doar dori binecuvântări pentru urmași și nu pot împlini sau face vreuna din promisiunile lor să devină realitate. În inimile lor, toți știu clar că nu au puterea de a realiza asemenea lucruri, pentru că tot ce ține de ele este dincolo de controlul lor, deci cum pot porunci sorții altora? Motivul pentru care Dumnezeu poate rosti asemenea cuvinte este acela că Dumnezeu posedă o asemenea autoritate și poate să înfăptuiască și să împlinească toate promisiunile pe care El le face omului și să facă să devină realitate toate binecuvântările pe care El le dăruiește omului. Omul a fost creat de către Dumnezeu, iar pentru Dumnezeu să facă pe cineva extrem de fertil ar fi o joacă de copii; să facă urmașii cuiva să fie prosperi ar necesita doar un cuvânt din partea Lui. El niciodată nu ar trebui să trudească pentru un asemenea lucru, să Își ocupe mintea sau să Se dea peste cap pentru asta; aceasta este însăși puterea lui Dumnezeu, însăși autoritatea lui Dumnezeu.

După ce ați citit „Avraam va deveni cu siguranță o națiune mare și puternică, iar toate națiunile pământului vor fi binecuvântate în el” în Geneza 18:18, puteți simți autoritatea lui Dumnezeu? Puteți simți caracterul extraordinar al Creatorului? Puteți simți supremația Creatorului? Cuvintele lui Dumnezeu sunt sigure. Dumnezeu nu spune asemenea cuvinte datorită, sau ca reprezentare a încrederii Sale în succes; acestea sunt, în schimb, dovezi ale autorității cuvântărilor lui Dumnezeu și sunt o poruncă ce îndeplinește cuvintele lui Dumnezeu. Sunt două expresii la care ar trebui să fiți atenți aici. Când Dumnezeu spune „Avraam va deveni cu siguranță o națiune mare și puternică, iar toate națiunile pământului vor fi binecuvântate în el,” există vreun element de ambiguitate în aceste cuvinte? Există vreun element de îngrijorare? Există vreun element de frică? Deoarece datorită cuvintelor „sigur va” și „va fi” din cuvântările lui Dumnezeu, aceste elemente caracteristice omului și deseori arătate în el, nu au avut niciodată nicio relație cu Creatorul. Nimeni nu ar îndrăzni să folosească asemenea cuvinte când urează altora de bine, nimeni nu ar îndrăzni să binecuvânteze pe altcineva cu o asemenea certitudine încât să îi dea un popor măreț și puternic sau să promită că toate popoarele pământului vor fi binecuvântate în el. Cu cât sunt mai sigure cuvintele lui Dumnezeu, cu atât mai mult ele dovedesc ceva – și care este acel ceva? Ele dovedesc că Dumnezeu are o asemenea autoritate, că autoritatea Lui poate îndeplini aceste lucruri și că îndeplinirea lor este inevitabilă. Dumnezeu a fost sigur în inima Sa, fără cea mai mică ezitare, de toate cu câte l-a binecuvântat pe Avraam. Mai mult decât atât, toate acestea vor fi împlinite în concordanță cu cuvintele Lui și nicio forță nu va putea să modifice, obstrucționeze, dăuneze sau să perturbe înfăptuirea acestora. Indiferent ce altceva s-a întâmplat, nimic nu a putut abroga sau influența împlinirea și înfăptuirea cuvintelor lui Dumnezeu. Aceasta este chiar puterea cuvintelor rostite de gura Creatorului și autoritatea Creatorului nu acceptă negarea omului! Citind aceste cuvinte, încă mai ai îndoieli? Aceste cuvinte au fost rostite din gura lui Dumnezeu, și în

cuvintele lui Dumnezeu sunt putere, măreție și autoritate. O asemenea tărie și autoritate și inevitabilitatea realizării faptului sunt de neatins de orice ființă creată sau necreată și de nedepășit de orice ființă creată sau necreată. Numai Creatorul poate conversa cu omenirea cu un asemenea ton și intonație, și faptele au dovedit că promisiunile Lui nu sunt vorbe goale sau lăudăroșenii în van, ci expresia autorității unice care este de nedepășit de orice persoană, eveniment sau lucru.

Care este diferența dintre cuvintele rostite de Dumnezeu și cuvintele rostite de om? Când citești aceste cuvinte rostite de Dumnezeu, simți tăria cuvintelor lui Dumnezeu și autoritatea lui Dumnezeu. Cum te simți când auzi oamenii spunând asemenea cuvinte? Crezi că sunt aroganți și făloși, oameni care se dau în spectacol? Pentru că ei nu au această putere, nu posedă o asemenea autoritate și, astfel, sunt complet incapabili să realizeze asemenea lucruri. Faptul că sunt atât de siguri de promisiunile lor arată doar indolența spuselor lor. Dacă cineva spune asemenea cuvinte, atunci fără îndoială acea persoană este arogantă, prea sigură de sine și se dezvăluie pe ea însăși ca un exemplu clasic de fire de arhanghel. Aceste cuvinte au venit din gura lui Dumnezeu; simți vreun element de aroganță aici? Simți că sunt doar o glumă cuvintele lui Dumnezeu? Cuvintele lui Dumnezeu sunt autoritate, cuvintele lui Dumnezeu sunt fapt și, înainte ca ele să fie rostite din gura Sa, adică, în timp ce El ia decizia să facă ceva, atunci acel lucru a fost deja realizat. Se poate spune că tot ceea ce Dumnezeu i-a zis lui Avraam a fost un legământ pe care Dumnezeu l-a încheiat cu Avraam și o promisiune făcută de Dumnezeu lui Avraam. Această promisiune este un fapt stabilit, ca și un fapt împlinit și aceste fapte au fost treptat împlinite în gândurile lui Dumnezeu conform planului lui Dumnezeu. Astfel, faptul că Dumnezeu spune asemenea vorbe nu înseamnă că El are o fire arogantă, pentru că Dumnezeu este capabil să îndeplinească asemenea lucruri. El are această putere și autoritate și este perfect capabil să împlinească aceste acte, iar îndeplinirea lor este complet în raza abilităților Sale. Când asemenea cuvinte sunt rostite din gura lui Dumnezeu, ele sunt o revelație și o expresie ale adevăratei firi a lui Dumnezeu, o revelație și o manifestare perfecte ale esenței și autorității lui Dumnezeu și nimic nu este mai cuvenit și mai potrivit ca dovadă a identității Creatorului. Maniera, tonul și formularea unor asemenea cuvântări sunt exact semnul identității Creatorului și corespund perfect exprimării propriei identități a lui Dumnezeu; în ele nu există nicio amăgire, nicio impuritate; ele sunt complet și absolut demonstrația perfectă a esenței și a autorității Creatorului. Cât despre făpturi, ele nu posedă nici autoritatea nici esența, și cu atât mai puțin posedă puterea dată de Dumnezeu. Dacă omul manifestă un asemenea comportament, atunci, mai mult ca sigur, ar fi o culminare a firii sale stricate, și la originea acestui lucru s-ar afla impactul deranjant al aroganței și al ambiției nebunești a omului, și o expunere a intențiilor dușmănoase ale nimănui altcuiva decât diavolul, Satana, ce dorește să îi amăgească pe oameni și să îi ademenească să Îl trădeze pe Dumnezeu. Cum privește Dumnezeu ceea ce este dezvăluit cu un asemenea limbaj? Dumnezeu ar spune că dorești să Îi uzurpi locul și că dorești să Îl înlocuiești și

să te dai drept El. Când imiți tonul cuvântărilor lui Dumnezeu, intenționezi să iei locul lui Dumnezeu din inimile oamenilor, să îți însușești omenirea ce îi aparține de drept lui Dumnezeu. Acesta este Satana, pur și simplu; acestea sunt acțiuni ale descendenților arhanghelului, intolerabile Cerului! Printre voi este cineva care vreodată L-a imitat pe Dumnezeu într-un fel anume, rostind câteva cuvinte, cu intenția de a induce în eroare și a amăgi oamenii și de a-i face să simtă ca și cum cuvintele și acțiunile acestei persoane ar purta autoritatea și tăria lui Dumnezeu, ca și cum identitatea și esența acestei persoane ar fi unice și chiar că tonul cuvintelor acestei persoane ar fi fost similar cu al lui Dumnezeu? Ați făcut vreodată așa ceva? Ați imitat vreodată tonul lui Dumnezeu în vorbirea voastră, cu gesturi ce reprezintă intenționat firea lui Dumnezeu, cu ceea ce presupuneți a fi măreție și autoritate? Cei mai mulți dintre voi deseori acționați sau plănuiți să acționați în acest mod? Acum, când vedeți, percepeți și cunoașteți cu adevărat autoritatea Creatorului și vă uitați în urmă la ce obișnuiați să faceți și la ce obișnuiați să dezvăluiți despre voi, vă simțiți dezgustați? Vă recunoașteți josnicia și lipsa de rușine? Disecând firea și esența unor asemenea oameni, se poate spune că sunt progenituri blestemate ale iadului? Se poate spune că oricine face asemenea lucruri își aduce umilirea? Recunoașteți seriozitatea naturii acesteia? Cât de serios este acest lucru? Intenția oamenilor care acționează astfel este de a-L imita pe Dumnezeu. Vor să fie Dumnezeu, să îi facă pe oameni să îi venereze ca pe Dumnezeu. Vor să desființeze locul lui Dumnezeu în inimile oamenilor și să scape de Dumnezeul care lucrează printre oameni și fac astapentru a-și atinge scopul de a controla oamenii, de a devora oamenii și a-i lua în stăpânire. Fiecare are asemenea dorințe și ambiții în subconștient și fiecare trăiește în acest fel de esență satanică stricată, într-o natură satanică în care este în vrăjmășie cu Dumnezeu, Îl trădează pe Dumnezeu și dorește să devină Dumnezeu. După părtășia Mea pe tema autorității lui Dumnezeu, mai vreți sau mai aspirați să jucați rolul lui Dumnezeu sau să Îl imitați? Încă doriți să fiți Dumnezeu? Încă vreți să deveniți Dumnezeu? Autoritatea lui Dumnezeu nu poate fi imitată de către om și identitatea și statutul lui Dumnezeu nu pot fi personificate de om. Chiar dacă ești capabil să imiți tonul cu care vorbește Dumnezeu, nu poți imita esența lui Dumnezeu. Chiar dacă poți să stai în locul lui Dumnezeu și să joci rolul lui Dumnezeu, nu vei putea niciodată să faci ceea ce Dumnezeu intenționează să facă și nu vei putea niciodată să stăpânești și să poruncești tuturor lucrurilor. În ochii lui Dumnezeu vei rămâne pe veci o făptură măruntă și, indiferent cât de mărețe îți sunt talentele și abilitatea, indiferent de câte daruri ai, ești în întregime sub stăpânirea Creatorului. Chiar dacă ești capabil să rostești câteva vorbe nesăbuite, asta nu poate să arate nici că ai esența Creatorului și nici nu înseamnă că ai autoritatea Creatorului. Autoritatea și puterea lui Dumnezeu sunt esența lui Dumnezeu Însuși. Nu au fost învățate sau adăugate din afară, ci sunt esența inerentă a lui Dumnezeu Însuși. Și astfel, relația dintre Creator și creaturi nu poate fi vreodată schimbată. Ca una dintre făpturi, omul trebuie să își păstreze poziția și să se comporte conștiincios. Să păzești cu grijă ceea ce-ți încredințează Creatorul. Să nu te abați sau

să faci lucruri dincolo de aria capacităților tale sau care sunt neplăcute lui Dumnezeu. Nu încerca să fii măreț sau să devii un supraom sau deasupra altora, nici să cauți să devii Dumnezeu. Oamenii nu ar trebui să dorească să fie astfel. Să cauți să fii măreț sau un supraom e absurd. Să cauți să devii Dumnezeu este și mai dezonorant; este dezgustător și mârșav. Să devină adevărate făpturi este ceva vrednic de laudă și scopul pe care făpturile ar trebui să și-l asume mai mult decât orice altceva; acesta este singurul țel pe care toți oamenii ar trebui să îl urmărească.

Autoritatea Creatorului nu este constrânsă de timp, spațiu sau geografie și autoritatea Creatorului este incomensurabilă

Să ne uităm la Geneză 22:17-18. Acesta este un alt pasaj rostit de Iahve Dumnezeu în care El îi spune lui Avraam, „Te voi binecuvânta cu adevărat și-ți voi înmulți foarte mult urmașii, cât stelele cerului și cât nisipul de pe țărmul mării. Urmașii tăi vor pune stăpânire pe cetățile dușmanilor lor, iar prin sămânța ta vor fi binecuvântate toate neamurile pământului, pentru că M-ai ascultat”. Iahve Dumnezeu l-a binecuvântat pe Avraam de multe ori cu faptul că urmașii lui se vor înmulți – dar în ce măsură se vor înmulți? În măsura rostită în Scriptură: „cât stelele cerului și cât nisipul de pe țărmul mării”. Asta înseamnă că Dumnezeu a dorit să îi dăruiască lui Avraam progenituri la fel de numeroase ca stelele cerurilor și la fel de îmbelșugate ca nisipul de la țărmul mării. Dumnezeu a grăit folosind imagistica și, din această imagistică, nu este greu de văzut că Dumnezeu nu va dărui unul, doi sau chiar și o mie de urmași lui Avraam, ci nenumărați urmași, destul cât să devină o multitudine de popoare, pentru că Dumnezeu i-a promis lui Avraam că el va fi părintele multor popoare. Așadar, a fost acel număr decis de om sau de Dumnezeu? Poate omul controla câți urmași are? Ține de el? Nu ține de om nici măcar dacă are câțiva, fără să mai vorbim de atât de mulți ca „stelele cerului și cât nisipul de pe țărmul mării”. Cine nu vrea ca urmașii săi să fie mai numeroși decât stelele? Din păcate, nu se întâmplă mereu cum dorești. Indiferent de cât de talentat sau capabil este un om, nu ține de el; nimeni nu poate fi în afara a ceea ce Dumnezeu a statornicit. Cât de mult ți-a îngăduit El, atât de mult vei avea: dacă Dumnezeu îți dă puțin, atunci niciodată nu vei avea mult, dacă Dumnezeu îți dă mult nu are rost să fii supărat de cât ai. Nu așa stau lucrurile? Toate acestea țin de Dumnezeu, nu de om! Omul este condus de Dumnezeu și nimeni nu este exceptat!

Când Dumnezeu a zis „Îți voi înmulți foarte mult urmașii,” acesta a fost un legământ pe care Dumnezeu l-a încheiat cu Avraam și, la fel ca legământul curcubeului, va fi înfăptuit pentru eternitate, și a fost totodată și o promisiune a lui Dumnezeu către Avraam. Doar Dumnezeu este calificat și capabil să facă o asemenea promisiune să devină realitate. Indiferent dacă omul o crede sau nu, indiferent dacă omul o acceptă sau nu și indiferent cum o privește și o consideră omul, toate acestea vor fi împlinite, până la ultimul detaliu, conform cuvintelor rostite de Dumnezeu. Cuvintele lui Dumnezeu nu vor fi modificate datorită schimbărilor din voia sau noțiunile omului, și nu vor fi

modificate datorită schimbărilor niciunei persoane, eveniment sau lucru. Toate lucrurile pot dispărea, dar cuvintele lui Dumnezeu vor rămâne pentru totdeauna. De fapt, ziua în care toate lucrurile vor dispărea este exact ziua în care cuvintele lui Dumnezeu vor fi complet împlinite pentru că El este Creatorul, El posedă autoritatea Creatorului, puterea Creatorului și El controlează toate lucrurile și toată forța vitală; El e capabil să cauzeze ceva să iasă din nimic sau să facă din ceva nimic și El controlează transformările tuturor lucrurilor din vii în moarte; pentru Dumnezeu nimic nu putea fi mai ușor decât să înmulțească sămânța cuiva. Asta sună fantastic pentru om, ca un basm, dar pentru Dumnezeu ceea ce El decide și ce promite să facă nu este fantastic, nici nu este un basm. Mai degrabă, este un fapt pe care Dumnezeu deja l-a văzut și care sigur va fi realizat. Apreciați acest lucru? Au dovedit faptele că urmașii lui Avraam au fost numeroși? Cât de numeroși au fost ei? Au fost la fel de numeroși precum „stelele cerului și cât nisipul de pe țărmul mării" de care a zis Dumnezeu? S-au răspândit prin toate popoarele și regiunile, în fiecare loc de pe lume? Prin ce a fost înfăptuit acest lucru? A fost realizat acest lucru prin autoritatea cuvintelor lui Dumnezeu? Vreme de câteva sute sau mii de ani după ce cuvintele lui Dumnezeu au fost rostite, acestea au continuat să se împlinească și au devenit permanent fapte; aceasta este tăria cuvintelor lui Dumnezeu și dovada autorității lui Dumnezeu. Când Dumnezeu a creat toate lucrurile la început, Dumnezeu a zis să fie lumină și a fost lumină. Asta s-a întâmplat foarte repede, a fost împlinit într-un timp foarte scurt și nu a fost nici o întârziere în realizarea și împlinirea acestui lucru; efectele cuvintelor lui Dumnezeu au fost imediate. Ambele au fost o etalare a autorității lui Dumnezeu, dar când Dumnezeu l-a binecuvântat pe Avraam, El a permis omului să vadă o altă parte a esenței autorității lui Dumnezeu, precum și faptul că autoritatea Creatorului este incomensurabilă și, mai mult decât atât, El i-a permis omului să vadă o parte mai concretă, mai minunată a autorității Creatorului.

Odată ce cuvintele lui Dumnezeu sunt rostite, autoritatea lui Dumnezeu preia comanda acestei lucrări și faptul promis de gura lui Dumnezeu începe treptat să devină realitate. Ca rezultat, încep să apară schimbări printre toate lucrurile, cam la fel cum, la venirea primăverii, iarba înverzește, florile înfloresc, mugurii înmuguresc din copaci, păsările încep să cânte, gâștele se întorc și câmpurile forfotesc de oameni… Cu venirea primăverii, toate lucrurile sunt reîntinerite și aceasta este fapta miraculoasă a Creatorului. Când Dumnezeu Își îndeplinește promisiunile, toate lucrurile din ceruri și de pe pământ se reînnoiesc și se schimbă conform gândurilor lui Dumnezeu – nimeni nu este exceptat. Când o făgăduială sau o promisiune este rostită din gura lui Dumnezeu, toate lucrurile servesc pentru împlinirea ei și sunt manevrate pentru împlinirea ei; toate creaturile sunt orchestrate și aranjate sub stăpânirea Creatorului, jucându-și rolul respectiv și servindu-și funcția respectivă. Aceasta este manifestarea autorității Creatorului. Ce vezi în asta? Cum cunoști autoritatea lui Dumnezeu? E vreo limită în autoritatea lui Dumnezeu? Există o limită de timp? Se poate spune că are o anumită înălțime sau o anumită durată? Se poate spune că are o anumită dimensiune sau forță?

Poate fi măsurată cu măsura omului? Autoritatea lui Dumnezeu nu pâlpâie, nu vine și pleacă și nu există nimeni care să poată măsura cât de măreață este autoritatea Sa. Indiferent de cât de mult timp trece, când Dumnezeu binecuvântează o persoană, acea binecuvântare va continua și continuarea sa va purta mărturie inestimabilei autorități a lui Dumnezeu și va permite omenirii să vadă, iar și iar reapariția inepuizabilei forțe vitale a Creatorului. Fiecare etalare a autorității Sale este demonstrația perfectă a cuvintelor din gura Sa și este demonstrată tuturor lucrurilor și omenirii. Mai mult decât atât, tot ceea ce realizează autoritatea Sa este minunat dincolo de orice comparație și este absolut fără cusur. Se poate spune că gândurile Sale, cuvintele Sale, autoritatea Sa și toată lucrarea pe care El o împlinește sunt toate un tablou incomparabil de frumos și pentru făpturi, limbajul omenirii este incapabil să articuleze semnificația și valoarea acestuia. Când Dumnezeu face o promisiune unei persoane, totul despre ea Îi este la fel de familiar lui Dumnezeu ca dosul palmei Sale, indiferent că este vorba de unde locuiește sau de ceea ce face, de trecutul său înainte sau după ce a primit promisiunea sau de cât de mari au fost prefacerile în mediul său de viață. Nu contează cât timp trece după ce au fost rostite cuvintele lui Dumnezeu, pentru El este ca și cum abia au fost rostite. Asta înseamnă că Dumnezeu are puterea și are o asemenea autoritate încât poate ține evidența, poate controla și îndeplini fiecare promisiune pe care o face omenirii și, indiferent de care este acea promisiune, indiferent de cât durează pentru a fi complet îndeplinită și, mai mult, indiferent cât de mare este întinderea pe care îndeplinirea sa o atinge – de exemplu, timpul, geografia sau rasa și așa mai departe – această promisiune va fi realizată și îndeplinită și, mai mult, realizarea și îndeplinirea acesteia nu va cere nici cel mai mic efort din partea Lui. Ce dovedește asta? Dovedește că întinderea autorității și puterii lui Dumnezeu este suficientă să controleze tot universul și toată omenirea. Dumnezeu a făcut lumina, dar asta nu înseamnă că Dumnezeu gestionează doar lumina sau că gestionează doar apa deoarece El a creat apa și că toate celelalte nu au legătură cu Dumnezeu. Nu ar fi aceasta o înțelegere greșită? Chiar dacă binecuvântarea lui Dumnezeu asupra lui Avraam a pălit treptat din memoria omului după câteva sute de ani, pentru Dumnezeu, această promisiune a rămas aceeași. Era încă în procesul de împlinire și nu s-a oprit niciodată. Omul nu a știut sau auzit niciodată cum Dumnezeu Și-a exercitat autoritatea, cum toate lucrurile au fost orchestrate și aranjate și cât de multe povestiri minunate au apărut printre toate lucrurile creației lui Dumnezeu în timpul acesta, dar fiecare parte minunată a manifestării autorității lui Dumnezeu și fiecare parte minunată din dezvăluirea faptelor Sale a fost transmisă și preamărită printre toate lucrurile, toate lucrurile au fost făcute publice și au vorbit despre faptele miraculoase ale Creatorului, iar fiecare poveste mult spusă despre suveranitatea Creatorului peste toate lucrurile va fi proclamată de acestea pentru totdeauna. Autoritatea prin care Dumnezeu stăpânește peste toate lucrurile și puterea lui Dumnezeu arată tuturor lucrurilor că Dumnezeu este prezent peste tot și tot timpul. Odată ce ai fost martor la ubicuitatea autorității și puterii lui Dumnezeu, ai să vezi că

Dumnezeu este prezent peste tot și tot timpul. Autoritatea și puterea lui Dumnezeu nu sunt constrânse de timp, geografie, spațiu sau de vreo persoană, eveniment sau lucru. Amploarea autorității și puterii lui Dumnezeu depășește imaginația omului; este de nepătruns pentru om, de neimaginat pentru om și nu va fi niciodată complet cunoscută de om.

Unor oameni le place să deducă și să își imagineze, dar cât de departe poate ajunge imaginația omului? Poate merge dincolo de această lume? Este omul capabil să deducă și să își imagineze autenticitatea și acuratețea autorității lui Dumnezeu? Sunt deducția și imaginația omului capabile să îi permită să atingă o cunoaștere a autorității lui Dumnezeu? Îl pot face ele pe om să aprecieze și să se supună cu adevărat autorității lui Dumnezeu? Faptele dovedesc că deducția și imaginația omului sunt doar produse ale intelectului său și nu asigură nici cel mai mic ajutor sau beneficiu în cunoașterea autorității lui Dumnezeu. După ce au citit știință-ficțiune, unii sunt capabili să își imagineze luna sau cum sunt stelele. Totuși, asta nu înseamnă că omul are vreo înțelegere a autorității lui Dumnezeu. Imaginația omului este exact asta: imaginație. Despre realitatea acestor lucruri, adică, despre legătura lor cu autoritatea lui Dumnezeu, el nu are nici o pricepere. Și ce contează chiar dacă ai fost pe lună? Arată asta că ai o înțelegere multidimensională a autorității lui Dumnezeu? Arată că ești capabil să îți imaginezi întinderea autorității și puterii lui Dumnezeu? Din moment ce deducția și imaginația omului sunt incapabile să îi permită să cunoască autoritatea lui Dumnezeu, ce ar trebui să facă omul? Cea mai înțeleaptă opțiune ar fi să nu deducă și să nu își imagineze, adică, omul nu ar trebui niciodată să se bazeze pe imaginație și să depindă de deducție când este vorba de cunoașterea autorității lui Dumnezeu. Ce vreau să vă spun aici? Cunoașterea autorității lui Dumnezeu, a puterii lui Dumnezeu, a propriei identități a lui Dumnezeu și esenței lui Dumnezeu nu poate fi realizată bazându-te pe imaginația ta. Din moment ce nu te poți baza pe imaginație pentru a cunoaște autoritatea lui Dumnezeu, atunci în ce mod poți obține o adevărată cunoaștere a autorității lui Dumnezeu? Modul în care poți face asta este prin a mânca și a bea cuvintele lui Dumnezeu, prin părtășie și prin experimentarea cuvintelor lui Dumnezeu. Astfel, vei avea o experiență treptată și o dovadă a autorității lui Dumnezeu și vei căpăta o înțelegere treptată și o cunoaștere graduală a acesteia. Acesta este singurul mod de a atinge înțelegerea autorității lui Dumnezeu; nu există scurtături. A vă cere să nu vă imaginați nu este același lucru cu a vă face să așteptați pasiv distrugerea sau a vă opri să faceți ceva. Să nu îți folosești creierul pentru a gândi și a-ți imagina înseamnă să nu folosești logica pentru a deduce, să nu folosești cunoașterea pentru a analiza, să nu folosești știința ca bază ci, în loc de asta, să apreciezi, să verifici și să confirmi că Dumnezeul în care crezi tu are autoritate, să confirmi că El stăpânește peste soarta ta și că puterea Lui în toate timpurile dovedește că El este cu adevărat Dumnezeu Însuși, prin cuvintele lui Dumnezeu, prin adevăr, prin tot ce întâlnești în viață. Acesta este singurul mod de a-L cunoaște pe Dumnezeu. Unii spun că își doresc să găsească o cale

mai ușoară de a atinge acest țel, dar vă puteți gândi la o asemenea cale? Îți spun eu, nu e nevoie să te gândești: nu există alte căi! Singura cale este să știi și să confirmi în mod conștient și ferm ceea ce Dumnezeu are și este prin fiecare cuvânt pe care El îl exprimă și prin tot ceea ce face El. Aceasta este singura cale de a-L cunoaște pe Dumnezeu. Pentru că ceea ce Dumnezeu are și este și tot ceea ce ține de Dumnezeu nu este fals și gol, ci real.

Realitatea controlului și a stăpânirii Creatorului asupra tuturor lucrurilor și viețuitoarelor vorbește despre adevărata existență a autorității Creatorului

La fel, binecuvântarea lui Iahve asupra lui Iov este consemnată în Cartea lui Iov. Ce i-a oferit Dumnezeu lui Iov? „Așadar, Iahve Dumnezeu a binecuvântat a doua jumătate a vieții lui Iov mai mult decât la început: căci el avea paisprezece mii de oi și șase mii de cămile și o mie de perechi de boi și o mie de măgărițe” (Iov 42:12). Din perspectiva omului, care au fost aceste lucruri care i-au fost dăruite lui Iov? Au fost posesiuni ale omenirii? Cu aceste posesiuni, nu ar fi fost Iov foarte bogat în acea perioadă? Atunci, cum a dobândit asemenea posesiuni? Ce a generat bogăția sa? Se înțelege de la sine – mulțumită binecuvântării lui Dumnezeu, Iov a ajuns să le dețină. Cum a văzut Iov aceste posesiuni și cum a prețuit binecuvântările lui Dumnezeu nu reprezintă ceva despre care să discutăm acum. Când e vorba de binecuvântările lui Dumnezeu, toți oamenii tânjesc, zi și noapte, să fie binecuvântați de Dumnezeu, dar omul nu are control asupra a câte posesiuni poate obține în timpul vieții sale sau dacă poate primi binecuvântări de la Dumnezeu – acesta este un fapt indiscutabil! Dumnezeu are autoritatea și puterea de a dărui oricâte posesiuni omului, de a-i permite omului să obțină orice blagoslovire, și totuși există un principiu al binecuvântărilor lui Dumnezeu. Ce fel de oameni binecuvântează Dumnezeu? El binecuvântează oamenii care Îi plac, bineînțeles! Avraam și Iov au fost amândoi binecuvântați de Dumnezeu, dar binecuvântările pe care le-au primit ei nu au fost aceleași. Dumnezeu l-a binecuvântat pe Avraam cu urmași la fel de numeroși ca nisipul și stelele. Când Dumnezeu l-a binecuvântat pe Avraam, El a făcut ca urmașii unui singur om și un singur popor să devină prosperi și puternici. Prin asta, autoritatea lui Dumnezeu a condus omenirea ce respira suflarea lui Dumnezeu între toate lucrurile și viețuitoarele. Sub stăpânirea autorității lui Dumnezeu, această omenire a proliferat și a existat cu rapiditatea decisă de Dumnezeu și la proporțiile decise de Dumnezeu. În mod concret, viabilitatea, rata de răspândire și speranța de viață a acestui popor au fost toate parte a aranjamentelor lui Dumnezeu și principiul a toate acestea s-a bazat în întregime pe promisiunea pe care Dumnezeu i-a făcut-o lui Avraam. Adică, indiferent de circumstanțe, promisiunile lui Dumnezeu aveau să înainteze fără obstacole și să fie realizate sub providența autorității lui Dumnezeu. Prin promisiunea pe care Dumnezeu i-a făcut-o lui Avraam, indiferent de transformările lumii, indiferent de eră, indiferent de catastrofele îndurate de omenire, urmașii lui Avraam nu se vor confrunta cu riscul nimicirii și poporul lor nu se va stinge. Binecuvântarea lui Dumnezeu

asupra lui Iov, însă, l-a făcut pe acesta extrem de bogat. Ce i-a dat Dumnezeu a fost o abundență de viețuitoare cu suflare în ele, ale căror specificități – numărul lor, viteza de înmulțire, rata de supraviețuire, cantitatea de grăsime din trupurile lor și tot așa – au fost de asemenea controlate de Dumnezeu. Chiar dacă aceste viețuitoare nu aveau capacitatea de a vorbi, și ele erau parte a aranjamentelor Creatorului, iar principiul din spatele aranjamentelor lui Dumnezeu pentru ele a fost stabilit pe baza binecuvântărilor pe care Dumnezeu i le-a promis lui Iov. În binecuvântările pe care Dumnezeu le-a oferit lui Avraam și lui Iov, chiar dacă promisiunile au fost diferite, autoritatea cu care Creatorul a condus toate lucrurile și viețuitoarele a fost aceeași. Fiecare detaliu al autorității și puterii lui Dumnezeu este exprimat în diferitele Lui promisiuni și binecuvântări date lui Avraam și Iov și arată omenirii, încă odată, că autoritatea lui Dumnezeu este mult dincolo de imaginația omului. Aceste detalii spun omenirii încă o dată că, dacă dorește să cunoască autoritatea lui Dumnezeu, atunci acest lucru poate fi împlinit numai prin cuvintele lui Dumnezeu și prin experimentarea lucrării lui Dumnezeu.

Autoritatea lui Dumnezeu de suveranitate asupra tuturor lucrurilor îi permite omului să observe un fapt: autoritatea lui Dumnezeu nu este doar întrupată în cuvintele „Și Dumnezeu a zis să fie lumină și a fost lumină și Să fie întinderea cerurilor și a fost întinderea cerurilor și Să fie pământ și a fost pământ,” ci, mai mult decât atât, autoritatea Lui e întruchipată în felul în care a făcut El ca lumina să continue, a împiedicat întinderea cerului să dispară și a ținut pământul pentru totdeauna separat de apă, ca și detaliile despre felul în care a condus și gestionat toate lucrurile pe care le-a creat: lumină, întinderea cerului și pământ. Ce altceva mai vedeți în binecuvântarea omenirii de către Dumnezeu? Clar, după ce Dumnezeu i-a binecuvântat pe Avraam și Iov, pașii lui Dumnezeu nu s-au oprit, pentru că El abia începuse să Își exercite autoritatea și intenționa să transforme fiecare cuvânt al Său în realitate și să facă fiecare din detaliile pe care le grăise să devină adevărate; și astfel, în anii ce au urmat, El a continuat să facă tot ceea ce intenționase. Deoarece Dumnezeu are autoritate, poate să îi pară omului că Dumnezeu doar trebuie să vorbească și, fără să ridice un deget, toate chestiunile și lucrurile sunt împlinite. Asemenea închipuiri sunt ridicole! Dacă adopți o singură perspectivă asupra statornicirii legământului lui Dumnezeu cu omul folosind cuvintele și nu ești capabil să vezi diferitele semne și fapte ale autorității lui Dumnezeu ce stăpânește asupra existenței tuturor lucrurilor, atunci înțelegerea ta asupra autorității lui Dumnezeu este atât de găunoasă și de ridicolă! Dacă omul își imaginează pe Dumnezeu fiind astfel, atunci, trebuie spus, cunoașterea omului asupra lui Dumnezeu a ajuns la efortul final și a ajuns într-o fundătură, fiindcă Dumnezeul pe care și-L imaginează omul este doar o mașină de emis ordine, nu Dumnezeul ce are autoritatea. Ce ai văzut prin exemplele lui Avraam și Iov? Ai văzut adevărata față a autorității și puterii lui Dumnezeu? După ce Dumnezeu i-a binecuvântat pe Avraam și Iov, El nu a rămas unde era și nici nu Și-a pus mesagerii la muncă în timp ce aștepta să vadă care va fi rezultatul. Dimpotrivă, imediat ce Dumnezeu Și-a rostit cuvintele, sub călăuzirea

autorității lui Dumnezeu, toate lucrurile au început să se conformeze cu lucrarea pe care Dumnezeu intenționa să o facă și au fost pregătiți oamenii, lucrurile și obiectele pe care le-a cerut Dumnezeu. Adică, imediat ce vorbele au fost rostite din gura lui Dumnezeu, autoritatea lui Dumnezeu a început să fie exercitată pe tot pământul și El a stabilit un curs pentru a se realiza și îndeplini promisiunile pe care El le-a făcut lui Avraam și Iov, făcând în același timp toate planurile și pregătirile potrivite pentru tot ce era nevoie la fiecare pas și fiecare etapă cheie pe care El plănuise să o ducă la bun sfârșit. În tot acest timp, Dumnezeu nu Și-a manevrat doar mesagerii, ci și toate lucrurile care fuseseră create de El. Asta înseamnă că aria în care autoritatea lui Dumnezeu a fost exercitată nu a inclus doar mesagerii, ci toate lucrurile din creație, care au fost manevrate pentru a se conforma cu lucrarea pe care El intenționa să o împlinească; acestea au fost modurile specifice în care autoritatea lui Dumnezeu a fost exercitată. În închipuirile voastre, unii pot avea următoarea înțelegere a autorității lui Dumnezeu: Dumnezeu are autoritate și Dumnezeu are putere și astfel Dumnezeu nu trebuie decât să rămână în al treilea Cer sau într-un loc fix și nu trebuie să facă nicio lucrare anume, și întregimea lucrării lui Dumnezeu este terminată prin gândurile Sale. Unii ar putea, de asemenea, să creadă că, deși Dumnezeu l-a binecuvântat pe Avraam, Dumnezeu nu a trebuit să facă nimic și a fost de ajuns pentru El doar să-Și rostească cuvintele. Chiar așa s-a întâmplat? Evident că nu! Chiar dacă Dumnezeu posedă autoritate și putere, autoritatea Sa este adevărată și reală, nu goală. Autenticitatea și realitatea autorității și puterii lui Dumnezeu sunt treptat dezvăluite și întrupate în creația Sa a tuturor lucrurilor, în controlul Său asupra tuturor lucrurilor și în procesul prin care conduce și gestionează omenirea. Fiecare metodă, fiecare perspectivă și fiecare detaliu al stăpânirii lui Dumnezeu asupra omenirii și a tuturor lucrurilor și toată lucrarea pe care El a realizat-o, ca și înțelegerea Lui a tuturor lucrurilor – literalmente toate dovedesc că autoritatea și puterea lui Dumnezeu nu sunt vorbe goale. Autoritatea și puterea Lui sunt manifestate și dezvăluite constant și în toate lucrurile. Aceste manifestări și dezvăluiri vorbesc despre adevărata existență a autorității lui Dumnezeu, pentru că El Își folosește autoritatea și puterea pentru a-Și continua lucrarea, pentru a porunci tuturor lucrurilor și pentru a conduce în fiecare moment; puterea și autoritatea Sa nu pot fi înlocuite nici de îngeri, nici de mesagerii lui Dumnezeu. Dumnezeu a hotărât ce binecuvântări să le dăruiască lui Avraam și Iov – a decizia luată de Dumnezeu. Chiar dacă mesagerii lui Dumnezeu i-au vizitat personal pe Avraam și pe Iov, acțiunile lor s-au bazat pe poruncile lui Dumnezeu și s-au desfășurat sub autoritatea lui Dumnezeu și, de asemenea, mesagerii au fost sub suveranitatea lui Dumnezeu. Chiar dacă omul îi vede pe mesagerii lui Dumnezeu vizitându-l pe Avraam și nu Îl vede pe Iahve Dumnezeu făcând personal ceva în relatările Bibliei, de fapt, Singurul care Își exercită cu adevărat puterea și autoritatea este Dumnezeu Însuși, și asta nu suportă nicio îndoială din partea niciunui om! Chiar dacă ai văzut că îngerii și mesagerii au o mare putere, au împlinit miracole sau că au făcut niște lucruri însărcinați de Dumnezeu, acțiunile lor au fost pur și simplu pentru a termina

însărcinarea dată de către Dumnezeu, și nu sunt, sub nicio formă, o etalare a autorității lui Dumnezeu – pentru că niciun om sau obiect nu are sau posedă autoritatea Creatorului de a crea toate lucrurile și a conduce toate lucrurile. Astfel, niciun om sau obiect nu poate exercita sau demonstra autoritatea Creatorului.

Autoritatea Creatorului este imuabilă și de neofensat

Ce ați văzut în aceste trei părți ale Scripturii? Ați văzut că există un principiu prin care Dumnezeu Își exercită autoritatea? De exemplu, Dumnezeu a folosit un curcubeu pentru a stabili un legământ cu omul – El a plasat un curcubeu în nori pentru a spune omului că nu va mai folosi niciodată potopul pentru a distruge lumea. Este curcubeul pe care oamenii îl văd acum același cu cel grăit din gura lui Dumnezeu? Natura și sensul lui s-au schimbat? Fără îndoială că nu. Dumnezeu Și-a folosit autoritatea pentru a întreprinde acțiunea, iar legământul pe care El l-a încheiat cu omul a continuat până astăzi, și timpul când acest legământ se va schimba va fi, bineînțeles, decizia lui Dumnezeu. După ce Dumnezeu a spus: „pun în nori curcubeul Meu”, Dumnezeu a respectat mereu acest legământ, până astăzi. Ce vezi în asta? Deși Dumnezeu deține autoritate și putere, El este foarte riguros și principial în acțiunile Sale și Își respectă cuvântul. Rigurozitatea Sa și principiile acțiunilor Sale arată neofensabilitatea Creatorului și caracterul de neînvins al autorității Creatorului. Chiar dacă El posedă autoritatea supremă și toate lucrurile sunt sub stăpânirea Sa și chiar dacă El are puterea de a conduce toate lucrurile, Dumnezeu nu Și-a stricat sau întrerupt propriul plan și, de fiecare dată când Își exercită autoritatea, acest lucru este în strictă concordanță cu propriile Lui principii, urmează precis ceea ce a fost rostit din gura Sa și urmează pașii și obiectivele planului Său. E de la sine înțeles, toate lucrurile stăpânite de Dumnezeu se supun și ele principiilor prin care se exercită autoritatea lui Dumnezeu, și niciun om sau lucru nu este exceptat de la aranjamentele autorității Sale, nici nu poate modifica principiile după care se exercită autoritatea Sa. În ochii lui Dumnezeu, aceia care sunt binecuvântați primesc norocul adus de autoritatea Sa, iar cei care sunt blestemați își primesc pedeapsa datorită autorității lui Dumnezeu. Sub stăpânirea autorității lui Dumnezeu, niciun om sau lucru nu este exceptat de la exercitarea autorității Sale, nici nu poate modifica principiile după care se exercită autoritatea Sa. Autoritatea Creatorului nu este modificată de nicio schimbare în niciun aspect și, la fel, principiile după care se exercită autoritatea Sa nu se modifică pentru niciun motiv. Cerul și pământul pot trece prin mari transformări, dar autoritatea Creatorului nu se va schimba; toate lucrurile pot dispărea, dar autoritatea Creatorului nu va dispărea niciodată. Aceasta este esența autorității imuabile și neofensabile a Creatorului și aceasta este însăși unicitatea Creatorului!

Cuvintele de mai jos sunt indispensabile pentru a cunoaște autoritatea lui Dumnezeu, iar înțelesul lor este dat în părtășia de mai jos. Să continuăm să citim Scriptura.

4. Porunca lui Dumnezeu pentru Satana

Iov 2:6 Și Iahve Dumnezeu i-a spus Satanei „Iată, este în mâna ta; dar cruță-i viața”.

Satana nu a îndrăznit niciodată să încalce autoritatea Creatorului și, din această cauză, toate lucrurile trăiesc în ordine

Acesta este un fragment din Cartea lui Iov și „el” în aceste cuvinte se referă la Iov. Deși concisă, această frază elucidează multe chestiuni. Descrie un schimb de cuvinte neobișnuit între Dumnezeu și Satana în lumea spirituală și ne spune că obiectul cuvintelor lui Dumnezeu este Satana. De asemenea, relatează exact ceea ce a fost spus de către Dumnezeu. Cuvintele lui Dumnezeu au fost o poruncă și un ordin pentru Satana. Detaliile specifice ale acestui ordin se referă la cruțarea vieții lui Iov și arată unde Dumnezeu a tras linie în comportamentul Satanei față de Iov – Satana a trebuit să îi cruțe viața lui Iov. Primul lucru pe care îl aflăm din această frază este că acestea au fost cuvinte rostite de Dumnezeu către Satana. Potrivit textului original al Cărții lui Iov, ni se spune împrejurarea pentru asemenea cuvinte: Satana dorea să îl acuze pe Iov, așa că a trebuit să obțină acordul lui Dumnezeu înainte de a putea să îl ispitească pe acesta. Când a consimțit la cererea Satanei de a-l ispiti pe Iov, Dumnezeu i-a pus Satanei următoarea condiție: „Iov este în mâna ta; dar cruță-i viața”. Care este natura acestor cuvinte? Ele sunt clar o poruncă, un ordin. Înțelegând natura acestor cuvinte, ar trebui, bineînțeles, să pricepi că Acela care a emis acest ordin era Dumnezeu și cel ce a primit acest ordin și s-a supus a fost Satana. Nu mai trebuie menționat, în acest ordin, că relația dintre Dumnezeu și Satana este evidentă pentru oricine citește aceste cuvinte. Bineînțeles, aceasta este de asemenea și relația dintre Dumnezeu și Satana în lumea spirituală și diferența dintre identitatea și statutul lui Dumnezeu și al Satanei, prevăzută în relatările schimburilor de replici dintre Dumnezeu și Satana în Scripturi și reprezintă diferența clară dintre identitatea și statutul lui Dumnezeu și al Satanei despre care, până în acest moment, omul poate afla din exemplul concret și mărturia contextuală. În acest punct, trebuie să spun că relatarea acestor cuvinte reprezintă un document important pentru cunoașterea de către omenire a identității și statutului lui Dumnezeu și oferă informații importante pentru cunoașterea lui Dumnezeu de către omenire. Prin intermediul acestui schimb de replici dintre Creator și Satana în lumea spirituală, omul poate să înțeleagă încă un aspect specific din autoritatea Creatorului. Aceste cuvinte sunt o altă mărturie a unicei autorități a Creatorului.

Din afară, Iahve Dumnezeu intră într-un dialog cu Satana. În ceea ce privește esența, atitudinea cu care Iahve Dumnezeu vorbește și poziția în care stă sunt mai presus decât Satana. Adică, Iahve Dumnezeu îi poruncește Satanei, pe ton de ordin și îi spune Satanei ce ar trebui să facă și ce nu, că Iov este deja în mâinile lui și că este liber să îl trateze pe Iov cum dorește – dar că nu îi poate lua viața lui Iov. Subtextul este că, deși Iov a fost plasat în mâinile Satanei, viața lui nu îi este dată Satanei; nimeni nu poate lua viața lui Iov din mâinile lui Dumnezeu decât dacă îi este permis de Dumnezeu.

Atitudinea lui Dumnezeu este clar articulată în această poruncă pentru Satana, iar această poruncă, de asemenea, manifestă și dezvăluie poziția din care Iahve Dumnezeu conversează cu Satana. Prin aceasta, Iahve Dumnezeu nu doar că deține statutul lui Dumnezeu care a creat lumina, aerul, toate lucrurile și toate vietățile, a lui Dumnezeu ce deține suveranitatea asupra tuturor lucrurilor și vietăților, dar și pe aceea a lui Dumnezeu care stăpânește omenirea și stăpânește Gheena, Dumnezeu care controlează viața și moartea tuturor vietăților. În lumea spirituală, cine în afară de Dumnezeu ar îndrăzni să emită un asemenea ordin către Satana? Și de ce Dumnezeu a emis personal ordinul Său către Satana? Deoarece viața omului, inclusiv cea a lui Iov, este controlată de Dumnezeu. Dumnezeu nu i-a permis Satanei să îl rănească sau să îi ia viața lui Iov și chiar și atunci când Dumnezeu i-a permis Satanei să îl ispitească pe Iov, Dumnezeu Și-a amintit să emită în mod special un asemenea ordin și i-a poruncit încă o dată Satanei să nu îi ia viața lui Iov. Satana nu a îndrăznit niciodată să încalce autoritatea lui Dumnezeu și, mai mult decât atât, a ascultat întotdeauna cu atenție și s-a supus ordinelor și poruncilor concrete ale lui Dumnezeu, neîndrăznind niciodată să le sfideze și, bineînțeles, neîndrăznind să modifice liber niciunul dintre ordinele lui Dumnezeu. Acestea sunt limitele stabilite de Dumnezeu pentru Satana, așa că Satana nu a îndrăznit niciodată să depășească aceste limite. Nu este aceasta puterea autorității lui Dumnezeu? Nu este o mărturie a autorității lui Dumnezeu? Satana are o înțelegere mult mai clară decât omenirea despre cum să se comporte față de Dumnezeu și cum să Îl privească pe Dumnezeu, și astfel, în lumea spirituală, Satana vede statutul și autoritatea lui Dumnezeu foarte limpede și are o apreciere profundă a puterii autorității lui Dumnezeu și a principiilor din spatele exercitării autorității Lui. Nu îndrăznește deloc să nu țină seama de ele, nici nu îndrăznește să le încalce în vreun fel sau să facă ceva care să încalce autoritatea lui Dumnezeu și nu îndrăznește să provoace mânia lui Dumnezeu în vreun fel. Deși este rău și arogant prin natura sa, Satana nu a îndrăznit niciodată să treacă peste granițele și limitele stabilite pentru el de către Dumnezeu. Milioane de ani, a respectat cu strictețe aceste granițe, a ascultat de fiecare poruncă și ordin date de Dumnezeu și niciodată nu a îndrăznit să încalce consemnul. Deși este răuvoitor, Satana este mult mai înțelept decât omenirea stricată; cunoaște identitatea Creatorului și își cunoaște propriile limite. Din acțiunile „supuse” ale Satanei se poate vedea că autoritatea și puterea lui Dumnezeu sunt edicte cerești care nu pot fi încălcate de către Satana, iar asta tocmai datorită unicității și autorității lui Dumnezeu, prin care toate lucrurile se schimbă și se dezvoltă în mod ordonat, prin care omenirea poate trăi și se poate înmulți în cursul stabilit de Dumnezeu, cu nimeni și nimic în stare să strice această ordine și cu nimeni și nimic în stare să schimbe această lege – pentru că toate provin din mâinile Creatorului și din porunca și autoritatea Creatorului.

Doar Dumnezeu, care are identitatea Creatorului, posedă unica autoritate

Identitatea specială a Satanei i-a făcut pe mulți oameni să arate un puternic interes

pentru manifestările acestuia în diferite aspecte. Sunt chiar mulți oameni nesăbuiți care cred că, la fel ca Dumnezeu, Satana posedă și el autoritate, pentru că Satana poate să arate miracole și poate să facă lucruri imposibile pentru omenire. Astfel, în plus față de venerarea lui Dumnezeu, omenirea i-a rezervat și Satanei un loc special în inimă, ba chiar îl venerează pe Satana ca Dumnezeu. Acești oameni sunt și jalnici și detestabili. Sunt jalnici din cauza ignoranței lor și detestabili din cauza ereziei lor și a substanței inerent rele. În acest moment, simt că este necesar să vă instruiesc despre ce este autoritatea, ce simbolizează și ce reprezintă aceasta. În mare, Dumnezeu Însuși este autoritatea, autoritatea Sa simbolizează supremația și esența lui Dumnezeu, iar autoritatea lui Dumnezeu Însuși reprezintă statutul și identitatea lui Dumnezeu. Aceasta fiind situația, îndrăznește Satana să spună că și el însuși este Dumnezeu? Îndrăznește Satana să spună că el a creat toate lucrurile și că stăpânește peste toate lucrurile? Sigur că nu. Pentru că este incapabil să creeze toate lucrurile; până acum, nu a făcut nimic creat de Dumnezeu și nu a creat nimic care să aibă viață. Pentru că nu are autoritatea lui Dumnezeu, el nu ar putea avea niciodată statutul și identitatea lui Dumnezeu iar acest lucru este determinat de propria lui esență. Are aceeași putere ca Dumnezeu? Sigur că nu! Cum numim noi actele Satanei și miracolele arătate de Satana? Este aceasta putere? Poate fi numită autoritate? Sigur că nu! Satana dirijează valul răului și deranjează, strică și dăunează fiecărui aspect din lucrarea lui Dumnezeu. În ultimele câteva mii de ani, pe lângă stricarea și abuzarea omenirii și ademenirea și amăgirea omului înspre depravare și spre respingerea lui Dumnezeu, astfel încât omul să meargă înspre valea morții, a făcut Satana orice lucru care ar merita cea mai mică comemorare, apreciere sau prețuire din partea omului? Dacă Satana ar fi fost autoritate și putere, ar fi fost omenirea stricată de el? Dacă Satana ar fi fost autoritate și putere, ar fi fost omenirea vătămată de el? Dacă Satana ar fi fost putere și autoritate, L-ar fi abandonat omenirea pe Dumnezeu și s-ar fi întors spre moarte? De vreme ce Satana nu are autoritate sau putere, ce ar trebui să concluzionăm despre esența a tot ceea ce face? Există aceia care definesc tot ceea ce face Satana ca o simplă înșelăciune, dar Eu cred că o asemenea definiție nu este atât de potrivită. Sunt faptele rele ale stricării omenirii simplă înșelăciune? Puterea răului cu care Satana l-a abuzat pe Iov și dorința feroce de a-l abuza și devora nu ar fi putut fi atinse doar prin simpla înșelăciune. Privind înapoi, într-o clipită, turmele și cirezile lui Iov, împrăștiate pretutindeni peste dealuri și munți, au dispărut; într-o clipă, marea avere a lui Iov a dispărut. Putea fi obținut acest lucru printr-o simplă înșelăciune? Natura a tot ceea ce face Satana corespunde și se potrivește cu termeni negativi precum stricat, deranjat, distrus, vătămat, rău, vrăjmășie și întuneric, astfel că apariția a tot ceea ce este nedrept și rău este inextricabil legată de acte ale Satanei și este inseparabilă de esența rea a Satanei. Indiferent de cât de „puternic” este Satana, indiferent de cât de insolent și ambițios este, indiferent de cât de mare îi este abilitatea de a provoca pagube, indiferent de cât de cuprinzătoare sunt tehnicile cu care strică și ademenește omul, indiferent de cât de istețe sunt păcălelile și uneltirile cu care

îl sperie pe om, indiferent de cât de schimbătoare este forma în care există, nu a fost niciodată capabil să creeze o singură ființă vie, nu a fost niciodată capabil să stabilească legi sau reguli pentru existența tuturor lucrurilor și nu a fost niciodată capabil să conducă sau să controleze vreun obiect, fie el însuflețit sau neînsuflețit. În cosmos și pe bolta cerească, nu există o singură persoană sau obiect care să fie născut din el sau să existe datorită lui; nu există o singură persoană sau obiect condus de el ori controlat de el. Dimpotrivă, nu doar că trebuie să trăiască sub stăpânirea lui Dumnezeu dar, mai mult decât atât, trebuie să se supună tuturor ordinelor și poruncilor lui Dumnezeu. Fără permisiunea lui Dumnezeu, este dificil pentru Satana să atingă fie și un strop de apă sau un grăunte de nisip de pe pământ; fără permisiunea lui Dumnezeu, Satana nu este liber să miște furnicile de pe pământ, ca să nu mai vorbim de omenire, care a fost creată de Dumnezeu. În ochii lui Dumnezeu, Satana este inferior crinilor de pe munte, păsărilor ce zboară în aer, peștilor din mare și viermilor de pe pământ. Rolul acestuia între toate lucrurile este să servească toate lucrurile, să lucreze pentru omenire și să slujească lucrării lui Dumnezeu și planului Său de gestionare (planul mântuirii). Indiferent de cât de răuvoitoare îi este natura sau cât de rea îi este esența, singurul lucru pe care îl poate face este să își respecte ascultător funcția: să Îi slujească lui Dumnezeu și să asigure un contrapunct lui Dumnezeu. Astfel este esența și poziția Satanei. Esența sa este deconectată de la viață, deconectată de la putere, deconectată de la autoritate; este doar o jucărie în mâinile lui Dumnezeu, doar o mașinărie în slujba lui Dumnezeu!

Înțelegând adevărata față a Satanei, mulți oameni încă nu înțeleg ce este autoritatea, așa că lasă-Mă să-ți spun! Autoritatea în sine poate fi explicată ca puterea lui Dumnezeu. În primul rând, se poate spune cu certitudine că ambele, autoritatea și puterea, sunt pozitive. Nu au nicio conexiune cu nimic negativ și nu sunt legate de nicio ființă creată sau necreată. Puterea lui Dumnezeu este capabilă să creeze lucruri în orice formă care are viață și vitalitate, iar acest lucru este determinat de viața lui Dumnezeu. Dumnezeu este viață, astfel El este sursa tuturor vietăților. Mai departe, autoritatea lui Dumnezeu poate face ca toate viețuitoarele să se supună fiecărui cuvânt a lui Dumnezeu, adică să apară pe lume în concordanță cu cuvintele din gura lui Dumnezeu, să trăiască și să se reproducă prin porunca lui Dumnezeu, după care Dumnezeu stăpânește și poruncește tuturor vietăților și niciodată nu va fi nicio deviație, în vecii vecilor. Nicio persoană sau obiect nu are aceste lucruri; doar Creatorul posedă și poartă o asemenea putere, și astfel, este numită autoritate. Aceasta este unicitatea Creatorului. Ca atare, indiferent dacă este cuvântul „autoritate” în sine sau esența acestei autorități, fiecare poate fi asociată doar cu Creatorul, deoarece este un simbol al identității și al esenței unice ale Creatorului și reprezintă identitatea și statutul Creatorului; în afara Creatorului, nimeni și nimic nu poate fi asociat cu cuvântul „autoritate”. Aceasta este o interpretare a autorității unice a Creatorului.

Chiar dacă Satana s-a uitat la Iov cu ochi pizmași, fără permisiunea lui Dumnezeu, nu a îndrăznit să se atingă de un fir de păr de pe corpul lui Iov. Deși Satana este inerent

crud și rău, după ce Dumnezeu a emis un ordin către el, el nu are altă opțiune decât să urmeze porunca lui Dumnezeu. Astfel, chiar dacă Satana era frenetic ca un lup printre oi când a venit peste Iov, nu a îndrăznit să uite limitele stabilite de Dumnezeu, nu a îndrăznit să încalce ordinele lui Dumnezeu și, în tot ce a făcut, Satana nu a îndrăznit să devieze de la principiile și limitele cuvintelor lui Dumnezeu – nu este acesta un fapt? Din aceasta se poate vedea că Satana nu îndrăznește să nesocotească niciunul dintre cuvintele lui Iahve Dumnezeu. Pentru Satana, fiecare cuvânt din gura lui Dumnezeu este un ordin și o lege cerească, o expresie a autorității lui Dumnezeu – pentru că în spatele fiecărui cuvânt al lui Dumnezeu se află pedeapsa lui Dumnezeu pentru cei care Îi încalcă ordinele și pentru cei ce nu se supun și se opun legilor cerești. Satana știe clar că, dacă încalcă ordinele lui Dumnezeu, atunci trebuie să accepte consecințele încălcării autorității lui Dumnezeu și ale opoziției față de legile cerești. Care sunt exact aceste consecințe? E de la sine înțeles că acestea sunt pedeapsa lui Dumnezeu. Acțiunile Satanei asupra lui Iov au fost pur și simplu un microcosm al stricăciunii omului, iar când Satana a întreprins aceste acțiuni, limitele pe care Dumnezeu le-a stabilit și ordinele pe care El le-a emis pentru Satana au fost pur și simplu un microcosm al principiilor din spatele a tot ceea ce face. În plus, rolul și poziția Satanei în această chestiune a fost pur și simplu un microcosm al rolului și poziției sale în lucrarea gestionării lui Dumnezeu, iar completa supunere a Satanei față de Dumnezeu în ispitirea lui Iov a fost pur și simplu un microcosm al felului în care Satana nu îndrăznește să afișeze nici cea mai mică opoziție față de Dumnezeu în lucrarea gestionării lui Dumnezeu. Ce avertisment vă dau aceste microcosmuri? Printre toate lucrurile, inclusiv Satana, nu există nimeni și nimic care să încalce legile și edictele cerești stabilite de către Creator și nimeni și nimic care îndrăznește să încalce aceste legi și edicte cerești, pentru că nimeni și nimic nu poate modifica sau scăpa de pedeapsa pe care Creatorul o aplică celor ce nu le dau ascultare. Doar Creatorul poate stabili legi și edicte cerești, doar Creatorul are puterea de a le aplica și doar puterea Creatorului nu poate fi încălcată de nimeni și de nimic. Aceasta este autoritatea unică a Creatorului, iar această autoritate este supremă printre toate lucrurile și, astfel, este imposibil să zici că „Dumnezeu este cel mai mare și Satana este numărul doi”. În afara Creatorului care posedă autoritatea unică, nu există alt Dumnezeu!

Acum aveți o nouă cunoaștere a autorității lui Dumnezeu? În primul rând, există o diferență între autoritatea lui Dumnezeu, abia menționată, și puterea omului? Care este acea diferență? Unii oameni zic că nu există comparație între acestea două. Este corect! Deși oamenii zic că nu există comparație între acestea două, în gândurile și noțiunile omului, puterea omului este deseori confundată cu autoritatea, iar cele două sunt adesea comparate una lângă alta. Ce se întâmplă aici? Nu fac oamenii greșeala să le substituie una alteia inadecvat? Cele două sunt neconectate și nu există comparații între ele, totuși oamenii nu se pot abține. Cum ar trebui rezolvată această chestiune? Dacă dorești cu adevărat să găsești o rezolvare, singurul mod este să înțelegi și să cunoști

autoritatea unică a lui Dumnezeu. După ce înțelegi și cunoști autoritatea Creatorului, nu vei mai menționa puterea omului și autoritatea lui Dumnezeu în aceeași răsuflare.

La ce se referă puterea omului? Pe scurt, este o abilitate sau pricepere care facilitează firea stricată, dorințele și ambițiile omului să fie extinse sau împlinite în cea mai mare măsură. Se consideră asta autoritate? Indiferent de cât de umflate sau profitabile sunt ambițiile și dorințele omului, nu se poate spune că acea persoană posedă autoritate; cel mult această umflare și succesul sunt pur și simplu o demonstrație a caraghioslâcului Satanei cu omul, cel mult este o farsă în care Satana îl joacă pe propriul lui înaintaș pentru a-și împlini ambiția de a fi Dumnezeu.

Cât de exact vezi acum autoritatea lui Dumnezeu? Acum, că aceste cuvinte au fost părtășite, ar trebui să ai o nouă cunoaștere a autorității lui Dumnezeu. Așadar, vă întreb: ce simbolizează autoritatea lui Dumnezeu? Simbolizează identitatea lui Dumnezeu Însuși? Simbolizează puterea lui Dumnezeu Însuși? Simbolizează statutul unic al lui Dumnezeu Însuși? Dintre toate lucrurile, în care ai văzut autoritatea lui Dumnezeu? Cum ai văzut-o? În ceea ce privește cele patru anotimpuri experimentate de om, poate cineva schimba legea alternanței dintre primăvară, vară, toamnă și iarnă? Primăvara, copacii înmuguresc și înfloresc; vara sunt acoperiți de frunze; toamna dau rod, iar iarna cad frunzele. Poate cineva să modifice această lege? Reflectă aceasta o latură a autorității lui Dumnezeu? Dumnezeu a spus „Să fie lumină,” și a fost lumină. Această lumină mai există? Datorită cui există? Există datorită cuvintelor lui Dumnezeu, bineînțeles, și datorită autorității lui Dumnezeu. Aerul creat de Dumnezeu încă există? Aerul pe care îl respiră omul vine de la Dumnezeu? Poate lua cineva lucrurile care vin de la Dumnezeu? Poate cineva modifica esența și funcția lor? Poate cineva confunda noaptea și ziua alocate de Dumnezeu și legea nopții și a zilei ordonată de Dumnezeu? Poate Satana să facă un asemenea lucru? Chiar dacă nu dormi noaptea și iei noaptea drept zi, atunci este tot noapte; poți să îți schimbi rutina zilnică, dar nu poți să schimbi legea alternanței dintre noapte și zi – acest fapt nu poate fi modificat de nici o persoană, nu-i așa? Este cineva capabil să facă leul să are pământul ca un bou? Este cineva capabil să transforme un elefant într-un măgar? Este cineva capabil să facă o găină să se avânte prin aer ca un vultur? Este cineva capabil să facă un lup să mănânce iarbă ca o oaie? (Nu.) Este cineva capabil să facă peștii din apă să traiască pe uscat? Acest lucru nu poate fi făcut de oameni. De ce nu? Pentru că Dumnezeu le-a poruncit peștilor să trăiască în apă, așa că trăiesc în apă. Pe pământ nu ar putea să supraviețuiască și ar muri; sunt incapabili să încalce limitele poruncii lui Dumnezeu. Toate lucrurile au o lege și o limită a existenței lor și fiecare dintre ele își are propriile instincte. Acestea sunt orânduite de către Creator și nu pot fi modificate și depășite de nimeni. De exemplu, leul va trăi întotdeauna în sălbăticie, la distanță de comunitățile omului și nu va putea fi niciodată la fel de docil și loial ca boul, care trăiește cu omul și lucrează pentru el. Deși atât elefanții cât și măgarii sunt animale, ambii au patru picioare și sunt ființe ce respiră aer, sunt specii diferite, deoarece au fost împărțite în diferite tipuri de Dumnezeu, fiecare

are propriile instincte, așa că niciodată nu vor fi interschimbabili. Chiar dacă găina are două picioare și aripi precum un vultur, nu va fi niciodată capabilă să zboare în aer; cel mult poate zbura într-un copac – acest lucru e determinat de instinctul ei. Nu mai trebuie să o spunem, toate acestea sunt datorită poruncilor autorității lui Dumnezeu.

În dezvoltarea omenirii de azi, se poate spune că știința omenirii înflorește, iar realizările explorării științifice a omului pot fi descrise ca impresionante. Abilitatea omului, trebuie spus, a devenit din ce în ce mai măreață, dar există o realizare științifică pe care omenirea nu a putut să o facă: omenirea a făcut avioane, portavioane și bomba atomică, omenirea s-a dus în spațiu, a mers pe lună, a inventat internetul și a ajuns să ducă un stil de viață hi-tech, totuși omenirea este incapabilă să creeze un lucru care să trăiască, să respire. Instinctele fiecărei vietăți și legile după care trăiesc acestea și ciclul vieții și morții fiecărei ființe vii – toate acestea sunt dincolo de puterea științei omului și nu pot fi controlate de ea. În acest moment, trebuie spus că nu contează cât de înalte sunt culmile atinse de știința omului, aceasta este incomparabilă cu oricare dintre gândurile Creatorului și este incapabilă să discearnă caracterul miraculos al creației Creatorului și tăria autorității Sale. Sunt multe oceane pe pământ, totuși ele nu și-au încălcat niciodată limitele și nu au venit asupra pământului după bunul plac, și asta deoarece Dumnezeu a stabilit limite pentru fiecare dintre ele; ele au rămas unde le-a poruncit El, și fără permisiunea lui Dumnezeu, ele nu se pot mișca liber. Fără permisiunea lui Dumnezeu, ele nu se pot afecta unele pe altele, și se pot mișca doar când le spune Dumnezeu să o facă, iar locul în care se duc și stau este determinat de autoritatea lui Dumnezeu.

Ca să o spunem simplu, „autoritatea lui Dumnezeu” înseamnă că totul depinde de Dumnezeu. Dumnezeu are dreptul să decidă cum să facă ceva și se face în orice mod dorește El. Legea tuturor lucrurilor ține de Dumnezeu și nu ține de om; nici nu poate fi modificată de om. Nu poate fi mutată la dorința omului, dar este în schimb modificată de gândurile lui Dumnezeu, de înțelepciunea lui Dumnezeu și de ordinele lui Dumnezeu; acesta este un fapt de netăgăduit de niciun om. Cerurile, pământul și toate lucrurile, universul, cerul înstelat, cele patru anotimpuri ale anului, ceea ce este vizibil și invizibil omului – ele toate există, funcționează și se schimbă fără cea mai mică eroare sub autoritatea lui Dumnezeu, potrivit ordinelor lui Dumnezeu, potrivit poruncilor lui Dumnezeu și potrivit legilor de la începutul creației. Nici o singură persoană sau obiect nu își poate schimba legile sau cursul inerent după care funcționează; au apărut pe lume datorită autorității lui Dumnezeu și pier datorită autorității lui Dumnezeu. Aceasta este chiar autoritatea lui Dumnezeu. Acum, după ce s-au spus atât de multe, poți simți că autoritatea lui Dumnezeu este un simbol al identității și statutului lui Dumnezeu? Poate autoritatea lui Dumnezeu să fie posedată de vreo ființă creată sau necreată? Poate fi imitată, întruchipată sau înlocuită de vreo persoană, lucru sau obiect?

Identitatea Creatorului este unică și nu ar trebui să te conformezi ideii de politeism

Deși talentele și abilitățile Satanei sunt mai mari decât cele ale omului, deși poate face lucruri de neatins pentru om, indiferent de cât de mult invidiezi sau râvnești la ceea ce face Satana, indiferent dacă urăști sau ești dezgustat de aceste lucruri, indiferent dacă poți sau nu să le vezi și indiferent cât de mult poate Satana realiza sau cât de mulți oameni poate înșela să îl venereze și să îl considere divin, indiferent de cum îl definești, nu poți sub nicio formă să spui că are autoritatea și puterea lui Dumnezeu. Ar trebui să știi că Dumnezeu este Dumnezeu, că există un singur Dumnezeu, și, mai mult, ar trebui să știi că doar Dumnezeu are autoritate, că doar Dumnezeu are puterea de a controla și stăpâni toate lucrurile. Doar pentru că Satana are abilitatea de a înșela oamenii și poate să se dea drept Dumnezeu, să imite semnele și miracolele făcute de Dumnezeu și a făcut lucruri similare cu cele făcute de Dumnezeu, tu crezi greșit că Dumnezeu nu este unic, că sunt mulți Dumnezei, că acești diferiți Dumnezei pur și simplu au abilități mai mari sau mai mici și că sunt diferențe în întinderea puterii pe care o dețin aceștia. Le clasifici măreția în ordinea apariției și potrivit vârstei lor, crezi în mod eronat că există alte zeități în afara lui Dumnezeu și crezi că puterea și autoritatea lui Dumnezeu nu sunt unice. Dacă ai asemenea idei, dacă nu recunoști unicitatea lui Dumnezeu, nu crezi că doar Dumnezeu posedă autoritate și dacă doar tolerezi politeismul, atunci Eu îți spun că ești scursura făpturilor, ești adevărata întrupare a Satanei și ești în întregime o persoană a răului! Înțelegeți ce încerc să vă învăț spunând aceste cuvinte? Nu contează timpul, locul sau mediul, nu trebuie să Îl confundați pe Dumnezeu cu nicio altă persoană, lucru sau obiect. Oricât de necunoscute sau inaccesibile simți că sunt autoritatea lui Dumnezeu și esența lui Dumnezeu Însuși, indiferent de cât de mult faptele și vorbele Satanei sunt în acord cu noțiunea și imaginația ta, indiferent de cât de satisfăcătoare sunt pentru tine, nu fi nesăbuit, nu confunda aceste concepte, nu nega existența lui Dumnezeu, nu nega identitatea și statutul lui Dumnezeu, nu Îl împinge pe Dumnezeu pe ușă afară ca să-l aduci pe Satana să Îl înlocuiască pe Dumnezeu în inima ta și să fie Dumnezeul tău. Nu Mă îndoiesc că puteți să vă imaginați consecințele acestui lucru!

Cu toate că omenirea a fost stricată, aceasta încă trăiește sub suveranitatea autorității Creatorului

Satana a corupt omenirea timp de mii de ani. A elaborat cantități de nedescris de rău, a înșelat generație după generație și a comis crime atroce pe lume. L-a abuzat, înșelat și sedus pe om ca să I se opună lui Dumnezeu și a comis acte rele care au încurcat și subminat iar și iar planul de gestionare al lui Dumnezeu. Totuși, sub autoritatea lui Dumnezeu, toate lucrurile și ființele vii continuă să respecte regulile și legile stabilite de către Dumnezeu. Comparate cu autoritatea lui Dumnezeu, natura rea și turbarea Satanei sunt atât de urâte, de dezgustătoare, de abjecte, de mărunte și de vulnerabile. Chiar dacă Satana merge printre toate lucrurile create de Dumnezeu, acesta

nu este în stare să pună în practică nici cea mai mică schimbare în oamenii, lucrurile și obiectele comandate de către Dumnezeu. Au trecut câteva mii de ani, iar omenirea încă se bucură de lumina și aerul oferite de către Dumnezeu, încă mai inspiră suflarea expirată de Dumnezeu Însuși, încă se mai bucură de păsările, florile, peștii și insectele create de către Dumnezeu și se bucură de toate lucrurile puse la dispoziție de către Dumnezeu; ziua și noaptea încă se mai înlocuiesc constant una pe cealaltă; cele patru anotimpuri alternează ca de obicei; gâștele care zboară în cer pleacă iarna și tot se întorc primăvara următoare; peștii din apă nu părăsesc niciodată râurile și lacurile – casa lor; cicadele de pe pământ cântă din toată inima în zilele de vară; greierii din iarbă fredonează încetișor în ritm cu vântul pe timp de toamnă; gâștele se adună în stoluri, în timp ce vulturii rămân solitari; haitele de lei se susțin prin vânătoare; elanii nu se îndepărtează de iarbă și flori… Fiecare fel de ființă vie dintre toate lucrurile pleacă și revine și apoi pleacă din nou, un milion de schimbări survenind cât ai clipi – dar ceea ce nu se schimbă sunt instinctele lor și legile supraviețuirii. Ele trăiesc sub aprovizionarea și hrănirea lui Dumnezeu și nimeni nu le poate modifica instinctele, nici nu le poate cineva prejudicia regulile de supraviețuire. Cu toate că omenirea, care trăiește între toate lucrurile, a fost stricată și înșelată de către Satana, omul tot nu poate renunța la apa făcută de Dumnezeu, la aerul făcut de Dumnezeu și la toate lucrurile făcute de Dumnezeu, iar omul încă trăiește și se înmulțește în spațiul creat de către Dumnezeu. Instinctele omenirii nu s-au schimbat. Omul încă se bazează pe ochii săi ca să vadă, pe urechile sale ca să audă, pe creierul său ca să gândească, pe inima lui ca să înțeleagă, pe picioarele lui ca să meargă, pe mâinile lui ca să lucreze și așa mai departe; toate instinctele pe care Dumnezeu le-a oferit omului pentru ca acesta să poată accepta aprovizionarea lui Dumnezeu rămân nealterate, facultățile prin care omul cooperează cu Dumnezeu nu s-au schimbat, facultatea omenirii de a-și face datoria de ființă creată nu s-a schimbat, nevoile spirituale ale omenirii nu s-au schimbat, dorința omenirii de a-și găsi originile nu s-a schimbat, dorința arzătoare a omenirii de a fi mântuită de către Creator nu s-a schimbat. Acestea sunt circumstanțele actuale ale omenirii, care trăiește sub autoritatea lui Dumnezeu și care a îndurat distrugerea sângeroasă pusă la cale de Satana. Cu toate că omenirea a fost supusă oprimării Satanei și nu mai sunt Adam și Eva de la începutul creației, ci în schimb e plină de lucruri în antiteză cu Dumnezeu, cum ar fi cunoașterea, imaginația, noțiunile și așa mai departe, și plină de fire coruptă satanică, în ochii lui Dumnezeu, omenirea este încă aceeași omenire pe care a creat-o El. Omenirea încă este condusă și orchestrată de către Dumnezeu și încă trăiește în cursul stabilit de către Dumnezeu, așa că, în ochii lui Dumnezeu, omenirea, care a fost coruptă de către Satana, este pur și simplu acoperită de mâzgă, cu o burtă care scoate zgomote, cu reacții care sunt ușor întârziate, o memorie care nu e la fel de bună pe cât era înainte, și este cam bătrână – dar toate funcțiile și instinctele omului sunt complet neafectate. Aceasta este omenirea pe care Dumnezeu intenționează să o mântuiască. Această omenire nu trebuie decât să audă chemarea Creatorului și să audă vocea

Creatorului, și se va ridica și se va grăbi să localizeze sursa acestei voci. Această omenire nu trebuie decât să vadă chipul Creatorului și va deveni nepăsătoare la toate celelalte și va abandona totul pentru a I se dedica lui Dumnezeu și va renunța chiar la viața sa pentru El. Când inima omenirii înțelege cuvintele sincere ale Creatorului, omenirea îl va respinge pe Satana și va veni de partea Creatorului; când omenirea și-a spălat complet noroiul de pe trup și a primit încă o dată provizia și hrana Creatorului, atunci memoria omenirii va fi restaurată și, în acel moment, omenirea se va fi întors cu adevărat sub stăpânirea Creatorului.

14 decembrie 2013

Dumnezeu Însuși, Unicul II
Firea dreaptă a lui Dumnezeu

Acum că ați auzit părtășia anterioară despre autoritatea lui Dumnezeu, am încredere că sunteți înzestrați cu foarte multe cuvinte în această privință. Cât de mult puteți accepta, pricepe și înțelege depinde în totalitate de cât de mult efort depuneți în acest sens. Am speranța că puteți aborda această chestiune cu seriozitate; în niciun caz nu ar trebui să vă implicați fără tragere de inimă! Acum, a cunoaște autoritatea lui Dumnezeu este același lucru cu a-L cunoaște în întregime? Se poate spune că a cunoaște autoritatea lui Dumnezeu este începutul cunoașterii lui Dumnezeu Însuși, unicul, și se poate spune, de asemenea, că a cunoaște autoritatea Lui înseamnă că ai trecut deja de poarta cunoașterii esenței lui Dumnezeu Însuși, unicul. Această înțelegere reprezintă o parte a cunoașterii lui Dumnezeu. Așadar, care este cealaltă parte? Acesta este subiectul despre care aș vrea să avem părtășie astăzi – firea dreaptă a lui Dumnezeu.

Am selectat două secțiuni din Biblie prin care să avem părtășie despre subiectul de astăzi: prima se referă la distrugerea Sodomei de către Dumnezeu, care poate fi găsită în Geneza 19:1-11 și Geneza 19:24-25; a doua se referă la izbăvirea orașului Ninive de către Dumnezeu, care poate fi găsită în Iona 1:1-2, pe lângă capitolele trei și patru ale Cărții lui Iona. Bănuiesc că toți așteptați să auziți ce am de spus despre aceste două secțiuni. Ceea ce spun în mod natural nu poate să se abată de la sfera cunoașterii lui Dumnezeu Însuși și a esenței Sale, dar care va fi punctul central al părtășiei de astăzi? Există vreunul dintre voi care știe? Ce părți din părtășia Mea despre autoritatea lui Dumnezeu v-au atras atenția? De ce am spus că doar Cel care are o asemenea autoritate și putere este Dumnezeu Însuși? Ce am dorit să elucidez spunând acel lucru? Ce am vrut să învățați din asta? Reprezintă autoritatea și puterea lui Dumnezeu un aspect al modului în care esența Lui este exprimată? Reprezintă ele o parte din esența Lui, o parte care dovedește identitatea și statutul Său? Judecând după aceste întrebări, îmi puteți spune ce urmează să zic? Ce vreau ca voi să înțelegeți? Gândiți-vă cu atenție la acest lucru.

Pentru că I se opune cu încăpățânare, omul este distrus de mânia lui Dumnezeu

Mai întâi, să ne uităm la câteva pasaje din Scriptură care descriu „distrugerea Sodomei de către Dumnezeu”.

Geneza 19:1-11 Cei doi îngeri au ajuns seara la Sodoma. Lot stătea la poarta Sodomei, iar când i-a văzut, s-a ridicat să-i întâmpine, li s-a închinat până la pământ și le-a zis: Stăpânii mei, vă rog, întoarceți-vă la casa slujitorului vostru, rămâneți peste noapte și spălați-vă picioarele. Mâine-dimineață vă veți scula devreme și vă veți continua drumul. Nu, i-au răspuns ei, ci vom petrece noaptea în afara cetății. Dar Lot a insistat foarte mult, astfel încât ei s-au întors

cu el și au intrat în casa lui. Lot le-a pregătit masa, a copt azime, iar aceștia au mâncat. Dar înainte ca ei să se culce, toți bărbații din toate colțurile cetății Sodoma, tineri și bătrâni, au înconjurat casa, l-au strigat pe Lot și l-au întrebat: Unde sunt bărbații care au venit la tine în această seară? Scoate-i afară la noi ca să-i cunoaștem. Lot a ieșit afară la ei, a închis ușa după el și a zis: Vă rog, fraților, nu fiți atât de răi. Am două fiice care n-au cunoscut bărbat; lăsați-mă să vi le aduc și faceți cu ele ce vă place; dar să nu le faceți nimic acestor bărbați, căci ei au venit să se adăpostească sub acoperișul meu. Dă-te din calea noastră! i-au răspuns ei. Acesta a venit aici ca străin, au continuat ei, iar acum face pe judecătorul! Ne vom purta cu tine mai rău decât cu ei. Ei l-au împins cu putere pe Lot și s-au apropiat ca să spargă ușa. Dar bărbații dinăuntru și-au întins mâinile, l-au tras pe Lot în casă și au închis ușa; iar pe bărbații care erau la ușa casei, atât pe cei tineri, cât și pe cei bătrâni, i-au lovit cu orbire, astfel încât aceștia n-au mai putut găsi ușa.

Geneza 19:24-25 Apoi Iahve a plouat pe Sodoma și pe Gomora pucioasă și foc de la Iahve din cer; și El a zdrobit acele cetăți și toată câmpia și pe toți locuitorii cetăților și ce creștea pe pământ.

Din aceste pasaje, nu este dificil de văzut că răutatea și corupția Sodomei ajunseseră deja la un nivel detestabil atât pentru om, cât și pentru Dumnezeu și că, de aceea, în ochii Lui, orașul merita să fie distrus. Dar ce s-a întâmplat în oraș înainte de a fi distrus? Ce inspirație pot să atragă oamenii din aceste evenimente? Ce le arată oamenilor atitudinea lui Dumnezeu față de aceste evenimente în privința firii Lui? Pentru a înțelege întreaga poveste, să citim cu atenție ce a fost consemnat în Scriptură…

Corupția Sodomei: îl revoltă pe om, Îl înfurie pe Dumnezeu

În acea noapte, Lot a primit doi mesageri de la Dumnezeu și a pregătit un festin pentru ei. După cină, înainte de a se culca, oamenii de peste tot din oraș au înconjurat reședința lui Lot și l-au strigat. Scriptura consemnează că ei au spus: „Unde sunt bărbații care au venit la tine în această seară? Scoate-i afară la noi ca să-i cunoaștem”. Cine a spus aceste cuvinte? Către cine au fost rostite? Acestea au fost cuvintele oamenilor din Sodoma, strigate lângă reședința lui Lot și menite să fie auzite de el. Cum te simți când auzi aceste cuvinte? Ești furios? Ți se face greață de la acestea? Clocotești de mânie? Nu duhnesc a Satana aceste cuvinte? Prin acestea, poți simți răul și întunericul din acest oraș? Poți simți brutalitatea și barbaria comportamentului acestor oameni prin cuvintele lor? Poți simți profunzimea corupției lor prin comportamentul lor? Prin conținutul discursului lor, nu este greu de văzut că natura rea și firea lor sălbatică atinseseră un nivel în afara controlului lor. Cu excepția lui Lot, nicio persoană din acest oraș nu era diferită de Satana; doar vederea unei alte persoane îi făcea să vrea să o rănească și să o devoreze… Aceste lucruri nu prezintă doar natura înfiorătoare și terifiantă a orașului, cât și atmosfera de moarte din jurul acestuia, ci prezintă și răutatea și caracterul sângeros al orașului.

Față în față cu o gașcă de criminali inumani, oameni care erau plini de dorința

sălbatică de a devora suflete umane, cum a reacționat Lot? Conform Scripturii: „Vă rog, nu fiți atât de răi. Am două fiice care n-au cunoscut bărbat; lăsați-mă să vi le aduc și faceți cu ele ce vă place; dar să nu le faceți nimic acestor bărbați, căci ei au venit să se adăpostească sub acoperișul meu”. Ceea ce Lot a vrut să spună prin aceste cuvinte a fost: el era dispus să renunțe la cele două fiice ale sale pentru a proteja mesagerii. Prin orice calcul rațional, acești oameni ar fi trebuit să fie de acord cu condițiile lui Lot și să-i fi lăsat în pace pe cei doi mesageri; până la urmă, mesagerii erau niște străini pentru ei, oameni care nu aveau absolut nimic de-a face cu ei și nu le afectaseră interesele niciodată. Totuși, motivați de natura lor rea, ei nu au lăsat baltă problema, ci mai degrabă și-au intensificat eforturile. Aici, un alt dialog de-al lor le poate oferi oamenilor alte informații privind adevărata natură rea a acestor oameni, permițându-le în același timp să cunoască și să înțeleagă motivul pentru care Dumnezeu dorea să distrugă acest oraș.

Deci, ce au spus ei în continuare? După cum este scris în Biblie: „Dă-te din calea noastră! i-au răspuns ei. Acesta a venit aici ca străin, au continuat ei, iar acum face pe judecătorul! Ne vom purta cu tine mai rău decât cu ei. Ei l-au împins cu putere pe Lot și s-au apropiat ca să spargă ușa”. De ce doreau să spargă ușa lui Lot? Motivul este că erau nerăbdători să îi rănească pe acei doi mesageri. Ce i-a adus pe acești mesageri în Sodoma? Scopul venirii lor acolo a fost de a-l salva pe Lot și pe familia sa, dar oamenii din oraș au crezut în mod greșit că ei veniseră pentru a ocupa posturi oficiale. Fără să întrebe de scopul mesagerilor, oamenii din oraș și-au bazat dorința de a-i răni cu sălbăticie pe acești doi mesageri pe o simplă conjunctură; ei doreau să rănească doi oameni care nu aveau absolut nimic de-a face cu ei. Este clar că oamenii din acest oraș își pierduseră cu totul umanitatea și rațiunea. Gradul nebuniei și sălbăticiei lor deja nu mai era cu nimic diferit de natura rea a Satanei, prin care rănește și devorează oameni.

Când au cerut ca Lot să-i predea pe acești oameni, ce a făcut Lot? Din text, știm că Lot nu i-a predat. Îi cunoștea Lot pe acești doi mesageri ai lui Dumnezeu? Desigur că nu! Totuși, de ce a fost el capabil să îi salveze pe acești doi oameni? Știa el ce veniseră să facă? Deși el nu le cunoștea motivul venirii, a știut că erau slujitorii lui Dumnezeu, așadar i-a băgat în casa lui. Faptul că i-a putut intitula „domni” pe acești slujitori ai lui Dumnezeu arată că Lot era un adept obișnuit al lui Dumnezeu, spre deosebire de ceilalți oameni din Sodoma. De aceea, când mesagerii lui Dumnezeu au venit la el, el și-a riscat propria viață pentru a-i băga pe acești doi slujitori în casa lui; în plus, și-a oferit la schimb cele două fiice ale sale pentru a-i proteja pe acești doi slujitori. Aceasta era fapta cea dreaptă a lui Lot; era o exprimare tangibilă a naturii și esenței lui Lot și era și motivul pentru care Dumnezeu Și-a trimis slujitorii pentru a-l salva. Când s-a confruntat cu pericolul, Lot i-a protejat pe acești doi slujitori fără a lua în considerare nimic altceva; el chiar a încercat să își dea la schimb cele două fiice pentru siguranța slujitorilor. În afară de Lot, exista altcineva în oraș care ar fi făcut așa ceva? După cum o dovedesc faptele – nu, nu exista! De aceea, se subînțelege că toată lumea din Sodoma, în afară de Lot, era o țintă pentru distrugere și pe bună dreptate – o meritau.

Sodoma este total anihilată pentru că a ofensat mânia lui Dumnezeu

Când oamenii din Sodoma au văzut acești doi slujitori, ei nu i-au întrebat motivul pentru care au venit, nici dacă veniseră pentru a răspândi voia lui Dumnezeu. Dimpotrivă, ei formaseră o gloată și, fără a aștepta vreo explicație, au venit ca niște câini sălbatici sau lupi răi să pună mâna pe acești doi servitori. A privit Dumnezeu în timp ce se petreceau aceste lucruri? Ce gândea El în inima Lui în privința acestui tip de comportament uman, acestui tip de eveniment? Dumnezeu s-a hotărât să distrugă acest oraș; El nu avea să ezite sau să aștepte, nici nu avea să mai dea dovadă de răbdare. Venise ziua Lui și, astfel, a început lucrarea pe care dorea să o facă. Prin urmare, Geneza 19:24-25 spune: „Apoi Iahve a plouat pe Sodoma și pe Gomora pucioasă și foc de la Iahve din cer; și El a zdrobit acele cetăți și toată câmpia și pe toți locuitorii cetăților și ce creștea pe pământ". Aceste două versete descriu metoda cu care Dumnezeu a distrus acest oraș, cât și lucrurile pe care le-a distrus El. Mai întâi, Biblia relatează că Dumnezeu a ars orașul cu foc și că întinderea acestui foc a fost suficientă pentru a distruge toți oamenii și tot ceea ce creștea pe pământ. Adică, focul care a căzut din cer nu numai că a distrus orașul, a distrus și toți oamenii și ființele vii din el, până când nu a mai rămas nicio singură urmă. După ce orașul a fost distrus, pământul a fost lăsat fără ființe vii; nu a mai existat viață, nici semne ale acesteia. Orașul devenise un deșert, un loc pustiu, plin de tăcere mormântală. Nu aveau să mai existe fapte rele comise împotriva lui Dumnezeu în acest loc; nici măcel sau sânge vărsat.

De ce a vrut Dumnezeu să ardă atât de temeinic acest oraș? Ce puteți vedea aici? Chiar ar putea suporta Dumnezeu să privească omenirea și natura, propriile Sale creații, distruse așa? Dacă poți discerne mânia lui Iahve Dumnezeu de focul care a fost trimis din cer, atunci nu este dificil de văzut cât de mare a fost furia Sa, judecând după țintele distrugerii Sale și după gradul în care a fost anihilat acest oraș. Când Dumnezeu disprețuiește un oraș, Își va trimite pedeapsa asupra acestuia. Când este dezgustat de un oraș, El va emite avertismente repetate pentru a informa oamenii în privința furiei Sale. Totuși, când Dumnezeu decide să termine și să distrugă un oraș – adică, atunci când mânia și măreția Sa au fost ofensate – El nu va mai trimite pedepse sau avertismente. În schimb, îl va distruge direct. Îl va face să dispară cu totul. Aceasta este firea dreaptă a lui Dumnezeu.

După ostilitatea și împotrivirea repetată a orașului Sodoma față de El, Dumnezeu îl nimicește cu totul

Acum că ce avem o înțelegere generală a firii drepte a lui Dumnezeu, ne putem îndrepta din nou atenția către orașul Sodomei – un loc pe care Dumnezeu l-a considerat un oraș al păcatului. Înțelegând esența acestui oraș, putem înțelege motivul pentru care El voia să îl distrugă și motivul pentru care l-a distrus în întregime. Din aceasta, putem ajunge să cunoaștem firea dreaptă a lui Dumnezeu.

Dintr-o perspectivă umană, Sodoma a fost un oraș care putea satisface pe deplin

dorința omului și răutatea omului. Ispititor și fermecător, cu muzică și dans noapte de noapte, prosperitatea sa îi împingea pe oameni către fascinație și nebunie. Răul său rodea inimile oamenilor și îi vrăjea să fie depravați. Acesta era un oraș unde duhurile necurate și cele rele erau libere și nestingherite; mustea de păcat și crimă, iar aerul era îmbibat de o duhoare sângeroasă, putredă. Era un oraș care îi făcea pe oameni să le înghețe sângele în vine, un oraș de care oricine ar fugi îngrozit. Nimeni din acest oraș – nici bărbat, nici femeie, nici tânăr, nici bătrân – nu căuta calea adevărată; nimeni nu tânjea după lumină sau după renunțarea la păcat. Oamenii trăiau sub controlul Satanei, sub corupția și înșelăciunea sa. Ei își pierduseră umanitatea; își pierduseră rațiunea și scopul inițial al existenței omului. Făcuseră nenumărate fapte rele de împotrivire față de Dumnezeu; Îi refuzaseră călăuzirea și se opuseseră voii Sale. Faptele lor rele au fost cele care îi duceau, pas cu pas, în jos pe calea distrugerii pe acești oameni, orașul și fiecare ființă vie din interiorul acestuia.

Deși aceste două pasaje nu consemnează toate detaliile cu privire la gradul de corupție a oamenilor din Sodoma, consemnând în schimb comportamentul lor față de cei doi slujitori ai lui Dumnezeu după sosirea acestora din urmă în oraș, există un fapt simplu care dezvăluie măsura în care oamenii din Sodoma erau corupți, răi, și I se împotriveau lui Dumnezeu. Prin acesta sunt expuse și adevărata față și esență a oamenilor din oraș. Acești oameni nu numai că au refuzat să accepte avertizările lui Dumnezeu, ci nici nu s-au temut de pedeapsa Sa. Dimpotrivă, ei au disprețuit furia Lui. I s-au împotrivit orbește lui Dumnezeu. Indiferent de ce a făcut El sau de cum a procedat, natura lor rea doar s-a intensificat și I s-au împotrivit în mod repetat lui Dumnezeu. Oamenii din Sodoma erau ostili față de existența Lui, venirea Lui, pedeapsa din partea Lui și, chiar mai mult, față de avertizările Sale. Erau extrem de aroganți! Ei au devorat și au rănit toți oamenii care puteau fi răniți și devorați și la fel i-au tratat și pe slujitorii lui Dumnezeu. În privința tuturor faptelor rele comise de oamenii din Sodoma, a-i răni pe slujitorii lui Dumnezeu era doar vârful aisbergului, iar natura lor rea care a fost astfel dezvăluită, reprezenta, de fapt, doar o picătură dintr-un mare ocean. De aceea, Dumnezeu a ales să-i distrugă cu foc. Dumnezeu nu a utilizat un potop, nici un uragan, cutremur, tsunami sau orice altă metodă pentru a distruge orașul. Ce semnificație a avut utilizarea focului pentru distrugerea acestui oraș? A însemnat distrugerea totală a orașului; a însemnat că orașul a fost șters cu totul de pe fața pământului și nu a mai existat. Aici, „distrugere” nu se referă doar la dispariția formei și structurii orașului sau a înfățișării exterioare; înseamnă, de asemenea, că sufletele oamenilor din oraș au încetat să existe, fiind eradicate cu totul. Simplu spus, toți oamenii, evenimentele și lucrurile asociate cu orașul au fost distruse. Nu avea să existe o altă viață sau o reîncarnare pentru oamenii din acel oraș; Dumnezeu îi eradicase din omenire, din creația Sa, pentru totdeauna. „Folosirea focului” a semnificat finalul păcatului în acest loc și că păcatul fusese înfrânat acolo; acesta avea să înceteze să existe și să se răspândească. A însemnat că răutatea Satanei își pierduse pământul roditor, precum și cimitirul care îi

acorda un loc unde să stea și să trăiască. În războiul dintre Dumnezeu și Satana, utilizarea focului de către Dumnezeu este marca victoriei Sale cu care este însemnat Satana. Distrugerea Sodomei este o mare greșeală în ambiția Satanei de a I se opune lui Dumnezeu, corupând și devorând oameni și este, la fel, un semn umilitor al unei perioade din cursul dezvoltării omenirii, când omul a respins călăuzirea lui Dumnezeu și s-a abandonat viciului. În plus, este o consemnare a unei adevărate revelații a firii drepte a lui Dumnezeu.

Când focul trimis de Dumnezeu din cer a prefăcut Sodoma în nimic mai mult decât cenușă, a însemnat că orașul numit „Sodoma” a încetat să existe după aceea, precum și tot ce exista în cadrul orașului. A fost distrus de furia lui Dumnezeu, dispărând sub mânia și măreția Lui. Datorită firii drepte a lui Dumnezeu, Sodoma și-a primit pedeapsa dreaptă și finalul cuvenit. Finalul existenței Sodomei s-a datorat răutății sale și s-a datorat, de asemenea, dorinței lui Dumnezeu de a nu mai privi acest oraș niciodată, nici pe oamenii care trăiseră în acesta sau orice ființă vie care crescuse acolo. „Dorința Lui de a nu mai privi niciodată orașul” este mânia Lui, precum și măreția Sa. Dumnezeu a ars orașul deoarece răutatea și păcatul acestuia L-au făcut să simtă furie, dezgust și scârbă față de acesta și să-și dorească să nu-l mai vadă niciodată, nici pe vreunul dintre oamenii și ființele vii din interiorul său. Odată ce orașul a terminat de ars, lăsând doar cenușă în urmă, a încetat să existe cu adevărat în ochii lui Dumnezeu; chiar și amintirea Lui cu privire la oraș a dispărut, s-a șters. Asta înseamnă că focul trimis din cer nu a distrus doar întreg orașul Sodoma, nici nu a distrus doar oamenii din oraș care erau plini de păcat, nici doar toate lucrurile din interiorul orașului care fuseseră întinate de păcat; pe lângă aceste lucruri, focul a distrus și amintirea răului și împotrivirii omenirii față de Dumnezeu. Acesta a fost scopul lui Dumnezeu când a ars din temelii orașul.

Această umanitate devenise coruptă până la extrem. Acești oameni nu știau cine era Dumnezeu sau de unde veniseră ei înșiși. Dacă L-ai fi menționat pe Dumnezeu în fața lor, ei ar fi atacat, ar fi defăimat și ar fi hulit. Chiar și atunci când slujitorii lui Dumnezeu veniseră să răspândească avertismentul Său, acești oameni corupți nu numai că nu au arătat nici urmă de căință și nu și-au abandonat comportamentul rău, ci dimpotrivă, ei i-au rănit cu nerușinare pe slujitorii lui Dumnezeu. Ceea ce ei au exprimat și dezvăluit a fost natura și esența lor de ostilitate extremă față de Dumnezeu. Putem vedea că împotrivirea acestor oameni corupți față de Dumnezeu era mai mult decât o dezvăluire a firii lor corupte, era mai mult decât un caz de defăimare sau batjocură care pur și simplu venea dintr-o lipsă de înțelegere a adevărului. Nici prostia, nici ignoranța nu au fost cauza comportamentului lor rău; ei s-au comportat în acest mod nu din cauză că fuseseră înșelați și, cu siguranță, nu din cauza faptului că fuseseră induși în eroare. Comportamentul lor atinsese nivelul de opoziție, vociferare și antagonism flagrant de nerușinat împotriva lui Dumnezeu. Fără îndoială, acest tip de comportament uman avea să Îl înfurie pe Dumnezeu și firea Lui – o fire care nu trebuie ofensată. De aceea, Dumnezeu Și-a dezlănțuit direct și în mod deschis mânia și măreția; aceasta a fost o

revelație adevărată a firii Sale drepte. Confruntându-Se cu un oraș copleșit de păcat, Dumnezeu a dorit să îl distrugă în cea mai rapidă manieră posibilă, să eradice oamenii din cadrul orașului și păcatele lor în întregime, în cel mai desăvârșit mod, să facă oamenii acestui oraș să nu mai existe și să oprească păcatul din acest loc din a se înmulți. Cea mai rapidă și mai desăvârșită cale de a face acest lucru a fost să-l ardă din temelii. Atitudinea lui Dumnezeu față de oamenii din Sodoma nu a fost una de abandon sau nepăsare. Mai degrabă, El Și-a utilizat mânia, măreția și autoritatea pentru a pedepsi, doborî și distruge cu totul acești oameni. Atitudinea Sa față de ei a fost una nu numai de distrugere fizică, ci și de distrugere a sufletului, o eradicare eternă. Aceasta este adevărata implicație a ceea ce Dumnezeu vrea să spună prin cuvintele „să înceteze să existe".

Deși mânia lui Dumnezeu este ascunsă și necunoscută pentru om, aceasta nu tolerează nicio ofensare

Tratamentul pe care Dumnezeu îl aplică întregii omeniri, așa nesăbuită și ignorantă cum este ea, se bazează în principal pe milă și toleranță. Mânia Lui, pe de altă parte, este ținută ascunsă în cea mai mare parte a timpului și în cea mai mare parte a evenimentelor și este necunoscută pentru om. Prin urmare, omului îi este dificil să Îl vadă pe Dumnezeu exprimându-Și mânia și, de asemenea, să I-o înțeleagă. Astfel, omul nu ia în serios mânia lui Dumnezeu. Când omul se confruntă cu lucrarea și etapa finală a lui Dumnezeu de îngăduință și iertare pentru om – adică, atunci când dovada finală de milă și avertismentul Său vin asupra omenirii – dacă oamenii tot folosesc aceleași metode de a I se opune și nu fac niciun efort pentru a se căi, a-și îndrepta purtarea și a accepta mila Sa, atunci Dumnezeu nu le va mai acorda îngăduința și răbdarea Sa. Dimpotrivă, Dumnezeu Își va retrage mila în acest moment. După aceasta, El Își va trimite doar mânia. El Își poate exprima mânia în diferite moduri, la fel cum poate utiliza diverse metode pentru a pedepsi și a distruge oamenii.

Folosirea focului de către Dumnezeu pentru a distruge orașul Sodomei este metoda Sa cea mai rapidă de a anihila cu totul o omenire sau orice alt lucru. Arderea oamenilor din Sodoma a distrus mai mult decât corpurile lor fizice; le-a distrus duhurile, sufletele și corpurile în întregime, garantând faptul că oamenii din oraș vor înceta să existe atât în lumea materială, cât și în lumea care este invizibilă pentru om. Aceasta este una dintre căile prin care Dumnezeu Își dezvăluie și Își exprimă mânia. Această manieră a revelației și exprimării este un aspect al esenței mâniei lui Dumnezeu, precum este în mod natural și o revelație a esenței firii drepte a lui Dumnezeu. Când Dumnezeu Își trimite mânia, El încetează să mai dezvăluie mila sau generozitate iubitoare, nici nu Își mai arată îngăduința sau răbdarea; nu există persoană, lucru sau motiv care să-L poată convinge să continue să fie răbdător, să Își ofere mila din nou, să Își acorde încă o dată îngăduința. În locul acestor lucruri, fără a ezita vreo secundă, Dumnezeu Își trimite mânia și măreția, făcând ceea dorește. Va face aceste lucruri într-o manieră rapidă și exactă, în

conformitate cu propriile Sale dorințe. Acesta este modul în care Dumnezeu Își trimite mânia și măreția, pe care omul nu trebuie să le ofenseze și este, de asemenea, o exprimare a unui aspect al firii Sale drepte. Când oamenii sunt martori ai grijii și iubirii lui Dumnezeu față de om, ei nu-l pot detecta mânia, nu-l pot vedea măreția sau simți intoleranța față de ofensare. Aceste lucruri i-au făcut mereu pe oameni să creadă că firea dreaptă a lui Dumnezeu este una doar de milă, îngăduință și iubire. Totuși, când o persoană Îl vede pe Dumnezeu că distruge un oraș sau detestă o omenire, furia Sa în timpul distrugerii omului și măreția Sa le permit oamenilor să zărească cealaltă latură a firii Lui drepte. Aceasta este intoleranța lui Dumnezeu față de ofensare. Firea lui Dumnezeu care nu tolerează nicio ofensare depășește imaginația oricărei ființe create și, printre ființele necreate, niciuna nu este capabilă de a interfera sau a o afecta; cu atât mai puțin poate fi uzurpată sau imitată. Prin urmare, acest aspect al firii lui Dumnezeu este cel pe care omenirea ar trebui să-l cunoască cel mai mult. Doar Dumnezeu Însuși are acest tip de fire și doar Dumnezeu Însuși este înzestrat cu acest tip de fire. Dumnezeu e înzestrat cu acest tip de fire dreaptă deoarece detestă răutatea, întunericul, răzvrătirea și faptele rele ale Satanei – coruperea și devorarea omenirii – deoarece El detestă toate faptele păcătoase în opoziție cu El și datorită esenței Sale sfinte și nepângărite. Din această cauză El nu va suporta ca nicio ființă creată sau necreată să I se opună sau să-L conteste în mod deschis. Chiar și un individ căruia El îi arătase odată milă sau pe care îl alesese trebuie doar să Îi provoace firea și să-I încalce principiile de răbdare și toleranță și El își va dezlănțui și revela firea dreaptă care nu îngăduie nicio ofensare, fără cea mai mică urmă de milă sau ezitare.

Mânia lui Dumnezeu este o protecție pentru toate forțele dreptății și toate lucrurile pozitive

Înțelegând aceste exemple ale discursului, gândurilor și acțiunilor lui Dumnezeu, poți înțelege firea dreaptă a lui Dumnezeu, o fire ce nu va îngădui să fie ofensată de om? Pe scurt, indiferent cât de mult poate omul să înțeleagă din asta, acesta este un aspect al firii lui Dumnezeu Însuși. Intoleranța lui Dumnezeu în privința ofensării este esența Sa unică; mânia lui Dumnezeu este firea Lui unică; măreția lui Dumnezeu este esența Lui unică. Principiul de la baza furiei Lui este demonstrarea identității și statutului Său, pe care doar El le are. Se înțelege de la sine că acest principiu este, de asemenea, un simbol al esenței unicului Dumnezeu Însuși. Firea lui Dumnezeu este propria Sa esență inerentă, care nu este deloc schimbată de trecerea timpului, nici nu este afectată de schimbarea locului geografic. Firea Lui inerentă este esența Lui intrinsecă. Indiferent asupra cui Își îndeplinește lucrarea, esența Lui nu se schimbă, și nici firea Sa dreaptă. Când o persoană Îl înfurie pe Dumnezeu, ceea ce transmite Dumnezeu este firea Sa inerentă; în același timp, principiul de la baza mâniei Sale nu se schimbă, nici identitatea și statutul Lui unic. El nu devine furios din cauza unei schimbări a esenței Sale sau deoarece diferite elemente decurg din firea Sa, ci deoarece opoziția omului față de El Îi

ofensează firea. Provocarea flagrantă a lui Dumnezeu de către om este o provocare gravă la adresa propriei identități și a propriului statut al lui Dumnezeu. În viziunea Lui, când omul Îl provoacă, Îl contestă și Îi pune la încercare furia. Când omul I se va opune, când omul Îl va contesta, când Îi va pune la încercare în mod continuu mânia – tocmai în astfel de momente păcatul se dezlănțuie – mânia lui Dumnezeu se va dezvălui și se va prezenta în mod natural. De aceea, exprimarea de către Dumnezeu a mâniei Sale este un simbol al faptului că toate forțele ostile vor înceta să existe și simbolizează faptul că toate forțele ostile vor fi distruse. Aceasta este caracterul unic al firii drepte a lui Dumnezeu și al mâniei Sale. Când demnitatea și sfințenia lui Dumnezeu vor fi provocate, când forțele dreptății vor fi obstrucționate și nevăzute de om, atunci Dumnezeu Își va trimite mânia. Din cauza esenței lui Dumnezeu, toate acele forțe de pe pământ care Îl contestă, I se opun și se luptă cu El sunt rele, corupte și nedrepte; acestea provin de la Satana și îi aparțin. Deoarece Dumnezeu este drept și este al luminii și cu desăvârșire sfânt, toate lucrurile rele, corupte și care aparțin Satanei vor dispărea când mânia lui Dumnezeu va fi dezlănțuită.

Deși revărsarea mâniei Lui este un aspect al exprimării firii Sale drepte, furia Lui nu discriminează în privința țintei sale și nici nu este fără principii. Dimpotrivă, Dumnezeu nu Se înfurie repede, nici nu Își dezvăluie ușor mânia și măreția. Ba mai mult, mânia Lui este destul de controlată și de măsurată; nu este comparabilă deloc cu modul în care omul are obiceiul de a-și ieși din fire sau de a da frâu liber furiei sale. În Biblie, sunt consemnate multe conversații între om și Dumnezeu. Cuvintele unor persoane individuale implicate în conversații erau superficiale, ignorante și infantile, dar Dumnezeu nu i-a doborât și nici nu i-a condamnat. În special, în timpul încercării lui Iov, cum i-a tratat Iahve Dumnezeu pe cei trei prieteni ai lui Iov și pe ceilalți, după ce a auzit cuvintele pe care i le-au spus lui Iov? I-a condamnat? S-a înfuriat pe ei? Nu a făcut nimic asemănător! În schimb, El i-a spus lui Iov să facă implorări în numele lor și să se roage pentru ei, iar Dumnezeu Însuși nu a pus la inimă greșelile lor. Aceste cazuri reprezintă toate principala atitudine cu care Dumnezeu tratează umanitatea, coruptă și ignorantă cum e ea. De aceea, dezlănțuirea mâniei lui Dumnezeu nu este în niciun caz o exprimare a dispoziției Sale, nici nu este pentru El un mod de a-Și da frâu liber sentimentelor. Contrar înțelegerii greșite a omului, mânia lui Dumnezeu nu este o răbufnire totală de furie. Dumnezeu nu Își dezlănțuie mânia deoarece nu Își poate controla propria dispoziție sau deoarece mânia Sa a atins punctul de fierbere și trebuie descărcată. Dimpotrivă, mânia Sa este o expunere și o exprimare autentică a firii Sale drepte și este o revelație simbolică a esenței Lui sfinte. Dumnezeu este mânie și nu îngăduie să fie ofensat – asta nu înseamnă că furia Lui nu face diferența între cauze sau că nu are principii; omenirea coruptă este cea care are drept exclusiv asupra izbucnirilor de furie aleatorie, fără principii, genul de furie care nu face diferența între cauze. Odată ce un om are statut, îi va fi deseori dificil să-și controleze dispoziția și, astfel, se va bucura să găsească ocazii pentru a-și exprima lipsa de satisfacție și a-și descărca emoțiile; el își

va pierde firea deseori, aparent fără niciun motiv, pentru a-și dezvălui abilitatea și pentru a le arăta celorlalți că statutul și identitatea sa sunt diferite de cele ale oamenilor obișnuiți. Desigur, oamenii corupți fără niciun statut își pierd, de asemenea, controlul. Furia lor este frecvent cauzată de daune aduse intereselor lor private. Pentru a-și proteja propriul statut și propria demnitate, ei își vor descărca frecvent emoțiile și își vor dezvălui natura arogantă. Omul se va pierde cu firea și își va descărca emoțiile pentru a apăra și sprijini existența păcatului, iar aceste acțiuni sunt modurile prin care omul își exprimă lipsa de satisfacție; sunt pline de impurități, de uneltiri și intrigi, de corupția și răutatea omului și, mai mult decât atât, sunt pline de ambițiile și dorințele sălbatice ale omului. Când dreptatea se ciocnește cu răutatea, omul nu se va pierde cu firea pentru apărarea existenței dreptății sau pentru a o susține; dimpotrivă, când sunt amenințate, persecutate și atacate forțele dreptății, atitudinea omului este una de nepăsare, evitare sau eschivare. Totuși, când se confruntă cu forțele răului, atitudinea omului este una de curtenie, plecăciune și reverență. De aceea, exprimarea furiei omului este un refugiu pentru forțele răului, o exprimare a comportamentului rău, năvalnic și de neoprit al omului lumesc. Când Dumnezeu Își va trimite mânia, însă, toate forțele răului vor fi oprite, toate păcatele care rănesc omul vor fi curmate, toate forțele ostile care obstrucționează lucrarea lui Dumnezeu vor deveni evidente, separate și blestemate și toți complicii Satanei care I se opun lui Dumnezeu vor fi pedepsiți și eliminați. În locul lor, lucrarea lui Dumnezeu va continua nestingherită de niciun obstacol, planul de gestionare al lui Dumnezeu va continua să se dezvolte pas cu pas, conform programului și aleșii lui Dumnezeu vor scăpa de perturbarea și înșelăciunea Satanei, iar cei care Îl urmează pe Dumnezeu se vor bucura de conducerea și de dispozițiile Lui, în împrejurări liniștite și pline de pace. Mânia lui Dumnezeu este o protecție care împiedică toate forțele răului să se înmulțească și să se răspândească și este și o măsură de siguranță care protejează existența și propagarea tuturor lucrurilor care sunt drepte și pozitive și le păzește veșnic de suprimare și distrugere.

Puteți vedea esența mâniei lui Dumnezeu în distrugerea Sodomei? Există altceva ce se contopește cu mânia Sa? Este furia Lui pură? Pentru a folosi cuvintele omului, este mânia lui Dumnezeu nealterată? Există vreun șiretlic la baza mâniei Lui? Există vreo conspirație? Există secrete de nerostit? Vă pot spune în mod serios și solemn: nu există nicio parte a mâniei lui Dumnezeu care să vă facă să vă îndoiți. Mânia Lui este una imaculată, nealterată, care nu nutrește alte intenții sau scopuri. Motivul din spatele furiei Lui sunt imaculate, ireproșabile și fără cusur. Sunt o revelație și o expunere naturală a esenței Lui sfinte; este ceva ce nimeni nu are, din toată creația. Este o parte din firea dreaptă, unică a lui Dumnezeu și este și o diferență grăitoare între respectivele esențe ale Creatorului și creația Sa.

Indiferent dacă o persoană devine furioasă în fața altor persoane sau pe la spatele lor, toți oamenii au diferite intenții și scopuri în spatele furiei lor. Poate își construiesc prestigiul sau poate își apără interesele, își mențin imaginea sau păstrează aparențele.

Unii își exercită cumpătarea când se înfurie, în timp ce alții sunt mai impulsivi și dau frâu liber furiei ori de câte ori doresc, fără niciun pic de cumpătare. Pe scurt, furia omului derivă din firea lui coruptă. Indiferent care este scopul acesteia, aparține trupului și naturii; nu are nimic de-a face cu dreptatea sau nedreptatea, deoarece nimic din natura și esența omului nu corespunde cu adevărul. De aceea, temperamentul umanității corupte și mânia lui Dumnezeu nu ar trebui menționate în aceeași frază. Fără excepție, comportamentul unui om corupt de Satana începe cu dorința de a proteja corupția și, într-adevăr, se bazează pe corupție; de aceea, furia omului nu poate fi menționată în aceeași frază cu mânia lui Dumnezeu, indiferent de cât de potrivită poate părea în teorie furia unui om. Când Dumnezeu Își trimite furia, forțele rele sunt puse sub control și lucrurile rele sunt distruse, în timp ce lucrurile drepte și pozitive ajung să se bucură de grija lui Dumnezeu și de protecția Sa și li se permite să continue. Dumnezeu Își trimite mânia deoarece lucrurile rele, nedrepte și negative obstrucționează, perturbă sau distrug activitatea normală și dezvoltarea lucrurilor drepte și pozitive. Scopul furiei lui Dumnezeu nu este de a-Și proteja statutul și identitatea, ci de a proteja existența lucrurilor drepte, pozitive, frumoase și bune, de a proteja legile și ordinea supraviețuirii normale a umanității. Aceasta este cauza principală a mâniei Lui. Furia lui Dumnezeu este o revelație foarte naturală, potrivită și adevărată a firii Sale. Nu există motive ascunse la baza furiei Lui și nu există nici înșelăciune sau uneltire, cu atât mai puțin dorințele, viclenia, rea voința, violența, răutatea sau orice altă trăsătură comună a umanității corupte. Înainte ca Dumnezeu să Își trimită furia, El a perceput deja esența fiecărei chestiuni foarte clar și pe deplin și a formulat deja definiții și concluzii clare și precise. Prin urmare, obiectivul Lui în tot ceea ce face este limpede precum cristalul, ca și atitudinea Lui. El nu este confuz, orb, impulsiv sau neglijent și, cu siguranță, nu este fără principii. Acesta este aspectul practic al mâniei lui Dumnezeu și, datorită acestui aspect practic al mâniei Lui, omenirea și-a dobândit existența normală. Fără mânia Lui, omenirea ar decădea în condiții anormale de trai și toate lucrurile drepte, frumoase și bune ar fi distruse și ar înceta să existe. Fără mânia Lui, legile și regulile existenței pentru ființele create ar fi încălcate sau chiar cu totul distruse. De la crearea omului, Dumnezeu Și-a utilizat în mod continuu firea dreaptă pentru a proteja și a susține existența normală a omenirii. Deoarece firea Sa dreaptă conține mânie și măreție, toți oamenii răi, lucrurile și obiectele rele și toate lucrurile care perturbă și dăunează existenței normale a omenirii sunt pedepsite, controlate și distruse ca urmare a mâniei Sale. De-a lungul ultimelor milenii, în lucrarea lui Dumnezeu de gestionare a omenirii, El Și-a folosit în mod continuu firea dreaptă pentru a doborî și a distruge toate tipurile de duhuri rele și necurate care I se opun și care se comportă precum complicii și lacheii Satanei. Astfel, lucrarea lui Dumnezeu de mântuire a omului a avansat întotdeauna conform planului Său. Adică, datorită existenței mâniei lui Dumnezeu, cele mai drepte cauze ale oamenilor nu au fost distrusă niciodată.

Acum că aveți o înțelegere a esenței mâniei lui Dumnezeu, trebuie cu siguranță să aveți o înțelegere mai bună privind modul în care să distingeți răul Satanei!

Deși Satana pare uman, drept și virtuos, esența Satanei este crudă și rea

Satana își clădește reputația prin înșelarea oamenilor și deseori se prezintă ca avangardă și model de dreptate. Sub falsul pretext de a proteja dreptatea, îi rănește pe oameni, le devorează sufletele și folosește tot felul de mijloace pentru a amorți, înșela și instiga omul. Scopul său este de a-l face pe om să aprobe și să-i accepte comportamentul rău, de a-l face pe om să i se alăture în a se opune autorității și suveranității lui Dumnezeu. Totuși, când o persoană își dă seama de uneltirile, intrigile și trăsăturile lui rele și când cineva nu vrea să continue să fie călcat în picioare și păcălit de el, sau să-i fie în continuare sclav, sau să fie pedepsit și distrus împreună cu el, atunci Satana își schimbă trăsăturile anterior sfinte și își scoate masca falsă pentru a-și dezvălui adevărata față, care este rea, depravată, urâtă și sălbatică. Nu i-ar plăcea nimic mai mult decât să îi extermine pe toți cei care refuză să îl urmeze și care se opun forțelor sale rele. În acest stadiu, Satana nu poate să mai afișeze înfățișarea unui gentleman demn de încredere; în schimb, sunt dezvăluite trăsăturile sale adevărate, urâte, de sub pielea sa de oaie. Odată ce uneltirile Satanei sunt aduse la lumină și trăsăturile sale adevărate, expuse, el se va pierde cu firea și își va expune barbaria. După aceea, dorința lui de a răni și de a devora oameni doar se va intensifica. Asta deoarece este înfuriat când omul se trezește la realitate, iar el dezvoltă un spirit de răzbunare puternic față de oameni din cauza aspirației lor de a tânji după libertate și lumină și de a se elibera din închisoarea lui. Furia lui are intenția de ai apăra și susține răul și este, de asemenea, o revelație adevărată a naturii sale sălbatice.

În fiecare chestiune, comportamentul Satanei îi expune natura rea. Dintre toate faptele rele pe care Satana le-a îndeplinit asupra omului – de la eforturile sale timpurii de a amăgi omul să-l urmeze, până la exploatarea omului de către el, prin care îl atrage în faptele lui rele, până la spiritul său de răzbunare față de om după ce trăsăturile sale adevărate au fost expuse și omul l-a recunoscut și l-a abandonat – niciuna dintre aceste fapte nu dă greș în a expune esența rea a Satanei, nici în a dovedi faptul că Satana nu are legătură cu lucrurile pozitive și că Satana este sursa tuturor lucrurilor rele. Fiecare dintre acțiunile sale protejează răul, menține continuitatea faptelor lui rele, este împotriva lucrurilor drepte și pozitive și strică legile și ordinea existenței normale a omenirii. Acestea fapte ale Satanei sunt ostile față de Dumnezeu și vor fi distruse de mânia lui Dumnezeu. Deși Satana are propria furie, aceasta este doar un mijloc de a da frâu liber naturii sale rele. Motivul pentru care Satana este exasperat și furios este acesta: uneltirile sale cumplite au fost scoase la iveală; nu poate scăpa ușor cu intrigile sale; ambiția sa sălbatică și dorința de a-L înlocui pe Dumnezeu și de a acționa ca Dumnezeu au fost doborâte și blocate; iar scopul său de a controla întreaga omenire a devenit acum un eșec și nu poate fi niciodată realizat. Ceea ce a oprit intrigile Satanei din a se realiza și ceea ce a pus stavilă răspândirii și dezlănțuirii răului Satanei este invocarea repetată a mâniei lui Dumnezeu, iar și iar. Din acest motiv, Satana atât urăște, cât și se teme de

mânia lui Dumnezeu. De fiecare dată când se pogoară mânia lui Dumnezeu, nu numai că demască adevărata înfățișare rea a Satanei, ci și scoate la lumină dorințele rele ale Satanei și, odată cu ele, motivele furiei Satanei împotriva omenirii sunt pe deplin divulgate. Izbucnirea furiei Satanei este o revelație adevărată a naturii sale rele și o expunere a uneltirilor sale. Desigur, fiecare dată când Satana este înfuriat prevestește distrugerea tuturor lucrurilor rele și protecția și continuarea lucrurilor pozitive; prevestește adevărul că mânia lui Dumnezeu nu poate fi ofensată!

Nu trebuie să te bazezi pe experiență și imaginație pentru a cunoaște firea dreaptă a lui Dumnezeu

Când te confrunți cu judecata și mustrarea lui Dumnezeu, vei spune că este alterat cuvântul Lui? Vei spune că există o poveste în spatele furiei Lui și că este alterată? Îl vei defăima pe Dumnezeu, spunând că firea Sa nu este în mod necesar cu totul dreaptă? Când tratezi fiecare dintre acțiunile lui Dumnezeu, trebuie mai întâi să fii sigur că firea dreaptă a lui Dumnezeu este lipsită de orice alte elemente, că este sfântă și perfectă. Aceste acțiuni includ doborârea, pedeapsa și distrugerea omenirii de către Dumnezeu. Fără excepție, fiecare dintre acțiunile lui Dumnezeu este făcută strict în conformitate cu firea Sa inerentă și cu planul Său și nu include cunoașterea, tradiția și filozofia omenirii. – Fiecare dintre acțiunile lui Dumnezeu este o exprimare a firii și esenței Sale, fără a avea legătură cu nimic din ceea ce aparține omenirii corupte. Omenirea are noțiunea că doar iubirea, mila și toleranța lui Dumnezeu față de omenire sunt perfecte, nealterate și sfinte și nimeni nu știe că furia și mânia lui Dumnezeu sunt, de asemenea, nealterate; în plus, nimeni nu a contemplat întrebări cum ar fi de ce Dumnezeu nu tolerează nicio ofensare sau de ce furia Sa este atât de măreață. Dimpotrivă, unii confundă mânia lui Dumnezeu cu un temperament rău, precum cel al omenirii corupte, și înțeleg greșit furia lui Dumnezeu ca fiind întocmai ca furia omenirii corupte. Ei chiar presupun în mod greșit că furia Lui este exact ca revelația naturală a firii corupte a omenirii și că eliberarea mâniei lui Dumnezeu este întocmai ca furia oamenilor corupți când se confruntă cu vreo situație neplăcută și cred că eliberarea mâniei lui Dumnezeu este o exprimare a dispoziției Sale. După această părtășie, sper că niciunul nu va mai avea concepții greșite, închipuiri sau speculații cu privire la firea dreaptă a lui Dumnezeu. Sper că, după auzirea cuvintelor Mele, puteți avea o recunoaștere adevărată în inimile voastre a mâniei firii drepte a lui Dumnezeu, că puteți da la o parte orice înțelegere greșită anterioară privind mânia lui Dumnezeu și că vă puteți schimba convingerile și opiniile greșite privind esența mâniei Lui. În plus, sper că puteți avea o definiție precisă a firii lui Dumnezeu în inimile voastre, că nu veți mai avea îndoieli în privința firii drepte a lui Dumnezeu și că nu veți impune niciun raționament sau închipuire umană asupra firii adevărate a lui Dumnezeu. Firea Lui dreaptă este adevărata Lui esență proprie. Nu este ceva scris sau conturat de om. Firea Lui dreaptă este firea Lui dreaptă și nu are legătură sau conexiune cu nimic din creație. Dumnezeu Însuși este Dumnezeu Însuși.

El nu va deveni niciodată o parte a creației și, chiar dacă devine un membru al ființelor create, esența și firea Sa inerentă nu se vor schimba. De aceea, a-L cunoaște pe Dumnezeu nu este precum cunoașterea unui obiect; a-l cunoaște pe Dumnezeu nu înseamnă a analiza un lucru, nici nu este precum înțelegerea unei persoane. Dacă omul își folosește conceptul sau metoda de a cunoaște un obiect sau de a înțelege o persoană pentru a-L cunoaște pe Dumnezeu, atunci nu vei putea niciodată să obții cunoaștere despre Dumnezeu. A-L cunoaște pe Dumnezeu nu se bazează pe experiență sau imaginație și, de aceea, nu trebuie niciodată să-ți impui experiența sau imaginația asupra Lui; indiferent de cât de bogate pot fi experiența și imaginația ta, acestea sunt tot limitate. Mai mult, imaginația ta nu corespunde cu faptele și cu atât mai puțin cu adevărul și este incompatibilă cu adevărata fire și esență ale lui Dumnezeu. Nu vei reuși niciodată dacă te bazezi pe imaginația ta pentru a înțelege esența lui Dumnezeu. Singura cale este aceasta: acceptă tot ceea ce vine de la Dumnezeu, apoi experimentează și înțelege treptat acest lucru. Va exista o zi când Dumnezeu te va lumina să înțelegi și să-L cunoști cu adevărat datorită cooperării tale și datorită foamei și setei tale de adevăr. Și cu aceasta, să încheiem această parte a conversației noastre.

Omenirea câștigă mila și toleranța lui Dumnezeu prin căință sinceră

Ceea ce urmează este povestea biblică „Salvarea lui Ninive de către Dumnezeu”.

Iona 1:1-2 Acum, cuvântul lui Iahve a venit la Iona, fiul lui Amitai și a zis: „Ridică-te, du-te la Ninive, cetatea cea mare și strigă împotriva ei; căci răutatea lor se ridică până la Mine”.

Iona 3 Și cuvântul lui Iahve a ajuns la Iona a doua oară, spunând: „Ridică-te, du-te la Ninive, cetatea cea mare și propovăduiește-i predicarea pe care ți-o dau”. Deci Iona s-a ridicat și s-a dus în Ninive, după cuvântul lui Iahve. Ninive era o cetate deosebit de mare, fiind nevoie de trei zile pentru a o străbate. Iona a început să meargă prin cetate cale de o zi. El striga: „Încă patruzeci de zile și Ninive va fi distrusă!” Atunci oamenii din Ninive au crezut în Dumnezeu, au vestit un post și s-au îmbrăcat cu saci, de la cel mai mare până la cel mai mic. Când această veste a ajuns la regele din Ninive, acesta s-a ridicat de pe tronul său, și-a dat jos mantia de pe el, s-a acoperit cu un sac și s-a așezat în cenușă. El a trimis să se vestească în Ninive: „Din porunca regelui și a nobililor săi, se cer următoarele: «Nici un om și nici un animal, nici din cireadă, nici din turmă, să nu guste nimic, să nu pască și să nu bea apă deloc! Oamenii și vitele să se acopere cu saci, să strige cu putere către Dumnezeu și să se întoarcă de la calea lor cea rea și de la violența lor, de care le sunt pline mâinile! Cine știe? Poate Dumnezeu se va răzgândi, Îi va părea rău, Își va opri apriga Sa mânie și astfel nu vom pieri!»” Dumnezeu a văzut faptele lor și cum se întorceau ei de la calea lor cea rea. Atunci Dumnezeu S-a căit de răul pe care zisese că li-l va face și nu l-a mai făcut.

Iona 4 Iona s-a supărat însă foarte tare din pricina aceasta și s-a aprins de mânie. Și s-a rugat lui Iahve și a spus: „O, Te rog, Iahve, nu asta este ceea ce spuneam eu, atunci când eram încă în țara mea? De aceea, am fugit înainte la Tars, căci știam că ești un Dumnezeu milos și plin de îndurare, îndelung răbdător și bogat în bunătate și Te căiești de rău. De aceea, acum,

o, Iahve, ia-mi viața; căci este mai bine pentru mine să mor decât să trăiesc". Apoi Iahve a zis: „Faci bine să te superi?" Atunci Iona a ieșit din cetate și s-a așezat la răsărit de aceasta. Acolo și-a făcut un adăpost și a șezut la umbra lui, așteptând să vadă ce se va întâmpla cu cetatea. Și Iahve Dumnezeu a pregătit o tărtăcuță și a făcut să crească peste Iona, ca să-i țină umbră deasupra capului, ca să-l izbăvească din durerea lui. Iona s-a bucurat nespus de tărtăcuță. Însă, în zorii zilei următoare, Dumnezeu a trimis un vierme care a vătămat ricinul și acesta s-a uscat. Când a răsărit soarele, Dumnezeu a trimis un vânt uscat dinspre răsărit. Soarele l-a bătut pe Iona în creștet, sleindu-l de puteri. El și-a dorit să moară și a zis: „Mai bine să mor, decât să trăiesc!" Dumnezeu l-a întrebat pe Iona: Oare faci bine că te mânii din cauza ricinului? El a răspuns: Da, fac bine că mă mânii, chiar până la moarte! Atunci Iahve a spus: „Ai avut milă de tărtăcuța pentru care nu ai lucrat și nici n-ai făcut-o să crească; cea care a ieșit într-o noapte și a pierit într-o noapte; și nu ar trebui să-Mi fie milă de Ninive, acel oraș mare, în care sunt mai mult de o sută douăzeci de mii de persoane care nu pot să-și deosebească mâna dreaptă de cea stângă; și, de asemenea, multe bovine?"

Rezumatul poveștii orașului Ninive

Deși povestea „Salvarea lui Ninive de către Dumnezeu" este scurtă, aceasta permite zărirea celeilalte laturi a firii drepte a lui Dumnezeu. Pentru a înțelege exact din ce constă acea parte, trebuie să ne întoarcem la Scriptură și să revedem una dintre acțiunile lui Dumnezeu pe care a îndeplinit-o în timpul lucrării Sale.

Să ne uităm mai întâi la începutul acestei povești: Acum, cuvântul lui Iahve a venit la Iona, fiul lui Amitai, și a zis: „Ridică-te, du-te la Ninive, cetatea cea mare și strigă împotriva ei; căci răutatea lor se ridică până la Mine" (Iona 1:1-2). În acest pasaj din Scripturi, știm că Iahve Dumnezeu i-a ordonat lui Iona să se ducă în orașul Ninive. De ce i-a ordonat lui Iona să se ducă în acest oraș? Biblia este foarte clară în privința acestui lucru: răutatea oamenilor din acest oraș ajunsese înaintea lui Iahve Dumnezeu și de aceea L-a trimis pe Iona să le spună ce intenționa să facă. Deși nu există nimic consemnat care să ne spună cine era Iona, acest lucru, desigur, nu are legătură cu a-L cunoaște pe Dumnezeu și, prin urmare, nu trebuie să-l înțelegeți pe acest om. Trebuie doar să știți ce i-a ordonat Dumnezeu lui Iona și care au fost motivele lui Dumnezeu pentru a face un astfel de lucru.

Avertismentul lui Iahve Dumnezeu ajunge la niniviteni

Să trecem la al doilea pasaj, al treilea capitol din Cartea lui Iona: „Iona a început să meargă prin cetate cale de o zi. El striga: «Încă patruzeci de zile și Ninive va fi distrusă!»" Acestea sunt cuvintele pe care Dumnezeu i le-a transmis direct lui Iona pentru a le spune ninivitenilor, așadar, desigur, acestea sunt cuvintele pe care Iahve a dorit să le zică ninivitenilor. Aceste cuvinte le indică oamenilor faptul că Dumnezeu a început să deteste și să urască oamenii orașului deoarece răutatea lor ajunsese înaintea ochilor Săi și, astfel, El dorea să distrugă acest oraș. Totuși, înainte ca Dumnezeu să distrugă orașul,

El avea să le facă un anunț ninivitenilor și, în același timp, să le ofere oportunitatea de a se căi pentru răutatea lor și de a începe o nouă viață. Această oportunitate avea să dureze patruzeci de zile, nimic mai mult. Cu alte cuvinte, dacă oamenii din oraș nu se căiau, nu-și recunoșteau păcatele și nu se aruncau înaintea lui Iahve Dumnezeu în decurs de patruzeci de zile, Dumnezeu avea să distrugă orașul așa cum distrusese Sodoma. Asta a fost ceea ce Iahve Dumnezeu a dorit să le spună oamenilor din Ninive. În mod clar, nu a fost o simplă declarație. Nu numai că a transmis mânia lui Iahve Dumnezeu, ci a transmis și atitudinea Sa față de niniviteni, servind în același timp drept un avertisment solemn pentru oamenii care trăiau în oraș. Acest avertisment le-a spus că faptele lor rele le atrăseseră ura lui Iahve Dumnezeu și îi vor aduce curând la un pas de anihilarea lor. De aceea, viața fiecărui locuitor din Ninive era în pericol iminent.

Puternicul contrast dintre reacția celor din Ninive și reacția celor din Sodoma față de avertismentul lui Iahve Dumnezeu

Ce înseamnă a fi dărâmat? În termeni familiari, înseamnă a nu mai exista. Dar în ce mod? Cine putea dărâma un întreg oraș? Omului i-ar fi imposibil să facă un asemenea lucru, desigur. Oamenii din Ninive nu erau proști; de îndată ce au auzit această declarație, ei au înțeles ideea. Știau că declarația venise de la Dumnezeu, știau că Dumnezeu avea să-Și îndeplinească lucrarea și știau că răutatea lor Îl înfuriase pe Iahve Dumnezeu și adusese mânia Sa asupra lor, astfel încât curând aveau să fie distruși împreună cu orașul lor. Cum s-au comportat oamenii din oraș după ce au auzit avertismentul lui Iahve Dumnezeu? Biblia descrie amănunțit modul în care oamenii au reacționat, de la rege până la omul de rând. Următoarele cuvinte au fost consemnate în Scripturi: „Atunci oamenii din Ninive au crezut în Dumnezeu, au vestit un post și s-au îmbrăcat cu saci, de la cel mai mare până la cel mai mic. Când această veste a ajuns la regele din Ninive, acesta s-a ridicat de pe tronul său, și-a dat jos mantia de pe el, s-a acoperit cu un sac și s-a așezat în cenușă. El a trimis să se vestească în Ninive: Din porunca regelui și a nobililor săi, se cer următoarele: «Nici un om și nici un animal, nici din cireadă, nici din turmă, să nu guste nimic, să nu pască și să nu bea apă deloc! Oamenii și vitele să se acopere cu saci, să strige cu putere către Dumnezeu și să se întoarcă de la calea lor cea rea și de la violența lor, de care le sunt pline mâinile! […]»” (Iona 3:5-9).

După ce au auzit declarația lui Iahve Dumnezeu, oamenii din Ninive au afișat o atitudine complet opusă față de cea a oamenilor din Sodoma – în vreme ce oamenii din Sodoma I s-au opus în mod deschis lui Dumnezeu, avansând din rău în mai rău, ninivitenii, după ce au auzit aceste cuvinte, nu au ignorat chestiunea și nici nu s-au împotrivit. În schimb, L-au crezut pe Dumnezeu și au declarat o perioadă de post. Ce înseamnă cuvântul „crezut” aici? Cuvântul însuși sugerează credință și supunere. Dacă utilizăm comportamentul actual al ninivitenilor pentru a explica acest cuvânt, acesta înseamnă că ei au crezut că Dumnezeu putea și avea să facă precum a zis și că erau

dispuși să se căiască. Au simțit oamenii din Ninive frică în fața dezastrului iminent? Credința lor a fost cea care le-a băgat frica în inimi. Așadar, ce putem utiliza pentru a dovedi credința și frica ninivitenilor? Este așa cum spune Biblia: „[…] și au proclamat post și s-au îmbrăcat cu pânză de sac, de la cel mai mare până la cel mai mic dintre ei". Asta înseamnă că ninivitenii au crezut cu adevărat și că din această convingere a venit frica, ceea ce i-a făcut apoi să postească și să se îmbrace cu pânză de sac. Acesta este modul în care au arătat că începeau să se căiască. Într-un contrast total cu oamenii din Sodoma, nu numai că ninivitenii nu I s-au opus lui Dumnezeu, ci și-au arătat clar și căința prin comportamentul și acțiunile lor. Desigur, a fost ceva ce toți oamenii din Ninive au făcut, nu doar oamenii de rând – regele lor nu a făcut excepție.

Căința regelui din Ninive câștigă lauda lui Iahve Dumnezeu

Când regele din Ninive a auzit aceste vești, s-a ridicat de pe tronul său, și-a dat jos haina, s-a îmbrăcat în pânză de sac și a stat în cenușă. Apoi, a proclamat că nimeni din oraș nu va avea voie să guste nimic și că nici oile, boii sau orice alt animal nu vor avea voie să pască sau să bea apă. Atât omul, cât și animalele aveau să se îmbrace cu pânză de sac, iar oamenii aveau să-I adreseze implorări sincere lui Dumnezeu. Regele a declarat, de asemenea, că fiecare dintre ei avea să se îndepărteze de căile sale rele și să abandoneze violența din mâinile sale. Judecând după această serie de acțiuni, regele din Ninive a avut căință sinceră în inima sa. Această serie de acțiuni pe care el le-a întreprins – ridicarea de pe tron, aruncarea hainei sale de rege, purtarea sacului și așezarea în cenușă – le spune oamenilor că regele din Ninive și-a dat deoparte statutul regal și a purtat pânză de sac, împreună cu oamenii de rând. Asta înseamnă că regele din Ninive nu și-a ocupat funcția regală pentru a continua pe calea cea rea sau violența din mâinile sale după auzirea anunțului din partea lui Iahve Dumnezeu; mai degrabă, el a lăsat deoparte autoritatea pe care o deținea și s-a căit înaintea lui Iahve Dumnezeu. În acest moment, regele din Ninive nu se căia în calitate de rege; el venise înaintea lui Dumnezeu să se căiască și să-și mărturisească păcatele drept un supus obișnuit al lui Dumnezeu. Pe lângă acestea, a spus și întregului oraș să se căiască și să-și mărturisească păcatele înaintea lui Iahve Dumnezeu, în același mod în care a făcut-o el; în plus, el avea un plan specific al modului prin care să facă acest lucru, așa cum se arată în Scripturi: „Nici un om și nici un animal, nici din cireadă, nici din turmă, să nu guste nimic, să nu pască și să nu bea apă deloc! […] să strige cu putere către Dumnezeu și să se întoarcă de la calea lor cea rea și de la violența lor, de care le sunt pline mâinile!" Din postura de conducător al orașului, regele din Ninive avea putere și statut suprem și putea face tot ce voia. Când s-a confruntat cu anunțul lui Iahve Dumnezeu, el ar fi putut să ignore chestiunea sau să se căiască și să își mărturisească doar el păcatele; el ar fi putut să ignore complet dacă oamenii din oraș alegeau sau nu să se căiască. Cu toate acestea, regele din Ninive nu a făcut asta deloc. Nu numai că s-a ridicat de pe tron, a purtat pânză de sac și cenușă, s-a căit și și-a mărturisit păcatele înaintea lui Iahve

Dumnezeu, ci a și ordonat tuturor oamenilor și animalelor din oraș să facă același lucru. El chiar le-a ordonat oamenilor să „strige cu putere către Dumnezeu”. Prin această serie de acțiuni, regele din Ninive a înfăptuit cu adevărat ceea ce ar trebui să facă un conducător. Seria lui de acțiuni este una care era dificil de înfăptuit pentru orice rege din istoria omenească și, într-adevăr, niciun alt rege nu înfăptuise aceste lucruri. Aceste acțiuni pot fi numite fără precedent în istoria umană și sunt demne de a fi atât comemorate, cât și imitate de omenire. De la apariția omului, fiecare rege își condusese supușii spre a se împotrivi lui Dumnezeu și a I se opune. Nimeni nu își condusese vreodată supușii spre a-L implora pe Dumnezeu cu scopul de a căuta răscumpărare pentru răutatea lor, de a primi iertarea lui Iahve Dumnezeu și de a evita pedeapsa iminentă. Regele din Ninive, totuși, a putut să își conducă supușii spre a se întoarce la Dumnezeu, spre a-și lăsa în urmă căile rele și a abandona violența din mâinile lor. În plus, a putut și să-și lase la o parte tronul și, în schimb, Iahve Dumnezeu S-a întors și S-a căit și Și-a retras mânia, permițându-le oamenilor din oraș să supraviețuiască, și ferindu-i de distrugere. Acțiunile regelui pot fi numite doar un miracol rar în istoria umană; pot fi numite chiar model al unei omeniri corupte ce se mărturisește și se căiește de păcatele sale înaintea lui Dumnezeu.

Dumnezeu vede căința sinceră din adâncul inimilor ninivitenilor

După auzirea declarației lui Dumnezeu, regele din Ninive și supușii săi au întreprins o serie de acțiuni. Care este natura acestor acțiuni și a comportamentului lor? Cu alte cuvinte, care a fost esența comportamentului lor în întregimea lui? De ce au făcut ceea ce au făcut? În ochii lui Dumnezeu, ei se căiseră în mod sincer, nu numai deoarece Îi adresaseră sincere implorări lui Dumnezeu și își mărturisiseră păcatele înaintea Lui, ci și pentru că își abandonaseră conduita rea. Ei s-au comportat în acest mod deoarece, după auzirea cuvintelor lui Dumnezeu, au fost incredibil de înspăimântați și au crezut că El va face cum a spus. Postind, purtând pânză de sac și stând în cenușă, ei au dorit să-și exprime disponibilitatea de a-și îndrepta căile și de a se abține de la răutate și s-au rugat lui Iahve Dumnezeu să-Și înfrâneze furia, implorându-L să-Și retragă decizia și catastrofa care urma să se abată asupra lor. Dacă examinăm întregul lor comportament, putem vedea că ei înțelegeau deja că faptele lor rele anterioare erau detestabile pentru Iahve Dumnezeu și putem vedea și că înțelegeau motivul pentru care El avea să îi distrugă curând. De aceea, ei au dorit cu toții să aibă o căință deplină, să se îndepărteze de căile lor rele și să abandoneze violența din mâinile lor. Cu alte cuvinte, odată ce au fost informați despre declarația lui Iahve Dumnezeu, absolut fiecare dintre ei a simțit frică în inima sa; și-au sistat comportamentul rău și nu au mai comis acele fapte care erau atât de detestabile pentru Iahve Dumnezeu. În plus, L-au implorat pe Iahve Dumnezeu să le ierte păcatele din trecut și să nu-i trateze conform acțiunilor lor din trecut. Ei erau dispuși să nu mai practice răutatea niciodată și să acționeze conform instrucțiunilor lui Iahve Dumnezeu, numai să fie posibil să nu-L mai înfurie niciodată pe Iahve Dumnezeu.

Căința lor era sinceră și profundă. Venea din adâncul inimilor lor și era nesimulată și intransigentă.

Odată ce toți oamenii din Ninive, de la rege la oamenii de rând, au aflat că Iahve Dumnezeu era supărat pe ei, Dumnezeu a putut vedea cât se poate de bine fiecare dintre acțiunile lor ulterioare și comportamentul lor în întregime, precum și fiecare dintre deciziile și alegerile pe care le-au făcut. Inima lui Dumnezeu s-a schimbat conform comportamentului lor. Ce stare de spirit avea Dumnezeu exact în acel moment? Biblia vă poate răspunde la acea întrebare. Următoarele cuvinte au fost consemnate în Scripturi: „Dumnezeu a văzut faptele lor și cum se întorceau ei de la calea lor cea rea. Atunci Dumnezeu S-a căit de răul pe care zisese că li-l va face și nu l-a mai făcut” (Iona 3:10). Deși Dumnezeu S-a răzgândit, nu exista nimic complicat în legătură cu starea Sa de spirit. El doar a trecut de la a-Și exprima furia la a-Și calma furia, și apoi a decis să nu trimită catastrofă asupra orașului Ninive. Motivul pentru care decizia lui Dumnezeu – de a cruța ninivitenii de catastrofă – a fost atât de rapidă este că Dumnezeu a observat inima fiecărei persoane din Ninive. El a văzut ce păstrau ei în adâncul inimilor lor: căința lor sinceră și mărturisirea pentru păcatele lor, convingerea lor sinceră în El, perspectiva lor profundă privind modul în care faptele lor rele Îi înfuriaseră firea și frica rezultată din pedeapsa iminentă a lui Iahve Dumnezeu. În același timp, Iahve Dumnezeu a auzit și rugăciunile lor, care au venit din adâncul inimilor lor, implorându-L să nu mai fie furios pe ei ca să poată evita catastrofa. Când Dumnezeu a observat toate aceste fapte, puțin câte puțin, furia Lui s-a stins. Indiferent de cât de mare fusese furia Lui înainte, inima Lui a fost impresionată când a văzut căința sinceră din adâncul inimilor acestor oameni, și, astfel, El nu a putut îndura să trimită catastrofă asupra lor și a încetat să mai fie furios pe ei. În schimb, El a continuat să-Și arate mila și îngăduința față de ei și a continuat să îi călăuzească și să-i aprovizioneze.

Dacă este adevărată credința ta în Dumnezeu, vei primi grija Lui deseori

Schimbarea intențiilor Sale față de oamenii din Ninive nu a presupus ezitare sau nimic care era ambiguu sau vag. Mai degrabă, a fost o transformare de la mânie pură, la îngăduință pură. Aceasta este o adevărată revelație a esenței Lui. Dumnezeu nu este niciodată șovăitor sau indecis în acțiunile Sale; principiile și scopurile de la baza acțiunilor Sale sunt toate clare și transparente, pure și perfecte, fără absolut niciun șiretlic sau uneltire implicată. Cu alte cuvinte, esența lui Dumnezeu nu conține întuneric sau rău. Dumnezeu S-a înfuriat pe niniviteni deoarece faptele lor rele ajunseseră înaintea privirii Sale; în acel moment, furia Sa era derivată din esența Sa. Totuși, când furia lui Dumnezeu s-a risipit și El Și-a acordat îngăduința oamenilor din Ninive încă o dată, tot ceea ce a dezvăluit El reprezenta tot propria Lui esență. Această schimbare era datorată în întregime unei schimbări în atitudinea omului față de Dumnezeu. Pe tot parcursul acestei perioade, firea Sa de neofensat nu s-a schimbat, esența îngăduitoare a lui Dumnezeu și esența Sa iubitoare și miloasă nu s-au schimbat. Când oamenii vor

face fapte rele și Îl vor ofensa pe Dumnezeu, El Își va trimite furia asupra lor. Când oamenii se vor căi cu adevărat, inima lui Dumnezeu se va schimba și furia Sa va înceta. Când oamenii vor continua să I se opună cu încăpățânare lui Dumnezeu, furia Lui va fi necontenită și mânia Lui va continua să se reverse asupra lor, puțin câte puțin, până ce vor fi distruși. Aceasta este esența firii lui Dumnezeu. Indiferent dacă Dumnezeu exprimă mânie, sau milă, sau generozitate iubitoare, comportamentul omului, conduita și atitudinea lui față de Dumnezeu în adâncul inimii sale dictează ceea ce este exprimat prin revelația firii lui Dumnezeu. Dacă Dumnezeu supune în mod continuu un om furiei Sale, inima acestuia se opune fără îndoială lui Dumnezeu. Deoarece el nu s-a căit niciodată, nu și-a plecat capul înaintea lui Dumnezeu și nici nu a avut credință adevărată în Dumnezeu, el nu a obținut niciodată mila și îngăduința lui Dumnezeu. Dacă un om primește deseori grija, mila și îngăduința lui Dumnezeu, atunci fără îndoială acesta are în inima lui credință adevărată în Dumnezeu și inima sa nu I se opune lui Dumnezeu. Acest om se căiește deseori înaintea lui Dumnezeu; de aceea, chiar dacă disciplina lui Dumnezeu deseori coboară asupra acestui om, mânia Sa nu o va face.

Această scurtă relatare le permite oamenilor să vadă inima lui Dumnezeu, să vadă caracterul real al esenței Sale, să vadă că furia lui Dumnezeu și schimbările din inima Lui nu sunt fără motiv. În ciuda contrastului puternic pe care Dumnezeu l-a demonstrat când a fost mânios și când Și-a schimbat inima, ceea ce îi face pe oameni să creadă că există o mare deconectare sau un contrast puternic între aceste două aspecte ale esenței lui Dumnezeu – furia Lui și îngăduința Sa – atitudinea Lui față de căința ninivitenilor le permite oamenilor, încă o dată, să vadă o altă latură a firii adevărate a lui Dumnezeu. Răzgândirea lui Dumnezeu permite cu adevărat omenirii să vadă încă o dată adevărul milei și generozității iubitoare ale lui Dumnezeu și să vadă adevărata revelație a esenței lui Dumnezeu. Omenirea trebuie să recunoască faptul că mila și generozitatea iubitoare ale lui Dumnezeu nu sunt mituri, nici născociri. Asta pentru că sentimentul lui Dumnezeu din acel moment era adevărat și răzgândirea lui Dumnezeu era reală – Dumnezeu chiar Și-a revărsat încă o dată mila și îngăduința asupra omenirii.

Căința adevărată din inimile ninivitenilor câștigă mila lui Dumnezeu și le schimbă propriile finaluri

Exista vreo contradicție între schimbarea inimii lui Dumnezeu și mânia Lui? Desigur că nu! Asta pentru că toleranța lui Dumnezeu din momentul respectiv a avut un motiv. Ce motiv ar putea fi acesta? Este cel oferit în Biblie: „Fiecare persoană s-a îndepărtat de calea sa rea” și „a abandonat violența din mâinile sale”.

Această „cale rea” nu se referă la câteva fapte rele, ci la sursa răului din care izvorăște comportamentul oamenilor. „A se îndepărta de la calea sa rea” înseamnă că respectivii nu vor mai comite aceste fapte niciodată. Cu alte cuvinte, nu se vor mai comporta niciodată în acest mod malefic; metoda, sursa, scopul, intenția și principiul acțiunilor lor s-au schimbat toate; ei nu vor mai folosi niciodată acele metode și principii

pentru a aduce plăcere și fericire în inimile lor. „Abandonarea” din „abandonarea violenței din mâinile proprii” înseamnă a da deoparte sau a renunța, a rupe legătura cu trecutul și a nu mai face cale întoarsă niciodată. Când oamenii din Ninive au abandonat violența din mâinile lor, aceasta a dovedit și a reprezentat adevărata lor căință. Dumnezeu observă aparențele exterioare ale oamenilor, precum și inimile lor. Când Dumnezeu a observat adevărata căință din inimile ninivitenilor fără îndoială și a observat și că-și părăsiseră căile rele și abandonaseră violența din mâinile lor, El S-a răzgândit. Asta înseamnă că purtarea și comportamentul acestor oameni și diversele moduri de a face lucruri, precum și mărturisirea și căința lor adevărată pentru păcatele din inimile lor, L-au făcut pe Dumnezeu să Se răzgândească în inima Sa, să Își schimbe intențiile să Își retragă deciziile și să nu îi pedepsească sau distrugă. Prin urmare, oamenii din Ninive au dobândit un final diferit pentru ei înșiși. Ei și-au răscumpărat viețile și în același timp au câștigat mila și toleranța lui Dumnezeu, moment în care Dumnezeu Și-a retras, de asemenea, mânia.

Mila și toleranța lui Dumnezeu nu sunt rare – adevărata căință a omului este rară

Indiferent de cât de furios fusese Dumnezeu pe niniviteni, de îndată ce au declarat post și și-au pus pânză de sac și cenușă, inima Lui a început să se înmoaie treptat și El a început să Se răzgândească. Când le-a proclamat că le va distruge orașul – momentul anterior mărturisirii și căinței pentru păcatele lor – Dumnezeu încă era furios pe ei. Odată ce împliniseră o serie de fapte de căință, furia lui Dumnezeu față de oamenii din Ninive s-a transformat treptat în milă și toleranță pentru ei. Nu există nimic contradictoriu cu privire la revelarea simultană a celor două aspecte ale firii lui Dumnezeu în același eveniment. Deci, cum ar trebui înțeleasă și cunoscută această lipsă de contrazicere? Dumnezeu a exprimat și a dezvăluit pe rând ambele dintre aceste două esențe aflate la poli opuși când oamenii din Ninive s-au căit, permițând oamenilor să vadă realitatea și caracterul de neofensat al esenței lui Dumnezeu. Dumnezeu Și-a folosit atitudinea pentru a le spune oamenilor următoarele: nu e că Dumnezeu nu tolerează oamenii sau că nu vrea să-Și arate mila față de ei; mai degrabă, e faptul că ei rareori se căiesc cu adevărat față de Dumnezeu și se întâmplă rar ca oamenii să se îndepărteze de căile lor rele și să abandoneze violența din mâinile lor. Cu alte cuvinte, când Dumnezeu este furios pe om, El speră că omul va putea să se căiască cu adevărat și El chiar speră să vadă adevărata căință a omului, caz în care apoi va continua cu generozitate să-i acorde omului mila și toleranța Sa. Asta înseamnă că purtarea rea a omului atrage mânia lui Dumnezeu, în timp ce mila și toleranța lui Dumnezeu sunt acordate celor care Îl ascultă și se căiesc cu adevărat înaintea Lui, celor care pot să se îndepărteze de căile lor rele și să abandoneze violența din mâinile lor. Atitudinea lui Dumnezeu a fost foarte clar revelată în modul în care i-a tratat pe niniviteni: mila și toleranța lui Dumnezeu nu sunt deloc greu de obținut, iar ceea ce El cere este căința adevărată a omului. Atât timp cât

oamenii se îndepărtează de la căile lor rele și abandonează violența din mâinile lor, Dumnezeu Își va schimba inima și atitudinea față de ei.

Firea dreaptă a Creatorului este reală și vie

Când Dumnezeu S-a răzgândit în inima Sa privitor la oamenii din Ninive, erau mila și toleranța Sa un paravan? Desigur că nu! Atunci, ce a fost arătat prin tranziția între aceste două aspecte ale firii lui Dumnezeu pe parcursul tratării acestei anumite situații de către Dumnezeu? Firea lui Dumnezeu este un întreg complet – nu este deloc divizată. Indiferent dacă El exprimă furie sau milă și toleranță față de oameni, acestea sunt toate exprimări ale firii Sale drepte. Firea lui Dumnezeu este vitală și evidentă cu vivacitate, iar El Își schimbă gândurile și atitudinile conform modului în care se desfășoară lucrurile. Transformarea atitudinii Sale față de niniviteni spune omenirii că El are propriile gânduri și idei; nu este un robot sau o figurină de lut, ci Dumnezeu Însuși cel viu. El putea fi furios pe oamenii din Ninive, la fel cum putea să le ierte trecutul datorită atitudinilor lor. El putea decide să trimită nenorociri asupra ninivitenilor și putea și să-Și schimbe decizia datorită căinței lor. Oamenilor le place să aplice reguli în mod rigid și să folosească astfel de reguli pentru a-L delimita și a-L defini pe Dumnezeu, la fel cum le place să folosească formule pentru a încerca să cunoască firea lui Dumnezeu. Așadar, în ceea ce privește domeniul gândirii omenești, Dumnezeu nu gândește, nici nu are idei esențiale. Dar, în realitate, gândurile lui Dumnezeu sunt într-o stare de continuă transformare conform schimbărilor lucrurilor și mediilor. În timp ce aceste gânduri se transformă, diferite aspecte ale esenței lui Dumnezeu sunt dezvăluite. În timpul acestui proces de transformare, în momentul precis în care Dumnezeu Se răzgândește în inima Sa, ceea ce El dezvăluie omenirii este existența reală a vieții Sale și faptul că firea Sa dreaptă este plină de vitalitate dinamică. În același timp, Dumnezeu Își folosește propriile revelații adevărate pentru a dovedi omenirii adevărul existenței mâniei Sale, milei Sale, generozității Sale iubitoare și toleranței Sale. Esența Sa va fi dezvăluită în orice moment și în orice loc, conform cu felul în care se desfășoară lucrurile. El are mânia unui leu și mila și toleranța unei mame. Firea Sa dreaptă nu permite îndoială, încălcare, schimbare sau distorsionare din partea niciunei persoane. Printre toate chestiunile și toate lucrurile, firea dreaptă a lui Dumnezeu – adică, mânia și mila lui Dumnezeu – poate fi dezvăluită în orice moment și în orice loc. El oferă o exprimare vitală acestor aspecte în fiecare ungher al întregii creații și le implementează cu vitalitate în fiecare moment care trece. Firea dreaptă a lui Dumnezeu nu este limitată de timp sau spațiu; cu alte cuvinte, firea dreaptă a lui Dumnezeu nu este exprimată sau dezvăluită în mod mecanic conform constrângerilor timpului sau spațiului, ci mai degrabă, cu perfectă ușurință și în toate momentele și locurile. Când Îl vezi pe Dumnezeu că Se răzgândește în inima Sa și încetează să-Și exprime mânia și Se abține de la a distruge orașul Ninive, poți spune că Dumnezeu este doar milos și iubitor? Poți spune că mânia lui Dumnezeu constă din cuvinte goale? Când Dumnezeu se dezlănțuie cu mânie feroce și Își retrage mila, poți

spune că nu simte iubire adevărată față de omenire? Această mânie feroce este exprimată de Dumnezeu ca răspuns la faptele rele ale oamenilor; mânia Sa nu are defecte. Inima lui Dumnezeu este mișcată ca răspuns la căința oamenilor și această căință este cea care aduce această schimbare din inima Sa. Când Se simte mișcat, când are o schimbare în inima Sa, și când Își arată mila și toleranța față de om, toate acestea sunt pe deplin fără cusur; sunt curate, pure, nepătate și nealterate. Toleranța lui Dumnezeu este exact asta: toleranță, tocmai așa cum mila Sa nu e nimic altceva decât milă. Firea Sa dezvăluie mânie sau milă și toleranță în conformitate cu căința omului și cu variațiile din conduita omului. Indiferent ce exprimă și dezvăluie El, totul este pur și direct; esența este diferită de orice altceva din creație. Când Dumnezeu exprimă principiile de la baza acțiunilor Sale, ele sunt libere de orice imperfecțiuni sau neajunsuri, și la fel sunt și gândurile Lui, ideile Lui și fiecare decizie în parte pe care o ia și fiecare acțiune în parte pe care o face. Întrucât Dumnezeu a decis astfel și întrucât a acționat astfel, tot astfel El Își duce la bun sfârșit acțiunile. Rezultatele demersurilor Sale sunt corecte și fără erori tocmai deoarece sursa lor este fără de cusur și nepătată. Mânia lui Dumnezeu este fără de cusur. În mod asemănător, mila și toleranța lui Dumnezeu – pe care nu le are nimeni din întreaga creație – sunt sfinte și fără cusur și pot face față unei atente deliberări și experimentări.

Prin înțelegerea voastră în privința poveștii lui Ninive, vedeți acum cealaltă latură a esenței firii drepte a lui Dumnezeu? Vedeți cealaltă latură a firii drepte unice a lui Dumnezeu? Are cineva din omenire acest fel de fire? Are cineva acest fel de mânie, mânia lui Dumnezeu? Are cineva milă și toleranță precum cele pe care le are Dumnezeu? Cine din creație poate invoca o mânie atât de măreață și decide să distrugă sau să trimită dezastrul asupra omenirii? Și cine este calificat să acorde milă omului, să tolereze și să ierte și, prin aceasta, să-și schimbe decizia precedentă de a distruge omul? Creatorul Își exprimă firea dreaptă prin propriile Lui metode și principii unice și nu Se supune controlului sau limitelor impuse de oameni, evenimente sau lucruri. Cu firea Sa unică, nimeni nu Îi poate schimba gândurile și ideile, nici nu Îl poate convinge și schimba vreuna dintre deciziile Sale. Ansamblul comportamentelor și gândurilor care există în toată creația există sub judecata firii Sale drepte. Nimeni nu poate controla dacă El exercită mânie sau milă; doar esența Creatorului – sau, cu alte cuvinte, firea dreaptă a Creatorului – poate decide acest lucru. Astfel este natura unică a firii drepte a Creatorului!

Prin analiza și înțelegerea transformării atitudinii lui Dumnezeu față de oamenii din Ninive, puteți folosi cuvântul „unic” pentru a descrie mila aflată în firea dreaptă a lui Dumnezeu? Anterior, am spus că mânia lui Dumnezeu este un aspect al esenței firii Sale drepte unice. Acum, voi defini două aspecte – mânia lui Dumnezeu și mila lui Dumnezeu – ca firea Lui dreaptă. Firea dreaptă a lui Dumnezeu este sfântă; nu tolerează să fie ofensată sau pusă în discuție; este ceva ce nu posedă niciuna dintre ființele create sau necreate. Este atât exclusivă, cât și unică lui Dumnezeu. Asta înseamnă că mânia

lui Dumnezeu este sfântă și de neofensat. În același fel, celălalt aspect al firii drepte a lui Dumnezeu – mila lui Dumnezeu – este sfânt și nu poate fi ofensat. Niciuna dintre ființele create sau necreate nu Îl poate înlocui sau reprezenta pe Dumnezeu în acțiunile Sale, nici nu ar fi putut cineva să-L înlocuiască sau să-L reprezinte în distrugerea Sodomei sau mântuirea orașului Ninive. Aceasta este exprimarea adevărată a firii drepte, unice a lui Dumnezeu.

Sentimentele sincere ale Creatorului față de omenire

Oamenii spun deseori că nu este un lucru ușor să-L cunoști pe Dumnezeu. Eu, însă, spun că a-L cunoaște pe Dumnezeu nu este deloc o chestiune dificilă, căci Dumnezeu Își arată frecvent faptele pentru ca omul să le vadă. Dumnezeu nu a întrerupt niciodată dialogul Său cu omenirea și nu S-a deghizat niciodată față de om, nici nu S-a ascuns. Gândurile, ideile, cuvintele și faptele Sale sunt toate dezvăluite omenirii. Așadar, atât timp cât omul dorește să-L cunoască pe Dumnezeu, el poate ajunge să-L înțeleagă și să-L cunoască prin tot felul de mijloace și metode. Motivul pentru care omul crede orbește că Dumnezeu l-a evitat în mod intenționat, că Dumnezeu S-a ascuns intenționat de omenire, că nu are de gând să-i permită omului să-L înțeleagă și să-L cunoască, este că el nu știe cine este Dumnezeu, nici nu dorește să-L înțeleagă. Chiar mai mult, el nu se preocupă de gândurile, cuvintele sau faptele Creatorului… Sincer vorbind, dacă o persoană își folosește timpul liber doar ca să înțeleagă și să se concentreze pe cuvintele sau faptele Creatorului și dacă acordă măcar un pic de atenție gândurilor Creatorului și vocii din inima Sa, nu îi va fi dificil să realizeze că gândurile, cuvintele și faptele Creatorului sunt vizibile și transparente. La fel, nu va fi nevoie de mult efort pentru a realiza că El este printre oameni tot timpul, că poartă mereu conversații cu oamenii și cu întreaga creație și împlinește fapte noi în fiecare zi. Esența și firea Lui sunt exprimate în dialogul Său cu omul; gândurile și ideile Sale sunt dezvăluite complet în faptele Sale; El însoțește și observă omenirea întotdeauna. El vorbește încet omenirii și întregii creații cu silențioasele Sale cuvinte: „Eu sunt în ceruri și sunt în mijlocul creației Mele. Stau de veghe; aștept; sunt alături de tine…” Mâinile Sale sunt calde și puternice; pașii Săi sunt ușori; vocea Sa este lină și plină de farmec; silueta Sa trece și se întoarce, îmbrățișând întreaga omenire; înfățișarea Sa este frumoasă și blândă. El nu a plecat niciodată, nu a dispărut niciodată. Zi și noapte, El este tovarășul constant al omenirii, ce nu pleacă nicicând de lângă ea. Grija Sa devotată și afecțiunea Sa specială pentru omenire, precum și preocuparea și iubirea Lui adevărate pentru om au fost arătate încetul cu încetul când a salvat orașul Ninive. În special, dialogul dintre Iahve Dumnezeu și Iona a dezvăluit pe deplin blândețea Creatorului față de omenirea pe care El Însuși a creat-o. Prin acele cuvinte, poți obține o înțelegere mai profundă a sentimentelor sincere ale lui Dumnezeu pentru omenire…

Următorul pasaj a fost consemnat în Cartea lui Iona 4:10-11: „Atunci Iahve a spus: «Ai avut milă de tărtăcuța pentru care nu ai lucrat și nici n-ai făcut-o să crească; cea care a

ieșit într-o noapte și a pierit într-o noapte; și nu ar trebui să-Mi fie milă de Ninive, acel oraș mare, în care sunt mai mult de o sută douăzeci de mii de persoane care nu pot să-și deosebească mâna dreaptă de cea stângă; și, de asemenea, multe bovine?»” Acestea sunt chiar cuvintele lui Iahve Dumnezeu, consemnate după o conversație între Dumnezeu și Iona. Cu toate că acest dialog este scurt, debordează de grija Creatorului pentru om și de reticența Lui de a renunța la omenire. Aceste cuvinte exprimă atitudinea și sentimentele adevărate pe care Dumnezeu le are în inima Sa pentru creația Sa. Prin aceste cuvinte, care sunt clare și precise cum rareori a auzit omul, Dumnezeu Își declară adevăratele intenții pentru omenire. Acest dialog reprezintă o atitudine pe care Dumnezeu a avut-o față de oamenii din Ninive – dar ce fel de atitudine e aceasta? Este atitudinea pe care El a avut-o față de oamenii din Ninive înainte și după căința lor și e atitudinea cu care El tratează omenirea. În aceste cuvinte se află gândurile Sale și firea Sa.

Ce gânduri ale lui Dumnezeu sunt dezvăluite în aceste cuvinte? Dacă sunteți atenți la detalii pe măsură ce citiți, nu va fi greu să observați că El folosește cuvintele „a-I fi milă”; folosirea acestor cuvinte arată adevărata atitudine a lui Dumnezeu față de omenire.

La nivelul înțelesului literal, oamenii pot interpreta cuvintele „a-i fi milă” în diferite moduri: mai întâi, înseamnă „a iubi și a proteja, a simți tandrețe față de ceva”; în al doilea rând, înseamnă „a iubi sincer”; și, în sfârșit, înseamnă „a nu fi dispus să rănești acel lucru și a nu putea suporta să faci asta”. Pe scurt, acest cuvânt implică afecțiune și iubire tandră, precum și refuzul de a renunța la cineva sau la ceva; implică mila și toleranța lui Dumnezeu față de om. Dumnezeu a folosit acest cuvânt, care e un cuvânt rostit în mod obișnuit de oameni, dar care este și capabil să dezvăluie glasul din inima lui Dumnezeu și atitudinea Sa față de omenire.

Cu toate că orașul Ninive era plin de oameni la fel de corupți, de răi și de violenți precum cei din Sodoma, căința lor L-a făcut pe Dumnezeu să Se răzgândească și să decidă să nu-i distrugă. Deoarece felul în care au tratat cuvintele și instrucțiunile lui Dumnezeu a demonstrat o atitudine aflată în contrast evident cu cea a locuitorilor din Sodoma și datorită supunerii sincere în fața lui Dumnezeu și a căinței sincere pentru păcatele lor, precum și datorită comportamentului lor adevărat și sincer în toate privințele, Dumnezeu Și-a exprimat încă o dată mila sinceră și a revărsat-o asupra lor. Ceea ce Dumnezeu dăruiește omenirii și mila Sa pentru omenire sunt imposibil de reprodus de către cineva și e imposibil ca vreo persoană să aibă mila sau toleranța lui Dumnezeu ori sentimentele Lui sincere față de omenire. Există vreo persoană, pe care tu o consideri un bărbat sau o femeie grozav(ă) sau chiar un super-om care, dintr-un punct înalt, vorbind ca un bărbat sau o femeie grozav(ă) sau din punctul cel mai înalt, să facă acest fel de afirmație față de omenire sau de creație? Ce om poate cunoaște starea vieții umane ca pe palma propriei mâini? Cine poate purta povara și responsabilitatea pentru existența umanității? Cine este calificat să proclame distrugerea unui oraș? Și cine este calificat să ierte un oraș? Cine poate spune că îi este

milă față de propria creație? Doar Creatorul! Doar Creatorul are blândețe față de această omenire. Doar Creatorul îi arată acestei omeniri milă și afecțiune. Doar Creatorul are o afecțiune adevărată, de neclintit pentru această omenire. La fel, doar Creatorul poate să acorde milă acestei omeniri și doar Lui poate să Îi fie milă de întreaga creație. Inima Sa tresaltă și suspină la fiecare acțiune a omului: El este supărat, neliniștit și mâhnit din cauza răului și corupției omului; este încântat, bucuros, iertător și euforic pentru căința și credința omului; fiecare dintre gândurile și ideile Sale există pentru și se învârt în jurul omenirii; ceea ce este El și ceea ce are este exprimat în întregime de dragul omenirii; ansamblul emoțiilor Sale se întrepătrunde cu existența omenirii. De dragul omenirii, El călătorește și Se agită; El oferă în liniște fiecare strop din viața Sa; dedică fiecare minut și secundă din viața Sa… El nu a știut niciodată cum să-Și prețuiască propria viață, totuși întotdeauna I-a fost milă de omenirea pe care El Însuși a creat-o… El dă tot ce are pentru această omenire… El Își acordă mila și toleranța în mod necondiționat și fără a aștepta o recompensă. El face acest lucru doar pentru ca omenirea să continue să supraviețuiască sub ochii Lui, primind provizia Lui de viață. El face acest lucru doar pentru ca într-o zi omenirea să se poată supune înaintea Lui și să recunoască faptul că El e Cel care hrănește existența omului și alimentează viața întregii creații.

Creatorul Își exprimă adevăratele sentimente pentru umanitate

Această conversație dintre Iahve Dumnezeu și Iona este, fără îndoială, o exprimare a adevăratelor sentimente ale Creatorului pentru umanitate. Pe de-o parte, îi informează pe oameni despre înțelegerea Creatorului cu privire la întreaga creație de sub suveranitatea Sa; precum a spus Iahve Dumnezeu: „Și nu ar trebui să-Mi fie milă de Ninive, acel oraș mare, în care sunt mai mult de o sută douăzeci de mii de persoane care nu pot să-și deosebească mâna dreaptă de cea stângă; și, de asemenea, multe bovine?” Cu alte cuvinte, înțelegerea lui Dumnezeu în privința orașului Ninive era departe de a fi superficială. El nu doar că știa numărul de lucruri vii din oraș (inclusiv oameni și animale), ci știa și cât de mulți nu puteau face deosebire între mâna dreaptă și cea stângă – adică, știa cât de mulți copii și tineri erau prezenți. Aceasta e dovada concretă a înțelegerii vaste a lui Dumnezeu în privința omenirii. Pe de altă parte, această conversație îi informează pe oameni în privința atitudinii Creatorului față de omenire, adică a importanței omenirii în inima Creatorului. Este întocmai precum a spus Iahve Dumnezeu: „Ai avut milă de tărtăcuța pentru care nu ai lucrat și nici n-ai făcut-o să crească; cea care a ieșit într-o noapte și a pierit într-o noapte; și nu ar trebui să-Mi fie milă de Ninive, acel oraș mare […]?” Acestea sunt cuvintele de reproș ale lui Iahve Dumnezeu către Iona, dar toate sunt adevărate.

Deși lui Iona îi fusese încredințată proclamarea cuvintelor lui Iahve Dumnezeu către oamenii din Ninive, el nu a înțeles intențiile lui Iahve Dumnezeu, nici nu I-a înțeles grijile și așteptările cu privire la oamenii din oraș. Prin acest reproș, Dumnezeu dorea să îi spună că umanitatea era produsul propriilor Lui mâini și că depusese un efort

asiduu pentru fiecare persoană în parte, că fiecare persoană ducea pe umeri așteptările lui Dumnezeu și fiecare se bucura de provizia vieții lui Dumnezeu; pentru fiecare persoană în parte, Dumnezeu plătise prețul unui efort considerabil. Acest reproș i-a mai spus lui Iona că lui Dumnezeu Îi era milă de umanitate, care era lucrarea mâinilor Sale, la fel de mult cât lui Iona însuși îi era milă de tărtăcuță. Dumnezeu, în niciun caz, nu avea să abandoneze omenirea cu ușurință sau în ultimul moment posibil, mai ales că erau atât de mulți copii și animale nevinovate în oraș. Când era vorba de aceste produse tinere și neștiutoare ale creației lui Dumnezeu, care nu puteau nici să-și deosebească mâna dreaptă de cea stângă, era cu atât mai de neconceput ca Dumnezeu să le sfârșească viețile și să le hotărască finalurile într-o manieră așa grăbită. Dumnezeu a sperat să îi vadă cum cresc; El a sperat că nu vor călca pe urmele părinților, că nu va fi nevoie ca ei să audă din nou avertizarea lui Iahve Dumnezeu și că vor fi martori pentru trecutul Ninivelui. Cu atât mai mult, Dumnezeu spera să vadă Ninivele după ce se căise, să vadă viitorul Ninivelui după căința sa și, mai important, să vadă Ninivele trăind din nou sub mila lui Dumnezeu. De aceea, în ochii lui Dumnezeu, acele obiecte ale creației care nu puteau deosebi între mâinile lor drepte și cele stângi erau viitorul Ninivelui. Ei aveau să-și asume trecutul demn de dispreț al Ninivelui, la fel cum aveau să-și asume datoria importantă de a fi martori pentru trecutul și viitorul Ninivelui sub călăuzirea lui Iahve Dumnezeu. Prin această declarație a adevăratelor Lui sentimente, Iahve Dumnezeu a prezentat mila Creatorului pentru întreaga omenire. A arătat omenirii că „mila Creatorului” nu este o vorbă goală, nici o promisiune în vânt; are principii, metode și obiective concrete. Dumnezeu este adevărat și real și nu utilizează falsități sau deghizări și, în aceeași manieră, mila Sa e acordată la nesfârșit omenirii în fiecare perioadă și epocă. Totuși, până în ziua de astăzi, dialogul Creatorului cu Iona este unica afirmare verbală a motivului pentru care El arată milă omenirii, a modului în care arată milă omenirii, cât de tolerant este față de omenire și adevăratele Lui sentimente pentru omenire. Cuvintele succinte ale lui Iahve Dumnezeu din această conversație exprimă gândurile Sale pentru omenire ca un tot unitar; ele sunt o exprimare adevărată a atitudinii inimii Sale față de omenire, precum și dovada concretă a faptului că revarsă milă abundentă asupra omenirii. Mila Sa nu e oferită numai generațiilor mai în vârstă, ci și membrilor mai tineri ai omenirii, așa cum a fost întotdeauna, de la o generație la următoarea. Deși mânia lui Dumnezeu se abate frecvent asupra anumitor colțuri și anumitor epoci ale omenirii, mila lui Dumnezeu nu a încetat niciodată. Cu mila Sa, El călăuzește și conduce o generație a creației Sale după alta, alimentează și hrănește o generație a creației după alta, deoarece sentimentele Lui adevărate față de omenire nu se vor schimba niciodată. Așa cum a spus Iahve Dumnezeu: „Și nu ar trebui să-Mi fie milă […]?” Lui I-a fost întotdeauna milă de propria creație. Aceasta este mila din firea dreaptă a Creatorului și este, de asemenea, completa unicitate a Creatorului!

Cinci tipuri de oameni

Deocamdată, voi încheia aici părtășia noastră despre firea dreaptă a lui Dumnezeu. Trecând mai departe, îi voi clasifica în câteva categorii pe cei care Îl urmează pe Dumnezeu, conform înțelegerii lor în privința lui Dumnezeu și înțelegerii și experienței lor privind firea Sa dreaptă, astfel încât să știți în care etapă sunteți momentan, precum și statura voastră actuală. În privința cunoașterii lui Dumnezeu și înțelegerii firii Lui drepte de către oameni, diferitele etape și staturi pe care oamenii le ocupă pot fi împărțite, în general, în cinci tipuri. Acest subiect este predicat pe baza cunoașterii lui Dumnezeu Cel unic și a firii Sale drepte. De aceea, când citiți următorul conținut, ar trebui să încercați cu atenție să vă dați seama de cât de multă înțelegere și cunoaștere aveți în privința caracterului unic al lui Dumnezeu și în privința firii Sale drepte și apoi ar trebui să folosiți rezultatul pentru a judeca etapa în care vă aflați cu adevărat, cât de mare este statura voastră cu adevărat și ce tip de persoană sunteți cu adevărat.

Primul tip: etapa bebelușului învelit în fașă

Ce înseamnă „un bebeluș învelit în fașă?" Un bebeluș învelit în fașă este un bebeluș care abia a intrat în această lume, un nou-născut. Atunci oamenii sunt cei mai imaturi.

Oamenii din această etapă, în principiu, nu conștientizează sau nu cunosc chestiunile privind credința în Dumnezeu. Ei sunt derutați și ignoranți față de toate lucrurile. Acești oameni poate au crezut în Dumnezeu pentru mult timp sau poate pentru foarte puțin timp, dar starea lor confuză și ignorantă și adevărata lor statură îi plasează în etapa bebelușului învelit în fașă. Definiția precisă a condițiilor unui bebeluș învelit în fașă este altfel: indiferent de cât timp acest tip de om a crezut în Dumnezeu, el va fi întotdeauna zăpăcit, confuz și naiv; el nu știe motivul pentru care crede în Dumnezeu, nici nu știe cine este Dumnezeu sau cine Dumnezeu este. Deși Îl urmează pe Dumnezeu, nu există o definiție exactă a lui Dumnezeu în inima sa și nu poate determina dacă Acela pe care el Îl urmează este Dumnezeu, cu atât mai puțin dacă ar trebui cu adevărat să creadă în Dumnezeu și să-L urmeze. Aceasta este adevărata stare a acestui tip de persoană. Gândurile acestor oameni sunt tulburi și, simplu spus, credința lor este confuză. Ei există mereu într-o stare de derutare și vid; „zăpăceala", „confuzia" și „naivitatea" le descriu, pe scurt, stările. Ei nu au văzut niciodată, nici nu au simțit existența lui Dumnezeu și, de aceea, a vorbi cu ei despre cunoașterea lui Dumnezeu este la fel de util precum a-i pune să citească o carte scrisă în hieroglife – nici nu o vor înțelege, nici nu o vor accepta. Pentru ei, a-L cunoaște pe Dumnezeu este același lucru cu a auzi o poveste fantastică. Cu toate că gândurile lor pot fi tulburi, de fapt, ei cred cu tărie că a-L cunoaște pe Dumnezeu este o pierdere totală de timp și de efort. Acesta este primul tip de persoană: bebelușul învelit în fașă.

Al doilea tip: etapa sugarului

În comparație cu un bebeluș învelit în fașă, acest tip de persoană a făcut un anume

progres. Din păcate, tot nu-L înțelege deloc pe Dumnezeu. Acestor persoane încă le lipsește o înțelegere clară a lui Dumnezeu și o perspectivă în privința lui Dumnezeu și nu sunt foarte sigure în privința motivului pentru care ar trebui să creadă în Dumnezeu, dar în inimile lor au propriul scop și propriile idei clare. Acestea nu se preocupă dacă este bine a crede în Dumnezeu. Obiectivul și scopul pe care îl urmăresc prin credința în Dumnezeu este de a se bucura de harul Său, de a avea bucurie și pace, de a trăi vieți confortabile, de a se bucura de grija și protecția lui Dumnezeu și de a trăi sub binecuvântările lui Dumnezeu. Ele nu se preocupă de măsura în care Îl cunosc pe Dumnezeu; nu au dorința puternică de a căuta să-L înțeleagă pe Dumnezeu și nici nu se preocupă de ceea ce face Dumnezeu sau de ceea ce dorește El să facă. Acești oameni doar caută orbește să se bucure de harul Său și să obțină mai mult din binecuvântările Lui; caută să câștige însutit în epoca actuală și viață eternă în epoca ce va să vină. Gândurile lor, cât de mult se sacrifică ei și devotamentul lor, precum și suferința lor, toate au același obiectiv: să obțină harul și binecuvântările lui Dumnezeu. Ei nu se preocupă de nimic altceva. Acest tip de persoană este sigură doar de faptul că Dumnezeu poate să-i țină pe oameni în siguranță și să le acorde harul Său. Se poate spune că lor nu le pasă și nici nu cunosc prea bine motivul pentru care Dumnezeu dorește să-l mântuiască pe om sau rezultatul pe care Dumnezeu dorește să-l obțină cu cuvintele și lucrarea Sa. Aceste persoane nu au făcut niciodată niciun efort să cunoască esența și firea dreaptă a lui Dumnezeu, nici nu au vreun interes să o facă. Le lipsește înclinația pentru a da atenție acestor lucruri și nici nu doresc să le cunoască. Nu doresc să întrebe despre lucrarea lui Dumnezeu, cerințele lui Dumnezeu de la om, voia lui Dumnezeu sau nimic altceva legat de Dumnezeu și le lipsește și înclinația pentru a întreba despre aceste lucruri. Asta deoarece ei cred că aceste chestiuni nu au legătură cu faptul că se bucură de harul lui Dumnezeu și se preocupă doar de un Dumnezeu care există în legătură directă cu interesele lor și care poate să reverse har asupra omului. Ei nu au niciun interes pentru nimic altceva și, astfel, nu pot pătrunde în realitatea adevărului, indiferent cât de mulți ani au crezut în Dumnezeu. Fără nimeni care să-i ude sau să-i hrănească frecvent, le este greu să continue pe calea credinței în Dumnezeu. Dacă nu pot să se bucure de bucuria și pacea lor anterioară sau de harul lui Dumnezeu, atunci este foarte posibil ca ei să renunțe. Acesta este cel de-al doilea tip de persoane: persoana care există în etapa sugarului.

Al treilea tip: etapa bebelușului înțărcat sau etapa copilului mic

Acest grup de oameni au un anumit nivel de conștientizare clară. Ei sunt conștienți că a se bucura de harul lui Dumnezeu nu înseamnă că ei înșiși au o experiență adevărată și sunt conștienți că, și dacă nu obosesc niciodată să caute bucurie și pace, să caute har, sau dacă pot fi martori împărtășind experiențele lor în care s-au bucurat de harul lui Dumnezeu sau lăudându-L pe Dumnezeu pentru binecuvântările pe care El le-a acordat lor, aceste lucruri nu înseamnă că au viață, nici nu înseamnă că au realitatea

adevărului. Începând de la conștiința lor, ei încetează să întrețină speranțe nebunești că vor fi însoțiți doar de harul lui Dumnezeu; mai degrabă, când se bucură de harul Lui, ei își doresc în mod simultan să facă ceva pentru Dumnezeu. Ei sunt dornici să își îndeplinească datoria, să îndure câteva greutăți și oboseală, să se implice într-o oarecare măsură să coopereze cu Dumnezeu. Totuși, deoarece căutarea din credința lor în Dumnezeu este prea alterată, deoarece intențiile și dorințele individuale pe care le nutresc sunt prea puternice, deoarece firea lor este arogantă până la extrem, le este foarte greu să satisfacă dorința lui Dumnezeu sau să fie loiali lui Dumnezeu. De aceea, frecvent, ei nu pot să-și realizeze dorințele individuale sau să-și respecte promisiunile față de Dumnezeu. Deseori, se află în stări contradictorii: ei își doresc foarte mult să-L mulțumească pe Dumnezeu în cel mai înalt grad posibil, totuși, își folosesc toată forța pentru a I se opune și, deseori, Îi fac jurăminte lui Dumnezeu, dar apoi își încalcă rapid legămintele. Chiar mai des se află în alte stări contradictorii: ei cred sincer în Dumnezeu, totuși, Îl neagă pe El și tot ce vine de la El; ei speră cu nerăbdare ca Dumnezeu să-i lumineze, să-i conducă, să-i aprovizioneze și să-i ajute, dar tot caută să-și urmeze propria cale. Ei doresc să-L înțeleagă și să-L cunoască pe Dumnezeu, totuși, nu sunt dispuși să se apropie de El. În schimb, Îl evită întotdeauna pe Dumnezeu și inimile lor sunt închise pentru El. Cu toate că au o înțelegere și o experiență superficială a sensului literal al cuvintelor lui Dumnezeu și al adevărului și un concept superficial în privința lui Dumnezeu și a adevărului, în mod involuntar, ei tot nu pot confirma sau determina dacă Dumnezeu este adevărul, nici nu pot confirma dacă Dumnezeu este cu adevărat drept. Nu pot nici să determine realitatea firii și esenței lui Dumnezeu, cu atât mai puțin existența Lui adevărată. Credința lor în Dumnezeu conține mereu îndoieli și lucruri greșit înțeleseși conține, de asemenea, închipuiri și noțiuni. Pe măsură ce se bucură de harul lui Dumnezeu, ei experimentează sau practică cu reticență și unele adevăruri pe care le consideră probabile, pentru a-și îmbogăți credința, pentru a-și amplifica experiența credinței în Dumnezeu, pentru a-și verifica înțelegerea privind credința în Dumnezeu și pentru a-și satisface vanitatea, mergând pe calea vieții pe care ei înșiși au stabilit-o și realizând o faptă dreaptă pentru omenire. În același timp, ei fac aceste lucruri și pentru a-și satisface dorința de a obține binecuvântări, ceea ce face parte dintr-un pariu pe care îl fac în speranța de a primi binecuvântări și mai mari pentru omenire și de a-și îndeplini aspirația ambițioasă și dorința de-o viață de a nu se odihni până ce nu L-au obținut pe Dumnezeu. Acești oameni rareori pot obține luminarea lui Dumnezeu, căci dorința și intenția lor de a obține binecuvântări sunt prea importante pentru ei. Nu își doresc să renunțe la acest lucru și, într-adevăr, nu ar suporta să o facă. Ei se tem că, fără dorința de a obține binecuvântări, fără ambiția foarte prețuită de a nu se odihni până ce nu L-au obținut pe Dumnezeu, vor pierde motivația de a crede în Dumnezeu. De aceea, ei nu doresc să înfrunte realitatea. Ei nu doresc să se confrunte cu lucrarea sau cuvintele lui Dumnezeu. Ei nu doresc să facă față firii sau esenței lui Dumnezeu, cu atât mai puțin să menționeze subiectul cunoașterii lui Dumnezeu. Asta deoarece odată ce Dumnezeu,

esența Lui și firea Sa dreaptă le vor înlocui închipuirile, visele lor se vor spulbera și așa-zisa lor credință pură și „meritele” acumulate de ei de-a lungul unor ani de muncă asiduă vor dispărea și vor fi în zadar. La fel, „teritoriul” pe care l-au cucerit cu sângele și sudoarea lor de-a lungul anilor se va confrunta cu prăbușirea. Toate acestea vor însemna că anii lor mulți de eforturi și muncă grea au fost inutili și că trebuie din nou să înceapă de la zero. Aceasta este cea mai grea durere de suportat în inimile lor și este rezultatul pe care își doresc cel mai puțin să-l vadă și, de aceea, ei sunt întotdeauna blocați în acest tip de impas, refuzând să se întoarcă. Acesta este cel de-al treilea tip de persoană: persoana care există în etapa de bebeluș care este înțărcat.

Cele trei tipuri de persoane descrise mai sus – adică oamenii care există în aceste trei etape – nu au nicio credință adevărată în identitatea și statutul lui Dumnezeu sau în firea Lui dreaptă și nici nu au o recunoaștere sau o afirmare clară, corectă a acestor lucruri. De aceea, este foarte dificil pentru aceste trei tipuri de persoane să pătrundă realitatea adevărului și este, de asemenea, dificil pentru acestea să primească mila, luminarea și iluminarea lui Dumnezeu, deoarece maniera în care cred în Dumnezeu și atitudinea lor greșită față de El Îl împiedică pe Dumnezeu să lucreze în inimile lor. Îndoielile, concepțiile greșite și închipuirile în privința Lui depășesc credința lor și cunoașterea de Dumnezeu. Acestea sunt trei tipuri de oameni supuși foarte mult riscului și reprezintă trei etape foarte periculoase. Când o persoană își menține o atitudine de îndoială față de Dumnezeu, esența lui Dumnezeu, identitatea Lui, față de faptul dacă Dumnezeu este adevărul și realitatea existenței Sale și când o persoană nu poate fi sigură de aceste lucruri, cum poate ea să accepte tot ceea ce vine de la Dumnezeu? Cum poate să accepte că Dumnezeu este adevărul, calea și viața? Cum poate să accepte mustrarea și judecata lui Dumnezeu? Cum poate să accepte mântuirea lui Dumnezeu? Cum poate acest tip de persoană să obțină adevărata călăuzire și aprovizionare de la Dumnezeu? Cei care sunt în aceste trei etape pot să I se opună lui Dumnezeu, să Îl judece, să-L hulească sau să-L trădeze în orice moment. Ei pot să abandoneze adevărata cale și pot să se lepede de Dumnezeu în orice moment. Se poate spune că oamenii din aceste trei etape există într-o perioadă critică, căci nu au intrat pe calea dreaptă a credinței în Dumnezeu.

Al patrulea tip: etapa copilului care se maturizează sau copilăria

După ce un om fost înțărcat – adică, după ce s-a bucurat de o cantitate vastă de har, acesta începe să exploreze ce înseamnă a crede în Dumnezeu, începe să își dorească să înțeleagă diferite întrebări, precum motivul pentru care omul trăiește, modul în care omul ar trebui să trăiască și motivul pentru care Dumnezeu Își îndeplinește lucrarea asupra omului. Când aceste gânduri neclare și moduri confuze de a gândi apar în interiorul oamenilor și există în interiorul lor, ei sunt udați încontinuu și sunt, de asemenea, capabili să-și facă datoria. În această perioadă, ei nu mai au îndoieli în privința adevărului existenței lui Dumnezeu și înțeleg cu acuratețe ce înseamnă să crezi

în Dumnezeu. Pe această bază, ei dobândesc o înțelegere graduală în privința lui Dumnezeu și obțin, treptat, niște răspunsuri la gândurile lor neclare și la modurile confuze de a gândi în ceea ce privește firea și esența lui Dumnezeu. În ceea ce privește schimbările din firea lor, precum și cunoașterea lor față de Dumnezeu, oamenii din această etapă încep să o ia pe calea cea dreaptă și intră într-o perioadă de tranziție. În această etapă, oamenii încep să aibă viață. Indicațiile clare referitoare la a avea viață sunt rezolvarea treptată a diferitelor întrebări legate de cunoașterea lui Dumnezeu pe care oamenii o au în inimile lor – precum interpretările greșite, închipuirile, noțiunile și definițiile vagi ale lui Dumnezeu – și nu numai că ajung să creadă cu adevărat și să recunoască realitatea existenței lui Dumnezeu, ci ajung și să aibă o definiție precisă a lui Dumnezeu și să aibă locul potrivit pentru Dumnezeu în inimile lor, iar faptul de a-L urma cu adevărat pe Dumnezeu le înlocuiește credința nedeslușită. În această etapă, oamenii ajung să-și cunoască treptat concepțiile greșite față de Dumnezeu și căutările și modurile eronate de a crede. Ei încep să tânjească după adevăr, să tânjească după experimentarea judecății, mustrării și disciplinei din partea lui Dumnezeu și să tânjească după o schimbare a firii lor. Treptat, în această etapă, ei lasă în urma lor tot felul de noțiuni și închipuiri despre Dumnezeu și, în același timp, ei își schimbă și îndreaptă cunoașterea incorectă de Dumnezeu și obțin anumite cunoștințe fundamentale corecte în privința lui Dumnezeu. Deși o parte din cunoașterea avută de oameni în această etapă nu este foarte specifică sau exactă, cel puțin ei încep treptat să-și abandoneze noțiunile, cunoștințele și interpretările greșite în privința lui Dumnezeu; nu își mai păstrează noțiunile și închipuirile față de Dumnezeu. Încep să învețe cum să abandoneze – să abandoneze lucruri găsite printre propriile noțiuni, lucruri din cunoaștere și lucruri de la Satana; încep să fie dispuși să se supună lucrurilor corecte și pozitive, chiar lucrurilor care vin din cuvintele lui Dumnezeu și care se conformează adevărului. Ei încep, de asemenea, să încerce să experimenteze cuvintele lui Dumnezeu, să cunoască și să îndeplinească personal cuvintele Sale, să le accepte drept principii pentru acțiunile lor și drept bază pentru schimbarea firii lor. În această perioadă, oamenii acceptă în mod inconștient judecata și mustrarea lui Dumnezeu și acceptă în mod inconștient cuvintele lui Dumnezeu ca fiind viața lor. Cu toate că acceptă judecata, mustrarea și cuvintele lui Dumnezeu, ei devin tot mai conștienți și capabili să simtă faptul că Dumnezeul în care cred în inimile lor există cu adevărat. În cuvintele lui Dumnezeu, în experiențele și viețile lor, ei simt tot mai mult că Dumnezeu a fost întotdeauna la cârma sorții omului și că l-a condus și aprovizionat pe om mereu. Prin asocierea lor cu Dumnezeu, ei confirmă treptat existența lui Dumnezeu. De aceea, înainte de a realiza acest lucru, ei au aprobat deja în mod involuntar și au început să creadă ferm în lucrarea lui Dumnezeu și au aprobat cuvintele lui Dumnezeu. Odată ce oamenii aprobă cuvintele și lucrarea lui Dumnezeu, ei se neagă fără încetare pe ei înșiși, își neagă noțiunile, cunoașterea, propriile închipuiri și, în același timp, caută, de asemenea, fără încetare, să afle ce e adevărul și care este voia lui Dumnezeu. Cunoașterea de Dumnezeu a oamenilor este destul de superficială

în această perioadă a dezvoltării – ei nu pot să descrie clar această cunoaștere prin cuvinte, nici nu o pot exprima în termeni cu detalii specifice – și au doar o înțelegere bazată pe intuiție; totuși, în comparație cu cele trei etape anterioare, viețile imature ale oamenilor din această perioadă au primit deja udare și aprovizionare prin cuvintele lui Dumnezeu și au început deja să încolțească. Acest lucru este precum o sământă îngropată în pământ; după obținerea umezelii și a esențelor nutritive, aceasta va străpunge pământul și încolțirea sa va reprezenta nașterea unei noi vieți. Această naștere ne permite să întrezărim semnele vieții. Când oamenii au viață, vor crește. De aceea, pe aceste temelii – intrarea treptată pe calea cea dreaptă de a crede în Dumnezeu, abandonarea propriilor noțiuni, obținerea călăuzirii lui Dumnezeu – viețile oamenilor vor crește, în mod inevitabil, puțin câte puțin. Pe ce bază se măsoară creșterea? Se măsoară în funcție de experiența unei persoane în ceea ce privește cuvintele lui Dumnezeu și de adevărata sa înțelegerea firii drepte a lui Dumnezeu. Deși li se pare foarte dificil să își folosească propriile cuvinte pentru a descrie în mod precis cunoașterea lui Dumnezeu și a esenței Sale în timpul acestei perioade de creștere, acest grup de oameni nu mai este dispus în mod subiectiv să caute plăcere prin beneficierea de harul lui Dumnezeu sau să creadă în Dumnezeu pentru a-și urmări scopul de a-I obține harul. În schimb, sunt dispuși să urmeze o viață trăită după după cuvântul lui Dumnezeu și să devină obiectele mântuirii lui Dumnezeu. Ba mai mult, sunt încrezători și gata să accepte judecata și mustrarea lui Dumnezeu. Acesta este semnul unei persoane din etapa de creștere.

Deși oamenii din această etapă au o anumită cunoaștere a firii drepte a lui Dumnezeu, această cunoaștere este foarte încețoșată și confuză. Cu toate că nu pot descrie clar acest lucru, ei simt că au câștigat deja ceva în interiorul lor, căci au obținut o anumită măsură a cunoașterii și a înțelegerii firii drepte a lui Dumnezeu prin mustrarea și judecata Lui. Totuși, totul este mai degrabă superficial și este încă la un nivel de bază. Acest grup de oameni are un punct de vedere specific cu care tratează harul lui Dumnezeu, care este exprimat în schimbările obiectivelor pe care le urmăresc și în modul prin care o fac. Deja au văzut – în cuvintele și lucrarea lui Dumnezeu, în toate tipurile cerințelor Sale pentru om și în revelațiile Sale despre om – faptul că, dacă ei încă nu urmăresc adevărul, dacă încă nu caută să pătrundă realitatea, dacă încă nu urmăresc să-L mulțumească și să-L cunoască pe Dumnezeu pe măsură ce Îi experimentează cuvintele, atunci vor pierde sensul credinței în Dumnezeu. Ei văd că, indiferent cât de mult se bucură de harul lui Dumnezeu, nu își pot schimba firea, nu Îl pot mulțumi pe Dumnezeu sau cunoaște pe Dumnezeu și că, dacă oamenii trăiesc în mod continuu sub harul lui Dumnezeu, nu vor obține niciodată creștere, viață, și nu vor putea primi mântuire. Pe scurt, dacă o persoană nu poate să experimenteze cu adevărat cuvintele lui Dumnezeu și nu poate să-L cunoască pe Dumnezeu prin cuvintele Sale, atunci aceasta va rămâne etern în etapa de bebeluș și nu va avansa deloc în creșterea vieții sale. Dacă exiști pentru totdeauna în etapa de bebeluș, dacă niciodată nu pătrunzi

realitatea cuvântului lui Dumnezeu, dacă nu ai niciodată cuvântul lui Dumnezeu ca viață a ta, dacă niciodată nu ai credință și cunoaștere adevărată de Dumnezeu, există atunci vreo posibilitate ca tu să fii făcut complet de Dumnezeu? Așadar, oricine pătrunde realitatea cuvântului lui Dumnezeu, oricine acceptă cuvântul lui Dumnezeu ca fiind viața sa, oricine începe să accepte mustrarea și judecata lui Dumnezeu, oricine a cărui fire coruptă începe să se schimbe și oricine are o inimă care tânjește după adevăr, oricine are o dorință de a-L cunoaște pe Dumnezeu și o dorință de a accepta mântuirea lui Dumnezeu – aceștia sunt oamenii care au cu adevărat viață. Acesta este într-adevăr cel de-al patrulea tip de persoană, cel de copil care se maturizează, persoana în etapa copilăriei.

Al cincilea tip: etapa maturizării vieții sau etapa de adult

După experimentarea și mersul de-a bușilea prin etapa copilăriei, o etapă a creșterii pline de suișuri și coborâșuri repetate, viețile oamenilor s-devin stabile, ritmul lor de avansare nu se mai întrerupe și nimeni nu poate să-i împiedice. Deși calea ce îi așteaptă este încă dură și aspră, ei nu mai sunt slabi sau temători și nu se mai rătăcesc, nici nu se mai pierd cu firea. Temeliile lor sunt adânc înrădăcinate în experiența reală a cuvântului lui Dumnezeu, iar inimile lor au fost atrase de măreția și demnitatea lui Dumnezeu. Ei tânjesc să calce pe urmele lui Dumnezeu, să-I cunoască esența, să cunoască totul despre Dumnezeu.

Oamenii din această etapă știu deja clar în cine cred și știu clar de ce ar trebui să creadă în Dumnezeu și semnificația propriilor vieți și știu clar că tot ceea ce exprimă Dumnezeu este adevărul. În decursul numeroșilor lor ani de experiență, ei își dau seama că fără judecata și mustrarea lui Dumnezeu, o persoană nu va fi niciodată capabilă să-L mulțumească sau să-L cunoască pe Dumnezeu și nu va fi niciodată capabilă cu adevărat să vină înaintea lui Dumnezeu. În inimile acestor oameni există o dorință puternică de a fi încercați de Dumnezeu, pentru a putea vedea firea dreaptă a lui Dumnezeu în timp ce sunt încercați și pentru a obține o iubire mai pură și, în același timp, pentru a fi în stare să-L înțeleagă și să-L cunoască mai îndeaproape pe Dumnezeu. Oamenii din această etapă și-au luat deja rămas-bun cu totul de la etapa de bebeluș și etapa de a beneficia de harul lui Dumnezeu și de a mânca pâine pe săturate. Ei nu mai au speranțe extravagante de a-L face pe Dumnezeu să îi tolereze și să le arate milă; mai degrabă, ei sunt încrezători că vor primi și speră la mustrarea și judecata neîncetată a lui Dumnezeu, pentru a se despărți de firea lor coruptă și a-L mulțumi pe Dumnezeu. Cunoașterea lor de Dumnezeu și căutările lor sau scopurile finale ale căutărilor lor sunt toate foarte clare în inimile lor. De aceea, oamenii în etapa de adult au spus deja complet adio etapei de credință nedeslușită, etapei în care se bazează pe har pentru mântuire, etapei de viață imatură care nu poate rezista la încercări, etapei de confuzie, etapei de rătăcire, etapei de a nu avea frecvent o cale pe care să meargă, perioadei instabile de alternare între căldură și răceală bruscă și etapei în care o persoană Îl urmează pe

Dumnezeu cu ochii acoperiți. Oamenii de acest tip primesc frecvent luminarea și iluminarea lui Dumnezeu și se angajează frecvent în asociere și comunicare adevărată cu Dumnezeu. Se poate spune că oamenii care trăiesc în această etapă au priceput deja o parte din voia lui Dumnezeu, că sunt capabili să găsească principiile adevărului în tot ceea ce fac și că știu cum să satisfacă dorința lui Dumnezeu. În plus, ei au găsit și calea de a-L cunoaște pe Dumnezeu și au început să fie martori pentru cunoașterea lor de Dumnezeu. În timpul procesului de creștere graduală, ei obțin o înțelegere și o cunoaștere treptată a voii lui Dumnezeu: a voii Lui în crearea omenirii și a voii Lui în gestionarea omenirii. De asemenea, ei obțin treptat o înțelegere și o cunoaștere a firii drepte a lui Dumnezeu în ceea ce privește esența. Nicio noțiune sau închipuire omenească nu poate înlocui această cunoaștere. Cu toate că nu se poate spune că în a cincea etapă viața unei persoane este complet matură sau că această persoană este dreaptă sau completă, totuși, acest tip de persoană a făcut deja un pas către etapa de maturitate în viață și este deja capabilă să vină înaintea lui Dumnezeu, să stea față în față cu cuvântul lui Dumnezeu și cu Dumnezeu. Deoarece acest tip de persoană a experimentat atât de mult din cuvântul Lui, a experimentat nenumărate încercări și nenumărate cazuri de disciplină, judecată și mustrare din partea lui Dumnezeu, supunerea acesteia față de Dumnezeu nu este relativă, ci absolută. Cunoașterea de Dumnezeu a acestor oameni a transformat cunoașterea din una inconștientă, în una clară și precisă, din superficială în profundă, din confuză și încețoșată în meticuloasă și tangibilă. Ei au trecut de la rătăcire obositoare și căutare pasivă, la cunoaștere lipsită de efort și mărturisire proactivă. Se poate spune că oamenii din această etapă au realitatea adevărului cuvântului lui Dumnezeu, că au pășit pe o cale către desăvârșire, precum calea pe care a mers Petru. Acesta este cel de-al cincilea tip de persoană, una care trăiește într-o stare de maturizare – etapa de adult.

14 decembrie 2013

Dumnezeu Însuși, Unicul III
Autoritatea lui Dumnezeu (II)

Astăzi vom continua părtășia noastră cu privire la subiectul „Dumnezeu Însuși, Unicul”. Am avut deja două părtășii pe această temă, prima cu privire la autoritatea lui Dumnezeu, iar cea de-a doua, legată de firea dreaptă a lui Dumnezeu. După ce ați ascultat aceste două părtășii, ați obținut o nouă înțelegere asupra identității, statutului și esenței lui Dumnezeu? V-au ajutat aceste înțelegeri să obțineți o cunoaștere mai importantă și certitudinea adevărului existenței lui Dumnezeu? Astăzi, am de gând să dezvolt subiectul „Autorității lui Dumnezeu”.

Înțelegerea autorității lui Dumnezeu din perspectiva micro și macro

Autoritatea lui Dumnezeu este unică. Este expresia caracteristică și esența specială a identității lui Dumnezeu Însuși, așa cum nu o are nicio făptură creată sau necreată; numai Creatorul deține tipul acesta de autoritate. Adică, numai Creatorul – Dumnezeu Cel Unic – este exprimat în acest fel și are această esență. Așadar, de ce ar trebui să vorbim despre autoritatea lui Dumnezeu? Cum diferă autoritatea lui Dumnezeu Însuși de „autoritatea” pe care și-o imaginează omul în mintea lui? Ce are atât de special? De ce este deosebit de important să vorbim aici despre ea? Fiecare dintre voi trebuie să cumpănească atent această chestiune. Pentru majoritatea oamenilor, „autoritatea lui Dumnezeu” este o idee nedeslușită, una care necesită foarte mult efort pentru a fi înțeleasă și orice discuție cu privire la ea are toate șansele să fie abstractă. Prin urmare, va exista invariabil un decalaj între cunoașterea autorității lui Dumnezeu pe care omul este în stare să o dețină și esența autorității lui Dumnezeu. Pentru a anula acest decalaj, toată lumea trebuie să ajungă treptat să cunoască autoritatea lui Dumnezeu prin oamenii, evenimentele, lucrurile și diversele fenomene care sunt la îndemâna oamenilor și care se încadrează în capacitatea lor de înțelegere în viața lor reală. Cu toate că expresia „autoritatea lui Dumnezeu” poate părea de nepătruns, autoritatea lui Dumnezeu nu este deloc abstractă. El este prezent lângă om în fiecare minut al vieții sale, conducându-l în fiecare zi. Așadar, în viața reală, fiecare persoană va vedea și experimenta în mod necesar aspectul cel mai tangibil al autorității lui Dumnezeu. Acest aspect tangibil este o dovadă suficientă că autoritatea lui Dumnezeu există cu adevărat și permite pe deplin unei persoane să recunoască și să înțeleagă faptul că Dumnezeu are o asemenea autoritate.

Dumnezeu a creat totul și, creând toate lucrurile, are stăpânirea asupra lor. În afară de a avea stăpânirea asupra tuturor lucrurilor, El controlează totul. Ce înseamnă acest lucru – ideea că „Dumnezeu controlează totul”? Cum poate fi explicată? Cum se aplică în viața reală? Cum poate înțelegerea faptului că „Dumnezeu controlează totul” să ducă la înțelegerea autorității Sale? Chiar din expresia „Dumnezeu controlează totul” ar trebui să vedem că ceea ce controlează Dumnezeu nu reprezintă o parte a planetelor, nici o

parte a creației, cu atât mai puțin o parte a omenirii, ci totul: de la masiv la microscopic, de la vizibil la invizibil, de la stelele din cosmos la viețuitoarele de pe pământ, cât și la microorganismele care nu pot fi văzute cu ochiul liber și ființele care există în alte forme. Aceasta este definiția exactă a „tot” ceea ce Dumnezeu „controlează”; este orizontul autorității Sale, dimensiunea suveranității și conducerii Sale.

Înainte ca omenirea să apară pe lume, cosmosul – toate planetele și toate stelele de pe cer – existau deja. La nivel macro, aceste corpuri cerești au orbitat cu regularitate, sub controlul lui Dumnezeu, de-a lungul întregii lor existențe, indiferent câți ani a durat aceasta. Ce planetă merge încotro, la ce moment anume; ce planetă îndeplinește ce sarcină și când; ce planetă se învârtește în jurul cărei orbite și când dispare sau este înlocuită – toate aceste lucruri se derulează fără cea mai mică eroare. Toate pozițiile planetelor și distanțele dintre ele urmează tipare stricte, care pot fi descrise toate cu date exacte; căile pe care călătoresc, viteza și traiectoriile orbitelor lor, momentele la care se află în diferite poziții – toate acestea pot fi cuantificate cu precizie și descrise de legi speciale. Vreme de eoni, planetele au respectat aceste legi, fără cea mai mică abatere. Nicio putere nu le poate schimba sau perturba orbitele sau tiparele pe care le urmează. Pentru că legile speciale care le guvernează mișcarea și datele exacte care le descriu sunt predestinate de autoritatea Creatorului, ele se supun de bunăvoie acestor legi, sub suveranitatea și controlul Creatorului. La nivel macro, omului nu îi este greu să descopere unele tipare, unele date, și unele legi sau fenomene ciudate și inexplicabile. Cu toate că omenirea nu recunoaște că Dumnezeu există, nici nu acceptă faptul că totul a fost făcut de Creator și că Acesta stăpânește peste tot și, mai mult, nu recunoaște existența autorității Creatorului, oamenii de știință, astronomii și fizicienii descoperă, totuși, din ce în ce mai mult, că existența tuturor lucrurilor din univers și principiile și tiparele care le dictează mișcările sunt toate guvernate și controlate de o energie întunecată invizibilă și vastă. Acest fapt obligă omul să confrunte și să recunoască faptul că există un Atotputernic în mijlocul acestor tipare de mișcare, care orchestrează totul. Puterea Lui este extraordinară și, deși nimeni nu Îi poate vedea adevăratul chip, El guvernează și controlează totul în orice moment. Niciun om sau nicio forță nu poate ajunge dincolo de suveranitatea Lui. Pus în fața acestei realități, omul trebuie să recunoască faptul că legile care guvernează existența tuturor lucrurilor nu pot fi controlate de oameni, nu pot fi schimbate de nimeni; în plus, omul trebuie să admită că ființele umane nu pot înțelege pe deplin aceste legi și că acestea nu apar în mod natural, ci sunt dictate de către un Suveran. Acestea sunt toate expresii ale autorității lui Dumnezeu pe care omenirea le poate percepe la nivel macro.

La nivel micro, toți munții, râurile, lacurile, mările și întinderile de pământ pe care le poate vedea omul pe pământ, toate anotimpurile pe care le trăiește, toate lucrurile care populează pământul, inclusiv plantele, animalele, microorganismele și ființele umane sunt supuse suveranității și controlului lui Dumnezeu. Sub suveranitatea și controlul lui Dumnezeu, toate lucrurile iau ființă sau dispar conform gândurilor Lui; toate viețile lor

sunt guvernate de anumite legi și ei cresc și se înmulțesc conform acestora. Nicio ființă umană sau lucru nu este deasupra acestor legi. De ce? Singurul răspuns este acesta: datorită autorității lui Dumnezeu. Sau, ca să reformulez, datorită gândurilor și cuvintelor lui Dumnezeu; datorită acțiunilor personale ale lui Dumnezeu Însuși. Asta înseamnă că autoritatea lui Dumnezeu și mintea lui Dumnezeu sunt cele care dau naștere acestor legi, care se modifică și se schimbă în funcție de gândurile Lui, iar toate aceste modificări și schimbări apar sau dispar pentru planul Lui. Să luăm epidemiile, de exemplu. Acestea izbucnesc fără avertisment. Nimeni nu le cunoaște originile sau motivele exacte pentru care se produc și, ori de câte ori o epidemie lovește un anumit loc, cei care sunt sortiți nu pot scăpa de calamitate. Știința omenească înțelege epidemiile ca fiind cauzate de răspândirea unor microbi răi sau dăunători, și viteza, aria de răspândire și metoda de transmitere a acestora nu pot fi prezise sau controlate de știința omenească. Cu toate că oamenii rezistă epidemiilor prin toate mijloacele posibile, aceasta nu poate controla ce oameni sau ce animale sunt afectate inevitabil atunci când izbucnesc epidemii. Singurul lucru pe care îl pot face oamenii este să încerce să le prevină, să li se opună și să le cerceteze. Dar nimeni nu cunoaște cauzele primare care explică începutul sau sfârșitul unei anumite epidemii și nimeni nu le poate controla. Confruntați cu izbucnirea și răspândirea unei epidemii, prima măsură pe care o iau oamenii este să dezvolte un vaccin, dar adesea epidemia se stinge de la sine înainte ca vaccinul să fie gata. De ce se sting epidemiile? Unii spun că microbii au fost aduși sub control, în timp ce alții spun că se sting datorită schimbării anotimpurilor… În privința întrebării dacă aceste speculații nebunești sunt sau nu solide, știința nu poate oferi nicio explicație și nu poate da niciun răspuns precis. Omenirea nu trebuie să țină seama numai de aceste speculații, ci și de lipsa de înțelegere și frica de epidemii. Nimeni nu știe, în cele din urmă, de ce încep epidemiile sau de ce se termină. Pentru că omenirea nu are credință decât în știință, se bazează cu totul pe ea, și nu recunoaște autoritatea Creatorului sau nu Îi acceptă suveranitatea, nu va obține niciodată un răspuns.

Sub suveranitatea lui Dumnezeu, toate lucrurile se nasc, trăiesc și pier datorită autorității și gestionării Lui. Unele lucruri vin și pleacă în tăcere și omul nu poate să-și dea seama de unde au venit sau să înțeleagă tiparele pe care le respectă, cu atât mai puțin să înțeleagă de ce vin și pleacă. Cu toate că omul poate să vadă, cu ochii lui, tot ceea ce se întâmplă cu toate lucrurile și poată să audă cu urechile lui și să experimenteze cu trupul lui, deși totul îl afectează pe om și cu toate că omul percepe la nivel subconștient caracterul relativ neobișnuit, regularitatea sau chiar caracterul straniu al diferitelor fenomene, el tot nu știe nimic despre ce stă în spatele lor, adică despre voia și mintea Creatorului. Sunt multe povești în spatele acestor fenomene, multe adevăruri ascunse. Pentru că omul s-a îndepărtat mult de Creator și pentru că nu acceptă faptul că autoritatea Creatorului guvernează toate lucrurile, el nu va ști și nu va înțelege niciodată tot ceea ce se întâmplă sub suveranitatea autorității Creatorului. În cea mai mare parte, controlul și suveranitatea lui Dumnezeu depășesc granițele imaginației

omenești, ale cunoașterii omenești, ale înțelegerii omenești și a ceea ce poate obține știința omenească; sunt dincolo de orizontul omenirii create. Unii oameni spun: „Din moment ce nu ai văzut cu ochii tăi suveranitatea lui Dumnezeu, cum poți crede că totul se supune autorității Lui?” A vedea nu înseamnă întotdeauna a crede și nici nu înseamnă întotdeauna a recunoaște și a înțelege. Așadar, de unde vine credința? Afirm cu certitudine că din gradul și profunzimea înțelegerii și experimentării realității și a cauzelor primare ale lucrurilor vine credința. Dacă tu crezi că Dumnezeu există, dar nu poți recunoaște, cu atât mai puțin percepe, realitatea controlului și suveranității lui Dumnezeu asupra tuturor lucrurilor, atunci nu vei admite niciodată în inima ta că Dumnezeu are o asemenea autoritate și că autoritatea lui Dumnezeu este unică. Nu Îl vei accepta niciodată cu adevărat pe Creator ca Domn al tău, ca Dumnezeu al tău.

Destinul omenirii și destinul universului sunt inseparabile de suveranitatea Creatorului

Sunteți cu toții adulți. Unii dintre voi sunteți de vârstă mijlocie; unii ați ajuns la bătrânețe. Ați trecut de la necredința în Dumnezeu la a crede în El, și de la a începe să credeți în Dumnezeu la a-I accepta cuvintele și a-I experimenta lucrarea. Câtă cunoaștere aveți despre suveranitatea lui Dumnezeu? Ce înțelegeri ați dobândit în privința sorții omenești? Poate cineva să obțină tot ceea ce-și dorește în viață? Câte lucruri ați fost în stare să realizați așa cum ați dorit în cele câteva decenii ale existenței voastre? Câte lucruri pe care nu le-ați anticipat niciodată vi s-au întâmplat? Câte lucruri vin sub forma unor surprize plăcute? Câte lucruri mai așteaptă oamenii, cu speranța că vor rodi – așteptând în subconștient momentul potrivit, așteptând voia Cerului? Câte lucruri îi fac pe oameni să se simtă neajutorați și înfrânți? Toți sunt plini de speranțe cu privire la soarta lor, anticipând că totul va merge așa cum își doresc în viața lor, că nu le vor lipsi mâncarea și îmbrăcămintea, că averile lor vor spori spectaculos. Nimeni nu vrea o viață de sărăcie și asuprire, plină de greutăți și măcinată de calamități. Dar oamenii nu pot prevedea sau controla aceste lucruri. Poate că pentru unii trecutul este doar o harababură de experiențe; aceștia nu învață niciodată care este voia Cerului și nici nu îi interesează acest lucru. Își trăiesc viețile fără a gândi, ca animalele, zi de zi, nepăsându-le de soarta omenirii sau de ce sunt vii ființele umane și cum s-ar cuveni să trăiască. Asemenea oameni ajung la bătrânețe fără nicio înțelegere a sorții omenești și, până în clipa morții, nu au nici cea mai vagă idee la ce se referă viața. Asemenea oameni sunt morți; sunt făpturi fără spirit; sunt fiare. Deși oamenii trăiesc în mijlocul creației și își extrag bucuria din multele feluri în care lumea le satisface necesitățile materiale și deși văd această lume materialistă avansând constant, propria lor experiență – ceea ce simt și experimentează inimile și spiritele lor – nu are nimic de-a face cu lucrurile materiale și nimic material nu poate substitui experiența. Experiența este o recunoaștere în profunzimile inimii, ceva care nu se poate vedea cu ochiul liber. Această recunoaștere stă în înțelegerea și percepția cuiva asupra vieții omenești și a sorții omenești. Și duce

adesea la înțelegerea faptului că un Stăpân nevăzut aranjează toate lucrurile, orchestrând totul pentru om. Între toate acestea, o persoană nu poate decât să accepte aranjamentele și orchestrările sorții; nu poate decât să accepte cărarea pe care i-a întins-o în față Creatorul, suveranitatea Creatorului asupra destinului său. Acesta este un fapt incontestabil. Orice cunoaștere și atitudine ar avea cineva în privința destinului, nimeni nu poate schimba acest fapt.

Unde vei merge în fiecare zi, ce vei face, cu cine sau cu ce te vei întâlni, ce vei spune, ce ți se va întâmpla – pot fi toate acestea prezise? Oamenii nu pot anticipa toate aceste întâmplări, cu atât mai puțin controla cum se desfășoară aceste situații. În viață, aceste evenimente neprevăzute se întâmplă tot timpul; se întâmplă zi de zi. Aceste vicisitudini zilnice și felul în care se petrec sau tiparele pe care le urmează sunt memento-uri constante pentru omenire că nimic nu se petrece la întâmplare, că procesul apariției oricărui eveniment și natura fiecărui eveniment inevitabil nu pot fi modificate de voința omenească. Fiecare întâmplare transmite o dojană a Creatorului pentru omenire și, de asemenea, mesajul că ființele umane nu își pot controla propriile destine. Fiecare eveniment reprezintă o dezaprobare a ambiției și dorinței omenești nebunești și inutile de a-și lua soarta în propriile mâini. Sunt ca niște palme puternice plesnite una după alta peste fața omenirii, forțându-i pe oameni să se gândească din nou cine, până la urmă, le guvernează și controlează destinul. Și pe măsură ce ambițiile și dorințele lor sunt contracarate și spulberate în mod repetat, oamenii ajung în mod natural la o acceptare subconștientă a ceea ce le-a pregătit soarta – la o acceptare a realității, a voii Cerului și a suveranității Creatorului. De la aceste vicisitudini zilnice până la destinele întregilor vieți omenești, nu există nimic care să nu reveleze planurile Creatorului și suveranitatea Lui, nu este nimic care să nu transmită mesajul că „autoritatea Creatorului nu poate fi depășită”, care să nu exprime acest adevăr etern că „autoritatea Creatorului este supremă”.

Destinele omenirii și ale universului sunt strâns legate de suveranitatea Creatorului, inseparabile de orchestrările Creatorului; în final, sunt inseparabile de autoritatea Creatorului. În legile tuturor lucrurilor, omul ajunge să înțeleagă orchestrările Creatorului și suveranitatea Lui; în regulile de supraviețuire ale tuturor lucrurilor, el ajunge să perceapă stăpânirea Creatorului; în destinele tuturor lucrurilor, el ajunge să intuiască modurile în care Creatorul Își exercită suveranitatea și controlul asupra lor; și în ciclurile de viață ale ființelor omenești și ale tuturor lucrurilor, omul ajunge să experimenteze cu adevărat orchestrările și aranjamentele Creatorului pentru toate lucrurile și făpturile vii, să asiste cu adevărat la felul în care aceste orchestrări și aranjamente înlocuiesc toate legile, regulile și instituțiile pământești, toate celelalte puteri și forțe. Aceasta fiind situația, omenirea este silită să recunoască faptul că suveranitatea Creatorului nu poate fi violată de către nicio ființă creată, că nicio forță nu poate uzurpa sau modifica evenimentele și lucrurile predestinate de către Creator. Oamenii și toate lucrurile trăiesc și se propagă, generație după generație, sub aceste legi și reguli divine. Nu este aceasta

adevărata întrupare a autorității Creatorului? Cu toate că omul vede, în legile obiective, suveranitatea Creatorului și coordonarea de către Creator a tuturor evenimentelor și lucrurilor, câți oameni sunt capabili să înțeleagă principiul suveranității Creatorului asupra universului? Câți oameni pot cu adevărat să cunoască, să recunoască, să accepte și să se supună suveranității Creatorului și aranjamentelor Lui asupra propriului lor destin? Cine, crezând în faptul suveranității Creatorului asupra tuturor lucrurilor, va crede și va recunoaște cu adevărat că tot Creatorul dictează și destinele vieților oamenilor? Cine poate înțelege cu adevărat faptul că soarta omului stă în palma Creatorului? Ce fel de atitudine ar trebui să adopte omenirea față de suveranitatea Creatorului, atunci când se confruntă cu faptul că El guvernează și controlează soarta omenirii? Aceea este o decizie pe care trebuie să o ia singură fiecare ființă umană care se confruntă cu acest lucru.

Cele șase momente critice în viața omenească

În cursul vieții, fiecare persoană ajunge la o serie de momente critice. Acestea reprezintă pașii fundamentali și cei mai importanți care determină destinul unei persoane în viață. Ceea ce urmează este o scurtă descriere a acestor pietre de hotar pe care fiecare persoană trebuie să le depășească în cursul vieții sale.

Primul moment critic: nașterea

Unde se naște o persoană, în ce familie, sexul, aspectul și momentul nașterii – acestea sunt detaliile primului moment critic din viața unei persoane.

Nimeni nu poate alege anumite detalii ale acestui moment critic; toate sunt predestinate cu mult timp înainte de către Creator. Nu sunt influențate în niciun fel de mediul extern și niciun factor făcut de mâna omului nu poate schimba aceste realități predestinate de Creator. Ca o persoană să se nască, înseamnă că deja Creatorul a îndeplinit primul pas al destinului pe care l-a dispus pentru acea persoană. Pentru că El a predeterminat toate aceste detalii cu mult înainte, nimeni nu are puterea de a modifica vreunul dintre ele. Indiferent de soarta ulterioară a cuiva, condițiile nașterii sale sunt predestinate și rămân așa cum sunt; ele nu sunt sub nicio formă influențate de soarta unei persoane în viață și nici nu afectează în vreun fel suveranitatea Creatorului asupra destinului acelei persoane în viață.

1) O nouă viață ia naștere din planurile Creatorului

Ce detalii ale primului moment critic – locul nașterii cuiva, familia, sexul, aspectul fizic, momentul nașterii – poate cineva să aleagă? Evident, nașterea cuiva este un eveniment pasiv. Cineva se naște involuntar, într-un anumit loc, la un moment anume, într-o anumită familie, cu un anumit aspect fizic; cineva devine în mod involuntar membru al unei anumite gospodării, moștenește o ramură a unui anumit arbore genealogic. Nicio persoană nu are opțiuni la primul moment critic din viața sa, ci, mai degrabă, se naște într-un mediu care este fixat conform planurilor Creatorului, într-o familie anume, cu un

sex și aspect anume și la un anumit moment care este strâns legat de cursul vieții acelei persoane. Ce poate face o persoană în acest moment critic? S-a spus deja că nimeni nu are nicio opțiune în privința măcar unuia dintre aceste detalii referitoare la nașterea sa. Dacă nu ar fi predestinarea și călăuzirea Creatorului, o nouă viață născută în această lume nu ar ști încotro să apuce sau unde să stea, nu ar avea relații, nu ar aparține niciunui loc și nu ar avea un cămin adevărat. Dar, datorită aranjamentelor atente ale Creatorului, această nouă viață are un loc în care să stea, părinți, un loc căruia să-i aparțină și rude și, prin urmare, acea viață pornește în propria călătorie. Pe toată durata acestui proces, materializarea acestei noi vieți este determinată de planurile Creatorului și tot ce va ajunge să dețină îi este conferit de către Creator. De la un trup care plutește liber și căruia nu îi aparține nimic, devine treptat o ființă umană tangibilă, vizibilă, în carne și oase, una dintre creațiile lui Dumnezeu, care gândește, respiră și simte căldura și frigul, care poate lua parte la toate activitățile obișnuite ale unei ființe create în lumea materială și care va trece prin toate lucrurile pe care o ființă umană creată trebuie să le experimenteze în viață. Predeterminarea nașterii cuiva de către Creator înseamnă că El va oferi acelei persoane toate lucrurile necesare supraviețuirii; și, de asemenea, faptul că o persoană se naște înseamnă că va primi toate lucrurile necesare supraviețuirii de la Creator și că, din acel moment, ea va trăi într-o altă formă, oferită de către Creator și supusă suveranității Creato.

2) De ce diferite ființe umane se nasc în diferite circumstanțe

Oamenilor le place adesea să-și închipuie că, dacă s-ar naște din nou, ar fi într-o familie ilustră; dacă ar fi femei, ar arăta ca Alba ca Zăpada și ar fi iubite de toată lumea, și, dacă ar fi bărbați, ar fi Făt-Frumos, neducând lipsă de nimic și cu întreaga lume la cheremul lor. Există adeseori cei care trudesc sub imperiul multor iluzii în privința nașterii lor și sunt foarte dezamăgiți de ea, fiind supărați pe familia lor, pe aspectul lor fizic, pe sexul lor, chiar și pe momentul nașterii lor. Totuși, oamenii nu înțeleg niciodată de ce se nasc într-o anumită familie sau de ce arată într-un anumit fel. Ei nu știu că, indiferent de locul în care se nasc sau de cum arată, vor juca diferite roluri și vor îndeplini diferite misiuni în gestionarea Creatorului, iar acest scop nu se va schimba niciodată. În ochii Creatorului, locul în care se naște o persoană, sexul persoanei și aspectul fizic al acesteia sunt toate lucruri temporare. Sunt o serie de însemnări minuscule, simboluri mărunte în fiecare fază a gestionării Sale a întregii omeniri. Iar destinația reală și finalul cuiva nu sunt determinate de nașterea sa în vreo fază anume, ci de misiunea pe care acea persoană o îndeplinește în viața sa și de judecata Creatorului asupra ei atunci când planul Său de gestionare (planul mântuirii) e complet.

Se spune că există o cauză pentru orice efect, și că nu există efect fără cauză. Așadar, nașterea cuiva este în mod necesar legată de viața sa actuală și de viața sa anterioară. Dacă moartea cuiva îi curmă perioada actuală a vieții, atunci nașterea unei persoane este începutul unui nou ciclu; dacă un vechi ciclu reprezintă viața anterioară a

unei persoane, atunci noul ciclu este, în mod natural, viața actuală a acesteia. Din moment ce nașterea cuiva este legată de viața sa trecută, cât și de viața sa actuală, rezultă că locul, familia, sexul, aspectul și alți asemenea factori, care sunt asociați cu nașterea unei persoane, au toți în mod necesar legătură cu viața trecută și cea prezentă. Aceasta înseamnă că factorii nașterii cuiva nu sunt influențați numai de viața anterioară a acelei persoane, ci și determinați de destinul său în cea actuală, lucru care explică varietatea diferitelor circumstanțe în care se nasc oamenii: unii se nasc în familii sărace, alții, în familii bogate. Unii sunt oameni de rând, în timp ce alții au origini ilustre. Unii se nasc în sud, alții în nord. Unii se nasc în deșert, alții, pe pământuri înverzite. Nașterile unora dintre oameni sunt însoțite de urale, râs și sărbătoare; altele aduc lacrimi, dezastru și jale. Unii se nasc pentru a fi prețuiți, alții, pentru a fi aruncați la o parte ca niște buruieni. Unii se nasc cu trăsături fine, alții cu deformații. La unii e o încântare să te uiți, alții sunt urâți. Unii se nasc în miez de noapte, alții sub dogoarea soarelui de amiază… Nașterile oamenilor din toate categoriile sunt determinate de destinele pe care le-a pregătit Creatorul pentru ei; nașterile lor determină destinele lor în viețile actuale, cât și rolurile pe care le vor juca și misiunile pe care le vor îndeplini. Totul este supus suveranității Creatorului, predestinat de către El; nimeni nu poate scăpa de ceea ce i-a fost predestinat, nimeni nu-și poate schimba nașterea și nimeni nu-și poate alege destinul.

Al doilea moment critic: creșterea

În funcție de tipul de familie în care se nasc, oamenii cresc în diferite medii familiale și învață diferite lecții de la părinții lor. Acești factori determină condițiile în care o persoană ajunge la maturitate, iar creșterea reprezintă cel de-al doilea moment critic în viața cuiva. Nu mai este nevoie să spun, oamenii nu au de ales nici la acest moment cotitură. Și acesta este fix, predeterminat.

1) Creatorul a plănuit condițiile fixe pentru maturizarea fiecărei persoane

O persoană nu poate alege oamenii, evenimentele sau lucrurile în privința cărora sunt edificați și de care sunt influențați pe măsură ce se maturizează. Nu poate alege cunoștințele sau deprinderile pe care le capătă, obiceiurile pe care și le formează. Nu are niciun cuvânt de spus în privința a cine îi sunt părinții și rudele, în ce fel de mediu crește, în relația cu oamenii, cu evenimentele și lucrurile din jurul său și a modului în care acestea îi influențează dezvoltarea; toate sunt dincolo de controlul acelei persoane. Cine decide aceste lucruri, atunci? Cine le aranjează? Din moment ce oamenii nu au nimic de spus în această privință, din moment ce nu pot hotărî aceste lucruri pentru ei înșiși și din moment ce acestea, în mod evident, nu capătă formă în mod natural, este de la sine înțeles că formarea tuturor acestor oameni, evenimente și lucruri stă în mâinile Creatorului. Bineînțeles, exact cum Creatorul pregătește circumstanțele particulare ale nașterii fiecărei persoane, El pune, de asemenea, la cale și circumstanțele specifice în care aceasta se maturizează. Dacă nașterea unei persoane aduce schimbări oamenilor, evenimentelor și lucrurilor din jurul ei, atunci creșterea și dezvoltarea acelei persoane le

vor afecta și ele, în mod necesar. De exemplu, unii oameni se nasc în familii sărace, dar cresc înconjurați de bogăție; alții se nasc în familii avute, dar cauzează scăderea averilor familiei lor, astfel încât cresc în medii sărace. Nașterea niciunei persoane nu este guvernată de o regulă fixă și nimeni nu crește într-un ansamblu de circumstanțe fix, inevitabil. Acestea nu sunt lucruri pe care o persoană să și le poată imagina și pe care să le poată controla; ele sunt produsele destinului cuiva și sunt determinate de soarta acelei persoane. Bineînțeles, la origine, aceste lucruri sunt stabilite de destinul pe care Creatorul îl predestinează pentru fiecare persoană; sunt determinate de suveranitatea Creatorului, de soarta acelei persoane și de planurile Lui ea.

2) Circumstanțele diferite în care cresc oamenii dau naștere unor roluri diferite

Circumstanțele nașterii unei persoane stabilesc la nivel de bază mediul și circumstanțele în care aceasta crește, iar circumstanțele în care o persoană crește sunt, la fel, un produs al circumstanțelor nașterii acelei persoane. În această perioadă, persoana începe să învețe limbajul, iar mintea ei începe să găsească și să asimileze multe lucruri noi, proces în timpul căruia persoana crește constant. Lucrurile pe care o persoană le aude cu urechile ei, le vede cu ochii ei și le absoarbe cu mintea ei îi umplu și animă treptat lumea interioară. Oamenii, evenimentele și lucrurile cu care o persoană intră în contact, bunul simț, cunoașterea și deprinderile pe care le învață o persoană și modurile de gândire de care aceasta este influențată, care i se inoculează sau i se predau, toate îi vor călăuzi și influența acesteia destinul în viață. Limba pe care o învață o persoană pe măsură ce crește și modul de gândire al acesteia sunt inseparabile de mediul în care aceasta își petrece tinerețea, iar acel mediu constă în părinți, frați și surori și ceilalți oameni, celelalte evenimente și lucruri din jurul său. Așadar cursul dezvoltării unei persoane este determinat de mediul în care aceasta crește și depinde, de asemenea, de oamenii, evenimentele și lucrurile cu care aceasta intră în contact în această perioadă. De vreme ce condițiile în care crește o persoană sunt predeterminate cu mult timp înainte, mediul în care aceasta trăiește în timpul acestui proces este și el, în mod natural, predeterminat. Nu este hotărât de alegerile și preferințele unei persoane, ci conform planurilor Creatorului, determinat de aranjamentele atente și suveranitatea Sa asupra destinului acelei persoane în viață. Deci oamenii pe care orice persoană îi întâlnește în decursul maturizării și lucrurile cu care intră în contact sunt toate legate, în mod natural, de orchestrările și aranjamentele Creatorului. Oamenii nu pot prevedea aceste tipuri de relații complexe, nici nu le pot controla sau aprofunda. Multe lucruri diferite și mulți oameni afectează mediul în care crește o persoană și nicio ființă umană nu este în stare să aranjeze sau să orchestreze o rețea atât de vastă de conexiuni. Nicio persoană și niciun lucru în afară de Creator nu poate controla apariția tuturor oamenilor, lucrurilor și evenimentelor, și nici nu poate să le mențină sau să le controleze dispariția, și tocmai o asemenea rețea vastă de conexiuni e cea care configurează dezvoltarea

unei persoane, așa cum a fost aceasta predestinată de către Creator și formează diferitele medii în care cresc oamenii. Este ceea ce creează diferitele roluri necesare pentru lucrarea de gestionare a Creatorului, construind fundații solide, puternice pentru ca oamenii să-și poată îndeplini cu succes misiunile.

Al treilea moment critic: independența

După ce o persoană trece prin copilărie și adolescență și ajunge, treptat și inevitabil, la maturitate, următorul pas este să se despartă cu totul de tinerețe, să-și ia rămas-bun de la părinți și să înfrunte drumul înainte ca adult independent. În acest punct, acea persoană trebuie să se confrunte cu toți oamenii, cu toate evenimentele și cu toate lucrurile cărora trebuie să le facă față un adult, să se confrunte cu toate părțile destinului său care, curând, i se vor arăta. Acesta este cel de-al treilea moment critic prin care trebuie să treacă o persoană.

1) După ce devine independentă, o persoană începe să experimenteze suveranitatea Creatorului

Dacă nașterea și creșterea cuiva sunt „perioada de pregătire” pentru călătoria în viață a acelei persoane, punând bazele destinului acesteia, atunci independența sa este monologul de deschidere a destinului acelei persoane în viață. Dacă nașterea și creșterea unei persoane reprezintă bogăția pe care a acumulat-o în pregătirea pentru destinul său în viață, atunci independența acelei persoane este atunci când aceasta începe să cheltuiască sau să adauge la acea bogăție. Când cineva își părăsește părinții și devine independent, condițiile sociale cu care se confruntă și genul de muncă sau carieră disponibil pentru acea persoană sunt amândouă hotărâte de soartă și nu au nimic de-a face cu părinții acelei persoane. Unii oameni își aleg o specializare bună la facultate și ajung să-și găsească o slujbă satisfăcătoare după absolvire, făcând un prim pas triumfător în călătoria vieții lor. Unii oameni învață și stăpânesc multe deprinderi diferite și, totuși, nu-și găsesc niciodată o slujbă care să li se potrivească, nici nu-și găsesc un post, cu atât mai puțin nu reușesc să aibă o carieră; la începutul călătoriei vieții lor se trezesc contracarați în orice moment, împresurați de necazuri, cu perspective deprimante și vieți nesigure. Unii oameni se dedică silitori studiilor lor, totuși ratează la limită fiecare șansă de a primi educație universitară; par a fi meniți să nu atingă niciodată succesul, cea dintâi aspirație în călătoria vieții lor risipindu-se ca un abur. Neștiind dacă drumul dinaintea lor este neted sau pietros, ei simt pentru prima dată cât de plin de variabile este destinul omenesc și, ca atare, privesc viața cu așteptări și groază. Unii oameni, în ciuda faptului că nu sunt foarte educați, scriu cărți și obțin o oarecare faimă; alții, deși aproape complet analfabeți, câștigă bani în afaceri și sunt, prin urmare, în stare să se întrețină… Ce ocupație își alege cineva, din ce trăiește cineva: au oamenii vreun control asupra faptului de a face o alegere bună sau una proastă în privința acestor lucruri? Sunt aceste lucruri în concordanță cu dorințele și deciziile oamenilor? Majoritatea oamenilor își doresc următoarele: să poată munci mai puțin și câștiga mai

mult, să nu trudească în arșiță și ploaie, să se îmbrace bine, să strălucească și să lucească oriunde, să se ridice deasupra celorlalți și să aducă onoare strămoșilor lor. Oamenii speră la perfecțiune, dar când fac primii pași în călătoria vieții lor, ei ajung treptat să-și dea seama cât de imperfect este destinul omenesc și, pentru prima oară, înțeleg cu adevărat faptul că, deși o persoană își poate face planuri îndrăznețe de viitor și deși poate nutri fantezii temerare, nimeni nu are abilitatea sau puterea de a-și realiza propriile visuri și nimeni nu este în postura de a-și controla propriul viitor. Va exista mereu o oarecare distanță între visurile cuiva și realitățile cu care trebuie să se confrunte; lucrurile nu sunt niciodată așa cum și-ar dori cineva să fie și, confruntați cu asemenea realități, oamenii nu pot obține niciodată satisfacție sau mulțumire. Unii oameni vor merge până în pânzele albe, vor face eforturi imense și mari sacrificii de dragul traiului și al viitorului lor, în încercarea de a-și schimba propriul destin. Dar, în final, chiar dacă își pot realiza visurile și dorințele prin propria lor muncă grea, ei nu-și pot nicicând schimba destinul, și indiferent cât de stăruitor încearcă, nu pot nicicând depăși ceea ce le-a alocat destinul. Indiferent de diferențele de abilități, inteligență și voință, oamenii sunt cu toții egali în fața destinului, care nu face deosebire între cei măreți și cei mărunți, cei superiori și cei inferiori, cei elevați și cei mediocri. Ce ocupație își alege cineva, din ce își câștigă existența și câtă avere acumulează în viață nu sunt lucruri decise de părinții acelei persoane, de talentele sale, de eforturile sau de ambițiile sale, ci sunt predestinate de către Creator.

2) Lăsarea părinților și începutul sincer al asumării rolului în teatrul vieții

Când o persoană ajunge la maturitate, aceasta este capabilă să-și lase părinții și să se descurce singură, și în acest punct o persoană începe cu adevărat să-și joace propriul rol, ceața se ridică și misiunea sa în viață devine, treptat, deslușită. Oficial, cineva încă rămâne strâns legat de părinții săi, dar pentru că misiunea sa și rolul pe care îl joacă în viață nu au nimic de-a face cu mama și tatăl său, în esență, această legătură strânsă se rupe pe măsură ce persoana devine independentă. Din perspectivă biologică, oamenii tot nu pot evita să depindă de părinții lor în subconștient, dar, obiectiv vorbind, odată ce s-au maturizat pe deplin, ei au vieți complet separate de părinții lor și vor juca rolurile pe care și le asumă în mod independent. În afară de naștere și de creșterea copilului, responsabilitatea părinților în viața copiilor lor este pur și simplu aceea de a le asigura un mediu formal în care să crească, pentru că nimic cu excepția predestinării Creatorului nu afectează soarta unei persoane. Nimeni nu poate controla ce fel de viitor va avea cineva; este predeterminat cu mult timp înainte și nici măcar părinții cuiva nu îi pot schimba destinul. În ceea ce privește destinul, fiecare este independent și fiecare are propriul său destin. Deci părinții niciunei persoane nu îi pot îngrădi acesteia destinul în viață sau exercita cea mai mică influență asupra rolului pe care îl joacă în viață. Se poate spune că familia în care cineva este menit să se nască și mediul în care acea persoană crește nu sunt altceva decât precondiții pentru îndeplinirea misiunii sale în viață. Acestea

nu determină în niciun fel soarta persoanei în viață sau genul de destin în care acea persoană își îndeplinește misiunea. Și astfel, părinții niciunei persoane nu o pot asista pe aceasta la îndeplinirea misiunii sale în viață, și, de asemenea, nicio rudă nu poate ajuta pe cineva să-și asume rolul în viață. Cum își îndeplinește cineva misiunea și în ce fel de mediu de trai își joacă rolul sunt determinate în întregime de soarta pe care o are în viață. Cu alte cuvinte, nicio altă condiție obiectivă nu poate influența misiunea unei persoane, care este predestinată de către Creator. Toți oamenii se maturizează în mediile personale în care cresc; apoi treptat, pas cu pas, își stabilesc propriile drumuri în viață și își împlinesc destinele planificate pentru ei de către Creator. În mod firesc, involuntar, intră în marea imensă a omenirii și își asumă propriile poziții în viață, unde încep să-și îndeplinească responsabilitățile de ființe create de dragul predestinării Creatorului, de dragul suveranității Lui.

Al patrulea moment critic: căsătoria

Pe măsură ce îmbătrânește și se maturizează, omul se îndepărtează tot mai mult de părinți și de mediul în care s-a născut și a crescut și, în schimb, începe să își caute o direcție în viață și să-și urmărească propriile scopuri, într-un stil diferit de cel al părinților săi. În această perioadă, omul nu mai are nevoie de părinți, ci mai degrabă de un partener cu care își poate petrece viața, adică de un soț sau o soție, o persoană cu care soarta sa este strâns îngemănată. Deci, primul eveniment major al vieții după independență este căsătoria, cel de-al patrulea moment critic prin care trebuie să treacă o persoană.

1) Alegerea individuală nu intră în calcul în căsătorie

Căsătoria este un eveniment important în viața oricărui om; este momentul în care o persoană începe cu adevărat să-și asume diferite responsabilități și începe treptat să încheie diferite tipuri de misiuni. Oamenii nutresc numeroase iluzii cu privire la căsătorie înainte de a o trăi ei înșiși, și toate aceste iluzii sunt destul de minunate. Femeile își imaginează că jumătatea lor va fi Făt-Frumos, iar bărbații își imaginează că se vor însura cu Alba ca Zăpada. Aceste fantezii demonstrează că fiecare persoană are anumite cerințe pentru căsătorie, propriile ei seturi de pretenții și standarde. Cu toate că în această epocă malefică oamenii sunt constant bombardați cu mesaje distorsionate despre căsătorie, care creează încă și mai multe cerințe suplimentare și dau oamenilor tot soiul de încărcături și atitudini ciudate, orice persoană care a trăit căsătoria știe că, indiferent de cum o înțelege cineva, indiferent de atitudinea pe care cineva o are față de ea, căsătoria nu este o chestiune de alegere individual.

Cineva întâlnește mulți oameni de-a lungul vieții sale, dar nimeni nu știe cine îi va deveni partener de viață. Cu toate că fiecare are propriile sale idei și vederi personale în privința căsătoriei, nimeni nu poate prevedea cine va deveni, cu adevărat, jumătatea sa, iar ideile personale ale cuiva în privința acestei chestiuni contează puțin. După ce cunoști o persoană pe care o placi, poți să încerci să o cucerești, dar dacă acea

persoană este sau nu interesată de tine, dacă este sau nu în stare să-ți devină partener sau parteneră nu este decizia ta. Obiectul afecțiunii tale nu este în mod necesar persoana cu care vei putea să-ți împarți viața; și, între timp, cineva la care nu te-ai așteptat vreodată s-ar putea să intre pe nesimțite în viața ta și să-ți devină partener sau parteneră, cel mai important element în destinul tău, jumătatea ta, de care soarta ta este legată în mod inextricabil. Și astfel, deși sunt milioane de căsnicii în lume, fiecare dintre ele este diferită. Atât de multe căsnicii sunt nesatisfăcătoare, atât de multe sunt fericite; atât de multe se întind de la est la vest și atât de multe de la nord la sud; atât de multe sunt potriviri perfecte, atât de multe sunt la același nivel social; atât de multe sunt fericite și armonioase, atât de multe sunt dureroase și pline de jale; atât de multe stârnesc invidia altora, atât de multe sunt greșit înțelese și condamnate; atât de multe sunt pline de bucurie, atât de multe sunt scăldate în lacrimi și aduc disperare… În aceste nenumărate tipuri de căsnicii, oamenii dezvăluie fidelitate și angajament pe viață față de căsătorie; dezvăluie iubire, atașament și indisolubilitate, sau resemnare și neînțelegere. Unii își trădează căsnicia sau chiar simt ură față de aceasta. Indiferent dacă mariajul în sine aduce fericire sau durere, misiunea fiecăruia în căsnicie este predestinată de către Creator și nu se va schimba; această misiune e ceva ce fiecare trebuie să îndeplinească. Destinul fiecărei persoane din spatele fiecărei căsătorii este de neschimbat, determinat cu mult timp în urmă de către Creator.

2) Căsătoria ia naștere din destinele ambilor parteneri

Căsătoria este o răscruce importantă în viața cuiva. Este produsul sorții unei persoane și un element crucial; nu se bazează pe voința individuală sau preferința niciunei persoane și nu este influențată de vreun factor extern, ci este complet determinată de destinele celor două părți, de aranjamentele Creatorului și de predeterminările pentru destinele ambilor membri ai cuplului. La suprafață, scopul căsătoriei este acela de a perpetua rasa umană, dar, de fapt, căsătoria nu este decât un ritual prin care o persoană trece în procesul încheierii misiunii sale. În căsnicie, oamenii nu joacă doar rolul de a crește noua generație; ei adoptă toate rolurile variate implicate în menținerea unei căsnicii și misiunile pe care acele roluri le impun să le îndeplinească. Din moment ce nașterea unei persoane influențează schimbările la care sunt supuși oamenii, evenimentele și lucrurile din jurul acesteia, căsătoria sa va afecta și ea în mod inevitabil acești oameni și aceste evenimente și lucruri și, mai mult, le va transforma pe toate în diferite feluri.

Când o persoană devine independentă, aceasta își începe propria călătorie în viață, ceea ce duce, pas cu pas, către oameni, evenimente și lucruri care au o legătură cu căsnicia acelei persoane. În același timp, cealaltă persoană care va fi în acea căsnicie se apropie, pas cu pas, de aceiași oameni, aceleași evenimente și lucruri. Sub suveranitatea Creatorului, doi oameni fără legătură între ei, cu destine conexe, ajung treptat într-o căsătorie și devin, în mod miraculos, o familie: „două lăcuste care se agață

de aceeași funie". Așadar, când cineva face pasul căsătoriei, drumul său în viață îi va influența și afecta jumătatea și, la fel, drumul în viață al partenerului cuiva va influența și afecta destinul celuilalt. Cu alte cuvinte, destinele omenești sunt interconectate și nimeni nu-și poate încheia misiunea în viață sau juca rolul complet independent de ceilalți. Nașterea unei persoane afectează un imens sistem de relații; creșterea implică și ea un sistem complet de relații; și, în același mod, o căsnicie există și se menține, în mod inevitabil, într-o rețea vastă și complexă de conexiuni omenești, implicând fiecare membru al acelei rețele și influențând soarta oricui face parte din ea. O căsătorie nu este produsul familiilor amânduror membrilor, al circumstanțelor în care au crescut aceștia, al aspectului lor fizic, al vârstei lor, al calităților, talentelor sau al altor factori; mai degrabă, ea apare dintr-o misiune comună și o soartă aflată în legătură. Aceasta este originea căsătoriei, un produs al destinului omenesc orchestrat și aranjat de către Creator.

Al cincilea moment critic: urmașii

După căsătorie, o persoană începe să crească noua generație. O persoană nu are nimic de spus în privința numărului și tipului de copii pe care îi are; și acest lucru este determinat de soarta unei persoane, predestinat de către Creator. Acesta este al cincilea moment critic prin care trebuie să treacă o persoană.

Dacă o persoană se naște pentru a îndeplini rolul de copil al cuiva, atunci o persoană crește noua generație pentru a îndeplini rolul de părinte al cuiva. Această modificare a rolurilor determină o persoană să experimenteze diferite faze ale vieții din diferite perspective. Îi dă, de asemenea, persoanei diferite seturi de experiențe prin care aceasta ajunge să cunoască suveranitatea Creatorului, care întotdeauna se manifestă în același fel și prin care omul se lovește de faptul că nimeni nu poate trece peste sau modifica predestinarea Creatorului.

1) O persoană nu are control asupra a ceea ce i se întâmplă copilului său

Nașterea, maturizarea și căsătoria aduc toate dezamăgire în diferite grade. Unii oameni sunt nemulțumiți de familiile lor sau de propriul aspect fizic; unora nu le plac părinții lor; unii detestă mediul în care au crescut sau se plâng de acesta. Și, pentru majoritatea oamenilor, dintre toate aceste dezamăgiri, căsătoria este cea mai nemulțumitoare. Indiferent cât de nemulțumit este cineva de nașterea, maturizarea sau căsătoria sa, oricine a trecut prin aceste lucruri știe că nimeni nu poate alege unde și când s-a născut, cum arată, cine îi sunt părinții și cine îi este soț sau soție, ci că trebuie pur și simplu să accepte voia Cerului. Totuși, când vine momentul ca oamenii să crească noua generație, ei își vor proiecta toate dorințele pe care nu au reușit să le îndeplinească în prima jumătate a vieții lor asupra urmașilor lor, sperând că progenitura lor va compensa toate dezamăgirile din prima parte a vieții lor. Așa că oamenii se complac în tot felul de fantezii despre copiii lor: că fiicele lor vor ajunge să fie niște frumuseți uluitoare, fiii lor, domni eleganți; că fiicele lor vor fi cultivate și talentate și fiii lor, studenți

eminenți și sportivi de elită; că fiicele lor vor fi blânde, virtuoase și sensibile, și fiii lor, inteligenți, capabili și simțitori. Ei speră că, urmașii lor, indiferent dacă vor fi fiice sau fii, își vor respecta bătrânii, vor fi atenți cu părinții lor, vor fi iubiți și lăudați de toată lumea… În acest moment, speranțele de viață reapar și noi pasiuni se aprind în inimile oamenilor. Oamenii știu că sunt neputincioși și fără speranță în această viață, că nu vor mai avea altă șansă sau altă speranță să iasă în evidență din mulțime și că nu au de ales decât să-și accepte destinele. Și astfel, își proiectează toate speranțele, toate dorințele și idealurile nerealizate asupra următoarei generații, sperând că progeniturile lor îi pot ajuta să-și atingă visurile și să-și îndeplinească dorințele; că fiicele și fiii lor vor aduce glorie numelui familiei, vor deveni importanți, bogați sau celebri. Pe scurt, ei vor să vadă norocul copiilor lor luându-și elan. Planurile și fanteziile oamenilor sunt perfecte; nu știu ei că numărul copiilor pe care îi au, aspectul fizic al copiilor, abilitățile și așa mai departe nu sunt decizia lor, că nici măcar o părticică din destinele copiilor lor nu este în mâinile lor? Oamenii nu sunt stăpânii propriului lor destin, și totuși ei speră să schimbe destinele generației mai tinere; sunt lipsiți de puterea de a scăpa de propriul lor destin, și totuși încearcă să îl controleze pe acela al fiilor și fiicelor lor. Nu se supraapreciază? Nu este aceasta nesăbuință și ignoranță omenească? Oamenii vor face orice eforturi de dragul copiilor lor, dar, în final, planurile și dorințele unui om nu pot dicta câți copii are cineva sau cum sunt acei copii. Unii oameni sunt săraci lipiți pământului, dar fac mulți copii; unii oameni sunt bogați și, totuși, nu au niciun copil. Unii își doresc o fiică, dar li se refuză această dorință; unii își doresc un fiu, dar nu reușesc să dea naștere unui copil de parte bărbătească. Pentru unii, copiii sunt o binecuvântare; pentru alții, sunt un blestem. Unele cupluri sunt inteligente, totuși dau naștere unor copii întârziați mintal; unii părinți sunt harnici și cinstiți, totuși copiii pe care îi cresc sunt indolenți. Unii părinți sunt buni și drepți, dar au copii care se dovedesc a fi vicleni și răi. Unii părinți sunt sănătoși la minte și la trup, dar dau naștere unor copii handicapați. Unii părinți sunt comuni și lipsiți de succes, totuși au copii care realizează lucruri mărețe. Unii părinți sunt din clasa de jos, totuși au copii care ajung la înălțime…

2) După ce cresc noua generație, oamenii obțin o nouă înțelegere a destinului

Majoritatea oamenilor care se căsătoresc o fac în jurul vârstei de treizeci de ani, într-un moment al vieții în care o persoană nu are nicio înțelegere a destinului omenesc. Dar când oamenii încep să crească copii și pe măsură ce progeniturile lor cresc, ei privesc cum noua generație repetă viața și toate experiențele generației anterioare, și, văzându-și propriul trecut reflectat în ei, își dau seama că drumul pe care merge generația mai tânără, întocmai ca al lor, nu poate fi planificat și ales. Confruntați cu această realitate, nu au de ales decât să recunoască faptul că soarta fiecărei persoane este predestinată, și fără a-și da seama pe deplin, ei își lasă treptat la o parte propriile dorințe și pasiunile din inimile lor bolborosesc și se sting… Oamenii, în această perioadă, după ce au trecut,

în esență, de pietrele de hotar importante ale vieții, au dobândit o nouă înțelegere a vieții, au adoptat o nouă atitudine. Cât de mult poate aștepta de la viitor o persoană de această vârstă și ce perspective are? Ce femeie de cincizeci de ani mai visează încă la Făt-Frumos? Ce bărbat de cincizeci de ani își mai caută încă Alba ca Zăpada? Ce femeie de vârstă mijlocie mai speră să se transforme din rățușca cea urâtă într-o lebădă? Au majoritatea bărbaților mai în vârstă aceeași hotărâre în privința carierei ca cei tineri? Ca să rezumăm, indiferent dacă este bărbat sau femeie, oricine trăiește până la această vârstă e foarte probabil să aibă o atitudine relativ rațională și practică în ceea ce privește căsătoria, familia și copiii. O asemenea persoană nu mai are, practic, nicio alegere, nicio dorință de a înfrunta destinul. În ceea ce privește felul în care funcționează experiența omenească, imediat ce o persoană ajunge la această vârstă, dezvoltă în mod natural o anumită atitudine: „O persoană trebuie să-și accepte soarta, copiii săi au propriul noroc; soarta omenească este orânduită de Ceruri”. Majoritatea oamenilor care nu înțeleg adevărul, după ce au trecut prin toate vicisitudinile, frustrările și greutățile acestei lumi, își vor sintetiza percepțiile asupra vieții omenești în trei cuvinte: „Asta-i soarta!” Cu toate că această expresie cuprinde înțelegerea destinului uman de către oamenii laici și concluzia la care au ajuns, și cu toate că exprimă neputința omenească și ar putea fi descrisă ca incisivă și corectă, încă este foarte departe de înțelegerea suveranității Creatorului și nu este, pur și simplu, un substitut pentru cunoașterea autorității Creatorului.

3) Credința în destin nu este un substitut al cunoașterii suveranității Creatorului

După ce L-ați urmat atâția ani pe Dumnezeu, există vreo diferență esențială între cunoașterea voastră despre destin și aceea a oamenilor laici? Ați înțeles cu adevărat predestinarea Creatorului și ați ajuns într-adevăr să cunoașteți suveranitatea Creatorului? Unii oameni au o înțelegere profundă, interiorizată a expresiei „asta-i soarta”, totuși ei nu cred câtuși de puțin în suveranitatea lui Dumnezeu; nu cred că soarta omenească este aranjată și orchestrată de Dumnezeu și nu sunt dispuși să se supună suveranității lui Dumnezeu. Asemenea oameni sunt ca și naufragiați în ocean, aruncați încoace și încolo de valuri, plutind odată cu curentul, fără altă opțiune decât aceea de a aștepta pasiv și a se resemna în fața sorții. Totuși, ei nu recunosc faptul că soarta omenească este supusă suveranității lui Dumnezeu; ei nu pot ajunge să cunoască suveranitatea lui Dumnezeu din proprie inițiativă și, astfel, să obțină cunoașterea autorității lui Dumnezeu, să se supună orchestrărilor și aranjamentelor lui Dumnezeu, să înceteze să mai opună rezistență destinului și să trăiască în grija, protecția și călăuzirea lui Dumnezeu. Cu alte cuvinte, acceptarea sorții nu este același lucru cu supunerea față de suveranitatea Creatorului; credința în destin nu înseamnă că o persoană acceptă, recunoaște și cunoaște suveranitatea Creatorului; credința în destin este simpla recunoaștere a realității acestui fapt și a manifestărilor sale superficiale. Acest lucru este

diferit de a ști cum Creatorul stăpânește destinul omenirii, de a recunoaște Creatorul ca sursă a dominației asupra destinelor tuturor lucrurilor și cu siguranță departe de a se supune orchestrărilor și aranjamentelor Creatorului pentru soarta omenirii. Dacă o persoană doar crede în destin – chiar dacă are sentimente puternice în această privință – dar nu este prin aceasta capabilă să cunoască și recunoască suveranitatea Creatorului asupra destinului omenirii, să i se supună și să o accepte, atunci viața sa va fi, cu toate acestea, o tragedie, o viață trăită în zadar, un vid; acea persoană va fi în continuare incapabilă să ajungă sub stăpânirea Creatorului, să devină o ființă umană creată în adevăratul sens al cuvântului și să se bucure de aprobarea Creatorului. O persoană care cunoaște și experimentează cu adevărat suveranitatea Creatorului ar trebui să fie într-o stare activă, nu într-una pasivă sau neajutorată. Deși o astfel de persoană ar accepta că toate lucrurile sunt predestinate, ar trebui să dețină o definiție corectă a vieții și a destinului: fiecare viață este supusă suveranității Creatorului. Când cineva privește în urmă la drumul pe care a umblat, când cineva își reamintește fiecare fază a călătoriei sale, acea persoană vede că la fiecare pas, indiferent dacă a fost anevoioasă călătoria sau lină, Dumnezeu i-a călăuzit calea, planificând-o. Ceea ce a condus, pe neștiute, acea persoană până astăzi au fost aranjamentele meticuloase ale lui Dumnezeu, planificarea Lui atentă. Să fii capabil să accepți suveranitatea Creatorului, să-I primești mântuirea – ce mare noroc este acesta! Dacă o persoană are o atitudine negativă față de soartă, asta dovedește că se împotrivește la tot ceea ce a aranjat Dumnezeu pentru ea, că nu are o atitudine supusă. Dacă o persoană are o atitudine pozitivă față de suveranitatea lui Dumnezeu asupra destinului omenesc, atunci când acea persoană privește înapoi la călătoria sa, când ajunge cu adevărat să dea piept cu suveranitatea lui Dumnezeu, acea persoană va dori cu mai multă sinceritate să se supună tuturor lucrurilor pe care le-a aranjat Dumnezeu, va avea mai multă hotărâre și încredere să-L lase pe Dumnezeu să-i orchestreze soarta și să înceteze să se mai răzvrătească împotriva lui Dumnezeu. Căci omul vede că atunci când nu înțelege soarta, când nu înțelege suveranitatea lui Dumnezeu, când merge de bunăvoie bâjbâind înainte, șovăind și clătinându-se prin ceață, călătoria este prea dificilă, prea sfâșietoare. Așadar, când oamenii recunosc suveranitatea lui Dumnezeu asupra destinului omenesc, cei deștepți aleg să îl cunoască și să îl accepte, să spună adio zilelor dureroase când încercau să-și construiască o viață bună cu propriile mâini, și să nu se mai lupte cu soarta și să-și urmărească așa-zisele „scopuri în viață” în felul lor. Când o persoană nu are Dumnezeu, când nu-L poate vedea, când nu poate recunoaște limpede suveranitatea lui Dumnezeu, fiecare zi este lipsită de sens, lipsită de valoare, nefericită. Oriunde ar fi, orice meserie ar avea, mijloacele de trai și urmărirea propriilor țeluri ale acelei persoane nu-i aduc decât durere nesfârșită și suferință fără alinare, în așa fel încât nu poate suporta să privească înapoi la propriul trecut. Numai când cineva acceptă suveranitatea Creatorului, se supune orchestrărilor și aranjamentelor Lui și caută viața omenească adevărată, va începe să se elibereze treptat de toată durerea și suferința și se va lepăda de toată deșertăciunea vieții.

4) Numai cei care se supun suveranității Creatorului pot atinge adevărata libertate

Pentru că oamenii nu recunosc orchestrările lui Dumnezeu și suveranitatea lui Dumnezeu, ei înfruntă întotdeauna sfidător destinul și cu o atitudine rebelă, și vor mereu să arunce la o parte autoritatea și suveranitatea lui Dumnezeu și lucrurile pe care le-a pregătit soarta, sperând în zadar să-și schimbe circumstanțele actuale și să-și modifice destinul. Dar ei nu pot reuși niciodată, sunt împiedicați la fiecare pas. Această luptă, care are loc adânc în sufletul unui om, aduce o durere profundă, de tipul celor care se cioplesc în oasele unei persoane, pe măsură ce aceasta își irosește în permanență viața. Care este cauza acestei dureri? Este din cauza suveranității lui Dumnezeu sau pentru că o persoană s-a născut fără noroc? Evident, niciuna din acestea nu este adevărată. La bază, este cauzată de cărările pe care apucă oamenii, de felurile în care ei aleg să-și trăiască viața. Unii oameni s-ar putea să nu fi realizat aceste lucruri. Dar când cunoști cu adevărat, când ai ajuns cu adevărat să recunoști că Dumnezeu deține suveranitatea asupra destinului omenesc, când ai înțeles cu adevărat că tot ceea Dumnezeu a planificat și hotărât pentru tine este un mare avantaj și o mare protecție, atunci simți că durerea ta începe să se domolească și întreaga ta ființă devine cu totul relaxată, liberă, eliberată. Judecând după starea majorității oamenilor, în mod obiectiv, ei nu pot să accepte valoarea practică și sensul suveranității Creatorului asupra destinului omenesc, cu toate că la nivel subiectiv nu-și doresc să continue să trăiască așa cum o făceau înainte și vor ca durerea să le fie alinată; în mod obiectiv, nu pot recunoaște și nu se pot supune cu adevărat suveranității Creatorului, și cu atât mai puțin știu ei cum să caute și să accepte orchestrările și aranjamentele Creatorului. Așadar, dacă oamenii nu pot recunoaște cu adevărat faptul că Creatorul deține suveranitatea asupra destinului omenesc și asupra tuturor chestiunilor omenești, dacă nu se pot supune cu adevărat dominației Creatorului, atunci le va fi dificil să nu fie conduși și împiedicați de noțiunea că „soarta omului este în propriile sale mâini”. Le va fi dificil să se scuture de durerea luptei lor intense împotriva destinului și a autorității Creatorului și, inutil de menționat, le va fi de asemenea greu să devină cu adevărat eliberați și liberi, să devină oameni care Îl venerează pe Dumnezeu. Dar există o cale extraordinar de simplă ca o persoană să se elibereze din această stare, și anume să-și ia adio de la stilul său de viață anterior; să spună adio scopurilor sale anterioare în viață; să-și rezume și să-și analizeze stilul de viață, viziunea asupra vieții, căutările, dorințele și idealurile anterioare; și apoi să le compare cu voia lui Dumnezeu și cerințele Lui față de om și să vadă dacă vreuna dintre acestea se potrivește cu voia și cerințele lui Dumnezeu, dacă vreuna dintre ele oferă valorile corecte ale vieții, duce la înțelegerea mai profundă a adevărului și permite persoanei să trăiască cu umanitate și asemănarea unei ființe omenești. Când investighezi în mod repetat și despici cu atenție diferitele scopuri pe care le urmăresc oamenii în viață și nenumăratele lor moduri de a trăi, vei descoperi că niciunul dintre

ele nu se conformează intenției originare a Creatorului cu care El a creat omenirea. Toate acestea îi îndepărtează pe oameni de suveranitatea și grija Creatorului; toate sunt capcane care îi fac pe oameni să devină depravați și care îi duc spre iad. După ce recunoști acest lucru, sarcina ta este să-ți lași deoparte vechile perspective asupra vieții, să stai departe de diferitele capcane, să-L lași pe Dumnezeu să-Și asume răspunderea asupra vieții tale și să facă aranjamente pentru tine; să încerci doar să te supui orchestrărilor și călăuzirii lui Dumnezeu, să trăiești fără nicio alternativă individuală și să devii o persoană care Îl venerează pe Dumnezeu. Sună ușor, dar este un lucru greu de făcut. Unii oameni pot îndura durerea acestui lucru, alții nu pot. Unii sunt dispuși să se supună, alții nu sunt dispuși. Cei care nu sunt dispuși sunt lipsiți de dorința și hotărârea de a face acest lucru; sunt în mod evident conștienți de suveranitatea lui Dumnezeu, știu foarte clar că Dumnezeu este cel care planifică și rânduiește soarta omenească, și totuși ei încă se zbat și se luptă și rămân neîmpăcați cu faptul de a-și lăsa destinele în palma lui Dumnezeu și de a se supune suveranității lui Dumnezeu; mai mult chiar, sunt deranjați de orchestrările și aranjamentele lui Dumnezeu. Așa că vor exista mereu oameni care vor să vadă cu ochii lor de ce sunt capabili; ei vor să-și modifice destinul cu propriile lor mâini sau să obțină fericirea prin propria lor putere, să vadă dacă pot trece peste limitele autorității lui Dumnezeu și dacă se pot ridica deasupra suveranității lui Dumnezeu. Tragedia omului nu este faptul că el caută o viață fericită, că urmărește faima și averea și că se luptă împotriva propriului destin prin ceață, ci faptul că, după ce a văzut existența Creatorului, după ce a aflat faptul că Creatorul deține suveranitatea asupra destinului omenesc, tot nu-și poate îndrepta căile, nu-și poate trage picioarele afară din mâl, ci își împietrește inima și persistă în greșelile lui. Ar prefera să se zvârcolească în noroi în continuare, luptând cu încăpățânare împotriva suveranității Creatorului, opunându-i rezistență până la capăt, totul fără cea mai mică fărâmă de pocăință. Doar când zace zdrobit și însângerat se hotărăște în sfârșit să renunțe și să se întoarcă. Aceasta este adevărata durere a omenirii. Așa că spun: cei care aleg să se lupte și să plece sunt, într-adevăr, nesăbuiți.

Al șaselea moment critic: moartea

După atâta zarvă, atâtea frustrări și dezamăgiri, după atâtea bucurii și necazuri și suișuri și coborâșuri, după atâția ani de neuitat, după ce a urmărit anotimpurile schimbându-se iar și iar, omul a trecut fără să-și dea seama de pietrele de hotar ale vieții și, într-o clipită, se trezește în anii amurgului. Semnele timpului îi sunt întipărite pe tot trupul: nu mai poate sta drept, părul negru i s-a albit, în timp ce ochii cândva strălucitori și limpezi slăbesc și devin încețoșați, iar pielea fină și suplă devine ridată și pătată. Auzul scade, dinții slăbesc și cad, reacțiile devin încete, mișcările și mișcările lente… În acest punct, acea persoană și-a luat un ultim adio de la anii pasionali ai tinereții sale și a intrat în amurgul vieții: bătrânețea. Apoi, acea persoană se va confrunta cu moartea, ultimul moment critic din viața omenească.

1) Numai Creatorul are putere de viață și de moarte asupra omului

Dacă nașterea cuiva a fost predestinată de viața sa anterioară, atunci moartea sa marchează sfârșitul acelui destin. Dacă nașterea cuiva este începutul misiunii sale în această viață, atunci moartea sa marchează finalul acelei misiuni. Din moment ce Creatorul a determinat un set fix de circumstanțe pentru nașterea unei persoane, nu mai trebuie precizat că El a pus la cale și un set fix de circumstanțe pentru moartea acelei persoane. Cu alte cuvinte, nimeni nu se naște din întâmplare, moartea nimănui nu sosește pe neașteptate și atât viața, cât și moartea, sunt legate în mod necesar de viețile anterioare și actuale ale cuiva. Circumstanțele nașterii și morții unei persoane sunt amândouă predeterminate de către Creator; acesta este destinul unei persoane, soarta unei persoane. Deoarece există multe explicații pentru nașterea unei persoane, este, de asemenea, adevărat că moartea unei persoane va avea loc în mod natural în propriul set special de diverse circumstanțe. Acesta este motivul pentru variatele durate de viață ale oamenilor și diferitele moduri și momente ale morții lor. Unii oameni sunt puternici și sănătoși și totuși mor tineri; alții sunt slabi și bolnăvicioși și totuși trăiesc până la o vârstă înaintată și mor în pace. Unii pier din cauze nenaturale, alții, din cauze naturale. Unii își sfârșesc viața departe de casă, alții închid ochii pentru ultima dată cu cei dragi alături. Unii oameni mor în spațiu, alții sub pământ. Unii se scufundă sub apă, alții pier în catastrofe. Unii mor dimineața, alții noaptea… Fiecare își dorește o naștere ilustră, o viață extraordinară și o moarte glorioasă, dar nimeni nu poate trece peste propriul destin, nimeni nu poate scăpa de suveranitatea Creatorului. Aceasta este soarta omenească. Omul își poate face tot felul de planuri de viitor, dar nimeni nu poate planifica modul și timpul nașterii și al plecării sale de pe lume. Cu toate că oamenii fac tot posibilul să evite venirea morții și să i se împotrivească, totuși, pe neștiute, moartea se apropie în tăcere. Nimeni nu știe când va muri sau cum, cu atât mai puțin unde se va întâmpla. Evident, nu omenirea este cea care are putere asupra vieții și morții, nu vreo ființă din lumea naturală, ci Creatorul, a cărui autoritate este unică. Viața și moartea omenirii nu sunt produse ale vreunei legi a lumii naturale, ci o consecință a suveranității autorității Creatorului.

2) Cel care nu cunoaște suveranitatea Creatorului va fi bântuit de frica morții

Când cineva ajunge la bătrânețe, provocarea cu care se confruntă nu este cum să-și întrețină familia sau să-și stabilească ambiții mărețe în viață, ci cum să-și ia adio de la viață, cum să întâmpine sfârșitul vieții, cum să pună punct sentinței vieții sale. Cu toate că la suprafață pare că oamenii dau puțină atenție morții, nimeni nu poate evita explorarea subiectului, pentru că nimeni nu știe dacă o altă lume se întinde la marginea îndepărtată a morții, o lume pe care ființele omenești nu o pot percepe sau simți, una despre care nu știu nimic. Acest lucru îi face pe oameni să se teamă să înfrunte moartea direct, să se teamă să o confrunte așa cum s-ar cuveni; în schimb, ei fac tot posibilul să

evite subiectul. Și astfel, acest fapt umple sufletul fiecărei persoane de groaza morții și adaugă un văl de mister peste această realitate inevitabilă a vieții, aruncând o umbră persistentă peste inima fiecărei persoane.

Când o persoană își simte trupul deteriorându-se, când simte că se apropie de moarte, acea persoană simte o groază nedeslușită, o frică imposibil de exprimat. Frica de moarte face o persoană să se simtă și mai singură și mai neajutorată, și, în acest moment, aceasta se întreabă: de unde vine omul? Unde se duce omul? Așa moare omul, cu viața grăbindu-se pe lângă el? Este aceasta perioada care marchează sfârșitul vieții omului? Care este, până la urmă, sensul vieții? Cât valorează viața, până la urmă? E vorba de faimă și avere? E vorba despre a-ți întemeia o familie?… Indiferent dacă cineva s-a gândit la aceste întrebări anume, indiferent de cât de profund se teme cineva de moarte, în străfundurile inimii fiecărei persoane există mereu dorința de a cerceta tainele, o senzație de neînțelegere a vieții și, amestecat cu toate acestea, un sentimentalism legat de lume, o reticență de a pleca. Poate că nimeni nu poate formula clar de ce se teme omul, ceea ce caută omul, de ce este sentimental și ce este reticent să lase în urmă…

Pentru că se tem de moarte, oamenii au foarte multe griji; pentru că se tem de moarte, oamenii au atâtea la care nu pot renunța. Când sunt aproape de moarte, unii oameni se agită într-o privință sau alta; își fac griji în privința copiilor lor, a celor dragi, a averii, ca și cum, îngrijorându-se, pot șterge suferința și groaza pe care le aduce moartea, ca și cum menținând un fel de apropiere cu cei vii, pot scăpa de neputința și singurătatea care însoțesc moartea. În străfundurile inimii omenești zace o frică nedeslușită, o frică de a fi despărțit de cei dragi, de a nu-ți mai arunca vreodată ochii asupra cerului albastru, de a nu mai privi vreodată spre lumea materială. Un suflet singuratic, obișnuit cu compania celor dragi, este reticent să slăbească strânsoarea și să plece singur către o lume care e necunoscută, nefamiliară.

3) O viață petrecută în căutarea faimei și a averii lasă o persoană neputincioasă în fața morții

Datorită suveranității și predestinării Creatorului, un suflet singuratic care a pornit fără nimic al său obține părinți și o familie, șansa de a deveni un membru al rasei umane, șansa de a experimenta viața omenească și de a vedea lumea. Acest suflet mai obține și șansa de a experimenta suveranitatea Creatorului, de a cunoaște minunăția creației Creatorului și, mai mult decât atât, de a cunoaște autoritatea Creatorului și a i se supune acesteia. Totuși, majoritatea oamenilor nu profită de această oportunitate rară și trecătoare. O persoană își irosește energia de o viață luptând împotriva destinului, își pierde tot timpul agitându-se în încercarea de a-și hrăni familia și oscilând între avere și statut. Lucrurile pe care le prețuiesc oamenii sunt familia, banii și faima și ei le consideră pe acestea cele mai valoroase lucruri în viață. Toți oamenii se plâng de soarta lor, totuși încearcă să trimită într-un ungher al minții

chestiunile pe care este cel mai imperativ să le cerceteze și să le înțeleagă: de ce trăiește omul, cum ar trebui să trăiască omul și care sunt valoarea și sensul vieții. Cu toate acestea, își petrec întreaga viață, oricât de mult ar dura, doar alergând în căutarea faimei și a averii, până când tinerețea lor s-a dus și ei au devenit cărunți și plini de riduri. Trăiesc astfel până când văd că faima și averea nu pot opri alunecarea spre senilitate, că banii nu pot umple golul inimii, că nimeni nu este exceptat de la legile nașterii, îmbătrânirii, bolii și morții, că nimeni nu poate scăpa de ce i-a pregătit soarta. Numai atunci când sunt siliți să se confrunte cu ultimul moment critic al vieții înțeleg cu adevărat că, indiferent dacă o persoană are bogății imense și proprietăți extinse, indiferent dacă e privilegiat și de rang înalt, omul tot nu poate scăpa de moarte și trebuie să se întoarcă la poziția sa originară: un suflet solitar, fără nimic al său. Când oamenii au părinți, cred că părinții lor sunt totul; când oamenii au proprietăți, consideră că banii sunt temeiul lor, că sunt resursele cu care trăiesc; când oamenii au statut, ei se agață strâns de el și și-ar risca viețile de dragul lui. Numai atunci când oamenii sunt aproape să renunțe la această lume își dau seama că lucrurile pe care și-au irosit viața urmărindu-le nu sunt nimic altceva decât nori trecători, nimic de care se pot ține, nimic ce pot lua cu ei, nimic ce îi poate scuti de moarte, nimic care să poată oferi companie sau consolare unui suflet singuratic în călătoria de întoarcere; mai puțin decât orice, nimic din aceste lucruri nu poate mântui o persoană și nu-i poate permite să transcendă moartea. Faima și averea pe care le obține cineva în lumea materială îi oferă acestei persoane satisfacție temporară, plăcere trecătoare, o senzație falsă de lejeritate; în acest timp, o fac să-și rătăcească drumul. Și astfel, oamenii, în timp ce se zvârcolesc în imensa mare a omenirii, tânjind după pace, confort și liniște sufletească, sunt înghițiți val după val. Când oamenii încă mai trebuie să înțeleagă întrebările pe care este cel mai important să le înțeleagă – de unde vin, de ce trăiesc, unde se duc și așa mai departe – ei sunt seduși de faimă și avere, îndrumați greșit, controlați de ele, pierduți în mod irevocabil. Timpul zboară; anii trec cât ai clipi din ochi și, înainte de a-și da seama, omul trebuie să-și ia adio de la cei mai buni ani ai vieții sale. Când i se apropie despărțirea de lume, acesta ajunge la înțelegerea treptată a faptului că totul pe lume se îndepărtează, că nu se mai poate agăța de bunurile care i-au aparținut la început; apoi simte cu adevărat că este ca un bebeluș plângăcios care abia a apărut pe lume, și căruia încă nu-i aparține nimic. În acest moment, acesta este silit să cugete la ceea ce a făcut în viață, cât valorează existența, ce înseamnă, de ce a venit pe lume. Și acesta este momentul în care își dorește din ce în ce mai mult să știe dacă există cu adevărat o viață viitoare, dacă raiul există cu adevărat, dacă există cu adevărat pedeapsă… Cu cât o persoană se apropie de moarte, cu atât vrea mai mult să înțeleagă despre ce este vorba cu adevărat în viață; cu cât o persoană se apropie de moarte, cu atât inima îi pare mai goală; cu cât o persoană se apropie de moarte, cu atât mai neputincioasă se simte; și așa, frica de moarte a cuiva crește pe zi ce trece. Sunt două motive pentru care asemenea sentimente se manifestă în oameni pe măsură ce se apropie de moarte:

în primul rând, sunt pe cale să-și piardă faima și averea de care au depins viețile lor, pe cale să lase în urmă tot ceea ce este vizibil în lume; și, în al doilea rând, sunt pe cale să se confrunte, de unii singuri, cu o lume nefamiliară, un tărâm misterios, necunoscut, unde se tem să pună piciorul, unde nu îi au pe cei dragi și nu au mijloace de sprijin. Din aceste două motive, oricine se confruntă cu moartea se simte tulburat, experimentează panica și o senzație de neputință așa cum nu au mai cunoscut vreodată. Numai atunci când o persoană chiar a ajuns în acest punct își dă seama că, atunci când pune piciorul pe acest pământ, primul lucru pe care trebuie să-l înțeleagă este de unde vin ființele umane, de ce trăiesc oamenii, cine dictează soarta omenirii, cine are grijă de existența umană și cine are suveranitatea asupra ei. Aceste cunoștințe reprezintă adevăratele mijloace de trai, baza esențială pentru supraviețuirea omenească, nu să înveți cum să te îngrijești de familie sau cum să obții faimă și avere, nu să înveți cum să ieși în evidență din mulțime, nici cum să trăiești o viață mai prosperă, cu atât mai puțin să înveți cum să excelezi și cum să concurezi cu succes cu alții. Cu toate că diferitele abilități de supraviețuire pe care oamenii își petrec viețile stăpânindu-le pot oferi o abundență de conforturi materiale, ele nu aduc niciodată adevărata pace și consolare inimii unei persoane, ci îi fac constant pe oameni să-și piardă direcția, să aibă dificultăți în a se controla și să rateze fiecare oportunitate de a învăța sensul vieții; aceste abilități de supraviețuire creează un curent subteran de neliniște privind înfruntarea corespunzătoare a morții. Viețile oamenilor sunt ruinate în felul acesta. Creatorul îi tratează pe toți corect, dându-le tuturor o viață întreagă de oportunități să Îi experimenteze și să Îi cunoască suveranitatea, totuși doar atunci când se apropie moartea, când spectrul său se ivește, acesta începe să vadă lumina – și atunci este prea târziu.

Oamenii își petrec viețile alergând după bani și faimă; se agață de aceste paie, gândindu-se că sunt singurele lor mijloace de sprijin, ca și cum dacă le au ar putea continua să trăiască, scutiți de moarte. Dar numai atunci când urmează să moară își dau seama cât de îndepărtate sunt lucrurile acestea de ei, cât de slabi sunt în fața morții, cât de ușor se fărâmă, cât de singuri și de neajutorați sunt, neavând unde să se întoarcă. Își dau seama că viața nu poate fi cumpărată cu bani sau cu faimă, că indiferent cât de bogată poate fi o persoană, indiferent cât de înaltă este poziția sa, toți oamenii sunt la fel de săraci și insignifianți în fața morții. Își dau seama că banii nu pot cumpăra viața, că faima nu poate șterge moartea, că nici banii și nici faima nu pot prelungi viața cuiva nici măcar cu un singur minut, cu o singură secundă. Cu cât oamenii se simt mai mult așa, cu atât tânjesc mai tare să continue să trăiască; cu cât oamenii se simt mai mult așa, cu atât sunt mai îngroziți de apropierea morții. Numai în acest moment își dau seama cu adevărat că viețile nu le aparțin, că nu sunt ale lor, să le poată controla, și că nimeni nu are nimic de spus în privința vieții sau a morții cuiva – toate acestea sunt dincolo de controlul lor.

4) Vino sub stăpânirea Creatorului și înfruntă moartea cu calm

În momentul în care se naște o persoană, un suflet singuratic își începe experiența vieții pe pământ, experiența autorității Creatorului, pe care Creatorul a aranjat-o pentru el. Inutil de precizat, pentru persoană – pentru suflet – aceasta este o oportunitate excelentă de a câștiga cunoașterea suveranității Creatorului, de a ajunge să-I cunoască autoritatea și de a o experimenta personal. Oamenii își trăiesc viețile în cadrul legilor destinului proiectate pentru ei de către Creator, și, pentru orice ființă rațională cu conștiință, să accepte, de-a lungul deceniilor din propria viață, suveranitatea Creatorului și să ajungă să-I cunoască autoritatea nu sunt lucruri dificil de făcut. Așadar, ar trebui să fie foarte ușor pentru fiecare persoană să recunoască, prin propriile sale experiențe de viață de-a lungul câtorva decenii, că toate destinele omenești sunt predestinate, și ar trebui să fie ușor să înțeleagă sau să sintetizeze ce înseamnă să trăiești. Când o persoană adoptă aceste lecții de viață, aceasta va ajunge treptat să înțeleagă de unde vine viața, să priceapă de ce are nevoie inima cu adevărat, ce o va duce pe cărarea adevărată a vieții și care s-ar cuveni să fie misiunea și țelurile unei vieți omenești. Va recunoaște treptat faptul că, dacă cineva nu-L venerează pe Creator, dacă nu vine sub stăpânirea Lui, atunci, când va veni clipa să confrunte moartea – când sufletul unui om este pe cale să apară încă o dată înaintea Creatorului – inima sa se va umple de groază nemărginită și neliniște. Dacă o persoană a existat pe lume câteva decenii și totuși nu a ajuns să știe de unde vine viața omenească, nici nu a recunoscut încă în palma cui stă soarta omenească, atunci nu este de mirare că acea persoană nu va fi în stare să înfrunte moartea cu calm. O persoană care a câștigat cunoașterea suveranității Creatorului în deceniile de experiență de viață umană este o persoană cu o apreciere corectă a sensului și valorii vieții. O astfel de persoană are o cunoaștere profundă a scopului vieții, cu experiență reală și înțelegere a suveranității Creatorului și, mai mult decât atât, este capabilă să se supună autorității Creatorului. O asemenea persoană înțelege sensul creației omenirii de către Dumnezeu, înțelege că omul ar trebui să-L venereze pe Creator, că tot ceea ce deține fiecare om provine de la Creator și se va întoarce la El într-o zi nu prea îndepărtată din viitor. Acest tip de persoană înțelege că Creatorul aranjează nașterea omului și are suveranitate asupra morții omului, și că atât viața, cât și moartea, sunt predestinate de autoritatea Creatorului. Așadar, când cineva înțelege cu adevărat aceste lucruri, acesta va fi în mod natural în stare să înfrunte moartea cu calm, să lase la o parte toate posesiunile lumești cu calm, să accepte și să se supună bucuros la tot ceea ce urmează și să întâmpine ultimul moment critic al vieții pregătit de către Creator, în loc să se teamă orbește de el și să se lupte împotriva lui. Dacă o persoană privește viața ca pe o oportunitate de a experimenta suveranitatea Creatorului și de a ajunge să-I cunoască autoritatea, dacă o persoană își vede viața ca pe o șansă rară de a-și face datoria ca ființă omenească creată și de a-și îndeplini misiunea, atunci acea persoană va avea cu siguranță perspectiva corectă asupra vieții, va avea sigur o viață binecuvântată și călăuzită de către Creator, va păși sigur în lumina

Creatorului, va cunoaște sigur suveranitatea Creatorului, va veni sigur sub stăpânirea Lui, va deveni sigur martor al faptelor Lui miraculoase și al autorității Sale. Nu mai trebuie menționat că o asemenea persoană va fi, cu siguranță, iubită și acceptată de către Creator, și numai o asemenea persoană poate să mențină o atitudine calmă în privința morții și să întâmpine cu bucurie momentul critic final al vieții. O persoană care a avut în mod evident genul acesta de atitudine față de moarte a fost Iov. Iov a fost în postura de a accepta cu bucurie momentul critic final al vieții și și-a adus călătoria de o viață la un final lin și și-a încheiat misiunea în viață și s-a întors alături de Creator.

5) Căutările și câștigurile din viața lui Iov îi permit acestuia să înfrunte moartea cu calm

În Scripturi scrie despre Iov: „Iov a murit înaintat în vârstă și sătul de zile” (Iov 42:17). Aceasta înseamnă că, atunci când a murit, Iov nu a avut regrete și nu a simțit durere, ci s-a despărțit în mod natural de această lume. Așa cum știe toată lumea, Iov a fost un om care se temea de Dumnezeu și se ferea de rău pe când trăia. Faptele lui au fost lăudate de Dumnezeu și amintite de alții și se poate spune că viața lui a avut valoare și semnificație care le depășeau pe ale tuturor celorlalți. Iov s-a bucurat de binecuvântările lui Dumnezeu și a fost numit drept de El pe pământ și a fost, de asemenea, pus la încercare de către Dumnezeu și testat de către Satana. A depus mărturie pentru Dumnezeu și a meritat ca El să-l numească un om drept. În deceniile după ce a fost pus la încercare de Dumnezeu, el a trăit o viață care a fost chiar mai valoroasă, mai semnificativă, mai stabilă și mai liniștită decât înainte. Datorită faptelor lui drepte, Dumnezeu l-a pus la încercare și tot datorită faptelor lui drepte, Dumnezeu a apărut în fața lui și i-a vorbit direct. Așadar, în anii ce-au urmat încercării lui, Iov a înțeles și a apreciat valoarea vieții într-un mod mai concret, a atins o înțelegere mai profundă a suveranității Creatorului și a obținut o cunoaștere mai precisă și mai limpede a felului în care Creatorul Își oferă și retrage binecuvântările. Cartea lui Iov consemnează că Iahve Dumnezeu i-a acordat lui Iov binecuvântări încă și mai mari decât o făcuse înainte, punându-l pe Iov într-o poziție și mai bună de a cunoaște suveranitatea Creatorului și de a înfrunta moartea cu calm. Așa că Iov, atunci când a îmbătrânit și s-a confruntat cu moartea, cu siguranță nu a fost îngrijorat în privința proprietăților sale. Nu avea griji, nimic de regretat și bineînțeles că nu se temea de moarte, căci și-a petrecut toată viața mergând pe calea temerii de Dumnezeu și a feritului de rău. Nu avea niciun motiv să-și facă griji cu privire la propriul sfârșit. Câți oameni de astăzi ar putea acționa la fel cum a acționat Iov atunci când s-a confruntat cu propria moarte? De ce nu este nimeni capabil să mențină o purtare atât de simplă la exterior? Există un singur motiv: Iov și-a trăit viața în căutarea subiectivă a credinței, a recunoașterii și a supunerii față de suveranitatea lui Dumnezeu, și cu această credință, recunoaștere și supunere a trecut prin momentele critice ale vieții, și-a trăit ultimii ani și a întâmpinat momentul critic final al vieții sale. Indiferent ce a trăit Iov, căutările și țelurile lui în viață au fost fericite, nu dureroase. El nu

era fericit doar datorită binecuvântărilor și a laudei oferite lui de către Creator, ci, mai important, datorită căutărilor și țelurilor lui în viață, datorită cunoașterii tot mai mari și adevăratei înțelegeri a suveranității Creatorului pe care a atins-o temându-se de Dumnezeu și ferindu-se de rău, și, mai mult, datorită experienței personale, ca supus al suveranității Creatorului, al faptelor minunate ale lui Dumnezeu și al experiențelor și amintirilor dificile, dar de neuitat, ale coexistenței, cunoștinței și înțelegerii reciproce dintre om și Dumnezeu. Iov a fost fericit datorită alinării și bucuriei provenite din cunoașterea voii Creatorului și datorită venerației care a crescut după ce a văzut că El este măreț, minunat, demn de iubire și credincios. Iov a fost capabil să înfrunte moartea fără nicio suferință pentru că știa că, prin moarte, avea să se întoarcă lângă Creator. Căutările și realizările lui în viață au fost cele care i-au permis să înfrunte moartea cu calm, să accepte calm perspectiva că viața îi va fi luată înapoi de către Creator și, mai mult, să stea drept, neîntinat și fără nicio grijă înaintea Creatorului. Pot oamenii zilelor noastre obține genul de fericire pe care a avut-o Iov? Aveți condițiile necesare să faceți acest lucru? De vreme ce oamenii zilelor noastre au aceste condiții, de ce sunt incapabili să trăiască fericiți, așa cum a făcut-o Iov? De ce sunt incapabili să scape de suferința fricii de moarte? Când se confruntă cu moartea, unii oameni urinează incontrolabil; alții tremură, leșină, vorbesc urât și despre Ceruri și despre om; unii chiar se vaită și plâng. Acestea nu sunt sub nicio formă reacții naturale care apar deodată atunci când se apropie moartea. Oamenii se poartă în felurile acestea stânjenitoare în primul rând din cauza faptului că, adânc în inimile lor, se tem de moarte; din cauza faptului că nu au o cunoaștere limpede și o apreciere a suveranității lui Dumnezeu și a aranjamentelor Lui, cu atât mai puțin pentru că nu se supun cu adevărat acestora. Oamenii reacționează în acest fel pentru că nu vor decât să aranjeze și să guverneze singuri totul, să-și controleze propriile destine, propriile vieți și moartea. Nu este de mirare, așadar, că oamenii nu sunt niciodată în stare să scape de frica de moarte.

6) Doar acceptând suveranitatea Creatorului se poate întoarce cineva alături de El

Când cineva nu are o cunoaștere limpede și experiența suveranității lui Dumnezeu și a aranjamentelor Lui, cunoașterea acestei persoane despre soartă și moarte va fi în mod necesar incoerentă. Oamenii nu pot vedea clar că totul stă în palma lui Dumnezeu, nu își dau seama că totul se supune controlului și suveranității lui Dumnezeu, nu recunosc că omul nu poate înlătura sau scăpa de o asemenea suveranitate. Din acest motiv, când le vine vremea să confrunte moartea, nu există sfârșit pentru ultimele lor cuvinte, griji și regrete. Sunt trași în jos de atât de mult bagaj, de atâta reticență, de atâta confuzie. Asta îi face să se teamă de moarte. Pentru orice persoană născută pe această lume, nașterea este necesară și moartea inevitabilă; nimeni nu se poate înălța peste acest curs al lucrurilor. Dacă cineva își dorește să se despartă de această lume fără durere, dacă își dorește să fie în stare să înfrunte momentul critic final al vieții fără

reticență sau îngrijorare, singura modalitate este să plece fără regrete. Și singura modalitate de a pleca fără regrete este să cunoască suveranitatea Creatorului, să Îi cunoască autoritatea și să li se supună. Numai așa se poate ține cineva la distanță de vrajba omenească, de rău, de robia Satanei și numai așa poate cineva să trăiască o viață ca a lui Iov, călăuzită și binecuvântată de către Creator, o viață liberă și eliberată, o viață cu valoare și sens, o viață care este sinceră și deschisă. Numai așa se poate cineva supune, ca Iov, încercărilor și lipsei de către Creator, orchestrărilor și aranjamentelor Creatorului. Numai așa poate cineva să-L venereze pe Creator toată viața sa și să câștige lauda Lui, așa cum a făcut Iov, și să-I audă vocea, să-L vadă apărând. Numai așa poate cineva să trăiască și să moară fericit, ca Iov, fără durere, fără griji, fără regrete. Numai așa poate cineva să trăiască în lumină, ca Iov, și să treacă de fiecare dintre momentele critice ale vieții în lumină, să-și termine lin călătoria în lumină, să-și încheie cu succes misiunea – să experimenteze, să învețe și ajungă să cunoască suveranitatea Creatorului în calitate de ființă creată – și să se stingă în lumină și să stea pe vecie alături de Creator, ca ființă umană creată, lăudată de El.

Nu rata oportunitatea de a cunoaște suveranitatea Creatorului

Cele șase momente critice descrise mai sus sunt faze cruciale proiectate de către Creator, prin care trebuie să treacă fiecare persoană normală în decursul vieții sale. Dintr-o perspectivă umană, fiecare dintre aceste momente critice este real, niciunul nu poate fi ocolit și toate au legătură cu predestinarea și suveranitatea Creatorului. Așadar, pentru o ființă omenească, fiecare dintre aceste momente critice este un punct de control important și, acum, toți vă confruntați cu problema serioasă a trecerii cu succes prin fiecare dintre ele.

Cele câteva decenii care alcătuiesc o viață omenească nu sunt nici lungi, nici scurte. Cei douăzeci și ceva de ani dintre naștere și maturizare trec cât ai clipi din ochi și, cu toate că la acest moment al vieții o persoană este considerată adultă, oamenii din această categorie de vârstă nu știu aproape nimic despre viața omenească și despre soarta omenească. Pe măsură ce capătă mai multă experiență, ei pășesc treptat spre vârsta mijlocie. Oamenii de treizeci și patruzeci de ani capătă o experiență incipientă a vieții și a sorții, dar ideile lor cu privire la aceste lucruri sunt încă foarte vagi. Abia la patruzeci de ani încep unii oameni să înțeleagă omenirea și universul pe care le-a creat Dumnezeu și să priceapă la ce se referă viața omenească, la ce se referă soarta omenească. Unii oameni, cu toate că Îl urmează de multă vreme pe Dumnezeu și sunt acum de vârstă mijlocie, încă nu pot să aibă o cunoaștere și o definiție exactă a suveranității lui Dumnezeu, cu atât mai puțin adevărata supunere. Unor oameni nu le pasă de nimic altceva în afară de a căuta să primească binecuvântări, și, cu toate că au trăit mulți ani, nu știu sau nu înțeleg nici în cea mai mică măsură realitatea suveranității Creatorului asupra destinului omenesc, așa că nu au făcut nici cel mai mic pas în lecția practică a supunerii față de orchestrările și aranjamentele lui Dumnezeu.

Asemenea oameni sunt complet nesăbuiți, iar viețile lor sunt trăite în zadar.

Dacă perioadele vieții omenești sunt împărțite în funcție de gradul de experiență de viață a oamenilor și a cunoașterii sorții omenești de către aceștia, acestea se pot divide aproximativ în trei faze. Prima fază este tinerețea, adică anii dintre naștere și vârsta mijlocie sau de la naștere la vârsta de treizeci de ani. Cea de-a doua fază este maturizarea, de la vârsta mijlocie la bătrânețe sau de la treizeci la șaizeci de ani. Și cea de-a treia fază este perioada de maturitate a cuiva, care durează de la bătrânețe, începând cu șaizeci de ani, până când persoana părăsește lumea. Cu alte cuvinte, de la naștere și până la vârsta mijlocie, cunoașterea majorității oamenilor despre soartă și viață se limitează la a imita ideile altora și nu are aproape deloc esență reală, practică. În această perioadă, perspectiva cuiva asupra vieții și felul în care acea persoană își croiește drumul în lume sunt destul de superficiale și naive. Aceasta este perioada tinereții cuiva. Numai după ce a gustat toate bucuriile și durerile vieții obține cineva o înțelegere reală a sorții și ajunge treptat – subconștient, în adâncul inimii – să aprecieze ireversibilitatea sorții și să înțeleagă încet că suveranitatea Creatorului asupra destinului uman există cu adevărat. Aceasta este perioada de maturizare a cuiva. O persoană intră în perioada sa de maturitate când a încetat să se mai lupte împotriva sorții și când nu mai este dispusă să fie atrasă în dezbinări, ci își cunoaște locul, se supune voii Cerului, își sintetizează propriile realizări și erori în viață și așteaptă judecata Creatorului asupra vieții sale. Luând în considerare diferitele tipuri de experiențe și achiziții pe care oamenii le obțin în timpul acestor trei perioade, în condiții normale, marja de oportunitate a cuiva de a cunoaște suveranitatea Creatorului nu este foarte mare. Dacă o persoană trăiește până la șaizeci de ani, aceasta nu are decât aproximativ treizeci de ani să cunoască suveranitatea lui Dumnezeu; dacă cineva își dorește o perioadă mai lungă de timp, acest lucru nu este posibil decât dacă viața sa durează suficient de mult, dacă este în stare să trăiască un secol. Așadar, conform legilor normale ale existenței omenești, spun că deși este un proces foarte lung de când cineva se întâlnește pentru prima dată cu subiectul cunoașterii suveranității Creatorului și până în momentul în care este capabil să recunoască realitatea acelei suveranități și de acolo până în punctul la care este capabil să i se supună, dacă cineva chiar socotește anii, nu sunt mai mult de treizeci sau patruzeci în timpul cărora o persoană are șansa de a obține aceste răsplăți. Și, adesea, oamenii se lasă ademeniți de dorințele și ambițiile lor de a primi binecuvântări, astfel că nu mai pot discerne unde se găsește esența vieții omenești și nu înțeleg importanța cunoașterii suveranității Creatorului. Astfel de oameni nu prețuiesc această oportunitate valoroasă de a intra în lumea omenească pentru a experimenta viața omenească și suveranitatea Creatorului, și nu înțeleg cât de prețios este pentru o ființă creată să primească îndrumarea personală a Creatorului. Așadar, spun că acei oameni care doresc ca lucrarea lui Dumnezeu să se termine repede, care doresc ca Dumnezeu să aranjeze sfârșitul omului cât mai curând cu putință, ca ei să poată imediat să-I privească adevărata persoană și să dobândească binecuvântări cât mai curând posibil sunt

vinovați de cea mai rea formă de nesupunere și sunt extrem de nesăbuiți. Între timp, cei înțelepți din rândul oamenilor, cei înzestrați cu cea mai mare acuitate mentală sunt aceia care doresc, în timpul lor limitat, să pună mâna pe această oportunitate unică de a cunoaște suveranitatea Creatorului. Aceste două dorințe diferite expun două perspective și căutări extrem de diferite: cei care caută binecuvântări sunt egoiști și josnici și nu acordă niciun fel de considerație voii lui Dumnezeu, nu caută niciodată să cunoască suveranitatea lui Dumnezeu, nu doresc niciodată să i se supună, ci doresc pur și simplu să trăiască așa cum au chef. Ei sunt degenerați lipsiți de griji, și această categorie de oameni vor fi distruși. Cei care caută să-L cunoască pe Dumnezeu sunt în stare să-și lase deoparte dorințele, sunt dispuși să se supună suveranității și rânduirii lui Dumnezeu și încearcă să fie genul de oameni care se supun autorității lui Dumnezeu și care-I îndeplinesc dorința. Asemenea oameni trăiesc în lumină și în mijlocul binecuvântărilor lui Dumnezeu și vor fi cu siguranță lăudați de către Dumnezeu. Orice ar fi, opțiunea omenească este inutilă, iar oamenii nu au nimic de spus în privința duratei lucrării lui Dumnezeu. Este mai bine ca oamenii să se lase la mila orchestrărilor lui Dumnezeu și să se supună suveranității Lui. Dacă nu te lași la mila orchestrărilor Lui, ce poți să faci? Va suferi Dumnezeu, ca urmare, vreo pierdere? Dacă nu te lași la mila orchestrărilor Lui, ci încerci să preiei controlul, atunci faci o alegere prostească și, în cele din urmă, vei fi singurul care va suferi o pierdere. Numai dacă oamenii colaborează cu Dumnezeu cât mai curând posibil, numai dacă se grăbesc să-I accepte orchestrările, să-I cunoască autoritatea și să înțeleagă tot ceea ce a făcut El pentru ei vor avea speranță. Doar în acest fel viețile lor nu vor fi trăite în zadar și vor obține mântuirea.

Nimeni nu poate schimba faptul că Dumnezeu deține suveranitatea asupra destinului omenesc

După ce ați ascultat tot ceea ce tocmai am spus, vi s-a schimbat ideea asupra destinului? Cum înțelegeți realitatea suveranității lui Dumnezeu asupra destinului omenesc? Ca să formulez simplu, sub autoritatea lui Dumnezeu, fiecare persoană acceptă pasiv sau activ suveranitatea și aranjamentele Lui, și indiferent cât de mult se luptă o persoană în cursul vieții sale, pe oricâte cărări strâmbe umblă, în final se va întoarce la orbita destinului pe care i-a trasat-o Creatorul. Acesta este caracterul de neîntrecut al autorității Creatorului și felul în care autoritatea Lui controlează și guvernează universul. Acest caracter de neîntrecut, această formă de control și stăpânire sunt cele responsabile de legile care dictează viețile tuturor lucrurilor, care le permit oamenilor să se reîncarneze iar și iar fără nicio interferență, care fac lumea să se învârtească în mod regulat și să meargă mai departe, zi după zi, an după an. Ați fost martori la toate aceste fapte și le înțelegeți, fie superficial sau profund, iar profunzimea înțelegerii voastre depinde de experiența voastră și de cunoașterea adevărului și de cunoașterea voastră despre Dumnezeu. Cât de bine cunoști realitatea adevărului, cât de mult ai experimentat cuvintele lui Dumnezeu, cât de bine cunoști esența și firea lui

Dumnezeu – acest lucru reprezintă profunzimea înțelegerii tale asupra suveranității și aranjamentelor lui Dumnezeu. Depinde existența suveranității și aranjamentelor lui Dumnezeu de supunerea ființelor omenești față de ele? Este faptul că Dumnezeu deține această autoritate determinat de supunerea omenirii față de ea? Autoritatea lui Dumnezeu există indiferent de circumstanțe. În toate situațiile, Dumnezeu dictează și aranjează fiecare destin omenesc și toate lucrurile în concordanță cu gândurile și dorințele Lui. Acest lucru nu se va schimba ca urmare a schimbării oamenilor; este independent de voința omului, nu poate fi modificat de nicio schimbare în timp, spațiu și geografie, pentru că autoritatea lui Dumnezeu este însăși esența Lui. Dacă omul este capabil să cunoască și să accepte suveranitatea lui Dumnezeu și dacă omul este capabil să i se supună – niciuna dintre aceste considerații nu schimbă cu nimic realitatea suveranității lui Dumnezeu asupra destinului omenesc. Adică, indiferent ce atitudine adoptă omul față de suveranitatea lui Dumnezeu, aceasta pur și simplu nu poate schimba faptul că Dumnezeu deține suveranitatea asupra destinului omenesc și asupra tuturor lucrurilor. Chiar dacă nu te supui autorității lui Dumnezeu, El tot îți stăpânește soarta; chiar dacă nu Îi poți cunoaște suveranitatea, autoritatea Lui tot există. Autoritatea lui Dumnezeu și realitatea suveranității lui Dumnezeu asupra destinului omenesc sunt independente de voința omenească, nu se schimbă potrivit preferințelor și alegerilor omului. Autoritatea lui Dumnezeu este pretutindeni, în orice oră, în orice clipă. Cerul și pământul vor dispărea, însă autoritatea Lui nu va dispărea vreodată, pentru că El este Dumnezeu Însuși, El are autoritate unică și autoritatea Lui nu este restricționată sau limitată de oameni, evenimente sau lucruri, de spațiu sau de geografie. Dumnezeu Își exercită autoritatea tot timpul, Își arată puterea, Își continuă lucrarea de gestionare ca întotdeauna; în toată vremea stăpânește toate lucrurile, are grijă de toate lucrurile, orchestrează toate lucrurile – așa cum a făcut dintotdeauna. Nimeni nu poate schimba acest lucru. Este un fapt incontestabil; a fost adevărul invariabil din timpuri imemoriale!

Practica și atitudinea corespunzătoare pentru cel care dorește să se supună autorității lui Dumnezeu

Cu ce atitudine ar trebui să cunoască și să privească omul acum autoritatea lui Dumnezeu și realitatea suveranității lui Dumnezeu asupra destinului omenesc? Aceasta este o problemă reală care stă în fața fiecărei persoane. Atunci când te confrunți cu problemele vieții reale, cum ar trebui să știi și să înțelegi autoritatea lui Dumnezeu și suveranitatea Lui? Când te confrunți cu aceste probleme și nu știi cum să le înțelegi, să le tratezi și să le experimentezi, ce atitudine ar trebui să adopți ca să-ți dovedești intenția de a te supune, dorința de a te supune și realitatea supunerii tale față de suveranitatea și aranjamentele lui Dumnezeu? Mai întâi, trebuie să înveți să aștepți; apoi trebuie să înveți să cauți; apoi trebuie să înveți să te supui. „Așteptarea” înseamnă așteptarea timpului lui Dumnezeu, așteptarea oamenilor, evenimentelor și lucrurilor pe care El le-a aranjat pentru tine, așteptarea ca voia Lui să ți se dezvăluie treptat. „Căutarea”

înseamnă observarea și înțelegerea intențiilor atente ale lui Dumnezeu pentru tine prin intermediul oamenilor, evenimentelor și al lucrurilor pe care El le-a proiectat, înțelegerea adevărului prin ele, înțelegerea a ceea ce trebuie să realizeze oamenii și a căilor pe care trebuie să le respecte, înțelegerea a ceea ce intenționează Dumnezeu să realizeze în oameni și a săvârșirilor pe care El intenționează să le atingă în ei. „Supunerea,” desigur, se referă la acceptarea oamenilor, evenimentelor și lucrurilor pe care Dumnezeu le-a orchestrat, acceptarea suveranității Lui și, prin aceasta, ajungerea la cunoașterea felului în care Creatorul dictează soarta omului, cum îi dă omului viața Lui, cum lucrează adevărul în om. Toate lucrurile de sub aranjamentele și suveranitatea lui Dumnezeu se supun legilor naturale și, dacă te hotărăști să-L lași pe Dumnezeu să aranjeze și să dicteze totul pentru tine, ar trebui să înveți să aștepți, ar trebui să înveți să cauți și ar trebui să înveți să te supui. Aceasta este atitudinea pe care trebuie să o adopte fiecare persoană care dorește să se supună autorității lui Dumnezeu, calitatea de bază pe care trebuie să o aibă fiecare persoană care dorește să accepte suveranitatea și aranjamentele lui Dumnezeu. Pentru a avea o asemenea atitudine, pentru a avea o asemenea calitate, trebuie să muncești mai din greu. Aceasta e singura cale prin care poți pătrunde în adevărata realitate.

Acceptarea lui Dumnezeu ca unicul tău Stăpân este primul pas în obținerea mântuirii

Adevărurile cu privire la autoritatea lui Dumnezeu sunt adevăruri pe care fiecare persoană trebuie să le privească cu seriozitate, trebuie să le experimenteze și le înțeleagă cu inima sa; pentru că aceste adevăruri afectează viața fiecărei persoane, trecutul, prezentul și viitorul fiecărei persoane, momentele cruciale prin care trebuie să treacă fiecare persoană în timpul vieții, cunoașterea omului despre suveranitatea lui Dumnezeu și atitudinea cu care ar trebui să facă față autorității lui Dumnezeu și, în mod natural, destinația finală a fiecărei persoanei. Așadar, este nevoie de energia unei întregi vieți să le cunoști și să le înțelegi. Când te uiți direct la autoritatea lui Dumnezeu, când Îi accepți suveranitatea, vei ajunge treptat să realizezi și să înțelegi adevărul existenței autorității lui Dumnezeu. Dar dacă nu recunoști niciodată autoritatea lui Dumnezeu și nu Îi accepți niciodată suveranitatea, atunci indiferent câți ani trăiești, nu vei obține nici cea mai măruntă cunoaștere a suveranității lui Dumnezeu. Dacă nu cunoști și nu înțelegi cu adevărat autoritatea lui Dumnezeu, atunci, când ajungi la capătul drumul, chiar dacă ai crezut în Dumnezeu vreme de decenii, nu vei avea nimic în viața ta cu care să te mândrești și, firește, nu vei avea nici cea mai mică fărâmă de cunoașterea a suveranității lui Dumnezeu. Nu este acesta un lucru foarte trist? Așadar, indiferent cât de departe ai ajuns în viață, indiferent de vârsta pe care o ai acum, indiferent cât ai mai putea să ai din călătoria ta, mai întâi trebuie să recunoști autoritatea lui Dumnezeu și să o iei în serios și să accepți faptul că Dumnezeu este unicul tău Stăpân. Obținerea unei cunoașteri limpezi și corecte și înțelegerea acestor adevăruri cu privire la suveranitatea

lui Dumnezeu asupra destinului omenesc reprezintă o lecție obligatorie pentru oricine; este cheia spre cunoașterea vieții omenești și spre obținerea adevărului. Aceasta este viața cunoașterii de Dumnezeu, acesta e cursul său de bază de studiu pe care toți trebuie să-l confrunte zi de zi și de care nimeni nu poate scăpa. Dacă cineva își dorește să apuce pe scurtături pentru a atinge acest scop, atunci îți spun acum că este imposibil! Dacă vrei să scapi de suveranitatea lui Dumnezeu, acest lucru este și mai puțin posibil! Dumnezeu este singurul Domn al omului, Dumnezeu este singurul Stăpân al destinului omenesc, așa că este imposibil ca omul să-și dicteze propria soartă, imposibil să o depășească. Indiferent cât de grozave sunt abilitățile cuiva, acesta nu poate influența – cu atât mai puțin orchestra, aranja, controla sau schimba – destinele celorlalți. Numai Dumnezeu Însuși, unicul, dictează toate lucrurile pentru om. Pentru că numai Dumnezeu Însuși, unicul, posedă unica autoritate care deține suveranitatea asupra destinului omenesc, numai Creatorul este unicul Stăpân al omului. Autoritatea lui Dumnezeu deține suveranitatea nu doar asupra omenirii create, ci și asupra ființelor necreate pe care nu le poate vedea niciun om, deasupra stelelor, deasupra cosmosului. Acesta este un fapt incontestabil, un fapt care există cu adevărat, pe care nu îl poate schimba nicio persoană sau niciun lucru. Dacă încă ești nemulțumit de lucruri așa cum sunt, crezând că ai vreun talent sau vreo abilitate specială și gândind că tot mai poți, printr-un noroc, să-ți schimbi circumstanțele actuale sau să scapi de ele; dacă încerci să-ți schimbi propria soartă prin eforturi omenești, și astfel te distingi de semenii tăi și câștigi faimă și avere; atunci îți spun că îți îngreunezi situația, că nu faci decât să cauți belele, îți sapi singur groapa! Într-o zi, mai devreme sau mai târziu, vei descoperi că ai făcut alegerea greșită și că ți-ai irosit eforturile. Ambiția, dorința ta de a te lupta împotriva sorții și propria purtare obraznică te vor duce pe un drum fără întoarcere și vei plăti un preț amar pentru aceasta. Cu toate că în prezent nu vezi gravitatea consecințelor, pe măsură ce continui să experimentezi și apreciezi din ce în ce mai profund adevărul că Dumnezeu este Stăpânul destinului omenesc, vei ajunge încet să înțelegi despre ce vorbesc astăzi și adevăratele implicații a ceea ce spun. Dacă ai cu adevărat inimă și spirit și dacă ești o persoană care iubește adevărul depind de tipul de atitudine pe care o adopți față de suveranitatea lui Dumnezeu și față de adevăr. În mod natural, acest fapt stabilește dacă poți să cunoști și să înțelegi cu adevărat autoritatea lui Dumnezeu. Dacă nu ai perceput niciodată în viața ta suveranitatea lui Dumnezeu și aranjamentele Lui, cu atât mai puțin ai recunoscut și acceptat autoritatea lui Dumnezeu, atunci vei fi complet inutil, și, fără îndoială, vei fi ținta detestării și a respingerii lui Dumnezeu, din cauza cărării pe care ai apucat și a alegerilor pe care le-ai făcut. Dar aceia care, în lucrarea lui Dumnezeu, pot accepta încercarea Lui, pot accepta suveranitatea Lui, se pot supune autorității Lui și pot obține treptat experiența reală a cuvintelor Lui, vor fi obținut o cunoaștere reală a autorității lui Dumnezeu, o înțelegere reală a suveranității Lui; vor fi devenit cu adevărat supuși Creatorului. Numai asemenea oameni vor fi fost cu adevărat mântuiți. Pentru că ei au cunoscut suveranitatea lui Dumnezeu, pentru că au acceptat-o, aprecierea lor față de

realitatea suveranității lui Dumnezeu asupra destinului omenesc, supunerea lor față de aceasta e reală și corectă. Când vor fi în fața morții, ei vor avea, ca Iov, o minte netemătoare de moarte și se vor supune orchestrărilor și aranjamentelor lui Dumnezeu în toate, fără alegere individuală, fără dorință individuală. Numai o asemenea persoană va fi în stare să se întoarcă alături de Creator ca o adevărată ființă umană creată.

17 decembrie 2013

Dumnezeu Însuși, Unicul IV
Sfințenia lui Dumnezeu (I)

În timpul ultimei noastre întâlniri, am avut mai multă părtășie despre autoritatea lui Dumnezeu. Acum, nu vom discuta subiectul dreptății lui Dumnezeu. Despre ceea ce vom vorbi astăzi este un subiect complet nou – sfințenia lui Dumnezeu. Sfințenia Lui este încă un aspect al esenței Sale unice, așadar, este foarte important să avem părtășie despre acest subiect. Anterior, am avut părtășie despre alte două aspecte ale esenței lui Dumnezeu – firea dreaptă a lui Dumnezeu și autoritatea Lui; sunt unice toate aceste aspecte și cel despre care voi avea părtășie azi? (Da.) Sfințenia Lui este, de asemenea, unică, așadar, tema pentru părtășia noastră de astăzi este în ce constă baza și rădăcina acestei unicități. Astăzi vom avea părtășie despre esența unică a lui Dumnezeu – sfințenia Lui. Poate că unii dintre voi aveți unele îndoieli și întrebați: „De ce să avem părtășie despre sfințenia lui Dumnezeu?” Nu vă faceți griji, vă voi explica acest lucru pe îndelete. Odată ce ați auzit ce am de spus, veți ști de ce este atât de necesar pentru Mine să am părtășie despre acest subiect.

Mai întâi, să definim cuvântul „sfânt”. Bazându-vă pe înțelegerea voastră și pe toate cunoștințele pe care le-ați dobândit, ce înțelegeți prin definiția „sfânt”? („Sfânt” înseamnă nepătat, în întregime fără corupție sau defecte umane. Sfințenia emite toate lucrurile pozitive, fie în gândire, vorbire sau acțiune.) Foarte bine. („Sfânt” este divin, neîntinat, de neofensat de către om. Este unic, este Dumnezeu singur și este simbolul Său.) Aceasta este definiția voastră. În inima fiecărei persoane, acest cuvânt, „sfânt”, are o rază de acțiune, o definiție și o interpretare. Cel puțin, atunci când vedeți cuvântul „sfânt”, mintea voastră nu este goală. Aveți un anumit spectru al definiției pentru acest cuvânt, iar spusele unor oameni despre el se apropie oarecum de cele care definesc esența firii lui Dumnezeu. Aceasta este foarte bine. Majoritatea oamenilor cred despre cuvântul „sfânt” că este unul pozitiv, iar acest lucru este cu siguranță adevărat. Dar astăzi, în timp ce avem părtășie despre sfințenia lui Dumnezeu, nu voi vorbi numai despre definiții și explicații. În schimb, voi prezenta fapte drept dovezi pentru a-ți arăta de ce Eu spun că Dumnezeu este sfânt și de ce folosesc cuvântul „sfânt” pentru a descrie esența Lui. Până când se va încheia părtășia noastră, vei simți că folosirea cuvântului „sfânt” pentru a defini esența lui Dumnezeu și cu referire la Dumnezeu este pe deplin justificată și cea mai potrivită. Cel puțin, în contextul limbajului uman actual, folosirea acestui cuvânt pentru a ne referi la Dumnezeu este deosebit de potrivită – el singur dintre toate cuvintele din limba omenească este un mod complet pentru a se referi la Dumnezeu, nu este un cuvânt gol, nici nu este laudă neîntemeiată sau măgulire deșartă. Scopul părtășiei noastre este să permitem fiecărei persoane să recunoască adevărul acestui aspect al esenței lui Dumnezeu. Dumnezeu nu Se teme de înțelegerea omului, ci El se teme de neînțelegerea lui. Dumnezeu dorește ca fiecare persoană să-I cunoască esența și ceea ce are El și ceea ce este. Așadar, de fiecare dată când menționăm un aspect al esenței

Sale, putem apela la multe fapte pentru a le permite oamenilor să vadă că există într-adevăr acest aspect al esenței lui Dumnezeu.

Acum, că avem o definiție a cuvântului „sfânt", să discutăm despre câteva exemple. În noțiunile oamenilor, ei își imaginează multe lucruri ca fiind „sfinte" și mulți oameni ca fiind „sfinți". De exemplu, băieții și fetele virgine sunt definiți ca sfinți în dicționarele omenirii. Dar sunt ei, de fapt, sfinți? Sunt așa-numitul „sfânt" și „sfântul" despre care vom avea părtășie astăzi unul și același? Aceia dintre oameni cu principii solide, care au exprimare rafinată și cultivată, care nu rănesc niciodată pe nimeni și care, prin cuvintele pe care le rostesc, îi fac pe ceilalți dezinvolți și plăcuți – sunt ei sfinți? Sunt sfinți cei care fac deseori bine, sunt generoși și le oferă un mare ajutor celorlalți, cei care aduc multă bucurie în viața oamenilor? Sunt sfinți cei care nu ascund gânduri oportuniste, care nu fac nimănui nicio cerere aspră, care sunt toleranți cu toată lumea? Sunt sfinți cei care nu s-au certat niciodată cu cineva și nici nu au profitat vreodată de cineva? Dar cei care lucrează pentru binele celorlalți, care sunt în folosul celorlalți și le aduc lămuriri altora în orice fel – sunt ei sfinți? Sunt sfinți cei care-și dau altora toate economiile lor de-o viață și trăiesc o existență simplă, care sunt severi cu ei înșiși, dar îi abordează pe alții în mod liber? (Nu.) Țineți minte cu toții cum mamele voastre v-au purtat de grijă și v-au îngrijit în toate modurile posibil de imaginat – sunt ele sfinte? Sunt sfinți idolii pe care îi îndrăgiți, fie că sunt oameni renumiți, celebrități sau bărbați măreți? (Nu.) Să privim acum la acei profeți din Biblie care au fost capabili să prezică lucruri despre viitor care nu erau cunoscute multor oameni – au fost sfinți acești oameni? Au fost sfinți oamenii care au reușit să consemneze cuvintele lui Dumnezeu și faptele lucrării Sale în Biblie? Moise a fost sfânt? Avraam a fost sfânt? (Nu.) Dar Iov? A fost sfânt? (Nu.) Iov a fost numit de către Dumnezeu un om drept, deci, de ce s-a spus chiar despre el că nu este sfânt? Oare oamenii care se tem de Dumnezeu și se feresc de rău nu sunt cu adevărat sfinți? Sunt sau nu sunt? (Nu.) Sunteți puțin incerți, nu sunteți siguri de răspuns și nu îndrăzniți să spuneți „nu", dar nici „da", deci, până la urmă, spuneți „nu" cu jumătate de gură. Permiteți-Mi să vă adresez o altă întrebare. Sunt sfinți mesagerii lui Dumnezeu – cei pe care El îi trimite pe pământ? Îngerii sunt sfinți? (Nu.) Este sfântă omenirea necoruptă de Satana? (Nu.) Voi tot spuneți „nu" la fiecare întrebare. Pe ce bază? Sunteți confuzi, nu-i așa? Așadar, de ce se spune chiar și despre îngeri că nu sunt sfinți? Sunteți nesiguri acum, nu-i așa? Puteți stabili pe ce bază oamenii, lucrurile sau ființele necreate, pe care le-am menționat anterior, nu sunt sfinte? Sunt sigur că nu puteți. Așadar, nu este atunci răspunsul vostru „nu" puțin iresponsabil? Nu răspunzi orbește? Unii oameni se întreabă: „De vreme ce Ți-ai formulat întrebarea în acest mod, cu siguranță, răspunsul trebuie să fie «nu»". Nu Îmi dați răspunsuri prefabricate. Gândiți-vă cu atenție dacă răspunsul este „da" sau „nu". Veți ști de ce răspunsul este „nu" odată ce vom avea părtășie despre următorul subiect. Vă voi da răspunsul în scurt timp. Mai întâi, să citim din Scriptură.

1. Porunca lui Iahve Dumnezeu pentru om

Geneza 2:15-17 Iar Iahve Dumnezeu l-a luat pe om și l-a pus în grădina Edenului ca s-o lucreze și s-o păzească. Și Iahve Dumnezeu i-a poruncit omului, zicând: „Din fiecare pom al grădinii, poți mânca fără restricție, dar să nu mănânci din pomul cunoașterii binelui și răului; deoarece în ziua în care vei mânca din acesta, cu siguranță vei muri”.

2. Înșelarea femeii de către șarpe

Geneza 3:1-5 Așadar, șarpele era mai șiret decât toate fiarele câmpului, pe care le-a făcut Iahve Dumnezeu. Și el i-a zis femeii: „Da, a zis Dumnezeu: «Să nu mâncați din toți copacii din grădină»?” Iar femeia i-a spus șarpelui: „Putem mânca din rodul pomilor grădinii; însă din fructele copacului care este în mijlocul grădinii, Dumnezeu a spus: «Să nu mâncați din el, nici să nu-l atingeți, ca nu cumva să muriți»”. Iar șarpele i-a spus femeii: „Moartea voastră nu e o certitudine, pentru că Dumnezeu știe că, în ziua în care veți mânca din acesta, ochii voștri se vor deschide, iar voi veți fi ca Dumnezeu, cunoscând binele și răul”.

Aceste două pasaje sunt fragmente din cartea Geneza a Bibliei. Sunteți toți familiarizați cu aceste două pasaje? Ele relatează evenimente care s-au întâmplat la început, când omenirea a fost creată pentru prima dată; aceste evenimente au fost reale. Mai întâi, să ne uităm la ce fel de poruncă le-a dat Iahve Dumnezeu lui Adam și Evei; conținutul acestei porunci este foarte important pentru subiectul nostru de astăzi. „Și Iahve Dumnezeu i-a poruncit omului, zicând: «Din fiecare pom al grădinii, poți mânca fără restricție, dar să nu mănânci din pomul cunoașterii binelui și răului; deoarece în ziua în care vei mânca din acesta, cu siguranță vei muri».” Care este însemnătatea poruncii lui Dumnezeu pentru om din acest pasaj? În primul rând, Dumnezeu îi spune omului ce poate mânca, și anume, fructele multor tipuri de pomi. Nu există niciun pericol și nicio otravă; toate pot fi mâncate, și mâncate din belșug, după cum dorește omul, fără de griji sau îndoieli. Aceasta este o parte a poruncii lui Dumnezeu. Cealaltă parte este un avertisment. În acest avertisment, Dumnezeu îi spune omului că nu trebuie să mănânce fructul din pomul cunoașterii binelui și răului. Ce se va întâmpla dacă mănâncă din acest pom? Dumnezeu i-a spus omului: „Dacă mănânci din el, cu siguranță o să mori”. Nu sunt aceste cuvinte directe? Dacă Dumnezeu ți-ar spune ție asta, însă tu nu ai înțelege de ce, I-ai trata cuvintele ca pe o regulă sau ca pe un ordin de ascultat? Acestor cuvinte ar trebui să li se dea ascultare. Dar, fie că omul e capabil sau nu să asculte, cuvintele lui Dumnezeu sunt fără echivoc. Dumnezeu i-a spus omului foarte clar ce are voie să mănânce și ce nu are voie să mănânce și ce se va întâmpla dacă mănâncă ce nu are voie să mănânce. În aceste cuvinte succinte pe care le-a rostit Dumnezeu, poți vedea ceva din firea lui Dumnezeu? Sunt adevărate aceste cuvinte ale lui Dumnezeu? Există vreo înșelăciune? Există vreo falsitate? Există vreo intimidare? (Nu.) Dumnezeu i-a spus omului cu onestitate, cinstit și cu sinceritate ce are voie să mănânce și ce nu are voie să mănânce. Dumnezeu a vorbit clar și pe înțeles. Există vreun înțeles ascuns în aceste

cuvinte? Nu sunt directe aceste cuvinte? E nevoie de supoziții? Nu e nevoie să o luați pe ghicite. Înțelesul lor este evident dintr-o privire. Când cineva le citește, se simte absolut lămurit despre înțelesul lor. Adică, ceea ce vrea să spună Dumnezeu și ceea ce vrea El să exprime vin din inima Lui. Lucrurile pe care El le exprimă sunt curate, directe și clare. Nu există motive ascunse, nici vreun înțeles ascuns. El îi vorbește direct omului, spunându-i ce are voie să mănânce și ce nu are voie să mănânce. Altfel spus, prin aceste cuvinte ale lui Dumnezeu, omul poate vedea că inima lui Dumnezeu este transparentă și adevărată. Nu este nicio urmă de falsitate aici; nu e că îți spune că nu ai voie să mănânci ce este comestibil sau că îți spune: „Fă-o și vezi ce se întâmplă" cu lucruri pe care nu le poți mânca. Nu asta vrea să spună Dumnezeu. Orice crede Dumnezeu în inima Sa e ceea ce El spune. Dacă spun că Dumnezeu este sfânt pentru că El Se arată și Se dezvăluie în aceste cuvinte, în acest fel, ai putea simți că am făcut un munte dintr-un mușuroi sau că am dus lucrurile puțin prea departe. Dacă-i așa, nu-ți face griji; nu am terminat încă.

Haideți să vorbim acum despre „Înșelarea femeii de către șarpe". Cine este șarpele? Satana. El joacă rolul contrastului în planul de gestionare (planul de mântuire) de șase mii de ani al lui Dumnezeu și este un rol pe care trebuie să-l menționăm atunci când avem părtășie despre sfințenia Sa. De ce spun acest lucru? Dacă nu cunoști răul și corupția Satanei, dacă nu cunoști natura lui, atunci nu ai nicio posibilitate să accepți sfințenia și nici nu poți să știi ce este cu adevărat sfințenia. În confuzie, oamenii cred că ceea ce face Satana este corect, pentru că ei trăiesc într-o astfel de fire coruptă. Fără niciun contrast, fără niciun termen de comparație, nu poți să știi ce este sfințenia. Acesta este motivul pentru care Satana trebuie menționat aici. O astfel de menționare nu înseamnă vorbe goale. Prin cuvintele și faptele Satanei, vom vedea cum acționează Satana, cum corupe Satana omenirea și care sunt natura și chipul Satanei. Deci, ce i-a spus femeia șarpelui? Femeia i-a povestit din nou șarpelui ce îi spusese Iahve Dumnezeu. Când a spus aceste cuvinte, a fost ea sigură că era adevărat ceea ce-i spusese Dumnezeu? Ea n-a putut fi sigură. Ca o persoană care era nou creată, ea nu avea nicio capacitate de a distinge binele de rău și nici nu avea nicio cunoaștere despre nimic din jurul ei. Judecând după cuvintele pe care le-a spus șarpelui, ea nu era sigură în inima ei că erau corecte cuvintele lui Dumnezeu; aceasta a fost atitudinea ei. Așadar, atunci când șarpele a văzut că femeia a avut o atitudine nesiguranță față de cuvintele lui Dumnezeu, a spus: „Moartea voastră nu e o certitudine, pentru că Dumnezeu știe că, în ziua în care veți mânca din acesta, ochii voștri se vor deschide, iar voi veți fi ca Dumnezeu, cunoscând binele și răul". Există vreo problemă cu aceste cuvinte? Când citiți această propoziție, vă faceți o idee despre intențiile șarpelui? Care sunt acele intenții? A vrut s-o ispitească pe această femeie ca s-o împiedice să țină cont de cuvintele lui Dumnezeu. Însă el nu a spus aceste lucruri direct. Așadar, putem spune că este foarte viclean. Își exprimă intenția într-un mod viclean și evaziv, pentru a-și atinge obiectivul plănuit pe care îl ține ascuns în mintea lui, ascuns de om – astfel este viclenia

șarpelui. Acesta a fost dintotdeauna modul Satanei de a vorbi și de a acționa. El spune „nu e o certitudine”, fără a confirma într-un fel sau în altul. Dar, după ce a auzit acest lucru, inima acestei femei neștiutoare a fost mișcată. Șarpele a fost mulțumit deoarece cuvintele lui avuseseră efectul dorit – astfel era intenția vicleană a șarpelui. Mai mult, promițând un final care pare oportun pentru oameni, șarpele a sedus-o, spunând: „În ziua în care veți mânca din acesta, ochii voștri se vor deschide”. Deci, ea se gândește: „Este un lucru bun să am ochii deschiși!” Și apoi a spus ceva chiar mai ispititor, cuvinte necunoscute niciodată înainte de om, cuvinte care exercită o mare putere de ispitire asupra celor care le aud: „Voi veți fi ca Dumnezeu, cunoscând binele și răul”. Nu sunt aceste cuvinte extrem de seducătoare pentru om? Este ca și cum cineva ți-ar spune: „Fața ta are o formă minunată, doar că arcada ta nazală este puțin scurtă. Dacă vei corecta asta, atunci vei fi o frumusețe de renume mondial!” Aceste cuvinte i-ar mișca inima cuiva care nu nutrise niciodată înainte nicio dorință de a-și face o intervenție de chirurgie plastică? Nu sunt aceste cuvinte seducătoare? Nu este această seducție ispititoare pentru tine? Și nu este o ispită? (Ba da.) Spune Dumnezeu lucruri de genul acesta? A fost vreun indiciu al acestui lucru în cuvintele lui Dumnezeu, pe care le-am citit chiar acum? Spune Dumnezeu ceea ce gândește în inima Lui? Poate omul să vadă inima lui Dumnezeu prin cuvintele Sale? (Da.) Dar când șarpele i-a spus femeii acele cuvinte, ai fost în stare să vezi inima lui? Nu. Și, din cauza neștiinței oamenilor, ei au fost cu ușurință seduși și amăgiți de cuvintele șarpelui. Așadar, ai fost capabil să vezi intențiile Satanei? Ai fost capabil să vezi scopul din spatele a ceea ce a spus Satana? Ai fost capabil să vezi comploturile și vicleșugurile Satanei? (Nu.) Ce fel de fire este reprezentată de modul de a vorbi al Satanei? Ce fel de esență ai văzut în Satana prin aceste cuvinte? Nu este înșelător? Poate că, aparent, el îți zâmbește sau nu dezvăluie nicio expresie, de niciun fel. Dar, în inima sa, el calculează modul în care să-și obțină obiectivul pe care tu nu-l poți vedea. Toate făgăduințele pe care ți le face, toate avantajele pe care le descrie ascund seducția lui. Tu vezi aceste lucruri ca fiind bune, așadar, simți că ceea ce spune este mai util, mai substanțial decât ceea ce spune Dumnezeu. Omul nu devine apoi un prizonier supus când se întâmplă acest lucru? Nu este diabolică această strategie pe care a folosit-o Satana? Îți permiți să te scufunzi denaturare. Fără ca Satana să trebuiască să miște un deget, ci doar rostind aceste două propoziții, tu devii bucuros să-l urmezi pe Satana, să-l respecți pe Satana. Astfel, obiectivul său a fost atins. Nu este sinistră această intenție? Nu este acesta chipul primordial al Satanei? Din cuvintele acestuia, omul poate vedea motivele sale sinistre, chipul său hidos și esența lui. Așa este? Comparând aceste propoziții, fără analiză, tu probabil poți simți ca și cum cuvintele lui Iahve Dumnezeu sunt plictisitoare, comune și banale, că nu se justifică să vorbești cu entuziasm aici, lăudând onestitatea lui Dumnezeu. Totuși, când luăm cuvintele Satanei și chipul hidos al Satanei și le folosim drept contrast, nu au aceste cuvinte ale lui Dumnezeu o greutate semnificativă pentru oamenii de astăzi? (Ba da.) Prin această comparație, omul poate simți perfecțiunea pură

a lui Dumnezeu. Toate sunt denaturate: fiecare cuvânt pe care îl spune Satana, precum și motivele, intențiile Satanei și modul în care el vorbește. Care este principala caracteristică a modului de a vorbi al Satanei? Satana folosește limbajul echivoc pentru a te seduce fără să te lase să-i vezi fățărnicia, nici nu-ți permite să-i distingi obiectivul; Satana îți permite să prinzi momeala, dar trebuie și să-i lauzi și să-i cânți virtutea. Nu este această stratagemă obișnuita metodă aleasă de către Satana? (Ba da.) Haide să examinăm acum ce alte cuvinte și expresii ale Satanei îi permit omului să-i vadă chipul hidos. Haide să mai citim din Scripturi.

3. Dialog între Satana și Iahve Dumnezeu

Iov 1:6-11 Așadar, a fost o zi când fiii lui Dumnezeu au venit să se prezinte înaintea lui Iahve, iar Satana a venit și el printre ei. Iar Iahve i-a spus Satanei: „De unde vii?” Atunci Satana I-a răspuns lui Iahve și a zis: „De la cutreierarea și de la plimbarea în sus și în jos pe pământ”. Iar Iahve i-a spus Satanei: „Te-ai gândit la slujitorul Meu Iov, că nu există nimeni altcineva ca el pe pământ, un om desăvârșit și neprihănit, unul care se teme de Dumnezeu și se ferește de rău?”. Apoi, Satana I-a răspuns lui Iahve Dumnezeu și a spus: „Iov se teme de Dumnezeu fără motiv? Nu ai pus Tu un zid în jurul lui și al casei sale și în jurul a tot ceea ce are? I-ai binecuvântat lucrarea mâinilor, iar bunurile sale se înmulțesc pe pământ. Dar întinde-Ți mâna și atinge tot ceea ce are și Te va blestema fățiș”.

Iov 2:1-5 Din nou, a fost o zi când fiii lui Dumnezeu au venit să se prezinte înaintea lui Iahve, iar Satana a venit și el printre ei ca să se prezinte pe sine în fața lui Iahve. Iar Iahve i-a spus Satanei: „De unde vii?” Și Satana I-a răspuns lui Iahve și a spus: „De la cutreierarea și de la plimbarea în sus și în jos pe pământ”. Iar Iahve Dumnezeu i-a spus Satanei: „Te-ai gândit la slujitorul Meu Iov, că nu există nimeni altcineva ca el pe pământ, un om desăvârșit și neprihănit, unul care se teme de Dumnezeu și se ferește de rău? Și încă își păstrează integritatea, deși M-ai convins să acționez împotriva lui, să-l distrug fără motiv”. Iar Satana I-a răspuns lui Iahve și a zis: „Piele pentru piele, da, un om va da tot ce are pentru viața lui. Dar întinde-Ți acum mâna și atinge-I carnea și oasele și el Te va blestema fățiș”.

Aceste două pasaje sunt alcătuite în întregime dintr-un dialog între Dumnezeu și Satana și consemnează ceea ce a spus Dumnezeu și ceea ce a spus Satana. Dumnezeu nu a spus prea mult și El a vorbit foarte simplu. Putem vedea sfințenia lui Dumnezeu în cuvintele Lui simple? Unii vor spune că acest lucru nu este ușor de făcut. Deci, putem vedea hidoșenia Satanei în răspunsurile sale? Să examinăm mai întâi ce fel de întrebare i-a adresat Iahve Dumnezeu Satanei. „De unde vii?” Nu este aceasta o întrebare directă? Există vreun înțeles ascuns? Nu; este doar o întrebare directă. Dacă ar fi să vă-ntreb: „De unde vii?”, atunci cum ați răspunde? Este o întrebare grea ca să răspundeți? Ați spune: „De la cutreierarea și de la plimbarea în sus și în jos pe pământ”? (Nu.) Voi n-ați răspunde astfel. Așadar, cum vă simțiți când îl vedeți pe Satana răspunzând în acest fel? (Simțim că Satana este absurd, dar și înșelător.) Poți să spui

ceea ce simt? De fiecare dată când văd aceste cuvinte ale Satanei, sunt dezgustat, pentru că Satana vorbește, dar totuși, cuvintele lui nu au substanță. A răspuns Satana la întrebarea lui Dumnezeu? Nu, cuvintele rostite de Satana nu au fost un răspuns, nu au dus la nimic. Nu au fost un răspuns la întrebarea lui Dumnezeu. „De la cutreierarea și de la plimbarea în sus și în jos pe pământ.” Care e înțelegerea ta în ceea ce privește aceste cuvinte? De unde exact vine Satana? Ați primit un răspuns la această întrebare? (Nu.) Acesta este „geniul” uneltirilor viclene ale Satanei – a nu lăsa pe nimeni să descopere ceea ce spune de fapt. După ce ai auzit aceste cuvinte, tot nu poți distinge ceea ce a spus, deși a terminat de răspuns. Totuși, Satana crede că a răspuns perfect. Tu cum te simți atunci? Dezgustat? (Da.) Acum începi să simți dezgust ca răspuns la aceste cuvinte. Cuvintele Satanei au o anumită caracteristică: ceea ce spune Satana te face să te scarpini în cap, incapabil să înțelegi sursa cuvintelor sale. Uneori, Satana are motive și vorbește în mod intenționat și, uneori, condus de propria esență, de natura lui, astfel de cuvinte ies spontan și vin direct din gura Satanei. Satana nu petrece mult timp cântărind astfel de cuvinte; mai degrabă, ele sunt exprimate fără să se gândească. Când Dumnezeu l-a întrebat de unde vine, Satana a răspuns prin câteva cuvinte ambigue. Te simți foarte nedumerit, fără să știi vreodată de unde anume vine Satana. Există vreunul printre voi care vorbește astfel? Ce mod de a vorbi este acesta? (Este ambiguu și nu dă un anumit răspuns.) Ce fel de cuvinte ar trebui să folosim pentru a descrie acest mod de a vorbi? Este diversionist și înșelător. Să presupunem că cineva nu vrea să-i lase pe ceilalți să știe ce au făcut ieri. Tu îi întrebi: „Te-am văzut ieri. Unde mergeai?” Ei nu-ți spun direct unde au mers. Mai degrabă, ei spun: „Ce zi a fost ieri. A fost foarte obositoare!” Ți-au răspuns la întrebare? Ei au făcut-o, însă nu ți-au dat răspunsul pe care l-ai vrut. Acesta este „geniul” din iscusința vorbirii omului. Tu nu poți niciodată să descoperi ceea ce vor să spună, nici să înțelegi motivul sau intenția cuvintelor lor. Nu știi ce încearcă ei să evite, deoarece, în inima lor, au propria poveste – acesta este un lucru perfid. Există vreunul printre voi care, de asemenea, vorbește deseori în acest fel? (Da.) Care este atunci scopul vostru? Uneori, este ca să vă protejați propriile interese, alteori, ca să vă păstrați mândria, poziția și imaginea, să vă protejați secretele vieții private? Oricare ar fi scopul, este indisolubil și legat de interesele voastre. Nu este aceasta natura omului? Toți cei care au o astfel de natură sunt în strânsă legătură cu Satana, dacă nu chiar familia lui. Putem spune astfel, nu-i așa? General vorbind, această manifestare este detestabilă și dezgustătoare. Acum vă simțiți și voi dezgustați, nu-i așa? (Ba da.)

Haideți să ne uităm la următoarele versete. Satana răspunde din nou la întrebarea lui Iahve, spunând: „Iov se teme de Dumnezeu fără motiv?” Satana începe un atac asupra evaluării lui Iahve pentru Iov, iar acest atac este colorat de ostilitate. „Nu ai pus Tu un zid în jurul lui și al casei sale și în jurul a tot ceea ce are?” Aceasta este înțelegerea și evaluarea Satanei despre lucrarea lui Iahve asupra lui Iov. Satana evaluează astfel, spunând: „I-ai binecuvântat lucrarea mâinilor, iar bunurile sale se înmulțesc pe pământ.

Dar întinde-Ți mâna și atinge tot ceea ce are și Te va blestema fățiș”. Satana vorbește mereu ambiguu, dar aici vorbește în termeni specifici. Totuși, aceste cuvinte, cu toate că sunt spuse cu termeni specifici, sunt un atac, o blasfemie și un act de sfidare față de Iahve Dumnezeu, față de Dumnezeu Însuși. Cum vă simțiți când auziți aceste cuvinte? Simțiți aversiune? Puteți să vă dați seama de intențiile Satanei? Mai întâi, Satana respinge evaluarea lui Iahve pentru Iov, un om care se teme de Dumnezeu și se ferește de rău. Apoi Satana respinge tot ceea ce spune și face Iov, adică respinge frica acestuia față de Iahve. Nu este acuzator acest lucru? Satana acuză, respinge și se îndoiește de tot ce face și spune Iahve. El nu crede, spunând: „Dacă Tu spui că lucrurile sunt astfel, atunci cum se face că eu nu am văzut aceasta? Tu i-ai oferit atât de multe binecuvântări, așadar, cum poate el să nu se teamă de Tine?” Nu este aceasta o respingere a tot ceea ce face Dumnezeu? Acuzarea, respingerea, blasfemia – nu sunt cuvintele Satanei un atac? Nu sunt o expresie adevărată a ceea ce gândește Satana în inima lui? Aceste cuvinte nu sunt cu siguranță aceleași cuvinte pe care le citim chiar acum: „De la cutreierarea și de la plimbarea în sus și în jos pe pământ”. Ele sunt complet diferite. Prin aceste cuvinte, Satana dezvăluie complet ce se află în inima sa – atitudinea sa față de Dumnezeu și disprețul său pentru frica lui Iov de Dumnezeu. Când se întâmplă acest lucru, ranchiuna și natura sa rea sunt expuse complet. El îi detestă pe cei care se tem de Dumnezeu, pe cei care se feresc de rău și, chiar mai mult, Îl urăște pe Iahve pentru că dăruiește binecuvântări omului. Vrea să folosească această ocazie pentru a-l distruge pe Iov, pe care Dumnezeu l-a ridicat cu propria Lui mână, ca să-l ruineze, spunând: „Tu spui că Iov se teme de Tine și se ferește de rău. Eu văd diferit lucrurile”. El folosește diferite moduri de a-L provoca și de a-L ispiti pe Iahve și diferite vicleșuguri astfel încât Dumnezeu să-l încredințeze pe Iov Satanei pentru a fi manipulat, rănit și maltratat. Satana vrea să profite de această ocazie pentru a-l distruge pe acest om care este drept și desăvârșit în ochii lui Dumnezeu. Este doar o toană de moment care îl face pe Satana să aibă o astfel de inimă? Nu, nu este. Satana se gândea de multă vreme la asta. Când Dumnezeu lucrează, Se îngrijește de o persoană și o apreciază și când o favorizează și o aprobă, Satana se ține și el îndeaproape în urma acesteia, încercând să o înșele și să-i facă rău. Dacă Dumnezeu dorește să câștige această persoană, Satana, pentru a-și atinge obiectivul ascuns, ar face orice-i stă în putere să-L împiedice pe Dumnezeu, folosind diferite vicleșuguri ca să ispitească, să tulbure și să submineze lucrarea lui Dumnezeu. Care este acest obiectiv? El nu vrea ca Dumnezeu să câștige pe nimeni; vrea să pună stăpânire pe toți cei pe care vrea Dumnezeu să-i câștige, vrea să-i controleze, să preia controlul asupra lor pentru ca ei să i se închine și să i se alăture în a comite fapte rele și să I se împotrivească lui Dumnezeu. Nu este acesta motivul sinistru al Satanei? Spuneți adesea că Satana este atât de malefic, atât de rău, dar voi l-ați văzut? Puteți vedea cât de rea este omenirea; nu ați văzut cât de rău este adevăratul Satana. Totuși, în chestiunea cu privire la Iov, ați observat clar cam cât de rău este Satana. Această chestiune a făcut foarte clare chipul ascuns al Satanei și esența lui.

Războindu-se cu Dumnezeu și ținându-se scai după El, obiectivul Satanei este să dărâme întreaga lucrare pe care Dumnezeu vrea s-o facă, să-i ocupe, să-i controleze și să-i elimine complet pe cei pe care vrea Dumnezeu să îi câștige. Dacă nu sunt eliminați, atunci ei ajung în posesia Satanei pentru a fi folosiți de el – acesta este obiectivul său. Și ce face Dumnezeu? Dumnezeu spune doar o propoziție simplă în acest pasaj; nu există nicio consemnare a altor lucruri pe care le face El, dar vedem că există mult mai multe consemnări despre ceea ce face și spune Satana. În următorul pasajul al Scripturii, Iahve îl întreabă pe Satana. „De unde vii?" Care este răspunsul Satanei? (Tot „De la cutreierarea și de la plimbarea în sus și în jos pe pământ".) Este tot aceeași propoziție. Aceasta a devenit sloganul Satanei, cartea sa de vizită. Nu este Satana detestabil? Cu siguranță este suficient să rostească doar o dată această afirmație dezgustătoare. De ce o tot repetă Satana? Aceasta dovedește un singur lucru: natura Satanei este neschimbată. Satana nu poate folosi scuze pentru a-și ascunde fața urâtă. Dumnezeu îi adresează o întrebare și acesta e modul în care Îi răspunde. De vreme ce așa stau lucrurile, imaginați-vă atunci cum îi tratează pe oameni! Satana nu se teme de Dumnezeu, nu are frică de El și nu-L ascultă. Deci, el îndrăznește să fie absurd de încrezut înaintea lui Dumnezeu, să folosească aceleași cuvinte pentru a ignora întrebarea lui Dumnezeu, să folosească în mod repetat același răspuns la întrebarea lui Dumnezeu, să încerce să folosească acest răspuns pentru a-L zăpăci pe Dumnezeu – aceasta este fața urâtă a Satanei. El nu crede în atotputernicia și în autoritatea lui Dumnezeu și cu siguranță nu dorește să se supună stăpânirii Sale. Acesta se împotrivește în mod constant lui Dumnezeu, atacând permanent tot ceea ce face El, încercând să ruineze tot ce face Dumnezeu – acesta este obiectivul său diabolic.

După cum se consemnează în Cartea lui Iov, aceste două pasaje despre cuvinte rostite de Satana și despre lucrurile pe care le-a făcut Satana sunt reprezentative pentru împotrivirea sa față de Dumnezeu, în planul de gestionare de șase mii de ani al lui Dumnezeu – aici este dezvăluit adevăratul caracter al Satanei. Ați văzut cuvintele și faptele Satanei în viața reală? Când le vezi, nu le poți considera ca fiind lucruri rostite de Satana, ci crezi în schimb că sunt lucruri rostite de om? Ce este reprezentat atunci când astfel de lucruri sunt rostite de om? Este înfățișat Satana. Chiar dacă recunoști acest lucru, încă nu poți înțelege că este într-adevăr rostit de Satana. Dar aici și acum ai văzut, fără urmă de îndoială, ceea ce a spus însuși Satana. Tu ai acum o înțelegere corectă și limpede ca lumina zilei despre chipul hidos și despre răutatea Satanei. Așadar, sunt de valoare aceste două pasaje rostite de Satana pentru a-i ajuta pe oamenii de astăzi să obțină cunoaștere despre natura Satanei? Merită aceste două pasaje să fie reținute cu atenție, pentru ca omenirea de astăzi să poată recunoaște fața oribilă a Satanei, să recunoască chipul lui inițial, adevărat? Deși nu pare un lucru potrivit de spus, aceste cuvinte exprimate astfel pot fi totuși considerate corecte. Într-adevăr, acesta este singurul mod în care pot să exprim această idee, iar dacă voi puteți înțelege, atunci este suficient. Satana atacă, iar și iar, lucrurile pe care le face Iahve, aruncând cu acuzații despre teama lui Iov față de Iahve

Dumnezeu. Satana încercă să-L provoace pe Iahve prin diverse metode, încercând să-L facă să accepte ispitirea lui pentru Iov. Prin urmare, cuvintele sale au o natură foarte provocatoare. Deci, spune-Mi, odată ce Satana a rostit aceste cuvinte, Dumnezeu poate să vadă clar ce vrea Satana să facă? (Da.) În inima lui Dumnezeu, omul acesta, Iov, pe care Dumnezeu îl apreciază – acest slujitor al Lui, pe care Dumnezeu îl consideră ca fiind un om drept, un om desăvârșit – poate să reziste acestui fel de ispită? (Da.) De ce este Dumnezeu atât de sigur în privința acestui lucru? Dumnezeu examinează întotdeauna inima omului? (Da.) Deci, Satana este capabil să examineze inima omului? Satana nu poate. Chiar dacă Satana ți-ar putea vedea inima, natura lui rea nu i-ar permite niciodată să creadă că sfințenia este sfințenie sau că josnicia este josnicie. Maleficul Satana nu poate niciodată să prețuiască nimic sfânt, drept sau luminos. El nu se poate abține să nu acționeze neobosit în conformitate cu natura lui, răutatea sa și prin intermediul metodelor sale obișnuite. Chiar cu prețul de a fi pedepsit sau distrus de către Dumnezeu, el nu ezită să I se împotrivească cu încăpățânare – acesta este răul, aceasta este natura Satanei. Așadar, în acest pasaj, Satana spune: „Piele pentru piele, da, un om va da tot ce are pentru viața lui. Dar întinde-Ți acum mâna și atinge-i carnea și oasele și el Te va blestema fățiș”. Satana crede că teama omului față de Dumnezeu este cauzată de faptul că omul a obținut atât de multe avantaje de la Dumnezeu. Omul obține avantaje de la Dumnezeu, deci spune că Dumnezeu este bun. Însă omul se poate teme de Dumnezeu în felul acesta nu deoarece Dumnezeu este bun, ci doar pentru că el obține atâtea avantaje: odată ce El îl privează de acestea, omul Îl abandonează. În natura diabolică a Satanei, El nu crede că inima omului se poate teme într-adevăr de Dumnezeu. Din cauza naturii sale rele, Satana nu știe ce este sfințenia, cu atât mai puțin ce este venerația înfricoșată. Nu știe ce înseamnă să asculți sau să te temi de Dumnezeu. Pentru că el nu cunoaște aceste lucruri, crede că nici omul nu se poate teme de Dumnezeu. Spune-Mi, nu este malefic Satana? Cu excepția bisericii noastre, niciuna dintre diferitele religii și confesiuni, grupuri religioase și sociale, nu crede în existența lui Dumnezeu, și cu atât mai puțin crede că Dumnezeu S-a întrupat și face lucrarea de judecată, crezând prin urmare că Acela în care crezi tu nu este Dumnezeu. Un om de moravuri ușoare se uită în jurul său și îi vede pe toți promiscui, exact cum este el. Un om mincinos se uită în jur și vede doar necinste și minciuni. Un om rău vede îi vede pe toți ceilalți răi și vrea să se lupte cu toți cei pe care îi vede. Cei cu o măsură de cinste îi văd pe toți ceilalți cinstiți, astfel că sunt întotdeauna amăgiți, mereu înșelați și nu pot face nimic în privința aceasta. Dau aceste câteva exemple pentru a vă întări convingerea: natura malefică a Satanei nu este o constrângere efemeră sau determinată de circumstanțe, nici nu este o manifestare temporară izvorâtă din vreun motiv sau factori contextuali. Categoric nu! Satana nu poate fi decât astfel! El nu poate face nimic bun. Chiar și atunci când spune ceva plăcut auzului, este doar pentru a te seduce. Cu cât cuvintele lui sunt mai plăcute, mai cu tact, mai blânde, cu atât sunt mai răutăcioase intențiile sale sinistre din spatele acestor cuvinte. Ce fel de față, ce fel de natură arată Satana în aceste două pasaje? (Perfidă, diabolică și răutăcioasă.) Caracteristica

principală a Satanei este răul; mai presus de toate, Satana este rău și malițios.

Acum, că ne-am terminat discuția despre Satana, să revenim la a vorbi despre Dumnezeul nostru. În timpul planului de gestionare de șase mii de ani al lui Dumnezeu, foarte puțin din discursul Său direct a fost consemnat în Biblie, iar ceea ce a fost consemnat este foarte simplu. Deci, să începem de la capăt. Dumnezeu a creat omul și, de atunci, a îndrumat întotdeauna viața omenirii. Fie revărsând binecuvântări asupra omenirii, creând legi și porunci pentru oameni, fie stipulând diferitele reguli de viață, știți care este scopul intenționat de Dumnezeu atunci când face aceste lucruri? În primul rând, puteți spune cu certitudine că tot ce face El este pentru binele omenirii? Acestea s-ar putea să vi se pară cuvinte mari, goale, dar, după ce examinați detaliile din ele, oare nu este tot ceea ce face Dumnezeu menit să-l conducă și să-l îndrume pe om spre a trăi o viață normală? Indiferent dacă îl face pe om să-I respecte regulile sau să-I păstreze legile, scopul lui Dumnezeu este ca omul să nu înceapă să i se închine Satanei și să nu fie rănit de Satana; acest lucru este fundamental și aceasta a fost ceea ce s-a făcut chiar la început. Încă de la început, când omul nu a înțeles voia lui Dumnezeu, Dumnezeu a făcut câteva legi și reguli simple și a făcut regulamente care să acopere fiecare chestiune imaginabilă. Aceste regulamente sunt simple, dar totuși conțin în ele voia lui Dumnezeu. Dumnezeu apreciază, prețuiește și iubește sincer omenirea. Așadar, putem spune că inima Sa este sfântă? Putem spune că inima Lui este curată? (Da.) Are Dumnezeu anumite motive suplimentare? (Nu.) Așadar, acest scop al Său este drept și pozitiv În timpul lucrării lui Dumnezeu, toate regulamentele pe care le-a făcut au un efect pozitiv asupra omului, deschizându-i calea. Așadar, există în mintea lui Dumnezeu unele gânduri în interes propriu? Are Dumnezeu anumite scopuri suplimentare în ce-l privește pe om? Vrea Dumnezeu să-l folosească pe om în vreun fel? Deloc. Dumnezeu face așa cum spune, iar cuvintele și faptele Sale se potrivesc cu gândurile din inima Lui. Nu există niciun scop întinat, nici gânduri în interes propriu. Nimic din ceea ce face nu este pentru Sine; tot ceea ce face este pentru om, fără obiective personale. Deși are planuri și intenții menite pentru om, nimic din toate astea nu este pentru Sine. Tot ceea ce face El, este exclusiv pentru omenire, pentru a o proteja și pentru a evita ca aceasta să fie dusă pe un drum greșit. Așadar, nu este neprețuită această inimă a Lui? Puteți vedea în Satana chiar și cel mai mic semn al unei astfel de inimi neprețuite? Nu puteți vedea nici cel mai mic indiciu despre acest lucru în Satana, nu îl puteți vedea deloc. Tot ceea ce face Dumnezeu este dezvăluit în mod natural. Acum, să ne uităm la modul în care Dumnezeu lucrează; cum Își face El lucrarea? Ia Dumnezeu aceste legi și cuvintele Sale și le leagă strâns de capul fiecărei persoane, precum vraja cercului de aur,[a] impunându-le tuturor

[a] „Vraja cercului de aur” este o vrajă folosită de călugărul Tang Sanzang în nuvela chinezească „O călătorie spre răsărit”. El folosește această vrajă pentru a-l controla pe Sun Wukong, legându-i o bandă de metal în jurul capului, provocându-i dureri de cap acute și aducându-l astfel sub controlul său. A devenit o metaforă pentru a descrie ceva care constrânge o persoană.

ființelor umane? Lucrează El în acest fel? (Nu.) Așadar, în ce fel Își face Dumnezeu lucrarea? Dumnezeu amenință? Bate el apa în piuă când vă vorbește? (Nu.) Când nu înțelegi adevărul, cum te îndrumă Dumnezeu? El face lumină peste tine, spunându-ți limpede că a face acest lucru nu este în conformitate cu adevărul și apoi îți spune ce ar trebui să faci. Din aceste moduri în care lucrează Dumnezeu, ce fel de relație simți că ai cu El? Simți că Dumnezeu îți este inaccesibil? (Nu.) Așadar, cum te simți când vezi aceste moduri în care lucrează Dumnezeu? Cuvintele Lui sunt deosebit de reale, iar relația lui cu omul, deosebit de normală. Dumnezeu este deosebit de apropiat de tine; nu există nicio distanță între tine și Dumnezeu. Când El te îndrumă, când îți oferă, te ajută și te sprijină, simți cât de cordial este Dumnezeu, simți reverența pe care o inspiră; simți cât este de încântător, Îi simți căldura. Însă ce metodă folosește Dumnezeu când îți impută stricăciunea sau când te judecă și te disciplinează pentru că te răzvrătești împotriva Lui? Îți reproșează în cuvinte? Te disciplinează prin mediul tău și prin oameni, chestiuni și lucruri? (Da.) În ce măsură te disciplinează Dumnezeu? Îl disciplinează Dumnezeu pe om în aceeași măsură în care Satana îl rănește pe om? (Nu, Dumnezeu îl disciplinează pe om doar în măsura în care omul poate să îndure.) Dumnezeu lucrează într-un mod blând, delicat, iubitor și grijuliu, o cale care este extraordinar de măsurată și adecvată. Calea Lui nu provoacă în tine reacții emoționale intense precum: „Dumnezeu trebuie să mă lase să fac asta” sau „Dumnezeu trebuie să mă lase să fac aia”. Dumnezeu nu-ți dă niciodată acel fel de intensitate mentală sau emoțională care face lucrurile de nesuportat. Nu este așa? Chiar și când accepți cuvintele de judecată și mustrare ale lui Dumnezeu, cum te simți atunci? Când simți autoritatea și puterea Lui, cum te simți atunci? Simți că Dumnezeu este divin și intangibil? Simți distanță între tine și Dumnezeu în acele momente? Simți frica de Dumnezeu? Nu, mai degrabă simți, venerație înfricoșată față de El. Nu este datorită lucrării lui Dumnezeu că oamenii simt toate aceste lucruri? Ar avea ei aceste sentimente dacă ar fi Satana cel care ar lucra? Categoric nu. Dumnezeu Își folosește cuvintele, adevărul și viața Sa pentru a-i oferi, în mod continuu, omului, pentru a-l sprijini. Când omul este slab, când se simte demoralizat, Dumnezeu, cu siguranță, nu-i vorbește aspru, spunând: „Nu te simți demoralizat. Pentru ce te simți astfel? De ce ești slab? Ce motiv ai să fii slab? Tu ești mereu atât de slab și întotdeauna atât de pesimist! Care este rostul faptului că tu ești în viață? Doar să mori și să termini cu asta!” Oare Dumnezeu lucrează în felul acesta? (Nu.) Are El autoritatea de a acționa în acest fel? Da, are. Cu toate acestea, Dumnezeu nu acționează astfel. Motivul pentru care El nu acționează în acest fel este datorat esenței Sale, esența sfințeniei Lui. Dragostea Lui față de om, aprecierea și prețuirea omului nu pot fi exprimate clar în doar una sau două propoziții. Nu este ceva cauzat de înălțarea omului, ci este ceva scos la iveală de Dumnezeu, în practica actuală; este revelația esenței Lui. Pot toate aceste moduri prin care lucrează Dumnezeu să-l determine pe om să vadă sfințenia Sa? În toate aceste moduri în care lucrează Dumnezeu, inclusiv intențiile Lui bune, efectele pe care El dorește să le aibă asupra

omului, diferitele moduri pe care Dumnezeu le adoptă ca să lucreze asupra lui, felul de lucrare pe care El o face, ceea ce vrea El ca omul să înțeleagă – ai văzut vreun rău sau vreo înșelătorie în bunele intenții ale lui Dumnezeu? (Nu.) Așadar, în tot ceea ce face, tot ceea ce spune, tot ceea ce gândește Dumnezeu în inima Lui, precum și întreaga Sa esență pe care o dezvăluie – putem să-L numim pe Dumnezeu sfânt? (Da.) Oare vreun om a văzut vreodată această sfințenie în lume sau în sine? În afară de Dumnezeu, ai văzut-o vreodată în vreo om sau în Satana? (Nu.) Din ceea ce am vorbit până acum, putem să-L numim pe El Însuși Dumnezeul unic și sfânt? (Da.) Tot ceea ce-i dă Dumnezeu omului, inclusiv cuvintele Sale, diferitele moduri în care El lucrează asupra lui, ceea ce-i spune, despre ce-i amintește acestuia, ceea ce-l sfătuiește și-l încurajează pe om – toate provin dintr-o singură esență: sfințenia lui Dumnezeu. Dacă nu ar exista un astfel de Dumnezeu sfânt, niciun om nu I-ar putea lua locul pentru a face lucrarea pe care o face El. Dacă Dumnezeu i-ar fi dat pe acești oameni în întregime pe mâna Satanei, v-ați gândi vreodată în ce fel de condiție ați fi astăzi cu toții? Ați sta toți aici, întregi și neatinși? Ați spune, de asemenea: „De la cutreierarea și de la plimbarea în sus și în jos pe pământ”? Ai fi atât de neobrăzat, de încrezut și plin de fală încât să rostești asemenea cuvinte și să te lauzi fără rușine înaintea lui Dumnezeu? Cu siguranță ai face-o, fără urmă de îndoială! Atitudinea Satanei față de om îi permite acestuia să vadă că natura și esența lui sunt complet diferite de cele ale lui Dumnezeu. Ce anume din esența Satanei este opusul sfințeniei lui Dumnezeu? (Răutatea Satanei.) Natura diabolică a Satanei este opusul sfințeniei lui Dumnezeu. Motivul pentru care majoritatea oamenilor nu recunosc această revelație și această esență a sfințeniei lui Dumnezeu este faptul că ei trăiesc sub domeniul Satanei, în corupția și în interiorul îngrădirii lui. Ei nu știu ce este sfințenia sau cum s-o definească. Chiar și atunci când percepi sfințenia Sa, tot nu o poți defini, cu nicio certitudine, ca fiind sfințenia lui Dumnezeu. Aceasta este o nepotrivire în cunoașterea omului cu privire la sfințenia lui Dumnezeu.

Ce caracterizează lucrarea Satanei asupra omului? Ar trebui să fiți capabili să învățați asta prin propriile voastre experiențe – este trăsătura arhetipală a Satanei, lucrul pe care îl face în mod repetat și pe care încearcă să-l facă cu fiecare persoană. Probabil că voi nu puteți vedea această trăsătură, așa că nu simțiți că Satana este atât de înspăimântător și detestabil. Știe cineva care este această trăsătură? (Îl seduce, îl ademenește și îl ispitește pe om.) Este corect, acestea sunt câteva moduri în care se manifestă această trăsătură. De asemenea, Satana îl induce în eroare pe om, îl înșală, atacă și acuză – toate acestea sunt manifestări. Mai sunt altele? (Spune minciuni.) Înșelăciunea și minciuna sunt firești la Satana. El face deseori aceste lucruri. Mai este și dirijarea oamenilor, incitarea lor, forțarea lor să facă lucruri, faptul că le dă ordine și preluarea lor cu forța. Acum, vă voi descrie ceva care vă va face părul măciucă, însă nu o fac ca să vă sperii. Dumnezeu lucrează asupra omului și îl prețuiește atât în atitudinea, cât și în inima Lui. În schimb, Satana nu prețuiește deloc omul și își petrece tot timpul gândindu-se cum să-l rănească. Nu este așa? Atunci când se gândește să-l rănească

pe om, este starea lui de spirit imperativă? (Da.) Așadar, în ceea ce privește lucrarea lui Satana asupra omului, am două fraze care pot descrie amănunțit răutatea și malițiozitatea Satanei, care vă permit cu adevărat să-i cunoașteți caracterul odios: în abordarea lui față de om, Satana vrea permanent să-l ocupe și să-l posede pe om cu forța, pe fiecare în parte, în așa măsură încât să poată dobândi controlul deplin asupra omului și să-l rănească amarnic astfel încât să poată să-și atingă obiectivul și să-și îndeplinească ambiția sălbatică. Ce înseamnă „ocupă cu forța”? Este ceva ce întâmplă cu sau fără consimțământul tău? Se întâmplă cu sau fără știrea ta? Răspunsul este că se întâmplă complet fără știrea ta! Se întâmplă în situațiile în care nu ești conștient, poate chiar fără să-ți spună sau să-ți facă nimic, fără nicio premisă, niciun context – acolo este Satana, învârtindu-se în jurul tău, înconjurându-te. El caută o oportunitate de a exploata și apoi te ocupă forțat, te posedă, atingându-și obiectivul de a te dobândi control total asupra ta și de a-ți face rău. Acestea sunt o intenție și un comportament tipic al Satanei, în timp ce se luptă să smulgă omenirea de lângă Dumnezeu. Cum vă simțiți când auziți acest lucru? (Înspăimântați și înfricoșați în inimile noastre.) Sunteți dezgustați? (Da.) În timp ce sunteți dezgustați, credeți că Satana este nerușinat? Când credeți că el este nerușinat, simțiți atunci dezgust față de acei oameni din jurul vostru care vor întotdeauna să vă controleze, cei care au ambiții sălbatice pentru statut și interese? (Da.) Deci, ce metode folosește Satana pentru a-l poseda și a-l ocupa pe om cu forța? Vă este clar acest lucru? Când auziți acești doi termeni, „ocupație forțată” și „posesie”, simțiți dezgustul și puteți să simțiți răul acestor cuvinte. Satana te posedă, te ocupă cu forța și te corupe fără consimțământul sau știrea ta. Ce poți gusta în inima ta? Simți ură și dezgust? (Da.) Când simți această ură și acest dezgust față de aceste moduri ale Satanei, ce fel de sentiment ai pentru Dumnezeu? (Recunoștință.) Recunoștință față de Dumnezeu pentru că te-a mântuit. Așadar acum, în acest moment, ai dorința sau voința de a-L lăsa pe Dumnezeu să preia și să controleze tot ceea ce ai și ești? (Da.) În ce context răspunzi astfel? Spui da deoarece te temi să nu fii ocupat și posedat cu forța de Satana? (Da.) Nu trebuie să ai acest fel de mentalitate; nu este corect. Nu te teme, căci Dumnezeu este aici. Nu trebuie să-ți fie teamă de nimic? Odată ce ai înțeles esența malefică a Satanei, ar trebui să ai o înțelegere mai exactă sau o prețuire mai profundă a dragostei, a bunelor intenții, a compasiunii și toleranței lui Dumnezeu față de om și a firii Sale drepte. Satana este atât de odios, dar, dacă acest lucru încă nu-ți inspiră dragoste de Dumnezeu, dependență și încredere în El, atunci ce fel de persoană ești? Ești dispus să-l lași pe Satana să-ți facă rău astfel? După ce am văzut răutatea și hidoșenia lui, ne întoarcem și apoi privim la Dumnezeu. Cunoașterea ta despre Dumnezeu a suferit acum vreo schimbare? Putem spune că Dumnezeu este sfânt? Putem spune că El este fără cusur? „Dumnezeu este o sfințenie unică” – poate El să fie la înălțimea acestei denumiri? (Da.) Așadar, în lume și printre toate lucrurile, nu este numai Dumnezeu Însuși Cel care poate să fie la înălțimea acestei înțelegeri pe care o are omul față de Dumnezeu? (Ba da.) Deci, ce anume îi dă Dumnezeu omului? Îți dă

doar puțină grijă, preocupare și prețuire, fără ca tu să-ți dai seama? Ce i-a dat Dumnezeu omului? El i-a dat viață, i-a dat totul și îi dăruiește toate acestea necondiționat, fără a cere nimic, fără niciun motiv ascuns. El folosește adevărul, cuvintele Sale și viața Lui pentru a-l conduce și a-l îndruma pe om, ducând omul departe de distrugerea, de ispitele și de tentațiile Satanei, permițându-i omului să vadă în mod clar prin natura lui diabolică și fața hidoasă. Dragostea și preocuparea lui Dumnezeu pentru omenire este adevărată? Este ceva ce poate experimenta fiecare dintre voi? (Da.)

Priviți în urmă la viețile voastre de până acum, la toată lucrarea pe care Dumnezeu a făcut-o asupra ta în toți anii credinței tale. Indiferent dacă sunt profunde sau superficiale sentimentele pe care le evocă acest lucru, nu este acesta cel mai necesar dintre toate lucrurile pentru tine? Nu a fost ceea ce ți-a fost cel mai necesar să obții? (Ba da.) Nu este acesta adevărul? Nu este aceasta viața? (Ba da.) A revărsat vreodată Dumnezeu luminarea asupra ta și ți-a cerut apoi să-I dai ceva în schimb pentru tot ce ți-a dăruit? (Nu.) Așadar, care este scopul lui Dumnezeu? De ce face Dumnezeu asta? Are Dumnezeu obiectivul de a te ocupa? (Nu.) Vrea Dumnezeu să urce la tronul Său în inima omului? (Da.) Deci, care este diferența dintre Dumnezeu înălțându-Se la tron și ocupația forțată a Satanei? Dumnezeu vrea să câștige și să ocupe inima omului – ce înseamnă aceasta? Înseamnă că Dumnezeu vrea ca omul să devină marioneta sau mașinăria Sa? (Nu.) Deci, care este scopul Său? Există o diferență între Dumnezeu care dorește să ocupe inima omului, ocupația forțată a Satanei și posedarea omului? (Da.) Care este diferența? Puteți să-Mi spuneți clar? (Satana face acest lucru prin forță, în vreme ce Dumnezeu îl lasă pe om să se ofere voluntar.) Aceasta este diferența? Ce rost are inima ta pentru Dumnezeu? Și ce rost are pentru Dumnezeu să te ocupe? Cum înțelegeți în inimile voastre că „Dumnezeu ocupă inima omului”? Aici, trebuie să fim corecți în legătură cu modul în care vorbim despre Dumnezeu, altfel, oamenii vor înțelege întotdeauna greșit și vor gândi: „Dumnezeu vrea întotdeauna să mă ocupe. Pentru ce vrea El acest lucru? Nu vreau să fiu ocupat, vreau doar să fiu eu stăpânul meu. Spui că Satana îi ocupă pe oameni, dar și Dumnezeu îi ocupă. Nu este același lucru, în ambele situații? Nu vreau să las pe nimeni să mă ocupe. Sunt eu însumi!” Care este diferența aici? Gândește-te la asta. Vă întreb: „Dumnezeu ocupă omul” este o expresie goală? Ocuparea omului de către Dumnezeu înseamnă că El trăiește în inima ta și îți controlează fiecare cuvânt și mișcare? Dacă El îți spune să te așezi, tu îndrăznești să nu te ridici în picioare? Dacă El îți spune să mergi spre est, tu îndrăznești să nu mergi spre vest? Se referă această „ocupație” la ceva în acest sens? (Nu, nu se referă. Dumnezeu vrea ca omul să trăiască ceea ce are Dumnezeu și ceea ce este.) De-a lungul acestor ani în care Dumnezeu l-a gestionat pe om, în lucrarea Sa de până acum asupra omului, în această ultimă etapă, care a fost efectul dorit asupra omului cu privire la toate cuvintele pe care le-a spus El? Este faptul că omul trăiește ceea ce are Dumnezeu și ceea ce este? Privind sensul literal al cuvintelor „Dumnezeu ocupă inima omului”, pare ca și cum El i-ar lua inima și ar ocupa-o, trăiește în ea și nu mai iese; El devine stăpânul

omului și este capabil s-o stăpânească și s-o manipuleze după voie, astfel încât omul trebuie să facă orice îi spune Dumnezeu să facă. În acest sens, ar părea că fiecare persoană ar putea să devină Dumnezeu și să aibă esența și firea Lui. Așadar, în acest caz, ar putea omul să realizeze faptele lui Dumnezeu? Poate fi explicată „ocuparea” în acest fel? (Nu.) Așadar, ce este? Vă întreb acest lucru: sunt toate cuvintele și adevărul pe care Dumnezeu le furnizează omului o revelație a esenței Lui și a ceea ce are El și este? (Da.) Cu siguranță este adevărat. Dar este esențial ca Dumnezeu Însuși să practice și să aibă toate cuvintele pe care El i le furnizează omului? Gândiți-vă la asta. Când Dumnezeu îl judecă pe om, de ce judecă El? Cum au luat ființă aceste cuvinte? Care este conținutul acestor cuvinte pe care Dumnezeu le spune atunci când judecă omul? Pe ce se bazează ele? Oare este firea coruptă a omului cea pe care se bazează? (Da.) Așadar, efectul obținut prin judecata lui Dumnezeu asupra omului este bazat pe esența Sa? (Da.) Deci este o sintagmă goală „ocuparea omului” de către Dumnezeu? Cu siguranță nu este. Așadar, de ce îi spune Dumnezeu aceste cuvinte omului? Care este scopul Său când spune aceste cuvinte? Vrea El să folosească aceste cuvinte pentru a servi drept viața omului? (Da.) Dumnezeu vrea ca tot acest adevăr pe care l-a rostit în aceste cuvinte să acționeze drept viața omului. Când omul ia tot acest adevăr și cuvântul lui Dumnezeu și le transformă în propria-i viață, poate atunci omul să asculte de El? Poate atunci omul să se teamă de Dumnezeu? Poate omul atunci să se ferească de rău? Când omul a ajuns în acest punct, poate El atunci să se supună suveranității și rânduielii lui Dumnezeu? Este atunci omul în postura de a se supune autorității lui Dumnezeu? Când oameni ca Iov sau ca Petru ajung la capătul drumului lor, când se poate considera că viața lor a ajuns la maturitate, când au o înțelegere reală a lui Dumnezeu – atunci, poate încă Satana să-i îndepărteze? Atunci, poate încă el să-i ocupe? Mai poate să-i posede cu forța? (Nu.) Așadar, ce fel de persoană este aceasta? Este cineva care a fost complet câștigat de Dumnezeu? (Da.) La acest nivel de înțelegere, cum vedeți acest tip de persoană care a fost complet câștigată de Dumnezeu? Din perspectiva lui Dumnezeu, în aceste împrejurări, El a ocupat deja inima acestei persoane. Dar ce simte aceasta? Oare cuvântul, autoritatea și calea lui Dumnezeu devin viață în om, apoi această viață ocupă întreaga lui ființă, făcând ceea ce trăiește omul, precum și esența lui potrivită pentru a-L mulțumi pe El? Din perspectiva lui Dumnezeu, inima omenirii este, în acest moment, ocupată de către El? (Da.) Cum înțelegeți acum acest nivel de semnificație? Duhul lui Dumnezeu este cel care te ocupă? (Nu, este cuvântul lui Dumnezeu cel care ne ocupă.) Sunt calea și cuvântul lui Dumnezeu care au devenit viața ta și este adevărul care a devenit viața ta. În acest moment, omul are atunci viața care vine de la Dumnezeu, dar nu putem spune că această viață este a lui Dumnezeu. Cu alte cuvinte, nu putem spune că viața în care ar trebui să aibă originea cuvântul lui Dumnezeu este viața lui Dumnezeu. Deci, indiferent de cât timp omul Îl urmează pe Dumnezeu, indiferent de câte cuvinte obține de la El, omul nu poate deveni niciodată Dumnezeu. Chiar dacă, într-o zi, El a spus: „Am ocupat

inima ta, acum tu Îmi posezi viața”, ai simți atunci că ești Dumnezeu? (Nu.) Atunci, ce ai deveni? Nu ai avea o ascultare absolută față de Dumnezeu? Nu ar fi inima ta plină de viața pe care ți-a dăruit-o El? Ar fi o manifestare foarte normală a ceea ce se întâmplă când Dumnezeu ocupă inima omului. Acesta este un fapt. Așadar, privind din acest punct, poate omul să devină Dumnezeu? Când omul este capabil să trăiască realitatea cuvintelor lui Dumnezeu și devine o persoană care se teme de Dumnezeu și se ferește de rău, poate el să aibă atunci esența vieții lui Dumnezeu și sfințenia Lui? Categoric, nu. Indiferent ce se întâmplă, omul este încă om, atunci când totul este spus și făcut. Tu ești o ființă a creației; când ai primit de la Dumnezeu cuvântul și calea Lui, ai doar viața care vine din cuvintele Sale, devii cineva care este lăudat de Dumnezeu, dar nu vei avea niciodată esența vieții Lui, cu atât mai puțin sfințenia Sa.

Acum vom reveni la subiectul pe care tocmai l-am discutat. În timpul discuției, v-am adresat o întrebare – este Avraam sfânt? Este Iov sfânt? (Nu.) Această sfințenie reprezintă esența și firea lui Dumnezeu, iar omul este imperfect. Omul nu are esența sau firea lui Dumnezeu. Chiar și după ce omul a experimentat toate cuvintele lui Dumnezeu și s-a înzestrat cu realitatea lor, tot nu poate avea niciodată esența sfântă a lui Dumnezeu; omul este om. Înțelegi, nu? Așadar, care este înțelegerea ta acum în legătură cu această sintagmă: „Dumnezeu ocupă inima omului”? (Cuvintele, calea și adevărul lui Dumnezeu sunt cele care devin viața omului.) Ați memorat aceste cuvinte. Sper că veți avea o înțelegere mai profundă. Unii oameni pot întreba: „De ce spuneți că mesagerii și îngerii lui Dumnezeu nu sunt sfinți?” Ce gândiți în legătură cu această întrebare? Poate că nu ați luat-o în considerare înainte. Voi folosi un exemplu simplu: Când pornești un robot, acesta poate atât să danseze, cât și să vorbească, iar tu poți înțelege ceea ce spune. Poți să-l numești drăguț și vioi, însă acesta nu va înțelege pentru că nu are viață. Când îi oprești sursa de alimentare, mai poate el să se miște? Când acest robot este activat, poți vedea că este vioi și drăguț. Îi faci o evaluare, fie ea esențială sau superficială, însă, oricare ar fi situația, vezi că se mișcă. Dar când îi oprești sursa de alimentare, vezi vreun fel de personalitate în el? Vezi că are vreun fel de esență? Înțelegi semnificația a ceea ce spun? Adică, chiar dacă acest robot se poate mișca și opri, tu nu l-ai putea descrie niciodată ca având vreun fel de esență. Nu este acesta un fapt? Acum, nu vom mai vorbi despre asta. Este suficient pentru voi să aveți o înțelegere generală a semnificației. Să ne terminăm părtășia aici. La revedere!

17 decembrie 2013

Dumnezeu Însuși, Unicul V
Sfințenia lui Dumnezeu (II)

Frați și surori, haideți să cântăm un imn astăzi. Găsiți unul care vă place și pe care îl cântați adesea. (Vom cânta imnul nr. 760 din cuvintele lui Dumnezeu, „Iubire pură fără pată”.)

1 „Iubirea” se referă la o emoție care este pură și fără cusur, în care îți folosești inima pentru a iubi, a simți și a fi grijuliu. În iubire, nu există niciun fel de condiții, obstacole și distanțe. În iubire, nu există nicio bănuială, nicio înșelăciune și nicio viclenie. În iubire, nu există niciun comerț și nimic necurat. Dacă iubești, atunci nu vei înșela, nu te vei plânge, nu vei trăda, nu te vei răzvrăti, nu vei pretinde și nu vei căuta să câștigi ceva sau să obții o anumită sumă.

2 „Iubirea” se referă la o emoție care este pură și fără cusur, în care îți folosești inima pentru a iubi, a simți și a fi grijuliu. În iubire, nu există niciun fel de condiții, obstacole și distanțe. În iubire, nu există nicio bănuială, nicio înșelăciune și nicio viclenie. În iubire, nu există niciun comerț și nimic necurat. Dacă iubești, atunci te vei dedica cu bucurie, vei îndura greutăți cu bucurie, vei fi compatibil cu Mine, vei renunța la tot ce ai pentru Mine, vei renunța la familia ta, la viitorul tău, la tinerețea și căsnicia ta. În caz contrar, iubirea ta nu ar fi deloc iubire, ci înșelăciune și trădare!

– Urmați Mielul și cântați cântări noi

Imnul acesta a fost o alegere bună. Vă place tuturor să-l cântați? Ce simțiți după ce îl cântați? Puteți simți acest fel de iubire înlăuntrul vostru? (Nu încă.) Care dintre cuvintele sale te impresionează cel mai profund? (În iubire, nu există niciun fel de condiții, obstacole și distanțe. În iubire, nu există nicio bănuială, nicio înșelăciune și nicio viclenie. În iubire, nu există niciun comerț și nimic necurat. În iubire, nu există nicio învoială și nimic necurat. Dar, înlăuntrul meu, văd încă multă necurăție, și multe părți din mine care încearcă să facă înțelegeri cu Dumnezeu. Într-adevăr nu am atins un tip de iubire care este pură și fără cusur.) Dacă nu ai atins o iubire pură fără cusur, atunci care este gradul iubirii tale? (Sunt doar în stadiul în care sunt dispus să caut, în care tânjesc.) Ce grad ai atins, bazându-te pe statura ta și vorbind din experiența personală? Ai înșelăciune? Ai plângeri? Ai cerințe în inima ta? Există lucruri pe care le vrei și le dorești de la Dumnezeu? (Da, am aceste lucruri întinate înlăuntrul meu.) În ce împrejurări apar? (Când situația pe care Dumnezeu a stabilit-o pentru mine nu se potrivește cu noțiunile mele sau când dorințele mele nu au fost îndeplinite: în astfel de momente, dezvălui acest fel de fire stricată.) Și voi, frați și surori care veniți din Taiwan, cântați adesea acest imn? Puteți să vorbiți un pic despre cum înțelegeți „Iubire pură fără pată”? De ce definește Dumnezeu iubirea în acest fel? (Îmi place foarte mult acest imn pentru că din el pot să văd că această iubire este una completă. Totuși, simt că mai am încă multă cale până să îndeplinesc acest standard și că sunt încă foarte departe de a obține iubirea

adevărată. Există câteva lucruri în care am reușit să avansez și să cooperez, și pot să conlucrez cu Dumnezeu prin puterea pe care mi-o dau cuvintele Lui și prin rugăciune. Cu toate acestea, când mă confrunt cu anumite încercări sau dezvăluiri, simt că nu am un viitor sau un destin, că nu am o destinație. În astfel de momente, mă simt foarte slab, iar chestiunea aceasta mă tulbură adeseori.) În cele din urmă, la ce te referi când spui „viitor și destin”? Te referi la ceva anume? Este o imagine sau ceva ce ți-ai închipuit sau viitorul și destinul tău sunt un lucru pe care chiar poți să-l vezi? Este un obiect real? Vreau ca fiecare dintre voi să se gândească la asta: la ce se referă preocuparea pe care o aveți pentru viitorul și destinul propriu? (Se referă la a putea fi mântuită astfel încât să pot supraviețui.) Voi, ceilalți frați și surori, vorbiți și voi un pic despre cum înțelegeți „Iubire pură fără pată”. (Când o persoană o are, din sinele propriu nu vine nicio necurăție, iar aceasta nu este controlată de viitorul și destinul său. Indiferent de modul în care Se comportă Dumnezeu cu ei, aceștia sunt capabili să se supună pe deplin lucrării și orchestrărilor Lui și să-L urmeze chiar până la sfârșit. Numai acest fel de iubire pentru Dumnezeu este iubire pură și neîntinată. Comparându-mă cu aceasta, am descoperit că, deși pare că m-am sacrificat sau am renunțat la anumite lucruri, în ultimii câțiva ani de credință în Dumnezeu, nu am putut să-mi dăruiesc Lui, cu adevărat, inima. Când Dumnezeu mă demască, simt că nu pot fi mântuit și trăiesc într-o stare negativă. Văd că îmi îndeplinesc datoria, dar, în același timp, încerc să mă târguiesc cu Dumnezeu și nu pot să-L iubesc cu toată inima și mă gândesc mereu la destinația mea, la viitorul și destinul meu.) Se pare că ați dobândit o oarecare înțelegere a acestui imn și ați făcut unele legături între acesta și experiențele voastre actuale. Totuși, acceptați într-un grad diferit fiecare frază din imnul „Iubire pură fără pată”. Unii oameni cred că are legătură cu bunăvoința, alți oameni caută să renunțe la viitorul lor, alții, să renunțe la familiile lor, iar unii nu caută să primească nimic. Totuși, alții își impun să nu aibă nicio înșelăciune, nicio plângere și să nu se răzvrătească împotriva lui Dumnezeu. De ce ar vrea El să sugereze acest tip de iubire și să ceară ca oamenii să-L iubească astfel? Este acesta un tip de iubire pe care îl pot obține oamenii? Adică, sunt oamenii capabili să iubească astfel? Oamenii pot vedea că nu sunt în stare, pentru că nu au niciun strop din acest tip de iubire. Când oamenii nu au și nu cunosc iubirea în esență, Dumnezeu rostește aceste cuvinte, care lor nu le sunt familiare. Întrucât oamenii trăiesc în această lume și într-o fire coruptă, dacă ei ar avea sau ar putea să aibă acest fel de iubire, o iubire care nu cere și nu solicită nimic, o iubire căreia să fie dispuși să i se dăruiască și pentru care să îndure suferințe și să renunțe la tot ce au, ce ar crede alții despre cineva care are acest tip de iubire? Nu ar fi aceea o persoană desăvârșită? (Ba da.) Există o astfel de persoană desăvârșită în această lume? Acest tip de persoană nu există în această lume. Lucrul acesta e categoric. Nu-i așa? Prin urmare, unii oameni, prin experiențele lor, investesc un mare efort pentru a se compara cu aceste cuvinte. Se ocupă de ei înșiși, se înfrânează și chiar se leapădă de ei înșiși în mod constant: îndură suferințe și se forțează să renunțe la noțiunile lor. Renunță la răzvrătirea și dorințele și nevoile lor. Dar, în cele

din urmă, tot nu pot să se ridice la înălțimea acelor cuvinte. De ce se întâmplă acest lucru? Dumnezeu spune aceste lucruri ca să le ofere oamenilor un standard de urmat, astfel încât oamenii să cunoască nivelul pe care li-l cere Dumnezeu. Dar spune El vreodată că oamenii trebuie să obțină acest lucru imediat? Spune El vreodată cât timp au oamenii să realizeze acest lucru? (Nu.) Spune Dumnezeu vreodată că oamenii trebuie să-L iubească în felul acesta? Spune asta acest pasaj din text? Nu, nu spune. Dumnezeu doar le spune oamenilor despre iubirea la care S-a referit. Cât despre putința sau neputința oamenilor de a-L iubi astfel pe Dumnezeu, care sunt cerințele Lui de la oameni? Nu este necesar să le atingi deodată, deoarece lucrul acesta ar depăși abilitățile oamenilor. V-ați gândit vreodată ce fel de condiții trebuie să îndeplinească oamenii pentru a iubi în acest fel? Dacă oamenii citesc frecvent aceste cuvinte, vor avea această iubire încetul cu încetul? (Nu.) Atunci, care sunt condițiile? În primul rând, cum pot fi eliberați oamenii de bănuielile legate de Dumnezeu? (Numai oamenii cinstiți pot realiza acest lucru.) Dar cum rămâne cu eliberarea de înșelăciune? (De asemenea, ei trebuie să fie oameni cinstiți.) Și cum rămâne cu a fi o persoană care nu se târguiește cu Dumnezeu? Și lucrul acela înseamnă să fii o persoană cinstită. Ce spui despre eliberarea de viclenie? Ce înseamnă când se spune că nu există nicio alegere în iubire? Înseamnă toate aceste lucruri a fi o persoană cinstită? Aici, există o mulțime de detalii. Ce dovedește faptul că Dumnezeu poate să vorbească despre acest fel de iubire și să-l definească astfel? Putem spune că Dumnezeu are acest tip de iubire? (Da.) Unde vedeți lucrul acesta? (În iubirea pe care El o are pentru om.) Este condiționată Lui față de om? Există bariere sau distanță între Dumnezeu și om? Este oare El bănuitor în privința omului? (Nu.) Dumnezeu îl observă și-l înțelege pe om; îl înțelege cu adevărat. Este El înșelător față de om? (Nu.) Oare și inima sau esența lui Dumnezeu ar putea fi atât de desăvârșite de vreme ce El vorbește atât de perfect despre această iubire? (Da.) Sunt, fără îndoială; când experiența oamenilor a atins un anumit punct, ei pot să simtă asta. Oare oamenii au descris vreodată iubirea în acest fel? În ce condiții a definit omul iubirea? Cum vorbește el despre aceasta? Oare nu vorbește omul despre iubire referindu-se la a dărui sau a oferi? (Ba da.) Această definiție a iubirii este simplistă; este lipsită de esență.

Definirea iubirii de către Dumnezeu și modul în care vorbește Dumnezeu despre iubire au legătură cu un aspect al esenței Lui, dar care e acesta? Ultima oară am avut părtășie despre un subiect foarte important, pe care oamenii l-au discutat adeseori înainte. Subiectul acesta este un cuvânt despre care se vorbește adeseori în cursul credinței în Dumnezeu și, totuși, unul cărora tuturor li se pare atât familiar, cât și necunoscut. De ce spun acest lucru? Este un cuvânt care vine din limbajele oamenilor; totuși, printre oameni, definiția lui este deopotrivă distinctă și nedeslușită. Care este acest cuvânt? (Sfințenie.) Sfințenia: acesta a fost ultimul nostru subiect despre care am avut părtășie. Am comunicat despre o parte a acestui subiect. Din ultima noastră părtășie, a dobândit toată lumea o nouă înțelegere despre esența sfințeniei lui

Dumnezeu? Ce aspecte ale acestei înțelegeri vi se par cu totul noi? Adică, ce anume din această înțelegere sau din acele cuvinte v-a făcut să simțiți că înțelegerea voastră despre sfințenia lui Dumnezeu a fost altfel sau diferită de sfințenia lui Dumnezeu despre care v-am vorbit în timpul părtășiei? Aveți vreo părere în legătură cu asta? (Dumnezeu spune ceea ce simte în inima Lui. Cuvintele Sale nu sunt întinate. Aceasta este o manifestare a unui aspect al sfințeniei.) (Există sfințenie și când Dumnezeu este mânios față de om; mânia Lui este fără cusur.) (În ceea ce privește sfințenia Lui, înțeleg că în firea Sa dreaptă există atât mânia, cât și mila Lui. Acest lucru a avut o impresie foarte puternică asupra mea. În părtășia noastră de ultima dată, s-a menționat și că firea dreaptă a lui Dumnezeu este unică – în trecut, nu am înțeles lucrul acesta. Doar după ce am auzit părtășia pe care a avut-o Dumnezeu, am înțeles că mânia lui Dumnezeu e diferită de furia omenească. Mânia lui Dumnezeu e un lucru pozitiv și este principială; se produce datorită esenței inerente a lui Dumnezeu. El vede ceva negativ și, astfel, Își eliberează mânia. Acesta este un lucru pe care nu îl are nicio ființă creată.) Subiectul nostru de astăzi este sfințenia lui Dumnezeu. Toți oamenii au auzit și învățat ceva despre firea dreaptă a lui Dumnezeu. În plus, mulți oameni adeseori vorbesc despre sfințenia lui Dumnezeu și despre firea Sa dreaptă în același timp; ei spun că firea dreaptă a lui Dumnezeu este sfântă. Cuvântul „sfânt” este cu siguranță cunoscut tuturor – e un cuvânt folosit în mod obișnuit. Dar, cu privire la semnificațiile acestui cuvânt, ce manifestări ale sfințeniei lui Dumnezeu sunt capabili oamenii să vadă? Ce pot recunoaște oamenii din ce a dezvăluit El? Mi-e teamă că este ceva ce nu nimeni nu știe. Firea lui Dumnezeu este dreaptă, dar apoi, dacă iei firea Sa dreaptă și spui că este sfântă, lucrul acesta pare cam vag, puțin deformat; de ce este astfel? Spui că firea Lui este dreaptă sau că este sfântă, deci, în inima voastră, cum caracterizați sfințenia Sa, cum o înțelegeți? Adică, din ce a dezvăluit Dumnezeu sau din ceea ce are și este El, ce anume vor recunoaște oamenii ca fiind sfânt? Te-ai mai gândit la asta până acum? Ceea ce am văzut este că oamenii adesea vin cu cuvinte utilizate în mod obișnuit sau au expresii care sunt rostite în mod repetat, totuși, ei nici măcar nu știu ce spun. Acela este doar modul în care toată lumea o spune, iar ei o spun în mod obișnuit, astfel că devine un termen stabilit pentru aceștia. Totuși, dacă ar fi să cerceteze și să studieze cu adevărat detaliile, ar afla că nu știu care este înțelesul real sau la ce se referă. Ca și în cazul cuvântului „sfânt”, nimeni nu știe exact la ce aspect al esenței lui Dumnezeu se face referire atunci când vorbește despre sfințenia Sa și nimeni nu știe cum să reconcilieze cuvântul „sfânt” cu Dumnezeu. Oamenii sunt confuzi în inimile lor și modul în care recunosc sfințenia Lui este vag și neclar. În ceea ce privește modul în care Dumnezeu este sfânt, nimeni nu este destul de lămurit. Astăzi, vom avea părtășie pe această temă pentru a reconcilia cuvântul „sfânt” cu Dumnezeu, astfel încât oamenii să poată vedea conținutul real al esenței sfințeniei Lui. Acest lucru îi va împiedica pe unii oameni să folosească în mod obișnuit și cu nepăsare acest cuvânt și să spună lucruri la întâmplare, atunci când nu

știu ce înseamnă sau dacă acestea sunt corecte și exacte. Oamenii au vorbit așa dintotdeauna; tu l-ai spus, eu l-am spus și, astfel, a devenit un obicei de exprimare. Acest lucru întinează în mod necugetat un astfel de termen.

La prima vedere, cuvântul „sfânt” pare foarte ușor de înțeles, nu? Cel puțin, oamenii cred că „sfânt” înseamnă curat, imaculat, sacru și pur. Există, de asemenea, cei care asociază „sfințenia” cu „iubirea” în imnul „Iubire pură fără pată”, pe care tocmai l-am cântat. Este corect; aceasta este o parte a cuvântului „sfânt”. Iubirea lui Dumnezeu face parte din esența Lui, dar nu este totalitatea ei. Totuși, în noțiunile oamenilor, ei văd cuvântul și tind să-l asocieze cu lucruri pe care ei înșiși le consideră pure și curate sau cu lucruri pe care ei, personal, le consideră ca fiind imaculate sau nepătate. De exemplu, unii oameni au spus că floarea de lotus este curată și că înflorește fără pată din noroi. Așadar, oamenii au început să folosească cuvântul „sfânt” pentru floarea de lotus. Unii oameni văd poveștile de iubire fabricate de alții ca sfinte sau s-ar putea să vadă niște personaje ficționale, care inspiră venerație ca fiind sfinte. În plus, unii îi consideră pe oamenii din Biblie sau pe alții consemnați în cărțile spirituale – cum ar fi sfinții, apostolii sau alții care L-au urmat cândva pe Dumnezeu în timp ce-Și făcea lucrarea – ca având experiențe spirituale sfinte. Acestea toate sunt lucruri imaginate de oameni; sunt noțiuni pe care le au oamenii. De ce există oameni care au asemenea noțiuni? Motivul este foarte simplu: este pentru că oamenii trăiesc în sânul firii corupte și locuiesc într-o lume a răului și a mizeriei. Tot ceea ce ei văd, tot ceea ce ating, tot ceea ce experimentează este răul și corupția Satanei, precum și uneltirile, conflictele interne și războiul care apar între oameni sub influența acestuia. De aceea, chiar atunci când Dumnezeu Își realizează lucrarea în oameni și chiar atunci când le vorbește și Își dezvăluie firea și esența, ei nu sunt în stare să cunoască sau să vadă sfințenia și esența Sa. Oamenii spun adesea că Dumnezeu este sfânt, dar le lipsește înțelegerea adevărată; ei spun doar cuvinte goale. Pentru că oamenii trăiesc în mijlocul mizeriei și al corupției și sunt în sfera Satanei și nu văd lumina, nu știu nimic despre lucrurile pozitive și, în plus, nu cunosc adevărul, nimeni nu știe cu adevărat ce înseamnă „sfânt”. Așadar, există oare lucruri sfinte sau oameni sfinți în această umanitate coruptă? Putem spune cu certitudine: nu există, pentru că numai esența lui Dumnezeu este sfântă.

Ultima oară, am avut părtășie despre un aspect al sfințeniei esenței lui Dumnezeu. Lucrul acesta le-a oferit oamenilor o oarecare inspirație ca să cunoască sfințenia lui Dumnezeu, dar nu este destul. Nu le poate permite suficient oamenilor să cunoască pe deplin sfințenia lui Dumnezeu și nici să înțeleagă că aceasta este unică. Mai mult, nu le poate permite suficient oamenilor să înțeleagă adevăratul sens al sfințeniei care e pe deplin întrupată în Dumnezeu. Prin urmare, este necesar să continuăm părtășia noastră pe acest subiect. Ultima dată, părtășia noastră a abordat trei subiecte, așa că ar trebui să discutăm acum despre al patrulea. Vom începe prin a citi din Scripturi.

Ispita Satanei

Matei 4:1-4 Atunci Isus a fost dus de Duhul în pustie, ca să fie ispitit de diavolul. Isus a postit timp de patruzeci de zile și patruzeci de nopți și apoi a flămânzit. Atunci ispititorul s-a apropiat de El și I-a zis: „Dacă ești Fiul lui Dumnezeu, poruncește ca aceste pietre să devină pâini!” Însă Isus i-a răspuns: „Este scris: «Omul nu trăiește numai cu pâine, ci cu orice cuvânt care iese din gura lui Dumnezeu»”.

Acestea sunt cuvintele cu care diavolul a încercat prima dată să-L ispitească pe Domnul Isus. Care este conținutul a ceea ce a spus diavolul? („Dacă ești Fiul lui Dumnezeu, poruncește ca aceste pietre să devină pâini!”) Aceste cuvinte pe care le-a spus diavolul sunt destul de simple, dar există vreo problemă cu esența lor? Diavolul a spus: „Dacă ești Fiul lui Dumnezeu”, dar, în inima lui, a știut sau nu că Isus era Fiul lui Dumnezeu? A știut sau nu că El era Hristos? (A știut.) Atunci de ce a spus „Dacă ești”? (Încerca să-L ispitească pe Dumnezeu.) Dar cu ce scop a spus asta? Satana a spus: „Dacă ești Fiul lui Dumnezeu”. În inima lui, știa că Isus Hristos era Fiul lui Dumnezeu, acest lucru era foarte clar în inima sa, dar, în ciuda faptului că știa, I s-a supus și I s-a închinat Lui? (Nu.) Ce a vrut el să facă? A vrut să folosească această metodă și aceste cuvinte pentru a-L mânia pe Domnul Isus, iar apoi a-L ademeni să acționeze conform intențiilor lui. Nu acesta e înțelesul din spatele cuvintelor diavolului? În inima lui, Satana știa cu claritate că Acesta era Domnul Isus Hristos, dar tot a spus aceste cuvinte. Nu este aceasta natura Satanei? Care este natura lui? (Să fie viclean, malefic și să nu aibă niciun respect față de Dumnezeu.) Ce consecințe ar decurge din lipsa de respect față de Dumnezeu. Care este lucrul negativ pe care l-a făcut Satana aici? Oare n-a vrut să-L atace pe Dumnezeu? A vrut să folosească această metodă pentru a-L ataca și a spus: „Dacă ești Fiul lui Dumnezeu, poruncește ca aceste pietre să devină pâini”; nu este aceasta intenția rea a Satanei? Ce a încercat el cu adevărat să facă? Scopul său este foarte evident: încerca să folosească această metodă pentru a nega poziția și identitatea Domnului Isus Hristos. Ceea ce Satana a vrut să spună prin aceste cuvinte este: „Dacă Tu ești Fiul lui Dumnezeu, prefă aceste pietre în pâine. Dacă nu poți s-o faci, atunci Tu nu ești Fiul Lui și deci nu ar trebui să-Ți mai faci lucrarea”. Nu-i așa? Voia să folosească această metodă pentru a-L ataca pe Dumnezeu, voia să-I desființeze și să-I distrugă lucrarea; aceasta este reavoința Satanei. Răutatea lui este o expresie firească a naturii acestuia. Chiar dacă știa că Domnul Isus Hristos era Fiul lui Dumnezeu, chiar întruparea lui Dumnezeu Însuși, nu se putea abține să nu facă un asemenea lucru, să-L urmărească îndeaproape, să-L atace cu îndârjire și să se străduiască din răsputeri să întrerupă și să saboteze lucrarea lui Dumnezeu.

Acum, haideți să analizăm această expresie pe care a rostit-o Satana: „Poruncește ca aceste pietre să devină pâini!” Să transforme pietrele în pâine – înseamnă aceasta ceva? Dacă există hrană, de ce să n-o mănânci? De ce este necesar să transformi pietrele în hrană? Se poate spune că aici nu există niciun înțeles? Deși postea în acel

moment, oare Domnul Isus avea cu siguranță ce să mănânce? (Avea.) Deci, aici putem să vedem iraționalitatea cuvintelor Satanei. Din toată perfidia și răutatea Satanei, tot îi putem vedea iraționalitatea și absurditatea. Satana face o serie de lucruri prin care poți să-i vezi natura răutăcioasă; poți să-l vezi făcând lucruri care sabotează lucrarea lui Dumnezeu și, văzând asta, simți că este plin de ură și exasperant. Dar, pe de altă parte, nu vezi o natură copilărească și ridicolă în spatele cuvintelor și acțiunilor sale? Aceasta este o revelație despre natura Satanei; întrucât are o astfel de natură, va face un astfel de lucru. Astăzi, pentru oameni, aceste cuvinte ale Satanei sunt absurde și ridicole. Dar Satana poate, într-adevăr, să rostească astfel de cuvinte. Putem spune că este ignorant și absurd? Răutatea Satanei este pretutindeni și este dezvăluită în mod constant. Și cum i-a răspuns Domnul Isus? („Omul nu trăiește numai cu pâine, ci cu orice cuvânt care iese din gura lui Dumnezeu.") Au aceste cuvinte vreo putere? (Da, au.) De ce spunem că au putere? Deoarece aceste cuvinte sunt adevărul. Așadar, omul trăiește numai cu pâine? Domnul Isus a postit timp de patruzeci de zile și nopți. A murit de foame? El n-a murit de foame, așa că Satana L-a abordat, îndemnându-L să transforme pietrele în hrană, spunând lucruri precum: „Dacă transformi pietrele în hrană, oare nu vei avea ce mânca? Deci, atunci, nu va mai trebui să postești, nu va trebui să flămânzești?" Dar Domnul Isus a spus: „Omul nu trăiește numai cu pâine", ceea ce înseamnă că, deși omul trăiește într-un corp fizic, nu mâncarea îi permite corpului său fizic să trăiască și să respire, ci fiecare cuvânt rostit de gura lui Dumnezeu. Pe de-o parte, aceste cuvinte sunt adevăr; le oferă oamenilor credință, făcându-i să creadă că pot să depindă de Dumnezeu și că El este adevăr. Pe de altă parte, există un aspect practic al acestor cuvinte? Oare Domnul Isus nu era încă prezent, încă viu după ce a postit timp de patruzeci de zile și nopți? Nu este acesta un exemplu adevărat? El n-a mâncat niciun fel de hrană timp de patruzeci de zile și nopți și, totuși, era încă în viață. Aceasta este dovada puternică ce confirmă adevărul cuvintelor Sale. Aceste cuvinte sunt simple, dar pentru Domnul Isus, le-a rostit El doar când Satana L-a ispitit, sau erau deja în mod firesc o parte din El? Altfel spus, Dumnezeu este adevărul și Dumnezeu este viața, dar au fost adevărul și viața Sa o adăugire ulterioară? S-au născut din experiență? Nu, sunt înnăscute în Dumnezeu. Adică adevărul și viața sunt esența Sa. Orice I S-ar întâmpla, tot ceea ce dezvăluie El este adevărul. Acest adevăr, aceste cuvinte – indiferent dacă discursul Său este lung sau scurt – pot să-i permită omului să trăiască și-i dau viață; ele le pot permite oamenilor să găsească adevărul și limpezimea despre calea vieții umane și să le permită să aibă credință în Dumnezeu. Altfel spus, izvorul folosirii de către Dumnezeu a acestor cuvinte este pozitiv. Deci, putem spune că acest lucru pozitiv este sfânt? (Da.) Acele cuvinte ale Satanei vin din natura lui. El își dezvăluie natura rea și malițioasă pretutindeni și în mod constant. Așadar, face Satana aceste dezvăluiri în mod natural? Oare îi ordonă cineva să facă asta? Îl ajută cineva? Îl constrânge cineva? Nu. El face toate aceste dezvăluiri din proprie inițiativă. Aceasta este natura diabolică a Satanei. Orice și oricum face Dumnezeu, Satana Îl urmează imediat. Esența și adevărata natură a acestor lucruri

pe care le spune și le face Satana sunt esența lui – o esență diabolică și răutăcioasă. Acum, citind mai departe, ce a mai spus Satana? Haideți să citim.

Matei 4:5-7 Atunci diavolul L-a dus în sfânta cetate, L-a pus să stea pe streașina Templului și I-a zis: „Dacă ești Fiul lui Dumnezeu, aruncă-Te jos, căci este scris: «El le va porunci îngerilor Săi cu privire la Tine» și «Ei Te vor purta pe brațele lor, ca nu cumva să-Ți lovești piciorul de vreo piatră!»” Isus i-a răspuns: „De asemenea este scris: «Să nu-L ispitești pe Domnul, Dumnezeul tău!»”

Să lămurim mai întâi cuvintele pe care le-a rostit Satana. El a spus: „Dacă ești Fiul lui Dumnezeu, aruncă-Te jos”, iar apoi a citat din Scripturi: „El le va porunci îngerilor Săi cu privire la Tine” și „Ei Te vor purta pe brațele lor, ca nu cumva să-Ți lovești piciorul de vreo piatră!” Cum te simți când auzi cuvintele Satanei? Nu sunt foarte copilărești? Sunt copilărești, absurde și dezgustătoare. De ce spun aceasta? Satana face deseori lucruri nebunești și se crede foarte inteligent. Citează deseori Scripturile – chiar cuvintele rostite de Dumnezeu – încercând să întoarcă aceste cuvinte împotriva Lui pentru a-L ataca și a-L ispiti, în încercarea de a-și atinge obiectivul, acela de a sabota planul lucrării lui Dumnezeu. Poți să vezi ceva în aceste cuvinte rostite de Satana? (Satana nutrește intenții diabolice.) În tot ceea ce face, Satana caută mereu să ispitească omenirea. Satana nu vorbește direct, ci pe ocolite, folosind ispita, înșelăciunea și seducția. Satana abordează ispitirea lui Dumnezeu de parcă El ar fi un om obișnuit, crezând că Dumnezeu este și neștiutor, nesăbuit, și incapabil să distingă limpede lucrurile așa cum sunt, tot așa cum nici omul nu poate să o facă. Satana crede că atât Dumnezeu, cât și omul, nu pot să-i înțeleagă esența, înșelăciunea și intenția sinistră. Oare nu acest lucru este nebunia Satanei? Mai mult, Satana citează fățiș Scripturile, crezând că dacă face acest lucru este credibil și că tu nu vei fi în măsură să identifici defectele cuvintelor sale sau să eviți să fii păcălit. Nu sunt acestea absurditatea și imaturitatea Satanei? Este exact ca atunci când oamenii răspândesc Evanghelia și Îi sunt martori lui Dumnezeu: oare necredincioșii nu vor spune uneori ceva asemănător cu ceea ce a spus Satana? I-ați auzit pe oameni spunând ceva asemănător? Cum te simți când auzi astfel de lucruri? Ești dezgustat? (Da.) Când te simți dezgustat, simți și aversiune și ură? Când ai aceste sentimente, ești în stare să recunoști că Satana și firea coruptă pe care el o prelucrează în om sunt rele? În inima ta, înțelegi vreodată că „Atunci când Satana vorbește, o face ca să atace și să ispitească; cuvintele Satanei sunt absurde, ridicole, imature și dezgustătoare; cu toate acestea, Dumnezeu nu ar vorbi și nu ar lucra niciodată astfel și nu e adevărat că nu a procedat niciodată așa”? Bineînțeles, în această situație, oamenii pot doar întrucâtva să o simtă și rămân incapabili de a înțelege sfințenia lui Dumnezeu. Cu statura voastră actuală, simțiți doar că „Tot ceea ce spune Dumnezeu este adevărul, este folositor pentru noi și trebuie să-l acceptăm”. Indiferent dacă sunteți sau nu în stare să acceptați acest lucru, spuneți fără excepție că vorbele lui Dumnezeu sunt adevăr și că Dumnezeu este adevăr, dar nu știți că adevărul este sfânt în sine și că Dumnezeu este sfânt.

Deci, care a fost răspunsul lui Isus la aceste cuvinte ale Satanei? Isus i-a răspuns: „De asemenea este scris: «Să nu-L ispitești pe Domnul, Dumnezeul tău!»” Există adevăr în aceste cuvinte pe care le-a spus Isus? Categoric există adevăr în ele. În aparență, aceste cuvinte sunt o poruncă pe care s-o urmeze oamenii, o frază simplă, dar, totuși, atât omul, cât și Satana, au ofensat adesea aceste cuvinte. Deci, Domnul Isus i-a spus Satanei „Să nu-L ispitești pe Domnul, Dumnezeul tău”, pentru că asta făcea deseori Satana, străduindu-se din răsputeri în privința asta. Se poate chiar spune că Satana a făcut-o cu neobrăzare și fără rușine. Este în natura și esența Satanei să nu se teamă de Dumnezeu și să nu-L respecte în inima sa. Chiar și atunci când Satana era alături de Dumnezeu și putea să-L vadă, nu se putea abține să nu-L ispitească. De aceea, Domnul Isus i-a spus Satanei: „Să nu-L ispitești pe Domnul, Dumnezeul tău”. Acestea sunt cuvinte pe care Dumnezeu i le-a spus adesea Satanei. Așadar, este potrivit ca această expresie să fie folosită și astăzi? (Da, pentru că de multe ori și noi Îl ispitim pe Dumnezeu.) De ce Îl ispitesc oamenii deseori pe Dumnezeu? Să fie din cauză că oamenii sunt plini de fire satanică stricată? (Da.) Așadar, sunt cuvintele Satanei mai presus de ce spun oamenii adesea? Și în ce situații spun oamenii aceste cuvinte? S-ar putea spune că oamenii zic astfel de lucruri indiferent de timp și loc. Asta dovedește că firea oamenilor nu e diferită de firea coruptă a Satanei. Domnul Isus a spus câteva cuvinte simple, cuvinte care reprezintă adevărul, cuvinte de care oamenii au nevoie. Totuși, în această situație, Domnul Isus a vorbit astfel ca să Se certe cu Satana? A fost ceva agresiv în ceea ce i-a spus Satanei? (Nu.) În inima Lui, ce a simțit Domnul Isus în legătură cu ispitirea Satanei? S-a simțit dezgustat și I-a provocat repulsie? Domnul Isus a simțit repulsie și dezgust și, totuși, nu S-a certat cu Satana și cu atât mai puțin a vorbit despre vreun principiu măreț. Din ce motiv? (Fiindcă Satana este întotdeauna astfel; nu se poate schimba niciodată.) S-ar putea spune că Satana este irațional? (Da.) Poate Satana să recunoască faptul că Dumnezeu este adevăr? Satana nu va recunoaște niciodată că Dumnezeu este adevăr și nu va admite niciodată acest lucru; aceasta este natura lui. Totuși, natura Satanei mai are un aspect care este respingător. Care este? În eforturile sale de a-L ispiti pe Domnul Isus, Satana s-a gândit că, deși nu va succes, tot va încerca să o facă. Chiar dacă ar fi fost pedepsit, a ales să încerce oricum. Chiar dacă nu ar obține niciun avantaj din asta, ar încerca oricum, stăruitor în eforturile sale și opunându-se lui Dumnezeu până la sfârșit. Ce fel de natură este aceasta? Nu este diabolică? Dacă un om se înfurie și izbucnește de mânie când Dumnezeu este menționat, L-a văzut oare pe Dumnezeu? Știe cine este Dumnezeu? Nu știe cine este Dumnezeu, nu crede în El, iar Dumnezeu nu i-a vorbit. Dumnezeu nu l-a tulburat niciodată, deci de ce ar fi mânios? Am putea spune că această persoană este rea? Tendințele lumești, mâncatul, băutul, căutarea plăcerilor și goana după celebrități – niciunul dintre aceste lucruri nu l-ar deranja pe un astfel de om. Cu toate acestea, la simpla menționare a cuvântului „Dumnezeu” sau a adevărului cuvintelor lui Dumnezeu, se înfurie. Oare asta nu înseamnă că ai o natură malefică? Lucrul acesta este suficient

să demonstreze că asta e natura diabolică a omului. Acum, vorbind în numele vostru, sunt momente când se menționează adevărul sau când sunt pomenite încercările lui Dumnezeu pentru omenire sau cuvintele de judecată ale lui Dumnezeu împotriva omului, iar voi simțiți o aversiune; vă simțiți respinși și nu vreți să auziți asemenea lucruri? Inima vă poate spune: „Nu toți oamenii spun că Dumnezeu este adevăr? Unele dintre aceste cuvinte nu sunt adevăr! Sunt, în mod clar, doar cuvintele Sale de admonestare față de om!” S-ar putea ca unii oameni să simtă un dezgust profund în inimile lor și să gândească: „Despre asta se vorbește în fiecare zi – de încercările Lui, de judecata Sa, când se va sfârși totul? Când vom primi destinația cea bună?” Nu se știe de unde provine această furie irațională. Ce fel de natură este aceasta? (Diabolică.) Ea este ordonată și îndrumată de natura malefică a Satanei. Din perspectiva lui Dumnezeu, în ceea ce privește natura malefică a Satanei și firea coruptă a omului, El nu Se ceartă niciodată și nici nu poartă pică oamenilor, și nu face vreodată vâlvă atunci când oamenii se poartă prostește. Nu veți vedea niciodată că Dumnezeu privește lucrurile la fel ca oamenii și, în plus, nu Îl veți vedea folosind punctele de vedere, cunoștințele, știința, filosofia sau imaginația omenirii pentru a Se ocupa de lucruri. În schimb, tot ceea ce face și tot ce dezvăluie Dumnezeu este legat de adevăr. Adică, toate cuvintele pe care le-a spus și toate acțiunile pe care le-a făcut au legătură cu adevărul. Acest adevăr nu este produsul unei fantezii neîntemeiate; acest adevăr și aceste cuvinte sunt exprimate de Dumnezeu în virtutea esenței și vieții Sale. Deoarece aceste cuvinte și esența a tot ceea ce Dumnezeu a făcut sunt adevăr, putem spune că esența Sa este sfântă. Cu alte cuvinte, tot ceea ce spune și face Dumnezeu le aduce vitalitate și lumină oamenilor, le permite acestora să vadă lucruri pozitive și realitatea acelor lucruri pozitive și îi indică omenirii drumul, astfel încât să meargă pe calea cea dreaptă. Toate aceste lucruri sunt hotărâte de esența lui Dumnezeu și de esența sfințeniei Sale. Acum vedeți lucrul acesta, nu-i așa? Vom continua cu o altă lectură din Scripturi.

Matei 4:8-11 Diavolul L-a mai dus pe un munte foarte înalt și I-a arătat toate regatele lumii și splendoarea lor. Apoi I-a zis: „Toate acestea Ți le voi da Ție dacă Te vei prosterna și mi Te vei închina”. Atunci Isus i-a răspuns: „Pleacă, Satan, căci este scris: «Domnului, Dumnezeul tău, să te închini și numai Lui să-I slujești!»” Atunci diavolul a plecat de la El. Și iată că niște îngeri au venit să-I slujească.

Diavolul Satana, eșuând cu cele două vicleșuguri anterioare, a mai încercat unul: I-a arătat Domnului Isus toate împărățiile lumii și slava lor și I-a cerut să i Se închine. Din această situație, ce înțelegeți despre adevăratele trăsături ale diavolului? Nu este absolut nerușinat diavolul Satana? (Ba da.) Cum este nerușinat? Toate lucrurile au fost create de Dumnezeu și, totuși, Satana s-a întors și I le-a arătat, spunând: „Privește bogăția și slava tuturor acestor împărății. Dacă mi Te închini, Ți le voi da pe toate Ție”. Nu este aceasta o completă inversare a rolurilor? Oare nu este nerușinat Satana? Dumnezeu a creat toate lucrurile, dar pentru bucuria Sa le-a creat? El a dat totul omenirii,

dar Satana a vrut să acapareze totul și, făcând asta, după aceea, I-a spus lui Dumnezeu: „Închină-Te mie! Închină-Te mie și Îți voi da toate acestea”. Aceasta este fața urâtă a Satanei; el este absolut nerușinat! Satana nici măcar nu cunoaște semnificația cuvântului „rușine”. Acesta este doar un alt exemplu al răutății lui. El nici măcar nu știe ce este rușinea. Satana știe în mod clar că Dumnezeu a creat toate lucrurile și că El le conduce și le stăpânește pe toate. Totul Îi aparține lui Dumnezeu, nu omului, cu atât mai puțin Satanei, totuși, diavolul Satana a spus cu neobrăzare că-I va da lui Dumnezeu toate lucrurile. Nu e oare un alt exemplu care ne arată că Satana a făcut din nou ceva absurd și fără rușine? Lucrul acesta Îl face pe Dumnezeu să-l urască și mai mult pe Satana, nu-i așa? Totuși, indiferent ce a încercat Satana să facă, oare L-a păcălit pe Domnul Isus? Ce a spus El? („Domnului, Dumnezeul tău, să te închini și numai Lui să-I slujești!”) Au aceste cuvinte un înțeles practic? (Da.) Ce fel de înțeles practic? Vedem răutatea și nerușinarea Satanei în discursul său. Deci, care ar fi rezultatul dacă omul i s-ar închina Satanei? Ar obține el bogăția și slava tuturor împărățiilor? (Nu.) Ce ar obține? Ar deveni omenirea la fel de nerușinată și ridicolă ca Satana? (Da.) Atunci, oamenii nu ar fi deloc diferiți de acesta. Prin urmare, Domnul Isus a spus aceste cuvinte care sunt importante pentru fiecare ființă umană: „Domnului, Dumnezeul tău, să te închini și numai Lui să-I slujești!” Asta înseamnă că, în afară de Domnul, cu excepția lui Dumnezeu Însuși, dacă ai sluji pe altul, dacă te-ai închina diavolului Satana, atunci te-ai scălda în aceeași mizerie ca și acesta. Atunci ai împărtăși nerușinarea și răutatea Satanei și, la fel ca el, L-ai ispiti și ataca pe Dumnezeu. Atunci, care ar fi rezultatul pentru tine? Ai fi detestat, lovit și distrus de Dumnezeu. După ce Satana L-a ispitit pe Domnul Isus fără succes de câteva ori, a mai încercat s-o facă? N-a încercat din nou și apoi a plecat. Ce dovedește acest lucru? Dovedește că natura diabolică, răutatea, absurditatea și exagerarea Satanei nu merită nici măcar să fie menționate în fața lui Dumnezeu. Domnul Isus l-a înfrânt pe Satana cu doar trei propoziții, după care acesta a fugit înspăimântat, cu coada între picioare, prea rușinat ca să-și arate fața și niciodată nu L-a mai ispitit. De vreme ce Domnul Isus a învins această ispitire a Satanei, El ar putea acum să continue cu ușurință lucrarea pe care trebuia s-o facă și să preia sarcinile care stau înaintea Lui. Dacă ar fi aplicate în ziua de astăzi, oare toate lucrurile pe care le-a făcut și spus Domnul Isus în această situație ar purta o semnificație practică pentru toate ființele umane? (Da.) Ce fel de înțeles practic? Oare înfrângerea Satanei este un lucru ușor de făcut? Oare oamenii trebuie să înțeleagă clar natura malefică a Satanei? Trebuie ca oamenii să înțeleagă exact ispitele Satanei? (Da.) Dacă în viața ta ai să experimentezi ispitele Satanei, dacă ai fi capabil să-i înțelegi natura diabolică, n-ai putea să-l înfrângi? Dacă ai ști despre absurditatea și exagerarea Satanei, i-ai mai rămâne alături și L-ai ataca pe Dumnezeu? Dacă ai înțelege cum prin tine sunt revelate răutatea și nerușinea Satanei – dacă ai recunoaște și ai ști în mod clar aceste lucruri – tot L-ai ataca și ispiti pe Dumnezeu astfel? (Nu, nu am face-o.) Ce ați face? (Ne-am răzvrăti împotriva Satanei și ne-am lepăda de el.) Oare este un lucru ușor de făcut? Nu este ușor. Pentru a face

acest lucru, oamenii trebuie să se roage în mod frecvent, trebuie să se așeze adesea înaintea lui Dumnezeu și să se examineze. Trebuie să permită ca disciplina, judecata și mustrarea lui Dumnezeu să vină asupra lor. Numai în acest fel se vor elibera oamenii treptat de amăgirea și controlul Satanei.

Acum, uitându-ne la toate aceste cuvinte rostite de Satana, vom face un rezumat al lucrurilor care alcătuiesc esența Satanei. În primul rând, se poate spune că, în general, esența lui este malefică, în contrast cu sfințenia lui Dumnezeu. De ce spun că esența Satanei este malefică? Ca să răspundem la această întrebare, trebuie să examinăm consecințele a ceea ce le face Satana oamenilor. Satana îl corupe și-l controlează pe om, iar omul acționează sub firea coruptă a Satanei și trăiește într-o lume de oameni corupți de acesta. Omenirea este fără știre posedată și asimilată de Satana; așadar, omul are firea coruptă a Satanei, care este natura sa. Din tot ce a spus și a făcut Satana, i-ați văzut aroganța? I-ați văzut înșelăciunea și răutatea? Cum se arată, în primul rând, aroganța Satanei? Oare Satana nutrește mereu dorința de a ocupa poziția lui Dumnezeu? Satana vrea întotdeauna să sfâșie lucrarea și poziția Dumnezeu și să o ia pentru sine, astfel încât oamenii să-l urmeze, să-l sprijine și să-l venereze; aceasta este natura arogantă a Satanei. Când acesta corupe oamenii, oare le spune direct ce ar trebui să facă? Când Satana Îl ispitește pe Dumnezeu, oare iese și spune „Te ispitesc, Te voi ataca”? Indiscutabil, nu. Așadar, ce metodă folosește Satana? El seduce, ispitește, atacă și întinde capcane, ba chiar citează din Scripturi. Satana vorbește și acționează în moduri diferite pentru a-și atinge obiectivele și a-și realiza intențiile. După ce face acest lucru, ce se poate vedea din ceea ce se manifestă în om? Oare nu și oamenii devin aroganți? Omul a suferit din cauza corupției Satanei mii de ani și, astfel, omul a devenit arogant, înșelător, malițios și irațional. Toate aceste lucruri sunt provocate de natura Satanei. De vreme ce natura lui este rea, el i-a dat omului această natură malefică și i-a adus această fire coruptă, diabolică. Prin urmare, omul trăiește sub firea coruptă satanică și, la fel ca Satana, se împotrivește lui Dumnezeu, Îl atacă și Îl ispitește astfel încât omul nu mai poate să I se închine și nu are o inimă care Îl venerează.

Cinci moduri prin care Satana corupe omul

În ceea ce privește sfințenia lui Dumnezeu, deși poate fi un subiect familiar, e unul care, atunci când e discutat, poate deveni puțin abstract pentru unii oameni și poate fi întrucâtva profund și dincolo de capacitatea lor de înțelegere. Dar nu trebuie să fiți neliniștiți. Vă voi ajuta să înțelegeți ce este sfințenia lui Dumnezeu. Ca să înțelegeți ce fel de persoană este cineva, uitați-vă la ceea ce face și la rezultatele acțiunilor sale și atunci veți putea vedea esența acelei persoane. Putem privi lucrurile astfel? (Da.) Atunci, haideți mai întâi să avem părtășie despre sfințenia lui Dumnezeu din această perspectivă. Se poate spune că esența Satanei este diabolică, astfel că acțiunile lui față de om au fost pentru a-l corupe neîncetat. Satana este malefic, așa că oamenii pe care i-a corupt sunt cu siguranță răi. Ar spune cineva „Satana este diabolic, dar poate cineva

corupt de el este sfânt”? Ar fi o glumă, nu-i așa? Este măcar posibil un astfel de lucru? (Nu.) Satana este diabolic, iar în răutatea sa există o parte esențială și practică totodată. Nu sunt doar vorbe goale. Noi nu încercăm să-l defăimăm pe Satana; noi doar avem părtășie despre adevăr și realitate. Faptul de a avea părtășie despre realitatea acestui subiect ar putea să-i rănească pe unii oameni sau o anumită subcategorie de oameni, dar fără vreo intenție rea; probabil veți auzi acest lucru astăzi și vă veți simți puțin inconfortabil, dar, într-o bună zi, curând, când veți fi în stare să-l recunoașteți, vă veți disprețui și veți simți că ceea ce vă vorbesc astăzi vă este foarte util și foarte de preț. Esența Satanei este diabolică, așa că am putea spune că rezultatele acțiunilor lui sunt inevitabil rele sau, cel puțin, legate de răutatea sa? (Da.) Deci, cum acționează Satana ca să-l corupă pe om? Ce aspecte specifice ale răului cauzat de Satana în lume și în rândul omenirii sunt vizibile și perceptibile pentru oameni? V-ați gândit vreodată la acest lucru înainte? Poate nu v-ați gândit prea mult la acest lucru, așa că permiteți-Mi să aduc în discuție câteva puncte principale. Toată lumea știe despre teoria evoluției pe care o propune Satana, nu-i așa? Aceasta e o arie a cunoașterii studiate de om, nu? (Da.) Deci, Satana folosește mai întâi cunoașterea pentru a-l corupe pe om și-și folosește metodele satanice pentru a-i împărtăși cunoașterea. Apoi, folosește știința ca să-l corupă pe om, trezindu-i interesul pentru cunoaștere, știință și chestiuni misterioase sau lucruri pe care dorește să le exploreze. Următoarele lucruri pe care Satana le folosește pentru coruperea omului sunt cultura tradițională și superstiția, iar, după aceea, tendințele sociale. Toate acestea sunt lucruri pe care oamenii le întâlnesc în viața lor de zi cu zi și toate sunt în apropierea oamenilor; toate au legătură cu lucrurile pe care ei le văd, le aud, le ating și le experimentează. S-ar putea spune că fiecare ființă umană își trăiește viața înconjurată de aceste lucruri, incapabilă să scape sau să se libereze de ele, chiar dacă ar vrea. Confruntată cu acestea, omenirea este neajutorată și omul nu poate decât să fie influențat, infectat, controlat și legat de aceste lucruri; oamenii nu au nicio putere să se elibereze de ele.

a. Cum folosește Satana cunoașterea pentru a-l corupe pe om

În primul rând, vom vorbi despre cunoaștere. Este cunoașterea ceva considerat drept lucru pozitiv de către toată lumea? Cel puțin, oamenii cred că însemnătatea cuvântului „cunoaștere” este mai degrabă pozitivă decât negativă. Deci, de ce menționăm aici că Satana folosește cunoașterea pentru a-l corupe pe om? Teoria evoluției nu este un aspect al cunoașterii? Oare legile științifice ale lui Newton nu sunt o parte din aceasta? Atracția gravitațională a pământului face parte tot din cunoaștere, nu-i așa? (Da.) Deci, de ce se numără cunoașterea printre lucrurile pe care Satana le folosește pentru coruperea omenirii? Care este părerea voastră despre acest lucru? Are oare cunoașterea măcar o fărâmă de adevăr în ea? (Nu.) Atunci, care este esența cunoașterii? Pe ce bază sunt însușite cunoștințele învățate de om? Se bazează ele pe teoria evoluției? Cunoașterea pe care omul a dobândit-o prin explorare și însumare nu

se bazează pe ateism? Are vreuna dintre aceste cunoștințe o legătură cu Dumnezeu? Are legătură cu închinarea la Dumnezeu? Este legată de adevăr? (Nu.) Așadar, cum folosește Satana cunoașterea pentru a corupe omul? Tocmai am spus că niciuna dintre aceste cunoștințe nu este legată de închinarea la Dumnezeu sau de adevăr. Unii oameni se gândesc la acest lucru astfel: „Cunoașterea s-ar putea să nu aibă nimic de-a face cu adevărul, dar tot nu corupe oamenii”. Care este părerea voastră despre acest lucru? Te-a învățat cunoașterea că o persoană trebuie să-și creeze fericirea cu propriile mâini? Te-a învățat cunoașterea că soarta omului era în propriile lui mâini? (Da.) Ce fel de discuție este aceasta? (Este diavolească.) Exact! Este diavolească! Cunoașterea este un subiect complicat de discutat. Puteți afirma pur și simplu că un domeniu al cunoașterii nu este altceva decât cunoaștere. Acela este un domeniu al cunoașterii însușit pe baza neînchinării la Dumnezeu și a lipsei de înțelegere a faptului că El a creat toate lucrurile. Când oamenii studiază acest tip de cunoaștere, ei nu văd că Dumnezeu este suveran peste toate lucrurile; nu văd că Dumnezeu este responsabil de ele ori că le gestionează pe toate. În schimb, ei nu fac decât să cerceteze și să exploreze la nesfârșit aceea zonă de cunoaștere și să caute răspunsuri bazate pe cunoaștere. Totuși, nu e adevărat că dacă oamenii nu cred în Dumnezeu, ci, în schimb, caută doar cercetarea, ei nu vor găsi niciodată răspunsurile adevărate? Tot ce pot să-ți dea cunoștințele sunt un mijloc de trai, un loc de muncă și venituri, astfel încât să nu flămânzești; dar nu te vor face niciodată să I te închini lui Dumnezeu și nu te vor ține vreodată departe de rău. Cu cât oamenii dobândesc mai multe cunoștințe, cu atât mai mult vor dori să se răzvrătească împotriva lui Dumnezeu, să-L supună cercetărilor lor, să-L ispitească și să I se împotrivească. Așadar, ce vedem acum că-i învăță cunoașterea pe oameni? Totul este filosofia Satanei. Filosofiile și regulile de supraviețuire răspândite de Satana printre oamenii corupți au vreo legătură cu adevărul? Nu au nimic de-a face cu adevărul și, de fapt, sunt opusul adevărului. Oamenii spun adesea: „Viața este mișcare” și „Omul este fier, orezul este oțel, omul se simte înfometat dacă sare peste o masă”; ce sunt aceste zicale? Sunt erezii și, când le aud, mă simt dezgustat. În așa-numita cunoaștere a omului, Satana a impregnat destul de mult din filosofia vieții și gândirii sale. Și, în timp ce face acest lucru, Satana îi permite omului să-i adopte gândirea, filosofia și punctele de vedere, astfel încât acesta să poată să nege existența lui Dumnezeu, să-I nege stăpânirea asupra tuturor lucrurilor și asupra soartei omului. Deci, în timp ce studiile omului progresează și el dobândește mai multă cunoaștere, simte că existența lui Dumnezeu devine nedeslușită și s-ar putea chiar să nu mai simtă că El există. Deoarece Satana a insuflat în om anumite gânduri, păreri și noțiuni, odată ce Satana a insuflat acest venin în om, nu e omul păcălit și corupt de Satana? Așadar, după ce ați spune că trăiesc oamenii de astăzi? Nu trăiesc ei după cunoștințele și gândurile insuflate de Satana? Și lucrurile ascunse în aceste cunoștințe și gânduri nu sunt filosofiile și veninul Satanei? Omul trăiește după filosofiile și veninul Satanei. Și ce se află în centrul coruperii omului de către Satana? Satana vrea să-l facă pe om să Îl nege pe Dumnezeu, să I se opună și

să I se împotrivească așa cum o face el; acesta este scopul Satanei în a corupe omul și, de asemenea, acestea sunt mijloacele prin care Satana îl corupe pe om.

Vom începe prin a aborda cel mai superficial aspect al cunoașterii. Pot gramatica și limbajele să corupă oamenii? Pot cuvintele să-i corupă pe aceștia? Cuvintele nu corup oamenii; ele sunt un instrument pe care oamenii-l folosesc pentru a vorbi și, de asemenea, sunt instrumentul prin care oamenii comunică cu Dumnezeu, ca să nu mai menționăm că, în prezent, limbajul și cuvintele sunt modul prin care Dumnezeu comunică cu oamenii. Sunt instrumente și sunt o necesitate. Unu plus unu este egal cu doi și doi înmulțit cu doi este egal cu patru; aceasta nu este cunoaștere? Dar te poate corupe aceasta? E ceva ce știe toată lumea – un tipar stabilit – și, astfel, nu poate corupe oamenii. Deci, ce tip de cunoaștere corupe oamenii? Cunoașterea care corupe este una amestecată cu punctele de vedere și gândurile Satanei. Satana caută să întipărească aceste puncte de vedere și gânduri în umanitate prin intermediul cunoașterii. De exemplu, într-un articol, nu este nimic în neregulă cu vorbele scrise în sine. Problema este în punctele de vedere și intenția autorului de când a scris articolul, precum și conținutul gândurilor sale. Acestea sunt lucruri spirituale și sunt capabile să corupă oamenii. De exemplu, dacă te-ai uita la o emisiune de televiziune, din lucrurile prezentate, care ar putea schimba părerea oamenilor? Ar putea ceea ce ar spune artiștii, cuvintele în sine, să corupă oamenii? (Nu.) Ce fel de lucruri i-ar corupe? Ar fi profunzimea gândurilor și conținutul spectacolului, care ar reprezenta viziunile regizorului. Informațiile transmise de aceste puncte de vedere ar putea influența inimile și mințile oamenilor. Nu-i așa? Acum știți la ce Mă refer în discuția Mea despre Satana care folosește cunoașterea pentru a corupe oamenii. Nu veți înțelege greșit, nu-i așa? Deci, data viitoare când ai să citești un roman sau un articol, ai să poți să evaluezi dacă gândurile exprimate de cuvintele scrise corup omenirea sau o ajută? (Da, într-o mică măsură.) Acesta este un lucru care trebuie studiat și experimentat într-un ritm lent și nu este ceva ușor de înțeles imediat. De exemplu, atunci când cercetezi sau studiezi o arie a cunoașterii, unele aspecte pozitive ale aceleia te pot ajuta să înțelegi oarecum gândirea generală despre acel domeniu, permițându-ți să afli și ce ar trebui să evite oamenii. Ia ca exemplu „electricitatea” – acesta este un domeniu al cunoașterii, nu? Nu ai fi ignorant dacă nu ai ști că electricitatea poate să-i curenteze și să-i rănească pe oameni? Dar, odată ce înțelegi acest domeniu al cunoașterii, nu vei fi neglijent ca să atingi obiectele cu curent electric și vei ști cum să utilizezi energia electrică. Acestea sunt ambele lucruri pozitive. Acum vă este clară discuția privind modul în care cunoașterea corupe oamenii? Există multe tipuri de cunoștințe studiate în lume, și trebuie să vă faceți timp pentru a le diferenția voi înșivă.

b. Cum folosește Satana știința pentru a-l corupe pe om

Ce este știința? Oare știința nu este ținută la mare cinste și considerată profundă în mintea aproape oricărei persoane? Când se menționează știința, oamenii nu sunt de

părere că „Este ceva ce-i depășește pe oamenii de rând; este un subiect pe care numai cercetătorii sau experții științifici îl pot menționa în treacăt; nu are nicio legătură cu noi, oamenii obișnuiți”? Are vreo legătură cu oamenii obișnuiți? (Da.) Cum folosește Satana știința pentru a corupe oamenii? În discuția noastră, vom vorbi doar despre lucrurile pe care oamenii le întâlnesc frecvent în viața lor, ignorând alte chestiuni. Există un cuvânt, „gene”. Ați auzit de el? Sunteți toți familiarizați cu acest termen? Nu prin știință au fost descoperite genele? Ce înseamnă, mai exact, genele pentru oameni? Nu-i fac pe oameni să simtă că trupul este un lucru misterios? Când oamenilor le este prezentat acest subiect, nu vor exista unii oameni – în special curioșii – care vor vrea să știe mai mult și vor vrea mai multe detalii? Acești oameni curioși își vor concentra energia asupra acestui subiect și, când nu vor avea altceva de făcut, vor căuta informații în cărți și pe internet pentru a afla mai multe detalii despre el. Ce este știința? Ca să vorbim pe înțeles, știința reprezintă gândurile și teoriile privind lucrurile asupra cărora omul este curios, lucruri care sunt necunoscute și care nu îi sunt spuse de către Dumnezeu; știința reprezintă gândurile și teoriile tainelor pe care omul vrea să le exploreze. Care este aria de acoperire a științei? Ai putea spune că e mai degrabă amplă; omul cercetează și studiază tot ce îl interesează. Știința implică cercetarea detaliilor și a legilor acestor lucruri și apoi propunerea unor teorii plauzibile care-i fac pe toți să gândească: „Acești oameni de știință sunt cu adevărat minunați! Ei știu atât de multe, suficient încât să înțeleagă aceste lucruri!” Îi admiră foarte mult pe oamenii de știință, nu-i așa? Ce fel de opinii au oamenii care studiază știința? Oare ei nu doresc să cerceteze universul și lucrurile misterioase din zona lor de interes? Care este rezultatul final al acestui lucru? În cadrul unor anumite științe, oamenii trag propriile concluzii prin supoziții, iar în cadrul altora, se bazează pe experiența umană pentru a trage concluzii. În alte domenii științifice, oamenii ajung să tragă propriile concluzii pe baza observațiilor istorice și de context. Nu e așa? Deci, ce face știința pentru oameni? Știința doar le permite oamenilor să vadă obiectele din lumea fizică și satisface curiozitatea acestora, dar nu le poate permite să vadă legile prin care Dumnezeu stăpânește peste toate lucrurile. Omul pare să găsească răspunsuri în știință, dar acestea sunt enigmatice și oferă doar satisfacție temporară, o satisfacție care servește doar la îngrădirea inimii omului în lumea materială. Omul simte că a primit răspunsuri de la știință, deci, indiferent ce problemă se ivește, el își folosește părerile științifice drept bază pentru a dovedi sau accepta acea chestiune. Inima omului devine sedusă și posedată de știință până în punctul în care pe om nu-l mai interesează să-L cunoască pe Dumnezeu, să I se închine și să creadă că toate lucrurile vin de la El, și că omul de la El ar trebui să caute răspunsuri. Nu este așa? Cu cât o persoană crede mai mult în știință, cu atât devine mai absurdă, crezând că totul are o soluție științifică și că cercetarea poate rezolva orice. Ei nu-L caută pe Dumnezeu și nu cred că El există. Există mulți credincioși în Dumnezeu cu vechime care, atunci când se confruntă cu orice problemă, vor folosi un computer pentru a căuta lucruri și răspunsuri; ei cred doar în cunoașterea științifică. Ei nu cred că sunt adevărul cuvintele

lui Dumnezeu, nu cred că acestea pot rezolva toate problemele omenirii, nu văd nenumăratele probleme ale omenirii din perspectiva adevărului. Indiferent ce problemă întâmpină, ei nu se roagă niciodată lui Dumnezeu și nu găsesc o soluție prin căutarea adevărului în cuvintele lui Dumnezeu. În multe privințe, ei ar prefera să creadă că problema poate fi rezolvată prin cunoștințe; pentru ei, știința este răspunsul suprem. Dumnezeu lipsește cu desăvârșire din inimile unor astfel de oameni. Ei sunt necredincioși, iar opiniile lor despre credința în Dumnezeu nu sunt diferite de cele ale multor academicieni și oameni de știință distinși, care încearcă mereu să-L cerceteze pe Dumnezeu folosind metode științifice. De exemplu, există mulți experți religioși care s-au dus în muntele pe care a venit arca să se odihnească și, astfel, au dovedit existența arcei. Au văzut-o, însă nu văd existența lui Dumnezeu în apariția arcei. Ei cred doar în povestiri și istorie; acesta este rezultatul cercetării lor științifice și al studierii lumii materiale. Dacă vei cerceta lucruri materiale, fie că este vorba despre microbiologie, astronomie sau geografie, nu vei găsi niciodată un rezultat care să determine că există Dumnezeu sau că El este suveran asupra tuturor lucrurilor. Deci, ce face știința pentru om? Nu îl îndepărtează de Dumnezeu? Nu-i face pe oameni să-L studieze pe Dumnezeu? Nu-i face pe oameni să se îndoiască mai mult de existența și suveranitatea lui Dumnezeu și, astfel, să-L tăgăduiască și să-L trădeze? Aceasta e consecința. Așadar, când Satana folosește știința pentru a corupe omul, ce scop încearcă să atingă? Vrea să folosească concluzii științifice pentru a-i înșela și a-i face insensibili pe oameni și să folosească răspunsuri ambigue pentru a se agăța de inima lor, astfel încât ei să nu-L caute pe Dumnezeu și să nu creadă în existența Lui. Așadar, de aceea spun că știința este una dintre căile prin care Satana corupe oamenii.

c. Cum folosește Satana cultura tradițională pentru a-l corupe pe om

Există sau nu multe lucruri care sunt considerate parte a culturii tradiționale? (Există.) Ce înseamnă „cultura tradițională”? Unii spun că este transmisă de la strămoși – acesta este un aspect. De la început, modul de viață, obiceiurile, zicalele și regulile le-au fost transmise familiilor, grupurilor etnice și chiar întregii rase umane, iar acestea s-au întipărit în gândirea oamenilor. Ei le consideră o parte indispensabilă a vieții și le văd ca pe niște reguli, respectându-le de parcă ar fi viața însăși. Într-adevăr, nu vor să le schimbe vreodată sau să le abandoneze pentru că le-au fost transmise de strămoșii lor. Există și alte aspecte ale culturii tradiționale întipărite chiar în oasele oamenilor, ca lucrurile transmise de Confucius și Mencius și cele deprinse de oameni din taoismul chinez și confucianism. Nu-i așa? Ce lucruri sunt incluse în cultura tradițională? Include ea și sărbătorile oamenilor? De exemplu, Festivalul de primăvară, Festivalul felinarelor, Ziua curățirii mormântului, Festivalul bărcii-dragon, precum și Festivalul fantomelor și Festivalul mijlocului toamnei. Unele familii sărbătoresc chiar și zilele când cei în vârstă ating o anumită etate sau când copiii ajung la vârsta de o lună sau au o sută de zile. Și așa mai departe. Toate acestea sunt sărbători tradiționale. Oare nu cultura tradițională

e fundamentul acestor sărbători? Care este nucleul culturii tradiționale? Are vreo legătură cu închinarea la Dumnezeu? Are legătură cu a le spune oamenilor să practice adevărul? Există sărbători în care oamenii să-I ofere jertfe lui Dumnezeu, să meargă la altarul Lui și să-I primească învățăturile? Există sărbători de acest fel? (Nu.) Ce fac oamenii în toate aceste sărbători? În vremurile moderne, acestea sunt văzute ca ocazii de a mânca, a bea și a se distra. Care este sursa de la baza culturii tradiționale? De la cine vine cultura tradițională? Vine de la Satana. În spatele acestor sărbători tradiționale, Satana insuflă anumite lucruri în om. Care sunt aceste lucruri? Să se asigure că oamenii își amintesc de strămoșii lor – e unul dintre ele? De exemplu, în Ziua curățirii mormântului, oamenii fac ordine pe morminte și le oferă sacrificii strămoșilor, ca să nu-și uite străbunii. De asemenea, Satana se asigură că oamenii își amintesc să fie patrioți, un exemplu fiind Festivalul bărcii-dragon. Dar Festivalul de la jumătatea toamnei? (E vorba despre reuniunile de familie.) Care este motivul întâlnirilor în familie? Să comunice și să creeze o legătură emoțională. Desigur, fie că sărbătorim ajunul Anului Nou Lunar sau Festivalul felinarelor, există multe moduri de a descrie motivele din spatele acestor sărbători. Oricum ar descrie cineva aceste motive, fiecare este modul Satanei de a-și insufla filosofia și gândirea în oameni, astfel încât ei să se îndepărteze de Dumnezeu și să nu știe că El există și să ofere ofrande fie strămoșilor lor, fie Satanei sau să mănânce, să bea și să se distreze de dragul dorințelor trupului. Când fiecare dintre aceste sărbători este celebrată, gândurile și părerile Satanei sunt plantate adânc în mintea oamenilor, fără știința lor. Când oamenii ajung să aibă patruzeci sau cincizeci de ani sau chiar mai mult, aceste gânduri și punctele de vedere ale Satanei sunt deja adânc înrădăcinate în inimile lor. Mai mult de-atât, oamenii fac tot posibilul pentru a transmite aceste idei, indiferent dacă sunt bune sau rele, până la următoarea generație, fără discriminare și fără reținere. Nu-i așa? (Ba da.) Cum îi corup pe oameni cultura tradițională și aceste sărbători? Știți? (Oamenii devin constrânși și legați de regulile acestor tradiții, astfel încât nu au timp sau energie să-L caute pe Dumnezeu.) Acesta este un aspect. De exemplu, toată lumea sărbătorește în timpul Anului Nou Lunar – dacă nu ai sărbători, oare n-ai fi trist? Ții, în inima ta, la vreo superstiție? Nu s-ar putea să-ți spui „Eu nu am sărbătorit Anul Nou și, de vreme ce ziua Anului Nou Lunar a fost îngrozitoare, nu va fi rău și tot restului anului”? Nu te-ai simți imediat rău și puțin înfricoșat? Există chiar unii oameni care nu le-au adus jertfe strămoșilor de ani de zile și care, dintr-o dată, visează că o persoană decedată le cere bani. Ei cum se vor simți? „Cât este de trist că această persoană decedată are nevoie de bani de cheltuială! Voi arde niște bani de hârtie pentru ea. Dacă nu o fac, n-ar fi corect. S-ar putea ca noi, cei vii, să avem probleme – cine poate spune când va lovi nenorocirea?” Ei vor avea întotdeauna acest mic nor de teamă și îngrijorare în inimile lor. Cine le dă această îngrijorare? Satana este sursa acestei îngrijorări. Nu este aceasta una dintre căile prin care el îl corupe pe om? Satana folosește diferite mijloace și pretexte pentru a te controla, a te amenința și a te lega, astfel încât să cazi într-o stare de zăpăceală, să te dai bătut și i te supui; acesta este

modul în care îl corupe pe om. Deseori când oamenii sunt slabi sau nu sunt pe deplin conștienți de situație, ar putea face neintenționat ceva, într-un mod confuz; adică, ei cad fără a-și da seama în strânsoarea Satanei și ar putea să se poarte nechibzuit, să facă lucruri fără să știe ce fac. Acesta este modul în care Satana îl corupe pe om. Acum există destul de mulți oameni reticenți să se despartă de cultura tradițională adânc înrădăcinată și care, pur și simplu, nu pot renunța la ea. Mai ales atunci când sunt slabi și pasivi, își doresc să celebreze astfel de sărbători și să-l întâlnească pe Satana și să-l mulțumească din nou, ca să-și aline inima. Care este contextul culturii tradiționale? Oare mâna neagră a Satanei este cea care trage sforile în spatele scenei? Oare natura lui diabolică este cea care manipulează și controlează lucrurile? Controlează Satana totul? (Da.) Când oamenii trăiesc într-o cultură tradițională și celebrează aceste tipuri de sărbători tradiționale, am putea spune că acesta este un mediu în care sunt păcăliți și corupți de Satana și că, în plus, sunt fericiți să se lase păcăliți și corupți de el? (Da.) Acesta este un lucru pe care îl recunoașteți toți, unul pe care îl știți.

d. Cum folosește Satana superstiția pentru a-l corupe pe om

Sunteți familiarizați cu termenul „superstiție”, nu-i așa? Există unele legături între superstiție și cultura tradițională, dar astăzi nu vom vorbi despre acestea. În schimb, voi discuta despre cele mai frecvent întâlnite forme ale superstiției: ghicitul, prezicerea viitorului, arderea tămâii și închinarea la Buddha. Unii oameni practică ghicitul, alții se închină la Buddha și ard tămâie, în timp ce alții pun să li se prezică viitorul sau apelează la cineva să le citească trăsăturile faciale și să le prezică, astfel, viitorul. Câtor dintre voi li s-a ghicit viitorul sau li s-au citit trăsăturile feței? Acesta este un lucru care-i interesează pe majoritatea oamenilor, nu-i așa? (Da.) De ce? Ce fel de avantaje dobândesc oamenii din prezicerea viitorului și din ghicit? Ce fel de satisfacție dobândesc din acest lucru? (Curiozitate.) Este doar curiozitate? După cum văd eu lucrurile, nu e neapărat vorba despre asta. Care este scopul ghicitului și al prezicerii viitorului? De ce se face? Nu pentru a vedea viitorul? Unii oameni apelează la cititul trăsăturilor feței pentru a li se prezice viitorul, alții o fac pentru a vedea dacă vor avea sau nu noroc. Unii oameni fac acest lucru pentru a vedea cum va fi căsnicia lor, iar alții pentru a vedea ce noroc le va aduce anul următor. Unii oameni apelează la cititul trăsăturilor feței pentru a vedea care vor fi perspectivele lor și ale fiilor sau fiicelor lor, iar unii oameni de afaceri o fac pentru a vedea cât de mulți bani vor câștiga, căutând îndrumare privind ceea ce ar trebui să facă. Așadar, o fac doar pentru a-și satisface curiozitatea? Când oamenii apelează la cititul trăsăturilor feței sau fac astfel de lucruri, o fac pentru folosul personal; iar ei cred că toate acestea sunt strâns legate de soarta lor. Este util vreunul dintre aceste lucruri? (Nu.) De ce nu este util? Nu este un lucru bun să dobândești niște cunoștințe prin intermediul acestor lucruri? Aceste practici pot să te ajute să afli când poate lovi un necaz și, dacă afli despre aceste probleme înainte să se întâmple, nu ai putea să le eviți? Dacă ți se citește viitorul, s-ar putea să-ți arate cum să găsești ieșirea din labirint, ca să te poți

bucura de noroc în anul ce urmează și să te îmbogățești din afacerea ta. Așadar, este sau nu util acest lucru? Dacă este sau nu util nu are nicio legătură cu noi, iar părtășia noastră de astăzi nu va include acest subiect. Cum folosește Satana superstiția pentru a corupe omul? Oamenii doresc cu toții să-și cunoască soarta, așa că Satana profită de curiozitatea lor pentru a-i ademeni. Oamenii se angajează în preziceri, ghicit și citire a feței pentru a afla ce se va întâmpla cu ei în viitor și ce fel de drum au înainte. În cele din urmă, însă, în mâinile cui sunt soarta și perspectivele de care oamenii sunt atât de preocupați? (În mâinile lui Dumnezeu.) Toate aceste lucruri sunt în mâinile lui Dumnezeu. Folosind aceste metode, ce vrea Satana ca oamenii să știe? El vrea să folosească cititul trăsăturilor feței și prezicerea viitorului ca să le spună oamenilor că știe ce soartă vor avea și, nu numai că știe aceste lucruri, dar că le și controlează. Satana vrea să profite de această oportunitate și să folosească aceste metode pentru a controla oamenii, astfel încât aceștia să aibă încredere oarbă în el și să-i asculte fiecare cuvânt. De exemplu, când ți se citesc trăsăturile feței, dacă omul care îți prezice viitorul închide ochii și îți spune tot ce ți s-a întâmplat în ultimele decenii, cu claritate perfectă, cum te-ai simți în sinea ta? Ai simți imediat: „Este atât de precis! Nu am povestit niciodată trecutul meu cuiva, cum de a știut despre el? Îl admir cu adevărat pe acest prezicător!” Oare Satanei nu-i este prea ușor să-ți cunoască trecutul? Dumnezeu te-a condus până unde ești astăzi și, în tot acest răstimp, Satana i-a corupt pe oameni și te-a urmărit. Trecerea zecilor de ani din viața ta nu înseamnă nimic pentru Satana, iar acestuia nu-i este dificil să știe aceste lucruri. Când afli că tot ceea ce spune Satana este exact, oare nu-i dai inima ta? Oare nu depinzi de el să preia controlul asupra viitorului și norocului tău? Într-o clipă, inima ta va simți un oarecare respect sau venerație pentru el și, în acest moment, e posibil ca acesta să fi înșfăcat sufletele unora. Și-l vei întreba imediat pe ghicitor: „Ce ar trebui să fac în continuare? Ce ar trebui să evit în anul următor? Ce lucruri nu trebuie să fac?” Iar atunci, acesta îți va spune: „Nu trebuie să mergi acolo, nu trebuie să faci asta, nu purta haine de o anumită culoare, ar trebui să frecventezi mai puțin anumite locuri, să faci mai mult anumite lucruri…” Nu vei pune imediat la inimă tot ce-ți spune? I-ai memora cuvintele mai repede decât cuvintele lui Dumnezeu. De ce le-ai memora atât de repede? Pentru că ai vrea să te bazezi pe Satana pentru noroc. Nu acum este momentul când pune stăpânire pe inima ta? Când prezicerile sale se vor adeveri, rând pe rând, nu ai vrea să te întorci imediat la el ca să afli ce soartă îți va aduce anul următor? (Ba da.) Ai face tot ceea ce-ți spune Satana să faci și ai evita lucrurile pe care îți spune să le eviți. În felul acesta, oare nu respecți tot ceea ce spune? Foarte repede, vei cădea în îmbrățișarea sa, vei fi amăgit și vei ajunge sub controlul lui. Acest lucru se întâmplă deoarece crezi că ceea ce spune este adevărul și că știe despre viața ta din trecut, despre viața ta de acum și despre ceea ce va aduce viitorul. Aceasta este metoda pe care o folosește Satana pentru a-i controla pe oameni. Dar, în realitate, cine deține cu adevărat controlul? Dumnezeu Însuși deține controlul, nu Satana. În acest caz, Satana doar își folosește șiretlicurile ingenioase pentru a-i păcăli pe oamenii neștiutori,

care văd doar lumea materială, să-l creadă și să se bazeze pe el. Apoi, ei vor cădea în prinsoarea Satanei și îi vor asculta fiecare cuvânt. Dar își slăbește vreodată Satana prinsoarea când oamenii vor să creadă în Dumnezeu și să-L urmeze? Satana nu face asta. În această situație, cad oamenii într-adevăr în strânsoarea Satanei? (Da.) Am putea spune că, în această privință, Satana se poartă cu nerușinare? (Da.) De ce am spune acest lucru? Pentru că acestea sunt tactici necinstite și înșelătoare. Satana este nerușinat și îi înșală pe oameni să creadă că el controlează tot ce are legătură cu ei, chiar și soarta lor. Asta îi face pe oamenii neștiutori să i se supună în totalitate. Sunt păcăliți cu doar câteva cuvinte. În uimirea lor, oamenii se pleacă în fața lui. Deci, ce fel de metode folosește Satana, ce spune ca să te facă să crezi în el? De exemplu, e posibil să nu-i fi spus Satanei câte persoane sunt în familia ta, dar el tot ar putea să-ți spună câte persoane sunt, precum și vârstele părinților și copiilor tăi. Dacă înainte de asta e posibil să fi avut bănuieli și îndoieli în privința Satanei, după ce l-ai auzi spunând aceste lucruri, nu ți s-ar părea un pic mai credibil? Satana s-ar putea să-ți spună apoi cât de dificilă a fost munca pentru tine în ultima vreme, că superiorii tăi nu-ți acordă recunoașterea pe care o meriți, că acționează permanent împotriva ta și așa mai departe. După ce ai auzi acest lucru, ai gândi: „Exact așa se întâmplă! Lucrurile nu au mers bine la serviciu”. Așa că l-ai crede pe Satana puțin mai mult. După aceea ar spune altceva ca să te înșele, făcându-te să-l crezi chiar mai mult. Puțin câte puțin, te-ai găsi în imposibilitatea de a te împotrivi sau de a-l mai bănui. Satana folosește doar câteva trucuri triviale, chiar tertipuri mărunte și, astfel, te zăpăcește. Pe măsură ce te zăpăcești, nu vei putea să te orientezi, nu vei ști ce să faci și vei începe să urmezi ceea ce spune Satana. Aceasta este metoda „genială” pe care Satana o folosește pentru a-l corupe pe om și care te face să-i cazi fără să vrei în capcană și să fii sedus de acesta. Satana îți spune câteva lucruri pe care oamenii și le imaginează a fi bune, iar apoi îți spune ce să faci și ce să eviți. Așa ești păcălit fără să-ți dai seama. Odată ce ai căzut în capcană, lucrurile vor deveni dificile pentru tine; te vei gândi constant la ceea ce a spus Satana și la ce ți-a zis să faci, iar tu vei fi, fără să știi, posedat de el. De ce se întâmplă asta? Se întâmplă pentru că omenirii îi lipsește adevărul și, astfel, este incapabilă să se opună și să reziste ispitei și seducției Satanei. Confruntată cu răutatea și cu înșelăciunea, cu trădarea și malițiozitatea Satanei, omenirea este atât de ignorantă, imatură și slabă, nu-i așa? Nu este aceasta una dintre căile prin care Satana îl corupe pe om? (Ba da.) Puțin câte puțin, prin diferitele metode ale Satanei, oamenii sunt înșelați și păcăliți fără să știe, deoarece le lipsește abilitatea de a face diferența dintre pozitiv și negativ. Le lipsesc această statură și capacitatea de a triumfa asupra Satanei.

e. Cum folosește Satana tendințele sociale pentru a-l corupe pe om

Când au apărut tendințele sociale? Doar în ziua de astăzi? S-ar putea spune că tendințele sociale au apărut atunci când Satana a început să-i corupă pe oameni. Ce includ acestea? (Stilurile de îmbrăcăminte și machiaj.) Acestea sunt lucruri cu care

oamenii intră adesea în contact. Stilurile de îmbrăcăminte, moda și tendințele – acestea sunt un aspect neînsemnat. Mai este și altceva? Contează și expresiile populare pe care le inventează deseori oamenii? Contează stilurile de viață pe care și le doresc oamenii? Contează vedetele muzicii, celebritățile, revistele și romanele care le plac oamenilor? (Da.) În mintea voastră, care aspect al acestor tendințe sociale poate corupe omul? Care dintre aceste tendințe este cea mai ispititoare pentru voi? Unii oameni spun: „Toți am ajuns la o anumită vârstă, suntem trecuți de cincizeci, șaizeci, șaptezeci sau optzeci de ani și nu ne mai putem încadra în aceste tendințe, iar acestea nu ne prea atrag atenția”. Așa este? Alții spun: „Nu urmărim celebritățile; asta o fac tinerii de douăzeci de ani; în plus, nu purtăm haine la modă, asta fac oamenii preocupați de propria imagine”. Deci, care dintre acestea poate să vă corupă? (Zicalele populare.) Pot aceste zicale să corupă oamenii? Vă voi da un exemplu, iar voi puteți vedea dacă îi corupe sau nu pe oameni: „Banii fac lumea să se învârtă”; este aceasta o tendință? Prin comparație cu tendințele din modă și din culinară pe care le-ați amintit, nu e aceasta mult mai rea? „Banii fac lumea să se învârtă” este o filosofie a Satanei. Predomină în întreaga omenire, în fiecare societate umană; ați putea spune că este o tendință. Asta deoarece a fost întipărită în inima fiecărei persoane care, la început, nu a acceptat această zicală, dar apoi a acceptat-o tacit când a venit în contact cu viața reală și a început să simtă că aceste cuvinte erau de fapt adevărul. Nu este acesta un proces prin care Satana îl corupe pe om? Poate oamenii nu înțeleg această zicală în aceeași măsură, dar fiecare o interpretează și o recunoaște la niveluri diferite, în baza lucrurilor care s-au întâmplat în jurul lor, și a experiențelor personale. Nu asta e situația? Indiferent cât de multă experiență are cineva cu această expresie, care este efectul negativ pe care îl poate avea asupra inimii cuiva? Ceva este dezvăluit prin firea umană a oamenilor din această lume, inclusiv a fiecăruia dintre voi. Ce anume este? Este divinizarea banilor. Este greu să scoți acest lucru din inima cuiva? Este foarte greu! Se pare că Satana l-a corupt profund pe om! Satana folosește banii pentru a-i ispiti pe oameni și îi corupe să divinizeze banii și să venereze lucrurile materiale. Și cum se manifestă în oameni această venerație a banilor? Credeți oare că nu ați putea supraviețui în această lume fără niciun ban, că până și o singură zi fără bani ar fi imposibilă? Statutul oamenilor se bazează pe cât de mulți bani au, ca și respectul pe care îl pretind. Spatele celor săraci este îndoit de rușine, în timp ce bogații se bucură de statutul lor înalt. Ei stau drepți și mândri, vorbind tare și trăind arogant. Ce le aduc oamenilor această zicală și această tendință? Oare nu este adevărat că mulți fac orice sacrificiu în goana după bani? Oare nu mulți își sacrifică demnitatea și integritatea căutând mai mulți bani? Oare nu mulți oameni pierd oportunitatea de a-și îndeplini datoria și de a-L urma pe Dumnezeu, de dragul banilor? Oare pierderea șansei de a dobândi adevărul și de a fi mântuiți nu este cea mai mare pierdere pentru oameni? Nu e Satana sinistru că folosește această metodă și această zicală pentru a-l corupe pe om într-o asemenea măsură? Nu este un tertip malițios? Pe măsură ce treci de la a te opune acestei zicale populare la a o accepta

în cele din urmă ca adevăr, inima ta cade întru totul în strânsoarea Satanei și, prin urmare, ajungi să trăiești, necugetat, după aceasta. În ce măsură te-a afectat această expresie? S-ar putea să cunoști adevărata cale și s-ar putea să știi adevărul, dar nu ai putere s-o urmărești. Ai putea să știi clar cum cuvintele lui Dumnezeu sunt adevărul, însă nu ești dispus să plătești prețul sau să suferi pentru a dobândi adevărul. În schimb, ai prefera să-ți sacrifici propriul viitor și destin pentru a te împotrivi lui Dumnezeu chiar până la sfârșit. Indiferent ce spune sau ce face El, indiferent dacă înțelegi cât de profundă și de mare este iubirea lui Dumnezeu pentru tine, ai insista cu încăpățânare să faci cum vrei și să plătești prețul pentru această zicală. Adică, această zicală ți-a păcălit și controlat deja gândurile, ți-a guvernat deja comportamentul și tu ai prefera să îi permiți să-ți conducă soarta decât să încetezi să mai cauți bogăția. Faptul că oamenii pot acționa astfel, că pot fi controlați și manipulați de cuvintele Satanei nu înseamnă că au fost păcăliți și corupți de Satana? Oare filosofia, mentalitatea și firea Satanei nu au prins rădăcini în inima ta? Când urmărești orbește bogăția și abandonezi căutarea adevărului, nu și-a atins Satana scopul de a te păcăli? Exact aceasta e situația. Așadar, poți să simți când ești păcălit și corupt de Satana? Nu poți. Dacă nu-l vezi pe Satana stând chiar în fața ta sau nu simți că Satana acționează în secret, ai putea să vezi răutatea Satanei? Ai putea să știi cum corupe Satana omenirea? El îl corupe pe om în orice moment și în orice loc. Satana face imposibil ca omul să se apere de această stricăciune și-l face neajutorat în fața acesteia. Satana te face să-i accepți gândurile, punctele de vedere și lucrurile rele care vin de la el în situațiile în care ești neștiutor și nu recunoști ce ți se întâmplă. Oamenii acceptă pe deplin aceste lucruri și nu fac nicio excepție de la ele. Prețuiesc și păstrează aceste lucruri ca pe o comoară, le permit să-i manipuleze și să se joace cu ei; acesta este modul în care oamenii trăiesc sub puterea Satanei și ascultă de el fără să-și dea seama, iar corupția omului de către Satana devine din ce în ce mai profundă.

Satana folosește aceste câteva metode pentru a-l corupe pe om. Omul are cunoștințe și înțelege unele teorii științifice, trăiește sub influența culturii tradiționale, iar fiecare ființă umană este un moștenitor și transmițător al acesteia. Omul este obligat să continue cultura tradițională care îi este oferită de Satana, dar se și conformează tendințelor sociale pe care acesta le oferă omenirii. Conformându-se cu tot ceea ce face Satana tot timpul, acceptându-i răutatea, înșelăciunea, pizma și aroganța, omul este inseparabil de acesta. Odată ce omul a ajuns să aibă aceste firi ale Satanei, a fost oare fericit sau trist trăind în această omenire coruptă? (Trist.) De ce spui acest lucru? (Deoarece omul este legat și controlat de aceste lucruri corupte, trăiește în păcat și este înghițit de o luptă istovitoare.) Unii oameni poartă ochelari, părând a fi intelectuali; e posibil să vorbească în mod foarte respectabil, elocvent și rezonabil și, deoarece au trecut prin multe lucruri, pot fi foarte experimentați și sofisticați. S-ar putea să vorbească în detaliu despre chestiuni importante și insignifiante; ar putea, de asemenea, să poată evalua autenticitatea și rațiunea lucrurilor. Unii ar putea să se uite la comportamentul și

înfățișarea acestor oameni, precum și la caracterul, umanitatea, conduita lor și așa mai departe și să nu le găsească niciun defect. Oamenii aceștia sunt deosebit de capabili să se adapteze la tendințele sociale actuale. Deși acești oameni ar putea fi mai în vârstă, nu sunt niciodată demodați sau prea bătrâni ca să învețe. Aparent, nimeni nu le poate găsi niciun cusur, totuși, în esența lor lăuntrică, sunt total și complet corupți de Satana. Deși niciun cusur exterior nu li se poate găsi acestor oameni, deși la prima vedere sunt blânzi, rafinați și au cunoștințe, o anumită moralitate și integritate și cu toate că în ceea ce privește cunoașterea nu sunt nicidecum inferiori celor tineri, totuși, prin prisma naturii și esenței lor, acești oameni sunt un model complet și viu al Satanei, sunt leit acesta. Acesta este „rodul" coruperii omului de către Satana. S-ar putea să vă rănească spusele Mele, dar totul este adevărat. Cunoștințele pe care le studiază omul, știința pe care o înțelege și mijloacele prin care alege să se acomodeze cu tendințele sociale sunt, fără excepție, instrumente prin care Satana îl corupe pe om. Acest lucru este absolut adevărat. Prin urmare, omul trăiește într-o fire complet coruptă de Satana, iar omul nu are cum să știe ce este sfințenia sau care este esența lui Dumnezeu. Asta se întâmplă pentru că, în aparență, nu se poate da vina pe modurile prin care Satana îl corupe pe om; nu se poate spune din purtarea cuiva că este greșit ceva. Toată lumea muncește în mod normal și trăiește o viață normală; oamenii citesc cărți și ziare, studiază și vorbesc în mod normal. Unii oameni au învățat puțină etică și se pricep să vorbească, sunt înțelegători și prietenoși, de ajutor și filantropici și nu se implică în certuri mărunte și nici nu profită de oameni. Cu toate acestea, firea lor satanică stricată este înrădăcinată adânc în ei, iar această esență nu poate fi schimbată doar pe baza eforturilor externe. Din cauza acestei esențe, omul nu poate cunoaște sfințenia lui Dumnezeu și, în ciuda faptului că esența sfințeniei Sale e dezvăluită omului, acesta n-o ia în serios. Asta se întâmplă pentru că, prin diverse mijloace, Satana a ajuns deja să dețină complet sentimentele, ideile, punctele de vedere și gândurile omului. Această deținere și această corupție nu sunt temporare sau ocazionale, ci sunt prezente peste tot și în orice moment. Astfel, mulți oameni care au crezut în Dumnezeu timp de trei sau patru ani sau chiar și cinci sau șase ani încă percep ca pe niște comori aceste gânduri rele, păreri, logica și filosofiile pe care Satana le-a insuflat în ei și nu sunt capabili să renunțe la ele. Deoarece omul a acceptat lucrurile rele, arogante și răuvoitoare care vin din natura Satanei, în mod inevitabil, în relațiile interpersonale ale omului au deseori loc conflicte, certuri și incompatibilități, care apar ca urmare a naturii arogante a Satanei. Dacă Satana ar fi dat omenirii lucruri pozitive – dacă, de exemplu, confucianismul și taoismul din cultura tradițională, pe care omul le-a acceptat, ar fi lucruri bune – oamenii care se aseamănă ar trebui să fie capabili să se înțeleagă bine unii cu ceilalți după acceptarea acelor lucruri. Deci, de ce între oamenii care au acceptat aceleași lucruri există o atât de mare separare? De ce? Din cauză că aceste lucruri provin de la Satana și el creează separarea între oameni. Indiferent cât de demne sau de importante par la suprafață, lucrurile oferite de Satana îi aduc omului și scot la iveală în viața lui numai aroganță și

nimic mai mult decât înșelăciunea naturii malefice a Satanei. Nu-i așa? Cineva capabil să se ascundă, care are o bogăție de cunoștințe sau care are o educație bună tot ar avea dificultăți în a-și masca firea satanică stricată. Adică, indiferent în câte moduri s-ar ascunde această persoană, chiar dacă te-ai gândi la ea ca la un sfânt sau ai crede că este desăvârșită ori un înger, indiferent cât de pură ai crede că este, cum e viața reală a acesteia, în culise? Ce esență ai vedea în dezvăluirea firii ei? Fără îndoială, ai vedea natura malefică a Satanei. E admisibil să se spună acest lucru? (Da.) De exemplu, să presupunem că știi pe cineva apropiat ție, pe care l-ai crezut o persoană bună, poate cineva pe care l-ai idolatrizat. Cu statura ta actuală, ce crezi despre ea? În primul rând, evaluezi dacă acest tip de persoană are sau nu umanitate, dacă este cinstită, dacă are iubire adevărată pentru oameni, iar cuvintele și acțiunile ei sunt folositoare și îi ajută pe ceilalți. (Nu.) Ce sunt cu adevărat așa-numita bunăvoință, iubire sau bunătate pe care le dezvăluie acești oameni? Totul este fals, totul este o fațadă. În spatele fațadei, e un scop diabolic ulterior: ca acea persoană să fie adorată și idolatrizată. Vedeți acest lucru în mod clar? (Da.)

Ce aduc omenirii metodele folosite de Satana pentru a-i corupe pe oameni? Aduc ceva pozitiv? În primul rând, poate omul să facă diferența dintre bine și rău? Ați spune că în această lume, fie că e vorba despre o persoană celebră sau importantă, fie despre o revistă sau altă publicație, sunt corecte standardele pe care aceasta le folosește pentru a judeca dacă ceva este bun sau rău și corect sau greșit? Sunt imparțiale evaluările lor privind evenimentele și oamenii? Conțin adevăr? Oare această lume, această umanitate, evaluează lucruri pozitive și negative bazându-se pe standardul adevărului? (Nu.) De ce oamenii nu au acea abilitate? Oamenii au dobândit atât de multe cunoștințe și știu atât de mult despre știință, așadar au abilități grozave, nu? Deci, de ce nu pot face diferența dintre lucrurile pozitive și cele negative? De ce se întâmplă asta? (Pentru că oamenii nu au adevăr; știința și cunoștințele nu sunt adevăr.) Tot ceea ce Satana îi aduce umanității este rău, corupt, lipsit de adevăr, viață și cale. Cu răul și corupția pe care Satana le aduce omului, poți să spui că Satana are iubire? Poți spune că omul are iubire? Unii oameni ar putea spune: „Te înșeli; în întreaga lume există mulți oameni care îi ajută pe cei săraci sau fără adăpost. Acei oameni nu sunt buni? Există și organizații de caritate care fac lucrări bune; nu este bună lucrarea pe care o fac ei?” Ce ai spune în fața unor asemenea cuvinte? Satana folosește multe metode și teorii diferite pentru a corupe omul; este această stricăciune a omului un concept nedeslușit? Nu, nu este. De asemenea, Satana face unele lucruri practice și promovează un punct de vedere sau o teorie în această lume și în societate. În fiecare dinastie și epocă, promovează o teorie și insuflă unele gânduri în mintea oamenilor. Aceste gânduri și teorii se înrădăcinează treptat în inimile oamenilor, iar apoi aceștia încep să trăiască prin ele. Odată ce încep să trăiască prin aceste lucruri, nu devin ei, pe neștiute, Satana? Nu sunt oamenii una cu el? Când oamenii devin una cu Satana, care este atitudinea lor față de Dumnezeu în cele din urmă? Nu este aceeași atitudine pe care Satana o are față de Dumnezeu?

Nimeni nu îndrăznește să recunoască acest lucru, nu-i așa? Cât de înfricoșător! De ce spun că natura Satanei este diabolică? N-o spun fără motiv; de fapt, natura Satanei e determinată și analizată pe baza a ceea ce a făcut și a lucrurilor pe care le-a dezvăluit. Dacă v-aș spune doar că Satana este diabolic, voi ce ați crede? V-ați gândi: „Evident, Satana este rău”. Așadar, te întreb: „Care aspecte ale Satanei sunt malefice?” Dacă spui: „Împotrivirea Satanei față de Dumnezeu este rea”, tot nu ai vorbi clar. Acum că am vorbit astfel despre caracteristici, înțelegeți conținutul specific al esenței răului Satanei? (Da.) Dacă puteți să vedeți clar natura malefică a Satanei, atunci vă veți vedea propriile stări. Există vreo legătură între aceste două lucruri? Vă este utilă sau nu? (Da.) Când am părtășie despre esența sfințeniei lui Dumnezeu, este necesar să am părtășie și despre esența diabolică a Satanei? Ce părere aveți? (Da, este necesar.) De ce? (Răutatea lui scoate în evidență sfințenia lui Dumnezeu.) Așa este? Acest lucru este parțial corect, în sensul că, fără răul Satanei, oamenii nu ar ști că Dumnezeu e sfânt; este corect să spunem asta. Totuși, este corect dacă spui că sfințenia Sa există numai datorită contrastului cu răutatea Satanei? Acest mod dialectic de gândire este greșit. Sfințenia lui Dumnezeu este esența Sa inerentă; chiar și atunci când El o dezvăluie prin faptele Sale, este tot o expresie firească a esenței lui Dumnezeu și tot este esența Sa inerentă; aceasta a existat întotdeauna și Îi este intrinsecă și înnăscută lui Dumnezeu Însuși, deși omul nu o poate vedea. Acest lucru e din cauză că omul trăiește în mijlocul firii corupte a Satanei și sub influența lui și nu știe despre sfințenie, cu atât mai puțin despre conținutul specific al sfințeniei lui Dumnezeu. Deci, este esențial să avem părtășie mai întâi despre esența diabolică a Satanei? (Da, este.) Se poate ca unii oameni să-și exprime o oarecare îndoială: „Tu ai părtășie despre Dumnezeu Însuși, așa că de ce întotdeauna vorbești despre modul în care Satana corupe oamenii și natura sa malefică?” Acum ai pus capăt acestor îndoieli, nu-i așa? Când oamenii au discernământ despre răutatea Satanei și au o definiție precisă a acestuia, când pot vedea clar conținutul specific și manifestarea răului, sursa și esența lui, doar atunci, prin discuția despre sfințenia lui Dumnezeu pot ei să-și dea seama sau să recunoască ce este sfințenia lui Dumnezeu, ce este sfințenia. Dacă nu discut despre răul Satanei, unii vor crede în mod eronat că unele lucruri pe care le fac oamenii în societate și printre ceilalți – sau unele lucruri din această lume – ar putea avea o legătură cu sfințenia. Nu este greșit acest punct de vedere? (Ba da, este.)

Acum că am avut astfel părtășie cu privire la esența Satanei, ce fel de înțelegere a sfințeniei lui Dumnezeu ați dobândit prin experiențele voastre din ultimii câțiva ani, din citirea cuvântului Său și din experimentarea lucrării Sale? Haideți să vorbim despre acest lucru. Nu trebuie să folosești cuvinte plăcute urechilor, ci doar să vorbești din experiențele proprii. Sfințenia lui Dumnezeu constă doar din iubirea Lui? Este doar iubirea Sa cea pe care o descriem ca sfințenie? Acest lucru ar fi prea unilateral, nu-i așa? În afară de iubirea Sa, există și alte aspecte ale esenței lui Dumnezeu? Le-ați văzut? (Da. Dumnezeu detestă festivalurile și sărbătorile, obiceiurile și superstițiile; și

aceasta este sfințenia Lui.) Dumnezeu este sfânt și, prin urmare, El detestă aceste lucruri – asta vrei să spui? Mai exact, ce este sfințenia lui Dumnezeu? Oare sfințenia Sa nu are niciun conținut substanțial, ci doar ură? În mintea voastră gândiți că „Întrucât Dumnezeu urăște aceste lucruri rele, prin urmare se poate spune că Dumnezeu este sfânt”? Nu este aceasta o speculație? Oare aceasta nu este o formă de extrapolare și de judecată? Care este cea mai mare greșeală care trebuie evitată cu orice preț atunci când vine vorba de înțelegerea noastră privind esența lui Dumnezeu? (Atunci când lăsăm realitatea în urmă și, în schimb, vorbim despre doctrine.) Aceasta este o greșeală foarte mare. Mai e și altceva? (Speculațiile și imaginația.) Și acestea reprezintă niște greșeli foarte mari. De ce speculațiile și imaginația nu sunt utile? Poți vedea, cu adevărat, lucrurile despre care speculezi și pe care ți le-ai imaginat? Sunt acestea adevărata esență a lui Dumnezeu? (Nu.) Ce altceva trebuie evitat? Este o greșeală doar să enumeri multe cuvinte plăcute pentru a descrie esența lui Dumnezeu? (Da.) Oare acest lucru nu e pompos și lipsit de sens? Judecata și speculațiile sunt fără sens, așa cum este și alegerea cuvintelor care sună bine. Lauda goală este, de asemenea, lipsită de sens, nu-i așa? Îi place lui Dumnezeu să-i asculte pe oameni spunând genul acesta de prostii? (Nu, nu-I place.) El Se simte inconfortabil auzind așa ceva! Dumnezeu conduce și mântuiește un grup de oameni și, după ce acest grup aude cuvintele Lui, oamenii nu înțeleg niciodată ce vrea El să spună. Cineva poate întreba: „Dumnezeu este bun?”, iar ei ar răspunde: „Da!” „Cât de bun?” „Foarte bun!” „Dumnezeu îl iubește pe om?” „Da!” „Cât de mult? Poți să descrii?” „Foarte mult! Iubirea lui Dumnezeu este mai adâncă decât marea, mai înaltă decât cerul!” Nu sunt absurde aceste cuvinte? Și nu seamănă cu ceea ce tocmai ați spus: „Dumnezeu urăște firea coruptă a Satanei și, prin urmare, El este sfânt”? (Ba da.) Ceea ce tocmai ați spus nu este o absurditate? Și de unde vin majoritatea lucrurilor rostite fără sens? Lucrurile absurde care se spun provin, în primul rând, din iresponsabilitatea și lipsa de respect a oamenilor față de Dumnezeu. Am putea spune acest lucru? Tu n-ai înțeles deloc și, totuși, ai spus lucruri aberante. Nu este iresponsabil acest lucru? Nu este lipsă de respect față de Dumnezeu? Ai dobândit câteva cunoștințe, ai înțeles câte ceva despre raționament și logică, ai folosit aceste lucruri și, în plus, ai procedat astfel pentru a-L cunoaște pe Dumnezeu. Crezi că El Se supără când te aude vorbind astfel? Cum puteți încerca să-L cunoașteți pe Dumnezeu folosind aceste metode? Nu sună ciudat când vorbești așa? De aceea, când vine vorba despre a-L cunoaște pe Dumnezeu, trebuie să fim foarte precauți; vorbiți doar în măsura în care Îl cunoașteți. Vorbiți sincer și practic și nu vă împodobiți cuvintele cu complimente curtenitoare și nu folosiți lingușirea; Dumnezeu nu are nevoie de acest lucru; un asemenea lucru vine de la Satana. Firea Satanei este arogantă; Satanei îi place să fie flatat și să audă cuvinte frumoase. Satana va fi mulțumit și fericit dacă oamenii vor enumera toate cuvintele plăcute pe care le-au învățat și le vor folosi pentru el. Dar Dumnezeu nu are nevoie de acest lucru; El nu are nevoie de adulare sau lingușire și nu cere ca oamenii să vorbească prostii și să-L preamărească orbește. Dumnezeu detestă

lucrul acesta și nici măcar nu va asculta lauda și lingușirea care nu corespund realității. Deci, atunci când unii oameni Îl preamăresc nesincer pe Dumnezeu și orbește Îi fac jurăminte și se roagă, El nu-i ascultă deloc. Trebuie să-ți asumi responsabilitatea pentru ceea ce spui. Dacă nu știi ceva, spune; dacă știi ceva, exprimă acest lucru într-un mod practic. Așadar, cu privire la ceea ce implică în mod specific și efectiv sfințenia lui Dumnezeu, aveți o înțelegere adevărată a acestui lucru? (Când mi-am dezvăluit răzvrătirea, când am comis fărădelegi, am primit judecata și mustrarea lui Dumnezeu și în acestea am văzut sfințenia Sa. Iar când am întâlnit medii care nu au corespuns așteptărilor mele, m-am rugat pentru aceste lucruri și am căutat intențiile lui Dumnezeu și, pe măsură ce El m-a luminat și m-a călăuzit prin cuvintele Sale, eu am văzut sfințenia Lui.) Asta este din experiența ta, nu-i așa? (Din ceea ce a spus Dumnezeu despre asta, am văzut ce a devenit omul după ce a fost corupt și rănit de Satana. Cu toate acestea, Dumnezeu a dat totul pentru a ne mântui și, din asta, eu văd sfințenia Sa.) Acesta este un mod realist de a vorbi; este adevărata cunoaștere. Există moduri diferite de a înțelege acest lucru? (Văd răul Satanei din cuvintele pe care le-a rostit pentru a o ademeni pe Eva să păcătuiască și din faptul că L-a ispitit pe Domnul Isus. Din cuvintele prin care Dumnezeu le-a spus lui Adam și Evei ce puteau sau nu să mănânce, văd că Dumnezeu vorbește direct, curat și într-un mod care inspiră încredere; din aceasta văd sfințenia Sa.) Auzind remarcile anterioare, ale cui cuvinte vă inspiră cel mai mult să spuneți „Amin”? A cui părtășie a fost cea mai apropiată de subiectul părtășiei noastre de astăzi? Ale cui au fost cele mai realiste cuvinte? Cum a fost părtășia ultimei surori? (Bună.) Spuneți „Amin” la ceea ce a spus ea. Ce-a zis ea de a pus punctul pe i? (Din cuvintele pe care tocmai le-a spus sora, am auzit că vorbele lui Dumnezeu sunt sincere și foarte clare și că nu sunt deloc precum vorbele Satanei, spuse pe ocolite. Am văzut sfințenia lui Dumnezeu în acest lucru.) Aceasta este o parte. A fost corect? (Da.) Foarte bine. Văd că ați câștigat ceva din aceste ultime două părtășii, dar trebuie să continuați să munciți din greu. Motivul pentru care trebuie să munciți din greu este faptul că înțelegerea esenței lui Dumnezeu este o lecție foarte profundă; nu este un lucru pe care să ajungeți să-l înțelegeți peste noapte sau care poate fi exprimat clar, în doar câteva cuvinte.

Fiecare aspect al firii satanice corupte, al cunoașterii, al filosofiei, al gândirii și părerilor oamenilor și anumite aspectele ale oamenilor îi împiedică foarte mult să cunoască esența lui Dumnezeu; astfel că, atunci când auziți aceste subiecte, e posibil ca unele să vă depășească; pe unele se poate să nu le înțelegeți, în timp ce unele subiecte nu veți putea să le potriviți realității. Cu toate acestea, v-am auzit înțelegerea despre sfințenia lui Dumnezeu și știu că, în inimile voastre, începeți să recunoașteți ceea ce am spus și am comunicat despre sfințenia Sa. Știu că în inima voastră începe să mijească dorința de a înțelege esența sfințeniei Lui. Dar ce Mă face și mai fericit este faptul că unii dintre voi sunteți deja în stare să folosiți cele mai simple cuvinte pentru a vă descrie cunoștințele despre sfințenia Sa. Chiar dacă acesta este un lucru simplu de spus și l-am mai spus și înainte, totuși, în inima multora dintre voi, mai trebuie încă să

aprobați aceste cuvinte și, într-adevăr, nu v-au impresionat mintea. Cu toate acestea, unii dintre voi ați memorat aceste cuvinte. E un început foarte bun și promițător. Sper că veți continua să cugetați și să aveți din ce în ce mai mult părtășie despre subiectele pe care le considerați profunde – sau despre cele care nu vă sunt la îndemână. În cazul acelor probleme care nu sunt la îndemâna voastră, va fi cineva care să vă ofere mai multă îndrumare. Dacă vă implicați în mai multă părtășie în ceea ce privește domeniile care vă sunt acum la îndemână, Duhul Sfânt Își va face lucrarea, iar voi veți ajunge la o mai mare înțelegere. Înțelegerea și cunoașterea esenței lui Dumnezeu sunt de o importanță nemăsurată pentru intrarea în viață a oamenilor. Sper să nu ignorați acest lucru sau să îl vedeți ca pe un joc, deoarece cunoașterea lui Dumnezeu este fundamentul credinței omului, precum și cheia căutării adevărului și a dobândirii mântuirii de către om. Dacă oamenii cred în Dumnezeu, însă nu-L cunosc, dacă ei trăiesc printre niște slove și doctrine, nu vor putea niciodată să dobândească mântuirea, chiar dacă acționează și trăiesc în conformitate cu sensul superficial al adevărului. Cu alte cuvinte, dacă tu crezi în Dumnezeu, dar nu Îl cunoști, atunci credința ta este în zadar și nu conține nimic din realitate. Înțelegeți, nu-i așa? (Da, înțelegem.) Părtășia noastră de astăzi se va încheia aici.

4 ianuarie 2014

Dumnezeu Însuși, Unicul VI
Sfințenia lui Dumnezeu (III)

Subiectul despre care am avut părtășie ultima dată a fost sfințenia lui Dumnezeu. La care aspect al lui Dumnezeu Însuși se referă sfințenia Lui? Se referă la esența lui Dumnezeu? (Da.) Deci, care este aspectul principal al esenței lui Dumnezeu căruia ne-am adresat în părtășia noastră? Este sfințenia lui Dumnezeu? Sfințenia lui Dumnezeu este esența Sa unică. Și care a fost tema principală a părtășiei noastre data trecută? (Deslușirea răutății Satanei. Și anume, cum Satana corupe omenirea folosind cunoașterea, știința, cultura tradițională, superstiția și tendințele sociale.) Acesta a fost principalul subiect pe care l-am discutat ultima dată. Satana folosește cunoașterea, știința, superstiția, cultura tradițională și tendințele sociale pentru a-l corupe pe om; acestea sunt modurile – cinci în total – în care Satana îl corupe pe om. Pe care dintre acestea credeți că îl folosește Satana cel mai mult pentru a corupe omul? Care este acela folosit pentru a-l corupe cel mai profund pe om? (Cultura tradițională. Acest lucru se întâmplă deoarece filosofiile satanice precum doctrinele lui Confucius și ale lui Mencius sunt adânc întipărite în mintea noastră.) Așadar, unii frați și unele surori cred că răspunsul este „cultura tradițională”. Are cineva un răspuns diferit? (Cunoștințele. Cunoștințele nu ne vor lăsa niciodată să ne închinăm lui Dumnezeu. Acestea neagă existența Lui Dumnezeu și Îi neagă cârmuirea. Adică, Satana ne spune să începem să studiem de la o vârstă fragedă și că numai prin studiu și dobândirea cunoștințelor vom avea perspective de viitor strălucite și un destin fericit.) Satana folosește cunoașterea pentru a-ți controla viitorul și destinul, apoi te duce de nas; acesta este modul în care crezi că Satana îl corupe cel mai profund pe om. Deci, majoritatea dintre voi credeți că ceea ce folosește Satana pentru a-l corupe cel mai profund pe om este cunoașterea. Are altcineva o opinie diferită? Ce spuneți despre știință sau tendințele sociale, de exemplu? Cineva ar spune că acesta e răspunsul? (Da.) Astăzi voi avea părtășie din nou cu privire la cele cinci modalități prin care Satana îl corupe pe om și, odată ce voi termina, o să vă mai pun câteva întrebări ca să vedem exact de care dintre aceste lucruri se folosește Satana pentru a-l corupe cel mai profund pe om.

Cinci moduri prin care Satana corupe omul

a. Satana folosește cunoașterea pentru a-l corupe pe om și faima și câștigul pentru a-l controla

Dintre cele cinci moduri prin care Satana corupe omul, primul pe care l-am menționat este cunoașterea, deci haideți să luăm cunoașterea drept primul subiect al părtășiei. Satana folosește cunoașterea ca momeală. Ascultați cu atenție: cunoașterea este doar un tip de momeală. Oamenii sunt convinși să studieze din greu și să se perfecționeze în fiecare zi, să se folosească de cunoștințe ca de o armă și să se înarmeze cu ele, iar apoi să le folosească pentru a deschide poarta spre știință; cu alte cuvinte, cu cât dobândești

mai multă cunoaștere, cu atât vei înțelege mai mult. Satana le spune oamenilor toate acestea; le spune oamenilor să încurajeze idealuri înalte în timp ce dobândesc cunoașterea, instruindu-i să nutrească ambiții și idealuri. Fără știrea oamenilor, Satana transmite multe mesaje ca acesta, determinând oamenii să simtă, în mod inconștient, că aceste lucruri sunt corecte sau benefice. Fără a-și da seama, oamenii pășesc pe acest drum, conduși, fără să știe, de propriile idealuri și ambiții. Pas cu pas, fără să vrea, ei învață, din cunoașterea dată de Satana, felurile în care gândesc oamenii importanți sau celebri. De asemenea, ei învață unele lucruri din faptele oamenilor care sunt considerați eroi. Ce-i recomandă Satana omului din faptele acestor eroi? Ce vrea el să întipărească în om? Că omul trebuie să fie patriot, să aibă integritate națională și să fie un spirit eroic. Ce învață omul din poveștile istorice sau din biografiile unor figuri eroice? Să aibă un simț al loialității personale, să fie gata să facă orice pentru prieteni și frați. În cadrul acestor cunoștințe de la Satana, omul, fără să-și dea seama, învață multe lucruri care nu sunt deloc pozitive. În mijlocul inconștienței oamenilor, semințe pregătite pentru ei de către Satana sunt sădite în mințile lor imature. Aceste semințe îi fac să simtă că se cuvine să fie oameni importanți, că se cuvine să fie faimoși, să fie eroi, patrioți, să fie oameni care își iubesc familiile sau care vor face orice pentru un prieten și care au un simț al loialității personale. Seduși de Satana, ei pășesc neștiutori pe drumul pe care el l-a pregătit pentru ei. Pe măsură ce merg pe acest drum, ei sunt forțați să accepte regulile de viață ale Satanei. Fără să-și dea deloc seama, își dezvoltă propriile reguli după care trăiesc, dar acestea nu sunt altceva decât regulile Satanei pe care le-a întipărit în ei cu forța. În timpul procesului de învățare, Satana îi determină să-și adopte propriile obiective, să decidă propriile scopuri în viață, regulile după care să trăiască și direcția în viață, insuflându-le, în tot acest timp, lucrurile Satanei, folosind povești, biografii și orice alt mijloc posibil pentru a ademeni oamenii, încetul cu încetul, până când mușcă momeala. În acest fel, pe parcursul învățăturii lor, unii ajung să prefere literatura, unii economia, alții astronomia sau geografia. Apoi, există unii cărora ajunge să le placă politica, unii cărora le place fizica, altora chimia și chiar unii cărora le place teologia. Toate acestea fac parte din întregul mai mare care este cunoașterea. În inimile voastre, fiecare dintre voi știe despre ce este de fapt vorba în aceste lucruri; fiecare dintre voi a avut contact cu ele înainte. Oricine dintre voi poate vorbi la nesfârșit despre una sau alta dintre aceste ramuri ale cunoașterii. Și, astfel, este clar cât de profund a intrat în mintea omului această cunoaștere; este ușor de văzut poziția ocupată de ea în mintea lui și ce efect profund are asupra acestuia. Odată ce o persoană se atașează de o fațetă a cunoașterii, când s-a îndrăgostit profund de această fațetă, atunci, fără să-și dea seama, dezvoltă ambiții: unii oameni doresc să fie scriitori, alții doresc să fie autori de literatură, unii vor să facă din politică o carieră, iar alții vor să se implice în economie și să devină oameni de afaceri. Apoi, există un grup de oameni care vor să fie eroi, să fie importanți sau faimoși. Indiferent ce fel de persoană vrea cineva să fie, scopul ei este să ia această metodă de învățare și să o folosească în propriile scopuri, să-și realizeze propriile dorințe

și propriile ambiții. Nu contează cât de bine sună – fie că vor să-și realizeze visele, să nu-și irosească viața sau să aibă o anume carieră – ei nutresc aceste idealuri și ambiții înalte, dar, în esență, pentru ce sunt toate acestea? V-ați pus vreodată această întrebare înainte? De ce acționează Satana astfel? Cu ce scop insuflă el aceste lucruri în om? Trebuie să fiți lămuriți în inimile voastre cu privire la această chestiune.

Acum, să vorbim despre modul în care Satana folosește cunoașterea pentru a corupe omul. Mai întâi, trebuie să avem o înțelegere clară a acestor lucruri: prin cunoaștere, ce vrea Satana să-i dea omului? Pe ce fel de drum vrea să-l conducă pe om? (Pe drumul împotrivirii față de Dumnezeu.) Da, cu siguranță, așa e – ca să I se împotrivească lui Dumnezeu. Poți vedea atunci că aceasta este o consecință a faptului că oamenii dobândesc cunoștințe – încep să I se împotrivească lui Dumnezeu. Deci, care sunt motivele sinistre ale Satanei? Nu ți-e limpede, nu-i așa? În timpul dobândirii de către om a cunoștințelor, Satana folosește tot felul de metode, fie că este vorba de relatarea istorisirilor, de a le da pur și simplu o anumită cunoștință sau de a le permite să-și satisfacă dorințele sau ambițiile. Pe ce drum vrea Satana să te conducă? Oamenii cred că nu este nimic în neregulă cu dobândirea cunoștințelor, că este ceva întru totul natural. Ca să facă să sune atrăgător, să încurajezi idealuri înalte sau să ai ambiții înseamnă să ai aspirații, iar aceasta ar trebui să fie calea cea dreaptă în viață. Nu este oare o modalitate mai glorioasă ca oamenii să trăiască astfel, dacă își pot realiza propriile idealuri sau pot avea o carieră de succes? Făcând aceste lucruri, nu numai că ne onorăm strămoșii, ci avem și șansa de a lăsa o urmă în istorie – nu este acesta un lucru bun? Acesta este un lucru bun în ochii oamenilor din lume, iar, pentru ei, acest lucru ar trebui să fie cuvenit și pozitiv. Totuși Satana, cu motivele lui sinistre, duce oamenii pe un astfel de drum și asta-i tot? Cu siguranță, nu. De fapt, indiferent de cât de înalte sunt idealurile omului, cât de realiste sau de cuvenite pot fi dorințele lui, tot ceea ce omul dorește să realizeze, tot ceea ce caută el este strâns legat de două cuvinte. Aceste două cuvinte sunt de o importanță vitală pentru viața fiecărei persoane și sunt lucruri pe care Satana intenționează să le insufle în om. Care sunt aceste două cuvinte? Sunt „faimă” și „câștig”. Satana folosește o metodă foarte subtilă, o metodă foarte mult în acord cu noțiunile oamenilor, care nu este deloc radicală, prin care îi face pe oameni să accepte pe neștiute modul lui de viață, regulile lui de trai, și să-și stabilească obiectivele și direcția în viață și, făcând astfel, ei ajung, fără să-și dea seama, și să aibă ambiții de viață. Indiferent cât de grandioase ar putea să pară aceste ambiții de viață, ele sunt legate inextricabil de „faimă” și de „câștig”. Tot ceea ce persoanele importante sau faimoase – de fapt toți oamenii – urmează în viață are legătură doar cu aceste două cuvinte: „faimă” și „câștig”. Oamenii cred că, odată ce au faimă și câștig, ei pot apoi să le valorifice ca să se bucure de statut înalt, de bogăție mare și să se bucure de viață. Ei cred că faima și câștigul sunt un gen de capital pe care îl pot folosi ca să obțină o viață de căutare a plăcerii și de desfătare nesăbuită a trupului. De dragul acestei faime și al acestui câștig la care râvnesc atât, oamenii, de bună voie, totuși fără să știe, îi predau

Satanei trupurile și mințile lor, tot ceea ce au, viitorul și destinele lor. Ei fac astfel fără niciun moment de ezitare, ignorând întotdeauna nevoia de a recupera tot ceea ce au predat. Oare pot oamenii să mai păstreze vreun control asupra lor înșiși odată ce s-au refugiat astfel în Satana și i-au devenit loiali? Cu siguranță, nu. Ei sunt controlați complet și total de Satana. S-au scufundat complet și total într-o mlaștină și nu se pot elibera. Odată ce o persoană se împotmolește în faimă și câștig, nu mai caută ceea ce este strălucitor, ceea ce este drept sau acele lucruri care sunt frumoase și bune. Asta deoarece puterea seducătoare pe care o au asupra oamenilor faima și câștigul este prea mare; ele devin lucruri pe care oamenii le urmăresc fără încetare pe tot parcursul vieții și chiar pentru întreaga veșnicie. Nu este acest lucru adevărat? Unii oameni vor spune că însușirea cunoștințelor nu este altceva decât citirea cărților sau învățarea câtorva lucruri pe care încă nu le cunosc, astfel încât să nu fie demodați sau să nu fie lăsați în urmă de lume. Cunoștințele sunt însușite doar pentru ca ei să poată pune mâncare pe masă, pentru propriul lor viitor sau pentru a asigura necesitățile de bază. Există cineva care ar îndura un deceniu de studiu intens doar pentru necesitățile de bază, doar pentru a soluționa problema alimentelor? Nu, nu există astfel de oameni. Deci, de ce un om suferă aceste greutăți toți acești ani? Pentru faimă și câștig. Faima și câștigul îl așteaptă în zare, îl cheamă, iar el crede că numai prin propria sârguință, prin greutăți și luptă poate să urmeze drumul ce-l va conduce să dobândească faimă și câștig. O astfel de persoană trebuie să sufere aceste greutăți pentru propria cale viitoare, pentru bucuria sa viitoare și pentru a câștiga o viață mai bună. Ce este oare această cunoaștere – puteți să-Mi spuneți? Nu reprezintă regulile și filosofiile de viață pe care Satana i le insuflă omului, cum ar fi „Iubește partidul, iubește țara și iubește-ți religia” și „Un om înțelept se supune circumstanțelor”? Nu sunt „idealurile înalte” ale vieții insuflate în om de către Satana? Luați, de exemplu, ideile oamenilor de seamă, integritatea celor faimoși sau spiritul curajos al figurilor eroice, sau luați cavaleria și bunătatea protagoniștilor și a spadasinilor din romanele de arte marțiale – nu sunt toate acestea căi prin care Satana insuflă aceste idealuri? Aceste idei influențează o generație după alta, iar oamenii din fiecare generație sunt făcuți să accepte aceste idei. Ei se luptă constant în căutarea „idealurilor înalte” pentru care chiar își vor sacrifica viața. Acesta este mijlocul și aceasta e abordarea prin care Satana folosește cunoștințele pentru a corupe oamenii. Deci, după ce Satana îi conduce pe oameni pe această cale, sunt ei capabili să asculte de Dumnezeu și să I se închine? Și sunt ei capabili să accepte cuvintele lui Dumnezeu și să urmărească adevărul? Categoric nu – pentru că au fost duși pe căi greșite de Satana. Să ne uităm din nou la cunoștințele, gândurile și opiniile insuflate oamenilor de Satana: conțin aceste lucruri adevărurile ascultării față de Dumnezeu și închinării la Dumnezeu? Există adevăruri despre temerea de Dumnezeu și ferirea de rău? Există vreun cuvânt de-al lui Dumnezeu? Există ceva în ele care să aibă legătură cu adevărul? Deloc – aceste lucruri sunt total absente. Puteți să fiți siguri că lucrurile insuflate oamenilor de Satana nu conțin niciun adevăr? Nu îndrăzniți, dar nu contează. Deci, atât timp cât

recunoști că „faima” și „câștigul” sunt cele două cuvinte cheie pe care Satana le folosește pentru a-i ademeni pe oameni pe calea răului, atunci este suficient.

Haideți să recapitulăm pe scurt ce am discutat până acum: ce folosește Satana pentru a-l ține pe om sub controlul său strict? (Faima și câștigul.) Deci, Satana folosește faima și câștigul pentru a controla gândurile omului, până când oamenii nu se pot gândi decât la faimă și câștig. Ei se luptă pentru faimă și câștig, suferă greutăți, îndură umilirea pentru faimă și câștig și sacrifică tot ceea ce au pentru faimă și câștig și vor judeca și hotărî orice de dragul faimei și al câștigului. În acest fel, Satana îi leagă pe oameni cu lanțuri invizibile, iar ei nu au nici puterea și nici curajul de a se debarasa de ele. Fără să știe, ei poartă aceste lanțuri și se târăsc mereu înainte, cu mare dificultate. De dragul acestei faime și a câștigului, omenirea se ferește de Dumnezeu și Îl trădează și devine din ce în ce mai nemernică. Așadar, în acest fel, o generație după alta este distrusă în mijlocul faimei și câștigului Satanei. Privind acum la acțiunile Satanei, nu sunt întru totul demne de dispreț motivele sale sinistre? Poate că astăzi încă nu puteți percepe motivele lui sinistre, deoarece credeți că nu se poate trăi fără faimă și câștig. Credeți că, dacă oamenii lasă în urmă faima și câștigul, atunci nu vor mai putea să vadă calea înainte, nu vor mai putea să-și atingă obiectivele, iar viitorul le va deveni întunecat, palid și mohorât. Dar, încet, veți recunoaște cu toții într-o zi că faima și câștigul sunt cătușe monstruoase pe care Satana le folosește pentru a-l lega pe om. Când va sosi acea zi, te vei împotrivi complet controlului Satanei și lanțurilor pe care el le folosește pentru a te lega. Când va veni vremea să-ți dorești să te debarasezi de toate lucrurile pe care ți le-a insuflat Satana, atunci vei curma legătura cu Satana și vei detesta cu adevărat tot ceea ce ți-a adus Satana. Numai atunci omenirea va avea o dragoste și o dorință reală pentru Dumnezeu.

b. Satana folosește știința pentru a-l corupe pe om

Tocmai am vorbit despre modul în care Satana folosește cunoașterea pentru a-l corupe pe om, deci, în continuare, haideți să avem părtășie despre modul în care Satana folosește știința pentru a-l corupe pe om. În primul rând, Satana folosește numele științei pentru a satisface curiozitatea omului, dorința omului de a explora știința și a cerceta taine. În numele științei, Satana satisface nevoile materiale ale omului și cererea omului de a-și spori încontinuu calitatea vieții. Prin urmare, tocmai cu acest pretext, Satana folosește știința pentru a corupe omul. Oare Satana corupe doar gândirea sau mintea omului folosind știința în acest fel? Printre oamenii, evenimentele și lucrurile dimprejurul nostru pe care le putem vedea și cu care intrăm în contact, ce altceva corupe Satana cu ajutorul științei? (Mediul natural.) Aveți dreptate. Se pare că ați fost profund vătămați de acest lucru și profund afectați. Pe lângă faptul că folosește toate diversele descoperiri și concluzii științifice pentru a-l înșela pe om, Satana folosește, de asemenea, știința ca mijloc de a duce la bun sfârșit distrugerea și exploatarea fără noimă a mediului de viață care i-a fost dăruit omului de către Dumnezeu. El face acest lucru sub pretextul că, dacă

omul efectuează cercetări științifice, atunci mediul său de viață și calitatea vieții vor deveni tot mai bune, și, în plus, că scopul dezvoltării științifice este de a satisface nevoile materiale zilnice sporite ale omului și nevoia acestuia de a-și îmbunătăți neîncetat calitatea vieții. Aceasta este baza teoretică a dezvoltării științei de către Satana. Cu toate acestea, ce a adus știința omenirii? Oare mediul nostru de viață – și mediul de viață al întregii omeniri – nu a fost pângărit? Oare aerul pe care îl respiră omul nu a fost pângărit? Nu s-a spurcat apa pe care o bem? Mai e organică și naturală mâncarea pe care o consumăm? Majoritatea cerealelor și legumelor sunt modificate genetic, au fost cultivate cu îngrășământ, iar unele sunt variante create folosind știința. Nici măcar legumele și fructele pe care le consumăm nu mai sunt naturale. Până și ouăle naturale nu mai sunt ușor de găsit și nu mai au gustul pe care obișnuiau să-l aibă, fiind deja prelucrate chimic de așa-numita știință a Satanei. Privind imaginea de ansamblu, întreaga atmosferă a fost distrusă și poluată; munții, lacurile, pădurile, râurile, oceanele și toate de deasupra pământului sau de sub acesta au fost ruinate de așa-numitele realizări științifice. Pe scurt, întregul mediu natural, mediul de viață dăruit omenirii de către Dumnezeu a fost distrus și ruinat de așa-numita știință. Deși există mulți oameni care au obținut ceea ce au sperat dintotdeauna privitor la calitatea vieții pe care o caută, satisfăcându-și atât dorințele, cât și trupul, mediul în care trăiește omul a fost distrus și devastat în mod esențial de diferitele „realizări” aduse de știință. Acum, nu mai avem acum dreptul de a respira nicio gură de aer curat. Nu este aceasta tristețea omenirii? Mai există vreo fericire demnă de menționat, când trebuie să trăiască în acest fel de spațiu? Acest spațiu și mediu de viață în care trăiește omul a fost creat încă de la început de Dumnezeu pentru om. Apa pe care o beau oamenii, aerul pe care-l respiră, diversele mâncăruri pe care le mănâncă, precum și plantele și ființele vii și chiar munții, lacurile și oceanele – fiecare parte din acest mediu de viață a fost dăruită oamenilor de către Dumnezeu; este natural, funcționând conform unei legi naturale stabilite de Dumnezeu. Fără știință, oamenii tot ar urma metodele oferite lor de Dumnezeu, ar putea să se bucure de tot ceea ce e imaculat și natural și ar fi fericiți. Totuși, acum, toate acestea au fost distruse și ruinate de Satana; spațiul fundamental de viață al omului nu mai este imaculat. Dar nimeni nu este capabil să recunoască ce a cauzat asta sau cum s-a întâmplat și mulți oameni abordează și înțeleg știința prin ideile întipărite în ei de Satana. Nu este acest lucru nespus de detestabil și jalnic? Acum, când Satana a luat spațiul în care există omenirea și mediul său de viață și le-a corupt în această stare, și cu omenirea care continuă să se dezvolte în acest fel, este vreo nevoie ca Dumnezeu să-i distrugă personal pe acești oameni? Dacă omenirea continuă să se dezvolte în acest fel, ce direcție va lua? (Va fi exterminată.) Cum va fi exterminată? Pe lângă căutarea lacomă a faimei și a câștigului, oamenii efectuează necontenit explorări științifice și se cufundă în cercetări aprofundate, iar apoi acționează neîncetat astfel încât să-și satisfacă propriile nevoi și dorințe materiale; care sunt atunci consecințele pentru om? În primul rând, echilibrul ecologic este distrus și, când se întâmplă asta, corpurile oamenilor, organele lor interne, sunt

contaminate și vătămate de acest mediu dezechilibrat, iar diverse boli infecțioase și epidemii s-au răspândit în toată lumea. Nu este adevărat că asta e o situație asupra căreia omul nu are acum niciun control? Acum, că înțelegeți acest lucru, dacă omenirea nu Îl urmează pe Dumnezeu, ci îl urmează mereu pe Satana în acest fel – folosind cunoașterea pentru a se îmbogăți încontinuu, folosind știința pentru a explora fără încetare viitorul vieții umane și folosind acest tip de metodă pentru a continua să trăiască – sunteți capabili să recunoașteți cum se va termina pentru omenire? Omenirea va dispărea în mod natural: pas cu pas, omenirea avansează spre distrugere, spre propria distrugere! Nu înseamnă că aduce distrugerea asupra sa? Și nu este oare consecința progresului științific? Acum pare că știința este un fel de poțiune magică pe care Satana a pregătit-o pentru om, astfel încât, atunci când încercați să discerneți lucrurile, să o faceți într-o brumă încețoșată; indiferent cât de intens priviți, nu puteți vedea lucrurile în mod clar și, indiferent de cât de mult încercați, nu le puteți pricepe. Totuși, Satana folosește numele științei pentru a-ți deschide apetitul și pentru a te duce de nas, cu un picior în fața celuilalt, spre abis și spre moarte. Și așa stând lucrurile, oamenii vor vedea clar că, de fapt, distrugerea omului este făcută de mâna Satanei – Satana este capul răutăților. Nu este așa? (Ba da, așa este.) Acesta este al doilea mod în care Satana corupe omenirea.

c. Satana folosește cultura tradițională pentru a-l corupe pe om

Cultura tradițională este cel de-al treilea mod în care Satana îl corupe pe om. Există multe asemănări între cultura tradițională și superstiție, dar diferența este că această cultură tradițională are anumite povești, aluzii și surse. Satana a fabricat și inventat multe povești sau povestiri populare ce apar în cărțile de istorie, lăsând oamenii cu impresii profunde despre cultura tradițională și figurile superstițioase. De exemplu, în China există „Cei opt nemuritori care traversează marea”, „Călătorie spre vest”, „Împăratul de jad”, „Nezha îl cucerește pe Regele Dragon” și „Învestitura zeilor”. Nu au devenit acestea profund înrădăcinate în mințile oamenilor? Chiar dacă unii dintre voi nu cunosc toate detaliile, tot cunoașteți povestirile generale, iar acest conținut general se lipește în inima și în mintea ta, astfel încât nu poți să-l uiți. Acestea sunt diverse idei sau legende pe care Satana le-a pregătit pentru om de multă vreme și care au difuzate în diferite momente. Aceste lucruri dăunează și erodează direct sufletele oamenilor și pun oamenii sub o vrajă după alta. Aceasta înseamnă că, odată ce ai acceptat astfel de cultură tradițională, povestiri sau lucruri superstițioase, odată ce sunt stabilite în mintea ta și odată ce acestea sunt blocate în inima ta, atunci este ca și cum ai fi vrăjit – devii implicat și influențat de aceste capcane culturale, de aceste idei și povești tradiționale. Ele îți influențează viața, concepția asupra vieții și judecata asupra lucrurilor. Chiar mai mult, îți influențează căutarea adevăratului drum al vieții: aceasta este într-adevăr o vrajă rea. Oricât ai încerca, nu poți scăpa de ele; le tai, dar nu le poți reteza; le bați, dar nu le poți suprima. În plus, după ce oamenii sunt puși, fără să știe, sub o astfel de vrajă, ei încep să se închine pe neștiute Satanei, alimentând imaginea acestuia în inimile lor. Cu alte

cuvinte, l-au instalat pe Satana ca idol al lor, un obiect la care să se închine și la care să privească, chiar mergând atât de departe încât să-l considere drept Dumnezeu. Fără știre, aceste lucruri sunt în inima oamenilor, controlându-le cuvintele și faptele. În plus, consideri întâi că aceste povestiri și legende sunt false, dar apoi, fără să știi, le recunoști existența, făcându-le figuri reale și transformându-le în obiecte reale, existente. În necunoașterea ta, primești subconștient aceste idei și existența acestor lucruri. Tot în mod inconștient, îi primești și pe diavoli, pe Satana și pe idoli în propria ta casă și în inima ta – aceasta este într-adevăr o vrajă. Au aceste cuvinte vreun răsunet în voi? (Da.) Există vreunul printre voi care a ars tămâie și s-a închinat lui Buddha? (Da.) Deci, care a fost scopul de a arde tămâie și de a te închina lui Buddha? (A mă ruga pentru pace.) Gândindu-te acum la asta, nu este absurd să i te rogi lui Satana pentru pace? Oare el aduce pace? (Nu.) Tu nu vezi cât de neștiutor erai atunci? Acest fel de purtare este absurdă, ignorantă și naivă, nu-i așa? Satana se preocupă doar de cum să te corupă. Nu-ți poate da nicidecum pace, doar un răgaz temporar. Dar, ca să obții acest răgaz, trebuie să depui un jurământ, iar dacă-ți încalci făgăduința sau jurământul pe care i l-ai făcut Satanei, atunci vei vedea cum te chinuie. Făcându-te să depui un jurământ, el, de fapt, vrea să te controleze. Când v-ați rugat pentru pace, ați obținut pace? (Nu.) Nu ați obținut pace, ci, dimpotrivă, eforturile voastre au adus nenorociri și dezastre nesfârșite – cu adevărat un ocean necuprins de amărăciune. Pacea nu este în domeniul Satanei, iar acesta este adevărul. Acesta este efectul pe care superstiția feudală și cultura tradițională l-au avut asupra omenirii.

d. Satana folosește tendințele sociale pentru a-l corupe pe om

Ultimul fel în care Satana îl corupe și controlează pe om este prin tendințele sociale. Tendințele sociale acoperă multe aspecte, incluzând diverse domenii ca venerarea figurilor faimoase și mărețe, precum și a idolilor din filme și muzică, venerarea celebrităților, a jocurilor online etc. – toate acestea fac parte din tendințele sociale, și nu e nevoie să intrăm în detalii aici. Vom vorbi doar despre ideile pe care le provoacă în oameni tendințele sociale, modul în care ele îi determină să se poarte în lume, obiectivele și perspectivele de viață pe care le cauzează în oameni. Acestea sunt foarte importante; ele pot controla și influența gândurile și părerile oamenilor. Aceste tendințe se ridică una după alta și au toate o influență malefică ce degenerează continuu omul, determinându-l să-și piardă conștiința, umanitatea și rațiunea, slăbindu-le din ce în ce mai mult moralul și calitatea caracterului, în măsura în care putem chiar să spunem că majoritatea oamenilor nu au acum nicio integritate, nicio umanitate și nici nu au vreo conștiință și cu atât mai puțin rațiune. Deci, ce sunt aceste tendințe sociale? Sunt tendințe pe care nu le poți vedea cu ochiul liber. Când în lume suflă vântul unei tendințe, poate doar un număr mic de oameni sunt la curent cu ultimele noutăți, devenind cei care lansează moda. Ei încep să facă unele lucruri noi, acceptând apoi un anume tip de idee sau de perspectivă. Totuși, majoritatea oamenilor, într-o stare de inconștiență, vor fi

infectați, atrași și asimilați de această tendință, până când toți, fără să știe și fără să vrea, o acceptă și sunt toți cufundați în ea și controlați de ea. Una după alta, asemenea tendințe îi fac pe oameni, care nu sunt sănătoși la corp și la minte, nu știu ce este adevărul și nu pot face diferența dintre lucrurile pozitive și cele negative, să accepte fericiți aceste tendințe, precum și viziunea de viață și valorile care vin de la Satana. Ei acceptă ceea ce le spune Satana despre cum să abordeze viața și acceptă modul de a trăi pe care Satana „îl revarsă” asupra lor și nu au nici puterea și nici capacitatea, cu atât mai puțin conștiința de a se împotrivi. Deci, cum recunoaștem aceste tendințe? Am ales un exemplu simplu pe care puteți ajunge treptat să-l înțelegeți. De exemplu, oamenii din trecut își desfășurau afacerea într-un mod în care nimeni nu era înșelat; ei vindeau obiectele la același preț, indiferent de cine cumpăra. Nu sunt transmise aici unele elemente de conștiință curată și de umanitate? Se poate vedea că, atunci când oamenii își administrau astfel afacerea, în bună credință, încă aveau o anumită conștiință și o oarecare umanitate la vremea aceea. Dar, odată cu cererea de bani tot mai sporită a oamenilor, ei au ajuns, fără să știe, să iubească din ce în ce mai mult banii, câștigul și plăcerea. Oare oamenii nu prioritizează banii mai mult decât o făceau odinioară? Când oamenii văd banii ca fiind mai importanți, încep, fără știre, să dea mai puțină importanță reputației, renumelui, prestigiului și integrității, nu-i așa? Când te implici în afaceri, îi vezi pe alții îmbogățindu-se înșelând oamenii. Deși banii câștigați sunt obținuți necinstit, ei devin din ce în ce mai bogați. Văzând toate lucrurile de care se bucură familia lor, te superi: „Amândoi facem afaceri, dar ei s-au îmbogățit. De ce nu pot câștiga mulți bani? Nu pot să accept asta – trebuie să găsesc o modalitate de a câștiga mai mulți bani”. După aceea, nu te gândești decât cum să faci avere. Odată ce ai renunțat la convingerea că „banii ar trebui câștigați cu conștiință, fără a păcăli pe nimeni”, atunci, condus de propriile interese, modul tău de a gândi se schimbă treptat, la fel ca principiile din spatele acțiunilor tale. Când înșeli pe cineva pentru prima dată, simți reproșul conștiinței tale, iar inima ta îți spune: „După ce se termină, asta este ultima dată când voi înșela pe cineva. Înșelarea continuă a oamenilor va duce la pedeapsă!” Aceasta este funcția conștiinței omului – de a te face să ai scrupule și de a-ți reproșa, astfel încât să te simți anormal atunci când păcălești pe cineva. Dar, după ce ai înșelat cu succes pe cineva, vezi că acum ai mai mulți bani decât aveai înainte și crezi că această metodă îți poate fi foarte folositoare. În ciuda durerii surde din inima ta, încă îți mai vine să te felicIți pentru succesul tău și te simți oarecum mulțumit de tine. Pentru prima dată, îți aprobi propriul comportament, propriile căi înșelătoare. Odată ce omul a fost contaminat de această înșelare, este la fel ca cineva care se apucă de jocuri de noroc și apoi devine un jucător înrăit. În necunoștința ta de cauză, îți aprobi propriul comportament de înșelăciune și îl accepți. Inconștient, consideri înșelăciunea ca fiind un comportament comercial legitim și mijlocul cel mai util pentru supraviețuirea și mijloacele tale de trai; crezi că, făcând acest lucru, te poți îmbogăți repede. Acesta este un proces: la început, oamenii nu pot accepta acest tip de comportament și privesc de sus acest comportament și această

practică. Apoi, ei experimentează personal acest comportament și îl încearcă în felul lor, iar inimile lor încep treptat să se transforme. Ce fel de transformare este aceasta? Este o aprobare și recunoaștere a acestei tendințe, a acestei idei insuflate în tine de tendința socială. Fără să-ți dai seama, dacă nu înșeli oamenii când faci afaceri cu ei, simți că este mult mai rău; dacă nu înșeli oamenii, simți că ai pierdut ceva. Fără să-ți dai seama, această înșelăciune devine chiar sufletul tău, caracterul tău și un tip indispensabil de comportament care este un principiu în viața ta. După ce omul a acceptat acest comportament și această gândire, nu a adus oare asta o schimbare în inima sa? Inima ta s-a schimbat, s-a transformat deci și integritatea ta? Umanitatea ta s-a schimbat? S-a schimbat conștiința ta? Întreaga ta ființă, de la inima la gândurile tale, din interior spre exterior, s-a schimbat, iar aceasta e o schimbare calitativă. Această schimbare te îndepărtează tot mai mult de Dumnezeu, iar tu începi să fii tot mai mult în conformitate cu Satana; devii tot mai asemănător lui, rezultatul fiind acela că, prin corupția Satanei, devii un demon.

Când privești acum aceste tendințe sociale, ai spune că au o influență mare asupra oamenilor? Au un efect profund dăunător asupra lor? Chiar au un efect profund dăunător asupra oamenilor. Ce aspecte ale omului corupe Satana cu fiecare dintre aceste tendințe? În principal, Satana corupe conștiința, rațiunea, umanitatea, principiile și perspectivele omului asupra vieții. Și oare aceste tendințe sociale nu degradează și corup treptat oamenii? Cauzează în oameni o degenerare treptată, nu-i așa? Satana folosește aceste tendințe sociale pentru a ademeni oamenii, pas cu pas, într-un cuib de diavoli, astfel încât oamenii prinși în ele să pledeze, în necunoștință de cauză, pentru bani și dorințe materiale, pentru răutate și violență. Ce anume devine omul odată ce aceste lucruri au intrat în inima omului? Omul devine diavolul Satana! De ce? Ce înclinație psihologică există în inima omului? Ce adulează omul? Lui încep să-i placă răutatea și violența, fără să arate nicio dragoste pentru frumusețe sau bunătate, cu atât mai puțin pentru pace. Oamenii nu sunt dornici să trăiască viața simplă a umanității normale, dar, în schimb, doresc să se bucure de statut înalt și bogăție mare, să se desfete cu plăcerile trupului, fără să cruțe niciun efort în a-și satisface propriul trup, fără nicio restricție, fără legături care să-i tragă înapoi; cu alte cuvinte, făcând tot ceea ce doresc. Deci, când omul s-a cufundat în astfel de tendințe, poate oare cunoașterea pe care ți-ai însușit-o să te ajute să te eliberezi? Poate înțelegerea ta despre cultura tradițională și superstiții să te ajute să scapi de această situație groaznică? Pot moralitatea și ceremonialurile tradiționale cunoscute omului să-l ajute să exercite înfrânarea? Luați drept exemplu Analectele și Tao Te Ching. Îi pot ajuta pe oameni să-și scoată picioarele din nisipul mișcător al acestor tendințe rele? Categoric nu. În acest fel, omul devine din ce în ce mai rău, arogant, condescendent, egoist și malițios. Nu mai există nicio afecțiune între oameni, nu mai există nicio iubire între membrii familiei, nu mai există deloc înțelegere între rude și prieteni; relațiile umane au devenit caracterizate de violență. Toate persoanele vor să folosească metode

violente pentru a trăi printre semenii lor; ele își acaparează propria chiverniseală folosind violența; își câștigă pozițiile și își obțin propriile profituri prin violență și folosesc căi violente și rele pentru a face orice doresc. Nu este această umanitate terifiantă? Este extrem de terifiantă: nu numai că L-au răstignit pe Dumnezeu, dar i-ar și măcelări pe toți cei care Îl urmează – pentru că omul este prea ticălos. După ce ați auzit toate aceste lucruri despre care tocmai v-am vorbit, nu credeți că este terifiant să trăiți în acest mediu, în această lume și între astfel de oameni, în mijlocul cărora Satana corupe omenirea? (Ba da.) Deci, ați simțit vreodată că sunteți jalnici? Probabil că simțiți puțin asta acum, nu-i așa? (Ba da.) Auzindu-vă tonul, pare ca și cum gândiți: „Satana are atât de multe moduri diferite de a corupe omul. El prinde fiecare ocazie și este oriunde ne întoarcem. Mai poate fi mântuit omul?” Mai poate fi el mântuit? Poate omul să se mântuiască pe sine? (Nu.) Poate împăratul de jad să-l mântuiască pe om? Poate Confucius să-l mântuiască? Poate Guanyin Bodhisattva să-l mântuiască pe om? (Nu.) Deci cine-l poate mântui pe om? (Dumnezeu.) Totuși, unii oameni, în inimile lor, își vor pune întrebări precum: „Satana ne rănește atât de sălbatic, într-o frenezie atât de dementă, încât nu avem nicio speranță și nicio încredere de a ne trăi viața. Toți trăim în mijlocul corupției și fiecare persoană I se împotrivește oricum lui Dumnezeu, iar acum inimile noastre s-au scufundat cât de jos au putut. Deci, în timp ce Satana ne corupe, unde este Dumnezeu? Ce face El? Orice face Dumnezeu pentru noi, niciodată nu simțim!” Unii oameni se simt, în mod inevitabil, demoralizați și oarecum descurajați. Pentru voi, acest sentiment este foarte profund, pentru că tot ce Eu am spus a fost pentru a le îngădui oamenilor să ajungă încet să înțeleagă, să simtă din ce în ce mai mult că sunt fără speranță, să simtă din ce în ce mai mult că au fost părăsiți de Dumnezeu. Dar nu vă faceți griji. Tema noastră de părtășie pentru astăzi, „răul Satanei”, nu este adevărata noastră temă. Cu toate acestea, pentru a vorbi despre esența sfințeniei lui Dumnezeu, trebuie, mai întâi, să vorbim despre modul în care Satana corupe omul și despre răutatea Satanei, pentru a le face mai clar oamenilor în ce fel de condiție este omul acum. Un scop pentru a vorbi despre acest lucru este de a le permite oamenilor să cunoască răutatea Satanei, pe când celălalt este de a le permite oamenilor să înțeleagă mai profund ce este adevărata sfințenie.

Nu am vorbit mult mai detaliat despre lucrurile tocmai discutate, comparativ cu ultima oară? Este acum înțelegerea voastră puțin mai profundă? (Da.) Știu că mulți oameni se așteaptă acum ca Eu să spun exact ce este sfințenia lui Dumnezeu, dar, din moment ce vorbesc despre sfințenia lui Dumnezeu, voi vorbi mai întâi despre faptele pe care El le face. Ar trebui să ascultați toți cu atenție. Apoi, vă voi întreba ce este, mai exact, sfințenia lui Dumnezeu. Nu vă voi spune direct, dar, în schimb, vă voi lăsa pe voi să încercați să vă dați seama; vă voi lăsa spațiu ca să pricepeți. Ce credeți despre această metodă? (Sună bine.) Atunci, ascultați cu atenție pe măsură ce merg înainte.

Înțelegerea sfințeniei lui Dumnezeu prin ceea ce îi face El omului

Ori de câte ori Satana corupe omul sau îi provoacă omului un rău nestăvilit, Dumnezeu nu stă cu mâinile în sân, nici nu-i înlătură și nici nu Se face că nu-i vede pe cei aleși de El. Dumnezeu înțelege cu o claritate desăvârșită tot ceea ce face Satana. Indiferent ce face Satana, indiferent ce tendință provoacă, Dumnezeu știe tot ceea ce încearcă acesta să facă și nu-i abandonează pe cei pe care i-a ales. În schimb, fără a atrage deloc atenția – în secret și în tăcere – Dumnezeu face tot ceea ce este necesar. Când Dumnezeu începe să lucreze asupra cuiva, când a ales pe cineva, El nu dă nimănui această veste, nici nu-i dă de veste Satanei și, cu atât mai puțin, nu face vreun gest măreț. Ci, în liniște și foarte natural, El face pur și simplu ceea ce este necesar. Mai întâi, El îți alege o familie; trecutul familiei tale, părinții tăi, strămoșii tăi – toate acestea, Dumnezeu le hotărăște dinainte. Cu alte cuvinte, Dumnezeu nu ia aceste hotărâri dintr-un capriciu; dimpotrivă, a început această lucrare acum mult timp. Odată ce Dumnezeu a ales o familie pentru tine, El alege apoi data la care te vei naște. După aceea, Dumnezeu te veghează când te naști și vii, plângând, în lume. El veghează nașterea ta, te privește în timp ce rostești primele cuvinte, te privește când te poticnești și faci primii tăi pași, învățând cum să mergi. Faci întâi un pas și apoi altul – iar acum poți să alergi, să sari și să-ți exprimi sentimentele… Pe măsură ce omul crește, privirea Satanei este fixată asupra fiecăruia dintre ei, ca un tigru care-și pune ochii pe pradă. Dar, făcându-Și lucrarea, Dumnezeu nu a suferit niciodată vreo limitare din partea oamenilor, a evenimentelor sau lucrurilor, a spațiului sau timpului; El face ceea ce ar trebui și ceea ce este cuvenit. În procesul de creștere, poți întâmpina multe lucruri care nu sunt pe placul tău, cum ar fi boli și frustrări. Dar, pe măsură ce mergi pe acest drum, viața și viitorul tău sunt strict în grija lui Dumnezeu. El îți dă o garanție adevărată care să dureze toată viața, pentru că El este chiar lângă tine, păzindu-te și având grijă de tine. Crești fără să fii conștient de acest lucru. Începi să intri în contact cu lucruri noi și să ajungi să cunoști această lume și această omenire. Pentru tine, totul este proaspăt și nou. Ai anumite lucruri pe care te bucuri să le faci. Trăiești în propria ta umanitate, în propriul tău spațiu și nu ai nici cea mai mică înțelegere despre existența lui Dumnezeu. Dar El te veghează la fiecare pas al drumului pe măsură ce crești și te supraveghează în timp ce faci fiecare pas înainte. Chiar atunci când îți însușești cunoștințe sau studiezi știința, Dumnezeu nu a plecat niciodată de lângă tine, la niciun pas. Ești exact la fel ca ceilalți oameni prin faptul că, în cursul cunoașterii lumii și al contactului cu ea, ți-ai stabilit propriile idealuri, ai propriile hobby-uri, propriile interese și nutrești, de asemenea, ambiții înalte. Cugeți adesea la propriul tău viitor, deseori schițând conturul a cum ar trebui să arate viitorul tău. Dar, indiferent ce se întâmplă pe parcurs, Dumnezeu vede limpede cum se întâmplă totul. Poate că tu ți-ai uitat propriul trecut, dar, pentru Dumnezeu, nu este nimeni care să te înțeleagă mai bine decât El. Trăiești sub privirea Lui, crescând, maturizându-te. În această perioadă, cea mai importantă sarcină a lui Dumnezeu este

ceva ce nu înțelege nimeni niciodată, ceva ce nu știe nimeni. Dumnezeu, cu siguranță, nu spune nimănui despre asta. Deci care este acest lucru extrem de important? Se poate spune că este garanția că Dumnezeu va mântui o persoană. Asta înseamnă că, dacă Dumnezeu vrea să mântuiască această persoană, El trebuie să facă acest lucru. Această sarcină este de o importanță vitală atât pentru om, cât și pentru Dumnezeu. Știți care este aceasta? Se pare că nu aveți niciun sentiment sau vreo idee în privința asta, așa că vă voi spune Eu. Din momentul în care te-ai născut și până acum, Dumnezeu a îndeplinit multă lucrare asupra ta, dar El nu-ți dă ție explicații pas cu pas despre tot ceea ce a făcut. Dumnezeu nu ți-a permis să știi asta și nici nu ți-a spus. Cu toate acestea, pentru omenire, tot ceea ce face El este important. Pentru Dumnezeu, este ceva ce El trebuie să facă. În inima Lui, există ceva important care trebuie făcut, care depășește cu mult toate aceste lucruri. Adică, din momentul în care omul s-a născut și până acum, Dumnezeu trebuie să-i garanteze siguranța. Când auziți aceste cuvinte, s-ar putea să vi se pară că nu înțelegeți pe deplin. Ați putea întreba: „Este atât de importantă această siguranță?" Ei bine, care este sensul literal al cuvântului „siguranță"? Poate că înțelegeți că înseamnă pace sau poate considerați că înseamnă să nu experimentați niciodată vreun dezastru sau vreo calamitate, să trăiți bine, să duceți o viață normală. Dar, în inimile voastre, trebuie să știți că nu este atât de simplu. Deci, care anume este acest lucru despre care am vorbit Eu, pe care Dumnezeu trebuie să-l facă? Ce înseamnă pentru Dumnezeu siguranța? Este cu adevărat o garanție în înțelesul normal al „siguranței"? Nu. Deci, ce anume face Dumnezeu? Această „siguranță" înseamnă că nu vei fi devorat de Satana. Este important acest lucru? Să nu fii devorat de Satana – privește asta siguranța ta sau nu? Da, asta privește siguranța ta personală și nu poate fi nimic mai important. Odată ce ai fost devorat de Satana, sufletul și trupul tău nu-I mai aparțin lui Dumnezeu. Dumnezeu nu te va mai mântui. Dumnezeu părăsește sufletele și oamenii care au fost devorați de Satana. Așadar, Eu spun că cel mai important lucru pe care Dumnezeu trebuie să-l facă este să garanteze această siguranță a ta, să garanteze că nu vei fi devorat de Satana. Acest lucru este foarte de important, nu-i așa? Deci, de ce nu puteți răspunde? Se pare că nu puteți simți marea bunătate a lui Dumnezeu!

Dumnezeu face mult mai mult în afară de a garanta siguranța oamenilor, garantând că nu vor fi devorați de Satana; El face, de asemenea, multă lucrare pregătitoare înainte de a alege și de a mântui pe cineva. În primul rând, El face pregătiri meticuloase în privința caracterului pe care-l vei avea, în ce fel de familie te vei naște, cine vor fi părinții tăi, câți frați și câte surori vei avea și care vor fi situația, statutul economic și condițiile familiei în care te naști. Știți în ce fel de familie se nasc, de obicei, aleșii lui Dumnezeu? Sunt familii de seamă? Nu putem spune cu siguranță că nu este niciunul născut în familii de seamă. Poate că sunt câțiva, dar sunt foarte puțini. Sunt oare născuți în familii extraordinar de bogate, familii de miliardari sau multimilionari? Nu, nu se nasc aproape niciodată în astfel de familie. Deci, ce fel de familie rânduiește Dumnezeu pentru majoritatea acestor oameni? (Familii obișnuite.) Deci, ce familii pot fi considerate „familii

obișnuite”? Acestea includ familiile de muncitori – adică cei care depind de salarii pentru a supraviețui, își pot permite necesitățile de bază și nu sunt înstăriți peste măsură; acestea includ și familiile de fermieri. Fermierii depind de plantarea culturilor pentru propria hrană, au grâu de mâncare și haine de îmbrăcat și nu flămânzesc ori îngheață. Apoi, există unele familii care conduc mici afaceri și altele în care părinții sunt intelectuali, iar acestea pot fi considerate tot familii obișnuite. Există, de asemenea, unii părinți care lucrează la birou sau sunt funcționari guvernamentali mărunți, care nu pot fi nici ei socotiți ca aparținând unor familii de seamă. Majoritatea se nasc în familii obișnuite, iar acest lucru este aranjat în totalitate de Dumnezeu. Adică, în primul rând, acest mediu în care trăiești nu este familia mijloacelor substanțiale pe care și le-ar putea închipui oamenii, ci este o familie hotărâtă pentru tine de către Dumnezeu, iar majoritatea oamenilor va trăi în limitele acestui fel de familie. Deci, cum rămâne cu statutul social? Condițiile economice ale majorității părinților sunt medii, iar ei nu au statut social înalt – pentru ei este bine doar să aibă un loc de muncă. Sunt incluși guvernatorii? Sau președinții naționali, nu? Cel mult, sunt oameni cum ar fi manageri sau proprietari de afaceri mici. Statutul lor social este mediocru, iar condițiile lor economice sunt medii. Un alt factor este mediul de viață al familiei. Mai întâi, în aceste familii nu există părinți care și-ar influența în mod clar copiii să meargă pe calea ghicitului și a prezicerii norocului; sunt foarte puțini cei care se implică în astfel de lucruri. Majoritatea părinților sunt destul de normali. În momentul în care Dumnezeu alege oamenii, El le pregătește acest tip de mediu, lucru care este foarte folositor pentru lucrarea Sa de mântuire a oamenilor. Din exterior, pare că Dumnezeu nu a făcut nimic formidabil pentru om; El doar continuă, în liniște și în secret, să facă toate lucrurile pe care le face, cu umilință și în tăcere. Dar, de fapt, Dumnezeu face tot ceea ce face pentru a pune o bază mântuirii tale, pentru a-ți pregăti drumul înainte și toate condițiile necesare pentru mântuirea ta. După aceea, Dumnezeu aduce toate persoanele înapoi înaintea Sa, fiecare într-un moment specificat: atunci este momentul când auzi glasul lui Dumnezeu; acela este momentul când vii înaintea Sa. Până când să se întâmple acest lucru, unii oameni au devenit deja ei înșiși părinți, pe când alții încă sunt copiii cuiva. Cu alte cuvinte, unii oameni s-au căsătorit și au avut copii, în timp ce alții sunt încă singuri, neîntemeindu-și încă propria familie. Dar, indiferent de situația fiecăruia, Dumnezeu a stabilit deja momentele când vei fi ales și când Evanghelia și cuvintele Lui vor ajunge la tine. Dumnezeu a stabilit împrejurările, a hotărât asupra unei anumite persoane sau a unui anumit context prin care Evanghelia îți va fi transmisă, astfel încât să poți auzi cuvintele Sale. Dumnezeu ți-a pregătit deja toate condițiile necesare. Astfel, deși omul nu-și dă seama că se întâmplă asta, vine înaintea lui Dumnezeu și se întoarce la familia lui Dumnezeu. Tot fără să-și dea seama, omul Îl urmează pe Dumnezeu și intră în fiecare pas al lucrării Lui, intrând în fiecare pas al căii de lucru pe care El a pregătit-o pentru om. Ce căi folosește Dumnezeu atunci când face lucruri pentru om de data aceasta? În primul rând, strictul necesar îl reprezintă îngrijirea și protecția de care se bucură omul. În afară de asta, Dumnezeu stabilește

diferite persoane, evenimente și lucruri, astfel încât omul să poată vedea, prin acestea, existența și faptele Lui. De exemplu, există unii oameni care cred în Dumnezeu deoarece cineva din familia lor este bolnav. Când alții le predică Evanghelia, ei încep să creadă în Dumnezeu, iar această credință se ivește datorită situației. Deci, cine a rânduit această situație? (Dumnezeu.) Prin intermediul acestei boli, există unele familii în care toți sunt credincioși, pe când în altele, doar câțiva oameni din familie cred. Poate să ți se pară că cineva din familie are o boală, dar, este, de fapt, o condiție care ți-a fost dată ca să poți veni înaintea lui Dumnezeu – aceasta este bunătatea Lui. Deoarece viața familială a unor oameni este dură și ei nu-și pot găsi pacea, s-ar putea ivi o ocazie norocoasă – cineva transmite mai departe Evanghelia și spune „Crezi în Domnul Isus și vei avea pace". Astfel, pe neștiute, ei ajung să creadă în Dumnezeu în împrejurări foarte naturale, deci nu este acesta un tip de condiție? Iar faptul că familia lor nu are pace nu e un har acordat lor de Dumnezeu? De asemenea, există unii care ajung să creadă în Dumnezeu din alte motive. Există diferite motive și diferite căi de credință, dar, indiferent ce motiv te aduce să crezi în El, totul este, de fapt, rânduit și călăuzit de Dumnezeu. La început, Dumnezeu folosește diferite moduri de a te alege și de a te aduce în familia Sa. Acesta este harul pe care Dumnezeu îl revarsă asupra fiecărei persoane în parte.

În etapa actuală a lucrării lui Dumnezeu din aceste zile de pe urmă, El nu mai dăruiește pur și simplu har și binecuvântări omului, așa cum a făcut înainte, nici nu-l convinge pe om să înainteze. În timpul acestei etape a lucrării, ce au văzut oamenii din toate aspectele lucrării lui Dumnezeu pe care le-au experimentat? Ei au văzut dragostea lui Dumnezeu și judecata și mustrarea lui Dumnezeu. În această perioadă, Dumnezeu furnizează, sprijină, luminează și îndrumă omul, astfel încât omul ajunge treptat să-I cunoască intențiile, să cunoască cuvintele pe care le rostește El și adevărul pe care îl acordă omului. Când omul este slab, demoralizat, când nu are unde să se întoarcă, Dumnezeu Își va folosi cuvintele ca să-l mângâie, să-l sfătuiască și să-l încurajeze, astfel încât statura mică a omului să poată spori în putere treptat, să crească în pozitivitate și să devină dornic să coopereze cu Dumnezeu. Dar când omul nu ascultă de Dumnezeu sau I se împotrivește sau când își dezvăluie propria corupție, Dumnezeu nu va arăta nicio milă în a-l mustra și a-l disciplina. Totuși, Dumnezeu va arăta îngăduință și răbdare pentru nesăbuința, ignoranța, slăbiciunea și imaturitatea omului. În felul acesta, prin toată lucrarea pe care Dumnezeu o face pentru om, omul se maturizează treptat, crește și ajunge să-I cunoască intențiile, ajunge să cunoască unele adevăruri, să știe care lucruri sunt pozitive și care sunt negative, să știe care sunt răul și întunericul. Dumnezeu nu are deloc atitudinea de a-l certa și a-l disciplina întotdeauna pe om, dar nici nu arată întotdeauna îngăduință și răbdare. Dimpotrivă, El Se îngrijește de fiecare persoană în moduri diferite, la etape diferite ale fiecăreia și în funcție de statura și calibrul diferit al fiecăreia. El face multe lucruri pentru om și cu mare preț; omul nu înțelege nimic din aceste lucruri sau despre acest preț, totuși, practic, tot ceea ce face Dumnezeu este îndeplinit asupra fiecărei persoane în parte. Dragostea lui Dumnezeu este practică: prin

harul Lui, omul evită un dezastru după altul și, în tot acest răstimp, Dumnezeu Își arată iar și iar îngăduința pentru slăbiciunea omului. Judecata și mustrarea lui Dumnezeu le permit oamenilor să ajungă treptat să cunoască stricăciunea omenirii și esența ei satanică. Ceea ce oferă Dumnezeu, luminarea omului de către El și îndrumarea Sa, toate îi permit omenirii să cunoască din ce în ce mai mult esența adevărului și să cunoască tot mai mult ceea ce au nevoie oamenii, pe ce drum ar trebui să apuce, pentru ce trăiesc, valoarea și semnificația vieții lor și cum să meargă pe calea dinainte. Toate aceste lucruri pe care le face Dumnezeu sunt inseparabile de singurul Său scop originar. Care este, așadar, acest scop? De ce folosește Dumnezeu aceste metode pentru a-Și săvârși lucrarea asupra omului? Ce rezultat vrea El să obțină? Cu alte cuvinte, ce vrea Dumnezeu să vadă în om? Ce vrea El să obțină de la om? Ceea ce vrea Dumnezeu să vadă este că inima omului poate fi reînviată. Aceste metode pe care El le folosește pentru a lucra asupra omului sunt un efort continuu de a trezi inima omului, de a-i trezi duhul, de a-i permite să știe de unde a venit, cine îl călăuzește, îl sprijină și are grijă de el și cine i-a permis să trăiască până în ziua de azi; sunt un mijloc de a-i permite omului să înțeleagă cine este Creatorul, cui ar trebui să se închine, pe ce fel de drum ar trebui să meargă și în ce mod ar trebui să vină înaintea lui Dumnezeu; sunt un mijloc de a reînvia treptat inima omului, astfel încât el să cunoască și să înțeleagă inima lui Dumnezeu și să priceapă marea grijă și preocupare din spatele lucrării Sale de a-l mântui pe om. Când inima omului este reînviată, omul nu mai dorește să trăiască având o fire degenerată și coruptă, ci dorește în schimb să urmărească adevărul spre a-L mulțumi pe Dumnezeu. Când inima omului a fost trezită, omul este capabil atunci să se rupă definitiv de Satana. Nu va mai fi rănit de către Satana, nu va mai fi controlat sau păcălit de el. În schimb, omul poate coopera proactiv la lucrarea și cuvintele lui Dumnezeu pentru a-I mulțumi inima, dobândind astfel frica de Dumnezeu și ferindu-se de rău. Acesta este scopul original al lucrării lui Dumnezeu.

Discuția pe care tocmai am purtat-o despre răul Satanei îi face pe toți să simtă că oamenii trăiesc atât de nefericiți și că viața omului este asaltată de ghinioane. Dar acum, când vorbesc despre sfințenia lui Dumnezeu și despre lucrarea pe care El o îndeplinește asupra omului, cum vă face asta să vă simțiți? (Foarte fericiți.) Acum putem să vedem că tot ceea ce face Dumnezeu, tot ceea ce El rânduiește cu mare atenție pentru om este imaculat. Tot ceea ce face El este fără eroare, adică este lipsit de defecte, nu e nevoie ca nimeni să corecteze, să dea sfaturi sau să facă vreo schimbare. Tot ceea ce face Dumnezeu pentru fiecare individ este mai presus de îndoială; El conduce pe toată lumea de mână, Se ocupă de tine în fiecare clipă ce trece și nu te-a părăsit niciodată. Pe măsură ce oamenii cresc într-un astfel de mediu și cu acest tip de trecut, oare am putea spune că oamenii cresc, de fapt, în palma mâinii lui Dumnezeu? (Da.) Deci, mai aveți acum un sentiment de pierdere? Se mai simte cineva demoralizat? Simte cineva că Dumnezeu a părăsit omenirea? (Nu.) Deci, atunci, ce anume a făcut Dumnezeu? (El a vegheat asupra omenirii.) Marea grijă și preocupare din spatele a tot ceea ce face

Dumnezeu sunt indubitabile. Mai mult, în îndeplinirea lucrării Sale, El a făcut astfel în mod necondiționat. El niciodată nu a cerut ca vreunul dintre voi să cunoască prețul pe care îl plătește pentru tine, ca să te facă să te simți profund recunoscător. A cerut Dumnezeu vreodată asta de la tine? (Nu.) Pe parcursul îndelungatei vieți a omului, aproape fiecare individ a întâmpinat multe situații periculoase și a înfruntat numeroase ispite. Asta deoarece Satana stă chiar lângă tine, cu ochii permanent ațintiți pe tine. Când te lovește dezastrul, Satana se delectează cu asta; când calamitățile se abat asupra ta, când nimic nu-ți merge bine, când ajungi să fii prins în plasa Satanei, el simte o mare bucurie din aceste lucruri. Cât despre ceea ce face Dumnezeu, El te protejează cu fiecare clipă ce trece, ferindu-te de nenorociri după nenorociri și de dezastre după dezastre. De aceea, Eu spun că tot ceea ce are omul – pacea și bucuria, binecuvântările și siguranța personală – este, de fapt, totul sub controlul lui Dumnezeu; El călăuzește și decide soarta fiecărui individ. Dar oare Dumnezeu are o idee exagerată despre poziția Sa, după cum spun unii? Îți declară Dumnezeu că „Eu sunt cel mai mare dintre toți. Eu sunt Cel care Se ocupă de voi. Trebuie să implorați mila Mea, iar neascultarea va fi pedepsită cu moartea”? A amenințat Dumnezeu vreodată omenirea în acest fel? (Nu.) A spus El vreodată că „Omenirea este coruptă, așa că nu contează cum o tratez, poate fi tratată oricum ar fi; nu-i nevoie să fac rânduieli sigure pentru ea”? Oare Dumnezeu gândește astfel? A acționat Dumnezeu astfel? (Nu.) Dimpotrivă, tratamentul Său față de fiecare persoană este serios și responsabil. El te tratează chiar cu mai multă responsabilitate față de cum te tratezi tu însuți. Nu este așa? Dumnezeu nu vorbește aiurea, nici nu Se mândrește de poziția Sa elevată și nici nu-i înșală cu nesocotință pe oameni. În schimb, El face, cu sinceritate și în tăcere, lucrurile pe care El Însuși trebuie să le facă. Aceste lucruri aduc binecuvântări, pace și bucurie omului. Ele aduc omul în pace și fericire înaintea privirii lui Dumnezeu și în familia Sa; apoi, el trăiește înaintea lui Dumnezeu și acceptă mântuirea Sa cu rațiunea și cu gândirea normale. Deci, a fost Dumnezeu vreodată, în lucrarea Sa, ipocrit față de om? A afișat vreodată falsă bunătate, păcălindu-l mai întâi pe om cu câteva amabilități și întorcându-i apoi spatele? (Nu.) A spus Dumnezeu vreodată ceva și apoi a făcut altceva? A făcut El vreodată făgăduințe goale și S-a lăudat, spunându-le oamenilor că El poate face un lucru pentru ei sau că îi poate ajuta cu ceva, iar apoi a dispărut? (Nu.) Nu există nicio înșelăciune în Dumnezeu, nicio falsitate. El este credincios și este devotat în tot ceea ce face. El este Singurul pe care oamenii se pot baza; El este Dumnezeul căruia Îi pot încredința viețile lor și tot ceea ce au ei. Deoarece nu există nicio înșelăciune în Dumnezeu, putem spune că El este cel mai sincer? (Da.) Bineînțeles că putem! Deși cuvântul „sincer” este prea plăpând, prea uman când Îi este aplicat lui Dumnezeu, ce alt cuvânt am putea folosi? Acestea sunt limitele limbajului uman. Cu toate că este oarecum nepotrivit să-L numim pe Dumnezeu „sincer”, totuși vom folosi acest cuvânt deocamdată. Dumnezeu este loial și sincer. Deci, când vorbim despre aceste aspecte, la ce ne referim? Ne referim la diferențele dintre Dumnezeu și om și la diferențele dintre Dumnezeu și Satana? Da, am

putea spune asta. Acest lucru se datorează faptului că omul nu poate vedea în Dumnezeu nicio urmă a firii corupte a Satanei. Am dreptate când spun asta? Amin? (Amin!) Niciuna dintre firile rele ale Satanei nu este revelată în Dumnezeu. Tot ceea ce face și dezvăluie Dumnezeu este întru totul benefic și de ajutor pentru om, este făcut în totalitate pentru a avea grijă de om, este plin de viață și îi dă omului un drum de urmat și o direcție în care să meargă. Dumnezeu nu este corupt și, în plus, privind acum la tot ce face El, putem spune că Dumnezeu este sfânt? Deoarece Dumnezeu nu are niciuna dintre firile corupte ale omenirii și nimic asemănător esenței satanice a omenirii corupte, din acest punct de vedere putem spune că Dumnezeu este sfânt. Dumnezeu nu dezvăluie nicio stricăciune și, în același timp în care lucrează, Dumnezeu Își dezvăluie esența, ceea ce confirmă întru totul că Dumnezeu Însuși este sfânt. Vedeți voi acest lucru? Pentru a cunoaște esența sfântă a lui Dumnezeu, să luăm în considerare, pentru moment, aceste două aspecte: în primul rând, nu există nicio urmă de fire coruptă în Dumnezeu și, în al doilea rând, esența lucrării lui Dumnezeu asupra omului îi permite acestuia să vadă însăși esența lui Dumnezeu, iar această esență este în întregime pozitivă. Căci toate lucrurile pe care fiecare parte a lucrării lui Dumnezeu le aduce omului sunt pozitive. În primul rând, Dumnezeu îi cere omului să fie cinstit – nu este pozitiv acest lucru? Dumnezeu îi dă omului înțelepciune – nu este pozitiv acest lucru? Dumnezeu îl face pe om capabil să distingă între bine și rău – nu este pozitiv acest lucru? El îi permite omului să înțeleagă semnificația și valoarea vieții umane – nu este pozitiv acest lucru? El îi permite omului să vadă în esența oamenilor, evenimentelor și lucrurilor potrivit cu adevărul – nu este pozitiv acest lucru? Este. Iar rezultatul tuturor acestor lucruri este că omul nu mai este înșelat de Satana, că nu va continua să fie rănit sau controlat de el. Cu alte cuvinte, aceste lucruri le permit oamenilor să se elibereze complet de stricăciunea Satanei și, prin urmare, să meargă treptat pe calea temerii de Dumnezeu și a feririi de rău. În acest moment, cât de departe ați mers voi pe această cale? Este greu de spus, nu-i așa? Dar, cel puțin, aveți acum o înțelegere inițială a modului în care Satana corupe omul, a lucrurilor rele și a celor negative? Cel puțin acum mergeți pe calea cea dreaptă în viață. Putem spune asta cu siguranță? Da, întru totul.

Există ceva despre care trebuie să avem părtășie privitor la sfințenia lui Dumnezeu. Pe baza a tot ceea ce ați auzit și ați primit, cine dintre voi poate spune ce este sfințenia lui Dumnezeu? La ce se referă sfințenia lui Dumnezeu despre care vorbesc Eu? Gândiți-vă pentru o clipă la acest lucru. Este sfințenia lui Dumnezeu onestitatea Lui? Este sfințenia lui Dumnezeu loialitatea Lui? Este sfințenia lui Dumnezeu altruismul Lui? Este smerenia Lui? Dragostea Lui pentru om? Dumnezeu îi dăruiește omului, în mod liber, adevăr și viață – este aceasta sfințenia Sa? Da, toate sunt. Tot ceea ce Dumnezeu dezvăluie este unic și nu există în umanitatea coruptă, nici nu poate fi văzut în umanitate. Nici cea mai mică urmă din acestea nu poate fi văzută în timpul procesului de corupere a omului de către Satana, nici în firea stricată a lui Satana, nici în esența sau natura acestuia. Tot ceea ce are și este Dumnezeu este unic; doar Dumnezeu Însuși are acest

fel de esență, doar El este în posesia ei. În acest punct al discuției noastre, a văzut vreunul dintre voi pe cineva atât de sfânt în omenire cum tocmai am descris Eu? (Nu.) Deci, este cineva atât de sfânt printre idolii, faimoșii sau mai marii omenirii la care vă închinați? (Nu.) Deci, când spunem că sfințenia lui Dumnezeu este unică, este o exagerare? Într-adevăr, nu este. Mai mult decât atât, unicitatea sfântă a lui Dumnezeu are și o latură practică. Există vreo discrepanță între sfințenia despre care vorbesc acum și cea la care v-ați gândit și pe care v-ați imaginat-o anterior? (Da.) Există o discrepanță foarte mare. La ce se referă adesea oamenii când vorbesc despre sfințenie? (La unele comportamente externe.) Când oamenii spun că un comportament sau vreun alt lucru este sfânt, ei spun asta doar deoarece îl văd ca fiind pur sau plăcut simțurilor. Totuși, acestor lucruri le lipsește substanța adevărată a sfințeniei – acesta este aspectul de doctrină. În afară de asta, la ce se referă aspectul practic al sfințeniei pe care oamenii îl concep în mințile lor? Este, în mare parte, ceea ce își imaginează sau consideră ei că este? De exemplu, unii budiști mor în timp ce practică, decedând în timp ce stau acolo, adormiți. Unii oameni spun că au devenit sfinți și au zburat la ceruri. Acesta este, de asemenea, un produs al imaginației. Apoi, sunt alții care cred că o zână, care coboară plutind din ceruri, este sfântă. De fapt, conceptul oamenilor despre cuvântul „sfânt" a fost întotdeauna doar un fel de închipuire și de teorie goală, lipsit, în esență, de vreo substanță reală și, în plus, care nu are nimic de-a face cu esența sfințeniei. Esența sfințeniei este dragostea adevărată, dar, mai mult decât atât, este esența adevărului, a dreptății și a luminii. Cuvântul „sfânt" este potrivit numai atunci când se referă la Dumnezeu; nimic din creație nu este vrednic să fie numit „sfânt". Omul trebuie să înțeleagă acest lucru. De acum înainte, o să aplicăm cuvântul „sfânt" doar lui Dumnezeu. Este potrivit acest lucru? (Da, este.)

Trucurile folosite de Satana pentru a-l corupe pe om

Să revenim acum la discuția despre mijloacele pe care le folosește Satana pentru a-l corupe pe om. Tocmai am vorbit despre diferitele moduri în care Dumnezeu lucrează asupra omului și pe care fiecare dintre voi le poate experimenta singur, astfel că nu voi intra în prea multe detalii. Dar, în inimile voastre, poate că este neclar ce șiretlicuri și strategii folosește Satana pentru a-l corupe pe om sau, cel puțin, nu cunoașteți amănuntele. Ar fi de folos ca Eu să discut din nou despre acest lucru? Vreți să aflați despre asta? Poate unii dintre voi vor întreba: „De ce să vorbim din nou despre Satana? În momentul în care Satana este menționat, ne supărăm, iar când îi auzim numele, ne simțim complet răscoliți". Indiferent cât vă este de incomod, trebuie să vă confruntați cu faptele. Aceste lucruri trebuie să fie rostite pe înțeles și clarificate în folosul înțelegerii omului; altfel, omul nu se poate desprinde de influența Satanei.

Am discutat anterior despre cele cinci moduri în care Satana îl corupe pe om, care includ trucurile Satanei. Modalitățile în care Satana corupe omul sunt doar stratul de la suprafață; și mai insidioase sunt trucurile care se ascund în spatele acestei fațade, prin

care Satana își atinge obiectivele. Care sunt aceste trucuri? Haideți, rezumați-le. (El înșală, seduce și constrânge.) Cu cât enumerați mai multe dintre aceste șiretlicuri, cu atât vă apropiați mai mult. Se pare că ați fost profund vătămați de Satana și aveți sentimente puternice în legătură cu acest subiect. (De asemenea, el folosește un fel de retorică. El îi influențează și ocupă pe oameni cu forța.) Ocupație cu forța – lucrul acesta face o impresie extrem de profundă. Oamenii se tem de ocupația cu forța a Satanei? Mai sunt alte trucuri? (El rănește în mod violent oamenii, folosește amenințări și oferte ispititoare, și minte.) A minți e unul dintre lucrurile pe care le face. Satana minte pentru a te putea înșela. Care este natura minciunii? Nu e minciuna același lucru cu înșelăciunea? Scopul de a spune minciuni este într-adevăr de a te înșela. Mai sunt alte trucuri? Spuneți-Mi toate trucurile Satanei pe care le cunoașteți. (El ispitește, rănește, orbește și înșală.) Cei mai mulți dintre voi simțiți același lucru în legătură cu această înșelăciune. Ce altceva? (Controlează omul, pune stăpânire pe el, îl terorizează și îl împiedică să creadă în Dumnezeu.) Știu semnificația generală a lucrurilor pe care Mi le spuneți și asta-i bine. Toți știți ceva despre acest lucru, deci haideți să facem acum un rezumat al acestor trucuri.

Există șase trucuri primare pe care Satana le folosește pentru a corupe omul

Primul este controlul și constrângerea. Adică, Satana va face tot posibilul pentru a prelua controlul inimii tale. Ce înseamnă „constrângere”? Înseamnă folosirea amenințărilor și a tacticilor puternice pentru a te face să asculți de el, făcându-te să te gândești la consecințe, în cazul în care nu ești ascultător. Îți este frică și nu îndrăznești să-l sfidezi, astfel că, după aceea, i te supui.

Al doilea este înșelarea și păcălirea. Ce implică „înșelarea și păcălirea”? Satana inventează niște povești și minciuni, păcălindu-te să le crezi. Nu-ți spune niciodată că omul a fost creat de Dumnezeu, dar nici nu-ți spune direct că tu n-ai fost făcut de Dumnezeu. Nu folosește deloc cuvântul „Dumnezeu”, ci folosește, în schimb, altceva ca înlocuitor, folosind acest lucru pentru a te înșela, astfel încât tu, practic, să nu ai nicio idee despre existența lui Dumnezeu. Această „păcăleală” include, desigur, multe aspecte, nu doar pe acesta.

Al treilea este îndoctrinarea cu forța. Cu ce sunt oamenii îndoctrinați cu forța? Este îndoctrinarea cu forța făcută prin alegerea omului? Este făcută cu consimțământul lui? Cu siguranță nu. Chiar dacă nu-ți dai consimțământul, nu ai ce să faci. În inconștiența ta, Satana te îndoctrinează, insuflându-ți gândirea, regulile de viață și esența lui.

Al patrulea este intimidarea și ispitirea. Adică, Satana folosește diverse șiretlicuri ca să te facă să-l accepți, să-l urmezi și să lucrezi în slujba lui. Va face orice ca să-și atingă scopurile. Uneori, el îți face mici favoruri, timp în care te ispitește să săvârșești păcatul. Dacă nu-l urmezi, te va face să suferi și te va pedepsi și va folosi diferite modalități ca să te atace și să comploteze împotriva ta.

A cincea este amăgirea și paralizia. „Amăgirea și paralizia” înseamnă că Satana insuflă oamenilor niște vorbe dulci și idei care sunt în concordanță cu noțiunile lor și par plauzibile, pentru a face să pară că ar lua în considerare situația trupească a oamenilor sau viața și viitorul lor când, de fapt, singurul lui scop este de a te păcăli. După aceea, el te paralizează, astfel încât să nu știi ce este bine și ce este rău, ca să fii păcălit fără să-ți dai seama și, prin aceasta, să ajungi sub controlul lui.

Al șaselea este distrugerea corpului și a minții. Ce parte a omului distruge Satana? Satana îți distruge mintea, făcându-te neputincios să te împotrivești, ceea ce înseamnă că, puțin câte puțin, inima ta se îndreaptă spre Satana, în ciuda ta. El insuflă aceste lucruri în tine, în fiecare zi, folosind zilnic aceste idei și culturi pentru a te influența și a te educa, slăbindu-ți încetul cu încetul voința, astfel încât până la urmă să nu mai vrei să fii o persoană bună, să nu mai dorești să susții ceea ce numești „dreptate”. Fără să-ți dai seama, nu mai ai puterea voinței de a înota împotriva curentului, ci, în schimb, plutești împreună cu el. „Distrugere” înseamnă că Satana îi chinuie atât de mult pe oameni, încât aceștia devin propriile umbre, nemaifiind umani. Tocmai atunci, Satana lovește, înșfăcându-i și devorându-i.

Toate aceste mijloace pe care Satana le utilizează ca să-l corupă pe om îl fac pe acesta neputincios să se împotrivească; oricare dintre aceste mijloace îi poate fi fatal omului. Cu alte cuvinte, orice face Satana și orice mijloace folosește îți poate provoca degenerarea, te poate aduce sub controlul Satanei și împotmoli într-o mlaștină a răului și a păcatului. Acestea sunt mijloacele pe care le folosește Satana pentru a corupe omul.

Putem spune că Satana este malefic, dar, pentru a confirma acest lucru, tot trebuie să vedem care sunt consecințele corupției omului de către Satana și care sunt firile și esențele pe care le aduce omului. Toți știți câte ceva despre acest lucru, deci vorbiți deschis. Care sunt consecințele faptului că Satana îi corupe pe oameni? Ce firi corupte exprimă și dezvăluie aceștia? (Aroganța și îngâmfarea, egoismul și josnicia, necinstea și înșelătoria, viclenia și răutatea și o lipsă totală de umanitate.) În ansamblu, putem spune că nu au nicio umanitate. Lăsați-i să vorbească pe ceilalți frați și pe celelalte surori. (Odată ce omul a fost corupt de Satana, acesta este, de obicei, arogant și neprihănit de sine, înfumurat și îngâmfat, lacom și egoist. Mi se pare că acestea sunt chestiunile cele mai grave.) (După ce oamenii au fost corupți de Satana, nu se dau în lături de la nimic pentru a dobândi bunuri materiale și bogăție. Ei chiar devin ostili față de Dumnezeu, I se împotrivesc, nu ascultă de El și pierd conștiința și rațiunea pe care omul ar trebui să le aibă.) Ceea ce ați spus este, în principiu, la fel, doar cu diferențe minore; unii dintre voi au inclus pur și simplu mai multe detalii minore. Pentru a rezuma, lucrurile care ies cel mai mult în evidență despre umanitatea coruptă sunt aroganța, înșelătoria, răutatea și egoismul. Cu toate acestea, toți ați trecut cu vederea același lucru. Oamenii nu au conștiință, și-au pierdut rațiunea și nu au deloc omenie – dar mai este un lucru deosebit de important pe care nu l-ați menționat, și anume, „trădarea”. Consecința finală a acestor firi, care există în orice om după ce a fost corupt de Satana,

este trădarea lor față de Dumnezeu. Indiferent de ceea ce le spune Dumnezeu oamenilor sau de ce lucrare face El asupra lor, oamenii nu țin seama de ceea ce știu că este adevărul. Adică, nu-L mai recunosc pe Dumnezeu și Îl trădează: aceasta este consecința corupției omului de către Satana. Este același lucru pentru toate firile corupte ale omului. Dintre căile pe care Satana le folosește pentru a-l corupe pe om – cunoașterea pe care omul și-o însușește, știința pe care o cunoaște, înțelegerea despre superstițiile și culturile tradiționale, precum și despre tendințele sociale – există vreuna pe care omul o poate folosi pentru a spune ce este drept și ce este nedrept? Există ceva care-l poate ajuta pe om să știe ce este sfânt și ce este diabolic? Există vreun standard după care să măsurăm aceste lucruri? (Nu.) Nu există niciun standard și nicio bază care să-l ajute pe om. Chiar dacă oamenii poate cunosc cuvântul „sfânt”, nu există, de fapt, nimeni care să știe ce este sfânt. Deci pot aceste lucruri pe care Satana le aduce omului să-l ajute să cunoască adevărul? Pot acestea să-l ajute pe om să trăiască cu mai multă umanitate? Pot să-l ajute să trăiască o viață în care este tot mai capabil să I se închine lui Dumnezeu? (Nu.) Este evident că ele nu-l pot ajuta pe om să I se închine Lui sau să înțeleagă adevărul, și nici nu-i pot permite să știe ce sunt sfințenia și răutatea. În schimb, omul devine din ce în ce mai degenerat, se îndepărtează tot mai mult de Dumnezeu. Acesta este motivul pentru care spunem că Satana este malefic. După ce ați analizat minuțios atât de mult din substanța diabolică a Satanei, ați văzut vreun element de sfințenie în Satana, fie în calitățile sale, fie în înțelegerea voastră a substanței sale? (Nu.) Asta-i sigur. Ați văzut, deci, vreun aspect al esenței Satanei care prezintă vreo asemănare cu Dumnezeu? (Nu.) Prezintă vreo expresie a Satanei o oarecare asemănare cu Dumnezeu? (Nu.) Așadar, acum vreau să vă întreb: folosind propriile voastre cuvinte, ce anume este sfințenia lui Dumnezeu? Mai întâi, în legătură cu ce sunt spuse cuvintele „sfințenia lui Dumnezeu”? Sunt spuse în legătură cu esența Lui? Sau sunt spuse în legătură cu vreun aspect al firii Sale? (Se spun în legătură cu esența lui Dumnezeu.) Trebuie să identificăm un punct de sprijin cu care să abordăm subiectul dorit. Aceste cuvinte sunt spuse în legătură cu esența lui Dumnezeu. În primul rând, am folosit răutatea Satanei drept contrast pentru esența lui Dumnezeu, deci ai văzut ceva din esența Satanei în Dumnezeu? Cum rămâne cu vreuna dintre esențele omenirii? (Nu, nu am văzut. Dumnezeu nu este arogant, nu este egoist și nu trădează, iar din asta vedem dezvăluită esența sfântă a lui Dumnezeu.) Mai este altceva de adăugat? (Dumnezeu nu are nicio urmă a firii corupte a Satanei. Ceea ce are Satana este în întregime negativ, pe când ceea ce are Dumnezeu nu este decât pozitiv. Putem vedea că Dumnezeu a fost întotdeauna lângă noi, veghindu-ne și ținându-ne în siguranță, de când eram foarte mici și până acum, mai ales când am fost confuzi și ne-am pierdut calea. Nu există nicio înșelăciune în Dumnezeu, nicio amăgire. El vorbește clar și pe înțeles, iar aceasta este, de asemenea, esența adevărată a lui Dumnezeu.) Foarte bine! (Nu putem vedea nimic din firea coruptă a Satanei în Dumnezeu, nicio fățărnicie, nicio lăudăroșenie, nicio promisiune goală și nicio înșelăciune. Dumnezeu este Singurul în

care omul poate să creadă. Dumnezeu este loial și sincer. Din lucrarea lui Dumnezeu, putem vedea că El le spune oamenilor să fie cinstiți, să aibă înțelepciune, îi face să poată deosebi binele de rău și să aibă discernământ cu privire la diferite persoane, evenimente și lucruri. În aceasta putem vedea sfințenia lui Dumnezeu.) Ați terminat? Sunteți mulțumiți de ceea ce ați spus? Cât de multă înțelegere a lui Dumnezeu există, cu adevărat, în inimile voastre? Și cât de mult înțelegeți sfințenia Lui? Știu că fiecare dintre voi aveți în inima voastră un anumit nivel de înțelegere receptivă, deoarece fiecare individ poate simți lucrarea lui Dumnezeu asupra sa și, într-o oarecare măsură, obține multe lucruri de la El; har și binecuvântări, luminare și iluminare, precum și judecata și mustrarea Sa, iar datorită acestor lucruri, omul câștigă o oarecare înțelegere simplă a esenței lui Dumnezeu.

Deși sfințenia lui Dumnezeu, despre care discutăm astăzi, poate părea ciudată pentru majoritatea oamenilor, dincolo de asta, acum am început acest subiect și, pe măsură ce mergeți înainte pe drumul vostru, veți dobândi o înțelegere mai profundă. Ea vă cere să simțiți și să înțelegeți treptat, din propria experiență. Deocamdată, înțelegerea voastră perceptivă despre esența lui Dumnezeu necesită încă o perioadă lungă pentru a învăța, a confirma, a simți și a experimenta acest lucru, până când, într-o zi, veți ști, chiar din adâncul inimii, că „sfințenia lui Dumnezeu” înseamnă că esența Sa este fără cusur, că dragostea Lui este altruistă, tot ceea ce Dumnezeu îi dă omului este altruist și veți ajunge să aflați că sfințenia Sa este fără pată și ireproșabilă. Aceste aspecte ale esenței lui Dumnezeu nu sunt doar cuvinte pe care El le folosește pentru a Se lăuda cu statutul Său, ci Își folosește, în schimb, esența, pentru a-l trata pe fiecare individ în parte cu liniștită sinceritate. Cu alte cuvinte, esența lui Dumnezeu nu este goală, nici nu este teoretică sau doctrinară și, cu siguranță, nu este un fel de cunoaștere. Nu este un fel de educație pentru om; în schimb, este adevărata revelație a propriilor acțiuni ale lui Dumnezeu și este esența revelată a ceea ce are El și ce este. Omul ar trebui să cunoască această esență și să o înțeleagă, deoarece tot ceea ce face Dumnezeu și fiecare cuvânt pe care-l spune are o mare valoare și o mare însemnătate pentru fiecare persoană în parte. Când tu ajungi să înțelegi sfințenia lui Dumnezeu, atunci poți să crezi cu adevărat în El; când ajungi să înțelegi sfințenia Sa, atunci poți să realizezi adevăratul sens al cuvintelor „Dumnezeu Însuși, Unicul”. Nu vei mai visa, gândindu-te că mai există alte căi în afară de aceasta, pe care ai putea alege să pășești, și nici nu vei mai fi dispus să trădezi tot ceea ce Dumnezeu a rânduit pentru tine. Deoarece esența Lui este sfântă, aceasta înseamnă că doar prin Dumnezeu tu poți să umbli pe drumul luminos și drept prin viață; numai prin El poți cunoaște semnificația vieții, doar prin Dumnezeu poți trăi o umanitate reală, poți avea și deopotrivă cunoaște adevărul. Doar prin Dumnezeu poți obține viață din adevăr. Doar Dumnezeu Însuși te poate ajuta să te ferești de rău și te poate izbăvi de răutatea și de controlul Satanei. În afară de Dumnezeu, nimeni și nimic nu te poate mântui din marea suferinței ca să nu mai suferi. Acest lucru este determinat de esența Sa. Doar Dumnezeu Însuși te mântuiește atât de altruist, doar El este, în cele

din urmă, responsabil pentru viitorul, destinul și viața ta și El rânduiește toate lucrurile pentru tine. Acest lucru este ceva pe care nimic creat sau necreat nu îl poate realiza. Deoarece nimic creat sau necreat nu are o esență precum esența lui Dumnezeu, nicio persoană sau lucru nu are capacitatea de a te mântui sau de a te conduce. Aceasta este importanța esenței lui Dumnezeu pentru om. Poate că simțiți că aceste cuvinte pe care Eu le-am spus ar putea să ajute puțin, în principiu. Dar, dacă urmărești adevărul, dacă iubești adevărul, atunci vei ajunge să experimentezi felul în care aceste cuvinte nu doar îți vor schimba destinul, ci, mai mult, te vor aduce pe drumul cel drept al vieții umane. Înțelegeți asta, nu-i așa? Deci, aveți acum un anume interes în cunoașterea esenței lui Dumnezeu? (Da.) Este bine să știu că sunteți interesați. Pentru astăzi, ne vom termina aici părtășia pe tema cunoașterii sfințeniei lui Dumnezeu.

* * *

Aș vrea să vă vorbesc despre ceva ce ați făcut la începutul adunării noastre de astăzi și care M-a surprins. Probabil unii dintre voi ați nutrit un sentiment de recunoștință, poate v-ați simțit recunoscători și, astfel, emoția voastră a provocat o acțiune corespunzătoare. Ceea ce ați făcut nu este ceva de reproșat; nu este nici corect, nici greșit. Dar aș vrea să înțelegeți ceva. Ce anume vreau să înțelegeți? În primul rând, aș vrea să vă întreb despre ceea ce ați făcut chiar acum. Ați făcut mătănii sau ați îngenuncheat ca să vă închinați? Poate să-Mi spună cineva? (Cred că am bătut mătănii.) Voi credeți că ați bătut mătănii, deci, care este atunci sensul acestui lucru? (Să ne închinăm.) Deci, ce înseamnă atunci să îngenunchezi pentru închinare? Înainte, nu am mai avut părtășie despre acest lucru cu voi, dar astăzi simt că este necesar să o facem. Bateți mătănii la adunările obișnuite? (Nu.) Bateți mătănii când vă spuneți rugăciunile? (Da.) Bateți mătănii de fiecare dată când vă rugați, când situația o permite? (Da.) Asta este bine. Dar ce aș vrea să înțelegeți astăzi este că Dumnezeu acceptă numai mătăniile a două tipuri de oameni. Nu trebuie să consultăm Biblia sau faptele și comportamentul vreunui personaj spiritual. În schimb, vă voi spune, aici și acum, ceva adevărat. În primul rând, a bate mătănii și a îngenunchea pentru închinare nu sunt același lucru. De ce acceptă Dumnezeu închinăciunile celor care bat mătănii? Este pentru că Dumnezeu cheamă pe cineva la El și somează această persoană să accepte însărcinarea dată de El, așa că îi va îngădui să bată mătănii înaintea Lui. Acesta este primul tip de persoană. Cel de-al doilea tip este cineva care îngenunchează pentru a se închina și care se teme de Dumnezeu și se ferește de rău. Există doar aceste două tipuri de oameni. Deci, voi cărui tip îi aparțineți? Puteți spune? Acesta este adevărul, deși poate vă rănește puțin sentimentele. Nu este nimic de spus despre mătăniile oamenilor în timpul rugăciunii – acest lucru este cuvenit și este așa cum ar trebui să fie deoarece, atunci când oamenii se roagă, o fac de obicei pentru ceva, deschizându-și inima către Dumnezeu și venind față în față cu El. Este vorba de comunicare și dialog, o conversație sinceră cu

Dumnezeu. Închinarea în genunchi nu ar trebui să fie o simplă formalitate. Nu vreau să vă reproșez ceea ce ați făcut astăzi. Vreau doar să vă lămuresc, astfel încât să înțelegeți acest principiu – știți asta, nu-i așa? (Da, știm.) Vă spun acest lucru astfel încât să nu se mai întâmple din nou. Așadar, au oamenii vreo ocazie să bată mătănii și să îngenuncheze în fața lui Dumnezeu? Nu e adevărat că nu va exista niciodată această ocazie. Mai devreme sau mai târziu, va veni o zi, dar acum nu este momentul. Înțelegeți? Vă face acest lucru să vă simțiți necăjiți? (Nu.) Asta-i bine. Poate că aceste cuvinte vă vor motiva sau vă vor inspira, astfel încât să puteți ști, în inimile voastre, care este situația actuală critică dintre Dumnezeu și om și ce fel de relație există acum între ei. Deși recent am discutat și am dialogat mult, înțelegerea omului despre Dumnezeu este încă departe de a fi suficientă. Omul are încă o cale lungă de parcurs pe acest drum pentru a căuta să-L înțeleagă pe Dumnezeu. Intenția Mea nu este să vă pun să faceți acest lucru urgent sau să vă zoresc să exprimați astfel de aspirații sau sentimente. Ceea ce ați făcut astăzi vă poate dezvălui și exprima sentimentele adevărate, iar Eu le-am simțit. Deci, în timp ce voi ați făcut aceasta, Eu am vrut doar să Mă ridic și să vă aduc urările Mele de bine, pentru că doresc ca tuturor să vă fie bine. Deci, în fiecare cuvânt al Meu și în fiecare acțiune a Mea, fac totul pentru a vă ajuta, pentru a vă călăuzi, pentru ca voi să aveți înțelegerea corectă și viziunea corectă a tuturor lucrurilor. Puteți să înțelegeți acest lucru, nu-i așa? (Da.) Foarte bine. Deși oamenii au o anumită înțelegere a diferitelor firi ale lui Dumnezeu, a aspectelor referitoare la ceea ce are El și ce este și a lucrării pe care o face, o mare parte din această înțelegere nu depășește citirea cuvintelor de pe o pagină sau înțelegerea lor în principiu sau doar cugetarea la ele. Ceea ce le lipsește cel mai mult oamenilor sunt înțelegerea și pătrunderea reală care provin din experiența adevărată. Chiar dacă Dumnezeu folosește diferite metode pentru a trezi inima omului, există încă un drum lung de parcurs înainte ca acest lucru să se poată îndeplini. Nu vreau să văd pe nimeni că simte ca și cum Dumnezeu l-a lăsat afară, în frig, că l-a abandonat sau i-a întors spatele. Vreau doar să văd pe toată lumea pe drumul urmăririi adevărului și căutând să-L înțeleagă pe Dumnezeu, mărșăluind înainte cu îndrăzneală și cu o hotărâre neclintită, fără nicio îndoială sau povară. Indiferent ce nedreptăți ai comis, cât de departe ai mers pe un drum greșit sau dacă ai făcut fărădelegi grave, nu lăsa ca acestea să devină poveri sau bagaje în exces pe care să trebuiască să le porți în căutarea ta de a-L înțelege pe Dumnezeu: continuă să mergi mai departe. Tot timpul, El ține mântuirea omului în inima Lui; asta nu se schimbă niciodată. Este partea cea mai prețioasă a esenței lui Dumnezeu. Vă simțiți puțin mai bine acum? (Da.) Sper că puteți adopta abordarea corectă a tuturor lucrurilor și a cuvintelor pe care le-am spus. Atunci, haideți să terminăm aici această părtășie. La revedere!

11 ianuarie 2014

Dumnezeu Însuși, Unicul VII
Dumnezeu este sursa vieții tuturor lucrurilor (I)

O expunere a autorității lui Dumnezeu, a firii drepte a lui Dumnezeu și a sfințeniei lui Dumnezeu

După ce v-ați terminat rugăciunile, vă simțiți inimile calme în prezența lui Dumnezeu? (Da.) Dacă inima unei persoane poate fi calmată, aceasta va putea să audă și să înțeleagă cuvântul lui Dumnezeu și va putea să audă și să înțeleagă adevărul. Dacă inima ta nu poate fi calmată, dacă inima ta este întotdeauna în voia curentului sau se gândește mereu la alte lucruri, asta te va afecta când iei parte la adunări pentru a auzi cuvântul lui Dumnezeu. Așadar, ce este în centrul a ceea ce am discutat? Să ne amintim puțin cu toții principalele puncte. În ceea ce privește cunoașterea lui Dumnezeu Însuși, unicul, am discutat în prima parte despre autoritatea lui Dumnezeu. În partea a doua am discutat despre firea dreaptă a lui Dumnezeu, iar în partea a treia, am discutat despre sfințenia lui Dumnezeu. Conținutul specific despre care am discutat de fiecare dată a avut un efect asupra voastră? În prima parte, „Autoritatea lui Dumnezeu”, ce a avut cel mai profund efect asupra voastră, ce parte a avut cel mai puternic impact pentru voi? (Dumnezeu a transmis prima dată autoritatea și puterea cuvântului lui Dumnezeu; Dumnezeu Se ține de cuvânt și cuvântul Său va deveni adevărat. Aceasta este esența inerentă a lui Dumnezeu.) (Porunca lui Dumnezeu către Satana a fost că îl poate doar tenta pe Iov, dar nu îi poate lua viața. De aici noi vedem autoritatea cuvântului lui Dumnezeu.) Mai este ceva de adăugat? (Dumnezeu a folosit cuvinte pentru a crea cerurile și pământul și toate câte sunt în ele și El a vorbit pentru a face un legământ cu omul și a-i da omului binecuvântările Lui. Acestea sunt toate exemple ale autorității cuvântului lui Dumnezeu. Apoi, am văzut cum Domnul Isus i-a poruncit lui Lazăr să iasă din mormânt – aceasta arată că viața și moartea sunt sub controlul lui Dumnezeu, că Satana nu are nicio putere să le controleze și că, indiferent dacă lucrarea lui Dumnezeu este făcută în trup sau în Duh, autoritatea Lui e unică.) Aceasta este o înțelegere pe care ați dobândit-o după ce ați ascultat părtășia. Când vorbim despre autoritatea lui Dumnezeu, ce înțelegeți prin cuvântul „autoritate”? În cadrul domeniului de aplicare al autorității lui Dumnezeu, ce văd oamenii din ceea ce El face și dezvăluie? (Vedem atotputernicia și înțelepciunea lui Dumnezeu.) (Vedem că autoritatea lui Dumnezeu este mereu prezentă și că există cu adevărat. Vedem autoritatea lui Dumnezeu la scară mare în stăpânirea Lui asupra tuturor lucrurilor și o vedem la o scară mică atunci când El preia controlul fiecărei vieți umane în parte. Dumnezeu, de fapt, planifică și controlează cele șase momente critice ale vieții omului. Mai departe, vedem că autoritatea lui Dumnezeu Îl reprezintă pe Dumnezeu Însuși, unicul și nicio ființă creată sau necreată nu o poate avea. Autoritatea lui Dumnezeu simbolizează statutul Lui.) Înțelegerea voastră despre „simbolurile statutului și poziției lui Dumnezeu” pare a fi oarecum doctrinară. Aveți vreo

înțelegere esențială a autorității lui Dumnezeu? (Dumnezeu ne-a vegheat și ne-a protejat încă de când eram tineri și noi vedem autoritatea Lui în asta. Nu eram conștienți de pericolele care ne pândeau, dar Dumnezeu ne-a protejat mereu din umbră. Și aceasta este autoritatea lui Dumnezeu.) Foarte bine. Bine spus.

Când vorbim de autoritatea lui Dumnezeu, care este obiectivul nostru, punctul principal? De ce trebuie să discutăm acest lucru? În primul rând, scopul pentru care discutăm acest lucru este să statornicim în inima oamenilor statutul lui Dumnezeu de Creator și poziția Sa printre toate lucrurile. Asta este ceea ce oamenii, la început, pot fi făcuți să știe, să vadă și să simtă. Ceea ce vezi și ceea ce simți provine de la acțiunile lui Dumnezeu, de la cuvintele lui Dumnezeu și de la controlul Lui asupra tuturor lucrurilor. Așadar, ce înțelegere adevărată câștigă oamenii din tot ceea ce văd, învață și cunosc prin autoritatea lui Dumnezeu? Am discutat deja despre primul scop. Al doilea este de a-i lăsa pe oameni să vadă puterea și înțelepciunea lui Dumnezeu prin tot ceea ce El a făcut, a spus și a controlat cu autoritatea Sa. Îți permite să vezi cât de puternic și de înțelept este Dumnezeu în a controla totul. Nu a fost acesta centrul și principalul punct al discuției noastre anterioare despre autoritatea unică a lui Dumnezeu? Nu a trecut mult timp de la acea discuție și totuși unii dintre voi au uitat, ceea ce dovedește că nu ați înțeles pe deplin autoritatea lui Dumnezeu. S-ar putea chiar spune că omul nu a văzut autoritatea lui Dumnezeu. Acum înțelegeți oarecum? Când Îl vezi pe Dumnezeu exercitându-Și autoritatea, ce simți cu adevărat? Ai simțit cu adevărat puterea lui Dumnezeu? (Da.) Când citești cuvintele lui Dumnezeu despre cum a creat El toate lucrurile, Îi simți puterea și Îi simți omnipotența. Când vezi stăpânirea lui Dumnezeu asupra sorții oamenilor, ce simți? Îi simți puterea și înțelepciunea? Dacă Dumnezeu nu ar avea această putere, dacă Dumnezeu nu ar avea această înțelepciune, ar fi El calificat să stăpânească asupra tuturor lucrurilor și să stăpânească peste soarta oamenilor? Dumnezeu are puterea și înțelepciunea și, astfel, are autoritatea. Acest lucru e unic. În toată creația, ați văzut vreodată o persoană sau o făptură cu o putere ca a lui Dumnezeu? Există cineva sau ceva cu puterea de a crea cerurile și pământul și toate lucrurile, de a le controla și a le stăpâni? Există cineva sau ceva care poate cârmui și conduce toată umanitatea și care poate fi prezent în orice loc, în orice clipă? (Nu, nu există.) Acum înțelegeți adevăratul sens al autorității unice a lui Dumnezeu? Aveți o oarecare înțelegere acum? (Da.) Cu acestea se încheie recapitularea pe tema autorității unice a lui Dumnezeu.

În partea a doua, am discutat despre firea dreaptă a lui Dumnezeu. Nu am discutat prea multe pe această temă deoarece, în etapa aceasta, lucrarea lui Dumnezeu este în primul rând de judecată și mustrare. În Epoca Împărăției, firea dreaptă a lui Dumnezeu este dezvăluită clar și foarte detaliat. El a rostit cuvinte pe care nu le-a rostit niciodată din vremea creației; și, în cuvintele Lui, toți oamenii, toți cei care citesc și experimentează cuvântul Lui, au văzut dezvăluită firea Sa dreaptă. Așadar, care este punctul principal al discuției noastre despre firea dreaptă a lui Dumnezeu? Îl pricepeți în profunzime? Îl

înțelegeți din experiență? (Dumnezeu a ars Sodoma deoarece oamenii de pe vremea aceea erau profund corupți și au provocat mânia lui Dumnezeu. De aici putem vedea firea dreaptă a lui Dumnezeu.) În primul rând, să aruncăm o privire: dacă Dumnezeu nu ar fi distrus Sodoma, ai fi putut să știi despre firea dreaptă a lui Dumnezeu? Tot ai fi putut. O puteți vedea în cuvintele pe care Dumnezeu le-a exprimat în Epoca Împărăției și în judecata, mustrarea și blestemele pe care le-a îndreptat către om. Puteți vedea firea dreaptă a lui Dumnezeu din faptul că a cruțat cetatea Ninive? (Da.) În această epocă, oamenii pot vedea ceva din mila, dragostea și toleranța lui Dumnezeu, și le pot vedea și din schimbarea de atitudine a lui Dumnezeu drept urmare a căinței omului. Folosind aceste două exemple ca introducere în discuția despre firea dreaptă a lui Dumnezeu, se poate vedea foarte clar că firea Lui dreaptă a fost dezvăluită, însă în realitate esența firii Lui drepte nu se limitează la ceea ce se dezvăluie în aceste două întâmplări biblice. Din ceea ce ați învățat, ați văzut și experimentat din cuvântul lui Dumnezeu și din lucrarea Lui, ce este firea dreaptă a lui Dumnezeu după părerea voastră? Vorbiți din experiențele voastre personale. (În mediile pe care Dumnezeu le-a creat pentru oameni, când aceștia pot să caute adevărul și să acționeze după voia lui Dumnezeu, El îi călăuzește, îi luminează și îi face să simtă veselia în inimi. Când oamenii sunt împotriva lui Dumnezeu și Îi opun rezistență și nu se poartă după voia Lui, atunci este mare întuneric în ei, ca și cum Dumnezeu i-ar fi părăsit. Chiar și când se roagă, ei nu știu ce să Îi spună. Dar când își lasă deoparte propriile noțiuni și închipuiri și devin dornici să coopereze cu Dumnezeu și se străduiesc să se îmbunătățească, atunci ei încep, treptat, să poată vedea chipul zâmbitor a lui Dumnezeu. Din acestea, experimentăm sfințenia firii drepte a lui Dumnezeu. El Se arată în Împărăția Sfântă, dar în locurile impure Se ascunde.) (Eu văd firea dreaptă a lui Dumnezeu în modul în care El tratează oamenii. Frații și surorile noastre sunt diferiți ca statură și calibru, iar ceea ce Dumnezeu cere de la fiecare dintre noi, de asemenea, diferă. Toți putem primi luminarea de la Dumnezeu în măsuri diferite și în asta văd dreptatea lui Dumnezeu, deoarece noi oamenii nu putem trata omul în acest fel, doar Dumnezeu poate.) Acum aveți cu toții o oarecare cunoaștere practică pe care o puteți elabora.

Știți care cunoaștere este cea mai importantă pentru a înțelege firea dreaptă a lui Dumnezeu? Sunt multe de spus din experiență pe această temă, dar există câteva puncte principale pe care trebuie să vi le spun. Pentru a înțelege firea dreaptă a lui Dumnezeu, trebuie să înțelegem mai întâi sentimentele lui Dumnezeu: ce urăște El, ce disprețuiește, ce iubește, cu cine este tolerant și milos și cărui tip de persoană îi oferă acea milă. Acesta este un punct principal. Trebuie înțeles și că, indiferent cât de iubitor este Dumnezeu, indiferent cât de multă milă și iubire are El pentru oameni, Dumnezeu nu tolerează pe nimeni care Îi jignește poziția și statutul, după cum nu tolerează pe nimeni care Îi jignește demnitatea. Chiar dacă Dumnezeu îi iubește pe oameni, El nu îi răsfață. El le dă oamenilor iubirea, mila și toleranța Sa, dar nu i-a răsfățat niciodată; Dumnezeu are principiile și limitele Sale. Indiferent cât de mult din iubirea lui Dumnezeu

ai simțit, indiferent cât de adâncă ar putea fi această iubire, nu trebuie niciodată să-L tratezi pe Dumnezeu cum ai trata altă persoană. Deși este adevărat că Dumnezeu tratează oamenii ca fiind foarte apropiați de El, dacă cineva Îl vede pe Dumnezeu doar ca pe o altă persoană, ca și cum ar fi doar o altă ființă creată, ca pe un prieten sau ca pe un obiect al închinării, Dumnezeu Își va ascunde chipul de el și Se va lepăda de el. Aceasta este firea Lui, iar oamenii nu trebuie trateze cu neglijență această chestiune. Așadar, vedem deseori cuvinte precum acesta rostit de Dumnezeu cu privire la firea Lui: nu contează pe câte drumuri ai călătorit, câtă muncă ai depus sau câtă suferință ai îndurat, imediat ce jignești firea lui Dumnezeu, El va răsplăti pe fiecare pe baza a ceea ce a făcut. Asta înseamnă că Dumnezeu îi tratează pe oameni cu mare familiaritate, dar oamenii nu trebuie să Îl trateze pe Dumnezeu ca pe un prieten sau ca pe o rudă. Nu Îl numi pe Dumnezeu „amicul" tău. Nu contează câtă iubire ai primit de la El, nu contează câtă toleranță ți-a dat, niciodată nu trebuie să-L tratezi pe Dumnezeu ca pe un prieten. Aceasta este firea dreaptă a lui Dumnezeu. Înțelegeți? Mai e nevoie să mai adaug ceva despre asta? Aveți vreo înțelegere anterioară cu privire la această chestiune? Vorbind în general, aceasta este greșeala pe care oamenii o fac cel mai ușor, indiferent dacă înțeleg doctrinele sau dacă nu s-au gândit deloc la asta înainte. Când oamenii Îl jignesc pe Dumnezeu, poate să nu fie din cauza unui eveniment sau a unui lucru pe care l-au spus, ci mai degrabă din cauza unei atitudini pe care o au și a unei stări în care se află. Acesta este un lucru foarte înfricoșător. Unii oameni cred că Îl înțeleg pe Dumnezeu, că au o oarecare cunoaștere despre El, ei chiar ar putea să facă și unele lucruri care Îl mulțumesc pe Dumnezeu. Încep să se simtă egali cu Dumnezeu și că au devenit în mod isteț prieteni cu Dumnezeu. Aceste tipuri de sentimente sunt groaznic de greșite. Dacă nu ai o înțelegere adâncă a acestui lucru – dacă nu înțelegi clar acest lucru – atunci va fi foarte ușor să Îl jignești pe Dumnezeu și să-I jignești firea dreaptă. Înțelegi asta acum, nu-i așa? Nu este firea dreaptă a lui Dumnezeu unică? Ar putea fi vreodată echivalentul caracterului sau poziției morale a unui om? Nu ar putea niciodată. Așadar, nu trebuie să uiți că, indiferent cum îi tratează Dumnezeu pe oameni, indiferent cum gândește El despre oameni, poziția, autoritatea și statutul Lui nu se schimbă niciodată. Pentru omenire, Dumnezeu este întotdeauna Domnul a toate lucrurile și Creatorul.

Ce ați aflat despre sfințenia lui Dumnezeu? În partea despre „sfințenia lui Dumnezeu", în afară de faptul că răutatea Satanei este folosită ca și contrast, care a fost principalul subiect al discuției despre sfințenia lui Dumnezeu? Nu ceea ce are Dumnezeu și ceea ce este? Ceea ce Dumnezeu are și ceea ce este reprezintă ceva doar al lui Dumnezeu Însuși? (Da.) Este ceea ce ființele create nu au. De aceea spunem că sfințenia lui Dumnezeu este unică. Este un lucru pe care ar trebui să-l puteți înțelege. Am avut trei întâlniri pe tema sfințeniei lui Dumnezeu. Puteți să descrieți cu propriile voastre cuvinte, cu propria voastră înțelegere, ce credeți voi că este sfințenia lui Dumnezeu? (Ultima oară când Dumnezeu a comunicat cu noi, ne-am închinat înaintea Lui. Dumnezeu a avut părtășie cu noi despre adevărul privind prostrația și închinarea

pentru a-L adora. Am văzut că nu este în acord cu voia Lui să ne închinăm și să Îl adorăm înainte de a-I fi îndeplinit cerințele și, din asta, am văzut sfințenia lui Dumnezeu.) Foarte adevărat. Mai este altceva? (În cuvintele lui Dumnezeu către omenire, vedem că El vorbește simplu și limpede. El este direct și la subiect. Satana vorbește pe ocolite și este plin de minciuni. Din ce s-a întâmplat ultima oară când am stat în prosternație înaintea lui Dumnezeu, am văzut că acțiunile și cuvintele Sale sunt întotdeauna principiale. El este întotdeauna clar și concis atunci când ne spune cum să ne purtăm, cum ar trebui să observăm și cum ar trebui să practicăm. Dar oamenii nu sunt așa. După ce omenirea a fost coruptă de Satana, oamenii au vorbit și s-au comportat după motivele și obiectivele personale și cu propriile dorințe în minte. După modul în care Dumnezeu are grijă de omenire, o ocrotește și o îngrijește, vedem că tot ceea ce face Dumnezeu este pozitiv și clar. În acest mod, noi vedem dezvăluită esența sfințeniei lui Dumnezeu.) Bine spus! Mai are cineva ceva de adăugat? (Prin demascarea de către Dumnezeu a esenței rele a Satanei, vedem sfințenia lui Dumnezeu, dobândim mai multă cunoaștere despre răul Satanei și vedem sursa suferinței umanității. În trecut, nu eram conștienți de suferința omului de sub domeniul Satanei. Doar când Dumnezeu a revelat acest lucru, am văzut că toată suferința ce vine din căutarea faimei și a averii este lucrarea Satanei. Doar atunci am simțit că sfințenia lui Dumnezeu este adevărata mântuire a omenirii.) Mai este ceva de adăugat? (Omenirii stricate îi lipsesc adevărata cunoaștere și dragoste de Dumnezeu. Pentru că nu înțelegem esența sfințeniei lui Dumnezeu și pentru că atunci când ne închinăm înaintea Lui în adorare, facem asta cu gânduri impure și motive și scopuri ascunse, Dumnezeu este nemulțumit. Noi vedem că Dumnezeu este diferit de Satana; Satana vrea ca oamenii să-l adore și să-l flateze, să i se închine și să îl venereze. Satana nu are niciun principiu. Și din asta am devenit conștient de sfințenia lui Dumnezeu.) Foarte bine! Acum că am avut părtășie despre sfințenia lui Dumnezeu, vedeți desăvârșirea lui Dumnezeu? Vedeți cum Dumnezeu este sursa tuturor lucrurilor pozitive? Reușiți să vedeți cum Dumnezeu este întruchiparea adevărului și dreptății? Vedeți cum Dumnezeu este sursa iubirii? Vedeți cum tot ceea ce face Dumnezeu, tot ceea exprimă și tot ceea ce dezvăluie este fără de cusur? (Vedem.) Acestea sunt aspectele principale a ceea ce am spus despre sfințenia lui Dumnezeu. Astăzi, aceste cuvinte pot părea doar doctrină pentru voi, dar într-o zi, când vei experimenta și-L vei mărturisi pe adevăratul Dumnezeu Însuși din cuvântul Lui și din lucrarea Lui, vei spune din adâncul inimii că Dumnezeu este sfânt, că Dumnezeu este diferit de umanitate, că inima, firea și esența Lui sunt toate sfinte. Această sfințenie îi permite omului să vadă desăvârșirea lui Dumnezeu și să vadă că esența sfințeniei lui Dumnezeu este imaculată. Esența sfințeniei Lui stabilește că El este Dumnezeu Însuși, unicul și, de asemenea, îi permite omului să vadă și îi dovedește totodată că El este unicul Dumnezeu Însuși. Nu este acesta punctul principal? (Este.)

Astăzi am trecut în revistă câteva aspecte din părtășiile noastre anterioare. Vom încheia aici această trecere în revistă. Sper că veți pune cu toții la inimă principalele

puncte ale fiecărei chestiuni și tematici. Nu vă gândiți la ele doar ca la niște doctrine; când aveți ceva timp liber, chiar citiți-le în profunzime și chibzuiți asupra lor. Amintiți-vă de ele în inima voastră și faceți să devină realitate – atunci vei experimenta cu adevărat tot ceea ce am spus despre adevărul faptului că Dumnezeu Își dezvăluie firea și dezvăluie ceea ce are El și ce este. Totuși, dacă doar le notezi în carnețelul tău și nu le citești cu atenție sau nu te gândești la ele, atunci nu le vei dobândi niciodată pentru tine. Înțelegi acum, da? După ce au comunicat pe aceste trei teme, odată ce oamenii au dobândit o înțelegere generală – sau chiar specifică – a statutului, a esenței și firii lui Dumnezeu, oare înțelegerea lor despre Dumnezeu va fi completă? (Nu.) Acum, în propria voastră înțelegere a lui Dumnezeu, mai sunt alte domenii în care simțiți că aveți nevoie de o înțelegere mai profundă? Altfel spus, acum că ai căpătat o înțelegere a autorității lui Dumnezeu, a firii Sale drepte și a sfințeniei Sale, poate că statutul și poziția Lui unice sunt statornicite în mintea ta; totuși, mai rămâne ca tu să vezi, să înțelegi și să-ți adâncești cunoașterea despre acțiunile, puterea și esența Lui prin propria ta experiență. Acum, că ați ascultat aceste părtășii, un articol de credință este mai mult sau mai puțin statornicit în inimile voastre: Dumnezeu există cu adevărat și, într-adevăr, El administrează toate lucrurile. Nimeni nu poate să Îi jignească firea cea dreaptă; sfințenia Sa este o certitudine pe care nimeni nu o poate pune sub semnul întrebării. Acestea sunt fapte. Aceste părtășii permit statutului și poziției lui Dumnezeu să aibă o fundație în inimile oamenilor. Odată ce această fundație a fost stabilită, oamenii trebuie să încerce să înțeleagă mai mult.

Povestirea 1: O sămânță, pământul, un copac, lumina soarelui, păsările cântătoare și omul

Astăzi voi avea părtășie cu voi despre un subiect nou. Care este acest subiect? Titlul său va fi: „Dumnezeu este sursa vieții tuturor lucrurilor”. Cumva acest subiect pare prea amplu? Îl simțiți ca pe ceva oarecum de neatins? „Dumnezeu este sursa vieții tuturor lucrurilor” – acest subiect le poate părea oamenilor întrucâtva îndepărtat, dar toți cei ce-L urmează pe Dumnezeu trebuie să îl înțeleagă, deoarece este legat inextricabil de cunoașterea de Dumnezeu a fiecărei persoane și de capacitatea acesteia de a-L mulțumi și venera. Iată de ce voi avea părtășie despre acest subiect. Probabil că oamenii au o înțelegere simplă, prealabilă a acestui subiect sau poate că sunt conștienți de el într-o anumită măsură. Această cunoaștere sau conștientizare ar putea, în mințile unor oameni, să fie însoțită de un nivel simplu sau superficial de înțelegere. Alții pot avea în inimi unele experiențe speciale, care îi conduc la o abordare personală a acestui subiect. Dar o astfel de cunoaștere prealabilă, fie ea profundă, fie superficială, este unilaterală și nu este suficient de specifică. Așadar, iată de ce am ales acest subiect de părtășie: ca să vă ajut să ajungeți la o înțelegere mai adâncă și specifică. Voi folosi o metodă specială pentru a avea părtășie cu voi despre acest subiect, o metodă pe care nu am mai folosit-o înainte și pe care poate o veți găsi un pic neobișnuită sau un pic inconfortabilă. Veți

afla după aceea ce vreau să spun. Vă plac poveștile? (Ne plac.) Ei bine, se pare că alegerea Mea de a spune o povestire este bună, din moment ce tuturor vă plac atât. Așadar, să începem. Nu e nevoie să luați notițe. Vă cer să fiți calmi și să nu vă foiți. Puteți închide ochii dacă simțiți că puteți fi întrerupți de ceea ce vă înconjoară sau de oamenii din jur. Am o povestire minunată să vă spun. Este o povestire despre o sămânță, pământul, un copac, lumina soarelui, păsări cântătoare și om. Care sunt personajele principale? (O sămânță, pământul, un copac, lumina soarelui, păsările cântătoare și omul.) Este Dumnezeu unul din ele? (Nu.) Chiar și așa, sunt sigur că vă veți simți împrospătați și mulțumiți după ce ați auzit această povestire. Acum vă rog să ascultați în liniște.

O mică sămânță căzu pe pământ. După o ploaie puternică, sămânța crescu într-o mlădiță delicată și rădăcinile sale săpară încet în solul de dedesubt. Mlădița se înălță cu timpul, înfruntând vânturi crude și ploi puternice, văzând trecerea anotimpurilor și luna crescând și descrescând. Vara, pământul aducea darul apei pentru ca mlădița să poată îndura arșița anotimpului. Iar datorită pământului, mlădița nu era copleșită de căldură și, astfel, supraviețui căldurii verii. Când veni iarna, pământul înveli mlădița cu îmbrățișarea sa caldă și se apucară unul pe altul strâns. Pământul încălzi mlădița și astfel, ea supraviețui frigului amarnic al anotimpului, neatinsă de vânturile iernii și furtunile de zăpadă. Adăpostită de pământ, mlădița a crescut curajoasă și fericită; hrănită cu altruism de pământ, a crescut sănătoasă și puternică. A crescut fericită, cântând în ploaie, dansând și legănându-se în vânt. Mlădița și pământul depind unul de altul…

Anii trecură și mlădița deveni un copac falnic. Stătea viguros deasupra pământului, cu ramuri robuste încărcate cu nenumărate frunze. Rădăcinile copacului tot mai săpau în pământ, ca înainte, iar acum se afundau adânc în solul de sub el. Pământul, care odată protejase micul lăstar, era acum fundația pentru un copac impunător.

O rază de soare străluci peste copac. Copacul își legănă trunchiul, își întinse ramurile larg și respiră adânc în aerul însorit. Pământul de dedesubt respira în același timp cu copacul, iar pământul se simțea reînnoit. Chiar atunci, o briză proaspătă adie printre crengi și copacul tremură de încântare, debordând de energie. Copacul și lumina soarelui depind unul de altul…

Oamenii stăteau la umbra răcoroasă a copacului și savurau aerul înviorător și parfumat. Aerul le curăța inimile și plămânii, curăța sângele din ei și nu își mai simțeau trupurile obosite sau împovărate. Oamenii și copacul depind unul de altul…

Un stol de păsări cântătoare ciripeau pe ramurile copacului. Poate că poposiseră acolo ca să scape de un animal prădător sau să se înmulțească și să-și crească puii, sau poate că doar se odihneau o vreme. Păsările și copacul depind unul de altul…

Rădăcinile copacului, răsucite și încurcate, săpau adânc în pământ. Cu trunchiul său, adăpostea pământul de vânt și ploaie și își întindea marile ramuri pentru a proteja pământul de la picioarele sale. Copacul făcea asta deoarece pământul îi era mamă. Se întăresc unul pe altul, se bazează unul pe altul și niciodată nu se vor despărți…

Astfel, povestirea a ajuns la sfârșit. Povestirea pe care am spus-o era despre o sămânță, pământ, un copac, lumina soarelui, păsările cântătoare și om. Avea doar câteva părți. Cu ce sentimente v-a lăsat? Când vorbesc astfel, înțelegeți ce spun? (Înțelegem.) Vă rog să vorbiți despre sentimentele voastre. Ce ați simțit după ce ați auzit această povestire? Mai întâi, am să vă spun că toate personajele din povestire pot fi și văzute și atinse; sunt lucruri reale, nu metafore. Vreau să luați în considerare ceea ce am spus. Nu a fost nimic ezoteric în povestirea mea, iar tematicile ei principale ar putea fi exprimate în câteva fraze din povestire. (Povestirea pe care am ascultat-o zugrăvește o imagine frumoasă. Sămânța prinde viață și, pe măsură ce crește, experimentează cele patru anotimpuri ale anului: primăvara, vara, toamna și iarna. Pământul îngrijește sămânța încolțită așa cum ar face o mamă. Încălzește mlădița iarna astfel încât să poată supraviețui frigului. După ce mlădița a devenit copac, o rază de soare îi atinge ramurile, aducându-i multă bucurie. Văd că, printre toate lucrurile creației lui Dumnezeu, și pământul este viu, iar el și copacul depind unul de altul. De asemenea, văd că raza de soare revarsă multă căldură asupra copacului și văd păsările, creaturi obișnuite cum sunt, stând alături de copac și de ființele umane într-o imagine de perfectă armonie. Acestea sunt sentimentele pe care le-am avut în inimă ascultând povestirea; îmi dau seama că toate aceste lucruri sunt într-adevăr vii.) Bine spus! Mai are cineva ceva de adăugat? (În această povestire despre o sămânță ce încolțește și devine un copac semeț, vedem minunea creației lui Dumnezeu. Văd că Dumnezeu a făcut ca toate lucrurile să se întărească reciproc și să depindă unul de altul și că sunt toate conectate unul cu celălalt și își slujesc unul altuia. Văd înțelepciunea lui Dumnezeu, minunea Lui și văd că El este sursa vieții pentru toate lucrurile.)

Toate lucrurile despre care tocmai v-am vorbit sunt lucruri pe care le-ați mai văzut. Semințele, de exemplu – cresc în copaci și, cu toate că s-ar putea să nu reușești să vezi fiecare detaliu al procesului, știi că are loc, nu-i așa? Știi, de asemenea, despre pământ și lumina soarelui. Imaginea păsărilor cântătoare cocoțate într-un copac este ceva ce toți oamenii au văzut, nu? Și oameni răcorindu-se la umbra unui copac – e ceva ce ați văzut cu toții, da? (Da.) Așadar, când toate aceste lucruri sunt într-o singură imagine, ce sentiment provoacă această imagine? (Un sentiment de armonie.) Fiecare lucru din această imagine vine de la Dumnezeu? (Da.) Întrucât aceste diverse lucruri vin de la Dumnezeu, El știe valoarea și semnificația existenței lor pământești. Când Dumnezeu a creat toate lucrurile, când a planificat și a creat fiecare lucru, El a făcut astfel cu o intenție; iar când a creat acele lucruri, fiecare dintre ele era impregnat de viață. Mediul pe care El l-a creat pentru umanitate, întocmai cum este descris în povestirea noastră, este unul în care sămânța și pământul depind unul de altul, unde pământul hrănește semințele, iar semințele sunt legate de pământ. Această relație a fost predeterminată de Dumnezeu încă de la începutul creației Sale. Scena cu copacul, lumina soarelui, păsările cântătoare și oamenii reprezintă o descriere a mediului de trai pe care Dumnezeu l-a creat pentru umanitate. În primul rând, copacul nu poate să părăsească pământul și nici nu poate să

existe fără lumina soarelui. Atunci care a fost scopul pentru care Dumnezeu a creat copacul? Putem spune că este doar pentru pământ? Putem spune că este doar pentru păsările cântătoare? Putem să spunem că este doar pentru oameni? (Nu.) Care este relația dintre ele? Relația dintre ele este de întărire reciprocă, interdependență și inseparabilitate. Altfel spus, pământul, copacul, lumina soarelui, păsările cântătoare și oamenii se bazează unul pe altul pentru a exista și se îngrijesc unul pe altul. Copacul protejează pământul, iar pământul îngrijește copacul; lumina soarelui aprovizionează copacul, iar copacul primește aer curat din lumina soarelui și alină pământul de căldura arzătoare a soarelui. Cine beneficiază în final din asta? Omenirea, nu-i așa? Acesta este unul din principiile de la baza mediului în care trăiește omenirea, pe care Dumnezeu l-a făcut; este așa cum Dumnezeu a intenționat să fie de la început. Chiar dacă aceasta este o imagine simplă, putem vedea în ea înțelepciunea lui Dumnezeu și intenția Lui. Omenirea nu poate trăi fără pământ sau fără copaci, cu atât mai puțin fără păsări cântătoare și lumina soarelui. Nu-i așa? Chiar dacă e doar o povestire, ceea ce zugrăvește este un microcosmos al creației cerurilor și a pământului și a tuturor lucrurilor de către Dumnezeu și al dăruirii de către El a acestui mediu în care omenirea să trăiască.

Dumnezeu a creat cerurile și pământul și toate lucrurile tocmai pentru omenire, precum și un mediu în care să locuiască. Mai întâi, principalul aspect pe care l-am abordat în povestirea noastră este întărirea reciprocă, interdependența și coexistența tuturor lucrurilor. Sub acest principiu, mediul existenței omenirii este protejat; poate să existe și să fie sprijinit. Datorită acestui lucru, omenirea poate să prospere și să se înmulțească. Imaginea pe care am văzut-o reprezintă copacul, pământul, lumina soarelui, păsările cântătoare și oamenii laolaltă. Era și Dumnezeu în această imagine? Nu a fost văzut acolo? Dar ceea ce s-a văzut este regula de întărire reciprocă și interdependență dintre lucrurile din scenă; în această regulă se poate vedea existența și suveranitatea lui Dumnezeu. Dumnezeu folosește un asemenea principiu și o asemenea regulă pentru a prezerva viața și existența tuturor lucrurilor. În felul acesta aprovizionează Dumnezeu toate lucrurile și omenirea. Este această povestire legată de tema noastră principală? La suprafață pare să nu fie, dar, în realitate, regula după care Dumnezeu a creat toate lucrurile și stăpânirea Sa asupra tuturor lucrurilor sunt strâns legate de faptul că El este sursa vieții pentru toate lucrurile. Aceste fapte sunt inseparabile. Acum începeți să învățați câte ceva!

Dumnezeu controlează regulile ce guvernează modul de operare al tuturor lucrurilor; El controlează regulile ce guvernează supraviețuirea tuturor lucrurilor; tot El controlează toate lucrurile și le stabilește astfel încât să se întărească unul pe altul și totodată să depindă unul de altul, astfel ca ele să nu piară sau să dispară. Doar în acest fel omenirea poate continua să existe; doar în acest fel poate trăi sub îndrumarea lui Dumnezeu în asemenea mediu. Dumnezeu este stăpânul acestor reguli de operare și nimeni nu poate interveni, nici nu le poate schimba. Doar Dumnezeu Însuși știe aceste reguli și doar El Însuși le gestionează. Când vor înmuguri copacii, când o să plouă; câtă apă și câte

substanțe nutritive va da pământul plantelor; în ce anotimp cad frunzele, în ce anotimp copacii au fructe, câtă energie va da soarele copacilor, ce vor expira copacii după ce au fost hrăniți de lumina soarelui – toate aceste lucruri au fost predeterminate de către Dumnezeu, când a creat toate lucrurile, drept legi pe care nimeni nu le poate încălca. Lucrurile create de Dumnezeu, fie ele vii, fie, după părerea oamenilor, fără viață, sunt în mâinile lui Dumnezeu, unde le controlează și cârmuiește asupra lor. Nimeni nu poate schimba sau încălca aceste reguli. Altfel spus, când Dumnezeu a creat toate lucrurile, El a prestabilit că, fără pământ, copacul nu și-ar putea înfige rădăcinile, înmuguri și crește; că, dacă pământul nu ar avea copaci, atunci s-ar usca; iar copacul ar trebui să devină casa păsărilor cântătoare, un loc unde să se poată adăposti de vânt. Poate un copac să trăiască fără pământ? Categoric nu. Ar putea să trăiască fără soare sau fără ploaie? Nu ar putea nici asta. Toate aceste lucruri sunt pentru omenire, pentru supraviețuirea acesteia. Omul primește aer proaspăt de la copac și trăiește pe pământul protejat de acesta. Omul nu poate trăi fără lumina soarelui sau fără diferitele ființe vii. Chiar dacă aceste relații sunt complexe, trebuie să-ți amintești că Dumnezeu a creat regulile care guvernează toate lucrurile astfel încât ele să se poată întări unul pe altul, să depindă unul de altul și să existe laolaltă. Cu alte cuvinte, fiecare lucru pe care El l-a creat are valoare și semnificație. Dacă Dumnezeu ar fi creat ceva fără semnificație, Dumnezeu l-ar lăsa să dispară. Aceasta este una dintre metodele pe care El le folosește pentru aprovizionarea tuturor lucrurilor. La ce se referă cuvintele „a aproviziona” în această povestire? Se duce Dumnezeu și udă copacul în fiecare zi? Are copacul nevoie de ajutorul lui Dumnezeu să respire? (Nu.) Aici, „a aproviziona” se referă la gestionarea de către Dumnezeu a tuturor lucrurilor după crearea lor; este suficient ca El să le gestioneze după ce a stabilit regulile care le guvernează. De îndată ce o sămânță este plantată în pământ, copacul crește singur. Condițiile pentru ca el să crească au fost toate create de Dumnezeu. El a făcut lumina soarelui, apa, solul, aerul și mediul înconjurător; Dumnezeu a făcut vântul, înghețul, zăpada și ploaia și cele patru anotimpuri. Acestea sunt condițiile de care copacul are nevoie pentru a crește și sunt lucrurile pe care Dumnezeu le-a pregătit. Așadar, este Dumnezeu sursa acestui mediu de trai? (Da.) Trebuie El să numere fiecare frunză din copaci zi de zi? Nu! Nici nu e nevoie să ajute copacul să respire sau să trezească lumina soarelui în fiecare zi spunând: „Acum este timpul să strălucești peste copaci”. El nu trebuie sa facă asta. Lumina soarelui strălucește pe cont propriu când este momentul să strălucească, în conformitate cu regulile; ea apare și strălucește peste copac, iar copacul absoarbe lumina soarelui când este nevoie, iar când nu este, el tot trăiește după aceste reguli. Poate că nu sunteți capabili să explicați clar acest fenomen, însă este, fără îndoială, un adevăr pe care oricine îl poate vedea și recunoaște. Tot ceea ce trebuie să faci este să recunoști că regulile ce guvernează existența tuturor lucrurilor vin de la Dumnezeu și să știi că Dumnezeu este suveran peste dezvoltarea și supraviețuirea lor.

Acum, oare această povestire conține ceea ce oamenii numesc o „metaforă”? Este

o personificare? (Nu.) Am spus o povestire adevărată. Orice fel de lucru viu, tot ceea ce are viață, este cârmuit de Dumnezeu; fiecare lucru viu a fost impregnat de viață de către Dumnezeu când a fost creat; viața fiecărui lucru viu vine de la Dumnezeu și urmează cursul și legile care îl conduc. Aceasta nu trebuie alterată de om și nu are nevoie de ajutor de la om; este unul dintre modurile în care Dumnezeu aprovizionează toate lucrurile. Înțelegeți, nu-i așa? Credeți că este necesar ca oamenii să recunoască asta? (Da.) Așadar, această povestire are vreo legătură cu biologia? Are vreo legătură cu vreun domeniu al cunoașterii sau cu vreo ramură a studiului? Nu discutăm biologie aici și, cu siguranță, nu facem nicio cercetare biologică. Care este ideea principală a discuției noastre? (Că Dumnezeu este sursa vieții tuturor lucrurilor.) Ce ați văzut între toate lucrurile creației? Ați văzut copaci? Ați văzut pământul? (Da.) Ați văzut lumina soarelui, corect? Ați văzut păsări cocoțate în copaci? (Am văzut.) Este omenirea fericită să trăiască într-un asemenea mediu? (Da.) Altfel spus, Dumnezeu folosește toate lucrurile – lucrurile pe care El le-a creat – pentru a menține și a proteja casa omenirii, mediul ei de viață. În acest fel, Dumnezeu aprovizionează omul și toate lucrurile.

Cum vi se pare stilul acestei discuții, felul în care Eu am părtășie? (Este ușor de înțeles și există multe exemple din viața reală.) Acestea nu sunt vorbe goale pe care le rostesc, nu-i așa? Au oamenii nevoie de această povestire pentru a înțelege că Dumnezeu este sursa vieții tuturor lucrurilor? (Da.) În cazul acesta, haideți să trecem la următoarea povestire. Conținutul următoarei povestiri este un pic diferit și ideea principală este, de asemenea, un pic diferită. Tot ceea ce apare în această povestire este ceva ce oamenii pot vedea cu ochii lor în creația lui Dumnezeu. Acum, Îmi voi începe următoarea povestire. Vă rog să ascultați în liniște și să vedeți dacă puteți pricepe ceea ce vreau să spun. După povestire, vă voi pune câteva întrebări pentru a vedea cât de mult ați învățat. Personajele din această povestire sunt un munte mare, un pârâu mic, un vânt aspru și un val gigantic.

Povestirea 2: Un munte mare, un pârâu mic, un vânt aspru și un val gigantic

A fost odată un mic pârâu care cotea înainte și înapoi, ajungând în cele din urmă la poalele unui munte mare. Muntele bloca drumul micuțului pârâu, așa că pârâul i-a spus muntelui cu vocea sa mică și slabă: „Te rog, lasă-mă să trec. Stai în calea mea și îmi blochezi drumul înainte”. „Încotro te îndrepți?”, întrebă muntele. „Îmi caut casa”, răspunse pârâul. „Bine, dă-i drumul și treci peste mine!” Dar micul pârâu era prea slab și prea tânăr, deci nu avea cum să curgă peste un munte atât de mare. Putea doar să curgă în continuare la poalele muntelui…

Un vânt aspru bătu, cărând cu el nisip și grohotiș până unde era muntele. Vântul urlă la munte: „Lasă-mă să trec!” „Unde te duci?” întrebă muntele. „Vreau să mă duc în partea cealaltă a muntelui,” șuieră vântul ca răspuns. „Bine, dacă poți să treci prin mijloc, atunci te poți duce!” Vântul cel aspru șuieră încoace și încolo, dar, indiferent cât de furios bătea,

nu putu trece prin brâul muntelui. Vântul obosi și se opri să se odihnească – iar pe partea cealaltă a muntelui începu să adie un vânt slab, mulțumindu-i pe oamenii de acolo. Acesta era salutul muntelui către oameni…

Pe malul mării, stropii oceanului se izbeau ușor de țărmul stâncos. Deodată, un val gigantic se înălță și mugi pe calea sa către munte. „Dă-te la o parte!” strigă valul gigantic. „Unde te duci?” întrebă muntele. Neputându-și opri înaintarea, marele val șuieră: „Îmi extind teritoriul! Vreau să-mi întind brațele!” „Bine, dacă poți să treci peste creasta mea, te voi lăsa să treci.” Marele val se dădu un pic în spate, apoi se ridică din nou spre munte. Dar, indiferent cât de mult încerca, nu reușea să treacă peste vârful muntelui. Nu avu de ales decât să se retragă încetișor înapoi spre mare…

Mii de ani, micul pârâu se scurse încet în jurul poalelor muntelui. Urmând indicațiile muntelui, micuțul pârâu ajunse înapoi acasă, unde se uni cu un râu care, la rândul său, se vărsă în mare. Sub îngrijirea muntelui, micuțul pârâu nu se rătăci niciodată. Pârâul și muntele se întăreau unul pe altul și depindeau unul de altul; își dădeau putere unul altuia, se înfrânau reciproc și existau împreună.

Mii de ani, vântul aspru a șuierat, așa cum îi era obiceiul. Încă venea adeseori să „viziteze” muntele, cu vârtejuri mari de nisip în bătaia rafalelor sale. A amenințat muntele, dar niciodată nu a răzbătut prin mijlocul lui. Vântul și muntele se întăreau unul pe altul și depindeau unul de altul; își dădeau putere unul altuia, se înfrânau reciproc și existau împreună.

Mii de ani, valul gigantic nu s-a oprit să se odihnească, ci a înaintat necontenit, extinzându-și fără încetare teritoriul. Șuiera și se urca iar și iar pe munte, dar muntele nu s-a clintit vreodată un centimetru. Muntele veghea marea și, astfel, creaturile mării se înmulțeau și se dezvoltau. Valul și muntele se întăreau unul pe altul și depindeau unul de altul; își dădeau putere unul altuia, se înfrânau reciproc și existau împreună.

Astfel se sfârșește povestirea noastră. În primul rând, spuneți-Mi, despre ce este această povestire? Mai întâi a fost un munte mare, un mic pârâu, un vânt aspru și un val gigantic. Ce s-a întâmplat în prima parte cu micul pârâu și cu marele munte? De ce am ales să vorbesc despre un munte și un pârâu? (Sub îngrijirea muntelui, pârâul nu s-a pierdut niciodată. S-au bazat unul pe altul.) Ați spune că muntele a protejat sau a obstrucționat micuțul pârâu? (L-a protejat.) Dar nu l-a obstrucționat? El și pârâul vegheau unul asupra altuia; muntele proteja pârâul și, totodată, îl obstrucționa. Muntele a protejat pârâul până când s-a vărsat în râu, dar totodată l-a împiedicat să curgă unde ar fi curs, provocând inundații și aducând oamenilor dezastre. Nu despre asta era pasajul? Protejând pârâul și blocându-l, muntele a ocrotit casele oamenilor. Micul pârâu s-a unit apoi cu râul la poalele muntelui și s-a revărsat în mare. Nu este aceasta regula care guvernează existența pârâului? Ce i-a îngăduit pârâului să se unească cu râul și cu marea? Nu a fost muntele? Pârâul se baza pe protecția muntelui și pe obstrucționarea lui. Așadar, nu este aceasta ideea principală? Vedeți în asta importanța munților pentru apă? A avut Dumnezeu scopul Lui când a făcut munții, și mari și mici? (Da.) Acesta

pasaj scurt, cu nimic mai mult decât un mic pârâu și un mare munte, ne lasă să vedem valoarea și semnificația creării acestor două lucruri de către Dumnezeu; de asemenea, ne arată înțelepciunea și scopul Lui în cârmuirea asupra lor. Nu este așa?

Despre ce era vorba în a doua parte a povestirii? (Un vânt aspru și marele munte.) Este vântul un lucru bun? (Da.) Nu neapărat – uneori, vântul este prea puternic și provoacă dezastre. Cum te-ai simți dacă ar trebui să stai afară în vântul aspru? Depinde de cât de puternic este. Dacă ar fi un vânt de categoria 3 sau 4, ar fi tolerabil. Cel mult, o persoană ar avea probleme să-și țină ochii deschiși. Dar dacă vântul s-ar înteți și ar deveni un uragan, ai fi în stare să reziști? Nu ai fi. Așadar, este greșit ca oamenii să spună că vântul este mereu bun sau că este mereu rău, deoarece depinde de puterea acestuia. Așadar, care este funcția muntelui aici? Nu este să filtreze vântul? La ce anume reduce muntele vântul aspru? (La o adiere.) Acum, în mediul în care locuiesc oamenii, majoritatea lor au experimentat furtuni sau adieri? (Adieri.) Nu a fost acesta unul din scopurile lui Dumnezeu, una din intențiile Sale când a creat munții? Cum ar fi ca oamenii să trăiască într-un mediu în care nisipul ar zbura năvalnic în vânt, nestăvilit și nefiltrat? Nu cumva pământul năpăstuit de nisipul spulberat și de pietre ar fi de nelocuit? Pietrele ar putea lovi oamenii, iar nisipul ar putea să-i orbească. Vântul ar putea să facă oamenii să nu se mai țină pe picioare sau să-i ia pe sus în aer. Casele ar fi distruse și s-ar întâmpla tot felul de dezastre. Totuși, existența vântului aspru are o valoare? Am spus că e rău, deci oamenii ar putea simți că nu are valoare, dar este așa? Oare nu are el valoare odată ce s-a transformat într-o briză? De ce au nevoie oamenii mai mult când vremea e umedă sau sufocantă? Au nevoie de o adiere ușoară care să sufle ușor peste ei, pentru a-i răcori și a le limpezi capetele, pentru a le ascuți gândirea, pentru a le remedia și îmbunătăți starea de spirit. Acum, de exemplu, voi toți stați într-o încăpere cu mulți oameni și cu aer înăbușitor – de ce ați avea nevoie cel mai mult? (De o ușoară adiere.) A merge într-un loc unde aerul este tulbure și murdar poate să încetinească gândirea unei persoane, să-i reducă fluxul sanguin și să-i micșoreze limpezimea minții. Totuși, puțină mișcare și circulație ar împrospăta aerul, iar oamenii s-ar simți altfel în aerul proaspăt. Chiar dacă micul pârâu poate provoca dezastre, chiar dacă vântul cel aspru poate provoca dezastre, cât timp muntele este acolo, va transforma acel pericol într-o forță benefică oamenilor. Nu-i așa?

Despre ce era vorba în al treilea pasaj? (Marele munte și valul imens.) Marele munte și valul imens. Acest pasaj este ambientat pe malul mării, la poalele muntelui. Vedem muntele, oceanul împroșcând și un val imens. Ce este muntele pentru val în acest moment? (Un protector și o barieră.) Este atât protector, cât și barieră. Ca protector, împiedică marea să dispară, astfel încât creaturile ce trăiesc în ea să poată să se înmulțească și să prospere. Ca barieră, muntele împiedică apele mării să se reverse, să provoace dezastre și daune și să distrugă casele oamenilor. Așadar, putem spune că muntele este și barieră și protector.

Aceasta este semnificația interconexiunii dintre marele munte și micul pârâu, dintre

marele munte și vântul aspru și dintre marele munte și valul imens; aceasta este semnificația faptului că se întăresc și se înfrânează unul pe altul și a coexistenței lor. Existența acestor lucruri create de Dumnezeu este guvernată de o regulă și o lege. Deci, ce fapte ale lui Dumnezeu ați văzut în această povestire? Oare Dumnezeu a ignorat toate aceste lucruri după ce le-a creat? A creat El reguli și a conceput modurile în care toate acestea să funcționeze doar ca să le ignore după aceea? Asta s-a întâmplat? (Nu.) Atunci, ce s-a întâmplat? Dumnezeu deține în continuare controlul. El controlează apa, vântul și valurile. Nu le lasă să o ia razna, după cum nu le lasă să provoace vătămări sau să distrugă casele în care trăiesc oamenii. Datorită acestui lucru, oamenii pot continua să trăiască, să se înmulțească și să prospere pe pământ. Asta înseamnă că, atunci când Dumnezeu a creat toate lucrurile, El plănuise deja regulile existenței. Când Dumnezeu a făcut fiecare lucru, El S-a asigurat că avea să aducă foloase umanității și a preluat controlul asupra acestuia, astfel încât să nu deranjeze omenirea sau să provoace dezastre. Dacă nu ar fi existat gestionarea lui Dumnezeu, apele nu s-ar revărsa nestăvilite? Nu ar sufla vântul nestăvilit? Oare vântul și apa urmează regulile? Dacă Dumnezeu nu le-ar gestiona, nicio regulă nu le-ar guverna, iar vântul ar șuiera și apele ar fi nestăvilite și ar provoca inundații. Dacă valul ar fi fost mai înalt decât muntele, marea ar mai putea exista? Nu ar putea. Dacă muntele nu ar fi mai înalt decât valul, marea nu ar exista, iar muntele și-ar pierde valoarea și semnificația.

Vedeți înțelepciunea lui Dumnezeu în aceste două povestiri? Dumnezeu a creat tot ceea ce există și El este suveranul a tot ceea ce există; El le gestionează și le aprovizionează pe toate și, în toate lucrurile, El vede și scrutează fiecare cuvânt și acțiune a tot ceea ce există. Tot la fel, Dumnezeu vede și scrutează fiecare colț al vieții omenești. Așadar, El cunoaște îndeaproape fiecare detaliu a tot ceea ce există în cadrul creației Sale, de la funcția fiecărui lucru, la natura și regulile de supraviețuire, până la semnificația vieții lui și valoarea existenței lui, toate acestea Îi sunt în întregime cunoscute lui Dumnezeu. Dumnezeu a creat toate lucrurile – credeți că El trebuie să studieze regulile ce le guvernează? Are Dumnezeu nevoie să studieze cunoașterea umană sau știința pentru a învăța despre ele și a le înțelege? (Nu.) Există cineva în toată omenirea atât de învățat și erudit încât să înțeleagă toate lucrurile pe care le face Dumnezeu? Nu există, corect? Există vreun astronom sau biolog care să înțeleagă cu adevărat regulile după care trăiesc și cresc toate lucrurile? Pot ei înțelege cu adevărat valoarea existenței fiecărui lucru? (Nu pot.) Asta este din cauză că toate lucrurile au fost create de Dumnezeu și, oricât de mult sau de profund studiază omenirea această cunoaștere sau oricât de mult timp se străduiește să o învețe, nu vor putea niciodată să priceapă taina ori scopul pentru care Dumnezeu a creat toate lucrurile. Nu așa stau lucrurile? Din discuția noastră de până acum, simțiți că ați dobândit o înțelegere parțială a adevăratei semnificații a propoziției „Dumnezeu este sursa vieții tuturor lucrurilor”? (Da.) Știam că atunci când aveam să discut acest subiect – Dumnezeu este sursa vieții tuturor lucrurilor – mulți oameni se vor gândi imediat la o altă frază: „Dumnezeu este

adevărul și Dumnezeu Își folosește cuvântul pentru a ne aproviziona", și la nimic altceva dincolo de nivelul acestui subiect. Unii ar putea simți chiar că aprovizionarea de către Dumnezeu cu cele necesare vieții omenești, cu hrană și băutură și toate necesitățile zilnice nu contează ca aprovizionare a omului de către El. Nu sunt unii care simt așa? Totuși, nu este oare evidentă intenția lui Dumnezeu pentru creația Sa – de a îngădui omenirii să existe și să trăiască normal? Dumnezeu menține mediul în care trăiesc oamenii și El aprovizionează toate lucrurile de care are nevoie omenirea pentru a supraviețui. Mai mult, El gestionează și deține suveranitatea asupra tuturor lucrurilor. Toate acestea îi permit omenirii să trăiască și să prospere și să se înmulțească normal; este modul prin care Dumnezeu aprovizionează toată creația și omenirea. Nu-i adevărat că oamenii trebuie să recunoască și să înțeleagă aceste lucruri? Poate unii ar spune: „Acest subiect este prea îndepărtat de cunoașterea noastră despre adevăratul Dumnezeu Însuși și noi nu vrem să știm asta, deoarece nu trăim doar cu pâine ci, în schimb, trăim după cuvântul lui Dumnezeu". Este corectă această înțelegere? (Nu.) De ce este incorectă? Puteți avea o înțelegere completă a lui Dumnezeu dacă aveți doar cunoașterea lucrurilor pe care le-a spus Dumnezeu? Dacă acceptați doar lucrarea Lui și Îi acceptați judecata și mustrarea, puteți avea o înțelegere completă a lui Dumnezeu? Dacă voi cunoașteți doar o mică parte a firii lui Dumnezeu, o mică parte a autorității lui Dumnezeu, ați considera că este de ajuns pentru a dobândi o înțelegere a lui Dumnezeu? (Nu.) Acțiunile lui Dumnezeu au început cu creația tuturor lucrurilor și continuă și azi – acțiunile Lui sunt evidente tot timpul și în orice clipă. Dacă oamenii cred că Dumnezeu există doar pentru că El a ales un grup de oameni asupra cărora să lucreze și pe care să-i mântuiască și că niciun alt lucru nu are de-a face cu Dumnezeu, nici autoritatea Lui, statutul Său, nici acțiunile Lui, poate fi aceasta considerată o adevărată cunoaștere a lui Dumnezeu? Oamenii care au această așa-zisă „cunoaștere a lui Dumnezeu" au doar o viziune unilaterală, conform căreia limitează faptele Sale la un grup de oameni. Este aceasta o adevărată cunoaștere a lui Dumnezeu? Nu cumva acești oameni, cu genul acesta de cunoaștere, neagă creația tuturor lucrurilor de către Dumnezeu și stăpânirea Sa asupra lor? Unii oameni nu vor să acorde atenție acestui lucru, gândindu-se în schimb: „Nu am văzut stăpânirea lui Dumnezeu asupra tuturor lucrurilor. Ideea este ceva prea îndepărtat de mine și nu mă interesează să înțeleg. Dumnezeu face ce vrea El și asta nu are nimic de-a face cu mine. Eu doar accept conducerea lui Dumnezeu și cuvântul Său, astfel încât să pot fi mântuit și desăvârșit de către El. Nimic altceva nu contează pentru mine. Regulile pe care le-a făcut Dumnezeu când a creat toate lucrurile și ce face El pentru a asigura nevoile lor și ale omenirii nu au legătură cu mine". Ce e cu modul acesta de a vorbi? Nu este un act de răzvrătire? Există cineva printre voi cu o asemenea înțelegere? Știu, chiar dacă nu spuneți asta, că foarte mulți dintre voi gândesc în felul acesta. Acest tip de persoane conformiste privesc totul din propriul punct de vedere „spiritual". Vor doar să-L limiteze pe Dumnezeu la Biblie, să-L limiteze pe Dumnezeu la cuvintele pe care le-a rostit, la semnificația derivată din

cuvântul literal scris. Nu vor să-L cunoască mai mult pe Dumnezeu și nu doresc ca El să-Și distragă atenția făcând alte lucruri. Acest tip de gândire este copilărească și este, de asemenea, exagerat de religioasă. Pot oamenii care au aceste puncte de vedere să-L cunoască pe Dumnezeu? Ar fi foarte greu ca ei să-L cunoască pe Dumnezeu. Astăzi am spus două povestiri, fiecare adresându-se unui aspect diferit. Ați putea simți, dat fiind că tocmai ați intrat în contact cu ele, că sunt profunde sau oarecum abstracte, dificil de priceput și înțeles. Ar putea fi greu să le conectați cu acțiunile lui Dumnezeu și cu Dumnezeu Însuși. Totuși, toate acțiunile lui Dumnezeu și tot ceea ce El a făcut în cadrul creației și în toată omenirea ar trebui cunoscut, clar și precis, de fiecare persoană, de toți cei care caută să Îl cunoască pe Dumnezeu. Această cunoaștere îți va da certitudine în credința ta în adevărata existență a lui Dumnezeu. Totodată, îți va da o cunoaștere exactă a înțelepciunii lui Dumnezeu, a puterii Lui și a modului în care El asigură nevoile tuturor lucrurilor. Îți va permite să concepi clar existența adevărată a lui Dumnezeu și să vezi că aceasta nu e ficțională, nu e un mit, nu e vagă, nu este o teorie și cu siguranță nu este doar un fel de consolare spirituală, ci există cu adevărat. Mai departe, le va permite oamenilor să știe că Dumnezeu S-a îngrijit întotdeauna de toată creația și de omenire; El face asta în propriul Lui mod și în concordanță cu propriul Său ritm. Așadar, tocmai datorită faptului că Dumnezeu a creat toate lucrurile și le-a dat reguli, fiecare dintre acestea este capabil, așa cum a prestabilit El, să-și îndeplinească sarcinile alocate, să-și îndeplinească responsabilitățile și să-și joace propriile roluri. Predeterminat de El, fiecare lucru are propriul folos în serviciul omenirii și în spațiul și mediul în care trăiesc oamenii. Dacă Dumnezeu nu ar fi făcut astfel, iar omenirea nu ar fi avut un asemenea mediu de locuit, atunci ar fi imposibil ca omenirea să creadă în Dumnezeu sau să-L urmeze. Totul s-ar reduce doar la vorbărie goală. Nu este așa?

Să mai aruncăm o privire asupra povestirii despre marele munte și micul pârâu. Care este funcția muntelui? Lucrurile vii prosperă pe munte, așa că existența acestuia are valoare intrinsecă, și, de asemenea, el blochează micul pârâu, împiedicându-l să se reverse oriunde vrea și să aducă oamenilor dezastre. Nu așa stau lucrurile? Muntele există în propriul fel de a fi, permițând nenumăratelor lucruri vii de pe el să prospere – copacii și ierburile și toate celelalte plante și animale de pe munte. De asemenea, direcționează cursul micului pârâu – muntele adună apele pârâului și le călăuzește natural în jurul poalelor lui, unde se pot vărsa în râu și, în cele din urmă, în mare. Aceste reguli nu au avut loc în mod natural, ci au fost special implementate de Dumnezeu la momentul creației. Cât despre marele munte și vântul aspru, muntele are, de asemenea, nevoie de vânt. Muntele are nevoie ca vântul să mângâie lucrurile vii ce trăiesc pe el și, în același timp, muntele restrânge tăria cu care vântul aspru suflă, astfel încât să nu bată nestăvilit. Această regulă întruchipează, într-o anumită privință, datoria marelui munte; așadar, această regulă privind datoria muntelui a luat formă de una singură? (Nu.) Ea a fost făcută de Dumnezeu. Marele munte are propria datorie și vântul aspru are, de asemenea, propria datorie. Acum, să revenim la marele munte și valul uriaș. Fără

existența muntelui, ar găsi oare apa de una singură o direcție de curgere? (Nu.) Apa ar inunda. Muntele are propria sa valoare existențială ca munte, iar marea are propria sa valoare existențială ca mare; totuși, în împrejurările în care pot să existe împreună în mod normal și nu interferează unul cu altul, acestea se și restricționează unul pe altul – marele munte limitează marea, astfel încât să nu inunde, protejând în acest fel casele oamenilor, iar asta îi permite mării să îngrijească viețuitoarele ce sălășluiesc în ea. Acest peisaj a apărut de la sine? (Nu.) A fost creat tot de către Dumnezeu. Vedem în aceste imagini că atunci când a creat universul, El a predeterminat unde avea să stea muntele, pe unde avea să curgă pârâul, din ce direcție avea să înceapă să bată vântul aspru și încotro avea să se ducă, precum și cât de înalte ar trebui să fie valurile imense. Toate aceste lucruri cuprind intențiile și scopul lui Dumnezeu – ele sunt faptele Lui. Acum, poți vedea că faptele lui Dumnezeu sunt prezente în toate lucrurile? (Da.)

Care este scopul discuției noastre despre aceste lucruri? Este oare pentru a-i face pe oameni să studieze regulile după care Dumnezeu a creat toate lucrurile? Este pentru a încuraja interesul pentru astronomie și geografie? (Nu.) Atunci care este? Este de a-i face pe oameni să înțeleagă faptele lui Dumnezeu. Din acțiunile lui Dumnezeu, oamenii pot afirma și verifica faptul că Dumnezeu este sursa vieții tuturor lucrurilor. Dacă poți să înțelegi asta, atunci vei fi cu adevărat capabil să confirmi locul lui Dumnezeu în inima ta și vei putea să confirmi că Dumnezeu este Dumnezeu Însuși, unicul, Creatorul cerului și pământului și al tuturor lucrurilor. Așadar, este util înțelegerii tale despre Dumnezeu să cunoști regulile tuturor lucrurilor și să cunoști faptele lui Dumnezeu? (Da.) Cât de util este? În primul rând, când ai înțeles faptele lui Dumnezeu, poți să mai fii interesat de astronomie și geografie? Poți să mai ai inima unui sceptic și să te îndoiești că Dumnezeu este Creatorul tuturor lucrurilor? Poți să mai ai inima unui cercetător și să te îndoiești că Dumnezeu este Creatorul tuturor lucrurilor? (Nu.) Când ai confirmat că Dumnezeu este Creatorul tuturor lucrurilor și ai înțeles unele reguli ale creației Sale, vei crede cu adevărat în inima ta că Dumnezeu aprovizionează toate lucrurile? (Da.) Aici, „aprovizionează” are o semnificație anume ori este folosit cu referire la o circumstanță specifică? „Dumnezeu aprovizionează toate lucrurile” este o propoziție cu un înțeles foarte larg și o aplicabilitate foarte largă. Dumnezeu nu doar îi aprovizionează pe oameni cu mâncarea și băutura de zi cu zi; El aprovizionează omenirea cu tot ceea ce are nevoie, inclusiv tot ceea ce oamenii pot vedea, dar și lucruri pe care nu le pot vedea. Dumnezeu sprijină, gestionează și conduce acest mediu de trai, care este esențial pentru omenire. Adică, indiferent de mediul de care omenirea are nevoie pentru fiecare anotimp, Dumnezeu l-a pregătit. Dumnezeu gestionează, de asemenea, tipul de aer sau temperatura, astfel încât să fie potrivite pentru existența umană. Aceste reguli care guvernează toate lucrurile nu au loc de la sine sau întâmplător; ele sunt rezultatul suveranității lui Dumnezeu și al faptelor Sale. Dumnezeu Însuși este sursa tuturor acestor reguli și sursa vieții tuturor lucrurilor. Indiferent dacă tu crezi sau nu acest lucru, indiferent dacă îl poți vedea sau nu, dacă îl înțelegi sau nu, rămâne un fapt dovedit și incontestabil.

Știu că marea majoritate a oamenilor au credință doar în cuvintele și lucrarea lui Dumnezeu care sunt incluse în Biblie. Pentru o mică parte din oameni, Dumnezeu Și-a dezvăluit faptele și le-a îngăduit acestora să vadă valoarea existenței Lui. De asemenea, El i-a lăsat să aibă o oarecare înțelegere a statutului Său și a confirmat realitatea existenței Sale. Totuși, pentru mult mai mulți oameni, faptul că Dumnezeu a creat toate lucrurile și că El gestionează și aprovizionează toate lucrurile pare vag sau ambiguu; astfel de oameni pot chiar să mențină o atitudine de îndoială. Această atitudine îi face pe oameni să creadă mereu că regulile lumii naturale s-au format spontan, că schimbările, transformările și fenomenele naturii și chiar legile ce le guvernează au luat naștere de la natura însăși. Oamenii nu pot concepe în inimile lor cum Dumnezeu a creat toate lucrurile și cum domnește asupra lor; nu pot înțelege cum Dumnezeu gestionează și aprovizionează toate lucrurile. Datorită limitărilor acestei premise, oamenii nu pot crede că Dumnezeu a creat, conduce și aprovizionează toate lucrurile; chiar și cei care cred se limitează în credința lor la Epoca Legii, Epoca Harului și Epoca Împărăției. Ei cred că faptele lui Dumnezeu, precum și proviziile Lui pentru omenire sunt exclusiv pentru aleșii Săi. Asta e ceva ce chiar urăsc să văd și care provoacă foarte multă durere, deoarece, chiar în timp ce omenirea se bucură de tot ce aduce Dumnezeu, ea neagă tot ce face de El și tot ceea ce El îi dă. Oamenii doar cred că cerul și pământul și toate lucrurile sunt guvernate de propriile reguli naturale și de propriile legi naturale pentru supraviețuire și că sunt fără niciun conducător care să le controleze sau fără un suveran care să le aprovizioneze și să le țină. Chiar dacă tu crezi în Dumnezeu, poate nu crezi că toate acestea sunt faptele Sale; într-adevăr, acesta este unul din lucrurile cel mai des neglijate de către orice credincios în Dumnezeu, de toți cei care acceptă cuvântul lui Dumnezeu și toți cei care Îl urmează pe Dumnezeu. Așadar, imediat ce Eu încep să discut ceva ce nu are legătură cu Biblia sau cu așa-zisa terminologie spirituală, unii oameni se plictisesc, se satură sau chiar se simt inconfortabil. Ei simt că ale Mele cuvinte par fără legătură cu oamenii spirituali și lucrurile spirituale. Acesta este un lucru teribil. Când este vorba de cunoașterea faptelor lui Dumnezeu, chiar dacă nu menționăm astronomia, nici nu cercetăm geografia sau biologia, noi trebuie totuși să înțelegem suveranitatea lui Dumnezeu asupra tuturor lucrurilor, trebuie să știm că El aprovizionează toate lucrurile și că El este sursa tuturor lucrurilor. Aceasta este o lecție necesară și una care trebuie studiată. Cred că Mi-ați înțeles cuvintele, da?

Cele două povestiri pe care tocmai le-am spus, chiar dacă puțin neobișnuite ca și conținut și mod de exprimare, așa cum au fost relatate, într-un mod oarecum special, au fost încercarea Mea de a folosi un limbaj direct și o abordare simplă ca să vă ajut să dobândiți și să acceptați ceva mai profund. Acesta a fost singurul Meu țel. În aceste povestiri și în imaginile pe care le zugrăvesc, Eu am vrut să vedeți și să credeți că Dumnezeu este suveran asupra întregii creații. Scopul narării acestor povestiri este de a vă permite să vedeți și să știți faptele infinite ale lui Dumnezeu în limitele finite ale unei povestiri. Cât despre când o să realizați și o să atingeți pe deplin acest rezultat în voi

însivă – acest lucru depinde de propriile experiențe și de căutarea proprie. Dacă ești cineva care urmărește adevărul și caută să-L cunoască pe Dumnezeu, atunci aceste lucruri vor servi ca o aducere-aminte și mai puternică; îți vor oferi o conștientizare mai profundă, o claritate în înțelegerea ta, ceea ce te va apropia treptat de faptele propriu-zise ale lui Dumnezeu, o apropiere care va fi fără distanță și fără greșeală. Totuși, dacă nu ești o persoană care caută să-L cunoască pe Dumnezeu, atunci aceste povestiri nu vă pot face niciun rău. Considerați-le pur și simplu povestiri adevărate.

Ați dobândit vreo înțelegere ceva din aceste două povestiri? În primul rând, sunt aceste două povestiri separate de discuțiile noastre precedente despre grija lui Dumnezeu pentru omenire? Există vreo conexiune inerentă? Este adevărat că în aceste două povestiri vedem faptele lui Dumnezeu și considerația profundă pe care o are pentru tot ceea ce plănuiește pentru omenire? Este adevărat că tot ceea ce face Dumnezeu și toate ceea ce gândește El este de dragul existenței omenirii? (Da.) Nu sunt oare grija și considerația atentă a lui Dumnezeu pentru omenire foarte evidente? Omenirea nu trebuie să facă nimic. Dumnezeu a pregătit pentru oameni aerul – tot ce trebuie să facă este să-l respire. Legumele și fructele pe care ei le mănâncă sunt ușor disponibile. De la nord la sud, de la est la vest, fiecare regiune are propriile resurse naturale. Diferite recolte și fructe și legume regionale au fost toate pregătite de Dumnezeu. Vorbind de mediul înconjurător mai mare, Dumnezeu a făcut toate lucrurile să se consolideze reciproc, să fie interdependente, să se întărească și să se înfrâneze reciproc și să coexiste. Aceasta este metoda și regula Sa pentru a menține supraviețuirea și existența tuturor lucrurilor; astfel, omenirea a putut să crească în siguranță și serenitate în acest mediu de trai, să se înmulțească de la o generație la următoarea chiar până în ziua de azi. Altfel spus, Dumnezeu aduce echilibru mediului natural. Dacă Dumnezeu nu ar deține suveranitatea și controlul, atunci mediul, chiar să fi fost tot creat de Dumnezeu, ar fi dincolo de capacitatea cuiva de a-l menține și de a-l ține în echilibru. În unele locuri nu este aer, iar oamenii nu pot supraviețui acolo. Dumnezeu nu îți va îngădui să mergi acolo. Așa că să nu treci de limitele cuvenite. Acest lucru este pentru protecția omenirii – există unele mistere în asta. Fiecare aspect al mediului înconjurător, lungimea și lățimea pământului, fiecare creatură de pe pământ – atât vie, cât și moartă – a fost concepută și pregătită de Dumnezeu dinainte. De ce este nevoie de cutare lucru? De ce altul este inutil? Care este scopul în a avea un anume lucru aici, iar altul ar trebui să fie acolo? Dumnezeu S-a gândit deja bine la toate acestea și nu este nevoie ca oamenii să se gândească la ele. Există unii oameni nesăbuiți care se gândesc mereu să mute munții, dar în loc să facă asta, de ce să nu se mute la câmpie? Dacă nu-ți plac munții, de ce locuiești lângă ei? Nu este prostesc? Ce s-ar întâmpla dacă ai muta acel munte? Ar veni uragane și valuri uriașe, iar casele oamenilor ar fi distruse. Nu ar fi acesta un lucru prostesc? Oamenii sunt în stare doar să distrugă. Ei nu pot nici măcar să întrețină singurul loc pe care-l au pentru a trăi și, totuși, vor să aprovizioneze toate lucrurile. Acest lucru este imposibil.

Dumnezeu îi permite omului să gestioneze toate lucrurile și să domnească peste ele, dar face omul o treabă bună? Omul distruge orice poate. Nu doar că nu e capabil să păstreze în condiția originară tot ceea ce a creat Dumnezeu – el a făcut contrariul și a distrus creația lui Dumnezeu. Omenirea a mutat munții, a revendicat pământul din mări și a transformat câmpiile în deșerturi unde nu poate trăi nimeni. Și totuși, tocmai în deșert, omul a făcut industrii și a construit baze nucleare, semănând pretutindeni distrugerea. Acum râurile nu mai sunt râuri, marea nu mai este mare… Odată ce omenirea a stricat echilibrul mediului natural și regulile lui, ziua dezastrului și a morții sale nu este departe; este inevitabilă. Când va veni dezastrul, oamenii vor ști cât de prețios este tot ceea ce Dumnezeu a făcut pentru ei și cât este de important pentru omenire. Pentru om, să trăiască într-un mediu înconjurător unde ploaia și vânturile vin la timp este ca și când ar fi în paradis. Oamenii nu-și dau seama că este o binecuvântare, dar în momentul în care vor pierde totul, vor vedea cât de rar și prețios este. Și odată ce s-a dus, cum ar putea cineva să obțină totul înapoi? Ce ar putea face oamenii, dacă Dumnezeu nu ar fi dispus să creeze totul din nou? Există vreun lucru pe care l-ați putea face? De fapt, există ceva ce puteți face. Este foarte simplu – când vă voi spune despre ce este vorba, veți ști imediat că e posibil. Cum de s-a găsit omul în starea existențială de acum? Este din cauza lăcomiei și distrugerii omului? Dacă omul încetează această distrugere, nu se va îndrepta treptat mediul său de trai? Dacă Dumnezeu nu face nimic, dacă Dumnezeu nu mai dorește să facă nimic pentru omenire – adică, dacă El nu intervine în această chestiune – atunci cea mai bună soluție pentru omenire ar fi să oprească toată distrugerea și să îngăduie mediului său de trai să se întoarcă la starea naturală. A termina cu toată această distrugere înseamnă a opri această jefuire și devastare a lucrurilor create de Dumnezeu. Asta va permite mediului în care trăiește omul să-și revină treptat, pe când eșecul în a face asta ar duce la un mediu din ce în ce mai odios a cărui distrugere s-ar accelera cu timpul. Este simplă soluția Mea? Este simplă și realizabilă, nu-i așa? Într-adevăr simplă, și este realizabilă pentru unii oameni – dar este realizabilă pentru marea majoritate a oamenilor de pe pământ? (Nu, nu este.) Măcar pentru voi, este realizabilă? (Da.) Ce vă face să spuneți „da”? Se poate spune că este pe temelia înțelegerii faptelor lui Dumnezeu? Se poate spune că această condiție înseamnă a se supune suveranității și planului lui Dumnezeu? (Da.) Există un mod de a schimba lucrurile, dar nu acesta este subiectul pe care îl discutăm acum. Dumnezeu este responsabil pentru fiecare viață omenească și El este responsabil până la capăt. Dumnezeu te aprovizionează și, chiar dacă în acest mediul distrus de Satana te-ai îmbolnăvit, ai fost abuzat sau afectat de poluare, nu contează – Dumnezeu te va aproviziona și te va lăsa să trăiești în continuare. Ar trebui să aveți credință în asta. Dumnezeu nu va îngădui cu ușurință pierderea unei vieți omenești.

Ați ajuns acum să simțiți ceva din importanța recunoașterii faptului că „Dumnezeu este sursa vieții tuturor lucrurilor”? (Da, am ajuns.) Ce sentimente aveți? Spuneți-Mi. (În trecut, nu ne-am gândit niciodată să conectăm munții, marea și lacurile cu acțiunile lui

Dumnezeu. Până nu am auzit părtășia lui Dumnezeu de astăzi, nu înțelegeam că aceste lucruri au în ele faptele și înțelepciunea lui Dumnezeu; vedem că, încă de când Dumnezeu a început creația tuturor lucrurilor, El impregnase deja fiecare lucru cu un destin și cu bunăvoința Lui. Toate lucrurile se întăresc reciproc și sunt interdependente, iar omenirea este beneficiarul final. Ceea ce am auzit astăzi ni se pare foarte proaspăt și nou – am simțit cât de reale sunt acțiunile lui Dumnezeu. În lumea reală, în viețile noastre de zi cu zi și în confruntarea cu toate lucrurile, vedem că așa este.) Ați văzut cu adevărat, nu-i așa? Dumnezeu nu aprovizionează omenirea fără un fundament solid; provizia de la El nu înseamnă doar câteva cuvinte scurte. Dumnezeu a făcut atât de mult, și chiar și lucrurile pe care nu le vezi sunt toate pentru beneficiul tău. Omul trăiește în acest mediu, în mijlocul tuturor lucrurilor create de Dumnezeu pentru el, unde oamenii și toate lucrurile depind unul de altul. De exemplu, plantele elimină gazul care purifică aerul, iar oamenii respiră aerul purificat și beneficiază de el; totuși, unele plante sunt otrăvitoare pentru oameni, pe când alte plante sunt antidot pentru ele. Aceasta este o minune a creației lui Dumnezeu! Dar haideți să lăsăm acest subiect deocamdată; astăzi, discuția noastră a fost în principal despre coexistența omului cu restul creației, fără de care omul nu poate trăi. Care este importanța creației tuturor lucrurilor de către Dumnezeu? Omul nu poate trăi fără celelalte lucruri, așa cum omul are nevoie de aer ca să trăiască – dacă ai fi plasat într-un vid, ai muri curând. Acesta este un principiu foarte simplu care arată că omul nu poate exista separat de restul creației. Așadar, ce fel de atitudine ar trebui să aibă omul față de toate lucrurile? Să le prețuiască, să le protejeze, să le folosească eficient, să nu le distrugă, să nu le irosească și să nu le schimbe dintr-un capriciu, pentru că toate lucrurile sunt de la Dumnezeu și sunt provizia Lui pentru omenire, iar omenirea trebuie să le trateze conștiincios. Astăzi am discutat aceste două subiecte. Chibzuiți îndelung asupra lor și contemplați-le bine. Data viitoare, vom discuta unele lucruri mai în detaliu. Părtășia noastră de astăzi se încheie aici. La revedere!

18 ianuarie 2014

Dumnezeu Însuși, Unicul VIII
Dumnezeu este sursa vieții tuturor lucrurilor (II)

Vom continua să avem părtășie despre subiectul de data trecută. Puteți să vă amintiți care era subiectul de data trecută când am avut părtășie? (Dumnezeu este sursa vieții tuturor lucrurilor.) Este acest subiect, „Dumnezeu este sursa vieții tuturor lucrurilor”, un subiect care vi se pare foarte îndepărtat? Sau aveți deja un concept aproximativ despre acesta în inimile voastre? Poate cineva să vorbească o clipă despre ideea principală a acestui subiect despre care am avut părtășie data trecută? (Prin crearea tuturor lucrurilor de către Dumnezeu, văd că El hrănește toate lucrurile și hrănește omenirea. În trecut, am crezut mereu că, atunci când Dumnezeu oferă provizion omului, nu Își oferă cuvântul decât aleșilor Săi; nu am văzut niciodată că, prin legile care guvernează toate lucrurile, Dumnezeu hrănește întreaga omenire. Numai prin comunicarea de către Dumnezeu a acestui adevăr am devenit complet conștient de faptul că El este sursa tuturor lucrurilor, că viețile tuturor lucrurilor sunt asigurate de El, că Dumnezeu rânduiește aceste legi și hrănește toate lucrurile. Din crearea tuturor lucrurilor de către Dumnezeu, văd iubirea Sa.) Data trecută, am avut părtășie în principal despre crearea tuturor lucrurilor de către Dumnezeu și despre felul în care El a stabilit legile și principiile pentru acestea. Sub asemenea legi și asemenea principii, toate lucrurile trăiesc și mor și coexistă cu omul sub stăpânirea lui Dumnezeu și sub privirile Sale. Prima dată am vorbit despre faptul că Dumnezeu a creat toate lucrurile folosindu-Și propriile metode pentru a hotărî legile după care cresc acestea, precum și traiectoriile și modelele creșterii lor. El a hotărât și modurile în care toate lucrurile supraviețuiesc pe acest pământ, astfel încât să poată continua să crească, să se înmulțească și să supraviețuiască în interdependență. Cu asemenea metode și legi, toate lucrurile pot exista și pot crește pe acest pământ fără efort și în pace și numai având un asemenea mediu înconjurător poate omenirea să aibă un cămin stabil și o situație de trai stabilă, continuând să avanseze mereu sub călăuzirea lui Dumnezeu.

Data trecută am discutat un concept de bază al lui Dumnezeu care asigură toate lucrurile: Dumnezeu asigură toate lucrurile astfel încât toate lucrurile să poată exista și trăi în beneficiul omenirii. Cu alte cuvinte, un astfel de mediu înconjurător există datorită legilor stabilite de către Dumnezeu. Numai datorită întreținerii și gestionării de către Dumnezeu a unor asemenea legi are omenirea actualul mediu de trai. Este un mare salt între ceea ce am discutat data trecută și cunoașterea lui Dumnezeu de care vorbeam în trecut. Care este motivul existenței acestui salt? Motivul este că atunci când vorbeam, în trecut, despre cunoașterea lui Dumnezeu, vorbeam în sfera mântuirii și gestionării omenirii de către Dumnezeu – adică mântuirea și gestionarea aleșilor Săi – și, în cadrul acelei sfere, vorbeam despre a-L cunoaște pe Dumnezeu, faptele lui Dumnezeu, firea Lui, ce are El și ce este, voia Lui și felul în care îi oferă omului adevărul și viața. Însă data trecută, subiectul pe care l-am început nu s-a mai limitat doar la conținuturile din

Biblie și la sfera lui Dumnezeu mântuindu-Și aleșii. În schimb, subiectul a depășit această sferă, a ieșit din îngrădirile Bibliei și ale celor trei etape ale lucrării pe care Dumnezeu o îndeplinește asupra aleșilor Săi, discutând despre Dumnezeu Însuși. Așa că, atunci când auzi această parte a părtășiei Mele, nu trebuie să-ți limitezi cunoașterea lui Dumnezeu la Biblie și la cele trei etape ale lucrării lui Dumnezeu. În schimb, trebuie să îți păstrezi perspectivele deschise; trebuie să vezi faptele lui Dumnezeu și ceea ce are El și ce este în toate lucrurile, precum și felul în care El dictează și gestionează toate lucrurile. Prin această metodă și pe această bază, poți vedea cum Dumnezeu asigură toate lucrurile, ceea ce îi permite omenirii să înțeleagă faptul că Dumnezeu este adevărata sursă a vieții pentru toate lucrurile, că aceasta este, de fapt, adevărata identitate a lui Dumnezeu Însuși. Adică, identitatea, statutul, autoritatea lui Dumnezeu, tot ceea ce este nu sunt menite numai acelora care Îl urmează în acest moment – nu vă sunt menite doar vouă, acest grup de oameni – ci sunt menite tuturor lucrurilor. Prin urmare, amploarea tuturor lucrurilor este foarte largă. Folosesc sintagma „toate lucrurile" pentru a descrie amploarea stăpânirii lui Dumnezeu asupra a tot pentru că vreau să vă spun că lucrurile dictate de către Dumnezeu nu sunt numai lucrurile pe care le puteți vedea cu ochii voștri – acestea includ nu numai lumea materială pe care o pot vedea toți oamenii, ci și o altă lume, dincolo de lumea materială, care nu poate fi văzută de ochi omenești și, dincolo chiar și de aceasta, includ planetele și spațiul cosmic, în care omenirea nu poate sălășlui. Aceasta este anvergura stăpânirii Sale asupra tuturor lucrurilor. Anvergura stăpânirii lui Dumnezeu este foarte largă; în ceea ce vă privește, fiecare dintre voi are nevoie și trebuie să înțeleagă, să vadă și să fie lămurit în legătură cu ceea ce ar trebui să înțelegeți, ceea ce ar trebui să vedeți și ce lucruri ar trebui să cunoașteți. Chiar dacă anvergura sintagmei „toate lucrurile" este, într-adevăr, foarte largă, nu am să vă spun despre lucrurile din acea sferă pe care nu aveți cum să o vedeți sau cu care nu puteți avea contact personal. Nu am să vă spun decât despre lucrurile din sfera cu care ființele omenești pot lua contact, pe care o înțeleg și pricep, astfel încât toată lumea să poată să conștientizeze adevărata semnificație a expresiei „Dumnezeu este sursa vieții tuturor lucrurilor". Astfel, niciunul dintre cuvintele părtășiei Mele pentru voi nu vor fi vorbe goale.

Data trecută, am folosit metoda povestirii pentru a oferi o imagine de ansamblu simplă a subiectului „Dumnezeu este sursa vieții tuturor lucrurilor", astfel încât oamenii să poată dobândi o înțelegere de bază a felului în care Dumnezeu oferă toate lucrurile. Care este scopul predării acestui concept de bază vouă? Este pentru a-i face pe oameni să înțeleagă că lucrarea lui Dumnezeu trece dincolo de Biblie și de cele trei etape ale lucrării Sale. El face mult mai multă lucrare pe care oamenii nu o pot vedea și cu care nu pot lua contact, lucrare de care se ocupă El personal. Dacă Dumnezeu ar lucra doar la a-Și gestiona și a-Și duce mai departe aleșii și nu S-ar ocupa de niciuna dintre celelalte lucrări, atunci ar fi foarte dificil pentru această omenire, inclusiv pentru voi toți, să continue să avanseze. Această omenire și această lume ar fi incapabile să continue să

se dezvolte. În aceasta constă importanța expresiei „Dumnezeu este sursa vieții tuturor lucrurilor”, care reprezintă subiectul părtășiei pe care o voi avea cu voi astăzi.

Mediul de bază pentru viață pe care Dumnezeu îl creează pentru omenire

Am discutat o mulțime de subiecte și teme legate de cuvintele „Dumnezeu este sursa vieții tuturor lucrurilor”, dar știți în inimile voastre ce lucruri conferă Dumnezeu omenirii în afară de a vă oferi cuvântul Lui și de a-Și efectua asupra voastră lucrarea de mustrare și de judecată? Unii oameni ar putea spune: „Dumnezeu îmi acordă har și binecuvântări; El îmi dă disciplină și alinare și El îmi dă grijă și protecție în orice mod cu putință”. Alții vor spune: „Dumnezeu îmi oferă mâncarea și băutura de zi cu zi”, în timp ce alții vor spune chiar: „Dumnezeu mi-a oferit totul”. S-ar putea să răspundeți la aceste lucruri pe care oamenii le întâlnesc în viețile lor de zi cu zi într-o manieră care are legătură cu sfera propriei voastre experiențe de viață trupească. Dumnezeu acordă multe lucruri fiecărei persoane, cu toate că ceea ce discutăm aici nu se limitează doar la sfera nevoilor zilnice ale oamenilor, ci este menit să extindă câmpul perspectivei fiecărei persoane și să vă lase să vedeți lucrurile dintr-o perspectivă macro. De vreme ce Dumnezeu este sursa vieții tuturor lucrurilor, cum întreține El viața tuturor lucrurilor? Cu alte cuvinte, ce oferă Dumnezeu tuturor lucrurilor creației Sale ca să le întrețină existența și legile care o susțin, astfel încât să poată continua să existe? Aceasta este ideea principală a discuției noastre de astăzi. Înțelegeți ce am spus? Subiectul acesta s-ar putea să vă fie foarte nefamiliar, dar nu voi vorbi despre doctrine prea profunde. Mă voi strădui să mă asigur că puteți să Îmi ascultați cuvintele și să dobândiți înțelegere din ele. Nu trebuie să simțiți nicio povară – tot ceea ce trebuie să faceți este să ascultați cu atenție. Cu toate acestea, în această etapă, trebuie să mai subliniez o dată: despre ce subiect vorbesc? Spuneți-Mi. (Dumnezeu este sursa vieții tuturor lucrurilor.) Atunci cum oferă Dumnezeu toate lucrurile? Ce oferă El tuturor lucrurilor astfel încât să se poată spune că „Dumnezeu este sursa vieții tuturor lucrurilor”? Aveți noțiuni sau gânduri în această privință? Se pare că discut un subiect care vă este aproape complet străin în inimile și mințile voastre. Dar sper că puteți conecta acest subiect și ceea ce am de gând să spun cu faptele lui Dumnezeu, mai degrabă decât cu vreo cunoaștere, cultură sau cercetare omenească. Vorbesc doar despre Dumnezeu, despre Dumnezeu Însuși. Aceasta este sugestia Mea pentru voi. Sunt sigur că înțelegeți, nu?

Dumnezeu a acordat multe lucruri omenirii. Am să încep prin a vorbi despre ceea ce oamenii pot vedea, adică, despre ceea ce pot simți. Acestea sunt lucrurile pe care oamenii le pot accepta și înțelege în inimile lor. Așadar, haideți să începem să vorbim despre ceea ce a oferit Dumnezeu omenirii cu o discuție despre lumea materială.

a. Aerul

Mai întâi, Dumnezeu a creat aerul, ca omul să poată respira. Aerul este o substanță cu care oamenii pot fi zilnic în contact și este un lucru pe care oamenii se bazează clipă

de clipă, chiar și atunci când dorm. Aerul pe care l-a creat Dumnezeu este de o importanță monumentală pentru omenire: este esențial pentru fiecare suflare a sa și pentru viața însăși. Această substanță, care poate fi doar simțită, dar nu văzută, a fost primul dar al lui Dumnezeu pentru toate lucrurile creației Sale. Dar după ce a creat aerul, S-a oprit Dumnezeu, considerându-Și lucrarea încheiată? Ori a luat în considerare cât de dens ar fi aerul? A luat El în considerare ce va conține aerul? La ce Se gândea Dumnezeu când a făcut aerul? De ce a făcut Dumnezeu aerul și care I-a fost raționamentul? Oamenii au nevoie de aer – au nevoie să respire. Mai întâi de toate, densitatea aerului ar trebui să fie potrivită pentru plămânii omenești. Cunoaște cineva densitatea aerului? De fapt, nu este deosebit de necesar ca oamenii că cunoască răspunsul la această întrebare la nivel de numere sau date, și chiar este cu totul inutil să cunoască răspunsul – e perfect adecvat să avem doar o idee generală. Dumnezeu a făcut aerul cu o densitate care să fie cea mai potrivită ca plămânii omenești să respire. Adică, a făcut aerul astfel încât să poată pătrunde cu ușurință în corpul uman prin respirație și astfel încât să nu fie afectat corpul atunci când respiră. Acestea au fost considerațiile lui Dumnezeu când a făcut aerul. Mai departe, vom discuta despre ce conține aerul. Conținutul aerului nu este otrăvitor pentru oameni și nu le va afecta plămânii sau vreo parte a corpului. Dumnezeu a trebuit să Se gândească la toate acestea. Dumnezeu a trebuit să Se gândească la faptul că aerul pe care îl respiră oamenii ar trebui să intre și să iasă din corp ușor și că, după ce este inhalat, natura și cantitatea de substanțe din aer ar trebui să fie în așa fel încât sângele, ca și aerul rezidual din plămâni și din corp ca întreg, să fie corect metabolizate. Mai mult, a trebuit să ia în considerare că aerul nu ar trebui să conțină nicio substanță otrăvitoare. Scopul pentru care vă spun despre aceste două standarde pentru aer nu este să vă hrănesc cu vreo informație în particular, ci să vă arăt că Dumnezeu a creat fiecare lucru în parte din creația Sa conform propriilor considerații, iar tot ceea ce a creat este cât se poate de bun. Mai mult, în ceea ce privește cantitatea de praf din aer și cantitatea de praf, nisip și țărână de pe pământ, ca și cantitatea de praf care cade pe pământ din cer, Dumnezeu are propriile metode de a gestiona și aceste lucruri, metode de a le înlătura sau de a le face să se dezintegreze. Deși există o anumită cantitate de praf, Dumnezeu a făcut în așa fel încât praful să nu afecteze corpul omului sau să pună în pericol respirația omului, și a făcut particulele de praf de o dimensiune care să nu fie dăunătoare corpului. Nu a fost crearea aerului de către Dumnezeu un mister? A fost un lucru simplu, ca și cum ar sufla aer din gura Lui? (Nu.) Chiar și în crearea celor mai simple lucruri de către El, taina lui Dumnezeu, funcționarea minții Lui, felul Lui de a gândi și înțelepciunea Lui sunt toate evidente. Nu este Dumnezeu practic? (Ba da, este.) Asta înseamnă că, până și în crearea lucrurilor simple, Dumnezeu Se gândea la omenire. În primul rând, aerul pe care îl respiră oamenii este curat, iar ceea ce conține este potrivit pentru respirația oamenilor, nu este otrăvitor și nu dăunează oamenilor; în același fel, densitatea aerului este potrivită pentru respirația omenească. Acest aer, pe care oamenii îl inspiră și îl expiră constant,

este esențial pentru corpul omenesc, pentru trupul omenesc. Iată de ce oamenii pot respira în voie, fără constrângeri sau griji. Pot, astfel, să respire normal. Aerul este ceea ce Dumnezeu a creat la început și ceea ce este indispensabil pentru respirația omenească.

b. Temperatura

Al doilea lucru pe care îl vom discuta este temperatura. Toată lumea știe ce este temperatura. Temperatura este ceva esențial pentru un mediu înconjurător potrivit supraviețuirii umane. Dacă temperatura este prea ridicată – de exemplu, presupunând că temperatura ar fi mai mare de patruzeci de grade Celsius – nu ar fi foarte istovitor pentru oameni? Nu ar fi epuizant pentru oameni să trăiască în astfel de condiții? Iar dacă temperatura ar fi prea scăzută? Presupunând că temperatura ar ajunge la minus patruzeci de grade Celsius, oamenii nu ar fi în stare să suporte nici aceste condiții. Așadar, Dumnezeu a fost foarte atent în stabilirea acestui interval de temperatură, acesta fiind intervalul de temperatură la care corpul omenesc se poate adapta, ceea ce se încadrează, mai mult sau mai puțin, între minus treizeci de grade Celsius și plus patruzeci de grade Celsius. Temperaturile din teritoriile de la nord la sud se încadrează, în esență, în acest interval. În regiunile reci, temperaturile pot coborî, probabil, până la minus cincizeci sau șaizeci de grade Celsius. Dumnezeu nu i-ar lăsa pe oameni să trăiască în asemenea regiuni. Așadar, de ce există aceste regiuni înghețate? Dumnezeu are propria Sa înțelepciune și are propriile Sale intenții în această privință. Nu ți-ar permite să te apropii de acele locuri. Locurile care sunt prea fierbinți sau prea reci sunt protejate de Dumnezeu, ceea ce înseamnă că El nu a plănuit ca omul să trăiască acolo. Aceste locuri nu sunt pentru omenire. Dar de ce ar face El ca asemenea locuri să existe pe pământ? Dacă acestea sunt locuri unde Dumnezeu nu ar lăsa omul să trăiască sau chiar să supraviețuiască, atunci de ce le-ar fi creat Dumnezeu? În asta stă înțelepciunea lui Dumnezeu. Adică, Dumnezeu a calibrat în mod rezonabil intervalul de temperatură a mediului în care oamenii supraviețuiesc. Există și o lege naturală care acționează aici. Dumnezeu a creat anumite lucruri pentru a menține și a controla temperatura. Care sunt ele? În primul rând, soarele le poate aduce oamenilor căldură, dar sunt oamenii în stare să suporte această căldură dacă este prea ridicată? Este cineva care îndrăznește să se apropie de soare? Există vreun instrument științific pe pământ care să se poată apropia de soare? (Nu.) De ce nu? Soarele este prea fierbinte. Orice se apropie prea mult se va topi. Așadar, Dumnezeu a lucrat anume pentru a stabili înălțimea soarelui deasupra omenirii și distanța față de aceasta conform calculelor Sale meticuloase și standardelor Sale. Apoi, există cei doi poli ai pământului, Sud și Nord. Aceste regiuni sunt în întregime înghețate și glaciale. Poate omenirea să trăiască în regiuni glaciale? Sunt asemenea locuri potrivite pentru supraviețuirea oamenilor? Nu, așa că oamenii nu merg în aceste locuri. Din moment ce oamenii nu merg la Polul Sud și la Polul Nord, ghețarii sunt păstrați și pot servi propriului scop, care este acela de a controla temperatura. Înțelegeți, da?

Dacă nu ar exista Polul Sud și Polul Nord, atunci căldura constantă a soarelui ar face ca oamenii de pe pământ să piară. Dar oare numai prin aceste două lucruri ține Dumnezeu temperatura în limitele unui interval potrivit supraviețuirii omenești? Nu. Mai sunt și tot felul de lucruri vii, cum ar fi iarba de pe câmp, diferitele tipuri de copaci și toate soiurile de plante din păduri, care absorb căldura soarelui și, făcând asta, neutralizează energia termică a soarelui într-un mod care reglează temperatura mediului în care trăiește omenirea. Mai sunt și sursele de apă, cum ar fi râurile și lacurile. Nimeni nu poate decide suprafața pe care o acoperă râurile și lacurile. Nimeni nu poate controla câtă apă există pe pământ, nici unde curge această apă, direcția în care curge, debitul sau viteza acesteia. Numai Dumnezeu știe. Aceste surse diferite de apă, de la apele subterane la râurile și lacurile vizibile de la suprafață, pot, de asemenea, regla temperatura mediului în care trăiesc oamenii. În afară de sursele de apă, există și tot felul de formațiuni geografice, cum ar fi munții, câmpiile, canioanele și mlaștinile, care, toate, reglează temperaturile într-o măsură proporțională cu amploarea și aria lor geografică. De exemplu, dacă un munte are o circumferință de o sută de kilometri, atunci acești o sută de kilometri vor contribui cu valoarea de utilitate a o sută de kilometri. În privința numărului de lanțuri muntoase și canioane pe care Dumnezeu le-a creat pe pământ, acesta este un număr pe care Dumnezeu l-a luat în considerare. Cu alte cuvinte, dincolo de existența fiecărui lucru creat de Dumnezeu este o poveste, iar fiecare lucru conține înțelepciunea și planurile lui Dumnezeu. Să considerăm, de exemplu, pădurile și toate diferitele feluri de vegetație – amploarea și întinderea ariei în care există și cresc acestea sunt dincolo de controlul vreunui om și nimeni nu are vreun cuvânt de spus în această privință. La fel, niciun om nu poate controla câtă apă absorb, nici câtă energie termică absorb de la soare. Toate aceste lucruri se află în sfera planului pe care Dumnezeu l-a făcut atunci când a creat toate lucrurile.

Numai datorită planificării atente a lui Dumnezeu, a cumpănirii Sale și a rânduielii în toate privințele poate omul să trăiască într-un mediu înconjurător cu o temperatură atât de potrivită. Așadar, fiecare lucru în parte pe care omul îl vede cu ochii lui, cum ar fi soarele, Polul Sud și Polul Nord, despre care oamenii aud atât de des, ca și diferitele viețuitoare de pe și de sub pământ și din apă și mărimea suprafețelor acoperite de păduri și a altor forme de vegetație, sursele de apă, diferitele întinderi de apă, cantitățile de apă din mări și de apă dulce și diferite medii înconjurătoare geografice – toate acestea sunt lucruri pe care Dumnezeu le folosește pentru a menține temperaturi normale pentru supraviețuirea omului. Acest lucru este absolut. Numai pentru că Dumnezeu S-a gândit profund la toate acestea, omul este în stare să trăiască într-un mediu înconjurător cu asemenea temperaturi potrivite. Nu trebuie să fie nici prea frig, nici prea cald: locurile care sunt prea călduroase, în care temperaturile depășesc nivelul la care se poate adapta corpul omenesc, cu siguranță, nu sunt puse deoparte pentru tine de către Dumnezeu. Locurile care sunt prea reci, în care temperaturile sunt prea scăzute, unde, imediat ce sosesc, oamenii vor îngheța complet în doar câteva minute, astfel încât nu

mai pot să vorbească, le va îngheța creierul, nu mai sunt în stare să gândească și curând se sufocă – nici asemenea locuri nu sunt puse deoparte de către Dumnezeu pentru omenire. Nu contează ce fel de cercetări vor oamenii să desfășoare, nici dacă vor să inoveze sau să depășească asemenea limitări – indiferent ce gânduri au oamenii, ei nu vor fi niciodată în stare să depășească limitele până la care se poate adapta corpul omenesc. Nu vor putea niciodată să înlăture aceste limitări pe care Dumnezeu le-a creat pentru om. Aceasta se datorează faptului că Dumnezeu a creat ființele omenești și Dumnezeu știe cel mai bine la ce temperaturi se poate adapta corpul omenesc. Dar oamenii înșiși nu știu. De ce spun că oamenii nu știu? Ce lucruri prostești au făcut oamenii? Nu au fost destui oameni care au încercat mereu să cucerească Polul Nord și Polul Sud? Astfel de oameni au vrut mereu să meargă în acele locuri, să ocupe pământul, ca să se stabilească acolo. Ar fi ceva absurd. Chiar dacă ai cercetat intens Polul Sud și Polul Nord, ce urmează? Chiar dacă te poți adapta la temperaturi și ești capabil să trăiești acolo, ar avantaja omenirea în vreun fel dacă ai „îmbunătăți” mediul actual de viață al Polului Sud și al Polului Nord? Omenirea are un mediu înconjurător în care poate supraviețui, dar totuși oamenii nu stau acolo liniștiți și docili, ci insistă să se aventureze în locuri în care nu pot supraviețui. Ce înseamnă asta? Oamenii au devenit plictisiți și nerăbdători în ceea ce privește viața la temperaturi potrivite și s-au bucurat de prea multe binecuvântări. În plus, mediul obișnuit de viață a fost aproape complet distrus de către omenire, așa că acum cred că ar putea la fel de bine să meargă la Polul Sud și la Polul Nord să provoace mai multe daune sau să urmărească vreun soi de „cauză”, că pot găsi vreo modalitate de „a deschide un nou drum”. Nu este acest lucru o prostie? Adică, sub conducerea strămoșului ei, Satana, această omenire continuă să facă absurdități, una după alta, distrugând în mod nesăbuit și nechibzuit căminul frumos pe care Dumnezeu l-a creat pentru ea. Asta este mâna Satanei. Mai mult, văzând că supraviețuirea omului pe pământ este oarecum în pericol, mulți oameni caută metode prin care să călătorească pe Lună, vrând să stabilească o cale prin care să supraviețuiască acolo. Însă, în cele din urmă, oxigenul lipsește de pe Lună. Pot ființele omenești să supraviețuiască fără oxigen? Din moment ce oxigenul lipsește de pe Lună, nu este un loc unde poate sta omul, și totuși omul continuă să-și dorească să meargă acolo. Cum ar trebui să se numească acest comportament? Este, totodată, autodistrugere. Luna este un loc fără aer și temperatura nu este potrivită pentru supraviețuirea omului, deci nu este un loc pus deoparte de Dumnezeu pentru om.

Subiectul nostru actual, temperatura, este un lucru pe care oamenii îl pot întâlni în viețile lor de zi cu zi. Temperatura este un lucru pe care toate corpurile omenești îl pot simți, dar nimeni nu se gândește cum a apărut temperatura sau cine este responsabil de ea și o controlează astfel încât să fie potrivită pentru supraviețuirea omenească. Aceasta este ceea ce învățăm acum. Este înțelepciunea lui Dumnezeu în acest lucru? Este acțiunea lui Dumnezeu în acest lucru? (Da.) Având în vedere că Dumnezeu a creat un mediu înconjurător cu o temperatură potrivită pentru supraviețuirea omului, este

aceasta una dintre metodele prin care Dumnezeu oferă toate lucrurile? Este.

c. Sunetul

Care este cel de-al treilea lucru? Este, de asemenea, ceva care reprezintă o parte esențială a mediului normal al omului, ceva pentru care Dumnezeu a trebuit să facă aranjamente atunci când a creat toate lucrurile. Este foarte important pentru Dumnezeu și, de asemenea, pentru fiecare ființă umană în parte. Dacă Dumnezeu nu S-ar fi ocupat de acest lucru, acesta ar fi interferat mult cu supraviețuirea omenirii, însemnând că ar fi avut un impact atât de semnificativ asupra vieții omului și asupra trupului său lumesc, încât omenirea nu ar fi fost capabilă să supraviețuiască într-un asemenea mediu. Se poate spune că nicio viețuitoare nu ar fi putut supraviețui într-un asemenea mediu. Deci, care este acest lucru despre care vorbesc? Este vorba despre sunet. Dumnezeu a creat totul și totul trăiește în mâinile lui Dumnezeu. Toate lucrurile creației lui Dumnezeu trăiesc și se transformă în mod continuu sub privirile Sale. Ce vreau să spun prin asta este că fiecare lucru creat de Dumnezeu are valoare și sens în existența lui; adică există ceva esențial cu privire la existența fiecărui lucru în parte. În ochii lui Dumnezeu, fiecare lucru are viață și, din moment ce toate trăiesc, vor produce sunete. De exemplu, pământul se învârtește în permanență, soarele se învârtește în permanență și luna se învârtește și ea în permanență. Având în vedere că toate lucrurile se propagă, se dezvoltă și se mișcă, ele emit sunete în mod constant. Toate lucrurile create de Dumnezeu pe pământ sunt în continuă propagare, dezvoltare și mișcare. De exemplu, poalele munților se mișcă și se reașază și toate viețuitoarele din adâncul mărilor înoată și se deplasează. Acest lucru înseamnă că aceste viețuitoare, toate lucrurile de sub privirile lui Dumnezeu, sunt în mișcare în mod constant, regulat și în conformitate cu tiparele stabilite. Deci ce anume produc toate aceste lucruri care se propagă și se dezvoltă în întuneric și se mișcă în secret? Sunete – sunete mari, puternice. Dincolo de planeta Pământ, tot felul de planete sunt și ele constant în mișcare, iar viețuitoarele și organismele de pe aceste planete se propagă și ele, se dezvoltă și se mișcă. Adică, toate lucrurile cu și fără viață se mișcă permanent înainte sub privirea lui Dumnezeu și, pe măsură ce fac acest lucru, fiecare dintre ele emite sunete. Dumnezeu a făcut aranjamente și pentru aceste sunete și cred că deja Îi cunoașteți motivul, nu-i așa? Când te apropii de un avion, ce efect are sunetul asurzitor al motorului asupra ta? Dacă stai în preajma lui pentru mult timp, urechile îți vor fi asurzite. Cum rămâne cu inima ta – va fi în stare să reziste acestui chin? Unii oameni cu inimi slabe nu ar putea să suporte. Bineînțeles, nici aceia cu inimi tari nu vor putea să reziste dacă durează prea mult. Adică, efectul sunetului asupra corpului omenesc, indiferent dacă este vorba despre urechi sau despre inimă, este extrem de important pentru fiecare ființă umană în parte, iar sunetele care sunt prea puternice vor dăuna oamenilor. Așadar, atunci când Dumnezeu a creat toate lucrurile și după ce acestea începuseră să funcționeze normal, Dumnezeu a făcut aranjamente corespunzătoare pentru aceste sunete – sunetele tuturor lucrurilor aflate în

mișcare. Aceasta este, de asemenea, una dintre problemele de care a trebuit să țină cont Dumnezeu atunci când a creat un mediu înconjurător pentru omenire.

Mai întâi, înălțimea atmosferei de deasupra suprafeței pământului are un efect asupra sunetului. De asemenea, dimensiunea golurilor din sol va manipula și afecta sunetul. Apoi mai sunt diferite medii geografice a căror confluență afectează, de asemenea, sunetul. Adică, Dumnezeu folosește anumite metode pentru a elimina unele sunete, pentru ca oamenii să poată supraviețui într-un mediu înconjurător la care urechile și inimile lor să poată rezista. Altfel, sunetele ar reprezenta un obstacol imens în calea supraviețuirii oamenilor, devenind o mare bătaie de cap în viețile lor și reprezentând o gravă problemă pentru ei. Asta înseamnă că Dumnezeu a fost foarte atent în crearea pământului, a atmosferei și a diferitelor tipuri de medii geografice și în fiecare dintre acestea este inclusă înțelepciunea lui Dumnezeu. Înțelegerea de către omenire a acestui lucru nu trebuie să fie prea amănunțită. Este suficient ca oamenii să știe că acțiunile lui Dumnezeu sunt incluse. Acum, spuneți-Mi, această lucrare pe care a făcut-o Dumnezeu, calibrând în mod precis sunetul pentru a menține mediul propice vieții și viețile normale ale omenirii – a fost absolut necesară? (Da.) De vreme ce această lucrare a fost necesară, atunci, din această perspectivă, se poate spune că Dumnezeu a folosit această lucrare drept o metodă pentru a oferi toate lucrurile? Dumnezeu a creat un mediu înconjurător atât de liniștit pentru aprovizionarea omenirii astfel încât corpul omenesc să poată trăi relativ normal în el, fără să sufere nicio interferență, și astfel încât omenirea să fie capabilă să existe și să trăiască normal. Nu este aceasta una dintre modalitățile prin care Dumnezeu aprovizionează omenirea? Nu a fost acesta un lucru foarte important pe care l-a făcut Dumnezeu? (Da.) Era mare nevoie de acest lucru. Deci cum apreciați acest lucru? Deși nu puteți simți că aceasta a fost acțiunea lui Dumnezeu, nici nu știți cum a procedat Dumnezeu în acel moment, puteți simți totuși necesitatea pentru care Dumnezeu a făcut acest lucru? Puteți simți înțelepciunea lui Dumnezeu sau grija și considerația pe care le-a pus în acest lucru? (Da, putem.) Este suficient dacă puteți să simțiți acest lucru. Sunt multe acțiuni pe care le-a înfăptuit Dumnezeu între lucrurile creației Sale pe care oamenii nu pot nici să le simtă, nici să le vadă. Aduc acest lucru în discuție doar pentru a vă informa cu privire la acțiunile lui Dumnezeu, astfel încât să puteți ajunge să Îl cunoașteți pe Dumnezeu. Acestea sunt indicii care vă pot permite să Îl cunoașteți și să Îl înțelegeți mai bine pe Dumnezeu.

d. Lumina

Cel de-al patrulea lucru se referă la ochii oamenilor: lumina. Și aceasta este foarte importantă. Atunci când vezi o lumină puternică și strălucirea ei ajunge la o anumită intensitate, este capabilă să orbească ochii oamenilor. La urma urmelor, ochii oamenilor sunt ochi ai trupului. Nu suportă iritațiile. Îndrăznește cineva să se uite direct la soare? Unii oameni au încercat și, dacă poartă ochelari de soare, este în regulă – însă acest lucru necesită un instrument. Fără instrumente, ochiul liber al omului nu are nicio abilitate

să înfrunte soarele și să privească direct spre el. Totuși, Dumnezeu a creat soarele ca să aducă lumină omenirii, iar această lumină este tot un lucru de care S-a ocupat El. Dumnezeu nu a finalizat pur și simplu de creat soarele, l-a pus undeva și l-a ignorat apoi; Dumnezeu nu face lucrurile în acest fel. El face lucrurile cu atenție și le gândește în profunzime. Dumnezeu a creat omenirii ochi ca să poată vedea, dar a stabilit dinainte parametrii de lumină în funcție de care omul poate vedea lucrurile. Nu ar servi la nimic dacă lumina ar fi prea slabă. Dacă este atât de întuneric încât oamenii nu-și pot vedea degetele în fața lor, atunci ochii lor și-au pierdut funcția și nu vor fi de niciun folos. Însă lumina care este prea strălucitoare va fi insuportabilă pentru ochii oamenilor și aceștia tot nu vor putea vedea nimic. Așadar, Dumnezeu a mobilat mediul înconjurător al existenței omenirii cu o cantitate de lumină potrivită ochilor oamenilor, o cantitate care nu va răni sau afecta ochii oamenilor, darămite să-i facă să-și piardă funcția. De aceea Dumnezeu a adăugat straturi de nori în jurul soarelui și al pământului, și de aceea densitatea aerului este, de asemenea, capabilă să filtreze în mod corespunzător tipurile de lumină care pot răni ochii sau pielea oamenilor – acestea sunt direct proporționale. În plus, culorile pământului creat de către Dumnezeu reflectă lumina soarelui și toate celelalte tipuri de lumină și sunt capabile să elimine tipurile de lumină care sunt prea strălucitoare pentru ca ochii omenești să se adapteze la ea. Prin urmare, oamenii pot să umble pe afară și să-și vadă de viețile lor fără să aibă mereu nevoie de ochelari de soare închiși la culoare. În condiții normale, ochii omenești pot vedea lucruri din câmpul lor vizual fără să fie deranjați de lumină. Adică, n-ar fi de niciun folos dacă lumina ar fi prea penetrantă sau prea slabă. Dacă ar fi prea slabă, ochii oamenilor ar fi afectați și, după o scurtă folosire, distruși; dacă ar fi prea puternică, ochii oamenilor nu ar fi în stare să o suporte. Tocmai lumina aceasta pe care o au oamenii trebuie să fie potrivită ca ochii oamenilor să vadă, iar Dumnezeu a minimalizat, prin diferite metode, daunele produse de lumină ochilor oamenilor. Și cu toate că această lumină ar putea aduce beneficii sau daune ochilor oamenilor, este suficientă ca să le permită oamenilor să reziste până la sfârșitul vieții lor, menținându-le folosirea lor. Nu a fost Dumnezeu minuțios când a luat în considerare acest lucru? Cu toate acestea, diavolul, Satana, acționează fără a ține cont de aceste lucruri, care nici măcar nu-i trec prin minte. Cu Satana, lumina este fie prea strălucitoare, fie prea slabă. Așa acționează Satana.

Dumnezeu a făcut aceste lucruri pentru toate aspectele corpului omenesc – pentru vedere, auz, gust, respirație, sentimente și așa mai departe – pentru a maximiza adaptabilitatea de supraviețuire a omenirii, astfel încât aceasta să poată trăi normal și să continue să o facă. Cu alte cuvinte, mediul de viață actual, creat de către Dumnezeu, este mediul cel mai potrivit și cel mai benefic pentru supraviețuirea omenirii. Unii oameni ar putea crede că nu prea contează și că e un lucru foarte banal. Sunetul, lumina și aerul sunt lucruri pe care oamenii le simt ca fiind dreptul lor din naștere, lucruri de care s-au bucurat din momentul în care s-au născut. Dar dincolo de aceste lucruri de care te poți bucura, a lucrat Dumnezeu; acest lucru este ceva ce oamenii trebuie să înțeleagă, ceva

ce trebuie să știe. Indiferent dacă simți că nu e nevoie să le înțelegi sau să le cunoști, pe scurt, când Dumnezeu le-a creat, El S-a gândit mult la ele, a avut un plan, a avut anumite idei. Nu a pus, pur și simplu, omenirea într-un asemenea mediu de viață, la întâmplare sau fără să Se gândească bine la acest lucru. Ați putea crede că am vorbit în mod prea grandios despre fiecare dintre aceste lucruri mărunte, dar în viziunea Mea, fiecare lucru pe care Dumnezeu l-a oferit omenirii este necesar pentru supraviețuirea umanității. În aceasta este acțiunea lui Dumnezeu.

e. Curentul de aer

Care este cel de-al cincilea lucru? Acest lucru este în strânsă legătură cu fiecare zi din viața fiecărei persoane. Această relație este atât de puternică, încât corpul omenesc nu ar putea trăi fără ea în această lume materială. Acest lucru este curentul de aer. Probabil oricine poate să înțeleagă expresia „curent de aer" după ce doar o aude. Deci, ce este curentul de aer? Ați putea spune că simpla mișcare a aerului reprezintă un „curent de aer". Curentul de aer este un vânt pe care ochiul omenesc nu îl poate vedea. Este și o modalitate prin care se mișcă gazele. Cu toate acestea, în această discuție, la ce se referă, în primul rând, curentul de aer? Veți înțelege de îndată ce o spun. Pământul duce munții, mările și toate lucrurile creației în timp ce se învârtește, iar când se învârtește, o face cu viteză. Deși nu simți nicio rotație, rotația pământului există fără îndoială. Ce generează rotația sa? Atunci când alergi, nu simți vântul pe la urechile tale? Dacă vântul poate fi generat atunci când alergi, cum să nu fie vânt atunci când pământul se învârtește? Când pământul se învârtește, toate lucrurile sunt în mișcare. Însuși pământul este în mișcare și se învârtește cu o anumită viteză, în timp ce toate lucrurile de pe el se propagă și se dezvoltă, de asemenea. Așadar, mișcarea la o anumită viteză va da naștere în mod natural curentului de aer. Acesta este lucrul la care mă refer când spun „curent de aer". Curentul de aer nu afectează corpul omenesc într-o anumită măsură? Să luăm ca exemplu taifunurile: taifunurile obișnuite nu sunt în mod deosebit puternice, dar, când lovesc, oamenii nu pot nici măcar să rămână pe loc și le este greu să meargă în bătaia vântului. Chiar și un singur pas este dificil și unii oameni pot fi chiar împinși în ceva de vânt, incapabili să se miște. Acesta este unul dintre felurile în care curentul de aer poate afecta omenirea. Dacă pământul întreg ar fi acoperit de câmpii atunci, când pământul și toate lucrurile s-ar roti, i-ar fi imposibil corpului omenesc să suporte curentul de aer care ar fi generat. Ar fi extrem de dificil de răspuns la o asemenea situație. Dacă chiar așa ar sta lucrurile, un astfel de curent de aer nu doar ar afecta omenirea, ci ar distruge-o de tot. Oamenii ar fi incapabili să supraviețuiască într-un asemenea mediu înconjurător. De aceea, Dumnezeu a făcut diferite medii geografice pentru a rezolva asemenea curenți de aer – în medii diferite, curenții de aer devin mai slabi, își schimbă direcția, își schimbă viteza și își schimbă forța. De aceea oamenii pot vedea diferite caracteristici geografice, cum ar fi munții, lanțurile muntoase mărețe, câmpiile, dealurile, depresiunile, văile, platourile și râurile mari. Cu aceste diferite

caracteristici geografice, Dumnezeu schimbă viteza, direcția și forța unui curent de aer. Aceasta este metoda pe care o folosește El pentru a reduce sau manipula curentul de aer într-un vânt a cărui viteză, direcție și forță sunt potrivite, astfel încât oamenii să poată avea un mediu de viață normal în care să trăiască. Este nevoie de acest lucru? (Da.) Să facă așa ceva pare dificil pentru oameni, dar este ușor pentru Dumnezeu, deoarece El observă toate lucrurile. Pentru El, nu se poate să fie mai ușor sau mai simplu să creeze un mediu înconjurător cu un curent de aer potrivit pentru omenire. Așadar, într-un astfel de mediu înconjurător creat de Dumnezeu, fiecare lucru al creației Sale este indispensabil. Există valoare și necesitate în existența fiecărui lucru în parte. Cu toate acestea, acest principiu nu este înțeles de Satana sau de omenirea care a fost coruptă. Ei continuă să distrugă, să dezvolte și să exploateze cu visuri deșarte despre transformarea munților în pământ plat, umplerea canioanelor și construirea de zgârie-nori pe pământ plat pentru a crea jungle de beton. Este speranța lui Dumnezeu ca omenirea să poată trăi fericită, să poată crește fericită și să poată petrece fiecare zi fericită în cel mai potrivit mediu înconjurător, pe care El l-a pregătit pentru ea. De aceea Dumnezeu nu a fost niciodată nepăsător în privința felului în care tratează mediul în care trăiește omenirea. De la temperatură la aer, de la sunet la lumină, Dumnezeu a făcut planuri și aranjamente complicate, astfel încât corpurile oamenilor și mediul lor înconjurător de viață să nu fie supuse niciunei interferențe din partea condițiilor naturale și, în schimb, omenirea să poată să trăiască, să se înmulțească normal și să trăiască normal împreună cu toate lucrurile într-o coexistență armonioasă. Toate acestea sunt oferite de către Dumnezeu tuturor lucrurilor și omenirii.

Din felul în care a aranjat Dumnezeu aceste cinci condiții de bază pentru supraviețuirea omului, puteți să vedeți cum aprovizionează El omenirea? (Da.) Adică, Dumnezeu este Creatorul tuturor condițiilor de bază pentru supraviețuirea omului și, totodată, Dumnezeu gestionează și controlează aceste lucruri; chiar și acum, după mii de ani de existență umană, Dumnezeu încă le mai modifică permanent mediul de viață, asigurându-le cel mai bun și cel mai propice mediu de viață, astfel încât viețile oamenilor să poată fi menținute într-un mod normal. Cât de mult timp poate fi menținută această situație? Cu alte cuvinte, cât timp va continua Dumnezeu să asigure un astfel de mediu? Până când Dumnezeu Își finalizează pe deplin lucrarea de gestionare. Atunci, Dumnezeu va schimba mediul de viață al omenirii. S-ar putea să facă aceste schimbări prin aceleași metode sau ar putea să o facă prin metode diferite. Dar ceea ce oamenii trebuie să știe acum este că Dumnezeu Se îngrijește întotdeauna de nevoile omenirii; gestionează mediul în care trăiește omenirea; și păstrează, protejează și menține acel mediu. Cu un astfel de mediu înconjurător, aleșii lui Dumnezeu pot trăi în mod normal și pot accepta mântuirea, mustrarea și judecata lui Dumnezeu. Toate lucrurile continuă să supraviețuiască datorită suveranității lui Dumnezeu și întreaga omenire continuă să avanseze datorită acestor aprovizionări de la Dumnezeu.

V-a adus această ultimă parte a părtășiei noastre gânduri noi? Ați devenit acum

conștienți de cea mai mare diferență dintre Dumnezeu și omenire? Până la urmă, cine este stăpânul tuturor lucrurilor? Este omul? (Nu.) Atunci, care este diferența între felul în care Dumnezeu și omenirea se ocupă de toată creația? (Dumnezeu stăpânește și aranjează toate lucrurile, în timp ce omul se bucură de ele.) Sunteți de acord cu acest lucru? Cea mai importantă diferență dintre Dumnezeu și omenire este aceea că Dumnezeu stăpânește peste întreaga creație și o aprovizionează. El este sursa a tot și, în timp ce Dumnezeu aprovizionează toată creația, omenirea se bucură de aceasta. Adică, omul se bucură de toate lucrurile creației atunci când acceptă viața pe care Dumnezeu o conferă tuturor lucrurilor. Dumnezeu este Stăpânul, iar omenirea se bucură de roadele creării tuturor lucrurilor de către Dumnezeu. Atunci, din perspectiva tuturor lucrurilor din creația lui Dumnezeu, care este diferența dintre Dumnezeu și omenire? Dumnezeu poate vedea limpede legile modului în care cresc toate lucrurile și El controlează și domină aceste legi. Adică, toate lucrurile sunt sub privirea lui Dumnezeu și în aria atentei Sale cercetări. Poate omenirea să vadă toate lucrurile? Ceea ce poate să vadă omenirea este limitat la ce se află direct în fața ochilor săi. Dacă urci un munte, nu vezi decât acel munte. Nu poți vedea ce se află de partea cealaltă a muntelui. Dacă te duci pe mal, ceea ce vezi e doar o parte a oceanului, dar nu ai de unde să știi cum este cealaltă parte a oceanului. Dacă intri într-o pădure, poți vedea vegetația din fața ta și din jurul tău, dar nu poți vedea ce se întinde mai departe. Oamenii nu pot vedea locurile mai înalte, mai îndepărtate, mai adânci. Tot ceea ce pot ei vedea este ce se află direct în fața lor și în câmpul lor vizual. Chiar dacă oamenii știu legea care dictează cele patru anotimpuri ale anului și legile creșterii tuturor lucrurilor, tot nu sunt în stare să gestioneze sau să dea ordine tuturor lucrurilor. Totuși, felul în care Dumnezeu vede toate lucrurile creației este ca și cum ar vedea o mașinărie pe care a construit-o El Însuși. Cunoaște extrem de bine fiecare piesă componentă și fiecare legătură, știe care îi sunt principiile și sistemele și care îi sunt scopurile – Dumnezeu cunoaște extrem de limpede toate aceste lucruri. De aceea Dumnezeu este Dumnezeu și omul este om! Deși omul ar putea să-și aprofundeze cercetarea despre știință și legile care guvernează toate lucrurile, acea cercetare are o arie limitată, în vreme ce Dumnezeu controlează totul, control care, pentru om, este unul infinit. Un om și-ar putea petrece întreaga viață cercetând cea mai mică faptă a lui Dumnezeu, fără a obține vreun rezultat real. De aceea, dacă folosești doar cunoașterea și ceea ce ai învățat ca să-L studiezi pe Dumnezeu, nu vei fi niciodată capabil să-L cunoști pe Dumnezeu sau să-L înțelegi. Dar dacă alegi calea de a căuta adevărul și de a-L căuta pe Dumnezeu, și Îl privești pe Dumnezeu din perspectiva celui care ajunge să-L cunoască, atunci, într-o zi, vei recunoaște că acțiunile și înțelepciunea lui Dumnezeu sunt pretutindeni, și vei mai ști de ce este Dumnezeu numit Stăpânul tuturor lucrurilor și sursa vieții tuturor lucrurilor. Cu cât dobândești mai mult o astfel de cunoaștere, cu atât vei înțelege de ce Dumnezeu este numit Stăpânul tuturor lucrurilor. Toate lucrurile și totul, inclusiv tu, primesc constant ciclul neîntrerupt al aprovizionării lui Dumnezeu. De asemenea, vei fi în stare să simți

clar că în această lume și în această omenire nu există nimeni în afară de Dumnezeu care ar putea să aibă abilitatea și esența cu care El stăpânește, gestionează și menține existența tuturor lucrurilor. Când vei ajunge la o asemenea înțelegere, vei recunoaște cu adevărat că Dumnezeu este Dumnezeul tău. Când vei ajunge la acest punct, Îl vei fi acceptat cu adevărat pe Dumnezeu și Îi vei fi permis să fie Dumnezeul tău și Stăpânul tău. Când vei dobândi o asemenea înțelegere și când viața ta va ajunge într-un asemenea punct, Dumnezeu nu te va mai pune la încercare și judeca, nici nu-ți va mai cere nimic, pentru că Îl vei înțelege pe Dumnezeu, Îi vei cunoaște inima și Îl vei accepta cu adevărat pe Dumnezeu în inima ta. Acesta este un motiv important pentru părtășia despre aceste subiecte referitoare la stăpânirea și gestionarea tuturor lucrurilor de către Dumnezeu. Realizarea acestui lucru are menirea de a le oferi oamenilor mai multă cunoaștere și înțelegere, nu doar pentru a te face să conștientizezi, ci și pentru a-ți da mai multă cunoaștere practică și înțelegere a acțiunilor lui Dumnezeu.

Mâncarea și băutura zilnice pe care Dumnezeu le pregătește pentru omenire

Tocmai am discutat în general despre o parte a mediului înconjurător, și anume condițiile necesare supraviețuirii omului, pe care Dumnezeu le-a pregătit când a creat lumea. Am discutat despre cinci lucruri, cinci elemente ale mediului înconjurător. Următorul nostru subiect este în strânsă legătură cu viața fizică a fiecărui om și este mai relevant pentru acea viață și pentru o îndeplinire mai mare a condițiilor cerute de aceasta decât cele cinci subiecte anterioare. Și anume, este mâncarea pe care o consumă oamenii. Dumnezeu a creat omul și l-a așezat într-un mediu înconjurător potrivit pentru viață; după aceea, omul a avut nevoie de mâncare și apă. Omul a avut această nevoie, așa că Dumnezeu a făcut pregătiri corespunzătoare pentru el. Așadar, fiecare pas al lucrării lui Dumnezeu și fiecare lucru pe care El îl face nu reprezintă doar vorbe goale rostite, ci acțiuni reale, practice, duse la îndeplinire. Nu este mâncarea indispensabilă oamenilor în viețile lor de zi cu zi? Este mâncarea mai importantă decât aerul? Sunt la fel de importante. Ambele sunt condiții și substanțe necesare supraviețuirii omenirii și protejării continuării vieții omenești. Ce este mai important – aerul sau apa? Temperatura sau mâncarea? Sunt toate la fel de importante. Oamenii nu pot alege dintre acestea pentru că nu pot exista fără niciuna dintre ele. Aceasta este o problemă practică, reală, nu ceva ce poți să alegi. Tu nu știi, dar Dumnezeu știe. Când vezi mâncare, te gândești: „Nu pot exista fără hrană!” Dar imediat după ce ai fost creat, ai știut că ai nevoie de hrană? Nu ai știut, dar Dumnezeu știa. Abia când ți s-a făcut foame și ai văzut fructe în pomi și cereale pe pământ ca să le mănânci, ți-ai dat seama că ai nevoie de hrană. Abia când ți s-a făcut sete și ai zărit izvorul de apă – doar atunci când ai băut ți-ai dat seama că ai nevoie de ea. Apa a fost pregătită dinainte pentru omenire de către Dumnezeu. Mâncarea, indiferent dacă mănânci trei mese pe zi sau două, sau chiar mai mult de atât este, pe scurt, ceva fără de care oamenii nu-și pot trăi viețile de zi cu zi. Este unul dintre

lucrurile necesare menținerii supraviețuirii normale și continue a corpului omenesc. Așadar, de unde provine, în mare parte, mâncarea? Mai întâi, vine din sol. Solul a fost pregătit dinainte pentru om de către Dumnezeu și este potrivit pentru supraviețuirea multor tipuri de plante, nu doar pentru copaci sau iarbă. Dumnezeu a pregătit pentru omenire semințele a tot felul de cereale și semințele altor diferite alimente și a dat omenirii un sol potrivit și pământ pentru semănat, iar cu aceste lucruri, omenirea obține hrana. Care sunt diferitele tipuri de hrană? Probabil știți deja. Mai întâi, sunt diferitele cereale. Ce tipuri diferite de cereale există? Grâul, dughia, meiul și alte tipuri de cereale decorticate. Și cerealele există în toate felurile și în numeroase varietăți, de la sud la nord: orzul, grâul, ovăzul, hrișca și așa mai departe. Diferite specii sunt potrivite pentru cultivare în diferite regiuni. Există și diferite tipuri de orez. Sudul are propriile sale varietăți, care sunt mai lungi și potrivite pentru oamenii din sud, deoarece clima este mai caldă acolo, însemnând că localnicii trebuie să mănânce tipuri cum ar fi orezul indian, care nu este prea lipicios. Orezul lor nu poate să fie prea lipicios, altfel își vor pierde pofta de mâncare și ar fi incapabili să-l digere. Nordicii mănâncă orez mai lipicios, având în vedere că nordul este întotdeauna mai rece, așa că oamenii de acolo trebuie să consume alimente mai aderente. Apoi, există diferite tipuri de boabe care cresc deasupra solului și acelea care cresc în pământ, cum ar fi cartofii, cartofii dulci, taro și multe altele. Cartofii cresc în nord, unde calitatea lor este foarte bună. Când oamenii nu au cereale de mâncat, cartofii pot fi mâncarea lor de bază, ca să poată menține trei mese pe zi. Cartofii pot fi folosiți și ca hrană de rezervă. Calitatea cartofilor dulci este oarecum mai slabă decât a cartofilor, dar pot fi totuși folosiți ca mâncare de bază pentru a menține cele trei mese zilnice. Când cerealele sunt greu de găsit, oamenii pot să-și potolească foamea folosind cartofi dulci. Taro, care este mâncat adesea de oamenii din sud, poate fi utilizat în același fel și poate constitui și mâncarea de bază. Acestea sunt diferitele cereale, care reprezintă părți necesare din mâncarea și băutura zilnică a oamenilor. Oamenii folosesc diferite cereale pentru a face pâine, chifle la abur, tăiței, orez, tăiței din orez și altele. Dumnezeu a acordat din abundență oamenilor tipurile acestea de cereale. Motivul pentru care există atât de multe varietăți este o chestiune care ține de voia lui Dumnezeu: sunt potrivite pentru a crește în diferite soluri și climate din nord, sud, est și vest; în timp ce diferitele lor compoziții și conținuturi corespund diferitelor compoziții și conținuturi ale corpului omenesc. Doar mâncând aceste cereale pot oamenii să mențină diferiții nutrienți și substanțe de care au nevoie corpurile lor. Mâncarea din nord și cea din sud sunt diferite, dar au mai multe asemănări decât deosebiri. Ambele pot satisface necesitățile normale ale corpului omenesc și pot susține supraviețuirea normală. Așadar, există o abundență de specii produse în fiecare regiune, deoarece trupul omenesc are nevoie de ceea ce îi asigură aceste alimente diferite – are nevoie de ceea ce este asigurat de diferite alimente crescute din pământ pentru a menține supraviețuirea normală a corpului omenesc, astfel încât să trăiască o viață omenească normală. Pe scurt, Dumnezeu S-a gândit foarte profund la omenire. Diferitele alimente pe care

Dumnezeu le-a oferit omenirii nu sunt lipsite de varietate – dimpotrivă, acestea sunt destul de extinse. Dacă oamenii doresc să mănânce cereale, ei pot mânca cereale. Unii oameni preferă orezul în schimbul grâului și, dacă nu le place grâul, pot să mănânce orez. Există tot felul de tipuri de orez – orez cu bob lung, cu bob scurt, și fiecare dintre acestea poate satisface pofta de mâncare a oamenilor. Așadar, dacă oamenii mănâncă aceste cereale – atât timp cât nu sunt foarte pretențioși la mâncare – nu le va lipsi nutriția și li se garantează o viață sănătoasă până la moarte. Aceasta a fost ideea pe care Dumnezeu a avut-o în minte atunci când a oferit omenirii hrană. Corpul omenesc nu poate exista fără aceste lucruri – nu este aceasta realitatea? Acestea sunt probleme practice, pe care omul n-ar fi putut să le rezolve pe cont propriu, dar Dumnezeu era pregătit pentru ele: S-a gândit la ele dinainte și a pregătit lucrurile pentru omenire.

Însă asta nu e tot ceea ce Dumnezeu a dat omenirii. El a dat omenirii și legumele. Când mănânci orez, dacă nu mănânci altceva, s-ar putea să nu primești suficienți nutrienți. Pe de altă parte, dacă prăjești câteva legume sau amesteci o salată pe care să o consumi cu mâncarea, vitaminele din legume și diferitele lor elemente și alți nutrienți vor putea să satisfacă necesitățile corpului tău în mod natural. Iar oamenii pot mânca și niște fructe între mese. Uneori, oamenii au nevoie de mai multe lichide sau alți nutrienți sau diferite arome, iar fructele și legumele există ca să le asigure aceste necesități. Având în vedere că solurile și climele din nord, sud, est și vest sunt diferite, acestea produc diferite varietăți de legume și fructe. Întrucât clima din sud este exagerat de caldă, majoritatea fructelor și legumelor sunt din tipul răcoritor, care, odată mâncate, pot echilibra răceala și căldura în corpurile oamenilor. Prin contrast, sunt mai puține varietăți de legume și fructe în nord, dar totuși suficiente pentru ca oamenii de acolo să se poată bucura de ele. Cu toate acestea, datorită dezvoltărilor societății din ultimii ani, datorită așa-numitului progres social, precum și a îmbunătățirilor în comunicații și în transportul care leagă nordul, sudul, estul și vestul, oamenii din nord pot și ei acum să mănânce unele fructe și legume sudice sau produse regionale din sud și o pot face pe parcursul tuturor celor patru anotimpuri ale anului. Deși acest lucru poate satisface poftele și dorințele materiale ale oamenilor, corpurile lor sunt supuse pe neștiute diferitelor niveluri de daune. Aceasta pentru că printre alimentele pe care Dumnezeu le-a pregătit pentru omenire, există alimente, fructe și legume menite pentru oamenii din sud, ca și alimente, fructe și legume potrivite pentru oamenii din nord. Adică, dacă te-ai născut în sud, este foarte potrivit pentru tine să mănânci lucruri din sud. Dumnezeu a pregătit anume aceste alimente, fructe și legume pentru că sudul are o anumită climă. Nordul are alimente care sunt necesare corpurilor oamenilor din nord. Totuși, pentru că oamenii au apetituri lacome, au fost duși pe neștiute de valul noilor tendințe sociale, ceea ce i-a făcut să încalce pe neștiute aceste legi. Chiar dacă oamenii simt că viețile lor sunt mai bune decât în trecut, un asemenea progres social aduce daune ascunse corpurilor tot mai multor oameni. Acesta nu este un lucru pe care Dumnezeu vrea să îl vadă și nu este ceea ce El a intenționat atunci când a oferit omenirii aceste alimente, fructe și legume.

Oamenii înșiși au cauzat situația actuală prin încălcarea legilor lui Dumnezeu.

Chiar și în afară de toate acestea, bunătatea pe care Dumnezeu a oferit-o omenirii este cu adevărat bogată și abundentă și fiecare loc își are propriile produse locale. De exemplu, unele locuri sunt bogate în curmale roșii (cunoscute și cu numele de jujube), altele sunt bogate în nuci, iar altele sunt bogate în alune sau alte diferite tipuri de nuci. Toate aceste lucruri materiale oferă nutrienții necesari corpului omenesc. Dar Dumnezeu asigură omenirii lucruri în cantități corecte și la momentul potrivit, în conformitate cu anotimpul și timpul anului. Omenirea râvnește la plăceri fizice și este lacomă, ceea ce face să îi fie ușor să încalce și să pricinuiască daune legilor naturale de creștere omenească pe care El le-a stabilit când a creat omenirea. Să luăm drept exemplu cireșele. Acestea se coc prin luna iunie. În condiții normale, în august nu mai există cireșe. Pot fi păstrate proaspete doar două luni, dar, folosind tehnici științifice, oamenii pot acum să extindă această perioadă până la douăsprezece luni, chiar până la sezonul cireșelor din anul următor. Aceasta înseamnă că există cireșe în tot timpul anului. Este normal acest fenomen? (Nu.) Atunci, care este sezonul cel mai bun pentru a mânca cireșe? Aceasta este perioada dintre iunie și august. După această perioadă, indiferent cât de proaspete le păstrezi, nu au același gust, nici nu asigură ceea ce îi trebuie corpului omenesc. Odată ce a trecut data expirării, indiferent ce chimicale folosești, nu vei putea să le impregnezi cu tot ceea ce au atunci când cresc natural. În plus, nimeni nu poate face nimic pentru a elimina sau schimba daunele pe care chimicalele le provoacă oamenilor, indiferent ce metodă încearcă. Deci, ce aduce oamenilor economia de piață actuală? Viețile oamenilor par mai bune, transportul între regiuni a devenit foarte convenabil, iar oamenii pot mânca tot felul de fructe în oricare dintre cele patru anotimpuri. Oamenii din nord pot să mănânce banane în mod regulat, precum și orice delicatese regionale, fructe sau altă mâncare din sud. Dar aceasta nu este viața pe care Dumnezeu vrea să o dăruiască omenirii. Genul acesta de economie de piață poate aduce un oarecare avantaj vieților oamenilor, dar le poate și dăuna. Din cauza abundenței de pe piață, mulți oameni mănâncă fără să se gândească la ceea ce bagă în gură. Acest comportament încalcă legile naturale și este dăunător pentru sănătatea oamenilor. Așadar, economia de piață nu poate aduce oamenilor fericire adevărată. Vedeți singuri. Nu se vând struguri la piață în toate cele patru anotimpuri? De fapt, strugurii nu se păstrează proaspeți decât o perioadă foarte scurtă de timp după ce sunt culeși. Dacă îi păstrezi până în iunie, anul următor, mai pot fi ei numiți struguri? Sau „gunoi” ar fi un nume mai potrivit pentru ei? Nu doar că le lipsește substanța unui strugure proaspăt, dar au mai multe produse chimice în ei. După un an, nu mai sunt proaspeți, iar proprietățile nutritive pe care le aveau au dispărut de mult. Când oamenii mănâncă struguri, ei au acest sentiment: „Ce norocoși suntem! Cum am fi putut noi să mâncăm struguri în acest anotimp acum treizeci de ani? Nu ai fi putut nici dacă voiai. Viața este atât de bună acum!” Este aceasta cu adevărat fericire? Dacă ești interesat, poți face propria cercetare despre strugurii care au fost conservați cu ajutorul

chimicalelor și ai să vezi exact din ce sunt făcuți și dacă aceste substanțe pot aduce vreun beneficiu oamenilor. În Epoca Legii, când israeliții au plecat din Egipt și călătoreau, Dumnezeu le-a dat prepelițe și mană. Însă le-a permis Dumnezeu oamenilor să conserve aceste alimente? Unii dintre ei erau obtuzi și se temeau că nu aveau să mai aibă a doua zi, așa că au pus deoparte pentru mai târziu. Apoi ce s-a întâmplat? A doua zi, mâncarea era putrezită. Dumnezeu nu te lasă să pui ceva deoparte, pentru că El a făcut pregătiri care garantează că nu vei flămânzi. Însă omenirea nu are o astfel de încredere, nici credință adevărată în Dumnezeu. Vrea întotdeauna să-și lase loc de manevre și nu este niciodată în stare să vadă toată grija și considerația din spatele pregătirilor făcute de Dumnezeu pentru omenire. Nu pot să simtă acest lucru, așa că nu pot să-și pună pe deplin credința în Dumnezeu, gândindu-se mereu: „Nu te poți bizui pe acțiunile lui Dumnezeu! Cine știe dacă Dumnezeu ne va dărui ceea ce avem nevoie sau când o va face! Dacă sunt lihnit și Dumnezeu nu îmi oferă, atunci nu voi muri de foame? Nu-mi va lipsi hrana?” Vezi cât este de șubredă încrederea omului!

Cerealele, fructele și legumele și toate tipurile de nuci – acestea sunt toate alimente vegetariene. Ele conțin suficiente substanțe nutritive ca să satisfacă necesitățile corpului omenesc, chiar dacă sunt alimente vegetariene. Cu toate acestea, Dumnezeu nu a spus: „Le voi da oamenilor doar aceste alimente. Lasă-i să mănânce doar aceste lucruri!” Dumnezeu nu S-a oprit aici, ci a continuat să pregătească pentru omenire mai multe alimente care au un gust chiar mai delicios. Care sunt aceste alimente? Sunt diferite tipuri de cărnuri și pește pe care majoritatea dintre voi le puteți vedea și mânca. El a pregătit pentru om multe, multe tipuri de cărnuri și pește. Peștii trăiesc în apă, iar carnea peștilor din apă este diferită în substanță de carnea animalelor crescute pe pământ și îi poate asigura omului diferite substanțe nutritive. Proprietățile peștilor pot regla, de asemenea, răceala și căldura din corpurile omenești, ceea ce reprezintă un mare avantaj pentru om. Dar ceea ce este delicios nu se poate mânca în exces. Așa cum am spus deja, Dumnezeu oferă omenirii cantitatea potrivită la timpul potrivit, astfel încât oamenii să se poată bucura în mod potrivit de ceea ce a oferit El într-o manieră normală și în conformitate cu anotimpul și timpul. Acum, ce fel de alimente sunt incluse în categoria cărnii de pasăre? Pui, prepeliță, porumbel și așa mai departe. Mulți oameni mănâncă și rață și gâscă. Deși Dumnezeu a asigurat toate aceste feluri de carne, El a emis anumite cerințe la adresa aleșilor Lui și a pus dietei lor limite specifice în timpul Epocii Legii. În zilele noastre, aceste limite se bazează pe gustul individual și interpretarea personală. Aceste diferite tipuri de cărnuri asigură corpului omenesc diferite substanțe nutritive, completând proteina și fierul, îmbogățind sângele, întărind mușchii și oasele și oferind mai multă energie. Indiferent cum le gătesc și le mănâncă oamenii, aceste cărnuri îi pot ajuta să îmbunătățească gustul mâncării și să-și crească apetitul, satisfăcându-și totodată stomacurile. Mai important, aceste alimente îi pot asigura corpului omenesc necesitățile nutriționale zilnice. Acestea sunt aspecte pe care Dumnezeu le-a luat în considerație atunci când a pregătit mâncarea pentru omenire. Există vegetale, există

carne – nu este aceasta abundență? Dar oamenii ar trebui să înțeleagă care era intenția lui Dumnezeu atunci când a pregătit toate alimentele pentru omenire. A fost ca oamenii să exagereze cu aceste alimente? Ce se întâmplă când omul devine captiv în încercarea de a-și satisface aceste dorințe materiale? Nu devine îmbuibat? Nu afectează îmbuibarea corpul omenesc în diferite feluri? (Ba da.) De aceea, Dumnezeu repartizează cantitatea potrivită la timpul potrivit și le permite oamenilor să se bucure de diferite alimente, în concordanță cu perioadele de timp și cu anotimpurile. De exemplu, după o vară foarte fierbinte, oamenii acumulează multă căldură, precum și uscăciune patogenă și umiditate în corpurile lor. Atunci când vine toamna, se coc multe feluri de fructe, iar când oamenii le mănâncă, umiditatea din corpurile lor este înlăturată. La această vreme, vitele și oile vor fi crescut robuste, așa că oamenii ar trebui să mănânce niște carne pentru a se hrăni. După ce mănâncă diferite tipuri de carne, corpurile oamenilor obțin energie și căldură pentru a-i ajuta să suporte frigul iernii și, drept rezultat, ei sunt capabili să treacă de iarnă în siguranță și sănătoși. Cu cea mai mare grijă și precizie, Dumnezeu controlează și coordonează ce să ofere omenirii și când; și când va face diferite lucruri să crească, să rodească și să se coacă. Acest lucru are legătură cu „felul în care Dumnezeu a pregătit mâncarea necesară pentru traiul de zi cu zi al omului”. În completarea diferitelor tipuri de hrană, Dumnezeu mai asigură omenirii și surse de apă. După ce mănâncă, oamenii tot trebuie să bea niște apă. Ajunge doar să mănânce fructe? Oamenii nu ar putea trăi doar cu fructe și, în plus, în unele anotimpuri nu există niciun fruct. Deci cum poate fi rezolvată problema apei pentru omenire? Dumnezeu a rezolvat-o pregătind multe surse de apă la suprafața pământului și în subteran, inclusiv lacuri, râuri și izvoare. Din aceste surse de apă se poate bea în situații în care nu există nicio contaminare sau manipulare umană sau alterare. Cu alte cuvinte, în legătură cu sursele de hrană care susțin viețile corpurilor fizice ale oamenilor, Dumnezeu a făcut pregătiri foarte precise, foarte exacte și foarte potrivite, astfel încât viețile oamenilor să fie bogate și îmbelșugate și să nu le lipsească nimic. Acesta este un lucru pe care oamenii îl pot simți și vedea.

În plus, Dumnezeu a creat printre toate lucrurile unele plante, animale și variate ierburi care sunt anume menite să vindece răni sau să trateze boala din corpul uman. Ce ar trebui să facă cineva, de exemplu, dacă se arde sau se opărește din greșeală cu apă fierbinte? Poți să clătești arsura cu apă? Poți să găsești pur și simplu o bucată de cârpă dintr-o haină veche undeva și să o înfășori? Dacă faci asta, rana s-ar putea să se umple de puroi sau să se infecteze. De exemplu, dacă cineva face febră, răcește, suferă un accident de muncă, o durere de stomac din cauză că a mâncat ceva nepotrivit sau dezvoltă anumite boli din cauza obiceiurilor de viață sau a problemelor emoționale, cum ar fi boli vasculare, afecțiuni psihologice sau boli ale organelor interne, atunci există plante corespunzătoare care să vindece toate acestea. Există plante care îmbunătățesc circulația sângelui și înlătură stagnarea, care alină durerea, opresc hemoragia, oferă anestezie, vindecă pielea și o fac să revină la normal, care înlătură staza sângelui și

elimină toxinele din corp – pe scurt, aceste plante au întrebuințări în viața de zi cu zi. Oamenii le pot folosi și au fost pregătite de către Dumnezeu pentru corpul omenesc, în caz de nevoie. Dumnezeu i-a permis omului să le descopere pe unele din întâmplare, în timp ce altele au fost descoperite de oameni pe care Dumnezeu i-a ales în acest scop sau ca rezultat al unor fenomene speciale orchestrate de El. După descoperirea acestor plante, omenirea avea să le dea mai departe și apoi, mulți oameni aveau să știe despre ele. Crearea acestor plante de către Dumnezeu are, prin urmare, valoare și semnificație. Rezumând, toate aceste lucruri sunt de la Dumnezeu, pregătite și plantate de El atunci când a creat mediul de viață pentru omenire. Toate aceste lucruri sunt esențiale. Sunt considerațiile lui Dumnezeu mai bine gândite decât acelea ale omenirii? Când vezi tot ceea ce a făcut Dumnezeu, ești în stare să percepi partea practică a lui Dumnezeu? Dumnezeu lucrează în taină. Dumnezeu a creat toate acestea când omul încă nu apăruse pe această lume, înainte de a lua contact cu omenirea. Totul a fost făcut cu gândul la omenire, de dragul existenței omului și cu gândul la supraviețuirea sa, astfel încât omenirea să poată trăi fericită în această lume materială bogată și îmbelșugată pe care Dumnezeu a pregătit-o pentru ea, fără griji cu privire la hrană sau îmbrăcăminte și nelipsindu-i nimic. Într-un astfel de mediu, omenirea poate continua să se înmulțească și să supraviețuiască.

Dintre toate faptele lui Dumnezeu, mărețe sau mărunte, există ceva care să nu aibă valoare sau semnificație? Tot ceea ce face El are valoare și semnificație. Haideți să ne începem discuția pornind de la un subiect comun. Oamenii se întreabă adesea: ce a fost mai întâi, oul sau găina? (Găina.) Găina a fost prima, fără nicio îndoială! De ce a fost găina prima? De ce n-ar fi putut fi oul primul? Nu iese puiul din ou? După ce a clocit oul vreme de douăzeci și una de zile, iese puiul, iar puiul acela face și el apoi ouă și iarăși ies pui din ouă. Deci cine a fost mai întâi, oul sau găina? Voi răspundeți „găina" cu certitudine absolută. Dar de ce este acesta răspunsul vostru? (Biblia spune că Dumnezeu a creat păsările și animalele.) Așa că răspunsul vostru se bazează pe Biblie. Însă vreau ca voi să vorbiți de propria voastră înțelegere, pentru ca Eu să văd dacă aveți vreo cunoaștere practică a acțiunilor lui Dumnezeu. Acum, sunteți siguri sau nu de răspunsul vostru? (Dumnezeu a creat găina, apoi i-a dat capacitatea de a se reproduce, ceea ce reprezintă capacitatea de a cloci ouă.) Această interpretare este mai mult sau mai puțin corectă. Găina a fost prima, iar apoi oul. Acest lucru este sigur. Nu este o taină deosebit de profundă, dar oamenii lumii o văd astfel și încearcă să o rezolve folosind teorii filosofice fără să ajungă la o concluzie. Acest lucru este exact ca atunci când oamenii nu știu că Dumnezeu i-a creat. Ei nu cunosc acest principiu fundamental, nici nu le este limpede dacă oul sau găina ar trebui să fi fost mai întâi. Ei nu știu ce ar trebui să fi fost mai întâi, așa că sunt mereu incapabili să afle răspunsul. Este destul de natural ca găina să fi fost prima. Dacă exista un ou înaintea găinii, acest lucru ar fi fost anormal. Este un lucru atât de simplu – găina a fost cu siguranță prima. Aceasta nu este o întrebare care să necesite cunoștințe avansate. Dumnezeu a creat totul cu intenția ca

omul să se bucure de aceste lucruri. Odată ce există găina, oul urmează în mod firesc. Nu este aceasta o soluție evidentă? Dacă oul ar fi fost creat primul, n-ar avea totuși nevoie de găină ca să-l clocească? Este o soluție mult mai comodă să creeze direct găina. În acest fel, găina poate face ouă și poate cloci puișorii înăuntru, iar omul poate mânca găina. Ce convenabil! Felul în care Dumnezeu face lucrurile este succint și ordonat, deloc complicat. De unde provine oul? Provine de la găină. Nu există ou fără găină. Ceea ce a creat Dumnezeu era o ființă vie. Omenirea este absurdă și ridicolă, încurcându-se mereu în astfel de lucruri simple și sfârșind cu o întreagă colecție de sofisme absurde. Ce copilăros este omul! Relația dintre ou și găină este clară: găina a fost prima. Aceasta este cea mai precisă explicație, cea mai corectă modalitate de a o înțelege și cel mai precis răspuns. Așa este.

Ce subiecte am discutat? La început, am vorbit despre mediul de viață al omului și despre ceea ce Dumnezeu a făcut pentru acest mediu înconjurător, precum și despre pregătirile pe care le-a făcut. Am discutat despre ceea ce a rânduit; relația dintre lucrurile create, pe care Dumnezeu le-a pregătit pentru omenire și despre felul în care Dumnezeu a rânduit aceste relații pentru a împiedica lucrurile creației Sale să provoace daune omenirii. Dumnezeu a diminuat totodată daunele care ar fi putut fi cauzate de numeroși factori diferiți ai creației Sale asupra mediului înconjurător, permițând tuturor lucrurilor să-și îndeplinească scopul suprem și să aducă omenirii un mediu avantajos, cu elemente benefice, permițând astfel omenirii să se adapteze la un asemenea mediu înconjurător și să continue fără întrerupere ciclul înmulțirii și al vieții. Apoi, am discutat despre hrana necesitată de corpul omenesc – mâncarea și băutura de zi cu zi a omenirii. Aceasta este și ea o condiție necesară pentru supraviețuirea omenirii. Adică, corpul omenesc nu poate trăi doar din respirație, doar cu lumina soarelui pentru întreținere sau doar cu vântul ori cu temperaturi potrivite. Ființele umane au nevoie și să-și umple stomacurile, iar Dumnezeu a pregătit pentru omenire, fără a trece nimic cu vederea, sursele hranei omenirii. Când ați văzut toate aceste produse bogate și îmbelșugate – sursele de hrană și băutură ale omenirii – puteți spune că Dumnezeu este sursa aprovizionării pentru omenire și pentru toate lucrurile creației Sale? Dacă, în timpul creației, Dumnezeu ar fi creat numai copacii și iarba sau orice număr de alte ființe vii și dacă aceste diferite ființe vii și plante ar fi fost toate doar ca să le mănânce vitele și oile, sau ar fi fost pentru zebre, căprioare și alte soiuri de animale, de exemplu, leii mănâncă lucruri cum ar fi zebrele și căprioarele, iar tigrii mănâncă lucruri cum ar fi mieii și porcii – dar nu ar fi fost nici măcar un singur lucru potrivit să-l mănânce oamenii, ar fi mers? Nu ar fi mers. Omenirea nu ar fi fost în stare să supraviețuiască mult timp. Dar dacă oamenii ar mânca numai frunze? Ar fi mers? Ar putea oamenii să mănânce iarba menită pentru oi? S-ar putea să nu fi stricat dacă o încercau doar un pic, dar dacă ar fi mâncat-o pe termen lung, stomacul uman n-ar fi putut tolera și oamenii n-ar fi trăit mult timp. Există și lucruri pe care animalele le pot mânca, dar sunt otrăvitoare pentru oameni – animalele le mănâncă fără a suferi consecințe, dar pentru oameni nu este la fel. Asta înseamnă că

Dumnezeu a creat ființele omenești, așa că Dumnezeu cunoaște cel mai bine principiile și structura corpului omenesc și de ce au oamenii nevoie. Lui Dumnezeu Îi sunt perfect clare compoziția și conținutul corpului, nevoile sale și felul în care organele interne funcționează, absorb, elimină și metabolizează diferite substanțe. Oamenilor nu le este limpede acest lucru; uneori mănâncă imprudent sau sunt nechibzuiți în modul în care se îngrijesc, iar acest exces produce un dezechilibru. Dacă mănânci și te bucuri normal de lucrurile pe care Dumnezeu le-a pregătit pentru tine, atunci nu vei avea nicio problemă de sănătate. Chiar dacă uneori experimentezi o dispoziție proastă și ai circulația sângelui îngreunată, acest lucru nu pune nicio problemă. Trebuie doar să mănânci un anumit tip de plantă și stagnarea va dispărea. Dumnezeu a făcut pregătiri pentru toate aceste lucruri. Așadar, în ochii lui Dumnezeu, omenirea este cu mult deasupra oricărei alte viețuitoare. Dumnezeu a pregătit un mediu pentru fiecare tip de plantă și a pregătit mâncare și un mediu pentru fiecare tip de animal, dar omenirea are cele mai stringente nevoi cu privire la mediu, iar aceste nevoi nu pot fi trecute cu vederea câtuși de puțin; dacă ar fi trecute cu vederea, omenirea nu ar fi capabilă să continue să se dezvolte, să se înmulțească și să trăiască normal. Dumnezeu este Cel care știe cel mai bine acest lucru în inima Lui. Când Dumnezeu a făcut acest lucru, El i-a acordat o importanță mai mare decât oricărui altul. Poate că nu ești în stare să percepi importanța unui lucru inobservabil, pe care îl poți vedea și de care te bucuri în viață, sau a ceva ce vezi și de care te bucuri, ceva ce ai avut din naștere, dar Dumnezeu a făcut deja pregătiri pentru tine cu mult timp în urmă sau în taină. Dumnezeu a eliminat și a rezolvat în cea mai mare măsură posibilă toți factorii negativi care îi sunt nefavorabili omenirii și care pot afecta corpul omenesc. Ce arată acest lucru? Arată atitudinea lui Dumnezeu față de omenire atunci când i-a creat pe aceștia de data aceasta? Care a fost acea atitudine? Atitudinea lui Dumnezeu a fost atentă și serioasă și El nu a tolerat interferența unor forțe inamice sau a unor factori ori condiții externe, în afară de Dumnezeu. În aceasta se poate vedea atitudinea lui Dumnezeu în crearea și în gestionarea omenirii de data aceasta. Și care este atitudinea lui Dumnezeu? Prin mediul adaptat supraviețuirii și vieții de care se bucură omenirea, cât și prin mâncarea, băutura și trebuințele de zi cu zi, putem vedea atitudinea de responsabilitate față de oameni a lui Dumnezeu, pe care El a avut-o încă de când a creat omul, precum și hotărârea Lui să mântuiască omenirea la această vreme. Este autenticitatea lui Dumnezeu vizibilă în aceste lucruri? Dar minunăția lui Dumnezeu? Caracterul Său de nepătruns? Atotputernicia Sa? Dumnezeu Își folosește metodele atotputernice și înțelepte pentru a asigura totul omenirii, ca și tuturor lucrurilor creației Sale. Acum, că v-am spus atât de multe, puteți să spuneți că Dumnezeu este sursa vieții tuturor lucrurilor? (Da.) Așa este cu siguranță. Aveți vreo îndoială? (Nu.) Oferirea tuturor lucrurilor de către Dumnezeu este suficientă ca să arate că El este sursa vieții tuturor lucrurilor, deoarece El este sursa aprovizionării care a îngăduit tuturor lucrurilor să existe, să trăiască, să se înmulțească și să meargă mai departe și nu există altă sursă în afară de Dumnezeu Însuși. Dumnezeu împlinește necesitățile tuturor

lucrurilor și toate necesitățile omenirii, indiferent dacă este vorba despre mediul de viață cel mai de bază al oamenilor, de ceea ce oamenii au nevoie zi de zi sau de nevoia de adevăr, pe care El îl oferă duhurilor oamenilor. În toate privințele, identitatea lui Dumnezeu și statutul Lui sunt de mare importanță pentru omenire; numai Dumnezeu Însuși este sursa vieții tuturor lucrurilor. Adică, Dumnezeu este Domnitorul, Stăpânul și Furnizorul acestei lumi, pe care oamenii o pot vedea și simți. Pentru omenire, nu este aceasta identitatea lui Dumnezeu? Nu este nimic fals în asta. Așa că, atunci când vezi păsările zburând pe cer, ar trebui să știi că Dumnezeu a creat tot ceea ce zboară. Există viețuitoare care înoată în apă și au propriile moduri de supraviețuire. Copacii și plantele care trăiesc în sol, înmuguresc primăvara, rodesc și își pierd frunzele toamna și, până vine iarna, toate frunzele au căzut, deoarece acele plante se pregătesc să înfrunte iarna. Acesta este modul lor de supraviețuire. Dumnezeu a creat toate lucrurile și fiecare trăiește în diferite forme și în diferite moduri, folosind diferite metode de a-și etala forța de a trăi și forma de viață. Indiferent cum trăiesc lucrurile, toate sunt sub stăpânirea lui Dumnezeu. Care este scopul pentru care Dumnezeu stăpânește peste toate formele de viață și viețuitoarele? Este de dragul supraviețuirii omenirii? El controlează toate legile vieții, totul pentru supraviețuirea omenirii. Acest lucru arată cât de importantă este supraviețuirea omenirii pentru Dumnezeu.

Abilitatea omenirii de a supraviețui și de a se înmulți în mod normal este de cea mai mare importanță pentru Dumnezeu. Așadar, Dumnezeu aprovizionează în mod constant omenirea și toate lucrurile creației Sale. El aprovizionează toate lucrurile în diferite moduri și, menținând supraviețuirea tuturor lucrurilor, îngăduie omenirii să continue să avanseze, asigurând supraviețuirea normală a umanității. Acestea sunt cele două aspecte ale părtășiei noastre de astăzi. Care sunt aceste două aspecte? (Din perspectivă macro, Dumnezeu a creat mediul în care trăiește omul. Acesta este primul aspect. De asemenea, Dumnezeu a pregătit lucrurile materiale de care omenirea are nevoie și pe care le poate vedea și atinge.) Am avut părtășie despre subiectul nostru principal prin aceste două aspecte. Care este subiectul nostru principal? (Dumnezeu este sursa vieții tuturor lucrurilor.) Acum ar trebui să aveți o oarecare înțelegere de ce părtășia Mea despre acest subiect a avut asemenea conținuturi. A fost vreo discuție fără legătură cu subiectul principal? Absolut niciuna! Poate că după ce ați auzit aceste lucruri, unii dintre voi ați dobândit o oarecare înțelegere și simțiți acum că aceste cuvinte au greutate, că sunt foarte importante, dar alții ar putea avea doar un pic de înțelegere literală și ar putea simți că aceste cuvinte nu sunt importante pentru ei și în ceea ce-i privește. Indiferent de felul în care înțelegeți acest lucru la momentul actual, când experiența voastră ajunge la o anumită zi, când înțelegerea voastră ajunge într-un anumit punct, vreau să spun, când cunoașterea voastră cu privire la acțiunile lui Dumnezeu și la Dumnezeu Însuși ajunge la un anumit nivel, atunci vă veți folosi propriile cuvinte, care sunt practice, pentru a furniza o mărturie profundă și autentică a acțiunilor lui Dumnezeu.

Cred că înțelegerea voastră actuală este încă destul de superficială și de literală,

dar auzind aceste două aspecte ale părtășiei Mele, puteți să recunoașteți măcar ce metode folosește Dumnezeu pentru a aproviziona omenirea sau cu ce lucruri aprovizionează Dumnezeu omenirea? Aveți un concept de bază, o înțelegere de bază? (Da.) Dar au legătură cu Biblia aceste două aspecte despre care am avut părtășie? Au ele legătură cu judecata și mustrarea lui Dumnezeu din Epoca Împărăției? (Nu.) Atunci, de ce am avut părtășie despre ele? Pentru că oamenii trebuie să le înțeleagă pentru a-L cunoaște pe Dumnezeu? (Da.) Este foarte necesar să știți aceste lucruri și este, de asemenea, foarte necesar să le înțelegeți. Pe măsură ce căutați să-L înțelegeți pe Dumnezeu în întregime, nu vă limitați la Biblie și la judecata și mustrarea omului de către Dumnezeu. Care este scopul din spatele spuselor Mele? Este pentru a-i informa pe oameni că Dumnezeu nu este doar Dumnezeul aleșilor Lui. În prezent, Îl urmezi pe Dumnezeu și El este Dumnezeul tău, dar este El Dumnezeul celor care nu-L urmează? Este Dumnezeu Dumnezeul tuturor oamenilor care nu Îl urmează? Este Dumnezeu Dumnezeul tuturor lucrurilor? (Da.) Atunci, Își face Dumnezeu lucrarea și Își efectuează acțiunile numai asupra acelora care Îl urmează? (Nu.) Care este sfera lucrării și acțiunilor Lui? La cel mai mic nivel, sfera lucrării și acțiunilor Lui cuprinde întreaga omenire și toate lucrurile creației. La nivelul cel mai înalt, ea cuprinde întregul univers, pe care oamenii nu îl pot vedea. Așa că putem spune că Dumnezeu Își face lucrarea și Își efectuează acțiunile asupra întregii omeniri, iar acest lucru este suficient pentru a le permite oamenilor să ajungă să-L cunoască pe Dumnezeu Însuși în întregimea Sa. Dacă vrei să-L cunoști pe Dumnezeu, să-L cunoști cu adevărat, să-L înțelegi cu adevărat, atunci nu te limita numai la cele trei etape ale lucrării lui Dumnezeu sau la povestirile despre lucrarea pe care El a făcut-o în trecut. Dacă încerci să-L cunoști în acest fel, atunci Îl limitezi pe Dumnezeu, delimitându-L. Îl vezi pe Dumnezeu ca pe ceva foarte mic. Cum i-ar afecta asta pe oameni? Nu ai fi niciodată capabil să cunoști minunăția și supremația lui Dumnezeu, nici puterea, atotputernicia și anvergura autorității Lui. O asemenea înțelegere ar avea un impact asupra abilității tale de a accepta adevărul că Dumnezeu este Stăpânitorul tuturor lucrurilor, precum și a cunoașterii tale cu privire la adevărata identitate și adevăratul statut al lui Dumnezeu. Cu alte cuvinte, dacă înțelegerea ta asupra lui Dumnezeu are o anvergură limitată, ceea ce poți primi este, de asemenea, limitat. De aceea, trebuie să-ți lărgești anvergura și să-ți dezvolți orizonturile. Ar trebui să cauți să înțelegi totul – anvergura lucrării lui Dumnezeu, gestionarea Lui, stăpânirea Lui și toate lucrurile pe care le stăpânește și gestionează El. Prin aceste lucruri ar trebui să ajungi să înțelegi acțiunile lui Dumnezeu. Cu o astfel de înțelegere, vei ajunge să simți, fără să-ți dai seama, că Dumnezeu stăpânește, gestionează și aprovizionează toate lucrurile între ele și, de asemenea, vei simți cu adevărat că ești o parte și un membru al tuturor lucrurilor. Întrucât Dumnezeu aprovizionează toate lucrurile, și tu accepți stăpânirea și aprovizionarea lui Dumnezeu. Acesta este un fapt pe care nimeni nu îl poate nega. Toate lucrurile sunt supuse propriilor lor legi, sub stăpânirea lui Dumnezeu, iar sub stăpânirea lui Dumnezeu, toate lucrurile au propriile lor reguli pentru

supraviețuire. Soarta și nevoile oamenilor sunt legate împreună de stăpânirea lui Dumnezeu și de aprovizionarea Lui. De aceea, sub stăpânirea și conducerea lui Dumnezeu, omenirea și toate lucrurile sunt interconectate, interdependente și strâns legate între ele. Acesta este scopul și valoarea creării tuturor lucrurilor de către Dumnezeu.

2 februarie 2014

Dumnezeu Însuși, Unicul IX
Dumnezeu este sursa vieții tuturor lucrurilor (III)

În această perioadă de timp, am vorbit despre multe lucruri legate de cunoașterea lui Dumnezeu și, recent, am vorbit despre un subiect care are legătură cu acest lucru și care este de mare importanță. Care e subiectul? (Dumnezeu este sursa vieții tuturor lucrurilor.) Se pare că punctele și tema despre care am vorbit au avut o impresie clară asupra tuturor. Ultima dată am vorbit despre câteva aspecte ale mediului de supraviețuire pe care l-a creat Dumnezeu pentru omenire, precum și despre diferite tipuri de susținere necesare pentru a trăi, pe care Dumnezeu le-a pregătit pentru omenire. De fapt, ce face Dumnezeu nu Se limitează la pregătirea unui mediu de supraviețuire pentru oameni și nici la pregătirea susținerii lor zilnice. Mai degrabă constă în desăvârșirea unei vaste, tainice și necesare lucrări implicând numeroase fațete și aspecte diverse pentru supraviețuirea și viața omenirii. Toate acestea sunt faptele lui Dumnezeu. Ele nu sunt limitate doar la pregătirea unui mediu pentru supraviețuirea oamenilor și susținerea lor zilnică – ele au o sferă de acțiune mult mai largă. Pe lângă aceste două tipuri de lucrare, El pregătește și multe medii și condiții de supraviețuire care sunt necesare omului pentru a trăi. Aceasta este tema pe care o vom discuta astăzi. Ea are legătură și cu faptele lui Dumnezeu; altminteri, ar fi inutil să discutăm despre ea aici. Dacă oamenii vor să-L cunoască pe Dumnezeu, dar au doar o înțelegere literală a lui „Dumnezeu”, în calitate de cuvânt sau a diferitelor aspecte despre ceea ce Dumnezeu are și ce este, atunci aceea nu este o înțelegere adevărată. Așadar, care este calea către cunoașterea lui Dumnezeu? Este de a ajunge să-L cunoaștem prin faptele Sale și în toate numeroasele Sale aspecte. Prin urmare, trebuie să avem părtășie în continuare pe tema faptelor lui Dumnezeu de atunci când a creat toate lucrurile.

Încă de când a creat Dumnezeu toate lucrurile, acestea au funcționat și au continuat să progreseze în mod sistematic și în conformitate cu legile pe care El le-a prescris. Sub privirea Lui, sub conducerea Sa, omenirea a supraviețuit și, pe toată perioada, toate lucrurile s-au dezvoltat într-o manieră sistematică. Nimic nu poate schimba sau distruge aceste legi. Datorită domniei lui Dumnezeu, toate ființele se pot înmulți și datorită domniei si gestionării Lui, toate ființele pot supraviețui. Cu alte cuvinte, sub domnia lui Dumnezeu, toate ființele se nasc, se dezvoltă, dispar și se reîntrupează în mod sistematic. Când vine primăvara, burnița aduce senzația noului anotimp și umezește pământul. Solul începe să se dezghețe și iarba își croiește drum prin sol și începe să încolțească, pe când copacii se înverzesc treptat. Toate aceste forme de viață aduc o vitalitate proaspătă pământului. Așa arată atunci când se nasc și se dezvoltă toate ființele. Tot felul de animale ies și ele din vizuinile lor ca să simtă căldura primăverii și să înceapă un nou an. Toate ființele se tolănesc la soare în timpul verii și se bucură de căldura adusă de anotimp. Toate cresc repede. Copacii, iarba și toate tipurile de plante cresc cu mare viteză, până când, în cele din urmă, înfloresc și dau roade. Toate ființele

sunt ocupate în timpul verii, inclusiv oamenii. Toamna, ploile aduc răcoarea autumnală, iar toate tipurile de viețuitoare încep să simtă că sosește vremea recoltei. Toate plantele dau roade, iar oamenii încep să recolteze aceste tipuri variate de fructe pentru a pregăti hrana pentru iarnă. Iarna, toate ființele încep, treptat, să se potolească în liniște și să se odihnească pe măsură ce vremea rece se instalează, iar oamenii iau și ei o pauză în acest anotimp. De la un anotimp la altul, făcând tranziția de la primăvară la vară, la toamnă, la iarnă – toate aceste schimbări apar în conformitate cu legile stabilite de Dumnezeu. El conduce toate lucrurile și oamenii folosind aceste legi și a conceput pentru omenire un bogat și colorat mod de viață, pregătind un mediu de supraviețuire care are temperaturi și anotimpuri variate. Prin urmare, în cadrul acestor tipuri de medii sistematice pentru supraviețuire, oamenii pot să supraviețuiască și să se înmulțească într-un mod ordonat. Oamenii nu pot schimba aceste legi și nicio persoană sau ființă nu le poate încălca. Deși au avut loc nenumărate modificări – mările au devenit câmpuri, în timp ce câmpurile au devenit mări – aceste legi continuă să existe. Ele există pentru că Dumnezeu există și datorită domniei lui Dumnezeu și a gestionării Lui. Cu acest tip de mediu ordonat și la scară mare, viața oamenilor merge înainte în cadrul acestor legi și reguli. Sub aceste legi au fost crescute generație după generație de oameni și generație după generație de oameni au supraviețuit în cadrul acestora. Oamenii s-au bucurat de acest mediu ordonat pentru supraviețuire, precum și de toate lucrurile create de Dumnezeu pentru generație după generație. Chiar dacă oamenii simt că aceste tipuri de legi sunt inerente și le iau de bune în mod disprețuitor și chiar dacă nu simt că Dumnezeu orchestrează aceste legi, că El conduce peste aceste legi, orice ar fi, Dumnezeu este mereu angajat în această lucrare neschimbătoare. Scopul Lui în această lucrare neschimbătoare este supraviețuirea omenirii, astfel încât oamenii să poată dăinui.

Dumnezeu stabilește limite tuturor lucrurilor pentru a hrăni întreaga omenire

Astăzi voi vorbi despre modul în care aceste tipuri de legi, pe care le-a adus Dumnezeu tuturor lucrurilor, hrănesc întreaga omenire. Este mai degrabă un subiect vast, așa că putem să-l împărțim în mai multe părți și să le discutăm pe rând, astfel încât ele să vă fie clar conturate. În acest fel, vă va fi mai ușor să percepeți și, treptat, să înțelegeți.

Partea întâi: Dumnezeu stabilește limite pentru fiecare tip de teren

Prin urmare, să începem cu prima parte. Când Dumnezeu a creat toate lucrurile, El a trasat limite pentru munți, câmpii, deșerturi, dealuri, râuri și lacuri. Pe pământ există munți, câmpii, deșerturi, dealuri, precum și diferite acumulări de apă. Nu constituie acestea tipuri diferite de reliefuri? Între ele, Dumnezeu a trasat limite. Când vorbim despre trasarea limitelor, înseamnă că munții au contururile lor, câmpiile au propriile lor contururi, deșerturile au anumite limite, iar dealurile au o suprafață

determinată. Mai există și un număr determinat de acumulări de apă, cum ar fi râurile și lacurile. Adică, atunci când Dumnezeu a creat toate lucrurile, El a împărțit totul foarte clar. Dumnezeu a determinat deja pe câți kilometri ar trebui să se întindă oricare munte, care sunt proporțiile lui. A determinat, de asemenea, pe câți kilometri ar trebui să se întindă o câmpie și care sunt proporțiile ei. Când a creat toate lucrurile, El a determinat și limitele deșerturilor, dar și cele ale dealurilor și dimensiunile lor și ce anume le delimitează – toate aceste lucruri au fost determinate de El. El a determinat întinderea râurilor și a lacurilor în timpul creării – toate au limitele lor. Așadar, la ce ne referim când vorbim despre „limite”? Tocmai am vorbit despre modul în care domnește Dumnezeu peste toate lucrurile stabilind legi pentru toate lucrurile. Adică, întinderea și limitele munților nu se vor mări sau nu vor descrește din cauza rotației Pământului sau a trecerii timpului. Acestea sunt stabilite, neschimbătoare și Dumnezeu este Cel care le dictează caracterul neschimbător. În ce privește zonele de câmpie, care este întinderea lor, ce anume le mărginește – acest lucru a fost stabilit de Dumnezeu. Ele au limitele lor și astfel ar fi imposibil ca o movilă să răsară la întâmplare în mijlocul unei câmpii. Câmpia nu se poate transforma brusc într-un munte – acest lucru ar fi imposibil. Aceasta este semnificația legilor și limitelor despre care tocmai am vorbit. În ce privește deșerturile, nu vom menționa funcțiile specifice ale acestuia sau ale oricărei alte forme de relief sau locația lor geografică, ci doar limitele lor. Sub domnia lui Dumnezeu, nici limitele deșertului nu se vor extinde. Asta deoarece Dumnezeu i-a conferit legea lui, limitele lui. Cât de mare este întinderea lui, care e funcția lui, ce îl mărginește și unde este amplasat – acest lucru a fost deja stabilit de Dumnezeu. El nu își va depăși limitele și nu-și va schimba poziția, iar suprafața lui nu se va extinde la întâmplare. Deși cursurile de apă, cum sunt râurile și lacurile, sunt toate sistematice și continue, nu se vor deplasa niciodată în afara întinderii lor și nu-și vor depăși limitele. Toate curg într-un sens, în direcția în care trebuie să curgă, într-un mod sistematic. Așadar, sub legile domniei lui Dumnezeu, niciun râu sau lac nu va seca în mod arbitrar și nu își va schimba, la întâmplare, cursul sau debitul din cauza rotației Pământului sau a trecerii timpului. Toate acestea sunt sub controlul lui Dumnezeu. Cu alte cuvinte, toate lucrurile create de Dumnezeu, în mijlocul acestei omeniri, își au locurile, zonele și limitele stabilite. Adică, atunci când Dumnezeu a creat toate lucrurile, limitele lor au fost stabilite, iar ele nu pot fi modificate, înnoite sau schimbate arbitrar. Ce înseamnă „arbitrar”? Se referă la faptul că ele nu își vor modifica, extinde sau schimba forma inițială la întâmplare, în funcție de vreme, temperatură sau viteza de rotație a Pământului. De pildă, un munte are o anumită înălțime, baza lui are o anumită suprafață, are o anumită altitudine și o anumită cantitate de vegetație. Toate acestea sunt plănuite și calculate de Dumnezeu și nu se vor schimba arbitrar. În ce privește câmpiile, majoritatea oamenilor locuiesc la câmpie și nicio schimbare a climei nu va avea un impact asupra zonelor lor sau a valorii existenței lor. Nici măcar lucrurile din compoziția acestor diferite terenuri și medii geografice, create de Dumnezeu, nu se vor

schimba în mod arbitrar. De exemplu, părțile componente ale deșertului, tipurile de zăcăminte minerale din subteran, cantitatea de nisip pe care o conține un deșert și culoarea sa, densitatea deșertului – acestea nu se vor schimba în mod arbitrar. De ce nu se vor schimba în mod arbitrar? Datorită domniei și gestionării lui Dumnezeu. În cadrul tuturor acestor terenuri diferite și medii geografice create de Dumnezeu, El gestionează totul într-un mod planificat și sistematic. Așadar, toate aceste medii geografice încă mai există și își îndeplinesc funcțiile la câteva mii de ani sau chiar la zeci de mii de ani după ce au fost create de Dumnezeu. Cu toate că există anumite perioade în care vulcanii erup și perioade în care apar cutremure și au loc deplasări masive de teren, Dumnezeu nu va permite în niciun caz ca vreun tip de relief să își piardă funcția inițială. Doar datorită acestei gestionări a lui Dumnezeu, a domniei și a controlului Său asupra acestor legi, toate acestea – toate aceste lucruri pe care le vede și de care se bucură omenirea – pot supraviețui pe pământ într-un mod sistematic. Așadar, de ce gestionează Dumnezeu astfel toate aceste reliefuri diferite care există pe pământ? Scopul Lui este ca toate viețuitoarele care supraviețuiesc în diferite medii geografice să aibă un mediu stabil și să poată să trăiască și să se înmulțească în continuare în acel mediu stabil. Toate aceste lucruri – cele care sunt mișcătoare și cele nemișcate, cele care respiră pe nări și cele care nu o fac – formează un mediu unic pentru supraviețuirea omenirii. Doar un astfel de mediu poate hrăni generații după generații de oameni și doar un astfel de mediu le permite oamenilor să continue să supraviețuiască pașnic, generație după generație.

Subiectul despre care tocmai am discutat este destul de amplu, deci poate vi se pare oarecum separat de viețile voastre, dar am încredere că puteți cu toții să-l înțelegeți. Adică, legile lui Dumnezeu sub stăpânirea Sa peste toate lucrurile sunt foarte importante – într-adevăr foarte importante! Care este precondiția pentru creșterea tuturor ființelor în cadrul acestor legi? Este datorită domniei lui Dumnezeu. Datorită domniei Lui toate lucrurile își îndeplinesc funcțiile în cadrul domniei Lui. De exemplu, munții hrănesc pădurile, iar pădurile, la rândul lor, hrănesc și protejează diferite păsări și animale care trăiesc în acestea. Câmpiile sunt o platformă pregătită pentru oameni ca aceștia să le cultive, dar și pentru diferite păsări și animale. Ele permit majorității oamenilor să trăiască la șes și asigură confortul în viețile oamenilor. Iar câmpiile includ și pajiști – suprafețe mari de pajiști. Acestea asigură acoperământul de vegetație al pământului. Ele protejează solul și hrănesc vitele, oile și caii care trăiesc pe pajiști. Deșertul își îndeplinește și el funcția. Nu este un loc în care să trăiască oamenii; rolul său este de a face clima umedă mai secetoasă. Râurile și lacurile aduc oamenilor apă potabilă într-o manieră convenabilă. Oriunde curg, oamenii au apă de băut, iar nevoia de apă a tuturor lucrurilor va fi satisfăcută în mod convenabil. Acestea sunt limitele trasate de Dumnezeu pentru diferitele reliefuri.

Partea a doua: Dumnezeu stabilește limite pentru fiecare formă de viață

Datorită acestor limite trasate de Dumnezeu, diferitele reliefuri au produs medii variate pentru supraviețuire, iar aceste medii pentru supraviețuire au fost propice diferitelor tipuri de păsări și animale și le-au dat totodată spațiu pentru supraviețuire. De aici s-au dezvoltat limitele mediilor pentru supraviețuire ale diferitelor viețuitoare. Aceasta este a doua parte despre care vom discuta în continuare. În primul rând, unde trăiesc păsările, animalele și insectele? Trăiesc în păduri și crânguri? Acestea reprezintă sălașurile lor. Așadar, pe lângă stabilirea limitelor pentru diferitele medii geografice, Dumnezeu a trasat limite și a stabilit legi pentru feluritele păsări, animale, pești, insecte și pentru toate plantele. Datorită diferențelor dintre diversele medii geografice și datorită existenței variatelor medii geografice, diferite specii de păsări, animale, pești, insecte și plante au medii de supraviețuire diferite. Păsările, animalele și insectele trăiesc printre felurite plante, peștii trăiesc în apă, iar plantele cresc pe sol. Solul include diferite zone, cum ar fi munții, câmpiile și dealurile. Odată ce păsările și animalele și-au stabilit sălașurile, ele nu vor mai hoinări peste tot, mergând într-o direcție oarecare. Sălașurile lor sunt pădurile și munții. Dacă, într-o bună zi, sălașurile lor ar fi distruse, această ordine ar deveni haos. De îndată ce ordinea devine haos, care sunt consecințele? Cine sunt primii care au de suferit? Omenirea. În cadrul acestor legi și limite pe care le-a stabilit Dumnezeu, ați văzut vreun fenomen mai neobișnuit? De exemplu, elefanți mergând prin deșert. Ați văzut așa ceva? Dacă acest lucru chiar s-ar întâmpla, ar fi un fenomen foarte ciudat, deoarece elefanții trăiesc în pădure și acesta este mediul pentru supraviețuire pe care Dumnezeu l-a pregătit pentru ei. Ei au propriul lor mediu pentru supraviețuire și arealul lor stabil, deci de ce ar merge de colo-colo? A văzut cineva lei și tigri mergând pe malul oceanului? Nu, nu a văzut. Arealul leilor și tigrilor sunt pădurile și munții. A văzut cineva balenele și rechinii înotând prin deșert? Nu, nu a văzut. Balenele și rechinii trăiesc în ocean. În mediul existențial omenesc, există oameni care trăiesc alături de urși bruni? Există oameni care sunt mereu înconjurați de păuni sau de alte păsări, în interiorul sau în afara casei lor? A văzut cineva vulturi sau gâște sălbatice jucându-se cu maimuțele? (Nu.) Toate acestea ar fi fenomene ciudate. Motivul pentru care vorbesc despre aceste lucruri care par atât de ciudate când le auziți este să vă fac să înțelegeți că toate lucrurile create de Dumnezeu – indiferent dacă sunt stabilite într-un singur loc sau dacă pot respira pe nări – au legile lor pentru supraviețuire. Cu mult înainte ca Dumnezeu să creeze aceste ființe, El le-a pregătit deja propriile sălașuri și propriile medii pentru supraviețuire. Aceste ființe aveau propriile medii determinate pentru supraviețuire, propria hrană și propriile sălașuri determinate, și aveau propriile locuri potrivite pentru supraviețuirea lor, locuri cu temperaturi adecvate pentru supraviețuirea lor. Prin urmare, ele nu hoinăresc de colo-colo într-o direcție oarecare și nu subminează supraviețuirea omenirii, afectându-le viața oamenilor. Așa gestionează Dumnezeu toate lucrurile, oferind oamenilor cel mai bun mediu pentru supraviețuire. Toate viețuitoarele,

printre toate lucrurile, au fiecare în parte hrană pentru susținerea vieții în cadrul propriilor medii de supraviețuire. Cu acea hrană, ele sunt atașate de mediul lor originar de supraviețuire. În acel fel de mediu, ele continuă să supraviețuiască, să se înmulțească și să meargă mai departe conform legilor pe care Dumnezeu le-a stabilit pentru ele. Datorită acestor tipuri de legi, datorită predestinării lui Dumnezeu, toate lucrurile trăiesc în armonie cu oamenii, iar aceștia și toate lucrurile coexistă în mod interdependent.

Partea a treia: Dumnezeu susține mediul și ecologia pentru a hrăni omenirea

Dumnezeu a creat toate lucrurile și le-a stabilit limite; printre ele, El a crescut tot felul de viețăți. Între timp, El a pregătit și diferite mijloace de supraviețuire pentru omenire, așadar poți vedea că oamenii nu au doar o singură metodă de supraviețuire, nici nu au doar un singur tip de mediu de supraviețuire. Am vorbit anterior despre faptul că Dumnezeu a pregătit diferite tipuri de surse de hrană și apă pentru oameni, ceea ce este esențial pentru ca viața oamenilor în trup să continue. Totuși, nu toți oamenii subzistă cu cereale. Oamenii au diferite mijloace de supraviețuire din cauza diferențelor dintre mediile geografice și reliefuri. Toate aceste metode de supraviețuire au fost pregătite de Dumnezeu. Așadar, nu toți oamenii se ocupă de cultivarea pământului. Adică, nu toți oamenii își obțin hrana din culturi. Aceasta este a treia parte pe care o vom discuta: limitele au apărut din cauza diferitelor moduri de viață ale oamenilor. Așadar, ce alte moduri de viață au oamenii? Cu privire la diferitele surse de hrană, ce alte feluri de oameni mai există? Există mai multe tipuri de bază.

Primul este modul de viață vânătoresc. Toată lumea îl cunoaște. Ce mănâncă oamenii care trăiesc din vânătoare? (Vânat.) Ei mănâncă păsările și animalele din pădure. „Vânatul” este un cuvânt modern. Vânătorii nu îl consideră o activitate recreațională, ci îl consideră hrană, mijlocul lor zilnic de subzistență. De pildă, ei prind o căprioară. Prinderea acestei căprioare este pentru vânător cum este obținerea hranei din pământ pentru fermier. Fermierul își adună hrana din pământ, iar când o vede, e fericit și se simte în largul său. Familia nu va fi înfometată când ai recolte de mâncat. Inima fermierului e eliberată de neliniști, iar el este mulțumit. La rândul său, un vânător se simte liniștit și mulțumit când vede ce a prins, deoarece nu trebuie să-și mai facă griji pentru mâncare. Va avea ce mânca la următoarea masă și nu va fi înfometat. Așa se simte cel care vânează ca să trăiască. Majoritatea celor care se întrețin din vânătoare trăiesc în pădurile de la munte. Ei nu cultivă pământul. Nu e ușor să găsești pământ arabil acolo, așa că ei supraviețuiesc cu diferite viețăți, cu diferite tipuri de pradă. Acesta este primul mod de viață care e diferit de cel al oamenilor obișnuiți.

Al doilea tip este modul de viață al păstorilor. Oamenii care au turme de animale pentru a-și câștiga traiul cultivă și pământul? (Nu.) Așadar, ce fac ei? Cum trăiesc? (În general, se ocupă de creșterea vitelor și a oilor, iar iarna taie animalele și le mănâncă. Hrana lor e alcătuită din carne de vită și de oaie în principal și beau ceai cu lapte. Deși

păstorii sunt ocupați în toate anotimpurile, ei mănâncă bine. Nu le lipsesc laptele, produsele lactate sau carnea.) Oamenii care cresc animale pentru a-și câștiga traiul mănâncă, în principal, carne de vită și oaie, beau lapte de oaie și de vacă și călăresc vite și cai ca să-și mâne animalele pe câmp cu vântul în păr și cu soarele brăzdându-le chipul. Ei nu înfruntă stresul vieții moderne. Ei privesc toată ziua spre marile întinderi de cer albastru și câmpii cu iarbă. Marea majoritate a celor care se ocupă cu mânatul cirezilor trăiesc pe câmpii și au putut să-și continue modul de viață nomad vreme de generații. Deși viața pe câmpie e cam singuratică, este totuși o viață foarte fericită. Nu e un mod de viață rău!

Al treilea mod de viață este pescuitul. O mică parte a umanității trăiește pe malul oceanului sau pe mici insule. Ei sunt înconjurați de apă, înfruntând oceanul. Acești oameni își câștigă traiul din pescuit. Care e sursa de hrană a celor care își câștigă traiul din pescuit? Sursa lor de hrană include toate tipurile de pește, fructe de mare și alte produse marine. Oamenii care își câștigă traiul din pescuit nu cultivă pământul, ci își petrec fiecare zi pescuind. Hrana lor principală este constituită din diferite specii de pești și fructe de mare. Uneori, dau la schimb aceste lucruri pe orez, făină și alte necesități zilnice. Acesta este un mod de viață diferit, dus de cei care trăiesc pe lângă apă. Trăind aproape de apă, se bazează pe aceasta pentru hrana lor și își câștigă traiul din pescuit. Pescuitul nu le oferă doar o sursă de hrană, ci și un mijloc de trai.

Pe lângă cultivarea pământului, umanitatea trăiește, în principal, conform celor trei moduri de viață menționate mai sus. Cu toate acestea, marea majoritate a oamenilor își câștigă existența din cultivarea pământului, cu doar câteva grupuri de oameni care trăiesc din creșterea animalelor, pescuit și vânătoare. Și ce le trebuie oamenilor care trăiesc din agricultură? Le trebuie pământ. Generație după generație, aceștia trăiesc din plantarea culturilor în pământ și, fie că plantează legume, fructe sau cereale, își iau hrana și necesarul zilnic din pământ.

Care sunt condițiile fundamentale care stau la baza acestor diferite moduri de viață omenești? Nu este absolut necesar ca mediile în care sunt capabili să supraviețuiască să fie păstrate la un nivel de bază? Cu alte cuvinte, dacă cei care trăiesc din vânătoare și-ar pierde pădurile de la munte sau păsările și animalele, sursa lor de trai ar dispărea. Direcția în care această etnie și acest fel de oameni ar trebui să meargă devine nesigură, iar ei ar putea chiar să dispară. Și cum rămâne cu cei care își câștigă traiul din păstorit? Pe ce se bazează ei? Ei nu se bazează cu adevărat pe șeptelul lor, ci pe mediul în care poate să supraviețuiască șeptelul lor – pășunile. Dacă nu ar exista acestea, unde și-ar paște păstorii animalele? Ce ar mânca vitele și oile? Fără animale, acești nomazi nu ar avea niciun mijloc de trai. Fără o sursă de trai, unde ar merge aceștia? Ar deveni foarte dificil pentru ei să continue să supraviețuiască; ei nu ar avea niciun viitor. Dacă nu ar fi surse de apă, iar râurile și lacurile ar seca, toți acei pești care se bazează pe apă pentru a trăi ar mai exista? Nu ar mai exista. Ar mai supraviețui acești oameni care depind de apă și de pești pentru traiul lor? Când nu mai au hrană, când nu mai au sursa traiului lor,

acești oameni nu vor mai putea supraviețui. Cu alte cuvinte, dacă oricare etnie ar întâmpina vreodată o problemă privind traiul sau supraviețuirea lor, atunci acea etnie nu ar mai continua și ar putea dispărea de pe fața pământului și ar dispărea ca specie. Iar dacă cei care își asigură traiul făcând agricultură și-ar pierde pământul, dacă nu ar putea cultiva toate tipurile de plante și nu și-ar lua hrana din acele plante, atunci care ar fi rezultatul? Fără hrană, nu ar muri oamenii de foame? Dacă oamenii mor de foame, acea rasă umană nu ar fi distrusă? Așadar, acesta este scopul lui Dumnezeu în conservarea diferitelor tipuri de medii. Dumnezeu are doar un singur scop în conservarea diferitelor medii și ecosisteme și a tuturor viețuitoarelor din cadrul fiecărui mediu – acela de a hrăni toate tipurile de oameni, de a hrăni oamenii care trăiesc în diferite medii geografice.

Dacă toate lucrurile creației și-ar pierde propriile legi, ele nu ar mai exista; dacă legile tuturor lucrurilor s-ar pierde, atunci ființele vii dintre toate ființele nu ar mai putea continua. Omenirea și-ar pierde și ea mediile de care depinde pentru supraviețuire. Dacă omenirea ar pierde toate acestea, nu ar mai putea să trăiască așa cum a făcut-o, să prospere și să se înmulțească generație după generație. Motivul pentru care ființele umane au supraviețuit până acum este că Dumnezeu le-a oferit toate lucrurile creației care să-i hrănească, să alimenteze omenirea în diferite feluri. Ei au supraviețuit până acum, până în ziua de azi, doar pentru că Dumnezeu hrănește omenirea în diferite feluri. Cu un mediu stabilit pentru supraviețuire, care este favorabil și în care legile naturale sunt sistematizate, toate diferitele tipuri de oameni de pe pământ, toate rasele pot supraviețui în cadrul propriilor zone prestabilite. Nimeni nu poate trece dincolo de aceste zone sau de limitele dintre ele, deoarece ele au fost trasate de Dumnezeu. De ce ar trasa Dumnezeu limitele astfel? Acest lucru este foarte important pentru întreaga omenire – cu adevărat foarte important! Dumnezeu a trasat sfera pentru fiecare tip de ființă și a stabilit mijloacele de supraviețuire pentru fiecare tip de ființă umană. De asemenea, El a împărțit diferitele tipuri de oameni și diferitele rase de pe pământ și le-a stabilit sferele. Despre acest lucru vom discuta în continuare.

Partea a patra: Dumnezeu trasează granițe între diferitele rase

În al patrulea rând, Dumnezeu a trasat limite între diferitele rase. Pe pământ există oameni albi, negri, creoli și galbeni. Acestea sunt diferitele tipuri de oameni. De asemenea, Dumnezeu a stabilit o sferă pentru viețile acestor tipuri diferite de oameni și, fără să-și dea seama, oamenii trăiesc în mediul lor adecvat pentru supraviețuire sub gestionarea lui Dumnezeu. Nimeni nu poate ieși din asta. De exemplu, haideți să luăm în considerare oamenii albi. Care e zona geografică în care trăiesc cei mai mulți dintre ei? Cei mai mulți trăiesc mai ales în Europa și America. Zona geografică în care trăiesc în principal oamenii negri este Africa. Oamenii creoli locuiesc mai ales în Asia de Sud-Est și Asia de Sud, în țări precum Thailanda, India, Myanmar, Vietnam și Laos. Oamenii galbeni locuiesc mai ales în Asia, adică în țări precum China, Japonia și Coreea de Sud. Dumnezeu a distribuit în mod adecvat aceste rase diferite, astfel încât ele să fie

distribuite în diferite părți ale lumii. În aceste diferite părți ale lumii, Dumnezeu a pregătit acum mult timp un mediu de supraviețuire adecvat fiecărei rase de ființe umane. În cadrul acestor medii de supraviețuire, Dumnezeu le-a pregătit soluri de diverse culori și compoziții. Cu alte cuvinte, componentele din trupurile oamenilor albi nu sunt la fel cu cele din trupurile oamenilor negri și acestea sunt diferite de componentele trupurilor oamenilor din alte rase. Când Dumnezeu a creat toate lucrurile, El pregătise deja un mediu de supraviețuire pentru fiecare rasă. Scopul Lui în a face acest lucru a fost ca atunci când acel gen de oameni începea să se înmulțească și să-și mărească numărul, să poată fi stabiliți în cadrul unei anumite sfere. Înainte ca Dumnezeu să creeze oamenii, El se gândise deja la toate – avea să rezerve Europa și America pentru oamenii albi pentru a se putea dezvolta și supraviețui. Astfel, când Dumnezeu a creat pământul, El avea deja un plan, avea o țintă și un scop pentru ceea ce făcea din acea bucată de pământ și pentru ceea ce se hrănea pe acea bucată de pământ. De exemplu, a pregătit de mult timp care munți, câte câmpii, câte surse de apă, ce fel de păsări și animale, care pești și care plante aveau să fie pe acel pământ. Când a pregătit un mediu de supraviețuire pentru un anumit tip de oameni, pentru o anumită rasă, Dumnezeu a trebuit să aibă în vedere multe chestiuni din toate punctele de vedere: mediul geografic, compoziția solului, diferitele specii de păsări și animale, mărimea diferitelor tipuri de pești, componentele peștilor, diferențele în privința calității apei, precum și toate tipurile de plante… Dumnezeu pregătise toate acestea cu mult timp în urmă. Acel tip de mediu este un mediu pentru supraviețuire pe care Dumnezeu l-a creat și pregătit pentru oamenii albi și care le aparține în mod inerent. Ați văzut că, atunci când Dumnezeu a creat toate lucrurile, El S-a gândit mult la asta și a acționat după un plan? (Da, am văzut că ceea ce a luat în considerare Dumnezeu referitor la diferitele tipuri de oameni a fost foarte chibzuit. Pentru mediul de supraviețuire pe care l-a creat pentru diferitele tipuri de oameni, ce fel de specii de păsări, animale și pești, câți munți și câte câmpii avea să pregătească, sunt lucruri pe care El le-a luat în considerare cu cea mai mare chibzuință și precizie.) Să luăm de exemplu oamenii albi. Ce fel de mâncare consumă albii în general? Mâncarea pe care o consumă oamenii albi este foarte diferită de cea consumată de asiatici. Alimentele de bază pe care le consumă populația albă sunt în general carnea, ouăle, laptele și carnea de pasăre. Cerealele cum ar fi pâinea și orezul nu sunt, în general, alimente de bază și sunt pe post de garnitură. Chiar și când mănâncă salată de legume, ei pun carne prăjită de vită sau de pui în ea și chiar și atunci când mănâncă alimente pe bază de grâu, ei au tendința de a adăuga brânză, ouă sau carne. Cu alte cuvinte, alimentele lor de bază nu constau, în general, din alimente pe bază de grâu sau orez; ei mănâncă o cantitate mare de carne și brânză. Adesea beau apă rece deoarece mănâncă alimente foarte bogate în calorii. Așadar, oamenii albi sunt deosebit de robuști. Astfel este sursa pentru traiul lor și mediile de viață pregătite de Dumnezeu pentru ei, care le permit să aibă un astfel de mod de viață, unul care este diferit de cele ale oamenilor din alte rase. Nu e nimic corect sau greșit în acest mod de viață – este

înnăscut, predestinat de Dumnezeu și apare din ordinul lui Dumnezeu și din rânduielile Sale. Faptul că această rasă are acest mod de viață și aceste surse pentru traiul ei se datorează rasei și mediului de supraviețuire pregătit de Dumnezeu pentru ea. Se poate spune că mediul de supraviețuire pregătit de Dumnezeu pentru oamenii albi și hrana zilnică care derivă din acel mediu sunt bogate și îmbelșugate.

Dumnezeu a pregătit și mediile necesare pentru supraviețuirea altor rase. Mai există și oamenii negri – unde sunt aceștia localizați? Ei se află în principal în Africa Centrală și de Sud. Ce le-a pregătit Dumnezeu în acel tip de mediu de viață? Păduri tropicale, tot felul de păsări și animale, dar și deșerturi, iar nenumărate plante trăiesc alături de oameni. Au surse de apă, de trai și de hrană. Dumnezeu nu a fost împotriva lor. Indiferent ce au făcut vreodată, supraviețuirea lor nu a fost niciodată o problemă. Și ei ocupă un anumit loc și o anumită zonă într-o parte a lumii.

Și acum, să discutăm despre oamenii galbeni. Oamenii galbeni sunt localizați, în principal, în Estul pământului. Care sunt diferențele dintre mediile și pozițiile geografice ale Estului și Vestului? În Est, pământul este fertil în cea mai mare parte a sa și este bogat în zăcăminte de materii prime și minerale. Adică, există din plin tot felul de resurse de suprafață și subterane. Și pentru acest grup de oameni, pentru această rasă, Dumnezeu a pregătit un sol corespunzător, o climă corespunzătoare și diferite medii geografice adecvate pentru ei. Deși există mari diferențe între acel mediu geografic și mediul vestic, hrana necesară oamenilor, mijloacele de trai și sursele de supraviețuire au fost, de asemenea, pregătite de Dumnezeu. Doar că e un mediu de trai diferit de cel pe care îl au albii în Vest. Dar care este singurul lucru pe care trebuie să vi-l spun? Numărul oamenilor din rasa estică este relativ mare, așa că Dumnezeu a adăugat în acea bucată de pământ multe elemente diferite de cele din Vest. Acolo, El a adăugat multe peisaje și materii prime din belșug. Acolo, resursele naturale sunt foarte abundente; relieful este și el variat și deosebit, adecvat pentru hrănirea unui număr enorm de oameni ai rasei estice. Ceea ce diferențiază Estul de Vest este faptul că în Est – de la sud la nord și de la est la vest – clima este mai bună decât în Vest. Cele patru anotimpuri sunt clar distincte, temperaturile sunt primitoare, resursele naturale sunt abundente, iar peisajele naturale și tipurile de relief sunt mult mai bune decât în Vest. De ce a făcut Dumnezeu acest lucru? El a creat un echilibru foarte rațional între oamenii albi și cei galbeni. Ce înseamnă asta? Înseamnă că toate aspectele hranei oamenilor albi, lucrurile pe care le folosesc și cele oferite pentru desfătarea lor sunt mult mai bune decât cele de care se pot bucura oamenii galbeni. Cu toate acestea, Dumnezeu nu este părtinitor împotriva niciunei rase. Dumnezeu le-a dat oamenilor galbeni un mediu de supraviețuire mai frumos și mai bun. Acesta este echilibrul.

Dumnezeu a prestabilit care tipuri de oameni ar trebui să trăiască în anumite părți ale lumii; pot oamenii să depășească aceste limite? (Nu, nu pot.) Ce lucru nemaipomenit! Chiar dacă se produc războaie sau invazii în diferite ere sau în momente extraordinare, aceste războaie și aceste invazii nu pot în niciun caz să distrugă mediile

de supraviețuire pe care Dumnezeu le-a rânduit pentru fiecare rasă. Cu alte cuvinte, Dumnezeu a rânduit un anumit tip de oameni într-o anumită parte a lumii, iar ei nu pot să treacă dincolo de acele limite. Chiar dacă oamenii au anumite ambiții de a-și schimba sau de a-și extinde teritoriul, fără permisiunea lui Dumnezeu, le va fi foarte dificil să reușească. Va fi foarte dificil pentru ei să reușească. De exemplu, albii au vrut să își extindă teritoriul și au colonizat alte țări. Germanii au invadat niște țări, iar Marea Britanie a ocupat cândva India. Care a fost rezultatul? La final, au eșuat. Ce înțelegem noi din eșecul lor? Ceea ce Dumnezeu a rânduit nu poate fi distrus. Așadar, indiferent cât de mare a fost avântul pe care poate că l-ai văzut în expansiunea Marii Britanii, în cele din urmă, ei tot au fost nevoiți să se retragă, lăsând acele teritorii să aparțină Indiei. Cei care trăiesc pe acele pământuri sunt tot hindușii, nu britanicii, fiindcă Dumnezeu nu a permis acest lucru. Unii dintre cei care cercetează istoria sau politica au formulat anumite teze despre asta. Ei oferă motive pentru a explica eșecul Marii Britanii, susținând că o anumită etnie nu poate fi cucerită sau desemnând drept cauză alte motive de factură umană… Nu acestea sunt motivele reale. Motivul real este Dumnezeu – El nu permite așa ceva! Dumnezeu îi rânduiește pe cei dintr-o anumită etnie să trăiască într-un anumit ținut și îi așază acolo, iar dacă El nu le permite să se mute de pe acel pământ, ei nu vor reuși niciodată să o facă. Dacă Dumnezeu stabilește o anumită zonă pentru aceștia, ei vor trăi în acea zonă. Omenirea nu poate să se elibereze sau să se extragă din aceste zone definite. Asta e cert. Nu contează cât de mari sunt forțele invadatorilor sau cât de slabi sunt cei care sunt invadați, succesul invadatorilor este decis, la urma urmei, de Dumnezeu. El a predestinat deja acest lucru și nimeni nu îl poate schimba.

Mai sus este felul în care Dumnezeu a distribuit diferitele rase. Ce lucrare a făcut Dumnezeu pentru a distribui rasele? Mai întâi, a pregătit un mediu geografic la scară largă, alocând diferite regiuni pentru oameni, după care, generație după generație, au supraviețuit în acele locuri. Asta e stabilit – zona definită pentru supraviețuirea lor este stabilită. Și viețile lor, ceea ce mănâncă, ceea ce beau, modul în care își duc traiul – demult a rânduit Dumnezeu toate acestea. Iar atunci când Dumnezeu a creat toate lucrurile, El a făcut diferite pregătiri pentru diferitele tipuri de oameni: există diferite compoziții ale solului, clime diferite, plante diferite și medii geografice diferite. Diferite regiuni au chiar păsări și animale diferite, întinderile de apă au diferite tipuri de pești și de produse acvatice. Chiar și tipurile de insecte sunt stabilite de către Dumnezeu. De exemplu, lucrurile care cresc pe continentul american sunt mari, înalte și foarte robuste. Rădăcinile copacilor din pădurea de munte nu sunt deloc adânci, dar aceștia cresc foarte mult în înălțime. Pot chiar să atingă înălțimi de peste o sută de metri, dar majoritatea copacilor din pădurile Asiei nu sunt atât de înalți. Luați plantele de aloe ca exemplu. În Japonia, acestea sunt foarte înguste și foarte subțiri, dar în Statele Unite sunt foarte mari. Există o diferență aici. E același tip de plantă, are același nume, dar pe continentul american crește considerabil mai mare. Aceste diferențe sub diverse aspecte poate că nu sunt văzute sau remarcate de către oameni, dar când Dumnezeu a creat toate

lucrurile, El le-a conturat și a pregătit diferite medii geografice, diferite tipuri de teren și diferite viețuitoare pentru diferitele rase umane. Asta fiindcă Dumnezeu a creat diferite tipuri de oameni și El știe de ce are nevoie fiecare și care este modul lor de viață.

Dumnezeu domnește peste toate și îi aprovizionează pe toți, El este Dumnezeul tuturor lucrurilor

După ce am discutat despre câteva dintre lucrurile acestea, simțiți acum că ați învățat ceva despre subiectul principal pe care tocmai l-am discutat? Simțiți că începeți să îl înțelegeți? Cred că ar trebui să aveți o idee aproximativă despre motivul pentru care am ales să vorbesc despre aceste aspecte în cadrul acestui subiect mai larg. Așa este? Poate puteți să vorbiți puțin despre cât de mult ați înțeles din asta. (Existența întregii omeniri a fost susținută de către legile rânduite de Dumnezeu pentru toate lucrurile. Când Dumnezeu rânduia aceste legi, El a furnizat diferite medii pentru diferitele rase omenești, diferite moduri de viață, diferite tipuri de hrană, diferite climate și temperaturi. A fost așa pentru ca omenirea să poată să se stabilească și să supraviețuiască pe Pământ. Din toate acestea, văd că planurile lui Dumnezeu pentru supraviețuirea omenirii sunt foarte exacte și văd înțelepciunea și perfecțiunea Sa și iubirea Lui pentru noi, oamenii.) (Legile și rânduielile stabilite de către Dumnezeu nu pot fi schimbate de nicio persoană, de niciun eveniment, de niciun lucru. Toate sunt sub stăpânirea Lui.) Privind din perspectiva legilor rânduite de Dumnezeu pentru creșterea tuturor lucrurilor, oare nu este toată omenirea, cu toată diversitatea ei, aprovizionată și îngrijită de Dumnezeu? Dacă aceste legi ar fi distruse sau dacă Dumnezeu n-ar fi stabilit aceste legi pentru omenire, care ar fi perspectivele de viitor ale oamenilor? După ce oamenii și-ar pierde mediile primare de supraviețuire, ar mai avea ei surse de hrană? E posibil ca sursele de hrană să devină o problemă. Dacă oamenii și-ar pierde sursele de hrană, adică dacă nu ar putea să găsească nimic de mâncare, câte zile ar putea ei să continue? Probabil că nu ar rezista nici măcar o lună, iar însăși supraviețuirea lor ar deveni problematică. Așadar, fiecare lucru pe care Dumnezeu îl face pentru supraviețuirea oamenilor, pentru continuarea existenței lor, pentru înmulțirea și subzistența lor, este foarte important. Absolut fiecare lucru pe care Dumnezeu îl face între lucrurile creației Sale este strâns legat și inseparabil de supraviețuirea omenirii. Dacă supraviețuirea omenirii ar deveni problematică, ar mai putea să continue gestionarea lui Dumnezeu? Ar mai exista gestionarea lui Dumnezeu? Gestionarea lui Dumnezeu coexistă cu supraviețuirea întregii omeniri pe care El o îngrijește, așa că, indiferent ce pregătiri face Dumnezeu pentru toate lucrurile creației Sale și ceea ce face El pentru oameni, toate sunt necesare pentru El și cruciale pentru supraviețuirea omenirii. Dacă aceste legi pe care Dumnezeu le-a rânduit pentru toate lucrurile n-ar fi respectate, dacă aceste legi ar fi încălcate sau subminate, niciun lucru nu ar mai putea să existe, mediul de supraviețuire a oamenilor nu ar mai exista, nici sursa lor de subzistență zilnică și nici omenirea însăși. Din acest motiv, planul lui Dumnezeu de gestionare a mântuirii omenirii ar înceta și el să existe.

Tot ceea ce am discutat, fiecare aspect, fiecare punct, este strâns legat de supraviețuirea fiecărei persoane. Ați putea spune: „Lucrul despre care vorbești e prea mare, este ceva ce nu înțelegem”. Și poate că există oameni care ar spune: „Ce spui Tu nu are nicio legătură cu mine”. Totuși, să nu uităm că tu trăiești ca parte a tuturor lucrurilor, că ești unul dintre toate lucrurile creației aflate sub stăpânirea lui Dumnezeu. Lucrurile creației lui Dumnezeu nu pot fi scoase de sub stăpânirea lui Dumnezeu, nicio persoană nu poate ieși de sub stăpânirea Lui. Ieșirea de sub stăpânirea Lui și de sub prevederile Lui ar însemna că viețile oamenilor, viețile trupești ale oamenilor ar dispărea. Aceasta este importanța faptului că Dumnezeu a stabilit medii de supraviețuire pentru omenire. Nu contează cărei rase aparții sau în care regiune trăiești, fie ea în Occident sau în Orient, nu poți să te separi de mediul de supraviețuire pe care Dumnezeu L-a stabilit pentru omenire, nu poți să te separi de hrana și de proviziile oferite de mediul de supraviețuire pe care El l-a stabilit pentru oameni. Nu contează care este modul tău de trai, nu contează pe ce te bazezi ca să trăiești, nici pe ce te bazezi ca să îți susții viața în trup, nu poți să ieși de sub stăpânirea lui Dumnezeu și de sub gestionarea Lui. Unii oameni spun: „Eu nu sunt fermier, nu plantez culturi ca să trăiesc. Eu nu depind de mila Cerurilor pentru hrana mea, așa că supraviețuirea mea nu are loc în mediul de supraviețuire stabilit de Dumnezeu. Acel tip de mediu nu mi-a oferit nimic”. Chiar așa este? Spui că nu plantezi culturi ca să trăiești, dar nu mănânci cereale? Nu mănânci carne și ouă? Și nu mănânci legume și fructe? Tot ceea ce mănânci, toate aceste lucruri de care ai nevoie sunt inseparabile de mediul de supraviețuire stabilit de Dumnezeu pentru omenire. Iar sursa tuturor lucrurilor de care omenirea are nevoie nu poate fi separată de toate lucrurile create de Dumnezeu, care constituie, în totalitatea lor, mediile tale de supraviețuire. Apa pe care o bei, hainele pe care le porți și toate obiectele pe care le folosești – care dintre toate acestea nu sunt obținute din lucrurile creației lui Dumnezeu? Unii spun: „Există anumite obiecte care nu sunt obținute din lucrurile creației lui Dumnezeu. Vezi, plasticul este unul dintre acele lucruri. E un material de proveniență chimică, este făcut de om”. Chiar așa este? Plasticul este într-adevăr făcut de om și e un material de proveniență chimică, dar de unde provin componentele de bază ale plasticului? Aceste componente au fost obținute din materialele create de Dumnezeu. Obiectele de care te bucuri, pe care le vezi, fiecare obiect pe care îl folosești, toate sunt obținute din lucrurile care au fost create de Dumnezeu. Adică, nu contează cărei rase aparține o persoană, nu contează ce mod de trai are sau în ce tip de mediu de supraviețuire ar trăi, nu se poate separa de ceea ce a prevăzut Dumnezeu. Așadar, au legătură aceste aspecte despre care am discutat azi cu subiectul „Dumnezeu este sursa vieții tuturor lucrurilor”? Se încadrează ele în acest subiect mai larg? (Da.) Poate că unele aspecte despre care am vorbit azi sunt cam abstracte și greu de discutat. Totuși, cred că le înțelegeți ceva mai bine acum.

În aceste ultime dăți când am avut părtășie, gama subiectelor despre care am avut părtășie a fost destul de amplă, iar sfera lor de acoperire mai degrabă vastă, așadar, e

nevoie de efort ca să le asimilați pe toate. Asta pentru că aceste subiecte nu au mai fost tratate înainte în credința oamenilor în Dumnezeu. Unii ascultă aceste lucruri ca pe o taină, alții le ascultă ca pe o poveste – care perspectivă e cea adevărată? Voi din care perspectivă ați ascultat toate acestea? (Am văzut cât de metodic a stabilit Dumnezeu toate lucrurile creației Sale și legile pentru toate lucrurile, iar prin aceste cuvinte putem înțelege mai bine faptele lui Dumnezeu și aranjamentele Lui meticuloase pentru mântuirea omenirii.) Ați înțeles din aceste părtășii cât de departe se extinde sfera gestionării tuturor lucrurilor de către Dumnezeu? (Asupra întregii omeniri, asupra tuturor lucrurilor.) Este El Dumnezeul unei singure rase? Este El Dumnezeul unui singur tip de oameni? Este El Dumnezeul doar al unei mici părți a omenirii? (Nu, nu este.) Din moment ce nu este cazul, dacă, potrivit cunoașterii pe care o aveți despre Dumnezeu, El este doar Dumnezeul unei mici părți a omenirii sau dacă este doar Dumnezeul vostru, este această perspectivă corectă? Întrucât Dumnezeu gestionează și stăpânește toate lucrurile, oamenii ar trebui să vadă faptele Sale, înțelepciunea Sa și atotputernicia Sa, care sunt dezvăluite în felul în care El stăpânește asupra tuturor lucrurilor. Sunt lucruri pe care oamenii trebuie să le știe. Dacă spui că Dumnezeu gestionează toate lucrurile, că stăpânește asupra tuturor lucrurilor și asupra întregii omeniri, dar nu înțelegi și nu pricepi felul în care El stăpânește asupra omenirii, cum poți admite cu adevărat că El stăpânește asupra tuturor lucrurilor? Poate crezi în sufletul tău: „Pot, fiindcă văd că viața mea se află în întregime sub stăpânirea lui Dumnezeu”. Dar este oare Dumnezeu cu adevărat atât de mărunt? Nu, nu este! Tu vezi doar mântuirea pe care Dumnezeu ți-o aduce ție și lucrarea Lui în tine și numai din aceste lucruri Îi vezi stăpânirea. Dar e o sferă prea mică și îți afectează perspectiva unei veritabile cunoașteri a lui Dumnezeu. Îți limitează și veritabila cunoaștere a modului în care Dumnezeu stăpânește asupra tuturor lucrurilor. Dacă îți limitezi cunoașterea de Dumnezeu doar la sfera a ceea ce îți oferă Dumnezeu și la mântuirea pe care El ți-o aduce, nu vei fi niciodată în stare să îți dai seama că El stăpânește totul, că El stăpânește asupra tuturor lucrurilor și asupra întregii omeniri. Când nu reușești să îți dai seama de toate acestea, poți să înțelegi cu adevărat faptul că soarta ta se află sub stăpânirea lui Dumnezeu? Nu, nu poți. În inima ta, nu vei putea niciodată recunoaște acest aspect – nu vei reuși niciodată să atingi un asemenea nivel de înțelegere. Înțelegeți ce spun, da? De fapt, Eu știu în ce măsură sunteți în stare să înțelegeți aceste subiecte și acest conținut despre care vorbesc. Atunci, de ce tot vorbesc despre ele? Fiindcă sunt subiecte care trebuie să fie apreciate de fiecare discipol al lui Dumnezeu, de fiecare persoană care vrea să fie mântuită de Dumnezeu – este esențial să înțelegeți aceste subiecte. Chiar dacă deocamdată nu le înțelegi, într-o bună zi, când viața ta și felul în care trăiești adevărul vor ajunge la un anumit nivel, când schimbarea în firea vieții tale va ajunge la un anumit nivel și statura ta va atinge o anumită magnitudine, doar atunci aceste subiecte, despre care am părtășie cu tine și pe care ți le comunic, te vor ajuta și îți vor satisface cu adevărat imboldul de a-L cunoaște pe Dumnezeu. Așadar, aceste cuvinte au avut rolul de a clădi o fundație, de a vă pregăti

pentru viitoarea voastră înțelegere a felului în care Dumnezeu stăpânește asupra tuturor lucrurilor, pentru înțelegerea lui Dumnezeu Însuși.

Gradul în care oamenii Îl înțeleg pe Dumnezeu în inimile lor reprezintă totodată mărimea locului pe care El îl are în inimile lor. Cu cât e mai mare gradul în care oamenii Îl înțeleg pe Dumnezeu în inimile lor, cu atât e mai important Dumnezeu în inimile lor. Dacă Dumnezeul pe care tu Îl cunoști e vag și fără conținut, atunci Dumnezeul în care crezi este la fel. Dumnezeul pe care tu Îl cunoști este limitat doar la sfera vieții tale personale și nu are nicio legătură cu adevăratul Dumnezeu Însuși. Așadar, să cunoști faptele practice ale lui Dumnezeu, să cunoști realitatea Lui și atotputernicia Sa, să cunoști adevărata identitate a lui Dumnezeu Însuși, să cunoști ceea ce are El și ceea ce este, să știi acțiunile pe care le-a manifestat El în toate lucrurile creației Sale – aceste lucruri sunt extrem de importante pentru fiecare persoană care vrea să-L cunoască pe Dumnezeu. Ele stabilesc direct dacă oamenii pot să intre în realitatea adevărului. Dacă tu îți limitezi înțelegerea lui Dumnezeu doar la cuvinte, dacă o limitezi doar la măruntele tale trăiri, la ceea ce-ți imaginezi tu că este harul lui Dumnezeu sau la măruntele tale mărturii despre Dumnezeu, atunci îți spun cu tărie că Dumnezeul în care crezi nu este Dumnezeu Însuși. Nu doar atât, ci se poate spune că Dumnezeul în care crezi este unul imaginar, nu Dumnezeu Cel adevărat. Asta fiindcă Dumnezeul adevărat este Cel care stăpânește peste toate, Cel care pășește printre toate, Cel care le gestionează pe toate. El este Cel care ține în mâinile Sale soarta întregii omeniri și a tuturor lucrurilor. Lucrarea și faptele Dumnezeului despre care vorbesc nu se limitează doar la o mână de oameni. Adică, nu se limitează doar la cei care Îl urmează în prezent. Faptele Lui sunt manifestate în toate lucrurile, în supraviețuirea tuturor lucrurilor și în legile schimbării tuturor lucrurilor. Dacă nu poți să vezi sau să recunoști faptele lui Dumnezeu în toate lucrurile creației Sale, atunci nu poți să fii martor pentru niciuna dintre faptele Sale. Dacă nu poți să fii martor pentru Dumnezeu, dacă tu continui să vorbești despre acest mărunt și așa-zis „Dumnezeu” pe care tu Îl cunoști, despre acel Dumnezeu care e limitat la ideile tale și care există doar în limitele înguste ale minții tale, dacă tu continui să vorbești despre acel fel de Dumnezeu, atunci Dumnezeu nu îți va lăuda niciodată credința. Când ești martor pentru Dumnezeu, dacă faci asta doar cu referire la modul în care te bucuri de harul lui Dumnezeu, felul în care accepți disciplina și certarea Lui și modul în care te bucuri de binecuvântările Lui atunci când ești martor pentru El, atunci toate acestea nu sunt nici pe departe suficiente și nici pe-aproape de a-L mulțumi. Dacă vrei să fii martor pentru Dumnezeu într-un mod care să fie în conformitate cu voia Sa, să fii martor pentru adevăratul Dumnezeu Însuși, atunci trebuie să afli ceea ce are Dumnezeu și ceea ce este din faptele Lui. Trebuie să remarci autoritatea lui Dumnezeu în faptul că El controlează totul, să vezi adevărul modului în care El susține întreaga omenire. Dacă recunoști doar că subzistența și necesitățile din viața ta vin de la Dumnezeu, dar nu reușești să vezi adevărul conform căruia El susține întreaga omenire prin toate lucrurile create de El, că El conduce întreaga omenire prin stăpânirea Lui asupra tuturor lucrurilor,

atunci nu vei putea niciodată să fii martor pentru Dumnezeu. Cu ce scop vă spun Eu toate acestea? Pentru ca voi să luați toate acestea în serios, pentru ca voi să nu credeți în mod eronat că aceste subiecte despre care am discutat sunt irelevante pentru intrarea voastră în viață și pentru ca voi să nu considerați aceste subiecte ca fiind doar un fel de cunoștințe sau de doctrine. Dacă ascultați ceea ce vă spun cu acest gen de atitudine, nu veți câștiga nimic. Veți pierde această minunată oportunitate de a-L cunoaște pe Dumnezeu.

Care este scopul Meu când discut despre toate acestea? Scopul Meu este ca oamenii să-L cunoască pe Dumnezeu, ca oamenii să înțeleagă faptele practice ale lui Dumnezeu. Odată ce Îl înțelegeți pe Dumnezeu și Îi cunoașteți faptele, doar atunci aveți oportunitatea sau posibilitatea de a-L cunoaște. Dacă, de exemplu, ați vrea să cunoașteți o persoană, cum ați proceda? Ați încerca să o cunoașteți privindu-i doar aspectul exterior? Doar privind hainele pe care le poartă și modul în care se îmbracă? Doar privindu-i mersul? Doar încercând să aflați câte lucruri cunoaște? (Nu.) Așadar, cum puteți să cunoașteți pe cineva? Judecați pe baza vorbelor și a comportamentului acelei persoane, a gândurilor ei și a ceea ce exprimă și dezvăluie acea persoană despre sine. Așa puteți ajunge să cunoașteți și să înțelegeți o persoană. La fel, dacă vreți să-L cunoașteți pe Dumnezeu, dacă vreți să înțelegeți latura Lui practică, latura Lui adevărată, trebuie să vă bazați pe faptele Lui, pe fiecare lucru practic pe care îl săvârșește. Acesta este cel mai bun mod și este singurul mod.

Dumnezeu echilibrează relațiile dintre toate lucrurile pentru a oferi omenirii un mediu de supraviețuire stabil

Dumnezeu Își manifestă faptele asupra tuturor lucrurilor, stăpânește asupra tuturor lucrurilor și controlează legile tuturor lucrurilor. Tocmai am discutat despre modul în care Dumnezeu stăpânește legile tuturor lucrurilor, cât și despre modul în care El susține și îngrijește întreaga omenire în cadrul acestor legi. Acesta este un aspect. În continuare, vom discuta despre un alt aspect, despre modul în care Dumnezeu obișnuiește să dețină controlul asupra tuturor lucrurilor. Vorbesc despre felul în care, după ce a creat toate lucrurile, Dumnezeu a echilibrat relațiile dintre ele. Și acesta este mai degrabă un subiect amplu pentru voi. Echilibrarea relațiilor dintre toate lucrurile – este asta ceva ce oamenii pot să înfăptuiască? Nu, oamenii sunt incapabili de o asemenea performanță. Oamenii sunt capabili doar de distrugere. Nu pot să echilibreze relațiile dintre toate lucrurile; nu pot să le gestioneze și o asemenea autoritate și putere sunt dincolo de capacitatea de înțelegere a oamenilor. Doar Dumnezeu Însuși are puterea de a săvârși un astfel de lucru. Dar care este scopul în care Dumnezeu face asta – pentru ce este? Și acest lucru are o legătură strânsă cu supraviețuirea omenirii. Fiecare lucru pe care Dumnezeu vrea să-l facă este necesar – nu există nimic pe care El poate îl va face, poate că nu. Pentru ca El să asigure supraviețuirea omenirii și să le dăruiască oamenilor un mediu de supraviețuire favorabil, există anumite lucruri vitale și indispensabile pe care El trebuie să le facă.

Începând de la înțelesul direct al cuvintelor „Dumnezeu echilibrează toate lucrurile”, acesta pare că este un subiect foarte amplu. Mai întâi, le oferă oamenilor conceptul conform căruia „echilibrarea tuturor lucrurilor” se referă totodată la stăpânirea lui Dumnezeu asupra tuturor lucrurilor. Ce înseamnă cuvântul „echilibru”? Mai întâi, „echilibru” se referă la a nu permite unui lucru să se dezechilibreze. E ca și cum ai folosi o balanță pentru a cântări lucruri. Pentru ca balanța să fie în echilibru, greutățile de pe fiecare taler trebuie să fie egale. Dumnezeu a creat multe lucruri diferite: lucruri fixe, lucruri care se mișcă, lucruri care trăiesc, lucruri care respiră, cât și lucruri care nu respiră. Este ușor ca toate aceste lucruri să intre într-o relație de interdependență, de interconectare, în care să se întărească și să se țină în frâu reciproc? Cu siguranță există principii în cadrul tuturor acestor lucruri, dar sunt foarte complicate, nu-i așa? Pentru Dumnezeu nu e dificil, dar, pentru oameni, este o chestiune foarte complicată de studiat. E un cuvânt foarte simplu – „echilibru”. Cu toate acestea, dacă oamenii l-ar studia și dacă oamenii ar avea nevoie să creeze de unii singuri echilibru, atunci, chiar dacă tot soiul de academicieni s-ar ocupa de asta – specialiști în biologie, astronomie, fizică, chimie și chiar și istorie – care ar fi rezultatul final al acelor cercetări? Nu ar avea niciun rezultat. Iar asta deoarece creația tuturor lucrurilor, care a fost săvârșită de Dumnezeu, este prea incredibilă, iar omenirea nu îi va afla niciodată secretele. Când Dumnezeu a creat toate lucrurile, El a stabilit principiile relațiilor dintre ele, a stabilit diferite moduri de supraviețuire, pentru o restricție mutuală, pentru o complementaritate mutuală și pentru un sprijin reciproc. Aceste diferite metode sunt foarte complexe și, în mod cert, nu sunt simple sau unidirecționale. Când oamenii își folosesc intelectul, cunoștințele pe care le-au dobândit și fenomenele pe care le-au observat pentru a confirma sau a studia principiile care stau la baza stăpânirii lui Dumnezeu asupra tuturor lucrurilor, aceste principii sunt extrem de dificil de descoperit și, de asemenea, este foarte dificil de dobândit vreun rezultat. Oamenilor le este foarte greu să obțină rezultate; oamenilor le este foarte dificil să-și mențină echilibrul bazându-se pe gândirea și cunoașterea umană pentru a guverna toate lucrurile creației lui Dumnezeu. Iată de ce: dacă oamenii nu cunosc principiile supraviețuirii tuturor lucrurilor, ei nu știu cum să apere acest tip de echilibru. Așadar, dacă oamenii ar gestiona și ar guverna toate lucrurile, ar fi foarte probabil ca ei să distrugă acest echilibru. Imediat ce acest echilibru ar fi distrus, și mediile de supraviețuire ale omenirii ar fi distruse, iar când s-ar întâmpla asta, ar urma o criză a supraviețuirii omenirii. Ar aduce un dezastru. Dacă omenirea ar fi cuprinsă de acel dezastru, care i-ar fi viitorul? Finalul ar fi unul foarte greu de estimat și imposibil de prevăzut cu certitudine.

Prin urmare, cum echilibrează Dumnezeu relațiile dintre toate lucrurile? În primul rând, există anumite regiuni din lume care sunt acoperite cu zăpadă și cu gheață întregul an, pe când în alte zone, toate cele patru anotimpuri sunt ca primăvara, iar iarna nu vine niciodată și în asemenea locuri nu vei vedea niciodată niciun petic de gheață, niciun fulg de nea. În acest caz, vorbim despre un climat mai amplu, iar acest exemplu reprezintă

unul dintre modurile în care Dumnezeu echilibrează relațiile dintre toate lucrurile. Al doilea mod este acesta: un lanț muntos acoperit de o vegetație luxuriantă, cu tot felul de plante care acoperă solul și fâșii de pădure atât de dese încât, atunci când mergi prin ele, nici măcar nu mai vezi soarele de deasupra. Însă uitându-ne la un alt lanț muntos, acolo nu crește nici măcar un fir de iarbă, doar straturi peste straturi de munți, sălbatici și pustii. Privite din afară, ambele tipuri sunt, practic, mormane mari de pământ clădite pentru a forma munți, dar unul este acoperit de păduri dese, în timp ce celălalt este lipsit de vegetație, fără nici măcar un fir de iarbă. Acesta este al doilea mod în care Dumnezeu echilibrează relațiile dintre toate lucrurile. Al treilea mod este acesta: privind într-o parte vezi o câmpie înverzită și nesfârșită, un câmp acoperit de valuri de verdeață. Privind în partea opusă, ai putea vedea un deșert care se întinde cât cuprinzi cu ochii; arid, fără nicio viețuitoare în tot acel nisip șuierător, purtat de vânt, cu atât mai puțin vreo sursă de apă. Al patrulea mod este acesta: privind într-o parte, totul este acoperit de mare, acea masă mare de apă, pe când privind în direcția opusă, nu reușești să găsești nici măcar un strop de apă proaspătă de izvor. Al cincilea mod este acesta: într-o regiune plouă frecvent, e ceață și umiditate, pe când în alte regiuni zilele cu un soare arzător sunt foarte dese și rareori se întâmplă să cadă un strop de ploaie. Al șaselea mod este acesta: într-o regiune e un platou în care aerul e rarefiat și omului îi este greu să respire, iar în altă regiune e plin de mlaștini și de zone depresionare, acestea fiind un habitat pentru diverse specii de păsări migratoare. Acestea sunt diferitele tipuri de climate, sau sunt climatele ori mediile care corespund diferitelor zone geografice. Cu alte cuvinte, Dumnezeu echilibrează mediile primare de supraviețuire a omenirii pe baza aspectelor mediului în ansamblul său, de la climă la mediul geografic și de la diferitele componente ale solului până la numărul surselor de apă, totul pentru a atinge un echilibru în ceea ce privește atmosfera, temperatura și umiditatea mediilor în care supraviețuiesc oamenii. Din cauza acestor medii geografice aflate în contrast, oamenii au o atmosferă stabilă, iar temperatura și umiditatea din diferitele anotimpuri sunt stabile. Asta le permite oamenilor să continue să trăiască în acel tip de mediu de supraviețuire, așa cum au făcut dintotdeauna. Mai întâi, mediul, în ansamblul său, trebuie să fie echilibrat. Aceasta se realizează prin folosirea diferitelor zone geografice și a formațiunilor de teren, cât și prin schimbările de la un climat la altul, ceea ce le permite să se limiteze și să se controleze reciproc, pentru a atinge echilibrul dorit de Dumnezeu și necesar omenirii. Asta este din perspectiva mediului în ansamblul său.

Acum vom vorbi despre detaliile mai fine, precum vegetația. Cum este obținut echilibrul în privința vegetației? Cu alte cuvinte, cum i se poate permite vegetației să continue să supraviețuiască într-un mediu de supraviețuire echilibrat? Răspunsul este prin gestionarea duratei de viață, a ritmului de creștere și a ratei de înmulțire a diferitelor tipuri de plante, pentru protejarea mediului lor de supraviețuire. Să luăm drept exemplu iarba cea măruntă – răsare primăvara, înflorește vara și face sămânță toamna. Sămânța cade pe pământ. Anul următor, sămânța germinează și ciclul continuă conform acelorași

legi. Durata de viață a firului de iarbă este foarte scurtă. Fiecare sământă cade pe pământ, germinează și scoate rădăcini, apoi iarba înflorește și face iar sământă, iar întregul proces este finalizat după doar trei anotimpuri: primăvara, vara și toamna. Feluritele tipuri de copaci au și ei durata lor de viață și diferitele lor perioade de germinare și de dat în rod. Unii copaci mor după doar 30 sau 50 de ani – aceasta e durata lor de viață. Însă rodul lor cade pe pământ, sământa germinează și scoate rădăcini, iar noii copaci înfloresc și fac rod, iar astfel, trăiesc încă 30 sau 50 de ani. Aceasta este rata lor de recurență. Un copac bătrân moare și un copac tânăr crește – de asta poți să vezi mereu copaci crescând în pădure. Dar și ei au ciclul și procesele lor normale de viață și de moarte. Anumiți copaci pot să trăiască peste o mie de ani, iar unii pot să trăiască chiar și trei mii de ani. Indiferent ce fel de plantă e sau ce durată de viață are, general vorbind, Dumnezeu îi gestionează echilibrul pe baza duratei ei de viață, a abilității ei de înmulțire, a ritmului și frecvenței ei de înmulțire și pe baza numărului de vlăstari pe care îi produce. Asta le permite tuturor plantelor, de la iarbă la copaci, să continue să prospere și să crească într-un mediu ecologic echilibrat. Așadar, atunci când te uiți la o pădure de pe pământ, tot ceea ce crește în interiorul ei, ierburi și copaci, ambele se înmulțesc neîncetat și cresc pe baza propriilor legii. Nu necesită nicio lucrare suplimentară și niciun ajutor din partea omenirii. Numai fiindcă au acest gen de echilibru pot plantele să-și mențină propriul mediu de supraviețuire. Numai fiindcă au un mediu propice de supraviețuire pot aceste păduri și aceste câmpuri să supraviețuiască în continuare pe pământ. Existența lor îi susține pe oameni generație după generație, susține și generație după generație de alte viețuitoare care trăiesc în păduri și pe câmpuri – păsări și animale, insecte și tot felul de microorganisme.

Dumnezeu controlează și echilibrul dintre animalele de tot felul. Cum controlează El acest echilibru? La fel ca în cazul plantelor – El le gestionează echilibrul și le stabilește numărul pe baza abilității lor de a se înmulți, a gradului și a frecvenței lor de reproducere, dar și pe baza rolului pe care îl au ele în regnul animal. De exemplu, leii mănâncă zebre. Așadar, dacă numărul leilor ar depăși numărul zebrelor, care ar fi soarta acestora din urmă? Ar dispărea ca specie. Iar dacă zebrele ar face mai puțini pui decât leii, care ar fi soarta lor? Ar dispărea ca specie. Așadar, numărul zebrelor trebuie să fie mult mai mare decât numărul leilor. Iar asta deoarece zebrele nu există doar pentru ele însele, ci există și pentru lei. Se poate spune și astfel: fiecare zebră face parte din totalitatea zebrelor, dar e și hrană pentru gura leilor. Ritmul de reproducere al leilor nu poate să-l depășească pe cel al zebrelor. Așadar, numărul leilor nu poate fi niciodată mai mare decât numărul zebrelor. Doar în acest fel leii vor avea o sursă de hrană garantată. Iar astfel, chiar dacă leii sunt dușmanii naturali ai zebrelor, oamenii văd adesea cele două specii odihnindu-se în liniște în aceeași zonă. Numărul zebrelor nu va scădea niciodată și specia lor nu va dispărea din cauza leilor care le vânează și le mănâncă, iar numărul leilor nu va crește datorită statutului lor de „rege”. Acest echilibru a fost stabilit demult de către Dumnezeu. Cu alte cuvinte, Dumnezeu a stabilit legile echilibrului dintre toate animalele, pentru ca

ele să atingă acest tip de echilibru, iar asta e ceva ce oamenii remarcă deseori. Sunt leii singurii dușmani naturali ai zebrelor? Nu. Și crocodilii mănâncă zebre. Zebrele chiar par să fie un gen de animal foarte neajutorat. Ele nu au ferocitatea leilor, iar când se confruntă cu un leu, cu acest formidabil dușman, ele pot doar să fugă. Nu pot nici măcar să opună rezistență. Când nu reușesc să fugă mai repede decât leul, pot doar să se lase înfulecate de el. Acest lucru poate fi remarcat deseori în lumea animalelor. Ce sentimente și gânduri aveți când vedeți un astfel de lucru? Vă pare rău pentru zebră? Îl detestați pe leu? Zebrele sunt atât de frumoase! Iar leii le privesc mereu cu lăcomie. Și zebrele, în nesăbuința lor, nu fug prea departe. Ele văd că leul le așteaptă la umbra unui copac. Ar putea veni să le mănânce în orice moment. În inima lor, zebrele știu asta, dar tot nu vor părăsi acea zonă. E un lucru minunat, care manifestă predestinarea lui Dumnezeu și stăpânirea Lui. Îți este milă de zebră, dar nu poți să o salvezi și detești leul, dar nu poți să-l distrugi. Zebra este hrana pe care Dumnezeu a pregătit-o pentru leu, dar indiferent cât de multe sunt mâncate de lei, zebrele nu vor dispărea ca specie. Numărul de pui pe care leul îi are este foarte mic, iar leii se înmulțesc într-un ritm lent. Așadar, indiferent câte zebre mănâncă, numărul leilor nu îl va depăși niciodată pe cel al zebrelor. În acest lucru există echilibru.

Care este țelul lui Dumnezeu în menținerea acestui tip de echilibru? Are legătură cu mediile de supraviețuire ale oamenilor, precum și cu supraviețuirea omenirii. Dacă zebrele sau alte animale similare, care sunt pradă pentru lei – căprioarele sau alte viețuitoare – s-ar înmulți prea lent și numărul leilor ar crește brusc, ce fel de pericole i-ar amenința pe oameni? Faptul că leii își mănâncă prada e un fenomen normal, dar un leu care mănâncă o persoană este o tragedie. Această tragedie nu este ceva rânduit de Dumnezeu, nu este ceva care apare în cadrul stăpânirii Lui, cu atât mai puțin ceva ce a adus El asupra omenirii. Mai degrabă, este un lucru pe care oamenii și l-au făcut cu mâna lor. Așadar, după cum vede Dumnezeu, echilibrul dintre toate lucrurile este crucial pentru supraviețuirea omenirii. Fie că este vorba despre plante sau despre animale, niciuna dintre acestea nu își poate pierde propriul echilibru. Plantele, animalele, munții și lacurile – Dumnezeu a pregătit pentru omenire un mediu ecologic firesc. Numai când oamenii au acest tip de mediu ecologic – unul echilibrat – supraviețuirea lor este asigurată. Dacă iarba sau copacii ar avea o capacitate slabă de înmulțire sau dacă ritmul lor de reproducere ar fi foarte lent, nu și-ar pierde solul umiditatea? Dacă solul și-ar pierde umiditatea, ar mai fi roditor? Dacă solul și-ar pierde umiditatea și vegetația, s-ar eroda extrem de rapid, iar în locul solului s-ar forma nisip. Când solul s-ar deteriora, mediul de supraviețuire al oamenilor ar fi distrus și el. Numeroase dezastre ar însoți această distrugere. Fără acest tip de echilibru ecologic, fără acest tip de mediu ecologic, oamenii ar suferi frecvent în urma dezastrelor, din cauza dezechilibrelor apărute între toate lucrurile. De exemplu, când există un dezechilibru ecologic care duce la distrugerea mediului ecologic al broaștelor, acestea se adună toate, numărul lor crește remarcabil de mult și oamenii văd chiar și un număr mare de broaște traversând străzile

în orașe. Dacă un număr mare de broaște ar ocupa mediul de supraviețuire al oamenilor, cum s-ar numi acest lucru? Un dezastru. De ce s-ar numi un dezastru? Aceste animale mici, care sunt benefice pentru omenire, sunt utile pentru oameni atunci când rămân într-un loc care le este potrivit; ele pot să mențină echilibrul mediului de supraviețuire al oamenilor. Însă dacă devin un dezastru, vor afecta ordinea din viețile oamenilor. Toate lucrurile și toate elementele pe care broaștele le aduc cu ele pe corpurile lor pot să afecteze calitatea vieții oamenilor. Acestea pot chiar să afecteze organele trupurilor oamenilor – acesta este unul dintre aceste tipuri de dezastre. Un alt tip de dezastru, unul de care oamenii au avut parte frecvent, este apariția unui număr foarte mare de lăcuste. Nu este acesta un dezastru? Ba da, este cu adevărat un dezastru înfricoșător. Nu contează cât de capabili sunt oamenii – ei pot să construiască avioane, tunuri și bombe atomice – când îi invadează lăcustele, ce soluție au oamenii? Pot să-și folosească tunurile împotriva lor? Pot să le împuște cu mitraliere? Nu, nu pot. Pot să stropească cu pesticide pentru a le alunga? Nici asta nu este o sarcină ușoară. Ce vin să facă acele micuțe lăcuste? Ele mănâncă în special recoltele și grânele. Oriunde se duc lăcustele, recoltele sunt șterse complet de pe suprafața pământului. În vremuri de invazie a lăcustelor, toată mâncarea pe un an de zile pe care se bazează fermierii poate fi consumată în întregime de lăcuste într-o clipă. Pentru oameni, sosirea lăcustelor nu e doar un motiv de iritare – e un dezastru. Așadar, știm că apariția unui număr mare de lăcuste este un tip de dezastru, dar ce putem spune despre șoareci? Dacă nu există păsări de pradă care să mănânce șoarecii, ei se vor înmulți foarte rapid, mai rapid chiar decât vă puteți imagina. Iar dacă șoarecii se răspândesc fără opreliști, pot oare oamenii să ducă o viață bună? Cu ce fel de situație s-ar confrunta oamenii? (Cu o epidemie.) Dar credeți că o epidemie ar fi singura consecință? Șoarecii vor ronțăi totul și vor roade chiar și lemnul. Dacă sunt doar doi șoareci într-o casă, vor fi o pacoste pentru toți cei care locuiesc acolo. Uneori, șoarecii fură ulei și îl mănâncă, iar alteori, mănâncă pâinea sau cerealele. Iar lucrurile pe care nu le mănâncă, ei doar le rod și le transformă în resturi nefolositoare. Șoarecii rod hainele, pantofii, mobila – ei rod absolut totul. Uneori, se cațără pe bufet – pot oare acele vase să mai fie folosite după ce au călcat șoarecii pe ele? Chiar dacă le dezinfectezi, tot nu le vei putea folosi liniștit, așadar le vei arunca. Acestea sunt necazurile pe care șoarecii le aduc oamenilor. Cu toate că șoarecii sunt creaturi micuțe, oamenii nu au niciun mod de a se ocupa de ei și, în schimb, trebuie doar să suporte devastările provocate de șoareci. O singură pereche de șoareci este suficientă pentru a cauza distrugeri, darămite o mulțime. Dacă șoarecii s-ar înmulți, ar deveni un dezastru, iar consecințele ar fi de neimaginat. Chiar și creaturile atât de mici precum furnicile ar putea deveni un dezastru. Dacă acest lucru s-ar întâmpla, stricăciunile pe care ele le-ar aduce omenirii nu ar putea fi ignorate. Furnicile pot cauza atâtea daune caselor, încât acestea se prăbușesc. Forța lor nu trebuie să fie trecută cu vederea. Ar fi înfricoșător dacă diferite tipuri de păsări ar da naștere unui dezastru? (Da.) Cu alte cuvinte, indiferent ce fel de animale sau de viețuitoare sunt, din clipa în care

echilibrul lor dispare, ele vor crește, se vor înmulți și vor trăi pe o arie de acoperire anormală, neregulată. Asta ar aduce consecințe inimaginabile asupra omenirii. Ar avea un impact nu doar asupra vieții și a supraviețuirii oamenilor, dar ar aduce dezastre asupra întregii omeniri, chiar până în punctul în care oamenii ar suferi o anihilare completă și ar dispărea ca specie.

Când Dumnezeu a creat toate lucrurile, El a folosit tot felul de metode și de căi pentru a le pune în echilibru, pentru a echilibra condițiile de trai din munți și din lacuri, pentru plante și pentru toate felurile de animale, de păsări și de insecte. Scopul Lui a fost să permită tuturor tipurilor de viețuitoare să trăiască și să se înmulțească în cadrul legilor pe care El le-a rânduit. Niciunul dintre lucrurile creației nu poate ieși în afara acestor legi, ele nu pot să fie încălcate. Doar în cadrul acestui tip de mediu primar pot oamenii să supraviețuiască și să se înmulțească în siguranță, generație după generație. Dacă orice viețuitoare trece dincolo de cantitatea și de aria de acoperire stabilită de Dumnezeu sau dacă își depășește rata de creștere, frecvența înmulțirii sau numărul dictat de El, mediul de supraviețuire al omenirii ar suferi distrugeri de diferite magnitudini. Și, în același timp, supraviețuirea omenirii ar fi amenințată. Dacă o specie de viețuitoare ajunge să atingă un număr prea mare, va consuma hrana oamenilor, va distruge sursele de apă ale oamenilor și le va distruge căminele. În acest fel, înmulțirea omenirii și starea lor de supraviețuire ar fi afectată imediat. De exemplu, apa este foarte importantă pentru toate lucrurile. Dacă sunt prea mulți șoareci, prea multe furnici, lăcuste, broaște sau orice fel de alte animale, acestea vor bea mai multă apă. Pe măsură ce cantitatea de apă pe care o beau crește, apa potabilă și sursele de apă ale oamenilor din sfera fixă a surselor de apă potabilă și a zonelor apoase vor fi reduse, iar aceștia se vor confrunta cu lipsuri în privința apei. Dacă sursele de apă potabilă pentru oameni sunt distruse, contaminate sau întrerupte fiindcă tot felul de animale au devenit tot mai numeroase, în acest mediu dur de supraviețuire, supraviețuirea omenirii va fi grav amenințată. Dacă doar o specie sau mai multe specii de viețuitoare își depășesc numărul adecvat, atunci aerul, temperatura, umiditatea, chiar și compoziția aerului din spațiul de supraviețuire al omenirii, toate acestea vor fi otrăvite și distruse într-un grad mai mare sau mai mic. În aceste condiții, supraviețuirea și soarta oamenilor vor fi și ele supuse amenințărilor acestor factori de mediu. Așadar, dacă aceste echilibre sunt pierdute, aerul pe care oamenii îl respiră va fi distrus, apa pe care o beau va fi contaminată, iar temperaturile de care au nevoie se vor schimba și ele și vor fi afectate într-un grad mai mare sau mai mic. Dacă se întâmplă asta, mediile pentru supraviețuire care aparțin inerent omenirii vor fi ținta unor provocări și impacturi enorme. În acest gen de situație în care mediile primare de supraviețuire ale oamenilor au fost distruse, care ar fi perspectiva și soarta omenirii? Aceasta este o problemă foarte serioasă! Fiindcă Dumnezeu știe din ce motiv există fiecare dintre lucrurile creației de dragul omenirii, știe care este rolul fiecărui tip de lucru pe care El l-a creat, știe ce fel de impact are fiecare lucru asupra omenirii și în ce măsură aduce beneficii omenirii, deoarece, în inima lui Dumnezeu, există un plan

pentru toate acestea, iar El gestionează absolut fiecare aspect al tuturor lucrurilor pe care El le-a creat, de aceea absolut fiecare lucru pe care El îl face este foarte important și necesar pentru omenire. Așadar, de acum înainte, oricând observi vreun fenomen ecologic printre lucrurile creației lui Dumnezeu sau vreo lege naturală în cadrul lucrurilor creației lui Dumnezeu, nu te vei mai îndoi de necesitatea fiecărui lucru creat de Dumnezeu. Nu vei mai folosi cuvinte neștiutoare pentru a emite judecăți arbitrare despre aranjamentele lui Dumnezeu cu privire la toate lucrurile și despre diferitele Lui moduri de a susține omenirea. Nu vei mai trage nici concluzii arbitrare cu privire la legile lui Dumnezeu pentru toate lucrurile creației Sale. Nu este așa?

Ce sunt toate acestea despre care am discutat? Gândiți-vă la asta o clipă. Dumnezeu are propriile intenții în absolut fiecare lucru pe care îl face. Chiar dacă intenția Lui este o enigmă pentru omenire, este mereu în legătură indisolubilă și strânsă cu supraviețuirea omenirii. Este absolut indispensabilă. Asta pentru că Dumnezeu nu a făcut niciodată ceva inutil. Principiile din spatele fiecărui lucru în parte pe care El îl face se înscriu în planul Lui și în înțelepciunea Lui. Scopul și intenția din spatele acelui plan sunt de a proteja omenirea, de a ajuta omenirea să evite dezastrul, devastările produse de orice viețuitoare și orice rău pe care lucrurile creației lui Dumnezeu l-ar putea face omenirii. Prin urmare, se poate spune că faptele lui Dumnezeu pe care le-am văzut în cadrul acestui subiect constituie încă un mod prin care Dumnezeu susține omenirea? Putem spune că, prin aceste fapte, Dumnezeu hrănește și păstorește omenirea? (Da.) Există o legătură strânsă între acest subiect și tema părtășiei noastre, „Dumnezeu este sursa vieții tuturor lucrurilor”? (Da.) Există o legătură foarte strânsă, iar acest subiect este unul dintre aspectele ei. Înainte de a discuta despre aceste subiecte, oamenii aveau doar o închipuire vagă despre Dumnezeu, despre Dumnezeu Însuși și despre faptele Lui – le lipsea o înțelegere adevărată. Cu toate acestea, când oamenilor li se spune despre faptele Lui și despre lucrurile înfăptuite de El, ei pot să înțeleagă și să cuprindă principiile faptelor lui Dumnezeu, pot să dobândească o înțelegere a acestora și să le aibă la îndemână. Chiar dacă în inima lui Dumnezeu există tot felul de teorii, principii și reguli foarte complicate, oricând face ceva, cum ar fi crearea și guvernarea tuturor lucrurilor, nu este posibil să dobândiți înțelegere în inimile voastre că acestea sunt faptele lui Dumnezeu și că sunt cât se poate de reale, doar lăsându-vă să aflați despre o singură parte a lor din această părtășie? (Ba da.) Atunci cum diferă cunoașterea voastră actuală despre Dumnezeu de cea de dinainte? Diferă în esența ei. Înainte, înțelegerea voastră era prea lacunară, prea vagă, dar acum ea conține un număr mare de dovezi concrete care se potrivesc cu faptele lui Dumnezeu, care se potrivesc cu ceea ce are Dumnezeu și ceea ce este. Prin urmare, tot ceea ce v-am spus este un material educațional minunat pentru înțelegerea voastră în ceea ce-L privește pe Dumnezeu.

9 februarie 2014

Dumnezeu Însuși, Unicul X
Dumnezeu este sursa vieții tuturor lucrurilor (IV)

Astăzi comunicăm pe o temă specială. Pentru fiecare credincios, există doar două lucruri pe care trebuie să le știe, să le experimenteze și să le înțeleagă. Care sunt acestea? Primul este intrarea individuală a omului în viață, iar al doilea este legat de cunoașterea lui Dumnezeu. În ceea ce privește subiectul despre care am comunicat recent, cunoașterea lui Dumnezeu, credeți că este realizabil? E corect să spunem că într-adevăr nu e la îndemâna celor mai mulți oameni. S-ar putea să nu fiți convinși de cuvintele Mele, dar de ce spun asta? O spun pentru că atunci când ați ascultat ce spuneam înainte, indiferent cum am spus-o sau cu ce cuvinte, ați știut, literalmente și teoretic, ce însemnau aceste cuvinte. Totuși, pentru voi toți, o problemă gravă a fost că nu ați înțeles de ce am spus asemenea lucruri sau de ce am vorbit despre astfel de subiecte. Acesta este fondul problemei. Așadar, deși faptul că ați auzit aceste lucruri v-a sporit un pic și v-a îmbogățit înțelegerea despre Dumnezeu și faptele Sale, tot simțiți că a-L cunoaște pe Dumnezeu presupune un efort intens. Adică, după ce auziți ce spun, majoritatea dintre voi nu înțelegeți de ce am spus asta sau ce legătură are cu a-L cunoaște pe Dumnezeu. Motivul pentru care nu sunteți în stare să înțelegeți legătura cu a-L cunoaște pe Dumnezeu este că experiența voastră de viață este prea superficială. Dacă experiența și cunoștințele oamenilor despre cuvintele lui Dumnezeu rămân la un nivel foarte limitat, atunci cea mai mare parte din cunoașterea lor despre El va fi vagă și abstractă; va fi toată generală, doctrinară și teoretică. În teorie, s-ar putea să pară logică și rațională, dar cunoașterea lui Dumnezeu care iese din gura celor mai mulți oameni este, de fapt, fără conținut. Și de ce spun că este fără conținut? Deoarece, nu înțelegi într-adevăr veridicitatea și acuratețea a ceea ce spui privind cunoașterea de Dumnezeu. Prin urmare, chiar dacă majoritatea oamenilor au auzit multe informații și argumente despre cunoașterea de Dumnezeu, cunoașterea lor despre Dumnezeu încă mai trebuie să depășească teoria și doctrina vagă și abstractă. Așadar, cum se poate rezolva problema asta? V-ați gândit vreodată la asta? Dacă oamenii nu urmăresc adevărul, pot ei să dispună de realitate? Dacă oamenii nu urmăresc adevărul, atunci ei sunt neîndoielnic lipsiți de realitate, și, așadar, cu siguranță nu cunosc și nu experimentează deloc cuvintele lui Dumnezeu. Pot cei care nu înțeleg cuvintele lui Dumnezeu să-L cunoască pe El? Categoric nu; există o legătură între cele două chestiuni. Astfel, majoritatea oamenilor spun: „De ce este atât de dificil să-L cunoaștem pe Dumnezeu? Când vorbesc despre autocunoaștere, pot să vorbesc ore în șir, dar când e vorba despre cunoașterea de Dumnezeu, nu-mi găsesc cuvintele. Chiar și când pot spune câte ceva despre subiect, cuvintele mele sunt forțate și sună stupid. Ba chiar sună ciudat când mă aud zicându-le”. Aceasta este sursa. Dacă tu crezi că e prea dificil a-L cunoaște pe Dumnezeu, că a-L cunoaște necesită multă efort sau că nu ai niciun subiect de adus în discuție și nu poți să te gândești la nimic real de comunicat, de oferit celorlalți și ție însuți,

atunci acest lucru dovedește că nu ești o persoană care a experimentat cuvintele lui Dumnezeu. Ce sunt cuvintele lui Dumnezeu? Nu sunt oare cuvintele Lui expresiile a ce are Dumnezeu și ce este? Dacă nu ai experimentat cuvintele lui Dumnezeu, ai putea avea cunoaștere despre ce are El și ce este? Cu siguranță nu. Există o legătură între toate aceste lucruri. Dacă nu ai deloc experiența cuvintelor lui Dumnezeu, atunci nu poți să pricepi voia lui Dumnezeu, și nici nu știi care e firea Lui, ce Îi place, ce disprețuiește, care sunt cerințele Lui pentru oameni, ce tip de atitudine are față de cei care sunt buni și față de cei care sunt răi; toate acestea sunt, cu certitudine, ambigue și obscure pentru tine. Dacă tu crezi în Dumnezeu în mijlocul unei astfel de obscurități, când pretinzi că ești unul dintre aceia care urmăresc adevărul și Îl urmează pe Dumnezeu, sunt aceste afirmații realiste? Nu sunt! Așadar, haideți să continuăm să avem părtășie despre cunoașterea de Dumnezeu.

Cu toții sunteți dornici să auziți subiectul părtășiei de astăzi, nu-i așa? Acest subiect are legătură și cu subiectul „Dumnezeu este sursa vieții tuturor lucrurilor”, despre care am discutat recent. Am vorbit mult despre faptul că „Dumnezeu este sursa vieții tuturor lucrurilor”, folosind diferite mijloace și perspective ca să-i informăm pe oameni cum domnește Dumnezeu peste toate lucrurile, prin ce mijloace face asta și potrivit căror principii gestionează El toate lucrurile, astfel încât ele să poată exista pe această planetă pe care a creat-o Dumnezeu. De asemenea, am vorbit mult despre modul în care Dumnezeu Se îngrijește de omenire: prin ce mijloace oferă o asemenea aprovizionare, ce feluri de medii de viață le oferă El oamenilor și prin ce mijloace și de la ce puncte de pornire le oferă acestora un mediu stabil de viață. Deși nu am vorbit direct despre relația dintre stăpânirea lui Dumnezeu, administrarea tuturor lucrurilor și gestionarea Lui, indirect, am vorbit despre motivele pentru care El administrează astfel toate lucrurile, cât și despre motivele pentru care aprovizionează și hrănește omenirea în acest mod. Totul are legătură cu gestionarea Lui. Lucrurile despre care am vorbit au fost foarte cuprinzătoare: de la mediul macro, până la lucruri mult mai mici, cum ar fi necesarul de bază și dieta oamenilor; de la modul în care stăpânește Dumnezeu peste toate lucrurile și le face să funcționeze într-un mod sistematic, până la mediul de viață corect și adecvat pe care l-a creat pentru oamenii din fiecare rasă și așa mai departe. Tot acest conținut vast are legătură cu modul în care oamenii trăiesc în trup – adică, totul are legătură cu lucrurile din lumea materială care sunt vizibile cu ochiul liber și pe care oamenii le pot simți, cum ar fi munții, râurile, oceanele, câmpiile, și așa mai departe. Toate acestea sunt lucruri care pot fi văzute și atinse. Când vorbesc despre aer și temperatură, puteți să vă folosiți respirația ca să simțiți direct existența aerului, iar trupul ca să simțiți dacă temperatura este joasă sau ridicată. Copacii, iarba, păsările și animalele din pădure, tot ce zboară în aer și umblă pe pământ și feluritele animăluțe care ies din vizuini pot fi văzute și auzite de către oameni. Cu toate că aria tuturor acestor lucruri este destul de vastă, dintre toate lucrurile create de Dumnezeu, ele reprezintă doar lumea materială. Lucrurile materiale sunt ceea ce oamenii pot să vadă și să simtă, cu alte cuvinte, atunci

când le atingi, le simți, iar când ochii tăi le văd, creierul tău îți prezintă o imagine, un portret. Ele sunt lucruri reale și actuale; pentru tine nu sunt abstracte, ci au o formă. Pot fi pătrate, rotunde, înalte sau scunde, iar fiecare obiect îți dă o impresie diferită. Toate aceste lucruri reprezintă acel aspect material al creației. Și astfel, ce conțin pentru Dumnezeu „toate lucrurile” din expresia „stăpânirea lui Dumnezeu asupra tuturor lucrurilor”? Nu conțin pur și simplu ceea ce oamenii pot să vadă și să atingă; în plus, includ tot ceea ce este invizibil și intangibil. Acesta este una dintre adevăratele semnificații ale stăpânirii lui Dumnezeu peste toate lucrurile. Chiar dacă pentru oameni asemenea lucruri sunt invizibile și intangibile, pentru Dumnezeu – cât timp ele pot fi văzute cu ochii Lui și se află în cadrul sferei suveranității Lui – ele chiar există. În ciuda faptului că sunt abstracte și de neimaginat și, mai mult decât atât, invizibile și intangibile pentru oameni, pentru Dumnezeu există cu adevărat. Aceasta este o altă lume printre toate lucrurile peste care domnește Dumnezeu și este o altă parte din sfera tuturor lucrurilor pe care El le domină. Acesta este subiectul părtășiei de astăzi – modul în care conduce și administrează Dumnezeu lumea spirituală. Deoarece acest subiect tratează modul în care Dumnezeu conduce și gestionează toate lucrurile, el se referă la lumea din afara lumii materiale – lumea spirituală – și, astfel, este absolut vital să-l înțelegem. Abia după ce au părtășie și înțeleg acest conținut pot oamenii să priceapă într-adevăr adevărata semnificație a cuvintelor „Dumnezeu este sursa vieții tuturor lucrurilor”. Acesta este motivul pentru care vom discuta despre acest subiect; scopul său este de a completa subiectul „Dumnezeu domnește peste toate lucrurile și Dumnezeu gestionează toate lucrurile”. Probabil că, atunci când auziți acest subiect, vi se pare ciudat sau de nepătruns, dar indiferent cum vi se pare, de vreme ce lumea spirituală este o parte din toate lucrurile stăpânite de Dumnezeu, trebuie să înțelegeți întrucâtva acest subiect. După ce o faceți, veți avea o apreciere, înțelegere și cunoaștere mai profundă a expresiei „Dumnezeu este sursa vieții tuturor lucrurilor”.

Cum stăpânește și administrează Dumnezeu lumea spirituală

În ceea ce privește lumea materială, ori de câte ori oamenii nu înțeleg anumite lucruri sau fenomene, pot căuta informații relevante sau folosi diverse canale pentru a le afla originile și contextul. Dar, în ceea ce privește cealaltă lume, despre care vorbim azi – lumea spirituală care există în afara lumii materiale – oamenii n-au nici mijloace, nici canale prin care să afle ceva despre aceasta. De ce spun asta? O spun pentru că, în lumea omenirii, tot ceea ce aparține lumii materiale este inseparabil de existența fizică a omului și, pentru că oamenii consideră că tot ceea ce aparține lumii materiale este inseparabil de modul lor de viață fizic și de viețile lor fizice, cei mai mulți dintre ei conștientizează sau văd doar lucrurile materiale din fața ochilor lor, care le sunt vizibile. Totuși, în ceea ce privește lumea spirituală – cu alte cuvinte, tot ceea ce aparține celeilalte lumi – ar fi corect să spunem că majoritatea oamenilor nu cred. Deoarece oamenii nu o pot vedea și cred că nu e nevoie să o înțeleagă sau să știe ceva despre

ea, ca să nu mai spunem despre cum lumea spirituală este una complet diferită de lumea materială și, din punctul de vedere al lui Dumnezeu, ea este deschisă – cu toate că, pentru oameni, este secretă și închisă – oamenii au așadar mari dificultăți în a găsi o cale de a înțelege diversele aspecte ale acestei lumi. Diferitele aspecte ale lumii spirituale despre care voi vorbi privesc doar administrația și suveranitatea lui Dumnezeu; nu revelez nicio taină, și nici nu vă spun niciun secret pe care doriți să-l aflați. Căci aceasta privește suveranitatea lui Dumnezeu, administrația Lui și prevederile Lui și, prin urmare, voi vorbi doar despre partea pe care e necesar s-o cunoașteți.

Mai întâi, să vă adresez o întrebare: după părerea voastră, ce este lumea spirituală? În sens larg, este o lume în afara lumii materiale, una atât invizibilă, cât și intangibilă pentru oameni. Totuși, în imaginația voastră, ce fel de lume ar trebui să fie lumea spirituală? Ca urmare a faptului că nu o puteți vedea, probabil sunteți incapabili să vă gândiți la asta. Cu toate acestea, când auziți niște legende, tot vă gândiți la asta și nu vă puteți abține să nu o faceți. Și de ce spun asta? Există ceva care li se întâmplă multor oameni când sunt tineri: când cineva le spune o poveste înspăimântătoare – despre fantome sau suflete – sunt îngrozitor de speriați. Și de ce anume sunt ei speriați? Pentru că își imaginează acele lucruri; chiar dacă nu le pot vedea, simt că sunt prin camerele lor, într-un colț ascuns sau întunecos și sunt atât de înspăimântați încât nu îndrăznesc să se ducă la culcare. Mai ales noaptea, le este prea frică să fie singuri în camerele lor sau să se aventureze în propriile curți. Aceasta este lumea spirituală a imaginației voastre și e o lume pe care oamenii o consideră înspăimântătoare. Adevărul e că toată lumea și-o imaginează într-o oarecare măsură și toată lumea o poate simți un pic.

Să începem cu o discuție despre lumea spirituală. Ce este aceasta? Să vă dau o explicație scurtă și simplă: lumea spirituală este un loc important, unul diferit de lumea materială. De ce spun că e important? Vom discuta despre asta în detaliu. Existența lumii spirituale este legată inextricabil de lumea materială a omenirii. Ea joacă un rol important în ciclul vieții și al morții omenești în stăpânirea lui Dumnezeu asupra tuturor lucrurilor; acesta este rolul său și unul dintre motivele pentru care existența sa e importantă. Deoarece este un loc de nedeslușit pentru cele cinci simțuri, nimeni nu poate judeca cu acuratețe dacă lumea spirituală există sau nu. Diversele ei dinamici sunt legate îndeaproape de existența umană și, prin urmare, ordinea vieții omenirii este de asemenea influențată în mod colosal de lumea spirituală. Implică sau nu acest lucru suveranitatea lui Dumnezeu? Da. Când spun asta, înțelegeți de ce discut despre acest subiect: pentru că privește suveranitatea lui Dumnezeu, cât și administrația Lui. Într-o lume ca aceasta – una care e invizibilă oamenilor – fiecare ordin, decret și sistem administrativ ceresc al ei este mult deasupra legilor și sistemelor oricărei națiuni a lumii materiale și nicio ființă care trăiește în această lume nu ar îndrăzni să le contravină sau să le încalce. Are acest lucru legătură cu suveranitatea și administrația lui Dumnezeu? În lumea spirituală, sunt decrete administrative clare, ordine administrative clare și statute clare. La niveluri diferite și în diverse zone, însoțitorii se supun cu strictețe

îndatoririlor lor și respectă regulile și reglementările, căci știu care e consecința încălcării unui ordin ceresc; sunt clar conștienți de modul în care Dumnezeu pedepsește răul și răsplătește binele și administrează El și stăpânește toate lucrurile. Mai mult, văd clar cum Își duce la bun sfârșit ordinele și statutele cerești. Sunt acestea diferite de lumea materială locuită de omenire? Sunt, într-adevăr, enorm de diferite. Lumea spirituală este o lume complet diferită de lumea materială. De vreme ce există ordine și statute cerești, acest fapt are legătură cu suveranitatea și administrația lui Dumnezeu și, mai mult, cu firea Lui, cât și cu ceea ce are și este El. După ce ați auzit aceasta, nu considerați că este foarte necesar ca Eu să vorbesc despre acest subiect? Nu doriți să-i aflați tainele intrinseci? (Ba da.) Așa e conceptul lumii spirituale. Deși coexistă cu lumea materială și e supusă simultan administrării și suveranității lui Dumnezeu, administrarea acestei lumi de către Dumnezeu și suveranitatea Sa asupra ei sunt mult mai stricte decât cele ale lumii materiale. Când vine vorba despre detalii, ar trebui să începem cu felul în care lumea spirituală este responsabilă pentru lucrarea ciclului vieții și al morții pentru omenire, căci aceasta este o parte importantă din lucrarea ființelor din lumea spirituală.

În cadrul omenirii, clasific toți oamenii în trei tipuri. Primii sunt necredincioșii, aceia fără credințe religioase. Sunt numiți necredincioși. Majoritatea covârșitoare a necredincioșilor cred doar în bani; își sprijină doar propriile interese, sunt materialiști și cred doar în lumea materială – nu cred în ciclul vieții și al morții sau în ce se zice despre zeități și fantome. Pe acești oameni îi clasific drept necredincioși și ei sunt primul tip. Cel de-al doilea tip include diverșii oameni de credință, pe lângă necredincioși. În cadrul omenirii, îi împart pe acești oameni de credință în mai multe grupuri importante: primul grup e reprezentat de evrei, al doilea de catolici, al treilea de creștini, al patrulea de musulmani și al cincilea de budiști; sunt cinci tipuri. Acestea sunt diversele tipuri de oameni de credință. Cel de-al treilea tip îi include pe cei care cred în Dumnezeu și asta vă include pe voi. Astfel de credincioși sunt aceia care-L urmează pe Dumnezeu azi. Acești oameni sunt împărțiți în două tipuri: aleșii lui Dumnezeu și făcătorii de servicii. Aceste tipuri principale au fost clar diferențiate. Așadar, în mințile voastre, sunteți acum capabili să distingeți tipurile și clasificările oamenilor, nu-i așa? Primul tip îi cuprinde pe necredincioși, iar Eu am spus ce sunt ei. Oare cei care cred în Bătrânul din Cer sunt socotiți necredincioși? Mulți necredincioși cred doar în Bătrânul din Cer; ei cred că vântul, ploaia, tunetul și așa mai departe sunt toate controlate de această entitate pe care se bizuie pentru plantatul culturilor și pentru recoltă – dar, când se pomenește credința în Dumnezeu, nu sunt dispuși să creadă în El. Se poate spune că asta înseamnă să ai credință? Astfel de oameni sunt incluși printre necredincioși. Înțelegi asta, nu-i așa? Nu confunda aceste categorii! Cel de-al doilea tip include oamenii de credință, iar al treilea tip sunt aceia care-L urmează pe Dumnezeu în prezent. Așadar, de ce am împărțit toți oamenii în aceste tipuri? (Pentru că diversele tipuri de oameni au sfârșituri și destinații diferite.) Acesta este un aspect al chestiunii. Atunci când aceste rase și tipuri diferite de oameni se vor întoarce în lumea spirituală, toți vor avea un loc

diferit în care vor merge, vor fi supuși unor diverse legi ale ciclului vieții și al morții, așa că acesta e motivul pentru care am clasificat oamenii în aceste tipuri importante.

a. Ciclul vieții și al morții în cazul necredincioșilor

Să începem cu ciclul vieții și al morții în cazul necredincioșilor. După moarte, omul e luat de un însoțitor din lumea spirituală. Și ce anume din om e luat? Nu trupul, ci sufletul său. Când sufletul său e luat, omul ajunge într-un loc care e o agenție a lumii spirituale, una care primește în special sufletele oamenilor care tocmai au murit. Acela este primul loc în care se duce omul după moarte, ceea ce este necunoscut sufletului. Când e dus în acest loc, o oficialitate efectuează primele controale, confirmând numele, adresa, vârsta sa și toate experiențele sale. Tot ceea ce a făcut cât timp a fost în viață e consemnat într-o carte și verificat cu acuratețe. După ce a fost controlat totul, comportamentul și acțiunile persoanei respective de-a lungul vieții sale sunt folosite pentru a stabili dacă va fi pedepsită sau continuă să fie reîntrupată ca om, aceasta fiind prima etapă. Este această primă etapă înfricoșătoare? Nu este foarte înfricoșătoare deoarece singurul lucru care s-a întâmplat este că persoana respectivă a ajuns într-un loc întunecat și necunoscut.

În cea de-a doua etapă, dacă omul acesta a făcut multe lucruri rele de-a lungul vieții sale și a comis multe fapte haine, atunci va fi dus într-un loc de pedeapsă pentru a-și primi sancțiunea. Acela va fi locul expres folosit pentru pedepsirea oamenilor. Detaliile modului în care este pedepsit depind de păcatele comise, cât și de câte lucruri haine a făcut înainte să moară – aceasta este prima situație care are loc în această a doua etapă. Din cauza lucrurilor rele pe care le-au făcut și a răului pe care l-au comis înainte să moară, când vor fi reîntrupați, după pedeapsa lor – când se vor naște încă o data în lumea materială – unii vor fi în continuare oameni, în timp ce alții vor deveni animale. Cu alte cuvinte, după ce un om se întoarce în lumea spirituală, e pedepsit din cauza răului pe care l-a comis; mai mult decât atât, din cauza lucrurilor haine pe care le-a făcut, în următoarea lui reîntrupare, probabil nu se va întoarce drept om, ci drept animal. Sfera animalelor în care s-ar putea transforma include: vaci, cai, porci și câini. Unii oameni s-ar putea renaște ca păsări, ori rațe, ori gâște… După ce s-au reîntrupat ca animale, când vor muri din nou, se vor întoarce în lumea spirituală. Aici, ca înainte, în funcție de comportamentul de dinaintea morții, lumea spirituală va decide dacă se vor întrupa ca oameni. Majoritatea oamenilor comit prea mult rău și păcatele lor sunt prea cumplite, așadar, trebuie să se reîntrupeze ca animale de șapte până la douăsprezece ori. De șapte până la douăsprezece ori – nu este acest lucru înfricoșător? (Este înfricoșător.) Ce vă înfricoșează? Faptul că un om devine un animal – asta e înspăimântător. Și, pentru un om, care sunt cele mai dureroase lucruri în a deveni un animal? Ideea de a nu avea limbaj, de a avea doar gânduri simple, de a putea face doar lucrurile pe care le fac animalele și de a mânca mâncarea pe care o mănâncă animalele, de a avea mentalitatea simplă și limbajul corpului unui animal, de a nu putea merge în două

picioare, de a nu putea comunica cu oamenii și faptul că nimic din comportamentul sau activitățile oamenilor nu are nicio legătură cu animalele. Adică, dintre toate lucrurile, a fi animal înseamnă că ești cea mai josnică dintre toate viețățile și implică mult mai multă suferință decât a fi om. Acesta e un aspect al pedepsei aplicate de lumea spirituală celor care au făcut mult rău și au comis păcate mari. Cât despre severitatea pedepsei, aceasta e decisă în funcție de tipul de animal în care se transformă. De pildă, a fi porc este mai bine decât a fi câine? Un porc trăiește mai bine sau mai rău decât un câine? Mai rău, nu-i așa? Dacă oamenii devin cai sau vaci, vor trăi ei mai bine sau mai rău decât ar face-o dacă ar fi porci? (Mai bine.) I-ar fi mai comod unei persoane dacă s-ar renaște ca pisică? Ar fi tot un animal și i-ar fi mai ușor să fie pisică, decât vacă sau cal, pentru că pisicile pot să lenevească aproape tot timpul, dormind. A deveni o vacă sau un cal este mai laborios. Prin urmare, dacă un om se reîntrupează ca vacă sau cal, trebuie să muncească din greu – ceea ce pare a fi o pedeapsă aspră. A deveni câine ar fi puțin mai bine decât a deveni vacă sau cal, pentru că un câine are o relație mai apropiată cu stăpânul lui. Unii câini, după câțiva ani în care au fost animale de companie, sunt în stare să înțeleagă mult din ce spun stăpânii lor. Uneori, un câine se poate adapta stării și exigențelor stăpânului său, iar stăpânul îl tratează pe câine mai bine și animalul mănâncă și bea mai bine și când are dureri, e mai îngrijit. Așadar, nu se bucură câinele de o viață fericită? Astfel, a fi câine este mai bine decât a fi vacă sau cal. În acest caz, severitatea pedepsei unei persoane stabilește de câte ori se reîntrupează ca animal, precum și tipul de animal.

Deoarece au comis atât de multe păcate cât timp au fost în viață, unii oameni sunt pedepsiți prin reîntruparea ca animale de șapte până la douăsprezece vieți După ce au fost pedepsiți de suficiente ori, la întoarcerea în lumea spirituală, sunt duși în altă parte – într-un loc în care diferitele suflete au fost deja pedepsite și sunt din tipul celor care se pregătesc să se reîntrupeze ca oameni. În această locație, fiecare suflet este categorisit în funcție de felul familiei în care se va naște, de rolul pe care îl va juca odată ce s-a reîntrupat și așa mai departe. De pildă, unii oameni vor deveni cântăreți când vor veni pe lumea aceasta, așa că sunt puși printre cântăreți; unii vor deveni oameni de afaceri când vor veni pe lumea aceasta, așa că sunt puși printre oamenii de afaceri; iar dacă o persoană urmează să devină cercetător științific după ce va deveni om, atunci e pus printre cercetătorii științifici. După ce sunt clasificați, fiecare e trimis de acolo, potrivit unui moment diferit și unei date stabilite, așa cum trimit oamenii e-mailuri azi. Astfel, se va încheia un ciclu al vieții și al morții. Din ziua în care un om ajunge în lumea spirituală și până la sfârșitul pedepsei lui sau până când s-a reîncarnat ca animal de multe ori și se pregătește să fie reîncarnat ca om, acest proces este complet.

Cei care nu mai sunt pedepsiți și nu sunt reîntrupați ca animale vor fi trimiși repede în lumea materială pentru a se întrupa ca oameni? Sau cât va dura până când vor putea sosi printre oameni? Care e frecvența cu care se poate întâmpla acest lucru? Acest lucru e restricționat temporal. Tot ceea ce are loc în lumea spirituală este supus restricțiilor și

regulilor temporale precise – ceea ce veți înțelege dacă vă explic cu numere. În cazul celor care se reîntrupează într-o perioadă scurtă, la moartea lor, pregătirile ca ei să se reîntrupeze ca oameni vor fi fost deja făcute. Cea mai scurtă perioadă în care se poate întâmpla asta este de trei zile. Pentru unii oameni, durează trei luni, pentru alții, trei ani, pentru unii, treizeci de ani, pentru alții, trei sute de ani și așa mai departe. Așadar, ce se poate spune despre aceste reguli temporale și care sunt particularitățile lor? Acestea se bazează pe ce are nevoie lumea materială – lumea omului – de la un suflet și pe rolul pe care acest suflet e menit să-l joace în această lume. Când oamenii se reîntrupează ca persoane obișnuite, în cazul celor mai mulți dintre ei, acest lucru are loc rapid, pentru că lumea omului are o nevoie presantă de astfel de oameni obișnuiți – așa că, trei zile mai târziu, sunt trimiși din nou unei familii care e complet diferită de aceea în care au fost înainte să moară. Totuși, sunt unii care joacă un rol special în această lume. „Special” înseamnă că nu există o cerere mare pentru aceste persoane în lumea omului; nu mulți oameni sunt necesari pentru a juca un astfel de rol, așa că poate dura trei sute de ani. Cu alte cuvinte, acest suflet va veni doar o dată la trei sute de ani sau chiar doar o dată la trei mii de ani. De ce? Din cauza faptului că, timp de trei sute sau de trei mii de ani, un astfel de rol nu este cerut în lumea omului, așa că acesta este păstrat undeva în lumea spirituală. Să luăm, de pildă, cazul lui Confucius. El a avut un impact profund asupra culturii tradiționale chineze, iar sosirea lui a afectat profund cultura, cunoașterea, tradiția și gândirea oamenilor din acele vremuri. Totuși, un om precum acesta nu e necesar în fiecare eră, așa că el a trebuit să rămână în lumea spirituală, așteptând acolo timp de trei sute sau trei mii de ani înainte de a se reîntrupa. Deoarece lumea omului nu avea nevoie de o asemenea persoană, el a trebuit să aștepte inactiv, căci existau foarte puține roluri ca al lui și foarte puține de făcut pentru el. Așadar, a trebuit să fie ținut undeva, în lumea spirituală, în cea mai mare parte a acelui timp, inactiv, pentru a trimis de acolo când lumea omului a avut nevoie de el. Astfel sunt regulile temporale ale tărâmului spiritual pentru frecvența cu care se reîntrupează majoritatea oamenilor. Indiferent dacă oamenii sunt obișnuiți sau speciali, lumea spirituală are reguli adecvate și practici corecte pentru procesarea reîntrupărilor lor, iar aceste reguli și practici sunt trimise de Dumnezeu, și nu decise sau controlate de niciun însoțitor sau nicio ființă din lumea spirituală. Acum înțelegi asta, nu-i așa?

Pentru orice suflet, reîntruparea lui, care este rolul lui în această viață, în ce familie se naște și cum e viața lui sunt strâns legate de viața precedentă a sufletului. Tot felul de oameni vin în lumea omului, iar rolurile pe care le joacă ei variază, așa cum variază și sarcinile pe care le îndeplinesc. Și ce sarcini sunt acestea? Unii oameni au venit să-și achite datorii: dacă au datorat altora prea mulți bani în viețile lor trecute, vin să achite acele datorii în această viață. Unii oameni, între timp, au venit să recupereze datorii: au fost escrocați de prea multe lucruri și prea mulți bani în viețile lor anterioare; drept urmare, după ce ajung în lumea spirituală, aceasta le dă dreptate și le permite să-și recupereze datoriile în această viață. Unii oameni au venit să plătească datorii de

recunoștință: în timpul vieții lor anterioare – adică în reîntruparea lor precedentă – cineva a fost bun cu ei și, datorită faptului că li s-a dat marea ocazie de a se reîntrupa în această viață, se renasc pentru a achita aceste datorii de recunoștință. Alții, între timp, s-au renăscut în această viață pentru a pretinde vieți. Și ale cui vieți le pretind? Ei o pretind pe aceea a oamenilor care i-au omorât în viețile lor anterioare. Pe scurt, viața actuală a fiecărei persoane are o strânsă legătură cu viețile sale anterioare; această legătură este de neseparat. Cu alte cuvinte, viața actuală a fiecărei persoane este afectată enorm de cea anterioară. De pildă, să spunem că, înainte de a muri, Zhang i-a luat lui Li prin înșelăciune o sumă mare de bani. Are deci Zhang o datorie față de Li? Are, deci este natural atunci ca Li să-și recupereze datoria de la Zhang? Drept urmare, după ce ei mor, există între ei o datorie care trebuie achitată. Când se reîntrupează și Zhang devine om, cum își recuperează Li datoria de la el? O metodă este să se renască drept fiul lui Zhang; Zhang câștigă o mare sumă de bani, care este irosită apoi de Li. Oricât de mulți bani câștigă Zhang, fiul lui, Li, îi risipește. Oricât de mult câștigă Zhang, nu e niciodată destul; iar între timp, fiul lui, dintr-un motiv oarecare, ajunge mereu să cheltuiască banii tatălui lui prin variate mijloace. Zhang e nedumerit: „De ce fiul acesta al meu aduce mereu atâta ghinion? De ce fiii altor oameni sunt atât de cuminți? De ce propriul meu fiu nu are nicio ambiție, de ce e atât de nefolositor și incapabil de a câștiga vreun ban și de ce trebuie mereu să-l întrețin? De vreme ce trebuie să-l întrețin, o voi face – dar oare de ce, oricât de mulți bani îi dau, mereu are nevoie de mai mulți? De ce nu e în stare să aibă o slujbă cinstită, și face în schimb tot felul de lucruri cum ar fi să lenevească, să mănânce, să bea, să preacurvească și să parieze? Ce se întâmplă?” Apoi, Zhang se gândește o vreme: „S-ar putea să am o datorie la el dintr-o viață trecută. Ei bine, atunci am s-o achit! Asta nu se va sfârși până când nu o voi plăti în întregime!” Ar putea să vină ziua când Li și-a recuperat cu adevărat datoria și, până când va avea patruzeci sau cincizeci de ani, ar putea să-și vină brusc în simțiri, realizând: „N-am făcut nici măcar un lucru bun în întreaga primă jumătate a vieții mele! Am risipit toți banii pe care i-a câștigat tatăl meu, deci ar trebui să încep să fiu o persoană bună! Mă voi căli; voi fi cineva care e onest, care trăiește cum se cuvine și nu-i voi mai aduce niciodată mâhnire tatălui meu!” De ce gândește așa? De ce, brusc, se schimbă în bine? Există un motiv pentru asta? Care e motivul? (Este că Li și-a recuperat datoria; Zhang și-a plătit datoria.) În aceasta, există cauză și efect. Povestea a început cu mult, mult timp în urmă, înainte de viețile lor actuale; această poveste a vieților lor trecute a fost adusă în prezent, și niciunul nu poate da vina pe celălalt. Indiferent de ce l-a învățat Zhang pe fiul lui, acesta nu l-a ascultat niciodată, nici nu a avut o slujbă cinstită. Însă în ziua în care datoria a fost achitată, nu a fost nevoie să-l învețe pe fiul lui – el a înțeles în mod firesc. Acesta e un exemplu simplu. Există multe astfel de exemple? (Da, există.) Ce le spun ele oamenilor? (Că ar trebui să fie buni și să nu comită răul.) Că ar trebui să nu facă rău și că va exista o răsplată pentru fărădelegile lor! Majoritatea necredincioșilor comit mult rău, iar fărădelegile lor își primesc răsplata, corect? Totuși, e arbitrară o astfel de răsplată?

Pentru fiecare acțiune, există un context și un motiv în spatele acestei răsplăți. Crezi că nu vei păți nimic după ce i-ai luat cuiva bani prin înșelăciune? Crezi că, după ce ai luat banii aceia printr-un șiretlic, nu vei înfrunta nicio consecință? Așa ceva ar fi imposibil; chiar vor exista consecințe! Indiferent de cine sunt sau dacă ei cred sau nu că există un Dumnezeu, toți indivizii trebuie să-și asume responsabilitatea pentru comportamentul lor și să suporte consecințele acțiunilor lor. Cât despre acest exemplu simplu – pedepsirea lui Zhang și recuperarea banilor de către Li – nu este corect? Când oamenii fac astfel de lucruri, acesta este genul de rezultat care apare. E inseparabil de administrarea lumii spirituale. În ciuda faptului că sunt necredincioși, existența celor care nu cred în Dumnezeu e supusă acestor feluri de ordine și decrete cerești. Nimeni nu poate scăpa de ele și nimeni nu poate evita această realitate.

Cei care nu au credință cred adesea că tot ceea ce e vizibil pentru oameni există, în timp ce tot ceea ce nu poate fi văzut sau care e foarte departe de oameni nu există. Ei preferă să creadă că nu există „un ciclu al vieții și al morții” și că nu există nicio „pedeapsă”; așadar, păcătuiesc și fac rău fără remușcare. Apoi, sunt pedepsiți sau se reîntrupează ca animale. Majoritatea diverselor tipuri de oameni dintre necredincioși cad în acest cerc vicios. Asta deoarece ei nu știu că lumea spirituală e strictă în administrarea tuturor ființelor vii. Indiferent dacă tu crezi sau nu, această realitate există, căci niciun om sau obiect nu se poate sustrage din zona pe care o supraveghează Dumnezeu cu ochii lui și niciun om sau obiect nu poate scăpa de regulile și restricțiile ordinelor și decretelor Sale cerești. Așadar, acest exemplu simplu spune tuturor că, indiferent dacă tu crezi în Dumnezeu, este inacceptabil să păcătuiești, să faci rău, și că toate acțiunile au consecințe. Când cineva care a înșelat pe altcineva, luându-i bani, este pedepsit, o asemenea pedeapsă este corectă. Un comportament des întâlnit ca acesta este sancționat în lumea spirituală, și o asemenea pedeapsă este dată de decretele și ordinele cerești ale lui Dumnezeu. Prin urmare, un comportament infracțional și hain atât de cumplit – violul și jaful, înșelătoria și escrocheria, furtul și tâlhăria, crima și incendierea și așa mai departe – este și mai mult supus unei diversități de pedepse cu grade diferite de severitate. Ce includ aceste pedepse cu diferite grade de severitate? Unele dintre ele stabilesc nivelul severității, folosind timp, în vreme ce unele fac asta prin diferite metodologii; altele fac asta stabilind locurilor în care merg oamenii când se reîntrupează. De pildă, unii oameni sunt spurcați la gură. La ce se referă faptul de a fi „spurcat la gură”? Înseamnă a-i înjura frecvent pe alții și a folosi un limbaj răutăcios, care-i blestemă pe ceilalți. Ce înseamnă „limbaj răutăcios”? Înseamnă că o persoană are o inimă răutăcioasă. Limbajul spurcat care blestemă pe ceilalți vine adesea din gurile unor astfel de oameni și un asemenea limbaj răutăcios aduce consecințe grave. După ce acești oameni mor și primesc pedeapsa potrivită, pot să se renască muți. Unii oameni sunt foarte vicleni cât sunt în viață; profită adesea de alții, micile lor uneltiri sunt deosebit de bine planificate și fac mult rău oamenilor. Când se nasc din nou, e posibil să fie reduși la minte sau cu deficiențe mintale. Unii oameni trag deseori cu ochiul la chestiunile

privateale celorlalți; ochii lor văd multe lucruri pe care nu ar fi trebuit să le vadă și află multe pe care nu se cuvine să le știe. Așadar, când se nasc din nou, pot fi orbi. Unii oameni sunt foarte sprinteni când sunt în viață; se bat adesea și fac multe lucruri rele. Din cauza acestui lucru, s-ar putea să se nască din nou fiind invalizi, ologi sau ciungi; alteori, se pot reîntrupa drept cocoșați sau pot avea torticolis, pot șchiopăta sau avea un picior mai scurt decât celălalt și așa mai departe. În aceste situații, ei au fost supuși unor diferite pedepse, în funcție de nivelurile de răutate pe care au comis-o în timp ce erau în viață. De ce credeți că oamenii au ochi leneși? Există mulți astfel de oameni? În zilele de astăzi, nu sunt doar câțiva. Unii oameni au ochi leneși pentru că în viețile lor trecute și-au folosit prea mult ochii și au făcut prea multe lucruri rele, așa că s-au născut în această viață cu ochi leneși, iar în cazuri grave, s-au născut chiar orbi. Aceasta e răsplata! Unii oameni se înțeleg bine cu alții înainte să moară; fac multe lucruri bune pentru rudele lor, prieteni, colegi sau pentru cei care au legătură cu ei. Fac acte de caritate și le pasă de ceilalți sau îi ajută financiar și oamenii au păreri foarte bune despre ei. Când astfel de oameni se întorc în lumea spirituală, nu sunt pedepsiți. Dacă un necredincios nu e pedepsit în niciun fel înseamnă că a fost un om foarte bun. În loc să creadă în existența lui Dumnezeu, el crede doar în Bătrânul din Cer. O astfel de persoană crede doar că există un duh deasupra lui care supraveghează tot ceea ce face – doar în asta crede această persoană. Rezultatul este că se comportă mult mai bine. Asemenea oameni sunt buni la suflet și generoși, iar când în cele din urmă se întorc în lumea spirituală, aceasta îi va trata foarte bine și curând se vor reîntrupa. În ce fel de familie vor ajunge când se vor reîntrupa? Deși familiile acestea nu vor fi bogate, niciun rău nu se va atinge de ele și între membrii ei va fi armonie; acolo, acești oameni reîntrupați vor petrece zile sigure și fericite și toată lumea va fi veselă și va duce vieți bune. Când oamenii aceștia ajung la maturitate, vor avea familii mari, extinse, copiii lor vor fi talentați și se vor bucura de succes, iar familiile lor se vor bucura de noroc – iar un astfel de rezultat este legat în mod colosal de viețile trecute ale acestor oameni. Adică, locul unde merg oamenii după ce mor și se reîntrupează, indiferent dacă sunt bărbați sau femei, care sunt misiunile lor, prin ce va trece în viață, ce dificultăți va îndura, de ce binecuvântări se vor bucura, pe cine vor cunoaște și ce li se va întâmpla – nimeni nu poate să prezică aceste lucruri, să le evite sau să se ascundă de ele. Cu alte cuvinte, după ce viața ta a fost stabilită, orice ți se întâmplă – oricum ai încerca să eviți asta și indiferent de mijloace – nu ai nicio modalitate de a încălca cursul vieții pe care ți l-a stabilit Dumnezeu în lumea spirituală. Căci, atunci când ești reîntrupat, soarta vieții tale a fost deja stabilită. Indiferent dacă e bună sau rea, toată lumea ar trebui să accepte situația și să meargă mai departe. Aceasta e o chestiune pe care nu o poate evita nimeni care trăiește în această lume, și nicio chestiune nu e mai reală. Toți ați înțeles tot ce am spus, nu-i așa?

După ce ați înțeles aceste lucruri, ați văzut acum că Dumnezeu controlează și administrează foarte exigent și riguros ciclul vieții și al morții în cazul necredincioșilor?

În primul rând, El a instituit diverse ordine, decrete și sisteme cerești în tărâmul spiritual și, odată ce au fost proclamate, sunt executate cu mare strictețe, așa cum a stabilit Dumnezeu, prin ființe cu diferite posturi oficiale din lumea spirituală și nimeni nu ar îndrăzni să le încalce. Așadar, în ciclul de viață și de moarte al omenirii în lumea omului, indiferent dacă un om se reîntrupează ca animal sau ca om, există legi pentru ambele. Deoarece aceste legi vin de la Dumnezeu, nimeni nu îndrăznește să le încalce și nici nu e capabil să o facă. Doar datorită acestei suveranități a lui Dumnezeu și a existenței unor astfel de legi lumea materială pe care o văd oamenii e atât de exactă și de ordonată; doar datorită acestei suveranități a lui Dumnezeu sunt oamenii capabili să coexiste pașnic cu cealaltă lume, care le e complet invizibilă, și să trăiască în armonie cu ea – totul fiind inextricabil suveranității lui Dumnezeu. După ce viața trupească a unui om se stinge, sufletul încă are viață, așadar, ce s-ar întâmpla dacă nu s-ar afla sub administrarea lui Dumnezeu? Sufletul ar hoinări peste tot, intrând nepoftit peste tot și chiar ar face rău ființelor vii din lumea umană. Un astfel de rău ar fi îndreptat nu doar spre omenire, ci ar putea fi și spre plante și animale – totuși, primii care ar fi răniți ar fi oamenii. Dacă s-ar întâmpla aceasta – dacă un astfel de suflet nu ar fi administrat, ar face cu adevărat rău oamenilor și ar face într-adevăr lucruri haine – atunci acest suflet ar fi, de asemenea, tratat în mod adecvat în lumea spirituală: dacă situația ar fi gravă, sufletul ar înceta curând să existe și ar fi distrus. Dacă ar fi posibil, ar fi pus undeva și, apoi, reîntrupat. Cu alte cuvinte, administrarea de către lumea spirituală a diferitelor suflete este ordonată și realizată conform unor pași și reguli. Doar datorită unei astfel de administrări lumea materială a omului nu a căzut în haos și oamenii lumii materiale au o mentalitate normală, o raționalitate normală și o viață trupească ordonată. Doar după ce omenirea va avea o astfel de viață normală, aceia care trăiesc în trup vor putea continua să prospere și să se înmulțească de-a lungul generațiilor.

Ce părere aveți despre cuvintele pe care tocmai le-ați auzit? Sunt noi pentru voi? Ce fel de impresii v-au lăsat subiectele părtășiei de astăzi? În afară de faptul că sunt inedite, mai simțiți ceva? (Oamenii ar trebui să se comporte bine și vedem că Dumnezeu e mare și ar trebui venerat.) (După ce am auzit comuniunea lui Dumnezeu despre cum aranjează El sfârșiturile diferitelor tipuri de oameni, dintr-un punct de vedere, cred că firea Lui nu permite nicio jignire și că ar trebui să-L venerez; din alt punct de vedere, sunt conștient de ce fel de oameni Îi plac lui Dumnezeu și de ce fel de oameni nu-I plac, așa că vreau să fiu unul dintre aceia pe care Îi place.) Vedeți că Dumnezeu se bazează pe principii în acțiunile Lui în această zonă? Care sunt principiile potrivit cărora acționează? (El stabilește sfârșiturile oamenilor în funcție de tot ceea ce fac.) Aici este vorba despre diferitele sfârșituri ale necredincioșilor despre care tocmai am vorbit. În privința necredincioșilor, principiul din spatele acțiunilor lui Dumnezeu e acela de răsplătire a celor buni și de pedepsire a celor răi? Există excepții? (Nu.) Vedeți că există un principiu în spatele acțiunilor lui Dumnezeu? Necredincioșii nu cred efectiv în Dumnezeu și nici nu se supun orchestrărilor lui Dumnezeu. În plus, nu sunt conștienți de suveranitatea lui

Dumnezeu, și cu atât mai puțin Îl recunosc. Ceea ce e mai grav este că săvârșesc un sacrilegiu împotriva lui Dumnezeu, Îl blestemă și sunt ostili față de cei care cred în Dumnezeu. În ciuda acestei atitudini a lor față de Dumnezeu, administrarea lor de către El tot nu se abate de la principiile Lui; El îi administrează într-un mod ordonat, potrivit principiilor și firii Lui. Cum privește El ostilitatea lor? Ca necunoaștere! Drept urmare, a făcut ca acești oameni – adică marea majoritate a necredincioșilor – să se reîntrupeze, în trecut, ca animale. Așadar, ce sunt, mai exact, necredincioșii în ochii lui Dumnezeu? Toți sunt fiare. Dumnezeu administrează atât fiarele, cât și omenirea și, pentru asemenea oameni are aceleași principii. Chiar și în administrarea acestor oameni, firea Lui, cât și legile din spatele stăpânirii Lui peste toate lucrurile tot pot fi văzute. Așadar, vedeți suveranitatea lui Dumnezeu în principiile după care El îi administrează pe necredincioșii pe care tocmai i-am menționat? Vedeți firea dreaptă a lui Dumnezeu? (Da.) Cu alte cuvinte, indiferent de care lucru dintre toate Se ocupă El, Dumnezeu acționează conform propriilor principii și firi. Aceasta e esența lui Dumnezeu; nu ar renunța cu nonșalanță la decretele sau ordinele cerești pe care le-a instituit pentru că El socotește asemenea oameni drept fiare. Dumnezeu acționează principial, deloc nesăbuit, și acțiunile Lui nu sunt deloc afectate de niciun factor. Tot ceea ce face Îi respectă principiile. Asta pentru că Dumnezeu are esența lui Dumnezeu Însuși; acesta e un aspect al esenței Lui, pe care nu o are nicio ființă creată. Dumnezeu e conștiincios și responsabil în tratarea, abordarea, gestionarea și stăpânirea de către El a fiecărui obiect, individ și lucru viu dintre toate lucrurile pe care El le-a creat și niciodată nu a fost nepăsător în privința asta. Față de cei care sunt buni, El e binevoitor și blând; celor haini le aplică pedepse fără remușcări; iar diferitelor vietăți El le face rânduieli potrivite, într-un mod prompt și regulat, conform diferitelor condiții impuse de lumea umană în momente diferite, astfel încât aceste diverse ființe vii se reîntrupează conform rolurilor pe care le joacă într-un mod ordonat și trec metodic din lumea materială în cea spirituală.

Moartea unei ființe vii – încheierea unei vieți fizice – semnifică faptul că ființa vie a trecut din lumea materială în lumea spirituală, în timp ce nașterea unei noi vieți fizice înseamnă că o ființă vie a venit din lumea spirituală în lumea materială și a început să-și preia și să-și joace rolul. Indiferent dacă este vorba despre plecarea sau sosirea unei ființe, ambele sunt inseparabile de lucrarea lumii spirituale. Înainte ca cineva să vină în lumea materială, rânduieli și precizări adecvate au fost făcute deja de către Dumnezeu în lumea spirituală în ceea ce privește familia în care va merge acea persoană, era în care va ajunge, ora la care va ajunge și rolul pe care îl va juca. Ca atare, întreaga viață a acestei persoane – lucrurile pe care le face și căile pe care merge – va continua conform rânduielilor făcute în lumea spirituală, fără nici cea mai mică abatere. Mai mult, momentul în care se încheie o viață fizică și modul și locul în care se încheie sunt clare și perceptibile lumii spirituale. Dumnezeu stăpânește lumea materială, cât și lumea spirituală, și nu va amâna ciclul normal de viață și de moarte al unui suflet, nici nu ar putea vreodată comite vreo greșeală în rânduielile acelui ciclu. Fiecare dintre însoțitorii

din posturile oficiale ale lumii spirituale își îndeplinește sarcinile individuale și face ceea ce se cuvine să facă, în concordanță cu indicațiile și regulile lui Dumnezeu. Așadar, în lumea omenirii, fiecare fenomen material văzut de om este ordonat și nu conține haos. Toate acestea se datorează stăpânirii ordonate asupra lucrurilor de către Dumnezeu, dar și faptului că autoritatea Lui stăpânește peste tot. Stăpânirea lui include lumea materială în care trăiește omul și, mai mult, lumea spirituală invizibilă din spatele omenirii. Prin urmare, dacă oamenii își doresc să aibă o viață bună și speră să trăiască într-un mediu frumos, pe lângă a primi întreaga lume materială vizibilă, ei trebuie să primească și lumea spirituală, pe care nimeni nu o poate vedea, care guvernează fiecare ființă vie în numele omenirii și care e ordonată. Astfel, spunând că Dumnezeu este sursa vieții tuturor lucrurilor, nu ne-am sporit noi conștientizarea și înțelegerea „tuturor lucrurilor”? (Ba da.)

b. Ciclul de viață și de moarte al credincioșilor de diferite feluri de credință

Tocmai am discutat despre ciclul de viață și de moarte al oamenilor din prima categorie, cea a necredincioșilor. Acum, să discutăm despre cea de-a doua categorie, cea a credincioșilor de diferite feluri. „Ciclul de viață și de moarte al credincioșilor de diferite feluri” este încă un subiect foarte important și este extrem de necesar ca voi să îl înțelegeți. Mai întâi, să discutăm despre credințele la care se referă cuvântul „credință” din „oameni de credință”: iudaism, creștinism, catolicism, islamism și budism, cele cinci religii principale. În plus față de necredincioși, adepții acestor cinci religii reprezintă o mare parte a populației lumii. În cadrul acestor cinci religii, cei care și-au făcut o carieră din credința lor sunt puțini, dar aceste religii au mulți adepți. Aceștia vor ajunge într-un loc diferit atunci când vor muri. „Diferit” față de cine? De necredincioși – de cei fără de credință – despre care tocmai am discutat. După ce mor, adepții acestor cinci religii ajung în altă parte, într-un loc diferit de cel în care ajung necredincioșii. Totuși, procesul este același; lumea spirituală îi va judeca și pe ei pe baza tuturor faptelor pe care le-au făcut înainte să moară, după care ei vor fi procesați în mod corespunzător. Totuși, de ce acești oameni sunt trimiși într-o altă locație pentru a fi procesați? Există un motiv important pentru asta. Care este? Vi-l voi explica printr-un exemplu. Înainte să fac asta, totuși, s-ar putea să spuneți: „Poate se întâmplă deoarece ei au puțină credință în Dumnezeu! Nu sunt total necredincioși”. Cu toate acestea, nu acesta este motivul. Există un motiv foarte important pentru care ei sunt ținuți departe de ceilalți.

Să luăm drept exemplu budismul. Vă voi spune un fapt. Un budist este, în primul rând, cineva care s-a convertit la budism, și e o persoană care știe care este credința sa. Când budiștii își taie părul și devin călugări sau călugărițe, asta înseamnă că s-au separat de lumea seculară, lăsând în urmă agitația lumii umane. În fiecare zi, budiștii recită incantațiile „sutra” și cântă numele lui Buddha, mănâncă doar hrană vegetariană, duc vieți ascetice și își petrec zilele însoțiți doar de lumina rece și slabă a unei lămpi cu

grăsime. Așa își petrec întreaga viață. Când viața fizică a unui budist se încheie, acesta își va face un rezumat al vieții, dar, în inima sa, nu va ști unde va ajunge după ce moare, pe cine va întâlni sau care va fi finalul său: în sinea sa, nu va avea o idee clară privind asemenea lucruri. Nu va fi făcut nimic altceva decât să aibă orbește un tip de credință întreaga viață, după care să părăsească lumea umană împreună cu dorințele și idealurile sale orbești. Astfel se încheie viața fizică a unui budist, atunci când părăsește lumea celor vii; după aceea, se întoarce la locul lui inițial din lumea spirituală. Decizia potrivit căreia această persoană se va reîntrupa sau nu pentru a se întoarce pe pământ și a-și continua autocultivarea depinde de comportamentul și practica sa de dinainte de moarte. Dacă nu a făcut nimic greșit în timpul vieții, această persoană se va reîntrupa rapid și va fi trimisă din nou înapoi pe pământ, acolo unde va deveni din nou călugăr sau călugăriță. Cu alte cuvinte, practică autocultivarea în timpul vieții fizice potrivit modului în care a practicat autocultivarea prima dată și apoi se întoarce în tărâmul spiritual după încheierea vieții fizice, unde este examinată. După aceea, dacă nu se găsește nicio problemă, poate să se întoarcă încă o dată în lumea oamenilor și să convertească din nou la budism, astfel continuându-și practica. După ce se reîntrupează între trei și șapte ori, se va întoarce încă o dată în lumea spirituală, acolo unde se duce după încheierea fiecărei vieți fizice. Dacă diferitele competențe și comportamentul său din lumea oamenilor au respectat legile cerești ale lumii spirituale, atunci, din acel moment, va rămâne acolo; nu se va mai reîncarna ca om, și nici nu va mai exista niciun risc de a fi pedepsit pentru faptele rele făcute pe pământ. Nu va mai fi niciodată nevoit să treacă prin acest proces. Mai degrabă, în funcție de circumstanțele sale, va ocupa o poziție în tărâmul spiritual. Budiștii numesc acest lucru „dobândirea Budeității”. Dobândirea Budeității înseamnă, în principal, să te împlinești ca funcționar al lumii spirituale și, apoi, să nu te mai întrupezi sau să riști să fii pedepsit. Mai mult, înseamnă să nu mai suferi chinurile de a fi om după reîntrupare. Așadar, mai există vreo șansă ca ei să se reîncarneze ca animal? (Nu.) Asta înseamnă că ei vor rămâne pentru a avea un rol în lumea spirituală și că nu se vor mai reîntrupa. Acesta este un exemplu al dobândirii rodniciei Budeității în concepția budistă. Iar cei care nu dobândesc rodnicia, la întoarcerea în lumea spirituală, sunt supuși examinării și verificării de către oficialul relevant, care descoperă că, în timpul vieții, aceștia nu au practicat cu sârguință autocultivarea sau că nu au fost conștiincioși în recitarea incantațiilor „sutra” și în cântarea numelor lui Buddha, așa cum impune budismul și că, în schimb, au comis multe fapte rele și s-au dedat multor comportamente haine. În lumea spirituală, are loc apoi o judecată a răutăților comise de aceștia și, apoi, ei cu siguranță sunt pedepsiți. În asta nu există excepții. Ca atare, când poate dobândi rodnicia acest gen de persoană? Într-o viață în care nu săvârșește niciun rău – atunci când, după întoarcerea în lumea spirituală, se va vedea că nu a făcut niciun rău înainte să moară. Apoi, ei continuă să se reîntrupeze, continuă să recite incantațiile „sutra” și să cânte numele lui Buddha, petrecându-și zilele însoțiți doar de lumina rece și slabă a unei lămpi cu grăsime,

abținându-se să nu omoare nicio ființă vie sau să mănânce vreun soi de carne. Nu se implică în lumea oamenilor, lăsând mult în urmă problemele acestei lumi și neavând nicio dispută cu alții. Pe parcurs, dacă nu au făcut niciun rău, se întorc în lumea spirituală și, după ce toate faptele și întregul lor comportament sunt examinate, sunt trimiși încă o dată în tărâmul oamenilor, într-un ciclu care continuă între trei și șapte ori. Dacă în acest timp nu se poartă urât, atunci dobândirea Budeității va rămâne neafectată și nu va fi amânată. Aceasta este o caracteristică a ciclului de viață și de moarte al credincioșilor: ei au capacitatea de a „dobândi rodnicia” și de a ocupa o poziție în lumea spirituală; asta îi diferențiază de necredincioși. În primul rând, cât trăiesc pe pământ, cum se poartă cei sunt capabili să ocupe o poziție în lumea spirituală? Ei trebuie să se asigure că nu comit absolut niciun rău: nu trebuie să ucidă, să provoace incendii, să violeze sau să tâlhărească; dacă se dedau fraudelor, înșelăciunii, furturilor sau jafurilor, nu vor putea să dobândească rodnicia. Cu alte cuvinte, dacă au vreo legătură sau vreo afiliere cu vreo faptă rea, nu vor putea să scape de pedeapsa pregătită lor de lumea spirituală. Lumea spirituală face aranjamente potrivite pentru budiștii care dobândesc Budeitatea: ei pot fi repartizați să îi administreze pe cei care par să creadă în budism și în Bătrânul din Cer – li se poate aloca o jurisdicție. De asemenea, s-ar putea să fie responsabili doar de necredincioși sau să aibă poziții cu îndatoriri mărunte. O astfel de alocare are loc în funcție de diversele naturi ale acestor suflete. Acesta este un exemplu al budismului.

Dintre cele cinci religii principale despre care am vorbit, creștinismul este relativ special. Ce-i face pe creștini atât de speciali? Aceștia sunt oameni care cred în adevăratul Dumnezeu. Cum pot cei care cred în adevăratul Dumnezeu să fie enumerați aici? Creștinismul este un tip de credință și, zicând asta, fără îndoială, ar avea legătură doar cu credința; ar fi doar un fel de ceremonial, un fel de religie și un lucru cu totul diferit de credința celor care Îl urmează cu adevărat pe Dumnezeu. Motivul pentru care am inclus creștinismul printre cele cinci religii principale este că a fost redus la același nivel cu iudaismul, cu budismul și cu islamismul. Majoritatea oamenilor de aici nu cred că există un Dumnezeu sau că El stăpânește peste toate lucrurile; cu atât mai puțin cred în existența Lui. În schimb, ei doar se folosesc de Scripturi pentru a discuta despre teologie și folosesc teologia pentru a-i învăța pe oameni să fie buni, să îndure suferințe și să facă fapte bune. O astfel de religie a devenit creștinismul: se concentrează doar asupra teoriilor teologice, fără absolut nicio legătură cu lucrarea lui Dumnezeu de a-l gestiona și de a-l mântui pe om. A devenit o religie a oamenilor care Îl urmează pe Dumnezeu, dar care nu sunt cu adevărat recunoscuți de Dumnezeu. Totuși, Dumnezeu are și un principiu conform căruia El abordează astfel de oameni. Nu Se ocupă de ei și nici nu Se poartă cu ei la întâmplare, așa cum face cu necredincioșii. Îi tratează la fel ca pe budiști: dacă, în timpul vieții, un creștin poate să exercite autodisciplina, să respecte cu strictețe Decalogul și să impună cerințe propriului comportament în conformitate cu legile și poruncile, și le respectă întreaga sa viață – atunci și el trebuie să petreacă un interval egal de timp trecând prin ciclurile de viață și de moarte înainte de a putea să

dobândească așa-numita „răpire” cu adevărat. După ce creștinii dobândesc această răpire, ei rămân în lumea spirituală, acolo unde ocupă o poziție și devin oficialii acesteia. Pe de altă parte, în cazul în care creștinii comit rele pe pământ – dacă sunt prea păcătoși și comit prea multe păcate – atunci inevitabil vor fi pedepsiți și disciplinați mai mult sau mai puțin sever. În budism, dobândirea rodniciei înseamnă intrarea în tărâmul pur al fericirii supreme, dar cum se numește asta în creștinism? Se numește „intrare în ceruri” și „răpire”. Cei care sunt răpiți cu adevărat trec și ei prin ciclul de viață și de moarte între trei și șapte ori și, după moarte, vin în lumea spirituală, de parcă ar fi adormit. Dacă ei corespund standardului, pot să rămână acolo și să aibă o funcție și, spre deosebire de oamenii de pe pământ, nu se vor reîntrupa într-un mod simplu sau potrivit unei convenții.

În cadrul tuturor acestor religii, sfârșitul despre care vorbesc și după care jinduiesc adepții lor este același cu dobândirea rodniciei din budism; doar că această „rodnicie” este dobândită prin mijloace diferite. Toate sunt la fel. Pentru această parte a adepților acestor religii, care sunt capabili să respecte cu strictețe preceptele religioase în comportamentul lor, Dumnezeu oferă o destinație potrivită, un loc potrivit pentru ei, și îi tratează așa cum se cuvine. Toate acestea sunt logice, dar nu sunt așa cum își imaginează oamenii. Acum, după ce ați aflat ce se întâmplă cu oamenii din creștinism, cum vă simțiți? Credeți că necazul lor e nedrept? Simțiți simpatie pentru ei? (Puțin.) Nu e nimic de făcut; este numai vina lor. De ce spun asta? Lucrarea lui Dumnezeu este adevărată; El trăiește și este real, iar lucrarea Lui este ațintită asupra întregii omeniri și asupra fiecărui individ. Așadar, de ce nu acceptă ei asta? De ce I se opun atât de nebunește lui Dumnezeu și Îl persecută? Ar trebui să se considere norocoși să aibă măcar un final ca acesta, deci de ce vă este milă de ei? Faptul că ei sunt tratați în acest fel dă dovadă de multă toleranță. Având în vedere cu câtă îndârjire I se opun lui Dumnezeu, ei ar trebui să fie distruși, totuși, Dumnezeu nu face asta; pur și simplu îi tratează pe creștini la fel ca pe oricare alții din alte religii. Așadar, mai este nevoie să intrăm în și mai multe detalii cu privire la celelalte religii? Etosul tuturor acestor religii este ca oamenii să sufere tot mai multe greutăți, să nu comită rele, să facă fapte bune, să nu îi înjure pe ceilalți, să nu îi judece pe ceilalți, să se distanțeze de dispute și să fie oameni buni – majoritatea învățăturilor religioase sunt așa. Așadar, dacă acești credincioși – acești adepți ai diferitelor religii și confesiuni religioase – sunt capabili să respecte cu strictețe preceptele lor religioase, atunci ei nu vor comite greșeli sau păcate grave în timpul petrecut de ei pe pământ; iar după ce se vor reîntrupa de trei și până la șapte ori, acești oameni – cei care sunt capabili să respecte cu strictețe preceptele religioase – vor rămâne și vor avea o funcție în lumea spirituală. Sunt mulți astfel de oameni? (Nu, nu sunt.) Pe ce vă bazați răspunsul? Nu este ușor să faci fapte bune și să respecți legile religioase, Budismul nu le permite oamenilor să mănânce carne – ai putea tu să faci asta? Dacă ar trebui să porți robe gri, să reciți incantații „sutra” și să cânți numele lui Buddha într-un templu budist întreaga zi, ai fi în stare? Nu ar fi ușor. Creștinismul are Decalogul, are porunci și legi; sunt ele ușor de respectat? Nu sunt, nu-i

așa? Luați ca exemplu faptul de a nu-i înjura pe ceilalți: oamenii sunt pur și simplu incapabili să respecte această regulă. Nereușind să se abțină, înjură – iar după ce înjură, nu mai pot să-și retragă cuvintele. Așadar, ce fac? Noaptea, își mărturisesc păcatele. Uneori, după ce îi înjură pe alții, încă nutresc ură în inimile lor, iar ei chiar merg atât de departe încât plănuiesc un moment în care să le facă și mai mult rău acelor oameni. Pe scurt, pentru cei care trăiesc în cadrul acestei dogme moarte, nu este ușor să se abțină de la a păcătui și a comite rele. Prin urmare, în cadrul fiecărei religii, doar câțiva oameni sunt într-adevăr capabili să dobândească rodnicia. Presupui că, fiindcă atât de mulți oameni sunt adepții acestor religii, mulți vor putea să rămână și să aibă un rol în tărâmul spiritual? Nu sunt atât de mulți; doar puțini sunt cu adevărat capabili să reușească acest lucru. Asta este totul, în general, despre ciclul de viață și de moarte al credincioșilor. Ceea ce îi diferențiază este faptul că ei pot să dobândească rodnicia, și asta e ceea ce îi separă de necredincioși.

c. Ciclul de viață și de moarte al adepților lui Dumnezeu

Acum, să discutăm despre ciclul de viață și de moarte al celor care Îl urmează pe Dumnezeu. Asta vă privește, așa că fiți atenți: în primul rând, gândiți-vă la cum pot fi clasificați oamenii care Îl urmează pe Dumnezeu. (Ca aleși ai lui Dumnezeu și făcători de servicii.) Sunt, într-adevăr, două categorii: aleșii lui Dumnezeu și făcătorii de servicii. Mai întâi, să discutăm despre aleșii lui Dumnezeu, care sunt puțini. La cine se referă cuvintele „aleșii lui Dumnezeu”? După ce Dumnezeu a creat toate lucrurile și a apărut omenirea, Dumnezeu a selectat un grup de oameni care să-L urmeze; la aceștia ne referim simplu ca la „aleșii lui Dumnezeu”. Modul în care Dumnezeu i-a selectat pe acești oameni a avut o sferă și o însemnătate specială. Sfera este specială în sensul că era limitată la câțiva aleși, care trebuie să vină atunci când El săvârșește o lucrare importantă. Și care este însemnătatea? Întrucât au fost un grup ales de Dumnezeu, însemnătate este măreață. Adică, Dumnezeu vrea să-i facă pe acești oameni compleți și să-i desăvârșească, iar odată ce lucrarea Lui de gestionare se termină, El îi va câștiga pe acești oameni. Nu este măreață această însemnătate? Așadar, acești aleși sunt foarte importanți pentru Dumnezeu, pentru că sunt cei pe care El vrea să-i câștige. Cât despre făcătorii de servicii, ei bine, haideți momentan să luăm o pauză de la subiectul predestinării săvârșite de Dumnezeu și să vorbim mai întâi despre originile lor. Un „făcător de servicii” este, literalmente, cineva care slujește. Cei care slujesc sunt vremelnici; ei nu fac asta pe termen lung sau pentru totdeauna, ci sunt angajați sau recrutați doar temporar. Cei mai mulți dintre ei au fost aleși din rândurile necredincioșilor – aceasta e originea lor. Au venit pe pământ este atunci când s-a decretat că își vor asuma rolul de făcători de servicii în cadrul lucrării lui Dumnezeu. Poate că au fost animale în viața anterioară, dar e posibil și să se fi numărat printre necredincioși. Acestea sunt originile făcătorilor de servicii.

Să vorbim mai mult despre aleșii lui Dumnezeu. Când mor, ei se duc într-un loc

complet diferit față de cel în care ajung necredincioșii și diferitele tipuri de credincioși. Este un loc în care ei sunt însoțiți de îngeri și de mesagerii lui Dumnezeu; e un loc administrat personal de Dumnezeu. Chiar dacă aleșii lui Dumnezeu nu pot să-L vadă pe Dumnezeu cu ochii lor în acest loc, este unul complet diferit de toate celelalte din tărâmul spiritual; este o locație diferită, unde această categorie de oameni ajung după ce mor. Când mor, și ei sunt obiectul unei minuțioase investigații înfăptuite de mesagerii lui Dumnezeu. Și ce anume se investighează? Mesagerii lui Dumnezeu investighează căile pe care le-au luat acești oameni în credința lor în Dumnezeu, dacă în acest timp I s-au opus sau nu lui Dumnezeu sau dacă L-au blestemat și dacă au comis sau nu fapte rele sau păcate extrem de cumplite. Această investigație va stabili dacă o anumită persoană poate să rămână sau trebuie să plece. Ce înseamnă că „pleacă”? Și ce înseamnă că „rămâne”? „Pleacă” înseamnă că, pe baza comportamentului său, se mai numără sau nu printre aleșii lui Dumnezeu; a-i fi permis să „rămână” înseamnă că poate să rămână printre cei care vor fi făcuți compleți de Dumnezeu în zilele de pe urmă. Pentru cei care rămân, Dumnezeu are aranjamente speciale. În fiecare perioadă a lucrării Lui, El va trimite oameni care să aibă rolul de apostoli sau care să înfăptuiască lucrarea de revitalizare sau îngrijire a bisericilor. Totuși, oamenii care sunt capabili să înfăptuiască asemenea lucrări nu se reîntrupează atât de frecvent ca necredincioșii, care renasc generație după generație; mai degrabă, sunt trimiși pe pământ în potrivit cerințelor și pașilor lucrării lui Dumnezeu și nu se reîntrupează frecvent. Așadar, există reguli care stabilesc când se vor reîntrupa? Vin ei o dată la câțiva ani? Vin atât de frecvent? Acest lucru se bazează pe lucrarea lui Dumnezeu, pe pașii lucrării și pe nevoile Lui, și nu există reguli stabilite. Singura regulă este că, atunci când Dumnezeu va săvârși ultima etapă a lucrării Lui în zilele de pe urmă, acești aleși ai lui Dumnezeu vor veni cu toții, iar această venire va fi ultima lor reîntrupare. Și de ce este așa? Acest lucru se bazează pe rezultatul care urmează să fie obținut în timpul ultimei etape a lucrării lui Dumnezeu – fiindcă în timpul acestei ultime etape a lucrării, Dumnezeu îi va face compleți pe acești aleși. Ce înseamnă asta? Dacă, în timpul acestei faze finale, acești oameni sunt făcuți compleți și desăvârșiți, atunci ei nu se vor mai reîntrupa ca înainte; procesul lor de a fi umani se va fi încheiat complet, precum și procesul reîntrupării lor. Asta are legătură cu cei care vor rămâne. Așadar, unde se duc cei care nu pot să rămână? Cei cărora nu le este permis să rămână au propria destinație potrivită. În primul rând, în urma faptelor rele făcute de ei, a greșelilor și a păcatelor comise, și ei vor fi pedepsiți. După ce au fost pedepsiți, Dumnezeu fie va face aranjamente ca să-i trimită printre necredincioși, după cum dictează circumstanțele, fie va aranja să fie trimiși printre diferitele tipuri de credincioși. Cu alte cuvinte, pentru ei există două posibile finaluri: unul este să fie pedepsiți și probabil să trăiască printre oamenii de o anumită religie după ce se reîntrupează, iar celălalt este să devină necredincioși. Dacă devin necredincioși, ei vor pierde absolut orice șansă; totuși, dacă devin credincioși – dacă, de exemplu, devin creștini – tot vor mai avea șansa de a se întoarce în rândurile aleșilor lui Dumnezeu;

există relații extrem de complexe în acest sens. Pe scurt, dacă unul dintre aleșii lui Dumnezeu face ceva care-L ofensează pe Dumnezeu, va fi pedepsit la fel ca toți ceilalți. Să-l luăm drept exemplu pe Pavel, despre care am discutat și înainte. Pavel este un exemplu de persoană care e pedepsită. Începeți să vă formați o idee despre ceea ce spun? Este sfera aleșilor lui Dumnezeu una fixă? (În mare parte, da.) În mare parte, este fixă, dar o mică parte a acestei sfere nu este așa. De ce? Aici, Eu m-am referit la cel mai evident motiv: comiterea de fapte rele. Când oamenii comit fapte rele, Dumnezeu nu îi vrea, iar când Dumnezeu nu îi vrea, El îi aruncă înapoi printre diferitele rase și tipuri de oameni. Asta îi lasă fără speranță și le îngreunează întoarcerea. Toate acestea au legătură cu ciclul de viață și de moarte al aleșilor lui Dumnezeu.

Următorul subiect are legătură cu ciclul de viață și de moarte al făcătorilor de servicii. Tocmai am vorbit despre originile făcătorilor de servicii, adică despre faptul că ei s-au reîntrupat după ce, în viețile anterioare, au fost necredincioși și animale. Odată cu sosirea ultimei etape a lucrării, Dumnezeu a selectat dintre necredincioși un grup de astfel de oameni, iar acest grup este special. Țelul lui Dumnezeu în alegerea acestor oameni este ca ei să-I slujească lucrarea. „A sluji” nu este un cuvânt care sună prea elegant, și nici nu este în conformitate cu dorințele tuturor, dar ar trebui să ne gândim la cine face referire. Existența făcătorilor de servicii ai lui Dumnezeu are o semnificație specială. Nimeni altcineva nu ar putea să le îndeplinească rolul, fiindcă ei au fost aleși de Dumnezeu. Și care este rolul acestor făcători de servicii? E acela de a-i sluji pe aleșii lui Dumnezeu. În mare parte, rolul lor este să slujească lucrarea lui Dumnezeu, să coopereze cu aceasta și să-L ajute pe Dumnezeu cu întregirea aleșilor Săi. Indiferent dacă muncesc, se ocupă de un anumit aspect al lucrării sau îndeplinesc anumite sarcini, care este cerința lui Dumnezeu de la acești făcători de servicii? Este El foarte solicitant în cerințele Lui? (Nu, El le cere doar să fie loiali.) Făcătorii de servicii trebuie și ei să fie loiali. Indiferent de originile tale și de motivul pentru care Dumnezeu te-a selectat, tu trebuie să fii loial lui Dumnezeu, însărcinărilor date de Dumnezeu, lucrării de care ești responsabil și îndatoririlor pe care le îndeplinești. Care vor fi finalurile făcătorilor de servicii care sunt capabili să fie loiali și să-L mulțumească pe Dumnezeu? Vor putea să rămână. Este o binecuvântare să fii un făcător de servicii care rămâne? Ce înseamnă „să rămână”? Care e semnificația acestei binecuvântări? În ceea ce privește statutul, ei par diferiți de aleșii lui Dumnezeu, par a fi altfel. Dar, de fapt, în această viață nu se bucură ei de același lucru ca aleșii lui Dumnezeu? Cel puțin în această viață, se bucură de același lucru. Nu negați asta, nu-i așa? Cuvântările lui Dumnezeu, harul lui Dumnezeu, proviziile lui Dumnezeu, binecuvântările lui Dumnezeu – cine nu se bucură de aceste lucruri? Toată lumea se bucură de o asemenea abundență. Identitatea unui făcător de servicii este cea a unuia care face servicii, dar, pentru Dumnezeu, se numără printre toate lucrurile pe care El le-a creat; pur și simplu, rolul său este acela de făcător de servicii. Având în vedere că ambii sunt făpturile lui Dumnezeu, e vreo diferență între un făcător de servicii și unul dintre aleșii lui Dumnezeu? În fapt, nu e nicio diferență.

Convențional vorbind, există o diferență; în ceea ce privește esența și rolul pe care îl joacă, există o diferență, dar Dumnezeu nu tratează nedrept acest grup de oameni. Atunci, de ce sunt acești oameni definiți ca făcători de servicii? Trebuie să înțelegeți asta întrucâtva. Făcătorii de servicii provin din rândurile necredincioșilor. De îndată ce menționăm că provin dintre necredincioși, este clar că au în comun un mediu rău: ei sunt toți atei și așa au fost și în trecut; nu au crezut în Dumnezeu și au fost ostili față de El, față de adevăr și de toate lucrurile pozitive. Nu au crezut nici în Dumnezeu, și nici în existența Sa. Prin urmare, pot ei să fie capabili să înțeleagă cuvintele lui Dumnezeu? E drept să spunem că, într-o mare măsură, nu sunt. Așa cum animalele sunt incapabile să înțeleagă cuvintele oamenilor, făcătorii de servicii nu pot să înțeleagă ce spune Dumnezeu, ce cere El sau de ce are El asemenea cerințe. Nu înțeleg; aceste lucruri sunt de neînțeles pentru ei, iar ei rămân neluminați. Din acest motiv, acești oameni nu au viața despre care am vorbit. Fără viață, pot oamenii să înțeleagă adevărul? Sunt ei înzestrați cu adevărul? Au experimentat și au cunoscut cuvintele lui Dumnezeu? (Nu.) Acestea sunt originile făcătorilor de servicii. Totuși, fiindcă Dumnezeu îi face pe acești oameni făcători de servicii, există totuși standarde ale cerințelor Lui pentru ei; El nu îi desconsideră și nici nu îi tratează cu indiferență. Chiar dacă ei nu pricep cuvintele Lui și nu se află în posesia vieții, Dumnezeu tot îi tratează cu bunătate și există totuși standarde când vine vorba despre cerințele Lui pentru ei. Tocmai ați discutat despre aceste standarde: să fii loial lui Dumnezeu și să faci ceea ce spune El. Când slujești, trebuie să o faci acolo unde este nevoie și trebuie să o faci până la capăt. Dacă poți să fii un făcător de servicii loial, dacă poți să slujești întru totul până la capăt și dacă ești capabil să îndeplinești însărcinarea care ți-a fost încredințată de Dumnezeu, atunci vei trăi o viață plină de valoare. Dacă poți să faci asta, vei putea să rămâi. Dacă depui puțin mai mult efort, dacă te străduiești mai din greu și poți să-ți dublezi strădaniile de a-L cunoaște pe Dumnezeu, dacă poți să vorbești puțin despre cunoașterea de Dumnezeu, dacă poți să fii mărturie pentru El și, în plus, dacă poți să înțelegi o parte din intențiile Lui, poți să cooperezi în lucrarea lui Dumnezeu și să respecți întrucâtva voia lui Dumnezeu, atunci norocul tău, ca făcător de servicii, se va schimba. Și care va fi această schimbare a norocului? Nu vei mai fi capabil doar să rămâi. În funcție de comportamentul tău, de aspirațiile și preocupările tale personale, Dumnezeu te va face unul dintre aleșii Lui. Asta va fi schimbarea. Pentru făcătorii de servicii, care este cel mai mare avantaj al acestui fapt? Este că ei pot să devină aleșii lui Dumnezeu. Dacă fac asta, înseamnă că nu se vor mai reîntrupa în animale, cum o fac necredincioșii. Este ceva benefic? Da, este, și e și o veste bună: înseamnă că făcătorii de servicii pot să fie modelați. Nu este cazul ca un făcător de servicii, odată ce Dumnezeu l-a predestinat să slujească, să facă asta pentru totdeauna; nu este neapărat așa. Dumnezeu Se va purta diferit cu el și îi va răspunde într-un mod care corespunde comportamentului acelui om.

Cu toate acestea, există făcători de servicii care nu pot să slujească până la capăt; sunt cei care, în timpul în care slujesc, care renunță la jumătatea drumului și Îl

abandonează pe Dumnezeu, cât și oameni care comit multe nelegiuiri. Sunt chiar și cei care cauzează foarte mult rău și provoacă mari pierderi lucrării lui Dumnezeu, și sunt chiar și făcători de servicii care Îl blestemă pe Dumnezeu, și așa mai departe. Ce indică aceste consecințe iremediabile? Oricare dintre aceste fapte rele înseamnă renunțarea la serviciile lor. Deoarece comportamentul tău din perioada în care ai făcut servicii a fost prea neadecvat și deoarece ai mers prea departe, când Dumnezeu vede că serviciile tale nu corespund standardului, El te va lipsi de eligibilitatea de a face servicii. Nu te va mai lăsa să faci servicii; te va alunga din fața ochilor Lui și din casa lui Dumnezeu. Nu-i așa că nu vrei să faci servicii? Nu-ți dorești mereu să faci fapte rele? Nu ești mereu neloial? Ei bine, atunci există o soluție simplă: vei fi lipsit de eligibilitatea de a face servicii. Pentru Dumnezeu, desființarea eligibilității cuiva de a face servicii înseamnă că sfârșitul acelui făcător de servicii a fost proclamat și că el nu va mai fi eligibil să-L slujească pe Dumnezeu. El nu mai are nevoie de serviciile acestei persoane și, indiferent ce cuvinte frumoase ar putea spune, acele cuvinte vor fi în zadar. Când lucrurile au ajuns în acest punct, situația va fi iremediabilă; astfel de făcători de servicii nu vor mai avea o cale de întoarcere. Și cum Se ocupă Dumnezeu de astfel de făcători de servicii? Îi împiedică pur și simplu din a mai face servicii? Nu. Îi împiedică doar să rămână? Sau îi lasă la o parte și așteaptă ca ei să se schimbe? Nu face asta. Dumnezeu nu e chiar atât de iubitor când vine vorba de acești făcători de servicii. Dacă o persoană are acest gen de atitudine atunci când face servicii pentru Dumnezeu, El, ca urmare a acestei atitudini, îi va răpi eligibilitatea de a mai face servicii, iar aceasta va fi aruncată din nou înapoi în rândurile necredincioșilor. Și care este soarta unui făcător de servicii care a fost aruncat înapoi în rândurile necredincioșilor? Este întocmai ca soarta necredincioșilor: să se reîntrupeze ca animal și, în lumea spirituală, să primească aceeași pedeapsă ca un necredincios. În plus, Dumnezeu nu va fi personal interesat de pedeapsa acestei persoane, căci o asemenea persoană nu mai are nicio relevanță pentru lucrarea lui Dumnezeu. Asta nu e doar finalizarea vieții lor de credință în Dumnezeu, ci și finalizarea sorții lor, cât și proclamarea sorții lor. Așadar, dacă făcătorii de servicii nu slujesc bine, vor trebui să suporte consecințele. Dacă un făcător de servicii este incapabil să slujească până la capăt sau dacă i se ia eligibilitatea de a face servicii la jumătatea drumului, atunci va fi aruncat printre necredincioși – iar dacă se întâmplă așa ceva, o asemenea persoană va fi tratată la fel ca vitele, la fel ca oamenii fără intelect sau fără raționalitate. Când expun astfel situația, puteți să înțelegeți, nu-i așa?

Cele menționate mai sus reprezintă modul în care Se ocupă Dumnezeu de ciclul de viață și de moarte al aleșilor Lui și al făcătorilor de servicii. Cum vă simțiți după ce ați auzit asta? V-am mai vorbit despre acest subiect? Am mai vorbit vreodată despre subiectul aleșilor lui Dumnezeu și al făcătorilor de servicii? De fapt, v-am mai vorbit, dar voi nu vă amintiți. Dumnezeu este drept față de aleșii Lui și făcătorii de servicii. În toate privințele, El este drept. Îi puteți găsi în asta vreo greșeală? Oare nu sunt oameni care vor spune „De ce este Dumnezeu atât de tolerant cu cei aleși? Și de ce este El doar

puțin iertător cu făcătorii de servicii?” Vrea cineva să le țină partea făcătorilor de servicii? „Poate Dumnezeu să le acorde făcătorilor de servicii mai mult timp și să fie mai iertător și mai tolerant cu ei?” E corect să dați glas unei asemenea întrebări? (Nu, nu este.) Și de ce nu? (Fiindcă deja am fost favorizați doar prin faptul de a fi făcuți făcători de servicii.) Făcătorii de servicii au fost pur și simplu favorizați prin faptul că li s-a permis să slujească! Fără titlul de „făcători de servicii” și fără lucrarea pe care o fac, unde ar fi acești oameni? S-ar afla printre necredincioși, trăind și murind cu vitele. De ce minunate haruri se bucură ei astăzi, fiindu-le permis să vină înaintea lui Dumnezeu și să intre în casa lui Dumnezeu! Ce milostenie extraordinară! Dacă Dumnezeu nu ți-ar fi oferit oportunitatea de a sluji, nu ai fi avut niciodată șansa de a veni înaintea Lui. Ca să spunem așa, chiar dacă ești o persoană de religie budistă și ai dobândit rodnicia, în cel mai bun caz, ești doar un portărel în lumea spirituală; nu-L vei întâlni niciodată pe Dumnezeu, nu Îi vei auzi glasul sau cuvintele, nu vei simți iubirea și binecuvântările Lui pentru tine, și nici nu vei putea niciodată să ajungi față în față cu El. Singurele sarcini care îi așteaptă pe budiști sunt cele simple. Ei nu pot să-L cunoască pe Dumnezeu și doar se supun și ascultă orbește, în timp ce făcătorii de servicii câștigă atât de multe în cadrul acestei etape a lucrării! În primul rând, ei pot să ajungă față în față cu Dumnezeu, să-I audă glasul, să-I audă cuvintele și să aibă parte de harurile și de binecuvântările pe care El le oferă oamenilor. Mai mult, ei pot să se bucure de cuvintele și de adevărurile dăruite de Dumnezeu. Făcătorii de servicii câștigă într-adevăr atât de multe! Așadar, dacă, făcător de servicii fiind, nu poți nici măcar să depui efortul cuvenit, mai poate Dumnezeu să te păstreze? Nu te poate păstra. El nu îți cere mult, dar tu nu faci nimic cum se cuvine din ceea ce El îți cere; nu ți-ai respectat datoria. Ca atare, fără nicio îndoială, Dumnezeu nu te poate păstra. Așa este firea dreaptă a lui Dumnezeu. Dumnezeu nu te răsfață, dar nici nu are o atitudine discriminatorie față de tine. Acestea sunt principiile faptelor lui Dumnezeu. Dumnezeu Se poartă în acest fel cu toți oamenii și cu toate făpturile.

Când este vorba despre lumea spirituală, dacă diferite ființe de acolo fac ceva rău sau nu își fac treburile corect, Dumnezeu are edictele și decretele cerești corespunzătoare prin care să Se ocupe de ele; asta e ceva absolut. Așadar, în timpul lucrării de gestionare de câteva mii de ani a lui Dumnezeu, câțiva dintre cei care-și îndeplinesc îndatoririle și care au comis nelegiuiri au fost exterminați, în timp ce unii – chiar și astăzi – sunt reținuți și pedepsiți. Fiecare ființă din lumea spirituală trebuie să se confrunte cu asta. Dacă aceste ființe fac ceva greșit sau comit vreun rău, ele sunt pedepsite – și asta reprezintă aceeași abordare pe care Dumnezeu o are pentru aleșii Lui și pentru făcătorii de servicii. Prin urmare, atât în lumea spirituală, cât și în lumea materială, principiile după care Dumnezeu acționează nu se schimbă. Indiferent dacă poți sau nu să vezi faptele lui Dumnezeu, principiile acestora nu se schimbă. Pretutindeni, Dumnezeu are aceleași principii în abordarea tuturor lucrurilor și în modul în care tratează toate lucrurile. Este ceva imuabil. Dumnezeu va fi bun față de acei

necredincioși care trăiesc într-un mod relativ cuviincios și va păstra oportunități pentru acei oameni din fiecare religie care se comportă bine și nu fac rele, permițându-le acestora să-și joace rolurile în toate lucrurile gestionate de Dumnezeu și să facă ceea ce s-ar cuveni să facă. În mod similar, în concordanță cu aceste principii ale Lui, Dumnezeu nu are o atitudine discriminatorie față de nicio persoană din rândurile celor care Îl urmează pe Dumnezeu și din rândurile aleșilor Lui. El este bun cu toți cei care pot să-L urmeze cu sinceritate și îi iubește pe toți cei care Îl urmează cu sinceritate. Doar că pentru aceste diferite tipuri de oameni – necredincioșii, credincioșii de diferite feluri și aleșii lui Dumnezeu – ceea ce El le dă este diferit. De exemplu, necredincioșii: chiar dacă ei nu cred în Dumnezeu, iar Dumnezeu îi consideră niște fiare, printre toate lucrurile, fiecare dintre ei are mâncare, are un loc al lui și un ciclu normal de viață și de moarte. Cei care fac rele sunt pedepsiți, iar cei care fac fapte bune sunt binecuvântați și primesc bunătatea lui Dumnezeu. Nu așa stau lucrurile? Pentru credincioși, dacă pot să respecte cu strictețe preceptele religioase după fiecare renaștere, atunci, după toate aceste reîntrupări, Dumnezeu va face, în cele din urmă, proclamația referitoare la ei. În mod similar, astăzi, pentru voi, fie că sunteți aleșii lui Dumnezeu sau făcători de servicii, Dumnezeu vă va face, de asemenea, să vă conformați și vă va determina finalul în concordanță cu reglementările și decretele administrative pe care El le-a stabilit. Printre aceste tipuri de oameni, printre diversele tipuri de credincioși – adică, cei care aparțin diferitelor religii – le-a oferit lor Dumnezeu un spațiu în care să trăiască? Unde sunt iudeii? S-a amestecat Dumnezeu în credința lor? Nu S-a amestecat. Iar creștinii? Nu S-a amestecat nici în cazul lor. El le permite să își respecte propriile proceduri și nu le vorbește, nu le oferă nicio luminare și, mai mult, nu le dezvăluie nimic. Dacă tu gândești că așa este bine, atunci crede în acest mod. Catolicii cred în Maria și că prin ea a ajuns vestea la Isus; așa este forma credinței lor. Le-a corectat vreodată Dumnezeu credința? El le dă frâu liber; nu le acordă nicio atenție și le dă un anumit spațiu în care să trăiască. Și față de musulmani și de budiști, nu este El tot la fel? El a stabilit granițe și pentru ei și le permite să aibă propriul spațiu în care să trăiască, fără a Se amesteca în credințele lor. Totul este bine ordonat. Și ce înțelegeți voi din toate acestea? Că Dumnezeu are autoritate, dar nu abuzează de aceasta. Dumnezeu aranjează toate lucrurile într-o ordine perfectă și o face sistematic, iar în asta se regăsesc înțelepciunea și atotputernicia Lui.

Azi, am abordat un subiect nou și special, unul care se referă la problemele lumii spirituale, care reprezintă un aspect al administrării și al stăpânirii lui Dumnezeu asupra acelui tărâm. Înainte să înțelegeți aceste lucruri, poate că spuneați: „Tot ce are legătură cu asta este un o taină și nu are nimic de a face cu intrarea noastră în viață; aceste lucruri sunt separate de felul în care trăiesc, de fapt, oamenii, și nu trebuie să le înțelegem, nici nu vrem să auzim despre ele. Nu există nicio legătură între toate acestea și a-L cunoaște pe Dumnezeu”. Acum, credeți că există o problemă cu acest mod de gândire? Este corect? (Nu.) Acest mod de a gândi nu este corect și are probleme

serioase. Motivul e acela că, dacă tu vrei să pricepi cum Dumnezeu stăpânește asupra tuturor lucrurilor, nu poți pur și simplu să înțelegi doar ceea ce vezi și ceea ce sesizezi cu ajutorul gândirii tale; trebuie să înțelegi și o parte a celeilalte lumi care poate fi invizibilă pentru tine, dar care este intrinsec legată de această lume pe care tu poți să o vezi. Se referă la suveranitatea lui Dumnezeu și la subiectul „Dumnezeu este sursa vieții tuturor lucrurilor". Sunt informații despre asta. Fără aceste informații, ar exista carențe și deficiențe în cunoașterea oamenilor despre felul în care Dumnezeu este sursa vieții tuturor lucrurilor. Astfel, cele discutate astăzi de noi pot fi considerate o întregire a temelor discutate înainte, cât și o încheiere a conținutului articolului „Dumnezeu este sursa vieții tuturor lucrurilor". Înțelegând asta, puteți acum să-L cunoașteți pe Dumnezeu prin acest conținut? Mai important este că, astăzi, v-am transmis o informație crucială cu privire la făcătorii de servicii. Știu că vă face într-adevăr plăcere să ascultați subiecte ca acesta și că vă pasă cu adevărat despre astfel de lucruri. Așadar, sunteți mulțumiți de ceea ce am discutat astăzi? (Da, suntem.) Poate că unele dintre celelalte lucruri nu v-au lăsat o impresie foarte puternică, dar ceea ce am spus despre făcătorii de servicii v-a lăsat o impresie deosebit de puternică, deoarece acest subiect atinge sufletul fiecăruia dintre voi.

Cerințele lui Dumnezeu pentru omenire

a. Identitatea și statutul lui Dumnezeu Însuși

Am ajuns la sfârșitul subiectului „Dumnezeu este sursa vieții tuturor lucrurilor", dar și la sfârșitul subiectului „Dumnezeu este unicul Dumnezeu Însuși". De aceea, trebuie să rezumăm lucrurile. Ce fel de rezumat trebuie să facem? Trebuie să ajungem la o concluzie despre Dumnezeu Însuși. Așa stând lucrurile, trebuie să aibă o legătură inevitabilă cu fiecare aspect al lui Dumnezeu, cât și cu modul în care oamenii cred în Dumnezeu. Iar astfel, mai întâi trebuie să vă întreb: ascultând aceste predici, cine este Dumnezeul din ochii minții voastre? (Creatorul.) Dumnezeul din ochii minții voastre este Creatorul. Mai există ceva? Dumnezeu este Domnul tuturor lucrurilor. Sunt acestea niște cuvinte potrivite? (Da.) Dumnezeu este Cel care stăpânește peste toate lucrurile și administrează toate lucrurile. El a creat tot ceea ce există, El administrează tot ceea ce există, El stăpânește peste tot ceea ce există și Se îngrijește de tot ceea ce există. Acesta este statutul lui Dumnezeu și este identitatea Sa. Pentru toate lucrurile și pentru tot ceea ce există, adevărata identitate a lui Dumnezeu este cea de Creator, cea de Stăpânitor al întregii creații. Aceasta este identitatea pe care o are Dumnezeu și El este unic printre toate lucrurile. Niciuna dintre creaturile lui Dumnezeu – fie din rândul omenirii, fie din lumea spirituală – nu poate folosi niciun mijloc sau nicio scuză pentru a-și aloca sau a înlocui identitatea și statutul lui Dumnezeu, fiindcă există doar Unul între toate lucrurile care are această identitate, această putere, această autoritate și capacitatea de a stăpâni asupra creației: al nostru unic Dumnezeu Însuși. El trăiește și Se mișcă printre toate lucrurile; El Se poate ridica în locul cel mai înalt, deasupra tuturor

lucrurilor. El Se poate smeri devenind uman, devenind unul dintre cei din carne și oase, venind față în față cu oamenii și împărțind cu ei și binele, și răul; pe de altă parte, în același timp, El comandă tot ceea ce există, hotărând soarta a tot ceea ce există și direcția în care o iau toate. Chiar mai mult, El călăuzește soarta întregii omeniri și dirijează direcția pe care o ia omenirea. Un Dumnezeu ca aceasta ar trebui venerat, ascultat și cunoscut de toate ființele vii. Astfel, indiferent cărui grup sau tip de oameni aparții, să crezi în Dumnezeu, să-L urmezi pe Dumnezeu, să-L venerezi pe Dumnezeu, să accepți stăpânirea Lui și aranjamentele pe care El le-a făcut pentru soarta ta este singura alegere – alegerea necesară – pentru orice persoană și pentru orice ființă vie. În unicitatea lui Dumnezeu, oamenii văd că autoritatea Lui, firea Lui cea dreaptă, esența Lui și mijloacele prin care El Se îngrijește de toate lucrurile sunt toate complet unice; această unicitate determină adevărata identitate a lui Dumnezeu Însuși, cât și statutul Lui. Prin urmare, printre toate creaturile, dacă orice ființă vie din lumea spirituală sau din rândurile omenirii ar vrea să stea în locul lui Dumnezeu, succesul nu ar fi posibil, cum nu ar fi nicio încercare de a juca rolul lui Dumnezeu. Asta e realitatea. Care sunt cerințele pentru omenire ale unui Creator și ale unui Stăpânitor ca acesta, care are identitatea, puterea și statutul lui Dumnezeu Însuși? Ar trebui să fie clar pentru toată lumea și ar trebui ca toți să țină minte; acest lucru e foarte important atât pentru Dumnezeu, cât și pentru om!

b. Diferitele atitudini ale oamenilor față de Dumnezeu

Modul în care oamenii se comportă față de Dumnezeu le decide soarta și felul în care Dumnezeu Se va purta cu ei și îi va aborda. Ajuns aici, vă voi da niște exemple despre modurile în care oamenii se comportă față de Dumnezeu. Să ascultăm și să vedem dacă manierele și atitudinile cu care ei se comportă înaintea lui Dumnezeu sunt corecte sau nu. Să luăm în considerare comportamentul următoarelor șapte tipuri de oameni:

1) Există un tip de oameni a căror atitudine față de Dumnezeu este deosebit de absurdă. Acești oameni cred că Dumnezeu este ca Bodhisattva sau ca o ființă sfântă din folclorul omenirii și că impune ca oamenii să se închine de trei ori de fiecare dată când se întâlnesc și să ardă tămâie după fiecare masă. Drept urmare, ori de câte ori se simt extrem de recunoscători și plini de gratitudine pentru harul Lui, au deseori un astfel de impuls. Ei doresc astfel ca Dumnezeul în care cred în prezent să poată, ca ființa sfântă după care tânjesc în inimile lor, să accepte felul în care se închină de trei ori când se întâlnesc și ard tămâie după fiecare masă.

2) Anumiți oameni Îl văd pe Dumnezeu ca pe un Buddha în viață, capabil să scape toate ființele de suferință și să le mântuiască; ei Îl văd ca pe un Buddha în viață, capabil să îi ducă departe de marea durerilor. Credința acestor oameni în Dumnezeu atrage după sine venerarea Lui drept Buddha. Chiar dacă ei nu ard tămâie, nu se ploconesc și nu dau ofrande, în sinea lor, simt că Dumnezeu este un astfel de Buddha, care le cere

doar ca ei să fie buni și milostivi, să nu ucidă nicio ființă vie, să se abțină de la a-i înjura pe ceilalți, să ducă o viață aparent onestă și să nu comită nelegiuiri. Cred că doar aceste cerințe le are El de la ei; acesta este Dumnezeul din inimile lor.

3) Unii oameni Îl venerează pe Dumnezeu de parcă ar fi cineva măreț sau faimos. De exemplu, în orice fel preferă să vorbească această măreață persoană, cu orice intonație vorbește, ce cuvinte și ce vocabular folosește, tonul și gesturile acesteia, opiniile și faptele acesteia, ținuta acesteia – ei le copiază pe toate și acestea sunt lucrurile pe care ei trebuie să le genereze pe deplin în cadrul credinței lor în Dumnezeu.

4) Unii oameni Îl văd pe Dumnezeu ca pe un monarh, considerând că El este deasupra tuturor lucrurilor și că nimeni nu îndrăznește să-L jignească – iar dacă o face cineva, acea persoană va fi penalizată. Ei venerează un asemenea monarh fiindcă monarhii dețin un anumit loc în inimile lor. Gândurile, manierele, autoritatea și natura lor – chiar și interesele și viața lor personală – toate acestea devin ceva ce acești oameni simt că trebuie să înțeleagă; devin subiecte și aspecte care îi interesează. Drept urmare, Îl venerează pe Dumnezeu ca pe un monarh. O astfel de formă de credință este ridicolă.

5) Anumiți oameni au o credință deosebită în existența lui Dumnezeu, iar această credință este profundă și de neclintit. Totuși, întrucât cunoașterea lor de Dumnezeu este atât de superficială și ei nu au multă experiență cu privire la cuvintele lui Dumnezeu, Îl venerează ca pe un idol. Acest idol este Dumnezeul din inimile lor; este ceva față de care ei simt că trebuie să se teamă și înaintea căruia trebuie să se încline, ceva ce trebuie urmat și imitat. Ei Îl văd pe Dumnezeu ca pe un idol pe care trebuie să-L urmeze întreaga lor viață. Ei copiază tonul pe care vorbește Dumnezeu și, în aparență, îi imită pe cei pe care Dumnezeu îi simpatizează. Ei fac deseori lucruri care par naive, pure și cinstite, chiar îl urmează pe acest idol de parcă ar fi un tovarăș sau însoțitor de care nu se pot despărți niciodată. Astfel este forma lor de credință.

6) Există un tip de oameni care, în ciuda faptului că au citit multe dintre cuvintele lui Dumnezeu și au auzit multe propovăduiri, simt în sinea lor că singurul principiu din spatele comportamentului lor față de Dumnezeu este că trebuie să fie mereu slugarnici și lingușitori sau că ar trebui să-L slăvească și să-L laude pe Dumnezeu într-un mod nerealist. Ei cred că Dumnezeu este un Dumnezeu care le cere să se comporte într-un asemenea mod. În plus, cred că, dacă nu fac așa, atunci, în orice moment, pot să-I provoace mânia sau să păcătuiască împotriva Lui, iar ca rezultat al faptului că au păcătuit, Dumnezeu îi va pedepsi. Așa este Dumnezeul pe care Îl păstrează în inimile lor.

7) Și mai este cea mai mare parte a oamenilor, cei care găsesc sprijin spiritual în Dumnezeu. Asta se întâmplă deoarece ei trăiesc în această lume, sunt lipsiți de pace și de fericire și nu găsesc nicăieri alinare. După ce Îl găsesc pe Dumnezeu, după ce Îi aud și Îi văd cuvintele, în inimile lor, încep să nutrească o bucurie și o exaltare secretă. Acest lucru se întâmplă deoarece ei cred că au găsit în sfârșit un loc care le va ferici duhurile și că au găsit în sfârșit un Dumnezeu care le va da hrană spirituală. După ce ei L-au acceptat pe Dumnezeu și au început să-L urmeze, ei devin fericiți și viețile lor sunt

împlinite. Nu se mai poartă ca necredincioșii, care trec prin viață ca niște somnambuli, ca niște animale, și simt că pot să aștepte ceva de la viață. Așadar, ei cred că acest Dumnezeu le poate satisface colosal nevoile spirituale și le poate aduce multă fericire atât în minte, cât și în suflet. Fără să-și dea seama, devin incapabili să-L părăsească pe acest Dumnezeu care le dă o asemenea hrană spirituală și care aduce fericire duhurilor lor și tuturor membrilor familiilor lor. Ei consideră că o credință în Dumnezeu nu trebuie să aducă nimic altceva decât hrană spirituală.

Are vreunul dintre voi atitudinile față de Dumnezeu pe care tocmai le-am menționat? (Da.) Dacă, în credința sa în Dumnezeu, inima unei persoane nutrește vreuna dintre aceste atitudini, poate ea să vină cu adevărat în fața lui Dumnezeu? Dacă cineva are vreuna dintre aceste atitudini în inima sa, oare crede în Dumnezeu? Crede în unicul Dumnezeu Însuși o asemenea persoană? (Nu.) Din moment ce nu crezi în unicul Dumnezeu Însuși, în cine crezi? Dacă Dumnezeul în care crezi nu este unicul Dumnezeu Însuși, atunci e posibil ca tu să crezi într-un idol, într-un om de seamă sau într-un Bodhisattva, sau că îl venerezi pe Buddha din inima ta. În plus, este posibil ca tu să crezi într-un om obișnuit. Pe scurt, din cauza diferitelor forme de credință și a diferitelor atitudini ale oamenilor față de Dumnezeu, ei Îl pun pe Dumnezeul propriei lor cunoașteri în inima lor, își impun imaginația asupra lui Dumnezeu, își pun atitudinile și închipuirile la același nivel cu unicul Dumnezeu Însuși, iar apoi le înalță pentru a fi consacrate. Ce înseamnă atunci când oamenii au astfel de atitudini nepotrivite față de Dumnezeu? Înseamnă că ei L-au respins pe adevăratul Dumnezeu Însuși și venerează un dumnezeu fals; indică faptul că, deși cred în Dumnezeu, Îl resping și I se opun și neagă existența adevăratului Dumnezeu. Dacă oamenii mențin astfel de forme de credință, ce consecințe vor înfrunta? Cu astfel de forme de credință, vor putea ei să se apropie tot mai mult de îndeplinirea cerințelor lui Dumnezeu? (Nu, nu vor putea.) Din contră, din cauza noțiunilor și a închipuirilor lor, ei se vor îndepărta tot mai mult de calea lui Dumnezeu, fiindcă direcția pe care ei o caută este opusă celei pe care Dumnezeu le-o cere. Ați auzit povestea „mersului spre sud conducând caleașca spre nord”? Acesta poate fi un caz în care te îndrepți spre sud mergând cu caleașca spre nord. Dacă oamenii cred în Dumnezeu într-un mod atât de ridicol, atunci, cu cât încerci mai mult, cu atât te vei îndepărta de Dumnezeu. Prin urmare, Eu vă povățuiesc astfel: înainte să pornești, trebuie mai întâi să stabilești dacă mergi într-adevăr în direcția corectă. Fii precis în eforturile tale și ai grijă să te întrebi: „Este Dumnezeul în care cred Stăpânitorul tuturor lucrurilor? Este Dumnezeul în care cred doar cineva care îmi oferă hrană spirituală? Este El doar idolul meu? Ce îmi cere acest Dumnezeu în care cred? Oare Dumnezeu aprobă tot ceea ce fac? Sunt toate acțiunile și preocupările mele conform căutării pentru a-L cunoaște pe Dumnezeu? Respectă oare cerințele Lui pentru mine? Este calea pe care merg recunoscută și aprobată de Dumnezeu? Este El mulțumit de credința mea?” Ar trebui să îți pui deseori și în mod repetat aceste întrebări. Dacă vrei să cauți cunoașterea lui Dumnezeu, atunci trebuie să ai o conștiință limpede și niște obiective clare înainte de reuși să-L mulțumești pe Dumnezeu.

Este posibil ca, datorită toleranței Lui, Dumnezeu să accepte fără tragere de inimă aceste atitudini improprii pe care tocmai vi le-am menționat? Ar putea Dumnezeu să laude atitudinile acestor oameni? (Nu.) Care sunt cerințele lui Dumnezeu pentru oameni și pentru cei care Îl urmează? Ce fel de atitudine le cere El oamenilor să aibă? Ați înțeles limpede aceste lucruri? În acest moment, v-am spus atât de multe; am vorbit mult despre Dumnezeu Însuși, cât și despre faptele Sale și despre ceea ce are El și ceea ce este. Știți acum ce dorește Dumnezeu să dobândească de la oameni? Știi ce vrea El de la tine? Vorbește! În cazul în care cunoștințele voastre din experiențe și practică mai au carențe sau sunt foarte superficiale, puteți să spuneți ceva despre cunoștințele voastre referitoare la aceste cuvinte. Aveți cunoștințe sumare? Ce îi cere Dumnezeu omului? (În cadrul acestor câteva comuniuni, Dumnezeu a scos în evidență faptul că ne cere să-L cunoaștem, să-I cunoaștem faptele, să știm că El este sursa vieții pentru toate lucrurile și să ne familiarizăm cu statutul și identitatea Sa.) Și care este rezultatul final atunci când Dumnezeu cere ca oamenii să-L cunoască? (Ei înțeleg că Dumnezeu este Creatorul și că oamenii sunt ființe create.) Când oamenii dobândesc astfel de cunoștințe, ce schimbări apar în atitudinea lor față de Dumnezeu, în îndeplinirea datoriei lor sau în firile vieții lor? V-ați gândit vreodată la asta? Se poate spune că, după ce Îl cunosc pe Dumnezeu și Îl înțeleg, ei devin oameni buni? (Credința în Dumnezeu nu implică a căuta să fii om bun. Mai degrabă, înseamnă a căuta să devii o făptură a lui Dumnezeu, care e la înălțimea standardelor, și a fi o persoană cinstită.) Mai e ceva? (După ce Îl cunoaștem corect și cu adevărat pe Dumnezeu, putem să Îl tratăm ca pe Dumnezeu; știm că Dumnezeu este mereu Dumnezeu, că noi suntem ființe create, că ar trebui să-L venerăm pe Dumnezeu și să rămânem în locurile care ni se cuvin.) Foarte bine! Să mai auzim și pe altcineva. (Îl cunoaștem pe Dumnezeu și suntem în cele din urmă capabili să fim oameni care I se supun cu adevărat lui Dumnezeu, care Îl venerează și care se feresc de rău.) Așa este!

c. Atitudinea pe care Dumnezeu cere ca omenirea să o aibă față de El

De fapt, Dumnezeu nu are cerințe prea mari de la omenire – sau, cel puțin, nu are cerințe atât de mari precum își imaginează oamenii. Dacă Dumnezeu nu ar fi rostit niciun cuvânt și dacă nu Și-ar fi exprimat firea sau faptele, atunci v-ar fi foarte dificil să-L cunoașteți pe Dumnezeu, fiindcă oamenii ar trebui să-I deducă intențiile și voia, iar asta ar fi foarte dificil de făcut. Totuși, în ultima etapă a lucrării Lui, Dumnezeu a rostit multe cuvinte, a făcut multe lucrări și a cerut multe oamenilor. Prin cuvintele Lui și prin numeroasele Lui lucrări, El i-a informat pe oameni despre ceea ce Îi place, despre ceea ce detestă și despre ce fel de oameni ar trebui ei să fie. După ce au înțeles aceste lucruri, în inimile lor, oamenii ar trebui să aibă o definire precisă a cerințelor lui Dumnezeu, fiindcă ei nu mai cred în Dumnezeu în lipsa clarității și într-un Dumnezeu nedeslușit, nici nu au credință în Dumnezeu în toiul neclarității sau nimicniciei. În schimb, oamenii pot să audă cuvântările Lui, să înțeleagă standardele cerințelor Lui și să se ridice la înălțimea

lor, iar Dumnezeu folosește limba oamenilor pentru a le spune tot ceea ce ar trebui ei să știe și să înțeleagă. Azi, dacă oamenii încă nu știu ce este Dumnezeu și ceea ce le cere, dacă nu știu de ce ar trebui să creadă în Dumnezeu și nici cum să creadă în Dumnezeu – sau să-L trateze – atunci e o problemă în asta. Chiar acum, fiecare dintre voi a vorbit despre un aspect anume; sunteți conștienți de anumite lucruri, fie că sunt lucruri specifice sau generale. Totuși, Eu vreau să vă spun care sunt cerințele corecte, complete și specifice ale lui Dumnezeu pentru omenire. Ele constă doar în câteva cuvinte și sunt foarte simple; s-ar putea să le știți deja. Iată care sunt cerințele corecte ale lui Dumnezeu pentru omenire și pentru cei care Îl urmează. El cere cinci lucruri de la cei care Îl urmează: credință adevărată, să-L urmeze cu loialitate, supunere absolută, cunoaștere adevărată și venerare cordială.

Cu aceste cinci lucruri, Dumnezeu le cere oamenilor să nu-L mai pună sub semnul îndoielii și să nu-L urmeze folosindu-și închipuirile sau punctele de vedere abstracte și nedeslușite; nu trebuie să se bazeze pe închipuiri sau noțiuni atunci când Îl urmează. El cere ca fiecare dintre cei care Îl urmează să facă asta cu loialitate, nu cu jumătate de inimă sau cu tăgadă. Când Dumnezeu îți cere ceva, te testează, te judecă, te tratează și te emondează sau te disciplinează și te lovește, tu ar trebui să I te supui în mod absolut. Nu ar trebui să întrebi care e cauza sau să pui condiții, cu atât mai puțin să întrebi care sunt motivele. Supunerea ta trebuie să fie absolută. Cunoașterea de Dumnezeu este aria în care cei mai mulți oameni au carențe. Deseori, ei Îi impun lui Dumnezeu ziceri, cuvântări și cuvinte care nu au nicio legătură cu El, crezând că asemenea cuvinte sunt cea mai precisă definire a cunoașterii lui Dumnezeu. Nici nu își dau seama că aceste ziceri, care provin din imaginația oamenilor, din rațiunea acestora și din cunoașterea lor, nu au nici cea mai mică legătură cu esența lui Dumnezeu. Așadar, vreau să vă spun că, atunci când vine vorba despre cunoașterea pe care Dumnezeu vrea ca oamenii să o aibă, El nu îți cere doar să-L recunoști pe El și cuvintele Lui, ci îți cere și să-L cunoști corect pe Dumnezeu. Chiar dacă tu poți să spui doar o propoziție sau dacă ești conștient doar de un crâmpei, acest crâmpei de conștiință este corect și adevărat și compatibil cu esența lui Dumnezeu Însuși. Asta pentru că Dumnezeu detestă laudele sau elogiile care sunt nerealiste ori nepotrivite. Mai mult decât atât, El detestă oamenii care Îl tratează ca pe aer. Detestă momentele când, în timpul discuțiilor despre subiecte referitoare la Dumnezeu, oamenii vorbesc fără să ia în considerare faptele, vorbesc după bunul lor plac și fără ezitare sau după cum consideră ei că e potrivit; chiar mai mult, El îi detestă pe cei care cred că Îl cunosc pe Dumnezeu și care se laudă cu cunoștințele lor despre El, discutând fără nicio reținere sau rezervă subiecte care au legătură cu El. Ultima dintre cele cinci cerințe anterior menționate a fost venerarea cordială: aceasta e cea mai importantă cerință a lui Dumnezeu pentru toți cei care Îl urmează. Când cineva Îl cunoaște cu adevărat și corect pe Dumnezeu, poate să-L venereze cu adevărat și să se ferească de rău. Această venerare provine din adâncurile inimii sale; aceasta e oferită de bunăvoie, și nu ca rezultat al presiunii exercitate de

Dumnezeu. Dumnezeu nu îți cere să dai în dar nicio atitudine frumoasă, nicio conduită și niciun comportament aparent față de El; mai degrabă, îți cere să-L venerezi și să te temi de El în adâncurile inimii tale. O astfel de venerare este dobândită ca rezultat al schimbărilor firii vieții tale, al dobândirii cunoașterii de Dumnezeu, al înțelegerii faptelor și esenței Sale și al recunoașterii faptului că ești una dintre creaturile lui Dumnezeu. Prin urmare, scopul în care am folosit cuvântul „cordială” pentru a defini aici venerarea este ca oamenii să înțeleagă faptul că venerația lor pentru Dumnezeu ar trebui să vină din adâncurile inimilor lor.

Acum, luați în considerare acele cinci cerințe: există printre voi vreunul capabil să le respecte pe primele trei? Prin asta, Mă refer la credință adevărată, la a-L urma pe Dumnezeu cu loialitate și la supunere absolută. Există vreunul dintre voi capabil de aceste lucruri? Știu că dacă aș fi spus „toate cinci”, atunci, fără nicio îndoială, nu ar fi fost niciunul dintre voi, dar am redus numărul la trei. Gândiți-vă dacă ați reușit să le respectați sau nu. Este „credința adevărată” ușor de dobândit? (Nu, nu este.) Nu este ușor, fiindcă oamenii au mereu îndoieli referitoare la Dumnezeu. Cât despre „a-L urma cu loialitate”? La ce se referă „loialitatea”? (La faptul de a nu-L urma pe Dumnezeu cu jumătate de inimă, ci din toată inima.) Să nu-L urmezi pe Dumnezeu cu jumătate de inimă, ci din toată inima. Ai pus punctul pe „i”. Așadar, sunteți voi capabili să respectați această cerință? Trebuie să vă străduiți mai mult, nu-i așa? Deocamdată, încă nu ați reușit să respectați această cerință. Cât despre „supunerea absolută” – reușiți să o respectați? (Nu.) Nu ați reușit încă nici asta. Sunteți adesea neascultători și răzvrătiți; de multe ori nu ascultați sau nu vreți să vă supuneți sau nu vreți să auziți. Acestea sunt cele trei cerințe fundamentale respectate de oameni după ce dobândesc intrarea în viață, dar voi încă nu ați reușit să le respectați. Așadar, în acest moment, aveți voi un mare potențial? Azi, după ce M-ați auzit rostind aceste cuvinte, sunteți îngrijorați? (Da.) Este bine că simțiți asta. Nu încercați să evitați să fiți îngrijorați. Sunt Eu îngrijorat în numele vostru. Nu voi mai discuta despre celelalte două cerințe; fără îndoială, nimeni de aici nu este capabil să le respecte. Sunteți îngrijorați. Așadar, v-ați stabilit obiectivele? Cu ce obiective și în ce direcție ar trebui să căutați și să vă dedicați eforturile? Aveți un obiectiv? Să vă spun direct: odată ce veți respecta aceste cinci cerințe, atunci Îl veți mulțumi pe Dumnezeu. Fiecare dintre ele este un indicator, cât și un obiectiv final al maturizării intrării în viață a unei persoane. Chiar dacă aș fi ales doar una dintre aceste cerințe pentru a discuta în detaliu despre ea și pentru a vă impune să o respectați, nu v-ar fi fost ușor să o faceți; trebuie să îndurați anumite greutăți și să depuneți un anumit efort. Ce fel de mentalitate ar trebui să aveți? Ar trebui să fie ca a unui bolnav de cancer care așteaptă să ajungă pe masa de operație. De ce spun asta? Dacă vreți să credeți în Dumnezeu și dacă vreți să-L câștigați pe Dumnezeu și să dobândiți mulțumirea Lui, atunci, dacă nu îndurați un anumit grad de durere și nu depuneți un anumit efort, nu veți reuși toate aceste lucruri. Ați auzit multe propovăduiri, dar simplul fapt că le-ați auzit nu înseamnă că această predică vă aparține; trebuie să o absorbiți și să o transformați în

ceva care vă aparține. Trebuie să o asimilezi în viața ta și să o aduci în existența ta, permițând acestor cuvinte și acestor propovăduiri să te călăuzească pe calea ta în viață și să îți aducă o valoare existențială și un înțeles în viață. Când se va întâmpla acest lucru, se va dovedi că a meritat să auzi aceste cuvinte. Dacă aceste cuvinte pe care Eu le rostesc nu aduc nicio propășire în viețile tale sau nicio valoare în existențele tale, atunci nu are niciun rost să le asculți. Voi înțelegeți asta, da? Înțelegând asta, tot ceea ce se întâmplă în continuare depinde numai de voi. Trebuie să treceți la treabă! Trebuie să fiți serioși în tot ceea ce faceți! Nu fiți confuzi; timpul trece! Mulți dintre voi cred în Dumnezeu de mai bine de un deceniu. Priviți în urmă la acești peste zece ani: cât de mult ați câștigat? Și câte decenii v-au mai rămas de trăit în această viață? Nu mai aveți mult timp. Nu te mai gândi dacă lucrarea lui Dumnezeu te așteaptă, dacă El ți-a lăsat o șansă, ori dacă El va înfăptui din nou aceeași lucrare – nu vorbi despre aceste lucruri. Poți să dai înapoi cursul ultimilor zece ani din viața ta? Cu fiecare zi care trece și cu fiecare pas pe care îl faci, ai cu o zi mai puțin. Timpul nu așteaptă pe nimeni! Vei câștiga de pe urma credinței în Dumnezeu doar dacă o abordezi ca pe cel mai măreț lucru din viața ta, mai important chiar decât mâncarea, hainele sau orice altceva. Dacă tu crezi doar când ai timp și dacă ești incapabil să-ți dedici întreaga atenție credinței tale și dacă ești mereu împotmolit în confuzie, atunci nu vei câștiga nimic. Înțelegeți asta, nu-i așa? Ne vom opri aici pentru azi! Ne vedem data viitoare!

15 februarie 2014

Website evanghelic
Cod QR

Aplicația Biserica
lui Dumnezeu Atotputernic

Site-ul Evangheliei
https://ro.kingdomsalvation.org

YouTube: https://l.kingdomsalvation.org/ro/video

Facebook: https://l.kingdomsalvation.org/ro/facebook

E-mail: contact.ro@kingdomsalvation.org
